Jane Roberts

Seth könyve

A lélek örök érvényessége

* * *

Fordította: Révbíró Tamás

* * *

Tartalom

Jane Roberts Seth könyve A lélek örök érvényessége 1
Tartalom 2
BEVEZETÉS 8
1. Fizikai testem nincs, mégis én írom ezt a könyvet 32
511. ülés, 1970. január 21., szerda 21 óra 10 perc 32
Első fejezet 34
512. ülés, 1970. január 27., kedd 21 óra 2 perc 43
513. ülés, 1970. február 5., csütörtök 21 óra 10 perc 52
2. Jelenlegi környezetem, munkám és tevékenységem 57
514. ülés, 1970. február 9., hétfő 21 óra 35 perc 64
515. ülés, 1970. február 11., szerda 21 óra 20 perc 72
518. ülés, 1970. március 18., szerda 21 óra 25 perc 79
3. A munkám és a valóságdimenziók, amelyekbe általa eljutok 81
519. ülés, 1970. március 23., hétfő 21 óra 10 perc 90
520. ülés, 1970. március 25., szerda 21 óra 09 perc 100
4. Reinkarnációs drámák 109

521. ülés, 1970. március 30., hétfő 21 óra 08 perc ____ **109**
522. ülés, 1970. április 8., szerda 21 óra 13 perc ____ **121**
523. ülés, 1970. április 13., hétfő 21 óra 13 perc ____ **130**
5. Hogyan formálják a gondolatok az anyagot – Koordinátapontok ____ ***134***
524. ülés, 1970. április 20., hétfő 21 óra 18 perc ____ **139**
525. ülés, 1970. április 22., szerda 21 óra 14 perc ____ **145**
6. A lélek és ahogy érzékel ____ ***151***
526. ülés, 1970. május 4., hétfő 22 óra 00 perc ____ **151**
527. ülés, 1970. május 11., hétfő 21 óra 12 perc ____ **158**
528. ülés, 1970. május 13., szerda 21 óra 03 perc ____ **169**
7. A lélek lehetőségei ____ ***177***
530. ülés, 1970. május 20., szerda 21 óra 19 perc ____ **177**
531. ülés, 1970. május 25., hétfő 21 óra 22 perc ____ **187**
8. Alvás, álmok és a tudat ____ ***197***
532. ülés, 1970. május 27., szerda 21 óra 24 perc ____ **197**
533. ülés, 1970. június 1., hétfő 21 óra 20 perc ____ **207**
534. ülés, 1970. június 8., hétfő 21 óra 05 perc ____ **212**
9. A "halál"-élmény ____ ***228***
535. ülés, 1970. június 17., szerda 21 óra 00 perc ____ **228**

536. ülés, 1970. június 22., hétfő 21 óra 18 perc 239
537. ülés, 1970. június 24., szerda 21 óra 24 perc 251
10. "Halál"-körülmények az életben 261
538. ülés, 1970. június 29., hétfő 21 óra 07 perc 261
539. ülés, 1970. július 1., szerda 21 óra 18 perc 271
540. ülés, 1970. július 6., hétfő 21 óra 29 perc 279
11. Halál utáni döntések és az átköltözés folyamata 285
541. ülés, 1970. július 13., hétfő 20 óra 40 perc 288
546. ülés, 1970. augusztus 19., szerda 21 óra 20 perc 303
547. ülés, 1970. augusztus 24., hétfő 21 óra 10 perc 316
12. Reinkarnációs kapcsolatok 324
550. ülés, 1970. szeptember 28., hétfő 21 óra 35 perc 324
551. ülés, 1970. szeptember 30., szerda 21 óra 17 perc 339
13. A reinkarnáció és az álmok; a belső Énben rejlő férfi és nő 348
555. ülés, 1970. október 21., szerda 21 óra 30 perc 348
556. ülés, 1970. október 26., hétfő 21 óra 08 perc 356
557. ülés, 1970. október 28., szerda 21 óra 19 perc 364
14. A kezdetek és a többdimenziós Isten 376
559. ülés, 1970. november 9., hétfő 21 óra 18 perc 376

560. ülés, 1970. november 23., hétfő 21 óra 10 perc 381
561. ülés, 1970. november 25., szerda 21 óra 55 perc 391
15. A reinkarnációs civilizációk, a lehetségességek és még néhány szó a többdimenziós Istenről 398
562. ülés, 1970. december 7., hétfő 21 óra 05 perc 398
563. ülés, 1970. december 9., szerda 21 óra 15 perc 408
565. ülés, 1971. február 1., hétfő 21 óra 05 perc 417
16. Lehetséges rendszerek, emberek és istenek 421
566. ülés, 1971. február 15., hétfő 21 óra 19 perc 428
567. ülés, 1971. február 17., szerda 21 óra 14 perc 437
17. Lehetségességek, a jó és a rossz fogalma, a vallási jelképek 443
568. ülés, 1971. február 22., hétfő 21 óra 19 perc 443
569. ülés, 1971. február 24., szerda 21 óra 25 perc 454
570. ülés, 1971. március 1., hétfő 21 óra 10 perc 462
571. ülés, 1971. március 3., szerda 21 óra 17 perc 471
18. A tudat különböző szintjei; jelképek és a többszörös fókusz 473
572. ülés, 1971. március 8., hétfő 21 óra 40 perc 485
573. ülés, 1971. március 10., szerda 21 óra 37 perc 492
19. Alternatív jelenek és a többszörös fókusz 503

574. ülés, 1971. március 17., szerda 21 óra 26 perc 503
575. ülés, 1971. március 24., szerda 21 óra 03 perc 516
576. ülés, 1971. március 29., hétfő 21 óra 17 perc 528
577. ülés, 1971. március 31., szerda 21 óra 13 perc 538
20. Kérdések és válaszok *542*
578. ülés, 1971. április 5., hétfő 21 óra 30 perc 542
580. ülés, 1971. április 12., hétfő 21 óra 13 perc 556
581. ülés, 1971. április 14., szerda 21 óra 16 perc 562
582. ülés, 1971. április 19., hétfő 21 óra 20 perc 572
583. ülés, 1971. április 21., szerda 21 óra 30 perc 582
584. ülés, 1971. május 3., hétfő 21 óra 35 perc 592
21. A vallás értelme *598*
585. ülés, 1971. május 12., szerda 21 óra 35 perc 598
586. ülés, 1971. július 24., szombat 21 óra 01 perc 604
587. ülés, 1971. július 28., szerda 21 óra 17 perc 622
588. ülés, 1971. augusztus 2., szerda 21 óra 01 perc 635
22. Búcsú és bemutatás: a sokdimenziós személyiség egyes vonatkozásai saját tapasztalataimon keresztül *644*
589. ülés, 1971. augusztus 4., szerda 21 óra 04 perc 661

590. ülés, 1971. augusztus 9., hétfő 22 óra 05 perc 670
591. ülés, 1971. augusztus 11., szerda 21 óra 03 perc 675
FÜGGELÉK 685
592. ülés, 1971. augusztus 23., hétfő 21 óra 35 perc 686
593. ülés, 1971. augusztus 30., hétfő 21 óra 06 perc 700
594. ülés, 1971. szeptember 13., hétfő 21 óra 40 perc 708
595. ülés, 1971. szeptember 20., hétfő 21 óra 01 perc 723
596. ülés, 1971. szeptember 27., hétfő 21 óra 24 perc 732
Az ESP-csoport ülése 1970. június 23., kedd 743
Az ESP-csoport ülése 1970. június 23. előtt 751
558. ülés, 1970. november 5., csütörtök 21 óra 50 perc 752
Az ESP-csoport ülése 1971. január 5., kedd 758
Az ESP-csoport ülése 1971. január 12., kedd 769
Az ESP-csoport ülése 1971. február 9., kedd 782

BEVEZETÉS

Ezt a könyvet egy Seth nevű személy írta, aki önmagát így jellemzi: egy személyiség energiából álló lényege, aki már nem összpontosul fizikai formában. Immár hetedik éve szól általam, a hetenként kétszer transzban megtartott üléseken.

Paranormális beavatásom 1963-ban, egy szeptemberi estén kezdődött, amikor leültem verset írni. A tudatom hirtelen elhagyta a testemet, és agyamat akkor megdöbbentőnek és újszerűnek érzett gondolatok kezdték bombázni. Amikor visszatértem testembe, fölfedeztem, hogy a kezem időközben automatikus írást alkotott: a papíron álló szöveg sok fogalmat elmagyarázott a kapottak közül. A feljegyzéseknek még címük is volt: *Az anyagi világ mint ideák konstrukciója.*

Ennek az élménynek a hatására kísérletezni kezdtem a paranormális tevékenységgel, és tervbe vettem, hogy könyvet írok tapasztalataimról. Férjemmel, Robbal együtt 1963 vége felé Ouija-táblás kísérleteket végeztünk. Az első néhány próbálkozás után a mutató egy önmagát Sethnek nevező személyiségtől származó üzeneteket betűzött ki.

Sem Robnak, sem nekem nem volt paranormális tapasztalatom; amikor kezdtem előre megsejteni, milyen választ ad kérdéseinkre a tábla, biztosra vettem, hogy a tudatalattimból származnak. Nem sokkal ezután azonban leküzdhetetlen késztetést

éreztem, hogy a szavakat hangosan is kimondjam, és egy hónap sem telt el, amikor transzállapotban Sethként kezdtem beszélni.

Az üzenetek ott folytatódtak, ahol az *Ideák konstrukciója* abbahagyta. Seth később elmondta, hogy ez a tudatkitágulási élményem volt az ő első kapcsolatteremtési kísérlete. Seth azóta közöl egy folyamatos szöveget, amelynek összterjedelme ma már meghaladja a hatezer gépelt oldalt. Az anyagot Seth-szövegeknek nevezzük; tematikájában megtalálható a fizikai anyag, az idő, a valóság, Isten fogalma, a lehetséges világegyetemek, az egészség, a reinkarnáció. A szövegek rendkívül magas színvonalúak, ezért kezdettől fogva nagy figyelemmel követtük őket.

Ebben a témában írott első könyvem megjelenése óta folyamatosan kapom a leveleket ismeretlen emberektől, akik Seth segítségét kérik. A leginkább rászorulók számára külön üléseket tartottunk. Az érdekeltek a legtöbbször nem tudtak részt venni ezeken, hiszen az ország távoli részeiben élnek, Seth tanácsai azonban segítettek nekik, és környezetleírásai a válaszlevelek tanúsága szerint pontosak voltak.

Rob a kezdetek óta pontos jegyzőkönyvet vezet a Seth-ülésekről; ehhez saját gyorsírási rendszerét használja. Később a hét folyamán legépeli a jegyzőkönyveket, és csatolja a Seth-szövegek archívumához. Rob nagyszerű jegyzetei elevenen felrajzolják az ülés lefolyásának körülményeit is. Az ő segítsége egyszerűen felbecsülhetetlen.

Mi úgy gondolkodunk: eddig több, mint hatszáz randevúnk volt a világmindenséggel – bár Rob ezt sohasem fogalmazná meg így. Ezek a találkozók jól megvilágított, tágas nappali szobánkban zajlanak, de mélyebb értelemben az emberi személyiség teret-időt nem ismerő világában mennek végbe.

Nem állítom, hogy birtokunkban volna az igazság bármely sarokköve, azt a benyomást sem szeretném kelteni, mintha visszafojtott lélegzettel várnánk az évezredek mélyéről tisztán feltörő titkok előbukkanását. Annyit azonban tudok, hogy minden ember hozzáférhet az intuitív tudáshoz, és bepillanthat a belső valóságba. Ebben az értelemben mindannyiunkhoz beszél a világmindenség. A mi esetünkben a Seth-ülések jelentik a keretet, amelyben ez a kommunikáció végbemegy.

A *Seth megszólal* című könyv 1970-ben jelent meg[*]; ebben ismertettem a fenti eseményeket, idéztem Seth nézeteit néhány témáról, és szemelvényeket közöltem az ülések jegyzőkönyvéből. Elmeséltem néhány találkozásunkat pszichológusokkal, parapszichológusokkal, abból az időből, amikor magyarázatot kerestünk tapasztalatainkra, és igyekeztünk beilleszteni őket mindennapi életünk keretei közé. Elmondtam a Seth látnoki képességeit bizonyító kísérleteinket is. Amennyire a visszajelzésekből tudjuk, ezek teljes sikerrel jártak.

---

[*] A *Seth Speaks* című kötetnek, amelyet az olvasó most a kezében tart, első megjelenési dátuma 1972 június. (A szerk.)

Rendkívül nehéz volt bármely témában kiválasztani egy-egy maroknyi szemelvényt Seth egyre gyarapodó művéből. A *Seth megszólal* sok kérdést megválaszolatlanul hagyott, sok téma földerítetlen maradt. Két héttel a könyv elkészülte után Seth lediktálta a vázlatát ennek a jelenlegi kéziratnak, amelyben szabadon, a maga módján, könyv alakban fejtheti ki gondolatait.

Alább közlöm ezt a vázlatot, amelyet az 510. ülésen kaptunk, 1970. január 19-én. Mint az olvasó látni fogja, Seth engem Ruburtnak nevez, Robnak pedig a Joseph nevet adta. Ezek a nevek személyünk teljességét jelentik, szemben a jelenlegi, a fizikai anyagban megnyilvánuló személyiséggel.

*

E pillanatban egy másik anyagon dolgozom, amelyet át akarok adni, úgyhogy még pár percig el kell viselned engem. Át akarok adni például néhány gondolatot a könyvem tartalmi kivonatából. Sok témáról lesz szó benne. Szerepelni fog annak leírása is, hogy milyen módon íródik a könyv; a folyamatok és eljárások, amelyek szükségesek ahhoz, hogy Ruburt kimondja a szavaimat, és egyáltalán – hogy szóban megfogalmazható formát öltsenek.

Nincs fizikai testem, mégis könyvet fogok írni. Az első fejezet elmagyarázza majd, hogyan és miért.

(Mostanra [írta Rob a jegyzeteiben] Jane beszédsebessége jócskán lelassult, és a szemét gyakran lehunyta. Sok pauzát tartott[*], némelyik egészen hosszú volt.)*

A következő fejezet leírja majd, amit a jelenlegi környezetemnek lehet nevezni; a jelenlegi "jellemzőimet", társaimat. Ezen a többieket értem, akikkel kapcsolatban állok.

A következő fejezet a munkámról szól majd, valamint azokról a valóságdimenziókról, ahová a munkám révén eljutok – mert ugyanúgy, ahogyan átjárok a ti valóságotokba, bejáratos vagyok másokba is, hogy betöltsem hivatásomat.

A következő fejezet a ti fogalmaitok szerint értelmezett múltamról szól, valamint néhány olyan személyiségről, aki voltam, vagy akit ismertem. Ugyanakkor arra is rávilágítok, hogy nincs múlt, jelen vagy jövő, és elmagyarázom, hogy előző életeimről beszélek ugyan, ebben mégsincs ellentmondás. Lehet, hogy ez két fejezetet is kitesz majd.

---

[*] Rob a jegyzetekben "pause" szóval jelölte azt a szünetet, amikor Jane beszéd közben elhallgatott, de transzban maradt, és kisvártatva folytatta a beszédet. "Break"-nek nevezte azt a szünetet, amikor az ülést felfüggesztették, Jane kijött a transzból, és csak percekkel később folytatták. A fordításban *szünet*nek az utóbbit nevezem, az előbbit a *pauza* szóval jelölöm, hogy világos legyen, mikor milyen szünetről van szó. (A ford.)

A következő fejezet elmeséli, hogyan találkoztunk, te *(ez nekem szólt),* Ruburt meg én; természetesen az én nézőpontomból. Kiderül majd, milyen módokon létesítettem kapcsolatot Ruburt belső tudatával, még jóval azelőtt, hogy bármelyikőtök tudott volna a paranormális jelenségekről vagy az én létezésemről.

A következő fejezet azzal foglalkozik majd, hogy mit él át a személyiség a halál időpontjában, és ennek az alapvető fontosságú kalandnak számos változatára a saját halálaim által adok példát.

A következő fejezet a halál utáni létezéssel foglalkozik majd, és annak sokféle változatával. Mindkét fejezetben szó lesz a reinkarnációról, a halál vonatkozásában, és külön hangsúlyt helyezek majd a halálra az utolsó inkarnáció *végén*.

A következő fejezet a személyiségek közötti szeretet és rokonság valóságával foglalkozik majd – hogy mi történik ezekkel az egymást követő inkarnációkban, mert némelyik elsorvad út közben, mások pedig megmaradnak.

A következő fejezet a ti fizikai valóságotokkal foglalkozik majd, ahogyan én meg a hozzám hasonlók látják. Ebben a fejezetben sok szerfölött érdekes téma kerül majd terítékre, tudniillik nemcsak, hogy ti magatok teremtitek az általatok ismert fizikai valóságot, hanem gondolataitok, vágyaitok és érzelmeitek által létrehoztok más valóságokat is, amelyek ugyanolyan érvényesek.

A következő fejezet az álmok örök érvényességéről szól majd; más valóságokba vezető kapuk ezek: olyan, nyitott területek, amelyeken keresztül a "belső Én" rátekinthet tapasztalatainak sok arcára, és kommunikálhat saját valóságának egyéb szintjeivel.

A következő fejezet továbbra is ezzel a témával foglalkozik; elmondom, miként léptem be irányítóként vagy útmutatóként mások álmaiba.

A következő fejezet a kommunikáció alapvető módszereivel foglalkozik majd, ahogy azt a tudat alkalmazza, a fejlődési fokától függően, de függetlenül attól, hogy anyagi testben van-e. Ez elvezet az emberi személyiségek által alkalmazott kommunikációhoz, ahogyan ti értitek; megmutatom, hogy ez a belső kommunikáció a fizikai érzékszervektől függetlenül létezik: az érzékszervek csupán a belső érzékek anyagi meghosszabbításai.

Elmondom az olvasónak, hogyan látja, amit lát, hogyan hallja, amit hall, és miért. Remélem, az egész könyvön keresztül sikerül bizonyítanom, hogy maga az olvasó független a fizikai képmásától, és remélem, hogy sikerül személyesen átadnom neki néhány módszert, amelyek tételemet bebizonyítják.

A következő fejezet elmondja majd tapasztalataimat, amelyet teljes létezésem során szereztem az anyagban emlegetett "piramis-Gestaltokkal" kapcsolatban; ismerte-

tem viszonyomat azzal a személyiséggel, akit ti Seth Kettőnek neveztek, és akinek az enyémnél sokkal fejlettebb, sokdimenziós tudatai vannak.

Az olvasó számára ez lesz a tanulság: "Alapvetően te sem vagy inkább anyagi személyiség, mint én, és amikor saját valóságomról beszélek, akkor a tiédről is beszélek."

Lesz egy fejezet a világ vallásairól, a bennük fellelhető torzításokról és igazságokról, a *három* Krisztusról, lesznek benne ismeretek egy eltűnt vallással kapcsolatban; ez olyan emberek vallása volt, akiknek létezéséről nincs tudomásotok. Ezek az emberek egy bolygón éltek, amely ugyanazon a helyen volt, ahol most a Föld található. Bolygójukat saját hibájukból pusztították el, és akkor reinkarnálódtak, amikor a ti bolygótok elkészült. Az ő emlékeik alapján jöttek létre az általatok ismert vallások.

Lesz egy fejezet a lehetséges Istenekről és a lehetséges rendszerekről.

Lesz egy kérdés-felelet fejezet.

Lesz egy utolsó fejezet, amelyben megkérem az olvasót: hunyja be a szemét, és tudatosítsa azt a valóságot, amelyben én létezem, tudatosítsa saját belső valóságát. Meg fogom adni a módszereket. Ebben a fejezetben felhívom az olvasót, hogy saját belső érzékei segítségével a maga módján lásson meg engem.

A szöveg egységessége érdekében mindig kizárólag Ruburton keresztül fogok kommunikálni, de fel fogom kérni az olvasót, ő is tudatosítson engem személyiség-

ként, hogy később ráébredjen: lehetséges a más valóságokkal való kommunikáció, és ő maga is rendelkezik a nem fizikai érzékelés képességével.

Tehát ez a könyvem vázlata, bár szándékaimnak csupán a körvonalát tartalmazza. Bővebb vázlatot nem adok, mert nem akarom, hogy Ruburt elébem vágjon. Az efféle kommunikációban rejlő nehézségeket mind meg fogjuk ismerni. Világossá válik majd, hogy az úgynevezett paranormális kommunikáció különböző valóságszintekről származhat, és csak azt a szintet írja le, amelyen létezik. Én tehát a saját szintemről beszélek majd, valamint azokról, amelyekről ismereteim vannak.

Ezzel nem azt mondom, hogy nincsenek más dimenziók, amelyekkel kapcsolatban tudatlan vagyok. A könyvet az üléseink alatt fogom lediktálni.

A könyvünknek ez lesz a címe *(mosoly): Seth beszél: A lélek örök érvényessége.*

A lélek szót használom, mert ez a legtöbb olvasó számára azonnal jelent valamit. Javaslom, hogy szerezz be néhány jó tollat.

*

Tudom, mit jelent könyvet írni, épp ezért óvatos voltam, amikor Seth kijelentette, hogy megírja a saját könyvét. Tisztában voltam vele, hogy képes rá, de énem egy darabkája makacsul ilyeneket mondogatott: "Tegyük fel, hogy a Seth-szövegek való-

ban fontosak; akkor is: mit érthet Seth az íráshoz? Mit tudhat arról, hogyan kell szerkeszteni? Hogyan kell az olvasóközönséghez fordulni?"

Rob állandóan azt mondogatta: ne aggodalmaskodjam emiatt. A barátaink, a hallgatóim mind hüledeztek, hogy pont én vagyok tele kételyekkel, én viszont arra gondoltam: *ki* legyen tele kételyekkel, ha nem pont én? Egy határozott szándék állt előttünk – de vajon véghez tudja-e Seth vinni?

Seth a következő, 511. ülésen, 1970. január 21-én kezdte el diktálni a könyvet, és az 591. ülésen, 1971. augusztus 11-én fejezte be. A közbenső ülések azonban nem kizárólag diktálásból álltak. Némelyik személyes természetű volt, némelyiket segítségre szoruló emberek konkrét ügyeinek szenteltük, némelyiken olyan, filozófiai természetű kérdésekkel foglalkoztunk, amelyek nem tartoztak a könyvhöz. Én magam is többször "szabadságoltam magam" rövidebb időszakokra. Ám az efféle megszakítások ellenére Seth sosem vesztette el a fonalat, mindig pontosan ott folytatta, ahol előzőleg abbahagyta.

Mialatt Seth a könyvét diktálta, én magam napi négy órában egy saját könyvemen dolgoztam, hetenként megtartottam az ESP-óráimat, és valósággal elborítottak a levelek, amelyek a *Seth megszólal* megjelenése után kezdtek áradni. Mindezeken kívül elindítottam egy hetenként esedékes írói szemináriumot is.

Kíváncsiságból elolvastam Seth könyvének első fejezeteit, aztán távol tartottam magam tőle. Rob néha fölolvasott néhány bekezdést, amelyről úgy vélte, hogy a hallgatóimat különösképpen érdekelheti. Ettől eltekintve nem foglalkoztam a könyvvel; megelégedtem azzal, hogy ez Seth dolga. Gyakorlatilag kizártam elmémből az ő munkáját, hónapokig rá sem néztem a kéziratra.

A kész könyv elolvasása gyönyörűséges élményt jelentett. Mint befejezett mű, tökéletesen új volt a számomra, holott minden egyes szava az én számból hangzott el, és a létrehozása érdekében sok-sok estét töltöttem transzban. Annál is különösebb volt ez számomra, hiszen magam is író vagyok, hozzászoktam, hogy anyagomat rendezgetem, nyomon követem, verdesek fölötte, mint a kotlós.

Saját írói gyakorlatom révén jól ismerem azt a folyamatot is, amelynek során a tudattalan anyag tudatos valósággá válik. Ez különösen akkor nyilvánvaló, amikor verset írok. Akármi játszott közre Seth könyvének létrejöttében, annyi bizonyos, hogy nagy erőkkel működött valamiféle tudattalan tevékenység is. Mi sem természetesebb tehát, mint hogy saját tudatos alkotói tapasztalatomat összehasonlítottam a Seth könyvének létrehozásában lejátszódott transzfolyamattal. Ki akartam deríteni: miért éreztem úgy, hogy ez az *ő* könyve, nem az enyém. Ha mindkettő ugyanabból a tudatalattiból származik, honnan erednek az érzéseimben megmutatkozó különbségek?

Ezek a különbségek az első perctől nyilvánvalóak voltak. Ha elkap az ihlet, és verset írok, olyankor "felpörög" a tudatom, izgalom fog el, valami sürgető érzés, amely mintha felfedezésre hajtana. Közvetlenül ezt megelőzően az ötlet mintha a semmiből kerülne elő. "Adatik". Egyszerűen megjelenik, és új, kreatív összefüggések ágaznak le belőle.

Éber vagyok, de nyitott és fogékony – különös lelki képlékenység állapotában, valahol félúton a nyugodt figyelem és a passzivitás között. Az éppen formálódó versen vagy gondolaton kívül semmi sem létezik számomra a világon. A személyes kapcsolódás, a gondolat "világrahozatalával" együtt járó munka és játék mind-mind oda hat, hogy végül a verset a magaménak érezzem.

Ez a fajta élmény kora gyermekkoromtól ismerős volt számomra. Létemnek ez a sarokköve. Enélkül, vagy amikor nem ezek között a keretek között dolgozom, nyugtalan és szomorú leszek. Bizonyos fokig ugyanezt a személyes kreativitást érzem most is, amikor ezt az előszót írom. Ez is az "enyém".

Ilyen értelemben nincs kapcsolatom Seth könyvével, és nem volt tudomásom a vele járó alkotói folyamatról sem. Transzban voltam, ugyanúgy, ahogy a szokásos szeánszaink alkalmával. Seth rajtam keresztül diktálta könyvét, az én számmal beszélt. Az alkotói folyamat tőlem oly távol történt, hogy ebben az értelemben nem tekinthetem a könyvet a magaménak. Inkább úgy mondanám, hogy kész művet –

méghozzá nagyszerűt – kaptam Seth könyvével, és természetesen nagyon hálás vagyok érte.

Felismertem, hogy mégis csak a saját írásaim megalkotása adja meg azt a bizonyos alkotói kielégülést, amelyre szükségem van: a tudattalan anyag tudatos világra segítése, "a vadászat izgalma". Seth teszi a maga dolgát, de én sem vagyok fölmentve az enyém alól. Kifosztottnak érezném magam, ha nem folytathatnám a munkámat.

Természetesen bárki mondhatja, hogy Seth könyvében a rejtett folyamatok annyira elválnak az én normális tudatomtól, hogy a végtermék csak *látszólag* származik másik személytől. Én nem tehetek mást, mint hogy a saját érzéseim alapján hangsúlyozom: Seth könyve csakúgy, mint a Seth-szövegek teljes, hatezer oldalt kitevő anyaga, egyáltalán nem függ össze az én alkotói önkifejezésemmel vagy felelősségemmel. Ha a kettő egyazon tudattalanból származik, akkor az a tudattalan ugyancsak meg van dolgoztatva.

Ennek ellenére tudatában vagyok annak is, hogy Seth könyvének létrejöttéhez én is kellettem. Szüksége volt rám a szavakhoz való érzékem miatt, talán még az észjárásom miatt is. Világos, hogy írói gyakorlatom segít az anyag lefordításában, formába öntésében, bármennyire tudattalanul történt is ez. Bizonyos személyiségjegyek, gondolom, ugyancsak fontosak – például az, hogy képes vagyok gyorsan átállítani tudatom fókuszát.

Seth a negyedik fejezetben el is ismeri ezt, amikor kijelenti: "Az ebben a könyvben található információ bizonyos mértékig ennek a transzban lévő asszonynak a belső érzékein halad keresztül. Az ilyesfajta vállalkozás a magas fokon szervezett belső precizitás és gyakorlat gyümölcse. Ruburt nem lett volna képes fogadni tőlem ezt az információt – sem lefordítani, sem értelmezni nem tudta volna –, ha figyelmének fókusza közben a fizikai környezetre irányul."

Ha csupán a tudattalan alkotás egy példájának tekintjük, Seth könyve világosan megmutatja, hogy a szervezés, a megkülönböztetés, az érvelés korántsem csupán a tudatos elme tulajdonsága; bebizonyítja, milyen széles körű működésre képes a belső Én. Nem hiszem, hogy a magam erejéből képes lennék Seth könyvével egyenértékűt alkotni. Legföljebb annyit érhetnék el, hogy egy-egy versben vagy tanulmányban néhányszor átugrom a magas lécet, de nem tudnám megvalósítani azt az általános egységet, folyamatosságot és szervezettséget, amelyet Seth automatikusan hozott létre.

Mindezek mellett voltak azért rendkívüli élményeim az ülések alatt, amelyek némiképp kárpótoltak a tudatos alkotói részvétel hiányáért. Gyakran részesültem például Seth hatalmas energiájából és humorából, élveztem érzelmi gazdagságát, és egy eddig ismeretlen szinten találkoztam Seth személyiségével. Tisztán éreztem a hangulatát, a vitalitását, jóllehet nem felém irányult, hanem azok felé, akikhez éppen szavait intézte. Mégis éreztem, amint átáramlik rajtam.

Rob jegyzeteiből kiderül, hogy gyakran vannak másféle élményeim is, amikor Sethként beszélek. Néha belső látomásokat élek át. Ezek olykor Seth szavait illusztrálják, úgyhogy egyszerre kétféleképpen jut el hozzám az információ, máskor teljesen függetlenek a leírt szövegtől. Az ülések közben többször volt "testen kívüli" élményem is, amikor tőlem több ezer mérföldre történő eseményeket láttam.

Seth ezzel a könyvvel bizonyítja be, hogy az emberi személyiség többdimenziós, hogy egyidejűleg sok valóságban létezünk, hogy a lélek vagy a belső Én nem valami különálló dolog, hanem maga a közeg, amelyben létezünk. Hangsúlyozza: az "igazságra" nem úgy találhatunk rá, hogy egyik tanítótól a másik tanítóig, egyik egyháztól a másikig, egyik tudománytól a másikig vándorolunk, hanem úgy, ha önmagunkba tekintünk. A tudat rejtett tudása, "a világmindenség titka" tehát nem ezoterikus igazság, amelyeket el kell rejteni az emberek elől. Ez a tudás éppoly természetes az ember számára, mint a levegő, és éppoly hozzáférhető is, ha őszintén keressük a belső forrás vidékén.

Az a véleményem, hogy Seth a maga nemében klasszikus művet alkotott. Amikor óvatosan "személyiség"-nek nevezem őt, kötelességemnek érzem hozzátenni, hogy Seth éles látású filozófus és pszichológus, aki mélyreható ismeretekkel rendelkezik a személyiség működésével kapcsolatban, jól ismeri az emberi tudat sikereit és kudarcait.

Természetesen nagy öröm számomra, hogy ez a könyv rajtam keresztül íródott, anélkül, hogy tudatos elmém ott lett volna minden ponton, hogy aggodalmasan méricskéljen, rendezgessen, bíráljon, amint azt saját munkámmal teszi. Ha írok, alkotói és ösztönös képességeim tekintélyes szabadságnak örvendenek ugyan, mégis kétségkívül a tudatos elme irányít. Ez a könyv mégsem "önmagát írta", amint az némelyik versről elmondható. Íróktól gyakorta hallani, hogy könyvük "önmagát írta meg"; magam is jól tudom, hogy ez mit jelent. Ebben az esetben azonban a könyv egy különleges forrásból érkezett, nem "csak úgy", valahonnan, és színeit a szerző személyisége adja, nem az enyém.

Ez az egész alkotói vállalkozás egy személyiség, éspedig Seth, az író bemutatkozása. Lehet, hogy Seth éppúgy alkotás, kreáció, mint maga a könyv. Ha ez így van, akkor a többdimenziós művészet kitűnő példájával van dolgunk, a tudattalan elképesztően gazdag szintjén, ahol a szerző már nincs tudatában saját alkotásának, és éppoly érdeklődéssel olvassa a művet, mint bárki más.

Érdekes feltevés ez. Seth beszél is a könyvben a többdimenziós művészetről. Seth azonban nemcsak könyveket ír. Ő tökéletesen kifejlett személyiség, akinek tevékenységi köre igen kiterjedt: írás, tanítás, mások megsegítése... Humorérzéke nagyon jellegzetes, és nagyon más, mint az enyém. Ügyes és ravasz is; modora inkább földi, mint éteri. Ért hozzá, hogyan kell bonyolult elméleteket egyszerűen, személyes han-

gon elmagyarázni. Ami talán még ennél is fontosabb: képes ezeket a fogalmakat a hétköznapi életre vonatkoztatni.

Seth gyakran megjelenik hallgatóim álmaiban is: hasznos tanácsokkal látja el őket – módszereket javasol, amelyek segítségével képességeiket tökéletesebben kibontakoztathatják, vagy elérhetnek bizonyos célokat. Szinte minden hallgatómnak vannak "kollektív álmai"; amelyekben Seth csoportként beszél hozzájuk, és álomkísérleteket mutat be nekik. Néha olyannak látják, amilyennek a Rob által festett portré ábrázolja. Máskor az én képmásom által szólal meg, mint az üléseken. Én magam sokszor ébredtem arra, hogy álmomban ilyen ülések zajlottak, és felébredve Seth szavai még ott visszhangzottak a fejemben.

Nem szokatlan dolog természetesen, hogy hallgatóim Sethről vagy épp rólam álmodnak. Seth azonban nyilvánvalóan tőlem függetlenül létezik számukra, és álmukban is ad információt. Más szóval: Seth nemcsak a Seth-szövegeket és ezt a könyvet alkotta meg, hanem sok ember elméjébe, tudatába is belépett.

Hét esztendő alatt elérni mindezt – jelentős teljesítmény volna bárkitől. Olyan személyiségtől pedig, aki nem tartózkodik az anyagi világban, egyenesen elképesztőnek tűnik. Erős túlzás volna ezt a szerteágazó tevékenységet pusztán fantáziálásnak minősíteni. (Én e hét év alatt megjelentettem két könyvet, befejeztem egy harmadi-

kat, és elkezdtem egy negyediket. Ezt csak azért említem, hogy bizonyítsam: Seth nem emésztette fel az én kreativitásomat.)

Rob meg én nem "szellem"-nek tekintjük Sethet; nem szeretjük a fogalomhoz társuló jelentéstartalmakat. Voltaképpen a szellemek hagyományos felfogásától idegenkedünk, amely az emberi személyiség erősen beszűkített ideáját tükrözi, többékevésbé a túlvilágra vetítve. Le lehetne szögezni: Seth vagy a tudattalanban megszületett dramatizáció, vagy független személyiség. Én a magam részéről nem látom be, miért mondana ellent egymásnak ez a kettő. Seth lehet dramatizáció, aki ugyanakkor nagyon is valóságos szerepet játszik – olyan fogalmakkal magyarázza el a maga tágabb valóságát, hogy mi is megérthessük. Ma így gondolkodom felőle.

Mindenekelőtt: számomra a "tudattalan" kifejezés fölöttébb szegényes, alig-alig utal a tényleges, nyitott pszichés rendszerre, amelynek szövevényes gyökerei összekötnek minden individuális tudatot; ebben a hálózatban valamennyien összekapcsolódunk. Egyéniségünk kiemelkedik belőle, és egyszersmind segít formálni is. Ez a forrás egyaránt magában foglal a múltra, a jelenre és a jövőre vonatkozó információt; az időt, ahogy mi ismerjük, csupán az ego éli át. Hiszek abban is, hogy ebben a nyitott rendszerben a miénk mellett másféle tudatok is léteznek.

Saját tapasztalataim, különösen a testen kívüli élményeim által meggyőződtem arról, hogy a tudat nem függ a fizikai anyagtól. *Számomra* ez idő szerint természetesen

a fizikai megnyilvánulás a fő létezési mód, de ebből nem következik, hogy mindenféle tudatnak szükségképpen ez kell legyen az útja. Úgy érzem, csak a legelvakultabb egoizmus meri a saját fogalmai szerint meghatározni a valóságot, kivetíteni saját korlátait és tapasztalatát a létezés egészére.

Elfogadom a Sethtől származó tanokat a többdimenziós személyiséggel kapcsolatban, mivel ezt támasztják alá saját élményeim és csoportom tagjainak tapasztalatai is. Azt hiszem, a tudat és a kimeríthetetlen forrás nyílt rendszerében létezik egy független Seth, aki egészen más feltételek szerint működik, mint mi.

Melyek lehetnek ezek a feltételek? Ha őszinte akarok lenni, be kell vallanom: nem tudom. A legközelebb akkor jutottam saját nézeteim megfogalmazásához, amikor egy ESP-csoport számára intuitív írással megírtam egy rövid ismertetést. Önmagam és a csoport számára egyaránt szerettem volna tisztázni gondolataimat. Rob mesélt a "Beszélőkről" – Seth így nevezi őket eben a könyvben –, akik az emberiség egész története során folyamatosan jelen voltak, hogy szóljanak az emberekhez, emlékeztessék őket a belső tudásra, nehogy az teljesen feledésbe merüljön. Ez az izgalmas gondolat ihletett az alábbi rövidke írásra. A szöveg megpróbálja felvázolni a rendszert, amelyben elképzeléseim szerint Seth és a hozzá hasonlók léteznek.

> Sokféle felfoghatatlan módon összefüggünk egymással. Elemekből, kémiai anyagokból, atomokból állunk, mégis néven szólítjuk egymást. Bel-

ső anyagunk köré szervezzük a külső anyagot, amely hússá és csonttá szilárdul. Önvalónk, identitásunk, személyiségünk olyan forrásból származik, amelyről semmit sem tudunk.

Lehet, hogy ami most vagyunk, az ősidők óta ott várakozott elrejtve a teremtés lehetőségei között, szétszórva és öntudatlanul – a tizenharmadik századi Európán átvonuló szélben és esőben – a vajúdó hegyláncokban – a felhőkben, amelyek más tájak, más korok fölött lebegtek az égen. Talán mi voltunk az a por, amelyet az ókori görögök ajtaja előtt kergetett a szél. Talán milliószor is öntudatra lobbantunk már és hunytunk ki ismét a tudattalanba, mert hajtott bennünket a teremtés, a tökéletesség iránti vágy, amelyet meg sem tudunk érteni.

Ugyanígy létezhetnek mások (köztük Seth), akiknek fizikai képmásuk nincs, de van tudásuk – ők valaha olyanok voltak, mint most mi vagyunk, és többek is – olyanok, akik emlékeznek arra, amit mi már elfelejtettünk. Talán fölfedezték a tudat gyorsítását, s ezáltal a létezés más formáit: olyan valóságdimenziókat, amelyeknek mi is részei vagyunk.

Neveket adunk tehát a névteleneknek, pedig lényegében mi magunk is névtelenek vagyunk. Hallgatjuk őket, de többnyire megpróbáljuk üzenetüket beleszorítani az általunk felfogható fogalmakba; viseltes sztereotípiákat aggatunk rájuk. Pedig mind itt vannak körülöttünk, a szélben és a

fákban, formába öntve és alaktalanul, sok szempontból elevenebben, mint amilyenek mi vagyunk – a beszélők.

E hangokban, intuíciókban, a megvilágosodott pillanatokban, az üzenetekben a világmindenség szól hozzánk, személyesen mindannyiunkhoz. Megszólítanak téged is, engem is. Tanuld meg meghallani a neked szóló üzeneteket, ne torzítsd el, amit hallasz, és ne is próbáld a régi ábécé nyelvére lefordítani.

Azt hiszem, a csoportban (és általánosságban az életben is) reagálunk ezekre az üzenetekre, néha szinte gyermeki bölcsességgel engedelmeskedve nekik; máskor eredeti és egyéni életdrámákat alkotunk belőlük; olyan drámákat, amelyek szavakba nem foglalható jelentést hordoznak számunkra.

Ez lehet az a játék, amelyben kedvüket lelik az "istenek", amelyből minden irányban teremtés, alkotás sarjad ki. Talán így reagálunk a bennünk élő istenekre: a belső tudás szikráira, amelyek meghaladják háromdimenziós ismereteinket.

Seth kivezethet bennünket megszokott korlátaink közül, egy olyan birodalomba, amely jog szerint a miénk – akár testben élünk, akár nem. Lehet, hogy ő a közös Énjeink szava, amikor kijelenti: "miközben tudatos testként éltek, emlékezzetek arra, milyen volt és milyen lesz test nélkül

élni, szabadon áradó energiaként, név nélkül, de olyan hanggal, amelynek a megszólaláshoz nincs szüksége nyelvre, olyan alkotóerővel, amelynek nincs szüksége testre. Mi ugyanazok vagyunk, mint ti – kifordítva."

Nem számít, mit gondolok Sethről vagy a valóság természetéről, ez a kézirat önállóan, könyvként mindenképpen megállja a helyét. Rajta vannak Seth személyiségjegyei, hiszen minden könyv magán hordozza alkotója ujjlenyomatát – nem jobban, és nem is kevésbé. A benne foglalt gondolatok megérdemlik a figyelmet, a forrásuktól függetlenül is, és megfordítva, éppen amiatt is.

Amikor rendszeres üléseink elkezdődtek, arra gondoltam, hogy a szövegeket a sajátomként adom ki, hogy értékükön méressenek meg, ne merüljenek fel kérdések a forrást illetően. Ez azonban nem tűnt igazságosnak, mert a módszer, amellyel a Seth-szövegek létrejönnek, része a mondanivalónak, és meg is erősíti azt.

Seth diktálása úgy jelenik meg a következő lapokon, ahogyan kaptuk, változatlan sorrendben. Egyetlen bekezdést sem vettünk el belőle, és nem tettünk hozzá. Seth minden kétséget kizáróan különbséget tud tenni a beszélt és az írott nyelv között. A csoportos ülések sokkal kötetlenebbek, gyors pengeváltások élénkítik őket. Ez a könyv inkább a magánszeánszokra hasonlít, amelyeken a Seth-szövegek túlnyomó többségét kaptuk. A hangsúlyt itt sokkal inkább a tartalomra helyezi; az írott, nem a kimondott szó erejére hagyatkozik.

Néhány kivételtől eltekintve nem változtattunk Seth mondatszerkesztésén sem. (Olykor előfordult például, hogy egy-egy hosszú mondatot szétszedtem két rövidre.) A központozás nagy részét maga Seth írta elő diktálás közben. Ilyenkor az olvasás megkönnyítése érdekében a szövegben egyszerűen a jelzett helyre illesztettük a gondolatjelet, a pontosvesszőt vagy a zárójelet, és elhagytuk a rájuk vonatkozó előírást. Ahol Seth idézőjelet kívánt, ott kettős idézőjelet, "macskakörmöt" használtunk; más helyeken, ahol a szövegösszefüggés megkívánta, az idézőjel helyén «kettős nyilat» alkalmaztunk. Seth előírásai szerint egyes szavak, szövegrészek aláhúzva szerepelnek.

Seth mondatai gyakran igen hosszúak, különösen az élő beszéddel összehasonlítva, mégsem téved el bennük: sem nyelvtanilag, sem értelmileg nem zavarodik bele soha. Ha ilyen jelenséget fedeztünk fel a szövegben, elővettük az ülés eredeti jegyzőkönyvét, és mindig az derült ki, hogy másolás közben csúszott be a hiba. (Magamon kiváltképp megfigyelhettem ennek veszélyét, mert egy időben megpróbáltam magnóra diktálni a leveleimet, feltűnően csekély sikerrel. Az első néhány mondat után csak nagy nehezen tudtam fejben tartani, mit mondtam addig, és milyen megfogalmazást használtam.)

A kéziratszerkesztés főként a Rob jegyzetein végzett munkából állt: a nagyközönség számára érthetőbbé tette őket. Egyes esetekben a könyvhöz nem tartozó anyagot

is beiktattunk, ha úgy ítéltük, hogy az átadás módjával megvilágít, vagy esetleg magával Sethtel kapcsolatban közöl valamit. Mint az Rob jegyzeteiből is kiderül, Seth közvetlenül a könyv befejezése után kezdte diktálni a Függeléket. Fura módon én nem tudtam arról, hogy Seth már a Függeléknél tart, ezért több napon át azon törtem a fejem, hogy arról melyikünknek kell majd gondoskodnia – ha pedig Sethnek, akkor vajon mikor fog hozzá.

Még egy érdekes megjegyzés ezzel kapcsolatban. Én a saját írásaimat három piszkozatban készítem el, és gyakran még ezután sem vagyok elégedett velük. Ez a könyv viszont a végső formájában diktálódott. Seth hűségesebben követte saját vázlatát, mint én valaha a magamét. Esetenként persze el is tért tőle, amihez minden írónak joga van.

Innentől kezdve Seth önmagáért beszél.

Jane Roberts
Elmira, New York,
1971. szeptember 27.

1.
Fizikai testem nincs, mégis én írom ezt a könyvet

511. ÜLÉS, 1970. JANUÁR 21., SZERDA
21 ÓRA 10 PERC

(Mindjárt itt, a jegyzetek legelején említem meg, hogy Jane határozott változásokon megy keresztül, amikor transzban, Seth nevében beszél.

Jane általában rendkívül gyorsan közlekedik ki-be a transzban. A szemét a szeánsz alatt nem hunyja be, legfeljebb rövid időre; általában félig vagy teljesen nyitva van, és sokkal sötétebb, mint a természetes színe. Az ülések alatt a hintaszékben foglal helyet, bár néha feláll, és tesz néhány lépést. Előfordul, hogy a transzban cigarettára gyújt, vagy iszik egy-egy korty bort, sört vagy kávét. Olykor, ha a transz különösen mély volt, percekig is eltart, amíg "rendesen visszajön" belőle, ahogy mondani szokta. Az ülés után szinte mindig eszik velem egy-két falatot, akármilyen későre jár az idő.

Jane hangja a transzban lehet szinte társalgási tónusú, hangerejű és tempójú, de ezek a jellemzők igen széles skálán változhatnak. Általában valamivel mélyebb és erősebb, mint a "saját" hangja. A "Seth-hang" egyszer-egyszer rendkívüli mértékben fölerősödik, határozottan férfias felhangok szólalnak meg benne, és tisztán érezhető a mögötte rejlő, óriási energia. Üléseink legtöbbje azonban eléggé csöndesen zajlik.

Seth angol kiejtését nehéz volna meghatározni. Nevezték már oroszosnak, írnek, németesnek, hollandosnak, olaszosnak, még franciásnak is. Maga Seth egyszer tréfásan megjegyezte: beszédmódja "kozmopolita származásának" köszönhető, és sok életen keresztül alakult ilyenné. Jane meg én úgy gondoljuk: egyszerűen csak egyéni, és az emberekben saját etnikai hátterük és érzelmi beállítottságuk szerint kelt más-más hatást.

A transzban Jane két fontos változáson megy keresztül. Egyrészt szögletesebbé válnak a mozdulatai. Másrészt arcizmai átrendeződnek, feszesebb, keményebb lesz az arca, gondolom, a beléáramló energiától – vagy tudattól. Ez a változás némelykor egészen szembetűnő; ilyenkor mindig azonnal észre is veszem, hogy Seth jelen van.

Azt hiszem, ezek a változások, amelyeken Jane a szeánszok alatt keresztülmegy, abból fakadnak, hogy kreatívan fogadja be a Sethnek nevezett entitás vagy lényeg egy részét, és a saját fogalmai szerint hímneműnek értelmez-

ve jeleníti meg. Eredeti módon alakul át Sethté, lenyűgöző élmény végignézni, részesülni belőle. Akármilyen mértékben van jelen Seth, a jelenléte mindig jellegzetes és barátságos. Egy másik személyiség az, akit hallgatok, akivel beszélgetek.

Az ülés előtt Jane elárulta, hogy eléggé ideges; úgy érzi, hogy Seth ma este kezdi el a könyv diktálását. Teljesen szokatlan volt, hogy ilyenkor izgatott legyen. Nyugtatgattam, azt mondtam: felejtse el az egészet, és engedje, hogy a könyv a maga módján szülessék a világra.)

Tehát: Szép, jó estét kívánok neked, Joseph.

– Jó estét, Seth.

Ruburt barátunknak valóban lámpaláza van, és ez bizonyos fokig érthető is, tehát együttérzek vele.

De azért kezdjük el az Első fejezettel. *(Mosoly.)* Ruburt majd írhat bevezetést, ha akar. *(Pauza.)*

ELSŐ FEJEZET

Tehát: Hallottál már kísértetvadászokról. Engem a szó szoros értelmében kísértetírónak lehetne nevezni, habár a "kísértet" kifejezést nem kedvelem. Való igaz, hogy én a fizikai fogalmak szerint általában nem vagyok látható. A "szellem" szót sem szere-

tem ugyan, ám ha a ti meghatározásotok szerint ez a szó egy fizikai test nélküli személyiséget jelent, akkor kénytelen vagyok elfogadni, hogy ez a leírás illik rám.

Szavaimat olyan közönséghez intézem, amelynek tagjait nem látom. Mindazonáltal tudom, hogy olvasóim léteznek, ennélfogva most mindegyikőjüket megkérem, hogy engedélyezzen nekem bizonyos előjogot.

Ezt a könyvet egy asszony jóvoltából írom, akit igencsak megszerettem. Mások különösnek találhatják, hogy "Ruburt" néven emlegetem, és hímnemű személyes névmást alkalmazok rá, de az a helyzet, hogy más korokban, más helyeken is ismertem már, és akkor más neveken élt. Férfi és nő egyaránt volt már, és az a teljes identitás, aki mindezeket az életeket leélte, a Ruburt névvel jelölhető meg.

A nevek egyébként nem fontosak. Az én nevem Seth. A nevek csupán megjelölések, jelképek; mivel azonban nektek használnotok kell őket, így hát én is használni fogom. Ezt a könyvet Ruburt közreműködésével írom, ő mondja ki a szavakat helyettem. Ebben az életben Ruburtnak Jane a neve, és a szavakat, amelyeket Jane kimond, a férje, Robert Butts írja le. Őt Josephnek nevezem.

Olvasóim talán úgy gondolják, hogy fizikai teremtmények, anyagi testbe börtönözve, csont, hús és bőr korlátai közé zárva. Ha azt hiszitek, hogy létetek ettől a testi képmástól függ, akkor félni fogtok a halál veszélyétől, hiszen semmi sem maradandó, ami anyagi, és a test, legyen bár ifjúkorában bármily szépséges, öregségére sohasem

őrzi meg varázsát, életerejét. Ha önnön fiatalságoddal, szépségeddel vagy intellektusoddal, eredményeiddel azonosulsz, állandóan marcangolni fog a tudat, hogy mindezek mulandóak és el is fognak múlni.

Ezt a könyvet azért írom, hogy biztosítsalak felőle: nem így áll a helyzet. Lényegében te sem vagy inkább anyagi teremtmény, mint én, aki több testet viseltem és vetettem le már, mint amennyit kedvem volna elmesélni. Nem létező személyiségek nem írnak könyvet. Teljesen független vagyok minden fizikai képmástól, és független vagy te is.

A formát a tudat alkotja. Nem megfordítva. A személyiség nem anyagi. A mindennapi ügyek annyira elfoglalnak, hogy nem ismered fel: van egy részed, amely pontosan tudja, hogy képességei, hatalma messze fölötte áll annak, amit a közönséges Én tanúsít.

Mindannyian éltetek más életeket is, és az ebből származó tudás akkor is veletek van, ha tudatosan nincs róla ismeretetek. Remélem, hogy ez a könyv minden olvasómnak segíteni fog mélyen intuitív Énje felszabadításában, és abban, hogy tudata előterébe kerüljenek azok az ismeretek, amelyek a legtöbbet segítenek.

Amikor ennek a könyvnek az írásába belekezdek, vége felé jár a január, a ti időtök szerint az 1970-es évben. Ruburt most egy karcsú, sötét hajú, fürge mozgású asszony, aki egy hintaszékben ülve kimondja helyettem a szavakat.

(Hosszú pauza 9:35-kor.) A tudatom elég jó hatásfokkal Ruburt testében összpontosul. Hideg éjszaka van. Ez az első kísérletünk, hogy egy teljes könyvet transzban írjunk meg, Ruburt némiképp lámpalázas is volt, mielőtt az ülés elkezdődött volna. Nem egyszerű dolog, hogy ez az asszony a nevemben beszéljen. Sok igazításra, pszichológiai módosulásra van szükség. Létrehoztunk valamit, amit pszichológiai hídnak nevezek – mármint Ruburt és énközöttem.

Nem úgy szólok Ruburton át, ahogy ti a telefont használjátok. Mindkettőnk részéről pszichológiai kitágulás ment végbe, bizonyos jellemzők kivetítése, és én ezt használom a kommunikációra. Később majd elmagyarázom, hogyan jön létre ez a pszichológiai szerkezet, és miként tartjuk fenn; olyan ez, mint egy út, amelyet minden törmeléktől tisztán kell tartani. E könyv elolvasása sokkal jobbat tenne neked, ha azt a kérdést tennéd fel magadnak, hogy te ki vagy, ahelyett, hogy azt firtatnád, én ki vagyok; mert nem értheted meg, hogy ki vagyok, ha nem érted a személyiség mibenlétét, a tudat jellemzőit.

Ha szilárdan hiszel abban, hogy a tudatod jó szorosan be van zárva valahová a koponyádba, és nincs hatalma kiszabadulni onnan, ha úgy érzed, hogy a tudatod ott ér véget, ahol a tested, akkor nagyon olcsón adod magad, és engem érzékcsalódásnak fogsz tartani. Holott én sem vagyok inkább érzékcsalódás, mint te, és ez bizony fontos mondat.

Minden egyes olvasómnak teljes őszinteséggel elmondhatom *(mosoly):* öregebb vagyok, mint te, legalábbis a ti időfogalmaitok szerint.

Ha az író a kora révén tekintélyre érdemes, akkor én bizonyosan kaphatnék valamiféle érdemérmet. Egy energiaszemélyiség lényege vagyok, aki már nem összpontosul a fizikai anyagban. Mint ilyen, tudok néhány igazságot, amelyet közületek sokan láthatólag elfelejtettek.

Ezekre szeretnélek emlékeztetni benneteket. Nem ahhoz a részetekhez beszélek, amelyet önmagatokként ismertek: inkább ahhoz a részhez, amelyről nem tudtok, amelyet bizonyos mértékig megtagadtatok, bizonyos mértékig elfelejtettek. Ez a részetek olvassa ezt a könyvet akkor is, ha ti olvassátok.

Szólok azokhoz, akik hisznek egy istenben, és azokhoz is, akik nem hisznek; azokhoz, akik úgy gondolják, hogy a tudomány megad majd minden választ a valóság mibenlétére, és azokhoz is, akik ezzel nem értenek egyet. Remélem, hogy adhatok néhány támpontot, amelyek segítségével úgy tanulmányozhatjátok a valóságot, ahogy eddig még soha.

Megkérlek majd, hogy értsetek meg néhány dolgot. Nem vagytok foglyai az idő csapdájának, mint lezárt palacknak a légy, amelynek szárnyai haszontalanok. Nem bízhattok meg fizikai érzékszerveitekben, mert nem adnak igaz képet a valóságról. Érzékeitek kedves hazugok, akik oly fantasztikus meséket tárnak elétek, hogy kétel-

kedés nélkül elhiszitek őket. Álmaitokban néha bölcsebbek, kreatívabbak és sokkal nagyobb tudásúak vagytok, mint éber állapotban.

E kijelentések most fölöttébb kétségesnek tűnhetnek számotokra, de remélem, hogy mire a könyv végére érek, megértitek: puszta ténymegállapítások.

Amit elmondok nektek, azt az évszázadok során sokszor elmondták már, és ha feledésbe merült, elmondták újból. Szeretnék tisztázni néhány olyan pontot, amely eltorzult az idők folyamán. Más pontokra nézve a saját interpretációmat kínálom fel, hiszen a tudás nem létezhet légüres térben: minden információt lefordít és kiszínez a személyiség, aki birtokolja és továbbadja. Következésképp úgy írom le a valóságot, ahogyan én ismerem, sok síkon és sok dimenzióban szerzett saját tapasztalataim alapján.

Ezzel nem állítom azt, hogy más valóságok nem léteznek. Tudatos voltam már, mielőtt a ti földetek kialakult. E könyv megírásához – és a Ruburttal való kommunikáció nagy részéhez – múltbeli személyiségeim tárházából merítem a megfelelő vonásokat. Sokan vagyunk ilyen, hozzám hasonló személyiségek, akik nem az anyagban, nem az időben összpontosulunk. Létezésünk számotokra különösnek tűnhet, mert nem vagytok tisztában a személyiség igazi képességeivel, és saját, korlátozott fogalmaitok hipnózisában éltek.

(Pauza, utána tréfásan): Tarthattok szünetet.

– Köszönöm.

(22:18. Jane aránylag könnyedén kijött a transzból, pedig mélyen benne volt. Meglepődött, amikor megtudta, mennyi idő eltelt már. Nagy megkönnyebbülést érzett, amikor megtudta, hogy Seth elkezdte a könyvet, de őt jó mély transzban tartotta. – Ravasz – nevetett Jane. – Valaki cselezni akar velünk.

Seth 22:34-kor folytatta a diktálást.)

Mindenekelőtt tanító vagyok, de sosem voltam, úgymond, a szavak embere. Elsősorban olyan személyiség vagyok, aki ezt az üzenetet hordozza: magatok teremtitek az általatok ismert világot. Megkaptátok a legfantasztikusabb ajándékot: a képességet, hogy gondolataitokat fizikai, anyagi formába vetíthetitek ki.

Ez a képesség felelősséggel jár; sokan közületek hajlanak rá, hogy életük sikereiért önmaguk vállát veregessék, a kudarcokért pedig Istent, a sorsot, a társadalmat hibáztassák. Hasonlóképpen az emberiség hajlamos saját bűntudatát, saját tévedéseit egy atyaisten-figurának felhánytorgatni, aki szemlátomást egyre jobban belefárad a panaszáradatba.

Ezzel szemben a helyzet az, hogy a saját fizikai valóságotokat ti magatok teremtitek; ti magatok, kollektíve alkotjátok a dicsőséget és az iszonyatot, amely földi életetekben létezik. Amíg rá nem ébredtek teremtői mivoltotokra, nem lesztek hajlandók

vállalni ezt a felelősséget. Az ördögöt sem hibáztathatjátok a világot sújtó szerencsétlenségekért. Ahhoz már eléggé fejlettek vagytok, hogy felismerjétek: az ördög nem más, mint saját pszichétek egy részének kivetülése, de annyira még nem vagytok bölcsek, hogy megtanuljátok, hogyan használjátok teremtő erőtöket konstruktív módon.

A legtöbb olvasóm ismeri azt a kifejezést: "izompacsirta". Fajként, emberiségként "egopacsirtává" váltatok, spiritualitásotok megmerevedett, az Én intuitív részeit vagy letagadjátok, vagy a felismerhetetlenségig eltorzítjátok.

(Pauza 22:45-kor.) Későre jár. Holnap mindkét barátomnak korán kell kelnie. Ruburt két saját könyvén is dolgozik, aludnia kell. Mielőtt befejeznénk ezt az ülést, felkérem az olvasókat, hogy képzeljék el a helyszínt, Ruburt ugyanis a lelkemre kötötte, hogy az írónak nagyon ügyelnie kell a környezetfestésre. *(Humorral.)*

Hetenként kétszer beszélek Ruburton keresztül, hétfőn és szerdán, ebben a tágas szobában. A lámpák mindig égnek. Ma este jóleső érzés Ruburt szemével kitekintenem az ablakon a téli tájra.

Az anyagi valóság mindig üdítőleg hatott rám; Ruburt segítségével, és miközben ezt a könyvet írom, el kell ismernem, hogy igazam volt, amikor valami sajátos bájt fedeztem föl ebben a valóságban. Még egy szereplőt meg kell említenem: itt van Willy, a macska, a szeretett szörnyeteg, és éppen alszik.

(Willy ott aludt – még horkolt is – az ósdi tévékészülék tetején. Jane háttal ült neki a hintaszékben, a macska a feje magasságában volt, egészen közel hozzá.)

Az állati tudat önmagában is fölöttébb érdekes téma, később meg is fogjuk vizsgálni. A macska tud a jelenlétemről, és több alkalommal feltűnően reagált is rá. A könyvben be akarom mutatni a tudatok között működő állandó kölcsönhatást, a fajok közötti szakadék fölötti hídként működő kommunikációt; ezekhez a vizsgálódásokhoz Willyt használjuk majd szemléltető eszközként.

Most tarthattok szünetet, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy tetszik.

– Oké, akkor azt hiszem, inkább fejezzük be.

A legszívélyesebb jókívánságaim mindkettőtöknek.

– Nagyon érdekes volt.

(Pauza, mosoly.) Remélem, hogy tetszik.

– Jó éjszakát, Seth.

(23 óra. Jane gyorsan kijött a transzból. Tempója jó, egyenletes volt az egész ülés alatt. Azt mondta: örül, hogy Seth elkezdett dolgozni a könyvén. – Egész mostanáig – tette hozzá –, valahányszor eszembe jutott, hogy Seth el akarja kezdeni a könyvet, mindig elfogott a rémület; azt hittem, nem leszek képes átengedni magam.

Jane most azon tanakodott, hogy elolvassa-e a könyvet, miközben Seth írja. Hatásos volna, ha elmondhatnánk, hogy a befejezéséig nem is látta a kéziratot. Aztán úgy döntöttünk: nem számít, hogy elolvassa-e, vagy sem. Ezt az anyagot tehát el fogja olvasni, mihelyt legépeltem.)

512. ÜLÉS, 1970. JANUÁR 27., KEDD
21 ÓRA 2 PERC

(A hétfő esti rendszeres ülést mára halasztottuk.
Jane tempója eléggé lassú volt, sok, hosszú pauzával. Néhányat jeleztem is a szövegben. Hangja átlagos volt, a szemét gyakran nyitva tartotta.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Térjünk vissza a kéziratunkhoz.

Ha már az állatokról esett szó, hadd említem meg, hogy nekik is van tudatuk, amely azonban nem enged nekik annyiféle szabadságot, mint a tiétek. Őket viszont nem akadályozzák bizonyos sajátosságok, amelyek az emberi tudat gyakorlati lehetőségeit behatárolják.

A tudat voltaképpen a valóság bizonyos dimenzióinak érzékelésére való képesség. Az általatok ismert tudat nagy mértékben specializálódott. A fizikai érzékszervek a háromdimenziós valóság érzékelését teszik lehetővé, viszont éppen emiatt megakadályozhatják más, ugyanilyen érvényes dimenziók érzékelését. A legtöbben közületek ezzel a hétköznapi, fizikai orientációjú Énnel azonosulnak. Nem jutna eszedbe tested egyik részével azonosulni, és a többiről nem venni tudomást, pedig pontosan ezt teszed *(mosoly),* amikor azt képzeled, hogy az egoista Én viseli teljes identitásod terhét.

Állítom, hogy nem egy-egy kozmikus zsák csont és hús vagytok, nem mindenféle kémiai elemek és anyagok összedobált halmaza. Állítom, hogy tudatotok nem égéstermék, amely véletlen folytán alakult ki a vegyi anyagok kölcsönhatása során.

Nem a fizikai anyag elhagyatott ivadékai vagytok, tudatotok nem is fog eloszlani, mint a füstgomoly. Ellenkezőleg: az általatok ismert fizikai testet egy mélyen tudattalan szinten ti magatok teremtitek, bámulatos aprólékossággal, csodával határos tisztasággal, a testet alkotó minden egyes apró sejt mélyreható, tudattalan ismeretével. Ezt nem jelképesen kell érteni.

Mármost, minthogy az általatok ismert tudatos elme nem tud ezekről a tevékenységekről, így nem is azonosultok önmagatoknak ezzel a részével. Inkább azzal a részszel szerettek azonosulni, amelyik tévét néz, főz vagy dolgozik – azzal a résszel, amelyikről azt hiszitek, hogy tudja, mit cselekszik. Csakhogy ennek a látszólag tu-

dattalan részeteknek sokkal nagyobb a tudása, és egész fizikai létezésetek az ő zavartalan működésétől függ.

Ez a rész *ugyancsak* tudatos, éber, figyelmes. Ti azonban annyira a fizikai valóságra összpontosultok, hogy nem halljátok meg a szavát, nem értitek meg, hogy ez az a hatalmas pszichológiai erő, amelyből a fizikai létre összpontosuló Énetek származik.

Ezt a látszólagos tudattalant "belső egónak" nevezem, mert ez irányítja a belső tevékenységeket. Ez dolgozza fel azokat az információkat, amelyek nem a fizikai érzékszervektől származnak, hanem belső csatornákból. A valóság belső megfigyelője a háromdimenzióson túl létezik. Magában hordja minden előző létezésetek emlékezetét. Bepillant a szó szoros értelmében végtelen belső dimenziókba, és ezekből a szubjektív dimenziókból kifolyólag létezik minden objektív valóság. *(Hosszú pauza.)*

Minden szükséges információhoz hozzájutsz ezeken a belső csatornákon keresztül, és hihetetlen belső tevékenység megy végbe, mielőtt akár egy ujjadat is fölemelnéd, pislognál egyet, vagy elolvasnád ezt a mondatot a papíron. Identitásodnak ez a része vele született természetességgel látnoki és telepatikus, úgyhogy a katasztrófákról a bekövetkezésük előtt értesülsz, akár tudatosítod magadban az üzenetet, akár nem, és minden kommunikáció lezajlik, mielőtt az első szót kiejtetted volna.

(Halkan): Időnként abbahagyhatom, ha pihenni akarsz.

– Jól vagyok, köszönöm.

A "külső ego" és a belső ego együttműködik, az egyik lehetővé teszi, hogy manipuláld a világot, amelyet ismersz, a másik szállítja azokat a finom belső észleleteket, amelyek nélkül a fizikai létet lehetetlen volna fenntartani.

Van azonban egy részed, a mélyebb identitás, amely létrehozta a belső és a külső egót: aki eldöntötte, hogy ezen a helyen, ebben a korban fizikai lény leszel. *Ez* a magva identitásodnak: ez az a pszichológiai mag, amelyből kikeltél, a sokdimenziós személyiség, akinek része vagy.

Azok, akik most azt szeretnék tudni, vajon hová helyezem a tudatalattit, ahogy a pszichológusok nevezik, képzeljék azt a külső és a belső ego között valamiféle találkozóhelynek. Meg kell értenetek, hogy az Énnek nincsen valós felosztása, tehát csak azért beszélünk ezekről a részekről, hogy az alapgondolat világosabb legyen.

Mivel olyan emberekhez szólunk, akik a "normális, tudatos énjükkel" azonosulnak, ezeket a dolgokat előrehoztam az első fejezetbe, mert a könyvben később használni fogom e fogalmakat, és amilyen hamar csak lehet, le akartam szögezni, hogy a személyiség többdimenziós.

Nem ismerhetitek meg önmagatokat, és nem fogadhatjátok el az én létezésemet sem, amíg meg nem szabadultok attól a felfogástól, hogy a tudat "itt és most" tulajdonsága a személyiség. Előfordulhat, hogy olyanokat mondok majd a fizikai valóság-

ról, ami megdöbbent benneteket, de ne feledjétek, hogy én teljesen más szemszögből nézem.

(Jane itt sokszor elhallgatott beszéd közben. A szemét is gyakran lehunyta.) Jelenleg tökéletesen ebben összpontosultok, és azon töritek a fejeteket, vajon mi van még ezen kívül, ha van valami egyáltalán. Én ezen kívül vagyok, átmenetileg tértem vissza ebbe a dimenzióba, amelyet ismerek és szerettem. A ti fogalmaitok szerint azonban nem vagyok a lakója. Van ugyan lelki "útlevelem", mégis adódnak fordítási problémák, adódnak kényelmetlenségek a belépésnél, amelyekkel meg kell küzdenem.

Hallom, hogy sok olyan ember van, aki éveket él le New Yorkban, és még sohasem járt az Empire State Buildingben, holott rengeteg külföldi is jól ismeri az épületet. Ugyanígy, van ugyan fizikai lakcímetek, mégis is tudnék mutatni néhány olyan különös és varázslatos lelki és pszichológiai struktúrát a valóságrendszeretekben, amelyekről nem vesztek tudomást.

Nagyon őszintén remélem, hogy ennél sokkal többet fogok tenni. Remélem, hogy kirándulásra vihetlek a számotokra hozzáférhető valóságszintek között, hogy elkalauzolhatlak egy körutazásra saját pszichológiai rendszeretek dimenzióiban – hogy olyan területeket nyithatok meg tudatotokban, amelyekről fogalmatok sem volt. Nemcsak abban bízom tehát, hogy el tudom magyarázni a személyiség többdimenzi-

ós vonásait, hanem abban is, hogy minden egyes olvasómnak bepillantást nyújthatok egy identitásba, amely nagyobb, mint a sajátja.

(Halkan): Tarthattok szünetet.

(22:07. Jane könnyen, gyorsan jött vissza a transzból. Azt mondta: nem érzékelte saját tempóját; nem tudta, gyors volt-e vagy lassú; nem érzékelte az idő múlását sem. Azt mondta: az a benyomása, hogy a Sethtől kapott anyag nagyon sűrű volt, és erősen az olvasó felé irányult, őt célozta meg; Seth igyekezett a lehető legtisztábban és legtömörebben átjuttatni gondolatait.

Jane most árulta el, hogy az ülés előtt nagyon fáradt volt. 22:29-kor hasonló állapotban folytatta.)

Az általatok ismert Én csupán töredéke a teljes identitásnak. Ezek az Én-töredékek azonban nincsenek összefűzve, mint gyöngyszemek a fonálon. Inkább olyanok, mint a hagyma rétegei, vagy a narancs gerezdjei: mindegyiket ugyanaz a vitalitás kapcsolja össze, és különböző valóságokban nőnek ki ugyanabból a tőből.

Nem hasonlítom a személyiséget narancshoz vagy hagymához, csak azt szeretném hangsúlyozni: ahogy ezek belülről kifelé növekednek, ugyanúgy növekszenek a Teljes Én egyes töredékei is. A tárgyaknak csak a külső felszínét tudjátok megfigyelni. Fizikai érzékszerveitek annyit tesznek lehetővé, hogy észleljétek a külső formákat, és erre reagáltok; fizikai érzékszerveitek azonban bizonyos mértékig rá is kényszeríte-

nek, hogy így érzékeljétek a valóságot: az anyag és a forma belső vitalitása nem annyira szembetűnő.

Elmondhatom például, hogy egy közönséges szögnek is van tudata, de olvasóim közül kevesen fognak annyira komolyan venni, hogy mondat közben abbahagyják az olvasást, és köszönjenek a legközelebbi fadarabba bevert szögnek.

A szög atomjainak és molekuláinak ennek ellenére megvan a maguk tudata. A maguk szintjén tudatosak az e könyv lapjait alkotó atomok és molekulák is. Nem létezik semmi – légyen az kő, ásvány, növény, állat vagy levegő –, amelynek ne volna saját tudata. Tehát állandó életnyüzsgésben álltok, a tudatos energia szakadatlan áradásában, és ti magatok is tudatos sejtekből épültök fel, amelyek mind magukban hordozzák saját identitásuk tudatát, és saját akaratukból vesznek részt a test, a ti fizikai testetek felépítésében.

Azt állítom tehát, hogy nincs halott anyag. Nincs olyan tárgy, amelyet ne tudat formálna, és minden tudat, a fejlettségi fokától függetlenül, örömmel vesz részt az érzékelésben és a teremtésben. Nem érthetitek meg önmagatokat, amíg ezekkel a dolgokkal nem vagytok tisztában.

Kényelmességből figyelmen kívül hagyjátok a testetek apró részei között végbemenő, tömeges belső kommunikációt, pedig fizikai lények lévén, bizonyos mértékig más tudatok részei vagytok. Az Énnek nincsenek korlátai. Lehetőségei határtalanok.

(Pauza.) Tudatlanságotok folytán azonban magatokra vehettek mesterséges korlátokat. Például megtehetitek, hogy csupán a külső egóval azonosultok, és elhatároljátok magatokat olyan képességektől, amelyek pedig a sajátotok. Módotokban áll tagadni, de ez nem változtat a tényeken. A személyiség *akkor is* sokdimenziós, ha sok ember, képletesen szólva, a háromdimenziós létezés homokjába dugja a fejét, és úgy tesz, mintha nem létezne más.

(Humorral): Ezzel a könyvvel szeretnék néhány fejet kihúzni a homokból. *(Hosszú pauza.)* Tarthattok szünetet, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy tetszik.

– Akkor tartsunk szünetet. (22:59-től 23.10-ig.)

Tehát: Rövidesen végére érünk az első fejezetnek, már csak nagyon kevés van hátra. *(Kuncog.)* Ezt nem a könyvbe szántam.

Nem akarom a külső egót alábecsülni. Ti viszont túlbecsülitek. Még igazi mibenlétét sem ismertétek fel.

Erről még többet is fogunk mondani, de egyelőre elég, ha arra rájöttök, hogy identitás- és folyamatosságérzésetek nem függ az egótól.

Néha az "álcázás" szót fogom használni a fizikai világra, amelyre a külső ego reagál, mert a fizikai forma egyike a valóság által magára öltött álruháknak. Az álcázás valóságos ugyan, de mögötte rejlik egy sokkal nagyobb valóság – a vitalitás, amely formát adott neki. Fizikai érzékszerveitek ennek az álcázásnak az érzékelését enge-

délyezik, mert erre specializálódtak, méghozzá igen magas fokon. A formában rejlő valóság érzékeléséhez más típusú figyelemre, finomabb manipulációkra van szükség, mint amilyet a fizikai érzékszervek lehetővé tesznek.

Féltékeny isten az ego: azt akarja, hogy az érdekei ne szenvedjenek csorbát. Nem hajlandó több dimenzió létezését elismerni, csak azt, amelyben otthon érzi magát, amelyet képes megérteni. Segítségnyújtás volna a dolga, de megengedtétek neki, hogy zsarnok váljék belőle. Ennek ellenére sokkal képlékenyebb és tanulékonyabb, mint amilyennek általában gondoljátok. Nem olyan merev, mint amilyennek látszik. A kíváncsisága például komoly értéket jelent.

Ha korlátozott fogalmaitok vannak a valóság természetéről, akkor az ego mindent el fog követni, hogy meg is tartson benneteket az általatok elfogadott valóság szűk, zárt területén. Ha viszont szabadságot adtok intuíciótoknak, kreatív ösztöneiteknek, akkor azok tágasabb dimenziókból származó tudást fognak közvetíteni, mint amilyet személyiségeteknek az anyag világában leginkább érdekelt része, az ego.

(23.35. Az ülés félbeszakadt, mert a másik macskánk, Rooney ki akart menni csavarogni. Seth jól működött. Jane hamar kijött a transzból. Miután kiengedtem a macskát, Jane várt egy keveset, aztán úgy döntött, hogy fejezzük be mára, mielőtt Seth visszatérne. Nem úgy tűnik, mintha az első fejezet véget ért volna.)

513. ÜLÉS, 1970. FEBRUÁR 5., CSÜTÖRTÖK
21 ÓRA 10 PERC

(Az eddigi szokás szerint tegnap kellett volna megtartani az ülést, de Jane a változatosság kedvéért csütörtöki napon is ki akarta próbálni. Az ülés előtt azt mondta: – Még mindig lámpalázam van, ha eszembe jut, hogy Seth egyedül írja ezt a könyvet. – És amint elkezdődött az ülés, Seth azonnal folytatta a munkát a "saját" könyvén.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytassuk.

Ez a könyv a bizonyítéka annak, hogy az ego nem sajátítja ki a személyiség teljes edényét önmagának, mert ahhoz nem fér kétség, hogy nem a Jane Roberts nevű író alkotja, hanem egy másik személyiség. Mivel Jane Roberts nem birtokol olyan képességeket, amelyek az emberiség egészének ne lennének birtokában, ennélfogva kijelenthető, hogy az emberi személyiségnek sokkal több sajátossága van, mint amennyit általában szokás tulajdonítani neki. Remélem, el tudom majd magyarázni, melyek ezek a képességek, és megmutathatom, mi módon szabadíthatja fel őket minden egyes ember.

A személyiség az állandóan változó érzékelés Gestaltja. Része az érzékelő identitásnak. Én például nem kényszerítem érzékelésemet az asszonyra, akin keresztül beszélek, és az ő tudata nincs is kitörölve, míg tart a kommunikáció. Sőt: az ő tudata kitágul, energiát vetít ki, amely kifelé irányul a háromdimenziós valóságból.

A fizikai rendszertől elfelé irányuló koncentráció miatt olyan lehet a látszat, hogy a tudata kioltódott. Pedig épp ellenkezőleg történt: a tudata kibővült. Én a magam valóságsíkjáról az asszonyra összpontosítom figyelmemet, ám a szavak, amelyeket kimond – ezek a szavak itt a papíron – eredetileg egyáltalán nem verbálisak.

Először is: a nyelv, ahogy ti ismeritek, nagyon lassú ügy: betűk egymásutánja alkotja a szót, szavak egymásutánja a mondatot: ez a lineáris gondolkodásmód eredménye. A nyelv, ahogy ti ismeritek, részben és nyelvtanilag a fizikai időérzékelésetek végterméke. Egyszerre csak egy bizonyos számú dolgot tudtok a fókuszba állítani, a nyelvetek szerkezete bonyolult, egyidejű élmények közvetítésére nem alkalmas.

Az én tudatos érzékelésem más: olyan, amely nem lineáris, ezért végtelen számú egyidejű eseményt tud egyszerre a fókuszba állítani és reagálni rá. Ruburt ezeket nem képes kifejezni, ezért ha kommunikálni akarom őket, át kell alakítanom lineáris kifejezésekké. A végtelen számú egyidejű esemény érzékelésének és lereagálásának képessége minden teljes Én vagy entitás sajátossága. Ennélfogva nem is tekintem ezt a képességet a saját, egyéni kiváltságomnak.

Minden olvasó, aki jelenleg fizikai formában állapodott meg, véleményem szerint *(humorral)* csupán aprócska részét ismeri önmagának – amint azt korábban leszögeztem. Az entitás a teljes identitással azonos, a jelenlegi személyiség ennek csupán egy megtestesülése – egy független, és örökké érvényes részlete. Az ilyesfajta kommunikációban tehát Ruburt tudata kitágul, és egy más dimenziót állít a fókuszba: az ő valósága és az enyém közötti dimenziót, azt a területet, ahol viszonylag csekély a zavarás. Itt én benyomások formájában átadok neki bizonyos fogalmakat, az ő engedélyével és hozzájárulásával. Ezek nem semleges információk, amennyiben minden tudás és információ magán viseli a bélyegét annak a személyiségnek, aki birtokolja és továbbadja.

Ruburt a közös használatunkra rendelkezésre bocsátja verbális tudását, és ketten, teljesen automatikusan hozzuk létre a kimondott szavakat. Adódhatnak zavarok, minthogy minden információ eltorzítható. Mostanra azért már hozzászoktunk az együttes munkához, ezért a torzítás mértéke nagyon kicsi.

Az én energiám egy része is kivetítődik Ruburton keresztül; az üléseken az ő energiája és az enyém együttesen mozgatja Ruburt fizikai formáját – most is, miközben ezeket a mondatokat mondom. Működnek itt egyéb leágazások is, ezeket később ismertetem.

Most tarthattok szünetet.

(21:46-tól 21:55-ig.)

Következésképpen nem vagyok Ruburt tudatalattijának a terméke – nem jobban, mint amennyire ő az én tudatalattim terméke. Nem is vagyok másodlagos személyiség, aki ravaszul megpróbálja aláásni a bizonytalankodó egót. Ellenkezőleg: még arról is gondoskodtam, hogy Ruburt személyisége minden részének hasznára váljanak ezek az ülések, hogy integritásuk tiszteletet és megbecsülést élvezzen.

Az ő személyiségének van egy meglehetősen egyedülálló sajátossága, ami lehetővé teszi kettőnk kommunikációját. Megpróbálom a lehető legegyszerűbben megfogalmazni: van a pszichéjében egy átlátszó dimenziógörbületnek nevezhető vonás, amely majdnem úgy működik, mint egy nyitott ablak, amelyen keresztül más valóságok is érzékelhetők; egy többdimenziós nyiladék, amelynek bizonyos mértékig sikerült elkerülnie, hogy a fizikai valóság fókusza elködösítse.

A fizikai érzékszervek általában vakká tesznek benneteket ezekre a nyitott csatornákra, mert a valóságot csak saját képük szerint érzékelik. Bizonyos értelemben tehát a ti teretek és időtök pszichológiai görbületén keresztül lépek át a valóságotokba. Úgy is lehet fogalmazni, hogy ez a nyitott csatorna ösvényt képez Ruburt személyisége és az enyém között, ezért lehetséges köztünk a kommunikáció. Az ehhez hasonló, dimenziók közötti pszichológiai és pszichés görbületek nem ritkák. Csupán csak ritkán ismeritek fel őket, és még ritkábban használjátok ki a létezésüket.

(Hosszú pauza, egy a sok közül. Jane tempója mégis gyorsabb és magabiztosabb volt, mint a Seth könyvével foglalkozó előző két ülésen. Tetszett is neki, amit Seth eddig megírt a könyvből.)

Megpróbálok majd némi fogalmat adni a saját, nem fizikai létezésemről. Emlékeztessen ez arra, hogy a ti alapvető identitásotok ugyanannyira nem fizikai, mint az enyém.

Ez a vége az első fejezetnek.

– *Oké.*

2.
Jelenlegi környezetem, munkám és tevékenységem

(22.16 volt. Jane elhallgatott, lehunyt szemét dörzsölgette.)
Elkezdjük a második fejezetet.

Jóllehet az én környezetem aránylag fontos tényezőkben különbözik *(humorral)* olvasóimétól, biztosíthatlak, hogy – enyhén szólva – van olyan eleven és változatos, mint a fizikai lét. Ráadásul kellemesebb – bár az örömről alkotott fogalmaim némiképp megváltoztak, amióta nem vagyok fizikai lény –, mivel több sikerélményt kínál, és tágabb teret nyit a kreatív eredményeknek.

Jelenlegi létem a legtöbb lehetőséget kínálja mind közül, amit valaha ismertem, márpedig sokat ismertem, fizikait és nem fizikait egyaránt. Nemcsak egy olyan dimenzió létezik, ahol nem fizikai tudat lakik, mint ahogy a bolygótokon sem csak egy ország van, a naprendszeretekben sem csupán egy bolygó található.

Az én jelenlegi környezetem nem az, ahol közvetlenül a halál után találjátok magatokat. Kénytelen vagyok tréfásan fogalmazni, de jó sokszor meg kell halnotok, mielőtt eljuttok a létnek erre a síkjára. (A születés egyébként sokkal nagyobb megrázkódtatás, mint a halál. Olykor a halál pillanatában nem is tudjátok, mi történik, a

születés azonban mindig váratlan és éles felismeréssel jár együtt. Nincs értelme tehát félni a haláltól. Én, aki többször haltam már meg, mint amennyiről mesélni akarok, e könyvet azért írom, hogy ezt elmondjam nektek.)

Munkám ebben a környezetben sokkal több kihívást jelent, mint amennyit bármelyikőtök ismer, és szükségessé teszi kreatív anyagok manipulálását, amelyek majdnem hogy meghaladják jelenlegi felfogóképességeteket. Nemsokára beszélek még erről. Először is meg kell értenetek, hogy nem létezik másféle objektív valóság, csak amit a tudat hoz létre. A formát mindig a tudat teremti, nem megfordítva. A környezetem tehát olyan létvalóság, amelyet a hozzám hasonlókkal együtt magam teremtettem, és amely fejlődésünk megvalósulását tükrözi.

Mi nem használunk állandó struktúrákat. Nincs például város vagy falu, ahol lakom. Ezzel nem azt mondom, hogy üres térben létezünk. Először is, mi nem úgy gondolkodunk a térről, ahogy ti, másrészt megteremtünk bármilyen képmást, amire a környezetünkben szükségünk van.

Ezeket mentális mintákból teremtjük meg, pontosan úgy, ahogy a ti fizikai valóságotok tökéletesen leképezi belső vágyaitokat és gondolataitokat. Azt hiszitek, hogy a tárgyak tőletek függetlenül léteznek, és nem jöttök rá, hogy ezek saját pszichológiai és pszichés Énetek megnyilvánulásai. Mi tudjuk, hogy valóságunkat magunk teremtjük, ezért ezt a tevékenységet számottevő örömmel és önfeledt kreativitással végez-

zük. Az én környezetemben ti nehezen ismernétek ki magatokat, mert összefüggéstelennek éreznétek.

Ismerjük azért a belső törvényeket is, amelyek minden "materializációt" szabályoznak. Teremthetek – a ti fogalmaitok szerint – éjszakát vagy nappalt, ahogy tetszik, vagy történelmetek bármely periódusát. Ezek a változó formák semmiképpen nem zavarják társaimat, mert a hangulatomat, érzéseimet, gondolataimat közvetlenül kifejező jeleknek tekintik őket.

(E bekezdés átadása közben Jane – változatlanul transzban – kiment a konyhába, matatott egy darabig, míg talált egy levél gyufát; cigarettára akart gyújtani.)

Az állandóságnak, a stabilitásnak alapvetően semmi köze a formához, köze van viszont az öröm, a céltudatosság, az eredmény és az identitás integrációjához. Én a létnek sok más síkjára "utazom", miközben a munkámat végzem – ami elsősorban tanítói tevékenység –, és felhasználok minden eszközt és módszert, ami az adott rendszerben legjobban szolgálja céljaimat.

Más szavakkal: ugyanazt a leckét sokféle módon taníthatom, attól függően, hogy a rendszerben, amelyben működnöm kell, éppen milyen képességek és előítéletek uralkodnak. Ezekben a közlésekben és ebben a könyvben önmagamnak egy részét használom az identitásom rendelkezésére álló sok személyiség közül. Ezt a bizonyos

Sethet, akit én, a nagyobb Seth identitás itt megjelenítek, más valóságrendszerekben nem értenék meg.

Látjátok tehát, hogy nem minden valóságrendszer orientálódik az anyagra, némelyikben a fizikai forma teljesen ismeretlen. A nemek fogalma – ahogy ti értitek – számukra ugyancsak nem természetes. Ennélfogva velük nem kommunikálnék férfiszemélyiségként, aki sok fizikai életet élt le, pedig identitásomnak ez is valóságos és érvényes része.

Nem fáradt el a kezed?

– Nem; jól vagyok. (22:54)

Tehát: Otthoni környezetemben olyan alakot öltök, amilyet akarok; ez a gondolataimtól függően változhat, és változik is. Ti tudattalan szinten teremtitek meg saját fizikai képeteket, többé-kevésbé ugyanazzal a módszerrel, de néhány fontos különbséggel. Általában nem ismeritek fel, hogy fizikai testeteket minden pillanatban ti teremtitek, az önmagatokról alkotott belső elképzelésnek megfelelően, és nem ismeritek fel azt sem, hogy ez a test lényeges kémiai és elektromágneses változásokon megy keresztül, szakadatlanul változó gondolataitok függvényében.

Mi régen felismertük már azt, hogy a forma a tudat függvénye, így egyszerűen, tökéletesen megváltoztathatjuk formánkat, hogy hívebben kövesse belső élményeink minden apró mozzanatát.

Most tarthattok szünetet, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy tetszik.

– Tartsunk szünetet.

(23:00. Jó volt a transz, bár Jane elég gyorsan kijött belőle. Azt mondta: minden szónak tudatában volt, amikor kimondta, de szinte azonnal el is felejtette. 23:05-re azonban kiderült, hogy a szünet kezdetén mégsem jött vissza teljesen a transzból. 23:07-kor folytattuk.)

Tehát: A képesség, hogy megváltoztassa formáját, belső tulajdonsága minden tudatnak. Csupán az ügyessége és a tényleges megvalósítás mértéke váltakozik. Lelassult változatban ezt látjátok a saját rendszeretekben, ha megfigyelitek az élő anyagot, amint az "evolúciós" folyamat során változó formákat ölt magára.

Mármost – hogy úgy mondjam – egyszerre ölthetünk magunkra különböző formákat, de ezt ti is megtehetitek, bár általában nem tudtok róla. Fizikai formátok ernyedten, alva heverhet az ágyban, míg a tudatotok álmok formájában egészen távoli helyekre is eljuthat. Ugyanakkor megteremthetitek önmagatok "gondolatformáját", amely minden részletében veletek azonos, és ez a képmás megjelenhet egy barátotok lakásában úgy, hogy erről tudatosan fogalmatok sincs. A tudat tehát nem korlátozódik azokra a formákra, amelyeket egy adott időben képes megteremteni.

Gyakorlatilag mi fejlettebbek vagyunk ebben a tekintetben, mint ti: amikor mi ilyen formákat teremtünk, azt teljes tudatossággal tesszük. Létezésem síkján olya-

nokkal vagyok együtt, akiknek többé-kevésbé hasonló feladatokat kell végrehajtaniuk, ugyanazt az általános fejlődési pályát kell végigjárniuk. Van köztük, akit ismerek, és olyan is van, akit nem. Telepatikus úton kommunikálunk egymással, de a telepátia képezi a ti nyelveitek alapját is, nélküle a jelképrendszer semmit sem jelentene.

Mi valóban így kommunikálunk, de ez nem jelenti azt, hogy mentális szavakat használunk. Kommunikációnk közegét inkább termális és elektromágneses képeknek nevezném, amelyek egyetlen "szekvencia" keretében sokkal több tartalmat képesek közölni. A kommunikáció intenzitása a mögötte rejlő érzelmi intenzitástól függ, bár az "érzelmi intenzitás" kifejezés esetleg félrevezető lehet.

Mi is érezzük a ti általatok érzelmeknek nevezett jelenségek megfelelőit, bár ezek nem azonosak a szeretettel, a gyűlölettel, a haraggal, amit ti annak neveztek. A ti érzelmeitekről azt lehet mondani, hogy háromdimenziós materializációi a sokkal nagyobb pszichológiai eseményeknek és élményeknek, amelyek a "belső érzékekkel" függnek össze.

A belső érzékeket később, ennek a fejezetnek a végén fogom elmagyarázni. Itt legyen elég annyi, hogy erős érzelmi élményeink vannak, bár ezek nagyon különböznek a ti élményeitektől. Sokkal kevésbé korlátozottak, sokkal tágabbak, amennyiben mi tudatában vagyunk az általános érzelmi "klímának", és reagálunk is rá. Sokkal

szabadabban érzünk és tapasztalunk, mert nem félünk annyira attól, hogy elsodornak az érzelmek.

Identitásunk nem ijed meg például a mások erős érzelmeitől. Képesek vagyunk *keresztülutazni* az érzelmeken, olyan módon, hogy az számotokra ma még nem természetes, és le tudjuk fordítani őket a kreativitás olyan formáira, amelyekről ti nem tudtok. Nem érezzük szükségét, hogy érzelmeinket elrejtsük, mert tudjuk, hogy az alapvetően lehetetlen, és nem is kívánatos. A ti rendszeretekben még bajok forrásának tűnhetnek az érzelmek, mert még nem tanultátok meg használni őket. Mi is csak most tanuljuk a bennük rejlő lehetőségeket és a velük összefüggő kreativitás hatalmát.

Most vége az ülésnek.

– Oké.

A legszívélyesebb jókívánságaim mindkettőtöknek, nyugodalmas jóéjszakát.

– Jó éjt, Seth. Nagyon érdekes volt.

(Jane, még mindig Sethként, tréfásan odahajolt hozzám): Te vagy az első olvasóm.

– Úgy van. Nagyon örülök is neki.

(23:37. Jane később elmondta, hogy valóban ki volt kapcsolva. Csak annyit tudott, hogy Seth az érzelmekről beszélt.)

514. ÜLÉS, 1970. FEBRUÁR 9., HÉTFŐ
21 ÓRA 35 PERC

(Ezen az ülésen jelen volt Carl és Sue Watkins és csecsemőkorú kisfiuk, Sean. Carl és Sue tagja Jane ESP-csoportjának.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Jó estét a barátainknak is. Azért jöttetek, hogy lássátok az írót munka közben, ezért, ha velünk tartotok, folytatjuk a második fejezetet.

Tehát: Mivel mi tudjuk, hogy identitásunk mindenféle formától független, természetesen nem félünk attól, hogy változtassunk a formán: bármilyen formát magunkra ölthetünk, amit csak kívánunk.

A halált – a ti fogalmaitok szerint – nem ismerjük. Létezésünk során eljutunk sok más környezetbe is, és ezekbe *(gesztussal érzékelteti)* beleolvadunk. Alávetjük magunkat mindazoknak a szabályoknak, amelyek az adott környezetben érvényesek. Itt mindannyian tanítók vagyunk, tehát a módszereinken is igazítani kell olykor, hogy a különféle valóságfelfogású személyiségek részére érthető legyen.

Mondtam: a tudat nem a forma függvénye, mégis állandóan arra törekszik, hogy formát teremtsen. Mi nem az általatok ismert idő keretei között létezünk. A percek,

az órák, az évek elveszítették jelentőségüket és érdekességüket. Ennek ellenére tökéletesen tisztában vagyunk a más rendszerekben érvényes időállapotokkal, és kommunikációnkban számításba is kell vennünk ezeket. Különben nem értenék meg, amit mondunk.

Nincsenek valóságos korlátok, amelyek elválasztanák egymástól az említett rendszereket. A szétválasztás csak annak a következménye, hogy a személyiségek különböző mértékben képesek érzékelni és manipulálni. Például ti is sok más valóságrendszer közepén léteztek, csak nem érzékelitek őket. És amikor valamely esemény áthatol ezekből a rendszerekből a ti háromdimenziós létezésetekbe, nem vagytok képesek értelmezni, hiszen már maga a behatolás ténye eltorzítja.

Már mondtam, hogy mi nem érzékeljük a ti időfolyamatotokat. Mi különböző intenzitásokon keresztül élünk. A mi munkánk, fejlődésünk, tapasztalatszerzésünk helyét és idejét egyaránt "pillanatpont" névvel lehetne illetni. Itt, a pillanatponton belül a legkisebb gondolat is gyümölcsöt érlel, a legcsekélyebb lehetőség is a tökéletességig kifejlődik, a valószínűségek a legapróbb részletig végigvizsgáltatnak, a legkisebb és a legerősebb érzés is figyelembe vétetik. Nehéz ezt világosan elmagyarázni, mégis a pillanatpont az a keret, amelyben pszichológiai létezésünk zajlik. Ezen belül egyidejű mozgások, változások követik "szabadon" az asszociációs mintákat. Tegyük fel például, hogy rád gondolok, Joseph. Amikor ez történik, azonnal érzékelem – még-

hozzá a maga teljességében – a múltadat, a jelenedet és a jövődet – a ti fogalmaitok szerint –, és átélem az összes erős és meghatározó érzelmet, szándékot, amely befolyásolt téged. Ha akarom, átélhetem veled ezeket az élményeket. Mi végigkövethetünk egy tudatot az összes formáján keresztül, méghozzá a ti fogalmaitok szerint egy szempillantás alatt.

Természetesen tanulást, fejlődést és gyakorlatot igényel, hogy az identitás képes legyen megőrizni stabilitását az ilyen állandó ingeráradatban, sokan közülünk el is tévedtek, elfelejtették, kik ők valójában, míg végül ismét önmagukra nem ébredtek. Most már mindez teljesen automatikus számunkra. A tudat oly végtelenül változatos, hogy még ma is csupán csekély hányadát ismerjük a létező személyiségek teljes készletének. "Vakációinkon" egészen egyszerű létformákat látogatunk meg, és beolvadunk közéjük.

Ilyen formában pihenünk és alszunk, hiszen eltölthetünk egy évszázadot fa képében, vagy egy másik valóságban létező egyszerű életformaként. Tudatunkat az egyszerű létezés élvezetével örvendeztetjük meg. Látjátok: magunk teremthetjük meg az erdőt, amelyben felnövekszünk. Általában azért nagyon is tevékenyek vagyunk, teljes energiánkat a munkánkra és az új feladatokra összpontosítjuk.

Amikor csak akarjuk, önmagunkból, saját pszichológiai teljességünkből más személyiségeket formálhatunk, akiknek aztán saját erejükből kell fejlődniük, a ben-

nük rejlő kreatív képességek felhasználásával. Szabadon haladhatnak saját útjukon. Ezt persze egyáltalán nem vesszük könnyedén.

Most tartsátok meg az első szünetet, aztán folytatjuk.

(22:02. Jane mély transzban volt. Azt mondta, az ülés előtt nagyon fáradt volt. Egész délután bútorokat tologattunk. Ma este mégsem zavarta semmi Sethet, miután elkezdte – még az sem, amikor Seant az anyja megszoptatta. Az ülés ugyanebben a gyors tempóban, 22:20-kor folytatódott.)

Tehát: Minden olvasó része saját entitásának, és fejlődése afelé a létezés felé halad, amelynél most én tartok. Gyermekkorában és álmában többé-kevésbé minden személyiség tud arról az igazi szabadságról, amely a belső tudat sajátja. Ezek a képességek, amelyekről beszélek, elválaszthatatlan tulajdonságai a tudatnak mint egésznek, és minden egyes személyiségnek is.

A környezetem, mint mondtam, állandóan változik, de hát a tiétek is. Ilyenkor észérvekkel elhárítjátok a teljesen jogos intuitív érzékleteket. Ha például egy szoba hirtelen szűknek és zsúfoltnak tűnik számodra, készpénznek veszed, hogy ez a változás csupán a képzeleted terméke, és akárhogy érzed is, maga a szoba nem változott.

Pedig az az igazság, hogy ebben az esetben maga a szoba változott meg egész határozottan, nagyon fontos tulajdonságaiban, jóllehet a fizikai méretei ugyanazok maradtak. A szoba teljes pszichológiai hatása változott meg. Ennek következményét

nemcsak te magad érzed. Ettől kezdve a szoba gyakrabban vonz bizonyos fajtájú eseményeket, mint másokat, és változást fog előidézni a te pszichológiai felépítésedben, még a hormonkiválasztásodban is. Abszolúte fizikai módon fogsz reagálni a szoba megváltozott állapotára akkor is, ha a szélessége és a hosszúsága centiméterben mérve nem szenved kimutatható változást.

Megkértem derék barátunkat, Josephet, hogy a "kimutatható" szót húzza alá, mert a műszereitek nem jeleznének fizikai változást – ugyanis az ilyen szobában maguk a műszerek is keresztülmennek egy ugyanilyen mértékű változáson.

Ti is állandóan változtatjátok fizikai testetek és közvetlen környezetetek formáját, alakját, körvonalait, jelentését, csak éppen elkövettek minden tőletek telhetőt, hogy ezeket az állandó változásokat ne vegyétek észre. Mi ezzel szemben teljesen szabadjára engedjük őket, mert tudjuk, hogy belső stabilitás irányít bennünket, ezért megengedhetjük magunknak a spontaneitást, a teremtést; tudjuk, hogy a spirituális és a pszichológiai identitás is a teremtő változástól függ.

Környezetünket tehát gyönyörű egyensúlytalanság jellemzi, ahol a változás előtt teljesen szabad a pálya. A ti időstruktúrátok félrevezet benneteket a fizikai anyag látszólagos állandóságának tévhitébe, ezért becsukjátok szemeteket az anyagban végbemenő szakadatlan változás előtt. Fizikai érzékszerveitek, amennyire csak tudják, elhitetik veletek, hogy a valóság magas fokon formákba szerveződik. Rendszerint

csak az intuíció révén, valamint alvó és álomállapotban érzékelitek tudatotok – és minden tudat – örömmel, boldogan változó állapotát.

Egyik kötelességem, hogy felvilágosítsalak benneteket ezekről a dolgokról. Olyan fogalmakat kell használnunk, amelyek eléggé ismerősek számotokra. Ennek érdekében saját személyiségünknek olyan részeit használjuk, akikhez valamilyen mértékben viszonyulni vagytok képesek.

Környezetünknek sehol sincs vége. A ti fogalmaitok szerint tevékenységünkben nem tapasztalunk hely- vagy időhiányt. Ez persze roppant terheket ró minden tudatra, ha nincs meg hozzá a megfelelő alapja és fejlettsége. Nekünk nincs egyetlen egyszerű, kényelmes világmindenségünk, amelyben elrejtőzhetünk. Állandóan figyelemmel kísérjük a többi, teljesen idegen valóságrendszert, amelyek ott vibrálnak a tudat peremvidékén – a mi fogalmaink szerint. Sokkal több fajtájú tudat van, mint amennyi fizikai forma, mindegyiknek megvan a maga érzékelési mintája, a maga álcarendszere. De ezeknek mind birtokukban van a belső tudás a minden álca mögött meghúzódó valóságról, amelyből minden néven nevezendő más valóság felépül.

Most tarthattok szünetet.

(22:44-től 22:56-ig.)

Tehát: Sok ilyen szabadság egészen természetes számotokra az álomban, gyakran alkottok is álomkörnyezetet, így gyakorolva ezeket a képességeket. Később lesz még

néhány megjegyzésem azzal kapcsolatban, hogyan tanulhatjátok meg felismerni saját eredményeiteket, hogyan vethetitek össze őket a mindennapi, fizikai élethez való tehetségetekkel.

Ha megtanuljátok, hogyan lehet az álomkörnyezetet megváltoztatni, akkor megtanulhatjátok a fizikai környezet megváltoztatását, manipulálását is. Szuggerálhattok magatoknak előre meghatározott álmokat, amelyekben valamely változás megy végbe, és bizonyos feltételek megléte esetén ezek a változások a fizikai valóságban is megjelennek. Ma is gyakran megteszitek ezt, anélkül, hogy tudnátok róla.

A teljes tudat változatos formákat ölt. De nem kell állandóan valamilyen formán belül tartózkodnia. Nem minden forma fizikai jellegű. Egyes személyiségek tehát sohasem voltak fizikaiak. Ők más irányban fejlődtek, az ő pszichológiai rendszerük idegen volna számodra.

Bizonyos mértékig én is átutazom ilyen környezeteken. A tudatnak azonban mindig meg kell mutatnia önmagát. Nem képes nem létezni. Nem anyagi természetű, ezért aktivitását más módokon kell kifejtenie. Egyes rendszerekben például rendkívül bonyolult matematikai és zenei mintákat alkot, amelyek önmagukban létrehozói más univerzális rendszereknek. Ezekhez azonban nem nagyon értek, ezért beszélni sem tudok róluk részletesen.

Az én környezetem struktúrája nem állandó, de – mint mondtam –, a tiétek sem az. Én tudatában vagyok annak, hogy most Ruburton keresztül kommunikálok, de ti is mindannyian telepatikusan kommunikáltok más személyiségekkel és rajtuk keresztül, bár ti keveset tudtok ezekről az eredményeitekről.

Most befejezem az ülést. Énekelnék egy bölcsődalt – ez nem tartozik a könyvhöz – kis barátunknak *(Sean Watkins, akit Sue ismét megszoptatott),* de nem vagyok hangomnál.

Szívélyes jókívánságaim mindannyiotoknak. Nyugodalmas jó éjszakát. *(Magában mulatva, nyomatékkal):* Ez valóban az első és végleges fogalmazvány.

– Jó éjt, Seth. Köszönjük – nagyon érdekes volt.

(23.08. Seth búcsúzóul elejtett megjegyzése Sue egyik kérdésére volt válasz. Sue korábban az este folyamán azon tanakodott, vajon hány piszkozat, átfogalmazott, szerkesztett verzió készül majd ebből a könyvből. Jane-nek az eddig olvasottak alapján az volt a véleménye, hogy a könyv egyáltalán nem igényel további munkát, legföljebb egy-egy félresikerült kifejezés átfogalmazását, stb.)

515. ÜLÉS, 1970. FEBRUÁR 11., SZERDA
21 ÓRA 20 PERC

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Folytatjuk a második fejezetet.

Tehát: Az általatok használt érzékszervek nagyon is valóságos módon teremtik meg a környezetet, amelyet érzékeltek. Fizikai érzékszerveitek egy háromdimenziós valóság érzékelését teszik szükségessé. A tudat azonban belső érzékelőkkel is el van látva. Ezek minden tudatnak sajátjai, a fejlettségétől függetlenül. Ezek az érzékelők teljesen függetlenek azoktól, amelyeket a tudatnak ki kell fejlesztenie, amikor valamilyen specializálódott formát, például fizikai testet ölt magára, hogy egy meghatározott rendszerben működjék.

Minden olvasóm rendelkezik tehát belső érzékekkel, és bizonyos mértékig szüntelenül használja is őket, bár az ego szintjén ennek nincs tudatában. Mi viszont teljesen szabadon és tudatosan használjuk belső érzékeinket. Ha te is így tennél, ugyanolyan környezetet érzékelnél, mint amilyenben én létezem. Álca nélküli állapotot látnál, amelyben az események és a formák szabadok, nincsenek leragadva az idő kocsonyás közegében. Ezt a szobát például nemcsak viszonylag állandó bútorok együt-

tesének látnád, hanem a fókuszt átállítva megpillanthatnád az egyes tárgyakat alkotó molekulák és más részecskék szakadatlan, végtelen táncát.

Megpillanthatnád a foszforeszkáló ragyogást, az elektromágneses "struktúra" auráját, amely magukat a molekulákat felépíti. Ha akarnád, olyan kicsire zsugoríthatnád tudatodat, hogy keresztülutazhatnál egyetlen molekulán, és a molekula saját világából kitekintve végignézhetnéd a szoba univerzumát, az egymással kölcsönhatásban álló, állandóan mozgó, csillagszerű alakzatok óriási galaxisait. És ezek a lehetőségek mind érvényes valóságot jelképeznek. A tiétek semmivel sem érvényesebb, mint a többi, viszont ez az egyetlen valóság, amelyet érzékelsz.

A belső érzékek használatával tudatos teremtőkké, teremtőtársakká válunk. Csakhogy ti is teremtőtársak vagytok, akár tudtok róla, akár nem. Ha a mi környezetünk strukturálatlannak tűnik számodra, az csak azért van, mert nem érted a rend igazi természetét, amelynek semmi köze az állandó formához – csupán a ti szemszögetekből nézve van látszólagos formája.

Az én környezetemben nincs délután négy óra vagy este kilenc. Ezzel azt akarom mondani, hogy engem nem korlátoz a folyamatos idő. Viszont semmi sem akadályoz meg abban, hogy ha akarom, megtapasztaljam a folyamatos időt. Mi úgy érzékeljük az időt, vagy amit ti az idő megfelelőjének neveznétek, mint az élmény intenzitásának váltakozását – ez pszichológiai idő, amelynek csúcsai és völgyei vannak.

Némiképp hasonlít ez a ti érzelmi hullámzásaitokra, amikor az idő látszólag felgyorsul vagy lelassul, de fontos szempontokból nagyon különbözik is. A mi pszichológiai időnket a tárgyi környezet nyelvére lefordítva inkább egy szoba falaihoz lehetne hasonlítani, csakhogy a mi esetünkben a falak állandóan változtatnák a színüket, a méretüket, a magasságot, a mélységet, a szélességet egyaránt.

A mi pszichológiai struktúránk gyakorlatilag abban különbözik a tiétektől, hogy mi tudatosan használjuk a többdimenziós valóságot, amivel ti is rendelkeztek, de az ego szintjén nem ismeritek. Természetes tehát, hogy a mi környezetünk többdimenziós jellegű, aminek érzékelésére a fizikai érzékszervek sohasem lesznek képesek.

Most, amikor ezt a könyvet diktálom, saját valóságom egy részét kivetítem egy rendszerek közötti, köztes szintre, amely aránylag mentes az álcázástól. Ez viszonylag inaktív terület. A fizikai valóság fogalmai szerint ezt a területet közvetlenül a ti Földetek légköre fölötti réteghez lehetne hasonlítani. Én azonban pszichológiai, lelki légkörről beszélek; ez a terület eléggé távol esik Ruburt fizikai orientációjú Énjétől ahhoz, hogy a kommunikáció aránylag érthető legyen.

Ez a terület ugyanakkor az én környezetemtől is bizonyos értelemben távol esik, mert én a saját környezetemben csak nagy nehézségek árán tudnék fizikai orientációjú fogalmakat használni. Meg kell értenetek azt is, hogy amikor távolságról beszélek, nem térbeli távolságra gondolok.

Most tarthattok szünetet.

(21:56. Jó volt a transz, de Jane szinte azonnal visszajött belőle. Az ülés 22:22-kor folytatódott.)

A teremtés és az érzékelés között sokkal szorosabb az összefüggés, mint azt a tudósaitok bármelyike gondolja.

Az az igazság, hogy fizikai érzékszerveitek teremtik a világot, amelyet érzékelnek. A fa teljesen más egy mikróba, egy madár, egy rovar számára, és más a fa alatt álló ember számára. Nem azt állítom, hogy a fa másnak látszik. *Valóban* más. Ti a fa valóságát az érzékszervek erősen specializált szűrőjén keresztül érzékelitek. Ez pedig nem jelenti azt, hogy a fa valósága alapvetően ebben a formában létezik inkább, mint a mikróba, a rovar vagy a madár által érzékelt formában. A fa teljesen érvényes valóságát csak a saját összefüggéseitekben érzékelhetitek, semmi másban. Ez az általatok ismert fizikai rendszeren belül mindenre vonatkozik.

Nem arról van szó, hogy a fizikai valóság hamis. Csak arról, hogy a fizikai kép csupán egyike a végtelen számú variációknak, amelyekben a tudat önkifejezésének formái érzékelhetők. A fizikai érzékszervek arra kényszerítenek benneteket, hogy a tapasztalatot fizikai érzékletekre fordítsátok le. A belső érzékek megnyitják az érzékelés hatókörét, lehetővé teszik, hogy sokkal szabadabban érzékeljétek a tapasztala-

tokat, alkossatok új formákat, új csatornákat, amelyeken keresztül mint bármely más tudat, ti is megismerhetitek önmagatokat.

A tudat – egyebek között – a teremtés spontán gyakorlása. Ti most háromdimenziós világban tanuljátok, hogy érzelmi és lelki életetek miként teremtheti meg a fizikai forma különböző változatait. Módosításokat végeztek a lelki környezetben, ezek a módosítások aztán automatikusan lenyomatot képeznek a fizikai mintán. A mi környezetünk önmagában is kreatív, méghozzá másképp, mint a tiétek. A ti környezetetek annyiban kreatív, hogy például a fák gyümölcsöt teremnek, érvényesül az önfenntartás elve, a Föld táplálja övéit. A természet kreatív vonatkozásaiban materializálódnak az emberiség legmélyebb lelki, spirituális és fizikai hajlamai, amelyek a ti fogalmaitok szerint kozmikus korszakokkal ezelőtt alakultak ki, és az emberiség közös belső tudástárának részét képezik.

Mi a környezetünk elemeit ennél nagyobb kreativitással ruházzuk fel, amit nehéz elmagyarázni. Nálunk például nem nőnek virágok. De az intenzitás, pszichológiai természetünk sűrű pszichés ereje új dimenziókat teremt a változás számára. Ha a háromdimenziós létben festesz egy képet, az a kép lapos felületen helyezkedik el, és csupán jelezni fogja a teljes, háromdimenziós élményt, amelyet nem vagy képes belehelyezni. Mi a magunk környezetében valóságosan tudunk teremteni akárhány dimenziós hatásokat, tetszésünk szerint. Ezek a képességek nem a mi előjogaink. Ré-

szei a ti örökségeteknek is. Ebben a könyvben később meg fogom mutatni, hogy az éber tudatállapottól eltérő állapotokban gyakrabban használhatjátok belső érzékeiteket, többdimenziós képességeiteket, mint gondoljátok.

Mivel az én környezetemnek nincsenek könnyen meghatározható fizikai összetevői, csak következtetéssel tudtok valós képet formálni róla, ahogy e könyvben ismertetem majd a kapcsolódó témákat.

A ti fizikai környezeteteket a saját pszichológiai struktúrátok miatt érzékelitek ilyennek. Ha önazonosságotokat, a személyes folyamatosság élményét elsősorban asszociációs folyamatokból nyernétek, nem pedig az időben mozgó Én ismerős mivoltának következményeképpen, akkor tökéletesen más módon érzékelnétek a fizikai valóságot. A múlt és a jelen tárgyai egyszerre jelennének meg; egyidejű létezésüket asszociatív kapcsolatuk igazolná. Mondjuk: édesapád élete folyamán összesen nyolc kedvenc széket használt. Ha érzékelési rendszeretek az intuitív asszociációkra, nem a lineáris időre épülne, akkor mind a nyolc széket egyszerre érzékelnéd, vagy az egyiket látva tudatosulna benned a többi is. A környezet tehát önmagában nem valami különálló dolog, hanem az érzékelési minták, beidegződések következménye, ezeket pedig a pszichológiai struktúra határozza meg.

Ha tehát tudni akarod, milyen a környezetem, meg kell értened, mi vagyok én. Hogy ezt elmagyarázzam, beszélnem kell a tudat mibenlétéről általában. Miközben

ezt teszem, rólatok is sok minden elhangzik majd. Identitásotok belső része úgyis sok mindent tud abból, amit el fogok mondani. Célom részben az, hogy az egóra irányult Énetekkel közöljem azt a tudást, amely tudatotok nagyobbik része számára máris ismerős, csak régóta nem törődtök vele.

Kinéztek a fizikai világegyetemre, és a valóságot a "külső érzékszerveitek" által szállított információ alapján értelmezitek. Én – képletesen szólva – a fizikai valóság talaján állva befelé fogok rátok tekinteni, és elmondom a tudatnak azokat a valóságait, élményeit, amelyeket a ti elkápráztatott pillantásotok nem lát meg. Elkápráztat benneteket a fizikai valóság, és olyan mély transzban tart, mint amilyenben ez az asszony van, akin keresztül a könyvemet írom.

Minden figyelmetek egyetlen, nagyon specializált, fényesen csillogó pontra összpontosul, ezt nevezitek valóságnak. Ott van körülöttetek a többi valóság, de létezésükről nem vesztek tudomást, és a belőlük érkező ingereket kizárjátok tudatotokból. Mint látni fogjátok, ennek a transzállapotnak megvan az oka, de apránként, fokozatosan föl kell ébrednetek. Az én célom az, hogy belső szemeteket fölnyissam.

Itt befejeződik az ülés. Közel járunk már a második fejezet végéhez. Jó éjszakát kívánok nektek.

– *Jó éjszakát, Seth. Nagyon érdekes volt.*

(23:12. Jane gyorsan visszajött a mély transzból. – Nem emlékszem semmire – mondta.)

518. ÜLÉS, 1970. MÁRCIUS 18., SZERDA
21 ÓRA 25 PERC

(Jane az utóbbi néhány héten afféle pihenőt tartott. Mindössze két szokásos ülést tartottunk, az egyiket a barátaink, a másikat, amely ugyancsak személyes jellegű volt, a saját magunk érdekében, és a heti ESP-csoportokból is csak egyet tartott meg. [Az ülések sorszámozásában a csoportos ülések nem szerepelnek.] Jane kíváncsi volt, vajon milyen hatást gyakorol Seth könyvére a kihagyás, ha egyáltalán lesz hatása. Seth azonban – miután néhány borotvaéles megfigyelést tett a képeimmel kapcsolatban, 21:33-kor simán folytatta a diktálást, mintha február 11-től március 18-ig nem is telt volna el idő.

Megjegyzés: Eszembe jutott, hogy érdekes lehet, ha néha felírom a pontos időt, így kimutatható, mennyi idő kell Sethnek ahhoz, hogy könyvéből egy bizonyos mennyiségű végleges szöveget közöljön.)

Kérünk egy perc türelmet. Átadom a második fejezet legvégét, és elkezdem a következő fejezetet.

Környezetemhez tartoznak természetesen a többi személyiségek, akikkel kapcsolatban állok. A kommunikációt, az érzékelést és a környezetet nem is lehet szétválasztani egymástól. Ezért a kommunikáció, amelyet én és a társaim folytatunk, rendkívül fontos a környezetünk ismertetéséhez.

A következő fejezetben, nagyon egyszerű formában bár, de fogalmat szeretnék adni létezésünkről, munkánkról, a dimenzióról, amelyben létezünk, a célokról, amelyeket becsesnek tartunk, és főként azokról az ügyekről, amelyek tapasztalatainkat, élményeinket alkotják.

3.
A munkám és a valóságdimenziók, amelyekbe általa eljutok

(21:43.) Tehát: Nekem is vannak barátaim, ugyanúgy, mint nektek, bár a mi barátságaink hosszabb múltra tekintenek vissza. Meg kell értenetek, hogy mi a saját valóságunkat teljesen más módon érzékeljük, mit ti. Tudatában vagyunk múltbeli éneinknek – ahogy ti neveznétek –, tehát azoknak a személyiségeknek, amelyeket más létezéseink során magunkra öltöttünk.

Mivel a telepátiát használjuk, nem sokat tudnánk eltitkolni egymás elől, akkor sem, ha akarnánk. Biztos, hogy ez a magánszférába való illetéktelen behatolásnak tűnik számotokra, de állíthatom, hogy ma sem marad rejtve egyetlen gondolatod sem, családtagjaid, barátaid nagyon pontosan ismerik őket, és sajnos hozzá kell tennem, hogy azok is, akiket ellenségeidnek tartasz. Csak éppen nem vagytok tudatában ennek a ténynek.

Ez nem jelenti azt, hogy mindannyian nyitott könyvek vagyunk egymás számára. Épp ellenkezőleg. Létezik olyasmi, hogy mentális etikett, mentális jó modor. Sokkal inkább tudatában vagyunk saját gondolatainknak, mint ti. Mi tudjuk, hogy gondolatainkat szabadon választhatjuk meg, ezért stílusosan, eleganciával válogatunk.

(Pauza 21:49-kor.) Más létezésekben, próbálkozások és kudarcok sorozatán keresztül pontosan megismertük gondolataink erejét. Felfedeztük, hogy a mentális képek vagy az érzelmek teremtő hatalma elől senki sem menekülhet el. Ez nem jelenti azt, hogy nem engedünk teret a spontaneitásnak, vagy hogy gondolatainkat állandóan, aggodalmas precizitással méricskélnünk kell, hátha valamelyiknek káros vagy romboló hatása van. Ez a ti fogalmaitok szerint már mögöttünk van.

Pszichológiai struktúránk révén azért mégiscsak sokkal változatosabb formákban vagyunk képesek kommunikálni, mint amennyit ti ismertek. Tegyük fel például, hogy találkozol egy gyerekkori barátoddal, akit már rég elfelejtettél. Mára már kevés közös vonás van bennetek. Egy kellemes délutánt mégis el tudtok tölteni együtt, a beszélgetés a régi tanárokról és osztálytársakról folyik majd, és létrejön köztetek bizonyos összhang.

Ugyanígy, amikor én "találkozom" valakivel, sokkal jobb kapcsolatot alakíthatok ki vele egy bizonyos közös múltbeli tapasztalat alapján, bár a "jelenben" kevés közünk van egymáshoz. Ismerhettük egymást mint két különböző ember, például a tizennegyedik században, és nagyon kellemes kommunikáció bontakozhat ki közöttünk ezeknek az élményeknek a megbeszélése által, éppúgy, ahogy te és a gyerekkori barátod közös nevezőre jutottatok a múltbeli emlékek alapján.

Közben persze tudni fogjuk, hogy önmagunk vagyunk: többdimenziós személyiségek, akik a létezés valamely szintjén többé-kevésbé azonos környezetben tartózkodtunk. Mint látod, ez a hasonlat nagyon egyszerű, csak a mostani, egyszeri használatra alkalmas, mivel múlt, jelen és jövő e fogalmak szerint igazából nem létezik.

A mi élményeinkben nem található meg a számotokra ismerős időfelosztás. Sokkal több társunk és barátunk van, mint nektek, egyszerűen azért, mert tudatában vagyunk a "múltbeli" inkarnációk során fennállt kapcsolatoknak is.

(22:00) Ezért nekünk természetesen sokkal több tudás van, hogy úgy mondjam, a kezünk ügyében. Időszakaszokról nem beszélhetünk, de néhányan közülünk jártak ideát, és emlékezetünkben kitörölhetetlenül hordozzuk a tapasztalatokat, amelyeket ebben a rendszerben szereztünk.

Nem érezzük szükségét, hogy érzelmeinket, gondolatainkat elrejtsük a többiek elől, mert mostanra valamennyien világosan felismertük minden tudat és valóság kooperatív jellegét, és azt, hogy nekünk milyen részünk van ebben. Nagyfokú motiváció működik bennünk, de hát *(humorral)* lehetnek másmilyenek a szellemek?

– Azt hiszem, nem.

Energiánkat teljes mértékben képesek vagyunk felhasználni, ezért nem tereljük a konfliktusok mellékvágányára. Nem is szórjuk szanaszét, hanem azoknak az egyedi

és egyéni céloknak az elérésére használjuk, amelyek pszichológiai létünk alapját képezik.

Minden Teljes Énnek vagy többdimenziós személyiségnek megvannak a maga céljai, küldetése és teremtő igyekezete, amelyek kezdettől fogva jellemző és alapvető részeit képezik; ezek határozzák meg azon sajátosságait, amelyek örökké érvényessé és örökké aktívvá teszik a keresésben. Végre szabadon hasznosíthatjuk energiánkat ebben az irányban. Sok tekintélyes feladattal nézünk szembe, és felismerjük, hogy céljaink nem önmaguk miatt fontosak, hanem az erőfeszítéseink nyomán keletkező, meglepő következmények miatt. Miközben céljaink érdekében munkálkodunk, felismerjük, hogy ragyogva fénylő ösvények vagyunk, amelyet mások is használhatnak.

Gyanítjuk – én legalábbis –, hogy maguk a célok is meglepő eredményeket hoznak majd, elképesztő következményeket, amelyekre sosem számítottunk, és amelyek csupán új utakat nyitnak majd meg. Ennek felismerése segít, hogy megőrizzük humorérzékünket.

(22:11). Ha az ember sokszor megszületik, sokszor meghal, ha minden egyes halála alkalmával a végleges megsemmisülésre számít, és ezt az élményt mindig követi a felismerés, hogy a létezés folytatódik, akkor megjelenik az isteni színjátékhoz, a komédiához való érzék.

Kezdjük megtanulni a játék teremtő örömét. Én például abban hiszek, hogy minden teremtés és minden tudat a játékban születik, nem a munkában – a felgyorsult, ösztönös spontaneitásban, amely minden létezésemben folyamatosan jelen volt, és mindazokéban is, akiket ismerek.

A ti dimenziótokkal például nem úgy kommunikálok, hogy odakívánom magam, hanem elképzelem, hogy ott vagyok. Minden halálom kaland lett volna, ha már akkor tudom azt, amit most tudok. Ti egyfelől túlságosan komolyan veszitek az életet, másfelől nem veszitek elég komolyan a játékos létezést.

Mi a nagyon spontán játék örömét élvezzük, de azt hiszem, ezt felelősségteljes játéknak lehetne nevezni. Játékunk természetesen a teremtés játéka. Eljátszunk például tudatunk mozgékonyságával: kipróbáljuk, milyen "messzire" vagyunk képesek elküldeni. Állandó meglepetést szereznek saját tudatunk termékei, csakúgy, mint a valóságdimenziók, amelyeken bakugrásaink közben áthaladunk. Lehet, hogy úgy tűnik: ebben a játszadozásban léhán használjuk tudatunkat, de megismétlem: az általunk így létrehozott ösvények továbbra is léteznek, mások is használhatják őket. Hagyunk is üzeneteket az arrajáróknak: amolyan mentális útjelzőket.

Szünetet javaslok.

(22:25. Jane könnyen visszajött a transzból. Simán, hosszú pauzák nélkül, átlagos hangon adta át a szöveget. Nagyon meglepődött viszont, amikor

megtudta, hogy már eltelt egy óra. Amennyire vissza tudott emlékezni, diktálás közben nem voltak víziói, látomásai. A folytatás lassabb tempóban, 22:35-kor kezdődött.)

Innen ered tehát a nagyfokú motivációnk, alkalmazzuk és értjük a játék teremtő használatát, mind a céljaink megvalósításában, mind pedig önmagáért, mint meglepő és kreatív tevékenységet.

Tanítói munkám során sok létdimenzióba elutazom, ahogy egy utazó professzor sok államban vagy országban tarthat előadásokat. Itt azonban vége is a hasonlóságnak, mert mielőtt hozzálátnék a munkához, előbb létre kell hoznom az előzetes pszichológiai struktúrákat, meg kell tanulnom a hallgatóimat, különben a tanítás el sem kezdődhetne.

(Jane tempója itt jócskán lelassult.)

Behatóan ismernem kell azt a bizonyos valóságrendszert, amelyben tanítványom működik, ismernem kell gondolkodási rendszerét; a jelképeket, amelyek jelentést hordoznak a számára. Helyesen föl kell mérnem a hallgató személyiségének stabilitását. Nem szabad figyelmen kívül hagynom a személyiség igényeit: azokat is számításba kell vennem.

A tanulót bátorítanom kell, de a fejlődés tartama alatt nem szabad túlságosan megnyitni. Az anyagot olyan módon kell átadnom, hogy a tanuló valóságfelfogásának

kontextusában értelmes legyen, különösen a kezdeti szakaszban. Már a komoly tanítás megkezdése előtt nagy figyelmet kell fordítani arra, hogy a személyiség minden szintje többé-kevésbé egyenletesen fejlődjék.

Az anyagot kezdetben sokszor a jelenlétem minden jele nélkül adom át; látszólag olyan, mint valami meglepő felismerés. Mert bármily óvatosan adom is át az anyagot, óhatatlanul megváltoztat régi fogalmakat, amelyek a tanuló személyiségének szerves részét képezik. Egy dolog az, amit mondok, de közben a tanuló természetesen olyan pszichológiai és lelki élményeket él át, amelyek tudatos szinten teljesen idegennek tűnnek számára.

(Pauza 22:51-kor.) A problémák változóak, attól függően, hogy milyen a tanuló létezésének rendszere. A ti rendszeretekben például, azzal az asszonnyal kapcsolatban, akin keresztül ezt a könyvet diktálom, jóval korábban megkeztem az előzetes kapcsolatot, mint hogy az üléseink megkezdődtek volna.

A személyisége tudatosan sohasem tudott ezekről a kezdeti találkozásokról. Egyszerűen csak váratlan, új gondolatokat tapasztalt, és költő lévén, ezeket költői ihletnek vélte. Egyszer, néhány évvel ezelőtt egy írókonferencián olyan körülmények álltak elő, amelyek hatására lelki fejlődése hamarabb végbemehetett volna, mintsem kész lett volna rá. Az időpont és a jelenlévők pszichológiai klímája hozta létre a feltételeket, és anélkül, hogy tudta volna, mi történik, a barátunk (Jane) transzba került.

(Hosszú pauza 23:01-kor. 1957-ben, miután Jane-nek sikerült első néhány novelláját eladnia, meghívták a pennsylvaniai Milfordba, a science fiction-írók konferenciájára. Én a munkám miatt nem tarthattam vele, ezért Jane egy barátunk, az azóta elhunyt híres író, Cyril Kornbluth társaságában vett részt a konferencián. Kornbluth közel lakott hozzánk a pennsylvaniai Sayre városban.

Egy este vita közben Jane transzba esett. Ebből az epizódból – amelyről csak évekkel később tudtuk meg, hogy egyáltalán transz volt – fejlődött ki egy írócsoport, amelyhez Jane is tartozott. "Ötök"-nek nevezték magukat. Rotációs rendszerben hosszú és komoly leveleket írtak egymásnak az Ötök. A csoport négy másik tagja sokkal híresebb volt, mint Jane.)

Gyerekkora óta tudtam paranormális képességeiről, de a szükséges ismereteket a költészet csatornájába kellett terelni, míg a személyiség megvalósítja azt a környezetet, amelyre az adott esetben szükség volt. Az említett esetben ennélfogva, amint értesültem róla, gondoskodtam, hogy az epizód véget érjen, és ne legyen folytatása.

Mindazonáltal, ez az incidens aligha volt véletlen. A személyiség tudattalanul úgy döntött, hogy – képletesen szólva – próbára teszi a szárnyait. Munkám részeként így vagy úgy, de gyermekkora óta edzettem, képeztem az ifjú hölgyet – és mindezt azért, hogy előkészítsem a komoly munkára, amely az üléseinkkel vette kezdetét.

Szokásos része ez tevékenységemnek a létezés sok szintjén. Roppant sokoldalú feladat ez, mert a személyiségstruktúrák különbözőek. Azokban a rendszerekben, amelyekben dolgozom, vannak bizonyos hasonlóságok; más dimenziókban nem lennék alkalmas a tanításra, mert ott a tapasztalat alapfogalmai idegenek a természetemtől, és maguk a tanulási folyamatok is kívül esnek a tapasztalataimon.

Most tarthattok szünetet.

(23.09. Jane jónak nevezte a transzállapotot. – A leghalványabb sejtelmem sem volt, hogy miről lehet szó – mondta. A tempója némiképp felgyorsult. Folytatás 23:20-kor.)

Tehát: Könyvünket a következő ülésen folytatjuk.

(Seth lediktált néhány bekezdésnyi szöveget egy nemrég megözvegyült asszony számára, aki kérte, hogy tartsunk ülést az érdekében.)

Most pedig jó éjszakát kívánok.

– Jó éjt, Seth.

A legszívélyesebb üdvözletem. Ha nem kellene jegyzetelned, hosszabban is elbeszélgetnék veled.

– Köszönöm. (Az ülés vége: 23:30.)

519. ÜLÉS, 1970. MÁRCIUS 23., HÉTFŐ
21 ÓRA 10 PERC

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: A ti térről alkotott fogalmaitokban sok a tévedés. Amikor fölveszem a kapcsolatot a ti működési szférátokkal, nem kell átsüvítenem az aranyosan fénylő égbolton, mint valami spirituális Supermannek, hogy eljussak a ti fizikai birodalmatokba.

Ezt egy későbbi fejezetben fogom részletezni, de addig is, a teljes valóság jegyében: a tér, ahogy ti érzékelitek, egyszerűen nem létezik. A tér illúzióját nemcsak a fizikai érzékelési mechanizmusotok kelti; része van az illúzió létrejöttében bizonyos elfogadott, mentális beidegződéseknek is – a ti rendszeretekben a tudat az "evolúció" egy bizonyos szintjén fogadja el magáénak ezeket a mintákat.

(21:16. Mint a legutóbbi ülésen, most is felírom néha a pontos időt, hogy érzékeltessem, milyen sebességgel adja át Seth az anyagot.)

Amikor megérkezel, belépsz a fizikai életbe, tudatod *nem üres*, mint a tiszta papírlap, várva a tapasztalat feljegyzéseit – ellenkezőleg. Máris olyan memóriabankkal vagy fölszerelkezve, amely meghaladja minden számítógép memóriáját. Már a bolygón töltött legelső napoddal is beépített képességek, készségek birtokában nézel

szembe, akár használod ezeket, akár nem; meglétük pedig nem a ti fogalmaitok szerint értelmezett öröklődés következménye.

Tulajdonképpen gondolhattok úgy a lélekre – bár csak átmenetileg, ennek az egy hasonlatnak a kedvéért –, mint valami tudatos és eleven, isteni ihlet által vezérelt komputerre, amely maga programozza létezéseit és életeit. Csakhogy ebben a komputerben annyi a kreativitás, a teremtő erő, hogy az általa programozott személyiségek mind tudatra ébrednek, dalra kelnek, és mindannyian olyan valóságokat teremtenek, amelyekről maga a komputer nem is álmodott.

(21:25.) Minden ilyen személyiség beépített valóságeszmét hordoz azonban magában, amelyen belül működik; mentális fölszereltsége is nagy pontossággal erre a rendkívül specializált környezetre van méretezve. Tökéletes szabadságot élvez, de azon a létkontextuson belül kell működnie, amelyre programozták. A személyiség legtitkosabb zugaiban sűrített formában ott van azért mindaz a tudás, amely a komputer egészében megtalálható. Hangsúlyozom: nem állítom azt, hogy a lélek vagy entitás azonos egy komputerrel, csak azt kérem tőletek, hogy most ennek a hasonlatnak a fényében tekintsetek a kérdésre, mert így több pont világosabbá válik.

Nemcsak az a képesség van meg minden személyiségben, hogy új típusú létezést alakítson ki az új környezetben – a te esetedben a fizikai valóságban –, hanem arra is,

hogy alkotó módon fejlessze saját tudatát, és ezenközben keresztüljusson a specializált rendszeren, ledöntve a korlátokat, amelyekkel találkozik.

(21:30.) Ennek az egésznek persze célja van, amit később fogok elmagyarázni. Itt csak azért említettem meg ezt az egész témát, mert meg akartam mutatni, hogy a környezetetek nem *valóságos* abban az értelemben, ahogy képzelitek. Amikor megszülettek, "kondícionálódtok" arra, hogy a valóságot egy bizonyos módon érzékeljétek, és a tapasztalatoknak csak egy nagyon szűk, de intenzív tartományát dolgozzátok fel.

El kell ezt magyaráznom, mielőtt fogalmat adhatok nektek az én környezetemről, vagy azokról az egyéb rendszerekről, amelyekben működöm. Az én környezetem és a tiétek között például nincs tér. Nincsenek fizikai határok, amelyek elválasztanának bennünket. Nagyon is valósághű módon kifejezve: a ti valóságról alkotott fogalmaitok, amelyeket a fizikai érzékszervek érzékletei, tudományos műszereitek adatai vagy következtetések útján alakítottatok ki, alig hasonlítanak a tényekre – a tényeket pedig nehéz elmagyarázni.

(21:30. Seth-Jane előrehajolt, hogy szavainak nyomatékot adjon, széles gesztusokat tett, tágra nyílt szeme nagyon elsötétedett.)

Bolygórendszeretek egyszerre létezik térben és időben. Az univerzum, amelyet szabad szemmel vagy eszközök segítségével látszólag érzékeltek, látszólag galaxisokból, csillagokból, bolygókból áll, amelyek különféle távolságra helyezkednek el

tőletek. Csakhogy alapjában véve ez illúzió. Érzékszerveitek rendszere, teljes fizikai létetek programozott be benneteket arra, hogy a valóságot ilyen módon érzékeljétek. Az általatok ismert univerzum nem más, mint a ti interpretációtok – így fordítjátok le az eseményeket, amelyek behatolnak háromdimenziós valóságotokba. Az események pedig mentális események. Ez nem jelenti azt, hogy ne volnátok képesek például ezen a háromdimenziós valóságon belül más égitestekre elutazni – ha ezt állítanám, az ugyanolyan volna, mintha kijelenteném, hogy asztalon nem lehet könyvet, poharakat és narancsot tartani *(ez a kávézóasztalunk pillanatnyi állapotának leírása volt)*, pedig az asztalnak önmagában nincs szilárdsága.

(21:42. Jane tempója a gyors kezdés után erősen lelassult.)

Amikor belépek a ti rendszeretekbe, mentális és lelki események sorozatán megyek keresztül. Ti ezeket az eseményeket térként és időként értelmeznétek, tehát nekem is gyakran kell élnem ezekkel a fogalmakkal, hiszen a ti nyelveteket kell használnom, nem a sajátomat.

Az alapfeltevések azok a beépített valóságértelmezési fogalmak, amelyekről beszéltem – azok a megállapodások, amelyekre a létezéssel kapcsolatos fogalmaitokat alapozzátok. A tér és az idő például ilyen alapfeltevés. Minden valóságrendszerben megvannak az ilyesfajta megállapodások. Amikor a ti rendszeretekkel kommunikálok, értenem és használnom kell az alapfeltevéseket, amelyeken a rendszer alapul.

Tanítóként is feladatom, hogy megértsem és használjam ezeket; sok ilyen rendszerben csak azért léteztem, mert az ottani létezés része volt az alapkiképzésemnek; bár ezt a folyamatot a ti fogalmaitok szerint a társaim másként neveznék.

Most tarthattok szünetet.

(21:52. Jane szinte azonnal kijött a transzból. – Úgy érzem magam, mintha abban a tévéfilmben szerepelnék – mondta, egy népszerű science fiction műsorra utalva, amelyet ma este az ülés előtt néztünk meg. Jane megpróbált elmesélni egy képet, amelyet közvetlenül Seth megszólalása előtt látott, bár azt mondta, nem igazán foglalható szavakba: – Láttam... egy mezőt, mintha csillagokkal lett volna beterítve. Egy gondolat vetült ki erre a mezőre belőlünk, úgy, hogy az felrobbant. De közben az a gondolat itt van – mondta, és fejével a két keze felé intett, amelyeket összekulcsolva az álla magasságában tartott.

Jane a szünetben rövid, de világos üzenetet kapott Sethtől: vissza kellene fordítanunk az ágyunkat úgy, hogy a feje nyugat helyett ismét észak felé nézzen.

Folytatás lassabb tempóban, 22:02-kor.)

Az entitás vagy lélek sokkal bonyolultabb, sokkal nagyobb teremtő erővel van felruházva, mint amennyit a vallásaitok feltételeznek róla.

Az érzékelésnek számtalan módját használja, és sokféle egyéb tudat is a rendelkezésére áll. A lélek fogalmát bennetek túlságosan behatárolja a háromdimenziós felfogás. A lélek meg tudja változtatni tudata fókuszát, és a tudatát úgy használja, ahogyan ti a szemeteket használjátok. Mármost, én a saját létszintemen egyszerűen tudok arról a tényről, hogy én nem a saját tudatom vagyok. Tudatom egy képességem, amelyet használok. És ez e könyv minden egyes olvasójára nézve igaz, még akkor is, ha ez a tudás esetleg rejtve marad. A lélek, az entitás tehát több, mint a tudat.

Így tehát, amikor belépek a ti környezetetekbe, tudatomat felétek fordítom. Önmagamat mintegy lefordítom egy eseménnyé, amelyet bizonyos mértékig képesek vagytok megérteni. Sokkal korlátozottabb módon, de ugyanezt csinálja a festő is, amikor önmagát vagy önmaga egy részét lefordítja festménnyé. Ez legalább egy gondolatébresztő hasonlat.

Amikor rendszeretekbe belépek, ez behatolás a háromdimenziós valóságba, nektek pedig a saját alapfeltevéseitek fényében értelmeznetek kell, hogy mi történik. Mármost, akár tudtok róla, akár nem, álmotokban ti magatok is mindannyian ugyanígy behatoltok más valóságrendszerekbe, csak éppen a hétköznapi, tudatos Én közreműködése nélkül. A szubjektív tapasztalásban hátrahagyod a fizikai létezést, és időnként határozott céltudatossággal, érvényes teremtő erővel cselekszel olyan álmokban is, amelyeket felébredésed pillanatában elfelejtesz.

Amikor létezésed céljára gondolsz, a mindennapi, éber élet fogalmaiban gondolkodol, de ugyanezen a célon dolgozol tovább a többi álomdimenzióban is; olyankor kapcsolatot teremtesz saját entitásod más részeivel, és ezek a találkozások éppoly érvényesek, mint azok, amelyek ébrenléted idején következnek be.

(22:17.) Amikor tehát kapcsolatba lépek a ti valóságotokkal, az olyan, mintha az egyik álmotokba lépnék be. Tudatában lehetek önmagamnak, amint Jane Robertsen keresztül diktálom ezt a könyvet, de ugyanakkor tudatában lehetek önmagamnak a saját környezetemben is, mert csak egy részemet küldöm át ide; ahogy te elküldöd tudatod egy részét, amikor levelet írsz egy barátodnak, de közben tudatában vagy a szobának, amelyben ülsz. Én sokkal többet küldök el magamból, mint te a leveledben, mert tudatom egy része most benne van a transzban lévő asszonyban, de a hasonlat azért eléggé pontos.

A környezetem, mint már említettem, nem azonos a ti fogalmaitok szerint nemrégiben meghalt személyiségek környezetével, de később elmesélem majd, mire számíthattok azok között a körülmények között. A ti környezetetek és az enyém között az az egyik nagy különbség, hogy nektek fizikai anyaggá kell materializálni a mentális mozzanatokat. Mi értjük a mentális cselekedetek valóságosságát, és felismerjük ragyogó érvényességüket. Mi elfogadjuk őket annak, amik, ezért nincs már szükségünk arra, hogy materializáljuk és ilyen merev keretek között interpretáljuk őket.

A ti földetek nagyon kedves volt nekem. Most is arra fordíthatom tudatom fókuszát, és ha akarom, megtapasztalhatom úgy is, ahogyan ti, de sok olyan módon is érzékelhetem, ahogyan ti a magatok időrendszerében nem tudjátok.

Néhányan azok közül, akik a könyvet olvassák, azonnal, intuitív módon megértik majd, amit mondok, mert már úgyis gyanították, hogy a tapasztalatokat, az élményeket erősen torzító, bár színes, mintás szemüvegen keresztül szemlélik. Jusson eszetekbe az is, hogy ha a fizikai valóság tág értelemben valóban illúzió, ezt az illúziót akkor is egy nagyobb valóság hozza létre. Az illúziónak is célja és értelme van.

Most tarthattok szünetet.

(22:31. Jane megint nagyon gyorsan visszajött a transzból, de az anyagból semmire sem emlékezett.

Nem vártam okvetlenül választ ma este, de föltettem egy kérdést, amelyről azt gondoltam, Jane számára érdekes lehet, ha és amennyiben bevezetést akar írni ehhez a könyvhöz. A kérdés így szólt: lehetséges-e, hogy Seth lediktálja az egész könyvet, mondjuk egy hónap alatt, mindennapos üléseken, vagy pedig Jane-nek szüksége van bizonyos mennyiségű, hónapokra terjedő élettapasztalatra, élményanyagra ahhoz, hogy a könyv átjöhessen?

Az ülés ugyanabban a lassú tempóban, 22:45-kor folytatódott.)

Talán jobb úgy mondani, hogy a fizikai valóság csak az egyik forma, amelyet a valóság magára ölthet. Ti viszont a rendszeretekben sokkal intenzívebben koncentráltok a létezésnek erre a viszonylag kicsi aspektusára.

Mi szabadon átutazhatunk számtalan ilyen valóságon. Létezésünk ez idő szerint magában foglalja, hogy ezek mindegyikében munkát végzünk. Nem akarom a jelenlegi személyiségeitek vagy a fizikai lét fontosságát alábecsülni. Ellenkezőleg.

A háromdimenziós valóság felbecsülhetetlenül értékes gyakorlóterep. Személyiségetek – ahogyan ti ismeritek – valóban helytáll itt, de csak egy része a teljes indentitásnak, ugyanúgy, ahogyan jelenlegi életednek rendkívül fontos része a gyermekkor, bár ma már sokkal több vagy, mint egy gyermek.

Tovább fogtok növekedni és fejlődni, tudatosodni fognak bennetek más környezetek, mint amikor elhagyjátok a gyermekkori otthont. Csakhogy a környezet nem objektív dolgokból áll, nem tőletek függetlenül létező tárgyak halmaza. Ti formáljátok a tárgyakat; ezek a szó szoros értelmében önmagatok meghosszabbításai: materializálódott mentális cselekedetek, amelyek a tudatotokból vetülnek kifelé.

El fogom mondani, hogy pontosan hogyan formáljátok környezeteteket. Én a magamét ugyanazok szerint a szabályok szerint formálom, de nálatok fizikai tárgyakból áll a végeredmény, nálam pedig nem.

A következő ülésünkön itt folytatom a könyvünket.

– Rendben.

Ami a kérdésedet illeti, a könyvet meg lehetne írni egymást követő esték alatt is, csakúgy, mint a jelenlegi módszer szerint. Bizonyos teret mindig hagyok a spontaneitásnak, a meglepetésnek, hogy a ti életetek bármely mozzanatát felhasználhassam szemléltető példaként, vagy abból kiindulva magyarázzak el valamit, amit úgyis el akartam magyarázni.

Én csupán javasolom, hogy Ruburt egy hétig próbálja ki az ágy megfordítását, aztán majd meglátjuk, mi a véleménye.

– Oké.– (A hálószobánk kicsi; nehéz volna az ágyat észak-déli irányban elhelyezni. Ráadásul Jane akkor nem látna ki az egyetlen ablakon. Végül is nem követtük Seth tanácsát, nem fordítottuk el az ágyat.)

Szívélyes üdvözletem mindkettőtöknek; kívánok nyugodalmas jóéjszakát.

– Jó éjszakát, Seth. Köszönöm.

(23:00. – Fura érzéseim vannak – mondta Jane, amikor kijött a transzból. – Úgy tűnik, alig múlt el idő azóta, hogy Seth elkezdte a könyv diktálását. De szubjektíve úgy érzem, máris hatalmas mennyiségű információ van benne – hogy énbennem valahogy felhalmozódva jelentkezik az élmények gazdagsága. Lehet, hogy ezt csak valami őrült kifejezéssel lehetne megfogalmazni, talán azzal, hogy sűrített bőség...

Jane ezután egy könyvtárral kapcsolatos hasonlatot mondott, de nem utalt arra, hogy az információ valamiféle könyvtárból jutna el hozzá.)

520. ÜLÉS, 1970. MÁRCIUS 25., SZERDA
21 ÓRA 09 PERC

(Úgy tudjuk, Seth ma este folytatja könyve harmadik fejezetének diktálását. Jane az ülés kezdete előtt egy-két perccel azt mondta, hogy kapott valami "sugallatot" Sethtől – néhány mondatot. – Aztán – mondta Jane – leülök, és várom, hogy elkezdődjék az ülés. De még mindig nem tudom elmondani, hogyan csinálom.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Térjünk vissza a könyvünkhöz.

(Több pauzával): A tudósaitok most kezdik megtanulni, amit a filozófusok már évszázadok óta tudnak – hogy a tudat hatást tud gyakorolni az anyagra. Annak a ténynek felfedezése még előttük áll, hogy a tudat teremti és formálja az anyagot.

Számotokra a legközvetlenebb környezet – fizikai értelemben – a test. Ez nem valami bábfigura, amelybe be vagytok börtönözve, nem olyan, mint egy tőletek füg-

getlenül létező tok. Testetek nem azért szép vagy rút, nem azért egészséges vagy fogyatékos, fürge vagy lusta, mert születésetek alkalmával válogatás nélkül ilyet adott rátok a vak szerencse. Ellenkezőleg: fizikai formátokban, személyes testi környezetetekben materializálódnak saját gondolataitok, érzelmeitek, magyarázataitok.

A szó legszorosabb értelmében a "belső Én" alakítja a testet, azáltal, hogy a gondolatokat és az érzéseket varázslatos módon átalakítja fizikai megfelelőikké. Ti növesztitek a testet. A test állapota mindenkor tökéletesen tükrözi belső, szubjektív állapototokat. Testeteket atomokból és molekulákból építitek fel; az alapvető elemeket olyan formába rendezitek, amelyet a sajátotoknak neveztek.

Intuitív módon tudjátok is, hogy képmásotokat magatok alakítjátok, és függetlenek vagytok tőle. Azt viszont nem ismeritek fel, hogy a tágabb környezetet, a teljes fizikai világot is magatok teremtitek azáltal, hogy gondolataitokat és érzéseiteket anyaggá változtatjátok – ez az áttörés a háromdimenziós életbe. A belső Én tehát, mind egyénileg, mind tömegében kiküldi lelki energiáját, csápokat alkot, amelyek formába ötvöződnek.

(21:23.) Minden érzésnek és gondolatnak megvan a maga tökéletesen egyedi elektromágneses valósága. Rendelkezik mindennel, ami szükséges ahhoz, hogy összeolvadjon bizonyos más gondolatokkal – attól függően, hogy mekkora intenzitást adtál neki. Képletesen szólva a háromdimenziós tárgyak olyasféleképpen keletkez-

nek, ahogy a kép jön létre a televízió képernyőjén, de óriási a különbség. És ha nem hangolódtál rá arra a meghatározott frekvenciára, a fizikai tárgyakat egyáltalán nem is fogod érzékelni.

(Jane Sethként beszéd közben a nyomaték kedvéért előredőlt. Ma este kicsit másképp adta át a szöveget. Azt hittem, a mi környezetünkre reagál: az alattunk és a fölöttünk lévő lakásból is zajok szűrődtek át. Jane elmondott egy-egy mondatot, aztán a szokásosnál hosszabb pauza következett, így kissé felborult a megszokott ritmus.)

Mindannyian transzformátorok vagytok: tudattalanul, automatikusan alakítjátok át a rendkívül bonyolult elektromágneses egységeket fizikai tárgyakká. Egy "anyagközpontú" rendszer közepében laktok; körülöttetek gyengébb területek találhatók, ahol "pszeudo-anyag" tartózkodik; nevezhetjük így. Minden gondolat és érzés spontán módon, egyszerű vagy bonyolult elektromágneses egységek formájában létezik – tudósaitok ezeket még nem fedezték fel.

(21:27.) A fizikai képnek, amelyben a gondolat vagy érzés materializálódott, erejét és tartósságát az intenzitás határozza meg. A maga helyén ezt mélyebben elmagyarázom majd. Itt csupán annyit akarok megértetni veled, hogy a világ, amelyet ismersz, egy belső valóság tükröződése.

Alapvetően ugyanabból az anyagból álltok, mint amiből a szék, a kődarab, egy fej saláta vagy egy madár. Egy gigantikus együttműködésben minden tudat összefog, hogy létrehozza a formákat, amelyeket érzékeltek. Mivel számunkra ismert ez a tény, mi tetszésünk szerint, szabadon változtathatjuk a környezetünket, saját fizikai formáinkat, nem okozunk ezzel zavart, mert felismerjük a mögötte rejlő valóságot.

Felismerjük azt is, hogy a forma állandósága illúzió, hiszen minden tudatnak szükségszerűen az állandó változás állapotában kell lennie. A ti fogalmaitok szerint mi egyszerre több helyen is lehetünk, mert felismerjük a tudat igazi mozgékonyságát. Valahányszor érzelemmel gondolsz egy másik személyre, elküldöd hozzá önmagad egy megfelelőjét, az anyag intenzitása alatti, de határozott formában. Ez a saját tudatodból kivetülő forma tökéletesen elkerüli egocentrikus figyelmedet. Amikor én gondolok érzelemmel valaki másra, én is ugyanígy cselekszem, azzal a különbséggel, hogy a kivetülő képmás magában hordozza tudatom egy részét, és így kommunikálni is képes.

Most tarthattok szünetet.

(21:37. Jane gyorsan kijött a transzból. A zajok a házban folytatódtak. Zavarták Jane-t beszéd közben, és számomra is megnehezítették a jegyzetelést. Jane mégis meglepődött, amikor megtudta, hogy majdnem egy fél óra eltelt.

21:56-kor, miközben a transzra várt, Jane ezt mondta: – Vagy fáradt vagyok ma este, vagy a ház megy az idegeimre, de most nehezebb elkezdeni... – Folytatás 21:58-kor.)

Minden környezet alapvetően a tudat sokféle formába vetített teremtménye. Van például egy tizennegyedik századi dolgozószobám, ez a kedvencem, nagyon elégedett vagyok vele. A ti fizikai fogalmaitok szerint nem létezik, és én is nagyon jól tudom, hogy az én szellemi termékem. Mégis élvezem; gyakran öltök fizikai formát csak azért, hogy elüldögéljek az íróasztalnál, és kinézzek az ablakon a környező vidékre.

Ti is ugyanezt teszitek, amikor a nappaliban üldögéltek, csak éppen nem ismeritek fel, hogy ezt teszitek; jelenleg némiképp korlátozottak is vagytok. Amikor találkozom társaimmal, gyakran lefordítjuk egymás gondolatait különféle alakzatokká és formákká, pusztán csak a gyakorlás öröme miatt. Van egy – nevezzük így – játékunk, amely meglehetős szakértelmet igényel, és abból áll, hogy saját szórakoztatásunkra kipróbáljuk, melyikünk képes egy adott gondolatot a legváltozatosabb formába lefordítani. *(Pauza.)*

Minden gondolatot olyan finom, apró tényezők, olyan érzelmi fokozatok befolyásolnak, hogy soha senki sem azonos *(mosoly)*, és rendszeretekben egyetlen tárgy sem lehet tökéletes másolata egy másiknak. Az atomoknak, a molekuláknak, amelyek

felépítik – ez minden tárggyal így van –, megvan a maguk identitása, amely színez és módosít minden tárgyat, amelybe beépülnek.

Amikor bármiféle fizikai tárgyat érzékeltek, a folyamatosságot és a hasonlóságot fogadjátok el, azt érzékelitek, arra állítjátok a fókuszt, és nagyon jellegzetes módon kizárjátok, figyelmen kívül hagyjátok az aktualitás területén mutatkozó különbségeket. Ennélfogva rendkívül válogatós módon működtök: bizonyos tulajdonságokat elfogadtok, másokat elutasítotok. A testetek például nemcsak hétévenként változik meg tökéletesen. Állandóan cserélődik, minden lélegzetvétellel.

(22:12.) A testben az atomok és a molekulák folyamatosan meghalnak és kicserélődnek. A hormonok állandó mozgásban, változásban vannak. A bőr, a sejtek elektromágneses paraméterei szakadatlanul módosulnak, mozognak, olykor ellenkező előjelűvé változnak. A tested fizikai anyaga ebben a pillanatban sok fontos szempontból különbözik az egy perccel ezelőttitől.

Ha ugyanolyan folyamatossággal érzékelnéd a testedben végbemenő, állandó változást, mint ahogy a látszólagos állandóságát kíséred figyelemmel, elámulnál, hogy valaha is többé-kevésbé állandó, többé-kevésbé összefüggő entitásnak láttad a testet. Még szubjektíven is egy viszonylag stabil, viszonylag állandó tudatos Én ideájára állítod a fókuszt, ilyen ideát teremtesz. Azokat a fogalmakat, gondolatokat, szokásokat hangsúlyozod, amelyekre a "mostani" életedből emlékszel; nem veszel tu-

domást azokról, amelyek valaha "jellemzőek" voltak, de mostanra eltűntek – nem gondolsz arra, hogy a gondolatokat nem tudod megtartani. Egy perccel ezelőtti gondolataid – a ti fogalmaitok szerint – szertefoszlottak már.

Igyekszel megtartani egy konstans, viszonylag állandó fizikai és szubjektív Ént, hogy fenntarts egy viszonylag konstans, viszonylag állandó környezetet. A helyzeted tehát megköveteli, hogy az ilyen változásokról ne végy tudomást. Pedig pontosan azok a változások, amelyekkel nem vagy hajlandó foglalkozni, azok segítenének felismerni a valóság igazi mivoltát, az egyéni szubjektivitást és a fizikai környezetet, amely látszólag körülvesz.

(22:23. A fenti bekezdések szövege sokkal gyorsabb tempóban jött át.)

Mi történik a gondolattal, miután elhagyta tudatos elmédet? Nem tűnik el csak úgy egyszerűen. Megtanulhatnád, hogy a nyomába eredj, de általában nem mered elfordítani figyelmed fókuszát a háromdimenziós létezésről. Így aztán úgy érzékeled, hogy a gondolat eltűnik. Mintha saját szubjektív Éned titokzatos, ismeretlen tulajdonságokkal rendelkezne; mintha léteznének benne rejtélyes kidobóhelyek, mint megannyi szubjektív sziklacsúcs, ahonnan a gondolatok, az emlékek lezuhannak, és eltűnnek a semmiben. Önmagad, saját szubjektumod védelmében különféle korlátokat emelsz ezeken a pontokon, amelyeket veszélyesnek tartasz, nehogy magad is lezuhanj a semmibe. Pedig követhetnéd ezeket a gondolatokat, érzéseket, ha felismer-

néd, hogy saját valóságod folytatódik egy másik irányban, párhuzamosan azzal a valósággal, amelyikkel azonosulni szoktál. Mert a tudatos elmédet elhagyó gondolatok és érzések vezetnek el más környezetekbe.

(22:29.) Ezek a szubjektív nyílások, amelyeken keresztül a gondolatok látszólag eltűnnek, valójában pszichés görbületek, amelyek az általad ismert Ént összekapcsolják a létezés más dimenzióival – olyan valóságokkal, ahol a jelképek életre kelnek, és a gondolatok lehetőségeit nem vonja kétségbe senki.

Amikor álmodsz, kommunikáció zajlik e többi valóság és a tiéd között, és a rendszerek állandó kölcsönhatásban vannak. Ha találsz olyan pontot, ahol úgy érzed, véget ér a tudatod, vagy ahol cserbenhagy téged, akkor megtaláltad azt a pontot, ahová te magad felállítottad pszichológiai és lelki korlátaidat, és pontosan ezeket a helyeket kellene alaposabban földerítened. Különben úgy fogod érezni, mintha a tudatod mozdíthatatlanul be lenne börtönözve a koponyádba, és minden elveszett gondolatot, elfelejtett emléket legalábbis jelképesen úgy fogsz átélni, mint egy-egy kis halált. Márpedig nem ez a helyzet.

Most szünetet javaslok.

(22:36. Jane szerint most jobb volt a transz; semmiféle zaj nem zavarta. Folytatás 22:52-kor.)

Tehát: Ma estére itt a diktálás vége.

(Seth ezután röviden elmagyarázta azt a testen kívüli élményt, amelyet Jane és én tegnap délután éltünk át.)

Mindkettőtök iránti legszívélyesebb jókívánságaimmal fejezem be az ülést; legyen szabad Ruburtot ismét emlékeztetnem az ággyal kapcsolatban tett javaslatomra.

Most pedig jó estét.

– Jó éjszakát, Seth.

(23:05. Ld. az 519. ülést, amikor Seth azt javasolta, hogy Jane kedvéért próbáljuk meg elfordítani az ágyunkat észak-déli irányba. Még nem próbáltuk ki ezt az elrendezést.

Jane még mindig elolvassa a könyvhöz lediktált Seth-szövegeket. Elmondható, hogy aggályoskodása sokat enyhült, érdeklődése azonban ugyanolyan élénk, mint valaha.)

4.
Reinkarnációs drámák

521. ÜLÉS, 1970. MÁRCIUS 30., HÉTFŐ
21 ÓRA 08 PERC

(Jane a megszokott hangon kezdett el beszélni, jó tempóval, kevés pauzával.)
Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Elkezdjük a következő fejezetet. Azt hiszem, ez a negyedik.

– *Igen.*

Környezetedben sokkal több minden van, mint gondolod. Korábban utaltam már rá: a környezet a mindennapi fizikai létedben azoknak a dolgoknak az együttese, amelyekkel jelenleg kapcsolatban állsz. Tekintsd jelenlegi Énedet úgy, mintha színész volna egy színdarabban. A hasonlat korántsem új, de használható. A cselekmény a huszadik században játszódik. Te készíted a díszleteket, a helyszíneket, az eseményeket; tulajdonképpen te vagy a szerző, a producer és a teljes produkció főszereplője – te és mindenki más, aki szerepet kap benne.

Fókuszodat viszont annyira a szerepedre koncentrálod, annyira elvarázsol az általad teremtett valóság, hogy szinte transzba ejtenek az adott szerepre ható problémák, kihívások, remények, bánatok. Már el is felejtetted, hogy mindez a saját alkotásod. Egy nagy intenzitással kibontakozó dráma, tele örömmel és tragédiával – ehhez lehetne hasonlítani jelenlegi életedet, jelenlegi környezetedet – a tiédet és mindenki másét is.

Csakhogy történnek közben más drámák is, ezzel egyidőben, és ezekben szintén el kell játszanod a szerepedet. Ezeknek is megvannak a maguk díszletei. Cselekményük más-más történelmi korban játszódik. Az egyiknek ez lehetne a címe: "Élet a Kr. u. tizenkettedik században". A másiknak ez: "Élet a tizennyolcadik században", vagy "Kr. e. 500-ban", vagy "Kr. u. 3000-ben". Ezeket a darabokat is te írod, és te játszol bennük. Azok a díszletek is a te környezetedet jelképezik – a környezetet, amely teljes személyiségedet körülveszi.

Most csak arról a részedről beszélek, amelyik ebben a bizonyos időjátékban működik; teljes személyiségednek ez a része kizárólag erre a drámára koncertrálja figyelmét, olyannyira, hogy nem is vagy tudatában a többi drámának, amelyekben ugyancsak játszod a szerepedet. Nem fogod fel saját sokdimenziós valóságodat, ennélfogva furcsának, sőt hihetetlennek véled, amikor azt mondom: élhetsz egyszerre

több életet. Nehéz elhinned, hogy egy időben két különböző helyen tartózkodj, azt pedig még nehezebb, hogy egyszerre két vagy több időben, évszázadban.

(Pauza 21:24-kor.) Egyszerűen kifejezve: az idő nem pillanatok sorából áll össze. A szavak, amelyeket kiejtesz, a cselekedetek, amelyeket végrehajtasz, látszólag az idő*ben* történnek, mint ahogy a szék vagy az asztal látszólag teret foglal el. Ezek a látszatok azonban annak a bonyolult díszletrendszernek a részét képezik, amelyet "előzőleg" állítottál fel, és a színdarabban ezeket valóságosnak kell elfogadnod.

Délután négy óra – ez például nagyon kézenfekvő viszonyítási pont. Azt mondhatod a barátodnak: "Találkozzunk négykor a sarkon", vagy egy vendéglőben, hogy beszélgessünk, meguzsonnázzunk. A barátod pontosan tudni fogja, hol és mikor talál meg. Ez annak ellenére megtörténik, hogy a délután négy óra alapvetően nem jelent semmit; csupán egy megállapodás – gentlemen's agreement, ha úgy tetszik. Ha este kilenckor a színházban ülsz, de a darab cselekménye a reggeli órákban játszódik, és a szereplők reggeliznek a színpadon, elfogadod a darab szerinti időmeghatározást. Hajlandó vagy úgy tenni, mintha reggel volna.

Jelenleg mindannyian szereplői vagytok egy sokkal nagyobb produkciónak, amelyben meg kell állapodnotok bizonyos alapfeltevésekben – ezek képezik a keretet, amelyben a darab lejátszódhat. Ilyen feltevés például, hogy az idő egymást követő pillanatok sorozatából áll; hogy a tárgyi világ a ti kreativitásotoktól és érzékelése-

tektől teljesen függetlenül létezik; hogy be vagytok zárva a testbe, holott azt úgy öltöttétek magatokra, mint egy ruhát; hogy a tér és az idő korlátok közé zár benneteket.

(21:15.) Az ugyanilyen okokból elfogadott egyéb feltevések közé tartozik, hogy minden érzékelés a fizikai érzékszerveken keresztül történik, hogy minden információ kívülről érkezik, belülről nem származhat információ. Ennélfogva arra kényszerültök, hogy intenzíven koncentráljatok a darab cselekményére. Mármost ezek a különféle színdarabok, ezek a kreatív, kosztümös előadások jelentik azt a fogalmat, amit ti reinkarnációs életeknek neveznétek.

Ezek alapvetően egyszerre léteznek. Azok, akik még mindig szerepelnek ezekben a reinkarnációknak nevezett, rendkívül bonyolult passiójáték-szemináriumokban, nehezen tudnak túllátni rajta. Néhányan, akik éppen két produkció között pihenőidejüket töltik, megpróbálnak kommunikálni azokkal, akik még a színpadon vannak, de hát ők is ott vannak, hogy úgy mondjam, a kulisszák mögött, és csak egy bizonyos távolságig látnak el.

A drámák látszólag folyamatosan zajlanak, egyik a másik után, ezért az ilyesfajta kommunikáció tovább erősíti a tévhitet, hogy az idő pillanatok sorozatából áll, amely folytonos vonalként halad a felfoghatatlan kezdettől az ugyancsak felfoghatatlan vég felé.

Elfáradt a kezed?

– Nem. (21:42 volt ekkor.)

Ez oda vezet, hogy csak nagyon korlátozott fejlődésben tudtok gondolkodni, mind az egyén, mind az emberiség egésze tekintetében. Így gondolkodtok – mármint azok, akik egyáltalán elfogadják a reinkarnációt –: "Hát, azért az emberiség csak fejlődött valamit a középkor óta", bár nagyon féltek attól, hogy hátha mégsem. Vagy a technikai haladással kapcsolatban kijelenthetitek: "Ebben legalább nagy előrelépéseket tettünk".

Mosolyogva elgondolkodhattok magatokban, milyen fura volna egy római szenátort elképzelni, amint megafonon át intézi szónoklatát a tömegekhez, vagy a gyerekeit, miközben tévén nézik a papa beszédét. De mindez erősen félrevezető. A fejlődés nem létezik abban a formában, ahogyan képzelitek, éppúgy, mint ahogy az idő sem.

Minden színdarabban – egyénileg és a teljes emberiség számára is – különböző problémák merülnek fel. A fejlődés azon mérhető, hogy milyen módon oldódnak meg – vagy sem – ezek a problémák. Bizonyos korokban hatalmas előrelépések történtek ebben a tekintetben. Végbementek például nagy jelentőségű fordulatok, amelyeket ti a magatok szemszögéből egyáltalán nem is tekintenétek fejlődésnek.

Most tarthattok szünetet.

(21:51. Jane gyorsan visszatért a transzból. – Hűha – mondta. – Sethnek rengeteg mondanivalója van még erről... Itt érzem – mutatott a homlokára. – Néha hatalmas hullámokban zúdul rám valami, amit nem tudok szavakba foglalni; ugye érted, mit akarok mondani? De át fogja adni nekünk az egészet.

– Mulatságos – folytatta –, ma este nem éreztem magam különösebben ráhangoltnak, de az anyag mégis nagyon jó. Előfordult már ez máskor is. Ha itt van valaki, akit nem szeretek, vagy valamilyen okból nem jó a közérzetem, akkor nem tartunk ülést – a szöveg nem jön át. Ha viszont kettesben vagyunk itthon, az anyag mindenképpen átjön, és mindig jól.

Jane lassabb tempóban, 22:15-kor folytatta.)

Tehát: Tulajdonképpen *(tréfásan)* ezt nem kell leírnod. Az én mondatkezdő "tehátjaim" gyakran csak neked szóló jelzések, nem tartoznak szorosan a szövegünkhöz.

– Oké, értem.

Tehát *(tréfásan megemelt hangerővel):* Általánosságban szólva némelyik darabban a színészek mind egy-egy apró részproblémával bíbelődnek, de ezek mind részei egy nagy problémának, amelyet magának a darabnak kell megoldania.

Színházi hasonlatot alkalmazok ugyan, de ezek a "színdarabok" nagyon is spontán történések, amelyben a színészek tökéletes szabadságot élveznek a darab keretein belül. És miután az alapfeltevések adottak, nincsenek próbák sem. Nézők viszont vannak, amint az a könyvünkből később kiderül. Mint minden jó színi előadásban, itt is minden darabnak megvan az általános témája. A nagy művészek például nem egyszerűen azért lépnek színre egy adott korban, mert történetesen beleszületnek, vagy mert a feltételek kedvezőek.

(Seth szerint minden egyén maga választja meg reinkarnációs ciklusán belül minden "életének" helyét és idejét.)

Maga a darab az intuitív igazságok megjelenítéséről, művészi formában való megvalósításáról szól, és a kreativitás olyan óriási, elsöprő erejű eredményeket hoz, hogy az a többi színészben felébreszti a szunnyadó képességeket, és viselkedésmintául szolgál.

Újjászületési időszakok – spirituális, művészi vagy lelki reneszánszkorok – azért fordulnak elő, mert a dráma szereplőinek intenzív belső fókusza abba az irányba tekint. Lehet, hogy minden darabban más a feladat, de a nagy témák jelzőtűzként világítanak minden tudat számára. Modellként szolgálnak.

(22:17.) A fejlődésnek tehát nincs semmi köze az időhöz, csak a spirituális, lelki fókuszhoz. Minden dráma tökéletesen különbözik az összes többitől. Nem helyes

tehát azt feltételezni, hogy jelenlegi életed cselekedeteit valamely korábbi életed okozza, vagy hogy ebben az életben szenveded el a büntetést egy korábbi élet bűneiért. Azonnali kommunikáció és azonnali – ha úgy tetszik – visszacsatolási rendszer működik.

A színdaraboknak persze céljuk is van. A többdimenziós személyiség ezekben tanulja meg saját cselekedeteit. Pózok, viselkedésminták, szemléletmódok végtelen variációját próbálja ki, és végeredményként megváltoztat másokat.

A "végeredmény" szó máris valamiféle ok-okozati összefüggésre utal; arra, hogy az ok előbb történik, mint az okozat. Ez csupán egyetlen apró példa az efféle torzítások erejére: arra, hogy milyen nehézségekkel jár a verbális gondolkodás, mivel eleve benne foglaltatik a linearitás.

(22:26.) Te azzal a többdimenziós Énnel vagy azonos, aki végigélte ezeket az életeket, és részt vesz ebben a kozmikus passiójátékban. Most csak azért azonosítod teljes lényedet ezzel az egyetlen szereppel, mert teljesen erre állítottad figyelmed fókuszát. Oka volt annak, hogy ezeket a szabályokat magadra kényszerítetted. A tudat is az állandó keletkezés állapotában van, tehát az a sokdimenziós Én, akiről beszélek, az sem kerek, befejezett pszichológiai struktúra. Az is a keletkezés állapotában van.

Tanulja a megvalósítás művészetét. Magában hordozza a kreativitás, a teremtő erő kifogyhatatlan tárházát, rendelkezésére állnak a fejlődés korlátlan lehetőségei. De még meg kell tanulnia a megvalósítás eszközeit, és önmagában fel kell kutatnia, mi módon hozhatja létre a benne rejlő, kimondatlan alkotásokat.

(22:32.) Különféle körülményrendszereket teremt tehát, amelyek között működni fog, feladatokat tűz önmaga elé, amelyek közül némelyik – a ti fogalmaitok szerint – eleve kudarcra van ítélve, legalábbis kezdetben, mert előbb meg kell teremteni a feltételeket, amelyek lehetővé teszik az új alkotás létrejöttét. És minden óriási spontaneitással és határtalan örömmel megy végbe. *(Pauza.)*

Sokkal több környezetet teremtesz tehát, mint amennyiről tudomásod van. Minden színésznek, aki erre a darabra koncentrál, megvan a belső vezérfonala. Nincs magára hagyatva a darabban, amelyről már elfelejtette, hogy az ő alkotása. Rendelkezésére áll a tudás és az információ, amely a belső érzékek rendszere által jut el hozzá.

(22:39. Hosszú pauza.) Vannak tehát más információforrásai is azokon kívül, amelyek szigorúan az előadás keretein belül működnek. Minden színész ösztönösen tudja ezt, és a darabban adódnak olyan időszakok, amikor a színész visszavonulhat, hogy felfrissüljön. Ilyenkor belső érzékein keresztül tudáshoz jut a többi szerepét illetően, és felismeri, hogy sokkal több van benne, mint amennyi bármelyik adott színdarab keretein belül megjelenik.

Ezekben az időszakokban érti meg, hogy ő maga írja a darabot, és felszabadul a kötelékek alól; ezek csak addig korlátozzák, amíg aktívan részt vesz a dráma cselekményében. Ezek a pihenők természetesen egybeesnek alvási időszakaitokkal és az álom állapotával; adódnak azonban más periódusok is minden színész számára, amikor egészen világosan látja, hogy díszletek veszik körül, amikor tekintete hirtelen áthatol az előadás látszólagos valóságosságán.

(22:44.) Ez nem azt jelenti, hogy a színdarab *nem* valóságos, vagy hogy nem kellene komolyan venni. A szerep fontos dolog. Minden színésznek fel kell ismernie azonban az előadás lényegét és saját szerepét. A dráma helyszínének háromdimenziós korlátai között kell megvalósítania önmagát.

Az ilyen hatalmas jelentőségű előadások között nagyfokú együttműködés van, és minden szerepet játszó színésznek előbb önmagát kell megvalósítania a háromdimenziós valóságban. A sokdimenziós Én csak úgy képes a háromdimenziós valóságban működni, ha önmaga egy részét materializálja benne. Tudsz követni?

– *Igen.*

Ebben a valóságban aztán kibontakoztat mindenféle változást, működteti kreativitását, ami másképp nem valósulhatna meg. Ezután azonban ismét ki kell vetnie önmagát ebből a rendszerből, hogy egy másik darabban valósítja meg önmaga *valóban* háromdimenziós részét.

Háromdimenziós létezése alatt olyan módokon tudott másoknak segíteni, ahogyan más körülmények között nem lehetne, és önmaga is gyarapodott, fejlődött, ahogy másként nem tehette volna.

Most szünetet javaslok.

(22:55. Jane mély transzban volt. Folytatás 23:02-kor.)

Tehát: A dráma értelme bennetek van. Csak a tudatos részetek az, amely ilyen kiváló színészi alakításra képes, csak az tudja figyelmét ilyen tökéletesen az előadásra összpontosítani.

Minden adott élet célja elérhető számotokra: hozzájuthattok az általatok ismert Én felszíne alatt rejlő tudáshoz. Mindenféle jelek és utalások is segítenek eligazodni. Rendelkezésetekre áll teljes sokdimenziós személyiségetek tudása. Ha erre rájöttök, ez a tudás segít – a ti fogalmaitok szerint – hamarabb megoldani a problémákat, a feladatokat, amelyeket önmagatok elé tűztetek. További teret nyit a kreativitásnak, s ezáltal az egész színdarab, az egész előadás gazdagodhat.

(23:08.) Amilyen mértékben engeded a sokdimenziós személyiség intuícióját és tudását átáramlani mindennapi, tudatos Éneden, annyival hatékonyabban játszod szerepedet; sőt ezen túlmenően, új energiával, felismerésekkel, kreativitással gyarapítod az egész dimenziót.

Most természetesen úgy tűnik számodra, hogy önmagadnak te vagy az egyetlen tudatos része, mert ennek a meghatározott előadásnak ezzel a bizonyos szereplőjével azonosítod magad. Pedig sokdimenziós személyiséged többi része, akik a többi reinkarnációs drámában játszanak, ugyancsak mind tudatosak. És mivel valóban sokdimenziós tudat vagy, "te" vagy tudatos az ezeken kívül létező többi valóságban is.

Sokdimenziós személyiséged, igazi identitásod, valódi Éned pedig mindezekben a szerepekben önmagaként ismeri önmagát.

Vége a diktálásnak. Kérünk egy kis türelmet.

(Rövid pauza után Seth választ adott néhány személyes kérdésünkre.)

Vannak további kérdéseid?

– Nem, azt hiszem, nincs. Későre jár.

Akkor valóban befejezzük az ülést, és szívből jövő jókívánságaimat küldöm mindkettőtöknek.

– Jó éjszakát, Seth, és köszönöm.

(23:24. Seth diktálása mostanra szerves részévé vált a megszokott rutinnak. Kezdett eltérni az 510. ülésen, 1970. január 10-én átadott vázlattól, de hát erre számítottunk is. Seth a maga ura, mondta Jane. Mostanra már sokan tudnak erről a könyvről.

Később hozzáfűzött megjegyzés: Egyetlen esettől eltekintve Seth sok fejezetet átad még, mire Jane legközelebb belenéz a kéziratba...)

522. ÜLÉS, 1970. ÁPRILIS 8., SZERDA
21 ÓRA 13 PERC

Tehát: Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Folytassuk.

Ezeknek a "kosztümös daraboknak" általánosságban szólva meghatározott céljuk van. A tudat lényegéhez tartozik, hogy arra törekszik: a lehető legtöbb dimenzióban materializálja önmagát, új tudatossági szinteket, új hajtásokat hozzon létre. Eközben teremt meg minden valóságot. A valóság tehát mindig a keletkezés állapotában van. A gondolatok például, amelyeket színészként gondolsz, tökéletesen egyedülállóak, és új kreativitás fakad belőlük. Tudatod egyes aspektusai másképp nem is teljesedhetnének ki.

Amikor a reinkarnációra gondolsz, fejlődési folyamatok sorozatát feltételezed. Pedig a különböző életek a belső Énből nőnek ki. Nem valamiféle külső erő erőszakolja rád őket. Materiális fejlődés ez, ahogy a tudatod megnyílik, és a lehető legvál-

tozatosabb módokon megnyilvánítja önmagát. Ez nemcsak egyetlen, háromdimenziós életre korlátozódik, és nem is csupán a háromdimenziós létezésre.

A tudatod tehát sokféle formát ölt, és ezeknek a formáknak nem kell jobban hasonlítaniuk egymásra, mint, teszem azt, a hernyónak a pillangóra. A lélek vagy entitás tökéletes kifejezési szabadsággal rendelkezik. A formát úgy változtatja meg, hogy megfeleljen a kifejeződés céljainak, és ugyanígy változtatja a környezetet is; mint a színdarab díszleteit. Minden beállítás, minden jelenet új fejlődéssel jár együtt.

(Jane egyre több pauzával beszélt.) A lélek vagy entitás magas fokon egyedivé vált spirituális energia. Ez formálja ki a testet, amelyet viselsz, és ez a fizikai túlélés mozgatóereje, mert ebből meríted vitalitásodat. A tudat sohasem lehet nyugalomban, mindig további kreativitásra törekszik.

(21:28.) A lélek vagy entitás tehát tulajdonságokkal ruházza fel a háromdimenziós valóságot és saját háromdimenziós Énjét. Az entitás képességei ott rejtőznek a háromdimenziós Énben. A háromdimenziós Énnek, a színésznek szabad hozzáférése van ehhez a rejtett tudáshoz, ezekhez a képességekhez. Miközben megtanulja használni képességeit, újra felfedezni kapcsolatát az entitással, a háromdimenziós Én eredményeinek, megértésének, kreativitásának szintje egyre emelkedik. A háromdimenziós Én teljesebbé, nagyobbá válik, mint amennyiről tud.

És nemcsak az entitás erősödik: a háromdimenziós létben megvalósult részei magát a háromdimenziós létet is gazdagítják. Enélkül a kreativitás nélkül bolygótokon az élet a ti fogalmaitok szerint mindig steril maradna. A lélek vagy entitás kelti életre a testet, és benne a háromdimenziós Ént. A háromdimenziós Én ezután hozzáfog, hogy a kreativitás új területeit kutassa fel.

Más szavakkal: az entitások vagy lelkek kiküldik önmaguk részeit, hogy azok megnyissák a valóságnak olyan útjait, amelyek különben nem léteznének. *(Hosszú pauza 21:39-kor.)* A háromdimenziós Én, aki ezekben a valóságokban él, tökéletesen erre állítja figyelme fókuszát. Az energiát és az erőt egy belső tudat forrásából meríti. Meg kell azonban értenie színészi mivoltát, és "végül" a szerepből a megértés további fokozatain keresztül vissza kell térnie az entitáshoz.

Vannak olyanok, akik teljes tudatossággal vesznek részt a drámában. Ezek a személyiségek tudatosan vállalják a szerepüket, tisztában vannak vele, hogy csak szerep, és ezt azért teszik, hogy a többieket elvezessék a szükséges felismerésekhez és a fejlődéshez. Hozzásegítik a színészeket, hogy az Én és a maguk alkotta díszletek mögé lássanak. Ezek a lét más szintjeiről származó személyiségek, hogy úgy mondjam, felvigyázói a játéknak, de a színészek között jelennek meg. Céljuk az, hogy a háromdimenziós Énen belül megnyissák a pszichológiai kapukat, amelyek szabaddá teszik az utat a háromdimenziós Én további fejlődése számára a többi valóságrendszerben.

Most tarthattok szünetet, utána folytatjuk.

(21:50. Viszonylag könnyű volt a transz, mondta Jane. Folytatás 21:58-kor.)

Tehát: Most tanuljátok azt, hogy teremtőtársak legyetek. Most tanuljátok, hogy Istenné váljatok – abban az értelemben, ahogyan most használjátok ezt a szót. Most tanuljátok a felelősséget – minden egyedivé vált tudat felelősségét. Megtanuljátok teremtő célokra hasznosítani az energiát, ami ti vagytok.

Össze lesztek kötve azokkal, akiket szerettek és azokkal is, akiket gyűlöltök, bár meg fogjátok tanulni, hogyan szabadulhattok meg a gyűlölettől, hogyan számolhatjátok fel, hogyan oszlathatjátok szét. Még a gyűlölet kreatív felhasználását is meg fogjátok tanulni: hogy miként lehet magasabb szintre emelni, és végül átlényegíteni szeretetté. A későbbi fejezetekben ezt még el fogom magyarázni.

Fizikai környezetetek, ez a sokszor oly kedves kelléktár, az általatok ismert élet fizikai része mind álca csupán, ezért is nevezem a ti fizikai valóságotokat álcarendszernek. Ezeket az álcákat mégis a világmindenség vitalitása alkotja. A sziklák, a kövek, a hegyek, a talaj mind eleven álca, önmagával összeszövődő lelki hálózat, amelyet mérhetetlenül apró tudatok alkotnak, bár ezeket ti nem tekintitek tudatnak. A bennük lévő atomoknak és molekuláknak mind megvan a maguk tudata, éppen úgy, mint a testeteket alkotó atomoknak és molekuláknak.

(22:07.) Mivel mindannyian részt vettetek ennek a fizikai környezetnek a kialakításában, és mivel magatok is beléhelyezkedtetek a fizikai formába, a fizikai érzékszervek használata által már csak ezt a fantasztikus környezetet érzékelitek. A benne és a rajta túl létező valóság már elillan előletek. Pedig még maga a színész sem csupán háromdimenziós: ő is része a sokdimenziós Énnek.

Megvannak benne az érzékelési módszerek, amelyekkel az álcarendszer mögé pillanthat, amelyek megmutatják neki, mi van a színpadon túl. Állandóan használja belső érzékeit, bár a színész oly erősen koncentrál, hogy ez a tény nem válik benne tudatossá. Általánosságban szólva tulajdonképpen a fizikai érzékszervek hozzá létre a fizikai valóságot, amelyet látszólag csupán érzékelnek. Maguk az érzékszervek is részét képezik az álcarendszernek, de úgy működnek, mint valami szemüveg: arra kényszerítenek, hogy egy elérhető tevékenységi területet fizikai anyagként érzékelj; ezért aztán megbízhatóságuk kimerül abban, hogy nagyon felszínesen megmutatják az eseményeket. Meg tudod állapítani például a többi szereplő térbeli elhelyezkedését, vagy az óra alapján az időpontot, de ezek a fizikai érzékszervek nem fogják elárulni neked, hogy az idő voltaképpen csak álca, sem azt, hogy a tudat formálja a többi színészt, sem azt, hogy láthatatlan valóságok léteznek a feltűnően érzékelhető fizikai anyagon túl – és fölötte.

Ennek ellenére használhatod belső érzékeidet, érzékelheted a drámán kívül létező valóságot és a benne játszott szerepedet. Ehhez természetesen legalább átmenetileg el kell fordítanod figyelmedet a szakadatlanul történő eseményektől – mintegy kikapcsolni a fizikai érzékszerveket –, és áthangolódni azokra az eseményekre, amelyek korábban észrevétlenül mentek végbe.

(22:20.) Erősen leegyszerűsítve olyan hatást érhetnél el ezzel, mintha a szemüvegedet lecserélnéd egy másikra; a fizikai érzékszervek ugyanis alapvetően éppolyan mesterségesek a belső Én számára, mint a szemüveg vagy a hallókészülék a fizikai Énnek. A belső érzékek tehát csak ritkán használatosak teljes tudatossággal.

Nemcsak elszédülnél, halálra is rémülnél, ha ismerős környezeted egyik pillanatról a másikra eltűnne, és egy másik adathalmaz venné át a helyét – valami olyasmi, aminek megértésére nem készültél fel, mert a belső érzékeknek az információk tömegét kell lefordítania olyan fogalmakká, amelyeket képes vagy megérteni. Más szóval: az információnak a háromdimenziós Én számára felfoghatónak kell lennie.

Tudod: a te saját álcarendszered nem az egyetlen díszlet. Más valóságok teljesen más rendszerben működnek, de minden egyes személyiségnek megvannak a belső érzékei, amelyek a tudat sajátosságaihoz tartoznak, és e belső érzékeken keresztül folyik a kommunikáció, amiről a tudatos Én vajmi keveset tud. Egyik célom az, hogy ennek a kommunikációnak egy részét ismertté tegyem.

(22:29.) A lélek vagy entitás tehát nem az az Én, aki ezt a könyvet olvassa. Környezeted nem csupán abból a világból áll, amelyet ismersz: hozzá tartoznak a korábbi életeidben megismert környezetek is, csak éppen most nem azok állnak figyelmed fókuszában. Valóságos környezetedet gondolataid és érzéseid alkotják, mert ezekből teremted meg nemcsak ezt a valóságot, hanem az összes többit is, amelyben szerepet játszol. *(Hosszú pauza.)*

Valódi környezetedben ismeretlen a tér és az idő, amelyet ma ismersz. Valódi környezetedben nincs szükség szavakra, mert a kommunikáció azonnali, nem igényel időt. Valódi környezetedben teremted meg az általad ismert fizikai világot.

A belső érzékek lehetővé teszik majd, hogy megpillantsd a fizikai formától független valóságot. Ennek érdekében mindenkit meg fogok majd kérni, hogy átmenetileg felejtse el a szerepét, és próbálja ki ezt az egyszerű gyakorlatot.

Most tarthattok szünetet.

(22:36. Most mélyebb volt a transz mint korábban. – Tudom, hogy az előbb nem voltam ennyire mélyen – mondta Jane –, mert hallottam a szirénát. – 21:30 tájban egy tűzoltóautó ment el szirénázva, úgy két saroknyira tőlünk; Jane-nek csak most jutott eszébe megemlíteni, hogy meghallotta. – Aggaszt, ha felfigyelek a zajokra, amikor Seth a könyvét diktálja. Nem akarom, hogy bármi belezavarjon...

Folytatás 22:53-kor.)

Tehát tegyük fel, hogy ott vagy a kivilágított színpadon – a színpad az a szoba, amelyben most ülsz. Hunyd le a szemed, képzeld el, hogy a fények kialudtak, a díszletek eltűntek, és te egyedül maradtál.

Minden sötét. Maradj csendben. Próbáld meg, amilyen élénken csak tudod, elképzelni a belső érzékek létezését. Egyelőre képzeld úgy, hogy megfelelnek a fizikai érzékszerveknek. Takaríts ki tudatodból minden gondolatot, minden aggodalmat. Légy nyitott, fogékony. Nagyon szelíden és odaadóan figyelj – ne a külvilág hangjaira, hanem azokra, amelyek a belső érzékeken keresztül érkeznek hozzád.

(22:58.) Képzeld, hogy egész életedben vak voltál, és most kezded lassanként visszanyerni a látásodat. A belső világot ne ítéld meg azonnal, az először megpillantott, összefüggéstelen képek vagy az először meghallott hangok alapján, mert belső érzékeidet most még csak nagyon tökéletlenül tudod használni.

Végezd ezt az egyszerű gyakorlatot néhány percig elalvás előtt vagy pihenés közben. Még egy hétköznapi beszélgetés folyamán is végezheted, ha az nem követeli meg teljes figyelmedet.

Egyszerűen csak megtanulod, hogy a tudatosságnak egy új dimenziójára koncentrálj, mintegy gyorsfényképeket készíts erről az ismeretlen környezetről. Tartsd eszedben, hogy csak töredékeket fogsz érzékelni. Egyszerűen fogadd el őket, de ek-

kor még ne próbálj ezek alapján általánosítani, ítéletet alkotni, és ne is akard értelmezni őket.

Kezdetben naponta tíz perc tökéletesen elegendő lesz. Az ebben a könyvben található közlés bizonyos mértékig ennek a transzban lévő asszonynak a belső érzékein halad keresztül. Az ilyesfajta vállalkozás a magas fokon szervezett belső precizitás és a gyakorlat eredménye. Ruburt nem lett volna képes fogadni tőlem ezt az információt, és az információ nem lett volna lefordítható, ha Ruburt figyelmének fókusza közben a fizikai környezetre irányul. A belső érzékek tehát olyan csatornák, amelyek lehetővé teszik a létezés különböző dimenziói közötti kommunikációt. Az információ azonban még itt is torzításokat szenved, hiszen háromdimenziós fogalmakká kell lefordítani. Különben egyáltalán nem is lenne érzékelhető.

Vége a diktálásnak. Van kérdésed?

– *Azt hiszem, semmi konkrét.*

Ha kötetlenebb tematikájú ülést szeretnél, vagy kérdésed van, csak szólj.

– *Szólni fogok.*

(Tréfásan): Kész vagyok időt szakítani az írói penzumomból.

– *Tudom.*

Akkor a legszívélyesebb jókívánságaim; nyugodalmas jóéjszakát.

– *Jó éjt, Seth. Nagyon köszönöm. – (23:10.)*

523. ÜLÉS, 1970. ÁPRILIS 13., HÉTFŐ
21 ÓRA 13 PERC

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Befejezzük a negyedik fejezetet.

– *Rendben.*

Tehát: Nem kevés időt töltöttem annak a ténynek hangsúlyozásával, hogy környezetünket magunk teremtjük, ugyanis azt szeretném, ha jól megjegyeznéd: életedért és környezetedért egyedül tiéd a felelősség.

Ha ezt nem hiszed, akkor korlátozod önmagad; környezeted különben is tudásod és tapasztalatod összegét jelképezi. Mindaddig, amíg úgy gondolod: a környezet objektív, független tőled, addig nem is érzed magadban az erőt arra, hogy megváltoztasd, mögé láss, vagy akár csak elképzelj más, kevésbé kézenfekvő lehetőségeket. A későbbiekben ismertetek majd néhány módszert, amelynek segítségével gyökeresen az előnyére változtathatod meg környezetedet.

(21:23. Figyeljük meg a pontosvesszőt az előző bekezdés első mondatában. Seth külön kérte ezt a központozási megoldást. Máskor is gyakran élt ilyen előírásokkal a könyv diktálása közben.)

A környezettel kapcsolatban beszéltem a reinkarnációról is; ugyanis sok filozófiai felfogás túlhangsúlyozza a reinkarnációs életek hatását, olyannyira, hogy a jelenlegi életkörülményeket gyakran az "előző" életek során kialakult, merev, engesztelhetetlen meghatározottságokkal magyarázzák. Aránylag tehetetlennek éreznéd magad a jelenlegi fizikai valóság manipulálásában, környezeted alakításában, világod megváltoztatásában, ha azt éreznéd, hogy olyan feltételek kénye-kedvére vagy kiszolgáltatva, amelyekről nincsenek, nem is lehetnek ismereteid.

Az efféle kiszolgáltatottságra adott magyarázatok hosszú távon amúgy sem érnének sokat, hiszen az idők és a kultúra változásával maguk is megváltoznak. Nincs szó arról, hogy valami gyerekkorban vagy előző életben elkövetett, eredendő bűn miatt rátok mért büntetés terhét kellene viselnetek. Lehet, hogy életed sokkal tartalmatlanabb, mint ahogy szeretnéd. Lehet, hogy kevesebb vagy annál, mint ami szeretnél lenni – mégsincs szó arról, hogy a pszichéd valami sötét árnyék alatt senyvedne, amelyet az eredendő bűn, a Freud-féle gyerekkor-szindróma vagy az előző életbeli hatások mértek volna rá. Megpróbálok egy kicsit érthetőbben beszélni az előző életek hatásáról. Ezek épp annyi hatást gyakorolnak rád, mint bármely más élmény. Az idő ugyanis nem zárt, hanem nyitott. Az előző élet nincs eltemetve a múltban, nincs elszakítva a jelenlegi és a jövőbeli Éntől.

(Ennél a résznél Jane tempója aránylag lelassult.)

Korábban már elmagyaráztam: az életek, a színdarabok egyszerre történnek. A kreativitás, a tudat sohasem lineáris. Minden életben magad választod és magad teremted meg a díszletet, a környezetet; ebben az életben is te választottad ki a szüleidet, az összes gyerekkori élményedet. Te írtad a darabot.

(21:35.) A hétköznapi, tudatos Én, mint egy igazi szórakozott professzor, elfelejti ezt az egészet, úgyhogy amikor a cselekményben tragédia, nehézség vagy kihívás következik, a tudatos Én azonnal keres valamit vagy valakit, akire átháríthatja a felelősséget. Remélem, hogy még mielőtt végére érünk ennek a könyvnek, sikerül megmutatnom, pontosan hogyan teremted meg életed minden percét, hogy végre tudatos szinten – vagy majdnem tudatosan – vállalhasd kreativitásod felelősségét.

Miközben olvasod a könyvet, nézz körül időnként a szobában, ahol ülsz. Székek, asztalok, mennyezet, padló – mindez olyan valóságosnak, szilárdnak tűnhet; már-már állandónak. Te ezzel szemben nagyon is védtelennek és kiszolgáltatottnak érezheted magad, így, a születés és a pusztulás közötti pillanatokban. Ha belegondolsz, talán még irigykedsz is, amikor elképzeled: a fizikai világ létezni fog sokkal azután is, hogy te már nem leszel. Csakhogy mire a végére érünk ennek a könyvnek, remélem, felismered majd: tudatod örök érvényű, környezeted, a fizikai univerzum anyagi vonatkozásai viszont *nem* maradandóak. Leírtad ezt?

– Igen.

Ez a vége a negyedik fejezetnek. Most tarthattok szünetet.

(21:44-től 22:02-ig.)

5.
Hogyan formálják a gondolatok az anyagot – Koordinátapontok

Kérünk egy kis türelmet.

(Kétperces pauza következett, 22:04-kor lett vége.)

Ötödik fejezet. Miközben olvasod a szavakat ezen az oldalon, jól tudod, hogy az információ, amelyhez hozzájutsz, nem a szavak betűiben található. A nyomtatott sorok nem tartalmaznak információt. Csak továbbítják. Akkor viszont hol van az információ, amit továbbítanak, ha nem a papíron?

Ugyanez a kérdés természetesen fölmerül akkor is, ha újságot olvasol, vagy ha egy másik személlyel beszélsz. Szavaitok csak közvetítik az információt, az érzéseket, a gondolatokat. A gondolatok és az érzelmek nyilvánvalóan nem azonosak a szavakkal. A papíron látható betűk csupán jelképek, ti pedig megállapodtatok abban, hogy bizonyos jelentés kapcsolódik hozzájuk. Gondolkodás nélkül természetesnek veszitek, hogy a jelképek – a betűk – nem azonosak a valósággal – az információval vagy a gondolattal –, amelyet hordozni próbálnak.

Hasonlóképpen: azt állítom, hogy a tárgyak ugyanilyen jelképek: helyettesítenek egy valóságot, amelynek jelentését a tárgyak – mint a betűk – közvetítik. Az igazi

információ éppúgy nem a tárgyakban van, mint ahogy a gondolat nem a betűkben vagy a szavakban található. A szavak a kifejezés eszközei. Ugyanilyenek a fizikai tárgyak is, csak épp egy másik közegben. Ahhoz a gondolathoz már hozzászoktál, hogy közvetlenül szavak által fejezheted ki magad. Hiszen hallod, amikor kiejted a szavakat. Érzed, hogy mozognak torkodban az izmok, és ha nagyon figyelsz, apró reakciók egész tömegét észlelheted a testedben – a beszéddel együtt járó mozgásokat.

(22:29.) A fizikai tárgyak egy másfajta kifejezés eredményei. Éppúgy te hozod létre őket, mint a szavaidat. Nem azt mondom ezzel, hogy pusztán a kezeddel vagy valami gyártási folyamat által teremted őket. Azt állítom, hogy a tárgyak az emberiség evolúciójának ugyanolyan természetes melléktermékei, mint a szavak. Vizsgáld csak meg egy kicsit a saját beszédedet. Hallod a szavakat, meg tudod állapítani, hogy mennyire illenek a helyzethez, és jóllehet többé-kevésbé pontosan fejezik ki érzéseidet, mégsem azonosak az érzésekkel: mindig ott a hézag a gondolat és aközött, ahogy kifejezed.

A beszéd ismerős fogalom, de nyomban ismeretlenné válik, ha belegondolsz: amikor elkezdesz egy mondatot, még nem tudod, hogyan fogod befejezni, sőt még azt sem, hogyan képzed majd a szavakat. Tudatosan a leghalványabb fogalmad sincs arról, miként manipulálod ezt az irtózatos tömegű jelképet, hogyan tudod pontosan

kiválasztani azt, amelyikre egy adott gondolat kifejezéséhez szükséged van. Hiszen tulajdonképpen azt sem tudod, hogyan gondolkodsz.

Nem tudod, hogyan fordítod le gondolatokra az itt olvasható szavakat, hogyan raktározod el őket, hogyan válnak a sajátjaiddá. Mivel az egyszerű, mindennapi beszéd mechanizmusai tudatos szinten oly kevéssé ismertek számotokra, az sem meglepő, hogy mit sem tudtok a bonyolultabb folyamatokról, amelyek ugyancsak általatok mennek végbe: ilyen a fizikai környezet állandó teremtése mint kommunikációs és kifejezési mód.

A fizikai anyag igazi mibenlétét csak ebből a szempontból lehet megérteni. Csak akkor láthatjátok be, hogy valóban függetlenek vagytok a körülményektől, az időtől és a környezettől, ha megértitek ezt a folyamatot: hogy állandóan lefordítjátok gondolataitokat és vágyaitokat – csak ezúttal nem szavakká, hanem fizikai tárgyakká.

Most tarthattok szünetet. *(Mosolyogva; 22:36-kor):* Most nagyon örülök.

– Minek, Seth?

Annak örülök, ahogy elkezdtem ezt a fejezetet, mert nagyon jó hasonlatot találtam: olyat, amelyik igaz, és megszabadítja az olvasót a fizikai forma kötöttségeitől. Ha úgy tekinti, mint önmaga kifejezési módszerét, akkor tudatára ébred saját teremtő erejének.

(22:38. Jane szerint jó volt a transz, a tempóját elég lassúnak éreztem. Azt mondta: az ülés elején azért volt a kétperces szünet, mert tudatosan "elakadt" azon, vajon Seth hogyan kezdi el az ötödik fejezetet. Arra jött rá, hogy ha "egyszerűen csak ott ül", akkor Seth nagyszerűen elintézi a többit.

Jane rengeteg képet látott, miközben Seth beszélt. Tudatában nagyon világosan kirajzolódott ennek a fejezetnek az alapgondolata; elmondta, hogy Seth rendkívül eleven "benyomásokat" adott neki arról, hogy az anyag a kommunikáció eszköze. Elmesélni azonban nem tudta a látott képeket.

Miközben ezt mondta, Jane-nek hirtelen eszébe jutott, hogy mintha a magas, padlótól a plafonig érő könyvespolc előtt állt volna, amellyel az ő dolgozószobáját leválasztottuk a nappaliból. Ez körülbelül két méterre áll a hintaszéktől, amelyben ülni szokott.

Jane-nek volt egy olyan "emléke", hogy Seth szövegének egy részét a könyvespolc mellől adta le, más nézőpontból látta a nappali szobát, mint ahol ült. Arra nem emlékezett, hogy elhagyta volna a testét. – Most úgy érzem, mintha álmodtam volna – mondta. Másra nem is emlékezett az egészből. Például arra sem, hogy látta-e önmagát a hintaszékben ülni, vagy látott-e engem a kanapén, jegyzetelés közben. Nagyon megtetszett neki a gondolat, hogy elhagyhatja a testét, és figyelheti önmagát, amint átadja Seth szövegét.

Folytatás 22:56-kor.)

Tehát: Azt könnyű belátni, hogy az érzéseket szavakká vagy testbeszéddé, gesztusokká fordítjátok le; azt már nem ilyen egyszerű felismerni, hogy fizikai testeteket ugyanolyan könnyedén és öntudatlanul formáljátok, ahogy az érzéseket jelképekké fordítjátok le, amelyek aztán szavakká válnak.

(Hosszú pauza 23:01-kor.) Biztosan hallottad már azt a kifejezést, hogy az ember személyiségét tükrözi a környezete. Én azt állítom, hogy ez nem jelképes igazság: ez a szó szoros értelmében igaz. A könyvben olvasható szavak valóságosságát a festék és a papír jelenti. Az információ, amelyet hordoznak, láthatatlan. Mint tárgy, ez a könyv sem egyéb, mint papír és festék. Az információt csupán hordozza.

Érvelhetnél úgy, hogy a könyvet fizikailag le kellett gyártani, nem hirtelen, kinyomtatva és összefűzve pattant elő Ruburt koponyájából. Neked is meg kellett vásárolnod, vagy kölcsön kellett kérned a könyvet, tehát gondolkodhatsz így: "Én bizony nem teremtettem ezt a könyvet, a saját szavaimat viszont igen." Csakhogy mielőtt a könyv végére érnénk, a dolgok mélyére tekintve meg fogjuk látni, hogy mindegyikőtök maga teremti meg a könyvet, amelyet a kezében tart; hogy mindenki teljes fizikai környezete ugyanolyan természetességgel jön elő a belső tudatából, ahogy a szavak a szájából, és hogy az ember ugyanolyan tudattalanul és automatikusan alkotja meg a fizikai tárgyakat, ahogyan a saját lélegzetét.

Ma estére vége a diktálásnak. *(Mosoly.)*

– Jó éjszakát, Seth, és köszönöm.

524. ÜLÉS, 1970. ÁPRILIS 20., HÉTFŐ
21 ÓRA 18 PERC

(Jane nem valami jól érezte magát ma este, de úgy döntött, hogy tartsuk meg az ülést, hadd lássuk, mi lesz az eredménye. Amikor beszélni kezdett, tempója lassú volt, és a szemét többnyire lehunyva tartotta.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát, a könyvről. Fizikai világotok sajátos, különös aspektusai annak a ténynek függvényei, hogy benne tartózkodsz, és figyelmed fókuszát rá irányítod. Azok számára, akik nem benne léteznek, a fizikai univerzumban nincsenek szilárd fizikai tárgyak, nincs például szélesség és mélység.

Ugyanabban a "térben", amelyet a ti világotok elfoglal, más tudatok is léteznek. Ők nem érzékelik a ti fizikai tárgyaitokat, mert az ő valóságuk másféle álcarendszeren alapul. Ti nem érzékelitek őket, és általánosságban szólva ők sem érzékelnek benneteket. Ez azonban csak általános megállapítás, mert a ti valóságotok egyes pontokon – hogy úgy mondjam – egybeeshet, és egybe is esik.

Ezeket a pontokat nem ismeritek fel ilyennek, de kettős realitású pontoknak lehetne nevezni őket, és hatalmas energiapotenciáljuk van; olyan koordinátapontok, ahol két valóság összeolvad. Tisztán matematikailag léteznek elsődleges koordinátapontok, amelyek fantasztikus energia forrásai, és alárendelt koordinátapontok, amelyeknek a száma óriási.

(Hosszú pauza 21:29-kor.) Négy abszolút koordinátapont létezik, ahol *minden* valóság metszi egymást. Ezek a koordinátapontok az energiát továbbító csatornákként működnek; görbületek ezek, amolyan láthatatlan ösvények egyik valóságtól a másikig. Transzformátorként is funkcionálnak, ezek gerjesztik az energia nagy részét ahhoz, hogy a teremtés a ti fogalmaitok szerint folyamatos legyen. *(Sok pauzával.)*

A ti teretek teli van ilyen alárendelt pontokkal, és mint később látni fogod, ezek igen fontosak ahhoz, hogy a gondolatokat és az érzéseket fizikai anyaggá fordítsátok le. Ha egy gondolat vagy érzés elér egy bizonyos intenzitást, automatikusan magához vonzza valamelyik ilyen alárendelt pont energiáját, erős töltésre tesz szert, és közben meg is növekszik, bár nem a mérete.

Ezek a pontok interferálnak azzal, amit ti időnek neveztek, és a térrel is. Vannak tehát (ismét csak a ti fogalmaitok szerint) a térben is és az időben is olyan pontok, amelyek jobb vezetők, mint a többi, ahol az ideáknak és az anyagnak erősebb a tölté-

se. A gyakorlatban ez annyit jelent, hogy az épületek tovább fennmaradnak; a formát öltött ideák aránylag örökéletűek. A piramisok például jó példák erre.

(21:43-kor, lassan): Ezek a koordinátapontok – az abszolút, az elsődleges és az alárendelt pontok egyaránt – a tiszta energia felhalmozódását képviselik. Ha méret szerint tekinted őket, akkor parányiak, kisebbek, mint a legkisebb elemi részecske, amelyet a tudósaitok fölfedeztek, de tiszta energiából állnak. Ezt az energiát mégis aktivizálni kell. Addig mintegy alvó állapotban van – és fizikailag nem lehet aktivizálni.

(21:50.) Tehát: Néhány támpont, ami segíthet neked vagy a matematikusoknak. E pontok közelében a gravitációs erők parányi megváltozása figyelhető meg, még az alárendelt pontok esetében is, és az összes úgynevezett fizikai törvény kisebb-nagyobb mértékű ingadozást mutat ezeken a környékeken. Az alárendelt pontok emellett támaszként is szolgálnak: a minden valóság és megnyilvánulás láthatatlan szövetét alkotó energia struktúrája itt intenzívebb. Jóllehet ezek a tiszta energia felhalmozódásai, az alárendelt illetve a fő és abszolút pontokon hozzáférhető energia mennyisége között óriási a különbség.

Most tarthattok szünetet.

(21:57. Jane már jobban érezte magát. Meglepődött, amikor elmondtam, milyen lassú volt a tempója. A transzban nem érzékeli a pauzákat; azt sem,

hogy hányszor áll meg beszéd közben. – Olyankor egyáltalán nincs időérzékem – mondta. – Az egész tér ki van töltve. Nem tudom máshogy mondani...

Folytatás ugyanígy 22:17-kor.)

Vannak tehát pontok, ahol koncentrálódik az energia. Az alárendelt pontok sokkal általánosabbak, és gyakorlati értelemben befolyásolják mindennapos dolgaitokat. Egyes helyekre tanácsosabb házat építeni, mint máshová – ezek olyan helyek, ahol az egészség és a vitalitás felerősödik; ahol, ha az összes többi feltétel azonos, nagyobbra nőnek a növények, ahol mintha az összes jótékony körülmény összetalálkoznék.

Egyes emberek ösztönösen megérzik az ilyen környékeket. Ezek a koordinátapontok által meghatározott szögben helyezkednek el egymástól. Maguk a pontok természetesen nem fizikaiak – vagyis látni nem lehet őket, bár matematikailag kikövetkeztethetők. Intenzívebbé vált energiaként lehet érezni őket.

(22:23.) Egy adott szobának egy bizonyos részén a növények erőteljesebben növekszenek, mint más területeken, bár mindenütt azonosak a feltételek, például a fény mennyisége. Teljes tereteket behálózzák ezek a koordinátapontok, és láthatatlan szögeket határoznak meg.

(22:26.) Ezekről a szögekről beszélve háromdimenzióként fogjuk kezelni őket, bár természetesen sokdimenziósak. Mivel e szögek mibenléte nem tartozik könyvem fő témájához, itt most nem magyarázhatom el őket teljes részletességgel. Bizonyos

időpontokban erősebbnek fognak látszani, mint máskor, bár ezeknek a különbségeknek nincs közük sem a pontok, sem az idő természetéhez. A változást egyéb tényezők befolyásolják, amelyekre ezúttal nem térünk ki.

(22:31.) A koncentrált energia pontjait az érzelmi intenzitás változása aktivizálja, és e változás határértéke bőven belül van a ti normális érzelmi intenzitásotok tartományán. A ti érzelmeitek aktivizálják ezeket a pontokat, akár tudtok erről, akár nem. Az eredeti gondolat vagy érzelem ily módon nagyobb energiához jut, és a fizikai anyagba való kivetülése felgyorsul. Ez az érzelem minőségétől függetlenül bekövetkezik, itt csak az intenzitás játszik szerepet.

Ezek a pontok olyanok, mint megannyi láthatatlan erőmű, más szóval: akkor lépnek működésbe, ha kellő intenzitású érzelemmel vagy gondolattal kerülnek kapcsolatba. Maguk a pontok tökéletesen semleges módon fölerősítenek mindent, ami aktivizálja őket.

Elég lassan haladunk ezzel az anyaggal, egyrészt azért, mert új, másrészt pedig szeretném a lehető legprecízebb kifejezésekkel megfogalmazni; mivel Ruburtnak nincs természettudományos előképzettsége, így csak a saját leleményességemre hagyatkozhatom.

Most tarthattok szünetet.

(22:39-től 23:14-ig.)

Tehát: Ez erősen leegyszerűsített magyarázat, de minden tudat szubjektív élményei, tapasztalatai automatikusan elektromágneses energiaegységekben fejeződnek ki. Ezek a fizikai anyag szintje "alatt" helyezkednek el. Ha úgy tetszik, kezdetleges, éretlen részecskék, amelyek még nem emelkedtek ki az anyagba.

Ezek az egységek természetes módon válnak ki minden tudatból. Láthatatlan képződmények, amelyek bármifajta ingerre adott válaszreakcióként keletkeznek. Nagyon ritkán léteznek elszigeteltségben, inkább bizonyos törvényszerűségek szerint egyesülnek. Változtatják alakjukat és rezgésüket is. Relatív "élettartamuk" a mögöttük álló eredeti intenzitástól függ – vagyis az eredeti, kiváltó gondolat, érzelem, inger vagy reakció intenzitásától.

(23:21.) Szintén erősen leegyszerűsítve: bizonyos körülmények között ezek anyaggá kocsonyásodhatnak. Az elektromágneses egységek, ha elég magas a töltésük, aktivizálják az említett, alárendelt koordinátapontokat. Ezek működésének hatására felgyorsulnak, és a ti fogalmaitok szerint sokkal gyorsabban áttörnek az anyagba. Ezekhez az egységekhez képest a molekulák bolygó nagyságúak. Az atomok, a molekulák, a bolygók és ezeken belül az elektromágneses energiaegységek egyszerűen csak különböző megnyilvánulásai ugyanannak az elvnek, amely magukat az egységeket is létrehozta. Csak a te helyzeted teszi őket annyira valószerűtlenné: az a tény, hogy a látszólagos térre és időre koncentrálsz.

Minden gondolat és érzelem tehát elektromágneses energiaegység formájában létezik, vagy ezek kombinációjaként; a koordinátapontok segítségével gyakran kiemelkednek, és a fizikai anyag építőköveivé válnak. Ez az anyagba való kiemelkedés természetes "eredményként" áll elő, függetlenül attól, hogy milyen az adott gondolat vagy érzés. Az erős érzelmektől kísért mentális képek tehát voltaképpen tervrajzok, amelyek nyomán a megfelelő fizikai tárgy, körülmény vagy esemény a ti fogalmaitok szerint megjelenik.

Tehát: Mára vége a diktálásnak. Van kérdésed?

– *Nincs.*

Nagyon jól haladunk az ötödik fejezettel. Szívélyes jókívánságaim; nyugodalmas jóéjszakát.

– *Jó éjt, Seth, és nagyon köszönöm. (23:32.)*

525. ÜLÉS, 1970. ÁPRILIS 22., SZERDA
21 ÓRA 14 PERC

(A könyv szövegének diktálása előtt Seth négy oldalnyi, személyes tartalmú anyagot adott át; ezt elhagytuk. Folytatás a szünet után, 22:30-kor.)

Az érzelem vagy gondolat intenzitása tehát fontos szerepet játszik a fizikai materializáció meghatározásában.

Az intenzitás a mag, amely körül kialakulnak az elektromágneses energiaegységek. A ti fogalmaitok szerint minél nagyobb a mag intenzitása, annál gyorsabban megy végbe a materializáció. Ez mindig igaz: akkor is, ha a mentális kép félelmetes, és akkor is, ha örömteli. Mármost van itt egy igen fontos probléma: ha a gondolkodásod nagyon intenzív, ha nagyon eleven képekben gondolkodol, akkor ezek hamar fizikai eseményekké változnak. Ha ehhez ráadásul még pesszimista természetű is vagy, gyakran járnak a fejedben valami közelgő katasztrófával kapcsolatos gondolatok, akkor ezeknek eléggé hű képe fog megjelenni az anyagi világban is.

Minél nagyobb a képzelőerőd, minél intenzívebbek a belső élményeid, annál fontosabb tehát, hogy ismerd a módszereket, amelyek segítségével ez a belső élmény fizikai valósággá válhat. Gondolataid, érzéseid a fogantatásuk pillanatában megkezdik utazásukat az anyagi megvalósulás felé. Ha olyan vidéken élsz, ahol a koordinátapont-környezet erős, a kiváltképp vezetőképes tájak valamelyikén, akkor zúdulni fognak rád a bajok, a szerencsétlenségek, ha a gondolataid olyanok – ugyanis ebben a környezetben *minden* gondolat termékeny. Ha viszont érzéseid és belső élményeid eléggé kiegyensúlyozottak, eléggé derűlátóak, és a teremtő erőt konstruktív módon

használják, akkor azt fogod átélni, hogy különlegesen szerencsés vagy, mert kellemes elképzeléseid gyorsan megvalósulnak.

A te hazádban – egész vázlatosan – a nyugati parton, a keleti part egyes részein, Utah államban, a Nagy Tavak, Chicago és Minneapolis környékén, valamint egyes délnyugati területeken az említett okok miatt kiváló a koordinátapont-tevékenység. A materializáció gyorsan végbemegy, a konstruktív és a destruktív elemek megvalósulásának egyaránt igen nagy az esélye.

(22:20.) Kérünk egy pillanat türelmet. Maguk a koordinátapontok aktivizálják az atomok és a molekulák viselkedését, mint ahogyan például a nap segíti a növények növekedését. A koordináták aktivizálják az atomok és molekulák generatív tevékenységét, elősegítik kooperatív képességeiket; azt a tendenciát, hogy szervezetekké, strukturális csoportokká hemzsegjenek össze, hogy úgy mondjam.

A koordinátapontok felnagyítják, intenzívebbé teszik a viselkedést, a fizikai anyag sajátos tulajdonságát: a spontaneitást. Lelki generátorként működnek: fizikai formába segítik azt, ami még nem fizikai.

Most tarthattok szünetet.

(22:25-től 22:38-ig.)

Ez a könyv azonban nem technikai jellegű, tehát sem a hely, sem az idő nem alkalmas arra, hogy aprólékosan ismertessük a koordinátapontok működését, termé-

szetét vagy hatását, sem a tudat által természetes módon kibocsátott elektromágneses energiaegységekét, amelyekről már beszéltem. Azt mégis tudnotok kell, hogy a gondolatok és az érzelmek nagyon határozott módon alakulnak át fizikai anyaggá, és ezt a folyamatot érvényes törvények szabályozzák, bár ezek még ismeretlenek számotokra.

A Seth-szövegek más helyein ezeket a folyamatokat teljesen világossá teszem majd azok számára, akik részletesebben szeretnének foglalkozni a témával, vagy akiket tudományos szempontból érdekel. Itt most csak azért említjük meg ezeket a dolgokat, mert összefüggenek a személyiség sokdimenziós jellegével. Lehetővé teszik, hogy bizonyos szubjektív élményeket háromdimenziós valósággá materializáljatok. De azért, mielőtt elkanyarodnék erről a témáról, hadd emlékeztesselek benneteket arra, hogy ezek az energiaegység-kibocsátások bizonyos mértékig minden tudatnak jellemzői, nemcsak a tiéteké. Beleértendő ebbe a sejttudat is, úgyhogy elektromágneses egységek láthatatlan hálózata hatja át teljes légkörötöket; ezen és ebből alakulnak ki aztán a fizikai anyag részecskéi.

Tehát: Könnyen lehetne akár egy egész könyvet írni erről a témáról. A fő és abszolút koordinátapontok "helyére" vonatkozó információ például rendkívül hasznos lehetne. Büszkék vagytok a technikátokra, a tartós árucikkeket előállító iparra, az

épületekre, az utakra, de sok ezek közül jelentéktelenné válik a "múlt" építményeivel összehasonlítva.

Ha igazán megértenétek, hogyan válik az idea fizikai anyaggá, annak az lenne az eredménye, hogy át kellene értékelnetek a teljes úgynevezett modern technikát; olyan épületek, utak és egyéb építmények létesülnének, amelyek messze túlélnének mindent, amivel ma rendelkeztek. Míg a fizikai anyag mögötti lelki valóságot figyelmen kívül hagyjátok, a létező módszereket sem tudjátok hatékonyan használni, nemhogy meghaladni. Nem érthetitek meg a lelki valóságot, ami fizikai létetek igazi hajtóereje, ha előbb fel nem ismeritek saját lelki valóságotokat; azt, hogy függetlenek vagytok a fizikai törvényektől.

Első célom tehát az, hogy megismertessem veletek a belső identitást, amelynek részei vagytok, és eltakarítsam az intellektuális és babonás törmeléket, amely megakadályozza, hogy felismerjétek saját képességeiteket és szabadságotokat. Akkor talán elkezdhetitek megtanulni, mennyi mindenre lehet használni ezt a szabadságot.

Itt vége a diktálásnak. Sőt, ez a vége az ötödik fejezetnek is. Befejezhetitek az ülést, vagy tarthattok szünetet, amint tetszik.

– *Akkor inkább tartsunk szünetet.*

(22:58. Úgy alakult, hogy mégis itt lett vége az ülésnek. Mind a ketten fáradtak voltunk. Jane tempója jelentősen gyorsabb volt, mint az előző ülésen, de a szemét szokszor tartotta lehunyva.)

6.
A lélek és ahogy érzékel

526. ÜLÉS, 1970. MÁJUS 4., HÉTFŐ
22 ÓRA 00 PERC

(Ma este későn kezdődött az ülés. Én voltam az oka: sokáig festettem, és pihennem kellett egy keveset. Jane jól érezte magát. A tempója gyors volt – azt hiszem, amióta Seth elkezdte a könyvét, ma volt a leggyorsabb. Könnyedén, nyugodtan viselkedett, a hangja nyugodt volt, szemét gyakran lehunyta.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Ma rövid lesz az ülés, elkezdem a következő fejezet diktálását.

Az eddig átadott, csekély információ segítségével elkezdhetünk a könyv témájával, a lélek örök érvényességével foglalkozni. Amikor más témákban merülünk el, akkor is igyekezni fogunk a belső Én sokdimenziós mivoltát érzékeltetni. Rengeteg téves elképzelés kapcsolódik ehhez; mindenekelőtt ezektől próbálunk majd megszabadulni.

Először is: az embernek nem *lelke van*, hanem az ember *maga a lélek*. A "lélek" szó helyett szívesebben használom az "entitás" kifejezést, egyszerűen azért, mert ehhez a szóhoz nem kapcsolódnak azok a bizonyos közkeletű tévedések, sem vallásos képzetek, valláson most a szervezett egyházakat értem.

Sajnos a lelket vagy entitást valami befejezett, statikus "dolognak" tekintitek, ami a tiétek, de nem vagytok azonosak vele. A lélek vagy entitás – más szóval a legbensőbb, leghatalmasabb identitásotok – állandóan, szükségszerűen változik. Nem olyan tehát, mint valami becses örökség: eleven, érzékeny, fogékony, érdeklődő. Ő alakítja a testet meg az ismert világot, és állandóan a keletkezés állapotában van.

A háromdimenziós valóságban, amelyre figyelmetek fókuszát állítottátok, a keletkezés fogalmához hozzáértitek a beérkezést vagy a célt – a befejezését annak, ami keletkezett. Csakhogy a lélek vagy entitás alapvetően más dimenziókban létezik, és ezekben a kiteljesedés semmi módon nem függ a bármely pontra való megérkezéshez, sem spirituális értelemben, sem másképp.

A lélek vagy entitás mindig a keresés vagy tanulás állapotában van, a fejlődés állapotában, amely szubjektív tapasztalást jelent, nem olyasmit, aminek köze volna az időhöz vagy a térhez. Ez korántsem olyan rejtelmes, mint amilyennek hangzik. Minden olvasóm egy társasjáték résztvevője, amelyben az egoista, tudatos Én úgy tesz, mintha nem tudná azt, amit a Teljes Én egész határozottan tud. Mivel az ego része a

Teljes Énnek, szükségszerűen rendelkeznie kell ezzel a tudással. Csakhogy rendkívül intenzíven a fizikai valóságra koncentrál, ezért úgy tesz, mintha nem tudna róla, mindaddig, amíg úgy nem érzi, hogy fizikai értelemben hasznosítani tudja.

Tehát hozzá tudtok férni a belső Énhez. Saját lelketektől, entitásotoktól aligha lehetnétek elszakítva. Az ego szereti önmagát a kormánykeréknél álló hajóskapitánynak tekinteni, hiszen valóban az ego foglalkozik a legközvetlenebbül a fizikai valóság gyakran viharos tengerével, és nem akarja, hogy e feladat ellátásában megzavarják.

Mindig működnek a pszichológiai és pszichés csatornák, amelyeken át az Én különböző szintjei között zajlik a kommunikáció; az ego feltétlenül el is fogad a személyiség belső részeitől érkező, fontos információkat és adatokat. Helyzete voltaképpen nagy mértékben függ is attól, hogy a belső forrásból származó adatokat feltétel nélkül elfogadja. Az ego – más szóval a "külső" Én, amelyről azt hiszed, hogy veled azonos – ez a részed a biztonságát és látszólagos irányítói szerepét pontosan azért képes megőrizni, mert személyiséged belső rétegei állandóan támogatják, működésben tartják a fizikai testet, fenntartják a kommunikációt a külső és a belső körülmények által keltett ingerek tömegében. A lélek vagy entitás nem csökken, hanem gyarapodik a reinkarnációkban, a létezésben, a lehetséges valóságokban való tapasztalásban – ezt később fogom elmagyarázni.

(22:19. Figyeljük meg, hogy este tíz óta mennyi információ jött át!)

Nagyon korlátozott fogalmaid vannak saját entitásodról; ezért ragaszkodsz ahhoz a képzethez, amely a maga egyedülvalóságában szinte sterilnek festi le. A tested sejtek millióiból áll, mégis egységnek és a sajátodnak tekinted. Testedet magad alakítod, belülről kifelé, csakhogy élő anyagból alakítod, és a legkisebb részecskéjének is megvan a maga eleven tudata. Az anyag halmazokat alkothat; ilyen értelemben a tudatnak is vannak halmazai, amelyek mindegyike egyedi, mindegyiknek megvan a maga sorsa, megvannak a képességei és a lehetőségei. Entitásod számára nincsenek korlátok: hogyan volnának hát határai? Hiszen a határok bezárnák, és megfosztanák szabadságától.

Most tarthattok szünetet.

(22:24. Jane 22:33-kor ugyanebben a sebes tempóban folytatta.)

Tehát: A lélekre gyakran mintha úgy gondolnátok, mint valami drágakőre, amelyet végül Istennek kell felajánlanotok, vagy ahogy a nők gondoltak a szüzességükre; valami rendkívüli értékre, amelyet végül el kell veszíteniük, aki pedig megkapja, az becses ajándéknak tekintheti.

Ezt a felfogást őrzi sok filozófia: a lélek visszakerül ahhoz, akitől az ember eredendően kapta, vagy valami ködös állapotban szétoszlik a lét és a nemlét között. Pedig a lélek elsősorban kreatív: teremtő. Ezt sokféle szempontból megvizsgálhatjuk.

Bizonyos fokig megadhatók a jellemzői, és olvasóim legtöbbje maga is kideríthetné ezeket, ha rászánná magát, és ez volna a legfontosabb tennivalója. A lélek vagy entitás önmagában a leginkább motivált, legtöbb energiával rendelkező, leginkább hatóképes tudati egység, amelyet az összes világmindenségben.

A tudat: számotokra hihetetlen mértékben koncentrált energia. Korlátlan lehetőségekkel rendelkezik, de magának kell létrehoznia saját identitását és kialakítania saját világait. Magán viseli a létezés egész terhét. Megvannak benne a személyiség számodra még felfoghatatlan lehetőségei. Ne feledd: most a te lelkedről vagy entitásodról van szó, csakúgy, mint minden lélekről vagy entitásról. Te saját lelked egyik megnyilvánulása vagy. Vajon hányan akarnák leszűkíteni a valóságot, teljes valóságukat arra az élményre, amelyet most, a jelen pillanatban élnek át? Márpedig pontosan ezt teszed, ha úgy képzeled, hogy jelenlegi Éned a teljes személyiséged, vagy hogy identitásod változatlanul marad meg az örökkévalóságig.

(22:43.) Az ilyen örökkévalóság bizony halott volna. A lélek sok szempontból fejletlen Isten, és később a könyvben foglalkozunk is majd az "istenfogalommal". Egyelőre azonban érjük be az entitással vagy lélekkel, a nagyobb Énnel, amely most is ott suttog minden olvasó élményeiben, egy rejtett zugban. Remélem, ebben a könyvben nemcsak sikerül bebizonyítanom a lélek vagy entitás örök érvényességét, hanem ahhoz is hozzásegítelek, hogy felismerd önmagadban a lélek eleven valóságát.

Mindenekelőtt azonban fogalmat kell alkotnod önmagadban saját pszichológiai és pszichés struktúrádról. Ha valamennyire is megérted, ki és mi vagy, akkor érthetőbben elmagyarázhatom, hogy én ki és mi vagyok. Szeretnélek megismertetni lényednek ezekkel a mélyen kreatív vonatkozásaival, hogy felhasználhasd őket egész élményvilágod kitágítására, gazdagítására.

(Kissé tréfásan): Itt vége a diktálásnak. Kérünk egy kis türelmet. *(Pauza.)*

El akartam kezdeni ezt a fejezetet. Ruburt ilyenkor mindig jobban érzi magát. Feloldódik benne a feszültség *(mosoly)*, hogy miről szólhat majd a következő fejezet. De most kérek pár pillanat türelmet. *(Pauza.)*

Tehát: A portréval kapcsolatban – ne feledkezz el a játékosságról, a kéz könnyedségéről. Különben elveszíted a ragyogó színeket, és maszatos homály lesz a vége, amit nem szeretnél. Jusson eszedbe, hogy a lélek ott rejlik a látható felszín mögött – hogy még a test is szinte varázslatos, szüntelen változás állapotában van – még akkor is, ha fizikailag mozdulatlanul ül ebben a székben, mialatt fested.

(Seth itt váratlanul egy nagy méretű portréról kezdett beszélni, amelyen az utóbbi hónapban dolgoztam; ma is ez a kép okozott annyi gondot. A festmény annak a kórháznak egyik betegét ábrázolja, ahol apám fekszik. A modell néma, mereven ül a tolószékben. Minden remekül ment, míg egyszer csak a

ruhája színénél meg nem akadtam. Végül úgy felbosszankodtam, hogy újracsináltam az egészet.

Seth festéssel kapcsolatos észrevételei mindig nagyszerűek; ezt többször is kijelentettem már. Jane-t sohasem hallottam úgy beszélni a festészetről, ahogy Sethet. A két személyiség merőben eltérő szempontokból közelíti meg a kérdést.)

Neked a látszólagos mozdulatlanság mögötti érzésre van szükséged: a rendkívüli mértékben felgyorsult belső tevékenységre, amely fizikailag nem fejezhető ki – sugároznia kell a képről, az alak látszólagos, illuzórikus külső megjelenése ellenére.

Lehet, hogy túlságosan nagy hangsúlyt adtál a széknek, a rögzítő elemeknek, amelyek mozdulatlanságban tartják a figurát. Természetesen, mint tudod, a széket ő maga teremti, és vele együtt saját korlátait is. Azt hiszem, akad vagy akadt némi nehézség a kép jobb alsó sarka táján *(akadt bizony!)*, ott talán több áttetsző fényre volna szükség – nem túl feltűnően felrakva. Meg fogod tudni oldani. Van kérdésed?

– Azt hiszem, nincs. Kába vagyok gondolkodni.

Akkor befejezem az ülést. Szívélyes üdvözletem; nyugodalmas jóéjszakát.

– Köszönöm, Seth. Nagyon érdekes volt.

Köszönöm, hogy akkor is diktálhatok, amikor fáradt vagy.

– Annyira azért nem volt vészes.

(22:58. Jane egyenletes, jó tempóban beszélt az ülés végéig.)

527. ÜLÉS, 1970. MÁJUS 11., HÉTFŐ
21 ÓRA 12 PERC

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a megkezdett fejezetet.

Sok ember úgy képzeli, hogy a lélek az ego halhatatlan változata – ezek elfelejtik, hogy az ego, ahogyan ti ismeritek, csupán aprócska része az Énnek; a személyiségnek ez a része egyszerűen csak kivetül, hogy úgy mondjam, a végtelenségig. Mivel oly kevéssé értitek valóságotok dimenzióit, fogalmaitok szükségszerűen korlátozottak. A "halhatatlanság" tekintetében az emberiség mintha az ego további fejlődésében reménykednék, mégis berzenkedik az ellen, hogy a fejlődés változással járhat együtt. Vallásaiban azt hangoztatja, hogy valóban van lelke, és közben föl sem teszi a kérdést, hogy mi a lélek; viszont gyakran olyannak tekinti a lelket, mintha egy tárgy volna, amelyet birtokol.

A személyiség, még az is, amit ismertek belőle, állandóan változik, és nem is mindig úgy, ahogy elvárjátok tőle – sőt, tulajdonképpen többnyire kiszámíthatatlanul.

Csökönyösen ragaszkodtok ahhoz, hogy a saját viselkedésetekben fellelhető hasonlóságokra koncentráljatok; ezekre építitek fel az elméletet, amely szerint az Én viselkedésminták alapján működik, holott ezeket a mintákat ti ruháztátok rá. Ezek a minták akadályozzák meg, hogy olyannak lássátok az Ént, amilyen valójában. Következésképp ezt a torz nézőpontot kényszerítitek rá a lélek valóságáról alkotott fogalmaitokra is. A lélekről tehát ugyanazon téves fogalmakban gondolkodtok, mint amelyeket a halandó Énnel kapcsolatban is használtok.

(21:25.) Pedig még a halandó Én is sokkal csodálatosabb, varázslatosabb, mint ahogyan érzékelitek, és sokkal több képességgel rendelkezik, mint gondolnátok. Egyelőre még a halandó Énnel kapcsolatban sem értitek az érzékelés igazi mivoltát, a lélek érzékelését így aligha érthetitek meg. Mert a lélek mindenekelőtt érzékel és teremt. Ne feledd: most is lélek vagy. Tehát a benned lévő lélek most is érzékel. Érzékelési módszerei ma is ugyanazok, mint a fizikai születésed előtt voltak, és amelyek a fizikai halálod után lesznek. Önmagad belső része, a lélekanyag* tehát a halálod után nem fogja hirtelen, alapvetően megváltoztatni érzékelési módszereit, sem a tulajdonságait.

---

* Seth itt nem a "matéria" jelentésű *matter* kifejezést használja, hanem az ugyancsak anyagot jelentő, de kevésbé "materiális", kevésbé fizikai jellegű *stuff* szót ("soul-stuff"). A magyarban ezt a nem is csak árnyalatnyi különbséget sajnos nem lehet érzékeltetni. – A ford.

Ma is meggyőződhetsz tehát arról, hogy mi a lélek valójában. Nem olyasmi, ami a halálod pillanatában vár rád valahol, nem is olyasmi, amit meg kell mentened vagy meg kell váltanod, és ráadásul el sem tudod veszíteni. A közkeletű felfogás, amely szerint "lelkedet meg kell váltanod, különben elvész", hatalmas félreértés, torzítás következménye, hiszen éppen a lélek az a részed, amely elpusztíthatatlan. A könyv egy része pontosan erről fog szólni, a vallással és az istenfogalommal kapcsolatban.

Saját személyiséged, ahogyan ma ismered, az a részed, amelyet a legbecsesebbnek tartasz, a leginkább önmagadnak tekintesz – az sem pusztul, nem vész el soha. Az is része a léleknek. A lélek nem fogja elnyelni, eltörölni, leigázni, és el sem lehet választani tőle. De mégis csupán egy aspektusa a lelkednek. Akárhogyan, akárminek tekinted az egyéniséget, a ti fogalmaitok szerint is tovább fog létezni.

Folytatja a növekedést, a fejlődést, de növekedése és fejlődése nagyban függ attól, hogy felismeri-e: egyéni és jól megkülönböztethető ugyan, mégis csupán egyetlen megnyilvánulása a léleknek. Amilyen mértékben megtanulja ezt felismerni, olyan fokon tudja kibontakoztatni teremtő erejét, használni a benne rejlő képességeket.

Sajnos sokkal egyszerűbb volna kijelentenem, hogy egyéniséged tovább létezik, és annyiban hagyni a dolgot. Ez aránylag értelmes kijelentés volna, nem is először hangoznék el így, de épp a mese egyszerűségében veszélyek rejlenek. Az igazság az,

hogy az a személyiség, aki most vagy, meg az a személyiség, aki voltál, meg aki leszel – a ti időfogalmaitok szerint –, az mind a lélek, a te lelked megnyilvánulása.

(21:42.) Tehát a lelked – a lélek, aki te vagy – a lélek, akinek része vagy – ez a lélek sokkal kreatívabb és csodálatosabb jelenség, amint amilyennek korábban gondoltad. Ha ezt nem érted meg világosan, ha ezt a fogalmat az egyszerűség kedvéért felhígítva szemléled, ahogy az előbb mondtam, akkor a lélek intenzív vitalitását nem értheted meg. A lelketek rendelkezik mindazzal a bölcsességgel, információval és tudással, amelyet az összes többi korábbi személyiségetek tapasztalatai hordoznak; megvan bennetek a lehetőség, hogy hozzájussatok ehhez a tudáshoz, de csak akkor, ha felismeritek igaz valótokat. Ismét hangsúlyozom: ezek a személyiségek függetlenül léteznek a lélekben, részét alkotják a léleknek, és mindegyikük szabadon fejlődhet, szabadon fejtheti ki teremtő erejét.

Működik a belső kommunikáció, és az egyik rész tudása az összes többi rendelkezésére áll – nemcsak a fizikai halál után, hanem most, ebben a pillanatban is. Maga a lélek azonban, mint már tudjuk, nem mozdulatlan, nem statikus. Az őt alkotó személyiségek tapasztalatain keresztül is növekszik és fejlődik, és – a lehető legegyszerűbben fogalmazva – több, mint részeinek összege.

(21:50.) A valóságban nincsenek zárt rendszerek. A ti fizikai rendszeretekben az érzékelés jellege bizonyos mértékig korlátozza a valóságról alkotott fogalmakat, mert

szándékosan egy bizonyos, adott "környékre" irányítjátok figyelmetek fókuszát. A tudat azonban lényegét tekintve sohasem lehet zárt rendszer, ezért minden ilyen korlát illúzió. Tehát maga a lélek sem zárt rendszer. Mégis, amikor a lélekre gondoltok, általában ilyesforma képzet él róla bennetek; mintha egy változhatatlan, spirituális vagy pszichés erődítmény volna. Az erődítmény azonban nemcsak a betolakodókat tartja távol: a terjeszkedésnek, a fejlődésnek is gátat vet.

Sok minden van itt, amit szavakkal nagyon nehéz kifejezni, mert annyira féltek saját identitásotok érzésétől, hogy ellenálltok a gondolatnak, mely szerint például a lélek egy nyitott spirituális rendszer, a kreativitás erőműve, amely minden irányban tágul – pedig valójában ez a helyzet.

Ezt mondom nektek, de ugyanakkor emlékeztetlek arra, hogy jelenlegi személyiségetek sem vész el soha. A lélek nevezhető entitásnak is. Láthatjátok: nem könnyű dolog meghatározni a lélek vagy entitás fogalmát, mert ahhoz, hogy logikusan felfogjátok, előbb meg kellene értenetek spirituális, pszichés és elektromágneses vonatkozásokban; meg kell értenetek a tudat és a mozgás alapvető mibenlétét is. Intuitív módon fölfedezhetitek a lélek vagy entitás természetét, és az intuitív tudás sok szempontból magasabbrendű, mint a tudás bármely más fajtája.

A lélek intuitív megértésének egyik előfeltétele az erre irányuló vágy. Ha a vágy elég erős, akkor automatikusan olyan tapasztalatokhoz vezet, amelyek eleven, félre-

érthetetlen belső tudást eredményeznek. Vannak módszerek, amelyek képessé teszneknek erre, a könyv vége felé ismertetek is néhányat.

(22:02.) Addig is elmondok egy nagyon hatékony, de egyszerű gyakorlatot. Ha idáig elolvastad ezt a fejezetet, hunyd le a szemed, és próbáld meg megérezni önmagadban az erő forrását, ahonnan lélegzésed és életerőd fakad. Néhányotoknak ez már az első kísérletre sikerül. Másoknak tovább tarthat. Amikor már érzed magadban ezt a forrást, próbáld megérezni, hogy ez az erő egész fizikai lényedből árad kifelé, az ujjaid hegyén, a pórusaidon, minden irányban, és te vagy a közepében. Képzeld, hogy a sugarak változatlan erővel elérik odafenn a fák lombjait, a felhőket, lefelé a föld középpontját, és elhatolnak a világmindenség legtávolabbi zugáig.

Ezt nemcsak jelképes gyakorlatnak szánom, mert jóllehet imaginációval kezdődik, a tényeken alapul: tudatotok kibocsátó tevékenysége, lelketek kreativitása valóban így működik. A gyakorlat fogalmat ad a lélek valódi mibenlétéről, teremtő erejéről és vitalitásáról, ahonnan energiátokat merítitek: ennek a léleknek vagytok egyedi és egyéni részei.

(Tréfásan): Most tarthattok szünetet.

– Köszönöm.

(22:10. Jane mély transzban volt, gyors tempóban, aránylag folyamatosan beszélt. Mint mondta, Seth vidáman folytatta volna még. Csak azért rendelte

el a szünetet, mert fáradt jobb kezemet szándékosan leengedtem magam mellé a kanapéra. Jane jól érezte magát. Nem érzékelte, hogy már eltelt egy óra. Érdemes megnézni, mennyi anyag jött át ennyi idő alatt.

Most is úgy volt, mint már oly sokszor: Jane egyáltalán nem emlékezett a fejezet elejére, amelyet május negyedikén kaptunk. Folytatás 22:27-kor, az előzőekhez hasonlóan gyors tempóban.)

Tehát: Ez az ismertetés nem holmi ezoterikus bemutató, aminek kevés köze van mindennapi életetekhez. Az az igazság, hogy amíg korlátozott fogalmaitok vannak saját valóságotokról, addig nem vehetitek használt képességeitek sokaságának; ha korlátozott fogalmaitok vannak a lélekről, akkor bizonyos mértékig elszakítjátok magatokat saját lényetektől, alkotó erőtök forrásától.

Pedig ezek a képességek működnek, akár tudtok róluk, akár nem; gyakran nem is a tudatos együttműködésetekkel, hanem épp annak ellenében működnek; sokszor, ha észreveszitek, hogy használjátok ezeket a képességeket, megijedtek, megzavarodtok. Ne törődj azzal, amit tanítottak neked: meg kell értened például azt, hogy az érzékelés alapvetően nem fizikai természetű, ahogy a szót általában használni szokás. Ha azon kapod magad, hogy olyan információ birtokába jutsz, amelyet nem a fizikai érzékszerveiden keresztül kaptál, akkor fogadd el a tényt: az érzékelés így működik.

A valóságról alkotott fogalmaitok oly korlátozottak, hogy gyakran megijedtek, amikor olyan élményt észleltek, amely nem illik be a koncepciótokba. Ezzel nem is csak az általában "érzékszerveken túli érzékelés"-nek nevezett képességre utalok. Ezek az élmények azért tűnnek számotokra olyan rendkívülinek, mert régóta tagadjátok már a fizikai érzékszervek nélküli érzékelés létezését.

Az úgynevezett érzékszerveken túli érzékelés (ESP) csak durva és torz fogalmat ad azokról az alapvető módszerekről, ahogyan a belső Én hozzájut az információhoz, de az érzékszerveken túli érzékelés köré csoportosuló fogalmak legalább közelebb állnak az igazsághoz, ezért előrelépést jelentenek ahhoz a felfogáshoz képest, hogy az érzékelés alapvetően fizikai jellegű.

Szinte lehetetlen a lélek mibenlétének ismertetését elválasztani az érzékelés ismertetésétől. Nagyon röviden vegyünk szemügyre néhány pontot. A fizikai anyagot és az általatok ismert fizikai világot ti alkotjátok. A fizikai érzékszervekről elmondható, hogy ezek teremtik a fizikai világot, amennyiben arra kényszerítenek, hogy a rendelkezésre álló energia egy meghatározott tartományát fizikai anyagként érzékeljétek, és erősen specializált mintát kényszerítsetek a valóságnak erre a szeletére. A fizikai érzékszervek használatával a valóságot más módon nem is érzékelhetitek.

(22:44.) Ez a fizikai érzékelés semmi esetre sem változtatja meg a belső Én ősi, eredendő, tiszta érzékelését, és a belső Én a léleknek az a része, amely bennetek van.

A belső Én tudja, milyen kapcsolatban áll a lélekkel. Ő az Énnek az a része, amely, mondhatni, küldöncként viselkedik a lélek és a jelenlegi személyiség között. Azzal is tisztában kell lennetek, hogy amikor ilyen szavakat használok: "lélek" vagy "entitás", "belső Én" vagy "jelenlegi személyiség", ezt csak a kifejezés kényelmessége miatt teszem, ugyanis az egyik része a másiknak: nincs olyan pont, ahol az egyik elkezdődik, a másik véget ér.

Ezt könnyen beláthatjátok, ha fontolóra veszitek, hogyan használják a pszichológusok az ilyen fogalmakat, mint "ego", "tudatalatti" sőt "tudattalan". Ami az egyik pillanatban tudatalattinak tűnik, az a következő pillanatban már tudatossá válhat. A tudattalan indíték egy ponton túl már ugyancsak tudatosnak tekinthető. A tapasztalat még e szavak esetében is figyelmeztethetne, hogy maguk a szavak hoznak létre olyan felosztásokat, amelyek a saját megfigyeléseitek szerint sem léteznek.

Látszólag csak a fizikai érzékszerveiteken keresztül érzékeltek, mégis ki kell tágítanotok egoista valóságfelfogásotokat, és meg fogjátok látni, hogy még egoista Énetek is készséggel elfogadja a nem fizikai jellegű információt.

(Pauza 22:53-kor.) Miközben ezt teszi, automatikusan megváltoznak, kitágulnak az önmagáról alkotott fogalmai is, mert eltávolítottátok a növekedése útjában álló korlátokat. Minden érzékelés változást idéz elő abban is, aki érzékel, tehát az érzékelőnek tekintett léleknek is változnia kell. A valóságban az érzékelő és a látszólag

érzékelt dolog között nincs határvonal. Az érzékelt dolog sok szempontból az érzékelő meghosszabbításának tekinthető. Tarthatod ezt különösnek, de minden tevékenység mentális, ha úgy tetszik, pszichés tevékenység. Ez rendkívül leegyszerűsített magyarázat, de a gondolat teremti a valóságot. Aztán a gondolat teremtője megszemléli a tárgyat, és nem érti az összefüggést önmaga és e látszólag különálló dolog között.

Ez a tulajdonság, hogy a gondolatokat és az érzelmeket fizikai valósággá materializálja, a lélek sajátossága. A ti valóságotokban a gondolatok fizikai valósággá válnak. Más valóságokban teljesen más "konstrukciók" keletkezhetnek belőlük. A ti lelketek tehát, ami azonos veletek, a gondolataitoknak, a reményeiteknek, várakozásaitoknak megfelelően teremti meg a mindennapi, fizikai valóságot.

Már ebből is láthatod, milyen fontosak valójában a szubjektív érzéseid. Ez a tudás – hogy világod ideákból álló konstrukció – azonnal megadja a segítséget, hogy környezetedet és körülményeidet jótékonyan megváltoztathasd. Ha nem érted a lélek mibenlétét, és nem tudod, hogy a fizikai valóságot a te gondolataid és érzéseid teremtik, akkor nem érzed magadban az erőt sem, hogy megváltoztasd. E könyv későbbi fejezeteiben akarok majd adni néhány gyakorlati információt, amelynek segítségével változtathatsz mindennapi életed minőségén, szerkezetén.

(Jane Sethként, mosolyogva előrehajolt.) Elfáradtál?

– Jól jönne most egy szünet. Rövid. – Jane továbbra is transzban maradt, nézett rám, és mintha mulatott volna magában. A szeme nagyon sötét volt. – Jól vagyok – mondtam. – Akarod folytatni? Semmi bajom.

Azt nem venném a lelkemre. Szükséged volna tartalék ujjakra. De most tényleg legyen szünet. *(Tréfásan)*: Nem akarlak túldolgoztatni.

– Oké. Semmi baj.

(Hirtelen nagy hangerővel): Képes volnék egész éjszaka diktálni, és utána kihagyhatnál három ülést.

– Meghiszem azt.

(23:09. Jane megint mély transzban volt, és nekem megint görcs állt a kezembe. Nem kételkedtem abban, hogy Seth képes volna egész éjszaka beszélni; ennek csak mi magunk lehettünk a korlátai. Jane nagyon erős energiát érzett.

Ez a szünet jelentette a mai napra a könyv diktálásának végét. Ezt Seth jelentette be, amikor 23:28-kor visszatért. Utána még körülbelül egy oldalnyi személyes jellegű, Jane-nek és nekem szóló anyagot adott át, aztán 23:35-kor jovialisan véget vetett az ülésnek.)

528. ÜLÉS, 1970. MÁJUS 13., SZERDA
21 ÓRA 03 PERC

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

(Mosoly.) Elérkezett az írók órája; folytatjuk a diktálást.

A lélek minden élményt közvetlenül érzékel. A legtöbb élményt, amely tudatossá válik benned, fizikai csomagolásban kapod, te pedig a csomagolást tekinted élménynek, és nem jut eszedbe megnézni, hogy mi van belül. A világ, amelyet ismersz, egyike a tudat által létrehozott számtalan materializációnak, és mint ilyen, érvényes is.

A lélekre nézve azonban nem kötelezőek a fizikai valóságot korlátozó törvények és elvek, nem függ a fizikai érzékeléstől sem. A lélek a mentális cselekedeteket, eseményeket érzékeli, amelyek, hogy úgy mondjam, az általatok ismert fizikai eseményeken túl vannak. A lélek érzékelése nem függ az időtől, mert az idő a fizikai álcarendszerhez tartozik, és a nem fizikai valóságot nem érinti.

Nehéz elmagyarázni, valójában hogyan működik a közvetlen érzékelés, mert ez egy teljes érzékelési tartomány, amelyhez nem kapcsolódnak fizikai elemek, mint szín, méret vagy súly, amelybe a ti fizikai érzékleteitek fel vannak öltöztetve.

(21:19.) Szavakat használtok arra, hogy elmeséljétek az élményt, de a szavak nyilvánvalóan nem azonosak azzal, amit le akarnak írni. Szubjektív fizikai létetek azonban olyannyira összekapcsolódott a szavakban való gondolkodással, hogy szinte lehetetlen számotokra olyan élményt elképzelni, amely ne volna gondolati-szóbeli jellegű.

Minden esemény, amelyről tudomásotok van, már csupán a belső esemény fordítása: azé a pszichés vagy mentális eseményé, amelyet a lélek közvetlenül érzékel, viszont az Én fizikai orientációjú részei lefordítanak fizikailag értelmezhető fogalmakká.

Mondani sem kell tehát, hogy a léleknek az érzékeléshez nincs szüksége fizikai testre; hogy az érzékelés nem függ a fizikai érzékszervektől; hogy az érzékelés folyamatos, akár ebben az életedben tartózkodsz, akár egy másikban; hogy a lélek alapvető érzékelési mechanizmusai most is aktívak, miközben ezt a könyvet olvasod. Az előbbiekből következik az is, hogy a fizikai rendszerben szerzett tapasztalataitok viszont *valóban* függenek a fizikai formától és a fizikai érzékszervektől – ugyanis ezek interpretálják, ezek fordítják le fizikai adatokká a valóságot. Az előbbiekből ugyancsak következik, hogy a lélek közvetlen érzékelésének bizonyos jeleit meg lehet tapasztalni, ha átmenetileg kikapcsolod a fizikai érzékszerveket: ha nem fogadod el őket érzékelőknek, és más módszerekre hagyatkozol. Álmodban bizonyos mértékig

megteszed ezt, de még olyakor is hajlamos vagy lefordítani az élményt fizikai fogalmakra, például hallucinációra. A legtöbb álom, amire vissza tudsz emlékezni, éppen ilyen.

Az álom bizonyos mélységeiben azonban a lélek érzékelése aránylag akadálytalanul működik. Képletesen szólva: ilyenkor isztok, az érzékelés tiszta forrásából. Saját lényetek mélységeivel, teremtő erőtök forrásával kommunikáltok. Ezek az élmények, mivel nem fizikaiak, nem maradnak meg reggelig. Nem emlékeztek rájuk, mint az álmaitokra. Viszont még ugyanazon az éjszakán, később keletkezhetnek álmok az úgynevezett "mélységélményben" szerzett információk alapján. Ezek nem a pontos vagy akár megközelítő lefordításai lesznek magának az élménynek, inkább álomparabolák – ami ugye teljesen más dolog.

(21:35.) Ezt a bizonyos, álombeli tudatszintet a tudósaitok még nem fedezték fel. Ekkor termelődik az energia, amely magát az álomállapotot lehetővé teszi. Igaz, hogy az álmok teszik lehetővé a fizikai valóságra koncentráló Én számára az új tapasztalatok megemésztését, de az is igaz, hogy utána a tapasztalat visszarendeződik eredeti összetevőivé. Hogy úgy mondjam: széthullik. Egyes részei megmaradnak mint "múltbeli" fizikai érzékelésből származó adatok, az egész élmény azonban visszaáll eredeti, közvetlen állapotába.

Ezután az "örökkévalóságig" létezik, megfosztva a fizikai ruházatától, amelyre csak neked volt szükséged, hogy megérthesd az élményt. A fizikai lét az egyik út, amelyet a lélek kiválaszthat, hogy saját aktualitását megtapasztalja. Más szóval: a lélek megteremtette számodra a világot, hogy belakd és változtass rajta – egy teljes tevékenységi szférát, amelyben új fejlődési szintek és új tudatformák keletkezhetnek.

Úgy is lehet fogalmazni, hogy állandóan teremted a lelkedet, és a lelked állandóan teremt téged.

Most tarthattok szünetet.

(21:43. Jane tempója megközelítette az előző ülés sebességét. Folytatás lassabb tempóban, 22:05-kor.)

Tehát a lélek sohasem csökken, aminthogy az Én többi részei sem.

A lélek tulajdonképpen tekinthető elektromágneses energiamezőnek, amelynek ti is részei vagytok. Ez a mező, ha úgy vesszük, koncentrált mozgásból, változásból áll: lehetőségek, lehetséges mozgások tárháza, amelyek mind arra törekszenek, hogy kifejeződjenek: nem-fizikai tudatok közössége, amely önmagát mégis egységként, identitásként ismeri. Másképp fogalmazva: a fiatal nő, akin keresztül beszélek, egyszer egy versében azt írta, idézem: "Ezek az atomok beszélnek, s nevük az én nevem".

Fizikai tested is bizonyos formát öltött energiamező. Ha valaki megkérdezi a nevedet, az ajkad kimondja – ám a név nem tartozik a szótagokat kimondó ajkak atomjaihoz és molekuláihoz. A név csak a ti számotokra mond valamit. Nem tudsz a testedben rámutatni az identitásodra. Ha végig tudnál utazni a testeden, nem találnád meg azt a helyet, ahol identitásod lakik, mégis azt mondod: "Ez az én testem" és "Ez az én nevem".

(22:14.) Ha még te magad sem vagy képes önmagadat a testeden belül megtalálni, akkor hol az identitás, amely a sejteket és a szerveket a sajátjainak tartja? Identitásodnak nyilvánvalóan van valami köze a testedhez, hiszen minden nehézség nélkül meg tudod különböztetni a testedet valaki másétól, és könnyen különbséget tudsz tenni önmagad és mondjuk a szék között, amelyen ülsz.

A lélek identitását nagyobb léptékben ugyanebből a nézőpontból lehet áttekinteni. Az identitás tudja, hogy kicsoda, ráadásul sokkal biztosabban tudja, mint a fizikai tested a maga identitását. De mégis: hol található az elektromágneses energiamezőn belül a lélek identitása?

Újrateremti önmaga összes többi részét, és megadja nekik az identitást, ami egy a tiéddel. És ha megkérdeznéd tőle: "Ki vagy te?" egyszerűen azt felelné: "Én én vagyok" – és ezt helyetted is mondaná.

(Pauza 22:20-kor.) A pszichológia fogalmai szerint, ahogy ti ismeritek, a lélek elsődleges, felsőbbrendű identitás, amely önmagában sok más egyéni tudat Gestaltja – egy határtalan Én, amely sokféle módon és formában képes kifejezni magát, mégis megőrzi "én vagyok-ságát", még akkor is, ha közben tudja, hogy ez az én vagyok-ság része egy másik én vagyok-ságnak. Biztos vagyok benne, hogy ez most felfoghatatlan a számotokra, mégis tény, hogy ez az én vagyok-ság megmarad akkor is, ha közben, képletesen szólva, összeolvad más energiamezőkkel, vagy keresztülutazik rajtuk. Más szóval: a lelkek vagy entitások között állandó adok-kapok zajlik, a fejlődés és tágulás lehetőségei határtalanok. A lélek, ismétlem, nem zárt rendszer.

Jelenlegi létezésetekben rendkívül erősen koncentráltok egyetlen szűk területre, csak ezért állítotok fel olyan szigorú korlátokat az Én meghatározásában – aztán ezeket kivetítitek a lélekről alkotott fogalmaitokra is. Féltitek fizikai identitásotokat, ezért szűkítitek le az érzékelés szféráját – attól féltek, hogy ha több érzékletet kellene feldolgoznotok, Énségeteket már nem lennétek képesek megőrizni.

A lélek nem félti identitását. Biztos önmagában. Állandóan keres. Nem fél attól, hogy az élmények, az érzékletek maguk alá temetik. Ha alaposabban értenéd az identitás mibenlétét, te sem tartanál például a telepátiától, mert emögött a félelem mögött az az aggodalom húzódik meg, hogy a mástól származó szuggesztiók vagy gondolatok elsöpörhetik identitásodat.

Egyetlen pszichológiai rendszer sem zárt, egyetlen tudat sem zárt, bármennyire annak látszik is a ti rendszeretekben. A lélek utazó, mint azt annyiszor mondták már; csakhogy ő a teremtője is minden tapasztalatnak és – a ti fogalmaitok szerint – minden célnak. Hogy úgy mondjam, menet közben teremti maga körül a világot.

Ez az igazi valósága a pszichológiai lénynek, akinek részei vagytok. Mint már említettem, a későbbiekben javasolok majd néhány gyakorlati módszert, amelyek segítenek felismerni mélyebb képességeid egy részét, hogy saját fejlődésed, örömöd, tanulásod érdekében felhasználhasd őket.

A tudat alapvetően nem a jó és rossz egyezményes fogalmaira épül, amelyek jelenleg foglalkoztatnak. Következésképpen a lélek sem. Ez nem azt jelenti, hogy a mi rendszerünkben és másokban ezek a fogalmak nem léteznek, vagy hogy a jó ne volna előbbrevaló a rossznál. Egyszerűen csak annyit jelent, hogy a lélek tudja: a jó és a rossz csupán különböző megnyilvánulásai egy sokkal nagyobb valóságnak.

Most tarthattok szünetet.

(22:37-től 22:41-ig.)

Tehát: Ismét hangsúlyozni szeretném, hogy mindez így elmondva bonyolultnak hangzik, de intuitív módon sokkal egyszerűbbé válik majd, ha megtanulod megtapasztalni, mi vagy valójában; mert fizikai testeden nem tudsz ugyan keresztülhatolni, hogy megkeresd identitásodat, de pszichológiai éneden igenis keresztülutazhatsz.

Ezen a belső felfedezőúton sokkal több csoda vár rád, mint amennyit el tudsz képzelni, amíg el nem indulsz erre az utazásra. Valóban lélek vagy, egy lélek egy bizonyos megnyilvánulása; egyszerűen képtelenség arra gondolni, hogy lényed igaz mivoltát illetően tudatlanságban kellene maradnod. Lehet, hogy nem vagy képes tudásodat egyértelműen szavakba foglalni, de ez semmit sem von le az értékéből vagy érvényességéből mindannak, amit megtapasztalsz majd, ha egyszer elkezdesz befelé figyelni.

Nevezheted ezt spirituális vagy pszichológiai felfedezőútnak, ahogy tetszik. Nem a lelkedet fogod megkeresni. Ilyen értelemben ugyanis nincs megkeresnivaló. A lélek nem veszett el, és te sem vesztél el. Lehet, hogy a szavaid nem számítanak, a szándékod azonban mégiscsak számít.

Vége a diktálásnak. Most pedig kérünk szépen pár pillanat türelmet.

(Pauza 22:51-kor. Mint a legutóbbi ülésen, Seth ma is egy oldalnyi, Janenek és nekem szóló, személyes jellegű közléssel zárta a napi munkát. Az ülés 23:01-kor fejeződött be.

Jane az utóbbi időben nem olvasta Seth könyvét. Amikor elmeséltem neki ennek az ülésnek a tartalmát, mégis megkért arra, hogy ha legépelem, néhány lapról neki is készítsek másolatot. Fel akarja olvasni az ESP-csoportjában.)

7.
A lélek lehetőségei

530. ÜLÉS, 1970. MÁJUS 20., SZERDA
21 ÓRA 19 PERC

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a diktálást, és elkezdjük a nyolcadik fejezetet. *(Megjegyzés: ez nyilvánvalóan nyelvbotlás volt.)*

Számodra úgy tűnik, hogy csupán egyetlen formád van: az a fizikai, amelyet érzékelsz, és semmi más. Úgy tudod, hogy ez a forma egyszerre csak egy helyen lehet. Pedig vannak más formáid is, amelyeket nem érzékelsz, és különféle célokra különféle formákat teremtesz, bár fizikailag ezeket sem érzékeled.

Identitásérzésed a fizikai testeddel függ össze, olyannyira, hogy rendkívül nehéz önmagadat nélküle, rajta kívül, vagy tőle bármi módon függetlenül elképzelned. A forma a koncentrált energia eredménye; a mintát erőteljesen irányított érzelmi vagy pszichés ideaképek adják hozzá. Az intenzitás a legfontosabb. Ha például nagyon

erős vágy él benned, hogy valahol máshol légy, akkor anélkül, hogy tudatos információt szereznél erről, egy, a tiéddel azonos pszeudo-fizikai forma jelenhet meg épp azon a helyen. A vágy odaviszi személyiséged és képmásod lenyomatát, jóllehet te magad nem fogsz tudni erről a képmásról, sem arról, hogy azon a másik helyen megjelent.

Bár ezt a gondolatképmást általában nem látja a többi ember, az nagyon is valószínű, hogy tudományos eszközökkel valamikor érzékelni tudjátok majd. Azok, akik kifejlesztették belső érzékeiket, már most is megpillanthatják. Minden intenzív mentális cselekedet – gondolat vagy érzelem – nemcsak, hogy konstrukcióvá válik valamely fizikai vagy pszeudo-fizikai módon: bizonyos mértékig viselni fogja annak a személyiségnek a lenyomatát is, amely eredetileg megteremtette.

(21:30.) Sok ilyen kezdetleges vagy látens forma létezik. Hogy el tudd képzelni, amiről beszélek, gondolj ezekre úgy, mint kísértetképmásokra vagy árnyképekre, bár ezt csak a hasonlat kedvéért mondom. Ezek a formák éppen az anyag szintje alatt vannak, nem emelkednek ki az általatok ismert fizikai valóságba, ám ahhoz eléggé elevenek, hogy konstrukcióvá váljanak. Ennek ellenére egészen valóságosnak tartanád őket, ha látnád.

Voltaképpen mindenki elég gyakran küld ki magáról ilyen reprodukciókat; a materializáció mértéke ugyan változhat, egyes formák például többé-kevésbé árnyékssze-

rűbbek lehetnek, mint mások. Ennek ellenére ezek a formák nem egyszerű projekciók, kivetítések – "lapos" képek. Ezek konkrét hatást gyakorolnak a légkörre. Hogy milyen módon "teremtenek helyet" maguknak, azt elég nehéz elmagyarázni; időnként együtt létezhetnek fizikai tárgyakkal vagy formákkal, esetleg még azonos helyen is. Ebben az esetben határozott kölcsönhatás lép fel – e folyamat ugyancsak kívül esik a fizikai érzékelés határain.

Hirtelen elfoghat például az erős vágy, hogy bárcsak egy ismerős, szeretett, de távoli tengerparton állhatnál. Ez az intenzív vágy ekkor olyasformán működhet, mint egy energiamag, amely saját elmédből vetül ki, és formát ölt: a te formádat. A hely, amelyet elképzeltél, magához vonzza a formát, és az azon nyomban ott fog állni. Ez igen gyakran megtörténik.

Normális körülmények között ez az esemény nem látható. Másfelől viszont, ha a vágy még intenzívebb lenne, akkor az energiamag még erősebb volna, és saját tudatfolyamod egy része átkerülne a formába, úgyhogy egy pillanatra a szobádban hirtelen sós levegő illatát lehetne érezni, vagy valami más módon válnék érzékelhetővé a környezet, ahol ez a pszeudoképmás tartózkodik.

(21:44.) Az érzékelés mértéke itt igen tág határok között változik. A saját fizikai formád is nagy érzelmi koncentráció eredménye. Pszichéd fantasztikus energiája nemcsak megteremtette fizikai testedet, hanem fenn is tartja. Ez nem egyetlen, fo-

lyamatos dolog, bár számodra, amíg tart, eléggé állandónak látszik. Ennek ellenére állandóan pulzál: az energia és a konstrukció sajátosságai miatt szakadatlanul ki- és bekapcsol.

Tehát: Ezt nehéz elmagyarázni, és a jelenlegi céljaink szempontjából nem is okvetlenül szükséges megértened ennek a pulzálásnak az okát; csakhogy még fizikailag sem "vagy itt" olyan gyakran, mint gondolod. Érzelmi intenzitásod és fókuszod a fizikai testeden kívül is teremt formákat, bár ezek tartóssága és mértéke az eredeti érzelmi forrás intenzitásától függ.

A te teredet tehát kezdetleges formák töltik ki; ezek eléggé elevenek, de az általad érzékelt anyag alatt helyezkednek el.

(Jane Sethként átnyúlt a köztünk lévő kis dohányzóasztal fölött, és elvette félig telt söröspoharamat. Ezt a következők miatt jegyeztem fel):

Ruburt köszöni. Ezt nem kell leírnod. Időnként lelassulunk, míg megtaláljuk a megfelelő szót, mert ennek az anyagnak igen nehéz részei is vannak.

– Nagyon érdekes. (Nem sokkal az ülés kezdete után figyeltem fel a majdnem szabályos tempóbeli változásokra Jane beszédében. Egy-egy ilyen gyors illetve lassú szakasz legföljebb pár bekezdésig tartott. Ez a jelenség ma feltűnőbb volt, mint eddig bármikor.)

Ezeket a kivetüléseket tehát állandóan kibocsátjátok magatokból. A jelenlegieknél fejlettebb tudományos eszközök világosan kimutatnák nemcsak e formák létezését, hanem az általatok érzékelt fizikai tárgyak körüli változó hullámok rezgését.

(21:57.) Hogy világosabb legyen, nézz rá egy asztalra a szobában. Ez fizikai tárgy, könnyen képes vagy érzékelni is. Most a hasonlat kedvéért képzeld el, ha tudod, hogy az asztal mögött van egy másik asztal, amely már nem ennyire fizikai, mögötte egy további, és amögött megint egy – mindegyiket nehezebb érzékelni, mint az előzőt, fokozatosan beleolvadnak a láthatatlanságba. Az asztal előtt is van egy ugyanolyan asztal, csak látszatra egy kicsit kevésbé fizikai, mint a "valódi" asztal – és így tovább, ehhez is tartozik egy ugyanolyan sorozat, amely mind kevésbé fizikai asztalokból áll. És az eredeti asztal minden oldalán ugyanígy.

Mármost minden, ami fizikai fogalmak szerint létezik, az létezik más fogalmak szerint is, amit nem érzékeltek. A valóságot csak akkor érzékelitek, ha az elér egy bizonyos "frekvenciát", amikor kiemelkedik az anyagba. Pedig valóban teljes érvényességgel létezik más szinteken is.

Most tarthattok szünetet, és pihenjetek egy másik szinten.

(22:02-től 22:20-ig.) Vannak olyan valóságok is *(pauza)*, amelyek "relatíve érvényesebbek", mint a tiétek; ahol például, szigorúan csak a hasonlat kedvéért, a ti fizikai asztalotok ugyanolyan homályosnak tűnne, mint amilyen homályos asztalokat

elképzeltünk. E fogalmak szerint valamiféle "szuperasztal" keletkezne. Tehát nem ti rendszeretek valóságában a legintenzívebb az energia koncentrációja. Egyszerűen csak erre vagytok ráhangolódva, ennek vagytok részei. Ezért érzékelitek.

Önmagad egy része tehát, amelynek nem vagy tudatában, egy olyan, szuperrendszernek nevezhető valóságrendszerben lakik, amelyben a tudat sokkal erősebb koncentrációjú energia kezelését és érzékelését, egészen más jellegű "formák" konstruálását tanulja.

A ti térfogalmatok tehát erősen torz, mert a tér számotokra az, ahol semmi sem érzékelhető. Pedig nyilvánvalóan tele van mindenféle jelenségekkel *(pauza)*, amelyek nem váltanak ki ingert érzékelő mechanizmusaitokban. Mármost alkalmanként, bizonyos módszerek segítségével valamelyest ráhangolódhattok ezekre a más valóságokra – és rendszertelen időközönként meg is teszitek, bár sok esetben a tapasztalat elvész, mert nem marad róla fizikai emlék.

(Pauza 22:30-kor.) Gondolj ismét arra a formára, akit kiküldtél a tengerpartra. Ez, bár a te fizikai érzékszerveiddel nem rendelkezik, bizonyos mértékig képes érzékelni. Te vetítetted ki, tudattalanul, de teljesen természetes törvények alapján. A forma intenzív érzelmi vágyból épült fel. *(Pauza.)* A forma aztán saját valóságának törvényeit követi, és tudata is van, bár kisebb mértékben, mint neked. *(Pauza.)*

Ismét csak hasonlattal élve: téged ugyanígy vetített ki egy szuper-Én, aki erősen vágyott a fizikai formában való létezésre. De nem vagy ennek a szuper-Énnek a bábja. Saját fejlődési vonaladat fogod követni, és bizonyos eszközök segítségével, amelyek annyira bonyolultak, hogy most nem magyarázhatom el, hozzájárulsz ennek a szuper-Énnek a tapasztalataihoz, s ezzel kibővíted az ő valóságát. Közben saját fejlődésedről is gondoskodsz, és lehetőséged van a szuper-Én képességeiből meríteni.

Nem is fog elnyelni téged ez a szuper-Én, amely e fogalmak szerint annyira felsőbbrendűnek tetszik. Mivel te is létezel, magad is kivetíted saját projekcióidat, mint mondtam az előbb. A tudat valóságának sehol sincs vége, sem annak, hogy milyen módon materializálódik. Nincs vége az egyes identitások előtt álló fejlődésnek sem.

Tehát... Ma este el akartam kezdeni ezt a fejezetet, hogy jó legyen az indulásunk. De azért könnyű, rövid ülés lesz a mai.

– *Én jól vagyok.*

Sűrűn ásítoztál.

– *Az nem számít. Nagyon jól érzem magam.*

Akkor tartsatok egy nagyon rövid szünetet, utána folytatjuk.

(22:43. Jane szerint jó volt a transz. Az ülés szabályos ritmusa továbbra is megmaradt. Folytatás lassabb tempóban 22:54-kor.)

Tehát: Hadd hangsúlyozzam ismét: jelenlegi személyiséged, ahogy most ismered, valóban "kitörölhetetlen", és a halál után is növekedni, fejlődni fog.

Azért említem ezt a jelenlegi témánk kellős közepén, nehogy elveszettnek, jelentéktelennek, elhanyagoltnak érezd magad. Nyilvánvalóan végtelen számú fokozatuk van a formák típusainak, amelyekről beszéltünk. A szuper-Énből kivetített energia, az intenzív identitás szikrája, amely a te fizikai megszületésedet eredményezte, ez az egyedülálló indítóerő sok tekintetben hasonlít a régi lélekfelfogáshoz – kivéve, hogy csak egy része a történetnek.

(Hosszú pauza 23:01-kor. Jane ennek az anyagnak az átadása közben feltűnően sokszor megállt egy-egy kifejezés előtt.)

Te egyénként továbbra is létezel és fejlődsz, ám Teljes Éned, más szóval a lelked olyan óriási képességekkel rendelkezik, hogy egyetlen személyiségben sohasem tudja megvalósítani önmagát – amint azt egy korábbi fejezetben már valamelyest elmagyaráztam.

Nagyon erős érzelmi koncentrációval létre tudsz hozni egy formát, és ki tudod vetíteni egy másik embernek, aki aztán érzékelheti is. Ezt tudatosan és tudattalanul is meg lehet tenni, és ez eléggé fontos. Ez a magyarázat nem az úgynevezett asztrális formákról szól, mert az teljesen más dolog. A fizikai forma az asztrális forma materializációja.

(23:05.) Ez rövid időre sem hagyja el a testet; az előbbi tengerparti példához hasonló esetekben sem ez vetül ki. Jelenleg nemcsak a fizikai testedben összpontosulsz, hanem az események egy bizonyos frekvenciájában is, amit időként értelmezel. A különböző történelmi korok egyszerre léteznek, tökéletesen érvényes formában, és az Én különböző reinkarnációi is. Csak egyszerűen nem vagytok ráhangolódva arra a frekvenciára.

Tudhattok róla, hogy mi történt a múltban, ismerhetitek a történelmet, mert az általatok elfogadott játékszabályok szerint abban hisztek, hogy a múlt ismerhető, a jövő nem. Ha a játékszabályok mások volnának, a jelenben is ismerhetnétek a jövő történelmét. Tudsz követni?

– *Igen.*

(Hosszú pauza 23:11-kor.) Más valóságszinteken mások a játékszabályok. A halál után – a ti fogalmaitok szerint – érzékelésetek nagyon felszabadul. A jövőt ugyanolyan világosan látjátok, mint a múltat. Habár ez azért eléggé bonyolult, mert nemcsak egy múlt van. Az események egy bizonyos csoportját elfogadjátok valóságként, más eseményekről nem vesztek tudomást. Említettünk ilyen eseményeket. Vannak tehát lehetséges múltak, amelyek felfogóképességetek határán kívül léteznek. Ezek közül kiválasztotok egy bizonyos eseménycsoportot, és ehhez ragaszkodtok mint egyetlen

lehetségeshez: nem jöttök rá, hogy elmúlt események végtelen választékából szemezgettétek ki.

Tehát nyilvánvalóan léteznek lehetséges jövők és lehetséges jelenek is. Megpróbálok a ti fogalmaitok szerint beszélni ezekről, mert lényegében, ezt meg kell értenetek, az ilyen szavaknak, mint "múlt", "jelen" vagy "jövő", az igazi tapasztalat szempontjából nincs több értelmük, mint az efféléknek: "ego", "tudat" vagy "tudattalan".

Mára befejezem a diktálást. Ezen a lehetséges estén *(tréfásan)* ezt a lehetséges megoldást választom. Szívélyes jókívánságaim mindkettőtöknek.

(23.20. Seth ezután két oldalnyi, rendkívül érdekes anyagot adott át egy íróval és a feleségével kapcsolatban, akik a paranormális jelenségeket kutatják; ők május 18-án, hétfőn jelen voltak az 529. ülésen, amelynek szövege nem szerepel a könyvben. A mai ülésnek így 23:35-kor lett vége.)

531. ÜLÉS, 1970. MÁJUS 25., HÉTFŐ
21 ÓRA 22 PERC

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Tehát: Folytatjuk a diktálást.

Nemcsak, hogy része vagy más, független Éneknek, amelyek mindegyike a saját valóságában összpontosul: létezik közöttetek egy szimpatikus kapcsolat is. E kapcsolat miatt nem szükségszerű például, hogy tapasztalataid a fizikai érzékelő mechanizmusok tevékenységére korlátozódjanak. Te is meríthetsz a többi független Én tudásából. Megtanulhatod, hogy figyelmedet elfordítsd a fizikai valóságról, elsajátíthatsz új érzékelési módszereket, amelyek lehetővé teszik, hogy kibővítsd a valóságról alkotott fogalmadat, és számottevően kitágítsd élményeid körét.

(21:28. Jane beszédtempója fokozatosan gyorsult.)

Azt hiszitek, hogy egyedül a fizikai az érvényes valóság, ezért eszetekbe sem jut, hogy más valóságokat keressetek. A telepátia, a tisztánlátás és a hasonlók jelezhetnek valamit azzal kapcsolatban, hogy másféle érzékelési módok is létezhetnek, de nagyon jellegzetes élményekben is részetek van, mind éber, mind alvó állapotban.

Az úgynevezett tudatfolyam is egyszerűen csak tudatfolyam – része egy sokkal nagyobb tudati folyónak, amely a te sokkal nagyobb Énedet, létezésedet jelképezi. Minden időtöket arra szentelitek, hogy ezt az egyetlen, apró folyócskát vizsgáljátok: hipnotikus hatást vált ki belőletek a mozgása, transzba kerültök tőle. És ugyanekkor elkerülik a figyelmeteket más érzékelési és tudatfolyamok, amelyek ugyanúgy hozzátok tartoznak, ugyanolyan érvényes aspektusokat, eseményeket, cselekedeteket, érzelmeket jelképeznek, mint amelyekkel más valóságszinteken foglalkoztok.

(21:35.) Pedig ugyanolyan aktívan benne vagy ezekben a valóságokban is, mint ami ma a figyelmed fókuszában áll. Mivel általában a fizikai testeddel, fizikai Éneddel foglalkozol, figyelmedet arra a tudatfolyamra irányítod, amelyik látszólag ezeket érinti. A többi tudatfolyamnak olyan Énformákhoz van köze, amelyeket nem érzékelsz. Más szóval: a test csupán annak megnyilvánulása, ami egy bizonyos valóságban vagy; a többi valóságban másféle formáid vannak.

"Te" alapvetően nem vagy elvágva a többi tudatfolyamtól, csak a figyelmed fókusza választ el tőlük és a velük kapcsolatos eseményektől. Ha azonban saját tudatfolyamodat átlátszónak képzeled, akkor megtanulhatsz keresztülnézni rajta, és megpillantani más folyamokat, amelyek a valóság más rétegeiben találhatók. Ugyancsak megtanulhatod, hogyan emelkedj jelenlegi tudatfolyamod fölé, és megpillanthatsz másokat, amelyek – ezt csak a hasonlat kedvéért mondom – párhuzamosan futnak

vele. A lényeg a következő: csak akkor vagy az általad ismert Énre korlátozva, ha azt hiszed, hogy ez az igazság; ha nem ismered fel, hogy ez az Én messze van teljes identitásodtól.

Egyébként elég gyakran rá is hangolódtok más tudatfolyamokra, csak éppen nem jöttök rá, hogy ezt teszitek – hiszen ezek megint csak a te identitásod folyójának részei, ezért összefüggnek egymással.

Minden alkotó munka voltaképpen együttműködési folyamat, amelyben megtanultok alámerülni a többi tudatfolyamban is, és amikor ismét a felszínre bukkantok, olyan érzéklet van a birtokotokban, amely több dimenziót hordoz, mint a megszokott, szűk és keskeny folyam. A nagy alkotások ezért is többdimenziósak. Eredetük nem egy, hanem több valósághoz köti őket, és magukon viselik ennek a sokféle származásnak a jegyeit.

(21:49.) A nagy alkotás mindig nagyobbnak is látszik, mint a saját fizikai dimenziója és valósága. Az úgynevezett megszokottal összehasonlítva szinte már behatolásnak tűnik. Lélegzetelállító. Az ilyen alkotás automatikusan eszébe juttatja az embernek saját sokdimenziós mivoltát. Ez a mondás: "ismerd meg önmagad" többet jelent, mint amit a legtöbben gondolnak róla.

Néha, amikor egyedül vagy, megfigyelheted ezeket a tudatfolyamokat. Olykor például hallhatsz szavakat, láthatsz képeket, amelyek látszólag nem állnak összefüg-

gésben saját gondolataiddal. Az emberek iskolázottságuktól, hitüktől, környezetüktől függően másként és másként értelmezhetik ezeket. Ami azt illeti, többféle forrásból is származhatnak. Tehát sokszor fordult már elő eddig is, hogy szándéktalanul ráhangolódtál más tudatfolyamaidra, átmenetileg megnyitottál egy csatornát azok felé a valóságszintek felé, ahol más részeid léteznek.

Ezek közül némelyik éppenséggel egybeeshetett valamelyik saját reinkarnációs Éned gondolataival – ti így neveznétek –, aki az általatok ismert történelem más korszakára állítja tudata fókuszát. Vagy "felfoghatsz" egy eseményt, amely egy lehetséges Éneddel történik meg, a te hajlamaidhoz, pszichés rugalmasságodhoz, kíváncsiságodhoz, tudásvágyadhoz igazítva. Más szóval: egy sokkal tágabb valóság létezéséről szerzel tudomást, mint amelyet most ismersz, olyan képességeidet használod, amelyek létezéséről nincs tudomásod – ilyenkor minden kétséget kizáróan bebizonyosodik előtted, hogy tudatod és identitásod független attól a világtól, amelyre most figyelmed fókuszát irányítod. Ha mindez nem volna igaz, *én* sem írhatnám ezt a könyvet, te pedig nem olvashatnád.

(Enyhe humorral): Most pedig ti tarthattok szünetet.

– Köszönöm. (22:01-től 22:10-ig.)

Tehát: Ezek a te egyéb életeid vidáman zajlanak, akár ébren vagy, akár alszol, de amíg ébren vagy, általában kizárod őket tudatodból. Álomállapotban sokkal inkább

tudatosodnak benned, bár az álmodásnak van egy végső szakasza, amelyben intenzív pszichológiai és lelki élmények mennek végbe, és álmod végső verziójában sajnos többnyire ezekre emlékszel vissza.

Ebben a végső verzióban az alapélmény, amennyire csak lehetséges, lefordítódik fizikai fogalmakra. Ennélfogva el is torzul. Ez a végső retusmunka azonban az Én mélyebb rétegeiben nem megy végbe; sokkal inkább csaknem tudatos munka, mint gondoljátok.

Egy apró mozzanat megmagyarázhatja, mire gondolok itt. Ha egy bizonyos álomra nem akarsz emlékezni, te magad cenzúrázod az emléket, méghozzá a tudatoshoz nagyon közelálló szinteken. Gyakran még rajta is kapod magad, hogy éppen szándékosan elejted valamelyik álmod emlékét. A retusálási folyamat majdnem ugyanezen a szinten zajlik, de nem egészen.

Itt az alapélményt sebtében, amennyire csak lehet, felöltözteted a fizikai világ köntösébe. Ez nem azért történik, mert meg akarod érteni az élményt, hanem mert nem vagy hajlandó elismerni alapvetően nem fizikai jellegét. De nem minden álom ilyen. Egyes álmok valóban a mindennapi tevékenységeiddel kapcsolatos pszichés vagy mentális területeken játszódnak, ilyenkor erre az átöltöztetési folyamatra nincs szükség. Az álomélmény legmélyén azonban – ahova egyébként a kutatóitok még

nem jutottak el álomlaboratóriumaikban – kommunikálsz identitásod többi részével és a többi valósággal, ahol léteznek.

(22:20.) Ebben az állapotban foglalkozhatsz olyan munkával, feladattal, amely egybevág jelenleg ismert érdeklődési köröddel, de olyannal is, amely éppen, hogy kívül esik rajta. Tanulsz, gyakorolsz, játszol – csinálsz mindent, csak éppen nem alszol *(mosoly)*, ahogy te értelmezed ezt a szót. Nagyon is aktív vagy. *(Humorral):* Részt veszel a földalatti munkában, az emberi lét mélyrétegeiben.

Szeretném itt újra hangsúlyozni: egyszerűen nem vagy öntudatlan. Csak látszólag kerülsz eszméletlen állapotba, mert reggel általában semmire sem emlékszel. Néhányan bizonyos mértékig mégis emlékeznek erre a tevékenységre, és vannak módszerek, amelyek segítségével legalább részben képes lehetsz felidézni.

Nem akarom alábecsülni jelenlegi tudatállapotod fontosságát; hiszen például most ezt a könyvet olvasod. Feltehetőleg ébren vagy, bár éber állapotban sok szempontból többet pihensz, mint a tudattalannak nevezett éjszakai állapotodban. Olyankor inkább felismered saját valóságodat, és szabadon használhatod olyan képességeidet, amelyek napközben nem nyilvánulnak meg, vagy letagadod őket.

(22:26.) Egy nagyon egyszerű szinten például tudatod álomállapotban gyakran elhagyja a testedet. Az általad ismert valóságszinttől eltérő szinteken kommunikálsz más emberekkel, de ezen messze túlmenően, teremtő módon karbantartod és újra

vitalizálod fizikai testedet. Feldolgozod a napi tapasztalatokat, kivetíted arra, amit jövőnek tartasz, a lehetséges események végtelenjéből kiválasztod azokat, amelyeket fizikaivá fogsz tenni, és elindítod a mentális és pszichés folyamatokat, amelyek átültetik ezeket az anyagi világba.

Ugyanakkor hozzáférhetővé teszed ezt az információt identitásod többi része számára, akik teljesen más valóságokban tartózkodnak, és tőlük is információkat kapsz. Hétköznapi, éber éneddel sem szűnik meg a kapcsolatod. Egyszerűen csak átállítod a fókuszt. Elvonod róla a figyelmedet. Napközben egyszerűen megfordítod ezt a folyamatot. Hasonlattal élve: ha más nézőpontból tekinthetnétek mindennapi, normális Énetekre, ezt az éber, fizikai Ént ugyanolyan különösnek, idegennek találnátok, mint most az alvó Ént. A hasonlat mégsem pontos, mert ennek az alvó Énnek sokkal nagyobb a tudása, mint az éber Énnek, amelyre oly büszkék vagytok.

(22:35.) A látszólagos kettősség nem önkényes, nem is kívülről kényszeríti rátok valaki. Egyszerűen csak a jelenlegi fejlettségi szintetek az oka, ráadásul változik is. Sok ember tesz kirándulásokat más valóságokba – normális, éber tevékenysége részeként, hogy úgy mondjam, megmártózik más tudatfolyamokban. Furcsa halak bukkannak fel néha azokban a vizekben!

A *ti* fogalmaitok szerint én is nyilván ilyen vagyok: keresztülúszkálok más valóságdimenziókon, és egy olyan létdimenziót figyelek, amely inkább a tiétek, mint az

enyém. Léteznek tehát csatornák, amelyek összekötik ezeket a tudatfolyamokat, a pszichológiai és pszichés tapasztalat jelképes folyóit, és az én dimenziómból is útnak lehet indulni, ugyanúgy, ahogy a tiétekből.

Ruburt, Joseph és én eredetileg ugyanannak az entitásnak, általános identitásnak a részei voltunk, ezért – képletesen szólva – vannak lelki áramlatok, amelyek összekapcsolnak bennünket. Mindezek összefolynak, egy gyakran használt hasonlat alapján, a tudat óceánjába, ami minden valóság forrása. Bármelyik tudattól indulsz el, elvileg megtalálhatod az összes többit is.

(Pauza 22:43-kor.) Az ego gyakran gátként viselkedik: visszatartja a többi érzékletet. Nem azért, mintha ezt kellene tennie, nem is azért, mert szokásává vált, hogy így viselkedjék, és még csak azért sem, mert ez az ego alapvető funkciója. Ennek egyszerűen az az oka, hogy megtanultátok: az ego célja a korlátozás, nem a kitágulás. Voltaképpen azt képzelitek, hogy az ego az Énnek egy gyönge darabkája, hogy állandóan védenie kell önmagát az Én többi, sokkal hatalmasabb, hatékonyabb és veszedelmesebb részeitől; ezért hát a természetes hajlandóságai ellenére szemellenzőt kényszerítettetek rá.

Az ego <u>valóban</u> a fizikai valóságot akarja megérteni és tolmácsolni, ahhoz viszonyul. A fizikai létben való fennmaradásotokat akarja ezzel segíteni. Ha viszont szem-

ellenzőt adtok rá, azzal korlátozzátok érzékelését, természetes rugalmasságát. Aztán, amikor hajlíthatatlanná vált, ráfogjátok: ez az ego természetes működése, sajátossága.

Olyan valósághoz nem képes viszonyulni, amelynek érzékelését elzártátok előle. Gyatra segítséget nyújthat csupán a túlélésben, ha nem engeditek meg neki, hogy használja képességeit, hogy felderítse a valódi környezetet, amelyben működnie kell. Bekötitek a szemét, aztán ráfogjátok, hogy vak.

Most tarthattok szünetet.

(22:49. Jane mély transzról számolt be. – Ma nagyon ki voltam kapcsolva, annyit mondhatok... – Tempója jó volt, néha rövid megállásokkal. Folytatás 23:02-kor.)

Ez volt a diktálás vége. Kérünk egy pillanat türelmet.

(Az utóbbi időben kialakult gyakorlatnak megfelelően Seth az ülést két oldalnyi egyéb anyaggal fejezte be. Az anyag ezúttal azzal foglalkozott, miért volt Jane-nek szüksége a sok évig tartó gyakorlásra, a vers- és prózaírásra. Ezt nagy előrelátásnak tartottam. Seth elmagyarázta: Jane költészete mindig is "kreatív terméke volt a benne élő vágynak, hogy megértse a létezést, a valóságot – ő ezzel a lelki eszközzel szondázta meg a többi birodalmat. Ez a módszer a kutatásra és az eredmények kiértékelésére egyaránt alkalmas".

Jane prózája – tette hozzá Seth – használható eszköz volt arra, hogy "kipróbálja a lehetőségeket, és megpróbálja megérteni a többi embert. Minden írása része kreatív életének, de most sokkal közvetlenebb eszközökkel kutatja a valóság természetét... A személyiség fő érdeklődési köre rendkívül egységes. Semmi sem marad ki. A kreatív Én működik – és pontosan oda jut, ahová jutni akar."

Jane paranormális tapasztalatai Seth szerint önmagukban is kiváltották volna az alkotási vágyat, és elvezették volna Jane-t a kreativitás mélyebb, a szó szoros értelmében kimeríthetetlen, univerzális forrásáig...

Az ülés vége 23:21-kor.)

8.
Alvás, álmok és a tudat

532. ÜLÉS, 1970. MÁJUS 27., SZERDA
21 ÓRA 24 PERC

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Az emberek alvásigénye egyénenként változó, és nincs az a szer, amely lehetővé tenné, hogy az alvás teljesen kimaradjon az életükből: túl sok értékes munka folyik abban az állapotban. Viszont ezt a munkát sokkal hatékonyabban el lehetne végezni egy helyett két, rövidebb alvási periódusban.

Két, egyenként háromórás alvási periódus a legtöbb ember számára tökéletesen elegendő lenne, ha elalvás előtt a megfelelő szuggesztiókban részesülne – ezek a szuggesztiók a test tökéletes regenerálódását céloznák. Sok esetben például tíz órányi alvás kifejezetten hátrányos: a szellem és a test ellustulásához vezet. Ebben az esetben a szellem túl sokáig marad távol a testtől, ami gyengíti az izmok rugalmasságát.

(Jane beszéde eléggé gyors volt, és az ülés végéig ilyen is maradt.)

Amint hogy három kiadós étkezésnél jobb, ha többször, kevesebbet eszik az ember, ugyanígy a rövid szunyókálás hatékonyabb lenne a hosszú alvásnál. Ebből más előnyök is származnának. A tudatos Én mindjárt többre emlékeznék álombeli kalandjaiból, és ezek fokozatosan hozzáadódnának az ego által számon tartott élményanyaghoz.

A gyakoribb, rövidebb alvási periódusok következményeképpen a tudatos fókusz magasabb csúcsokat tudna elérni, és a fizikai meg a pszichés tevékenység egyenletesebben újulna meg. Nem lennének olyan éles határvonalak az Én különböző területei vagy szintjei között. Ennek eredménye az energia és a tápanyagok gazdaságosabb, hatékonyabb kihasználása lenne. Az általatok ismert tudat hajlékonyabbá és mozgékonyabbá válnék.

Ez nem vezetne oda, hogy a tudat vagy a fókusz elhomályosul, összezavarodik. Sőt: a nagyobb hajlékonyság a tudatos fókusz tökéletesedését eredményezné. A látszólag óriási szakadék az éber és az alvó Én között nagyrészt a funkciók szétválásának a következménye: egy időszakaszt az egyikre szántok, egy másik, nagyobb időszakaszt a másikra. A ti időkihasználásotok választja szét a kettőt.

(21:36.) Tudatos életetek eredetileg a napfényhez igazodott. Ma, a mesterséges fényforrások meglétével ez már nem szükségszerű. A technikai fejlődésnek vannak olyan eredményei, amelyeket egyelőre nem használtok ki. Egész nap aludni, egész

éjjel dolgozni nem lenne jó megoldás – ez egyszerűen csak megfordítaná jelenlegi szokásaitokat. Sokkal hatékonyabb volna azonban másként felosztani a huszonnégy órás periódust.

Tulajdonképpen sok variáció van, amelyek mindegyike jobb lenne, mint a jelenlegi rendszeretek. Ideális esetben öt órai alvás hozná a legkedvezőbb eredményeket; ennél több már közel sem lehet annyira eredményes. Akinek nagyobb az alvásigénye, később szunyókálhatna még két órát. Mások számára egy négyórás alvási időszak és két rövid szunyókálás volna kiváltképp jótékony. A megfelelően bevitt szuggesztióval a test feleannyi idő alatt regenerálódna, mint amennyit most alvásra szántok. Az azonban mindenképpen frissítőbb és hatékonyabb, ha a fizikai test aktív, mint ha nyolc-tíz órán keresztül inaktivitásra van kárhoztatva.

Hozzászoktattátok a tudatot, hogy bizonyos mintákat kövessen, amelyek nem mindig természetesek a számára, és ezek a minták egyre fokozzák az éber és az alvó Én elidegenedését egymástól. Bizonyos értelemben szuggesztiók formájában kábítószert visztek a testbe, amitől azt hiszi: bizonyos számú órát egyhuzamban végig kell aludnia. Az állatok akkor alusznak, amikor fáradtak, és sokkal természetesebben ébrednek.

Sokkal többre emlékeznétek szubjektív élményeitekből, és a testetek is egészségesebb volna, ha megváltoztatnátok az alvási mintákat. Összesen hat-nyolc óra alvás

bőven elég volna, az imént ismertetett szunyókálási periódusok beiktatásával. Akik ma úgy érzik, hogy ez számukra kevés lenne, meglátnák, hogy ha két részletben alusznak ennyit, akkor beérik vele. Ennek a teljes szervezet – a test, a lélek és a szellem egyaránt – hasznát venné.

Az Én felosztása sem lenne annyira szigorú. Könnyebbé válna a fizikai és a szellemi munka, maga a test is nyerne vele, hogy egyenletesebben frissül fel és pihen. Ma az a helyzet, hogy akármilyen állapotban van, jó tizenhat órát várnia kell. Más, az alvás közben végbemenő életfolyamatok miatt javulna a testi egészség; ez az időbeosztás segítene a skizofréniásoknak, a depressziósoknak, a mentális zavarokban szenvedőknek.

(21:52.) Az időérzéketek sem lenne annyira szigorú és merev. Felgyorsulnának a kreatív képességek, sikerülne leküzdeni az álmatlanságot, amelyben ma sok ember szenved – mert félnek túl sok időt eltölteni olyan állapotban, amelyről azt hiszik, hogy olyankor a tudatuk kikapcsol.

A felkelést kisebb étkezésnek kellene követnie. Ez az evési-alvási rendszer sokat javítana a különféle emésztési zavarokban szenvedők állapotán, és a spirituális és pszichés képességek kifejlődésében is segítene. Különböző okok miatt az éjszakai fizikai tevékenység másféle hatást gyakorol a testre, mint a nappali fizikai tevékenység, és az ideális állapot eléréséhez mindkét hatásra szükség van.

Az éjszaka folyamán bizonyos időpontokban megnő például a levegőben található negatív ionok mennyisége a nappalihoz képest; az ilyen időpontokban egészségi szempontból kiváltképp jótékony hatású a fizikai aktivitás, különösen a séta vagy a szabadban végzett tevékenység.

A közvetlenül napkelte előtti néhány óra gyakran válságos időszak a súlyos betegek számára. A tudat ekkorra már túl sokat volt távol a testtől; a visszatérő tudat nehezen képes kezelni a beteg testi mechanizmust. A kórházakban alkalmazott gyakorlat, mely szerint altatókat adnak a betegnek, hogy végigaludja az éjszakát, ezért különösen káros. Sok esetben túlságosan nagy megterhelést jelent a tudat számára, hogy újraindítsa a gyengélkedő szervezetet.

Az altatók alkalmazása gyakran megakadályozza azoknak az álomciklusoknak a lejátszódását, amelyek segítenék a test gyógyulását, és nagyon megnehezíti a tudat tájékozódását. Az Én különböző részei közötti felosztás tehát nem alapvetően szükségszerű: a megszokás és a kényelmesség eredménye.

Az időfolyamat korábbi szakaszaiban, bár villanyvilágítás például még nem létezett, az emberek éjszaka nem aludtak hosszan és folyamatosan, mert az alvóhely nem volt eléggé biztonságos. A barlanglakó ősembernek például alvás közben is óvakodnia kellett a ragadozóktól. Félig ébren tartották a természeti környezet rejtelmes eseményei. Gyakran felébredt, hogy szemrevételezze menedékét és a környező tájat.

Ettől tudata mozgékonnyá vált, ami valóban biztosította fizikai fennmaradását; emlékezett az álomállapotban átélt intuitív benyomásokra, és éberen is hasznosította őket.

Számos betegséget okoz ez a felosztás; az, hogy a test túl hosszan inaktív, és a figyelem túl sokáig koncentrálódik vagy az ébrenlét, vagy az álom valóságára. Normál tudatod hasznát veszi az alvás közben belépő valóságokban tett kirándulásoknak, és kipiheni magát bennük, az úgynevezett alvó tudat pedig úgyszintén hasznát látja, ha kirándul az éber állapotba.

Most tarthattok szünetet.

(Jane tempója a mély transzban végig gyors volt. Ennek ellenére emlékezett a szöveg egy részére, ami általában nem szokott előfordulni. Az utóbbi időben nem olvasott az álomról. – Ez eléggé távol áll tőlem – mondta. – Nem foglalkoztam ilyen gondolatokkal, legalábbis tudatosan nem. – Folytatás 22:22-kor, ugyanúgy.)

Tehát: Ezt a témát azért hozom elő, mert az ilyen beidegződések, megszokások megváltoztatása egyértelműen oda vezetne, hogy jobban megértenétek az Én tulajdonságait. A személyiség belső, álmodó része nemcsak azért tűnik számotokra furcsának, mert alapvetően máshová állítja a fókuszt, hanem azért is, mert olyan hang-

súlyozottan szétválasztjátok a nap huszonnégy órás időtartamát, és a két részt különkülön szentelitek az Én különböző területeinek.

Annyira szétválasztjátok ezeket, amennyire csak lehet. Ezáltal pedig szépen szétoperáljátok intuitív, kreatív, paranormális képességeiteket a fizikai, manipulatív, objektív képességektől. Nincs jelentősége, hogy mennyi alvásigényt tételezel fel magadról. Sokkal jobban járnál, ha többször, rövidebb ideig aludnál, és ezek együttesen kevesebb időt tennének ki. A leghosszabb alvási időszaknak éjszakára kellene esnie. De ismétlem: hat-nyolc órányi fizikai inaktivitás után az alvás hatékonysága csökken, és hátrányos következmények lépnek fel.

A hormon- és más kémiai funkciók, különösen a mellékvese működése sokkal jobb lenne, ha az általam javasolt alvási rendet követnéd. A test kopása a minimumra csökkenne, a regeneráló erők maximális hatékonysággal működnének. Ez a gyors és a lassú anyagcseréjű embereknek egyaránt jót tenne.

Az egyes pszichés központok gyakrabban aktiválódnának, ezáltal a személyiség teljes identitása erősödne. A tudat ebből származó, nagyobb mozgékonysága, rugalmassága pedig kamatozna a tudatos koncentráció fokozódásában, valamint abban, hogy a fáradékonyság mindig a veszélyes szint alatt maradna. Ennek nagyobb fizikai és pszichés kiegyensúlyozottság lenne az eredménye.

Az efféle időbeosztást egyébként eléggé könnyű megvalósítani. Azok például, akik az Amerikában szokásos munkarend szerint dolgoznak, esténként alhatnának négy-hat órát, az egyéni igényeknek megfelelően, és vacsora után kerülhetne sor a rövidebb szunyókálásra. Világossá akarom tenni, hogy a hat-nyolc óránál hosszabb, folyamatos alvás ellenetek dolgozik, a tízórás alvási periódus már kifejezetten káros. Ébredéskor nem érzed kipihentnek magad, ellenkezőleg: mintha kiszivattyúzták volna az energiádat. Ez azért van, mert nem ügyeltél az energiaraktárra.

Ha nem érted meg, hogy alvás közben a tudatod valóban elhagyja a testedet, akkor értelmetlenné válik mindaz, amit elmondtam. A tudatod időnként visszavisszatér, hogy ellenőrizze a fizikai szervezetet, az atomok és sejtek egyszerű tudata pedig állandóan jelen van, tehát a test nem üresedik ki. Az Én hatalmas, kreatív részei azonban elhagyják a testet, amikor alszol, méghozzá hosszú időre.

(22:39.) Egyes neurózisos esetek a jelenlegi alvási szokásaitokból következnek. Bizonyos fokig az alvajárás is ide kapcsolódik. A tudat vissza akar térni a testbe, de hipnotizálja az a gondolat, hogy a testnek nem szabad felébrednie. Fölösleges idegi energia keletkezik, és aktivitásra serkenti az izmokat, mert a test tudja, hogy túl sokáig volt inaktív, és különben komoly izomgörcs állna be.

Ugyanez érvényes a táplálkozási szokásaitokra is. Felváltva teletömitek, aztán meg koplaltatjátok a szöveteket. Ez is jelentős hatást gyakorol tudatotokra, kreativitá-

sotokra, koncentrációtok szintjére. A fentiek szerint például éjszaka kiéheztetitek a testeteket, és azáltal, hogy hosszú órákon keresztül megvonjátok tőle a táplálékot, hozzájárultok az öregedéséhez. Mindez pedig visszatükröződik tudatotok erejében és állapotában.

Az ennivalót huszonnégy órán át kellene elosztani, tehát nemcsak az ébrenlét idejére – azaz, ha megváltoztatnátok az alvási szokásaitokat, akkor az éjszakai órákban is ehetnének valamit. Így sokkal kevesebbet ennétek, mint ma bármelyik étkezés alkalmával. Fizikai, mentális és pszichés szempontból egyaránt a sokkal gyakrabban elfogyasztott, sokkal kevesebb ennivaló volna kívánatos.

Az alvási szokások megváltoztatása automatikusan maga után vonná az étkezési szokások megváltoztatását is. Sokkal egységesebb identitásnak éreznétek magatokat. Sokkal jobban tudatosodna bennetek például a telepatikus és tisztánlátó képesség, és nem éreznétek azt a mély szakadékot az éber és az álmodó Én között, amit ma éreztek. Az elidegenedettség érzése nagyrészt eltűnne.

Jobban élveznétek a természetet is, hiszen az éjszakát általában nem ismeritek. Sokkal több hasznát vennétek az álomban megjelenő intuitív tudásnak, és a kedélyállapototok sem hullámzana úgy, mint ma. A lét minden területén biztonságban éreznétek magatokat.

A szenilitás problémája is csökkenne, mert az ingereket nem kapcsolnátok ki olyan hosszú időszakokra. A tudat pedig hajlékonyabbá válva több örömöt ismerne meg.

Most tarthattok szünetet. *(Hirtelen, emelt hangerővel):* Ha te nem próbálod ki ezt, akkor mit várasz a többiektől?

(Tréfásan): – Nem is tudom.

A te alkotásra szánt idődet is sokkal hatékonyabban ki tudnád használni, ha megfogadnád ezeket a tanácsokat.

– Hát, majd meglátjuk, mit tehetünk.

(22:53. Jane mély transzról számolt be, a tempója gyors volt. Olyannyira, hogy egészen elgémberedett a kezem az írástól. A diktálásnak ez a szünet vetett véget.

Az utóbbi időben másodszor fordult elő, hogy Seth elbeszélgetett velem anélkül, hogy jegyzeteltem volna. Részletesebben elmagyarázta, hogy az alvási szokások megváltoztatása milyen nagy mértékben javítaná festészetemet. A beszélgetés végén már bántam, hogy nem írtam le a szavait, mert sok általános érvényű információ is elhangzott. Jane azzal fejezte be az estét, hogy kijelentette, ma nem is igazán volt kedve az üléshez.

Az ülés óta – e sorokat júniusban gépelem – Jane meg én kísérletezgettünk a Seth által javasolt alvási rendszerrel, és állíthatjuk, hogy nagyszerűen működik. A kevés éjszakai alvás után minden nehézség nélkül, frissen, pihenten ébredünk. Ezt a rövid alvási időszakot napközben egy-két pihenési periódussal egészítjük ki. Ez a rendszer minden tevékenységünkben szokatlanul éles felfogóképességet eredményez.)

533. ÜLÉS, 1970. JÚNIUS 1., HÉTFŐ
21 ÓRA 20 PERC

(Az alább következő szöveget megelőzően Seth öt oldalnyi, Janek-nek és nekem szóló személyes anyagot adott át. Saját könyvének diktálását a szünet után, 22:10-kor kezdte el.)

(Tréfásan): Diktálás.

– Rendben.

Tehát: Közismert tény, hogy alvó állapotban a tudat, az éberség fluktuál, ingadozik. Vannak az álomtevékenységnek olyan időszakai, amelyek felülmúlnak egyes ébrenléti állapotokat. Fluktuál egyébként az éber tudat is, a fokozott aktivitást sokkal kevésbé aktív tudati időszak követi.

Bizonyos éber állapotok természetesen nagyon közel járnak az alváshoz. Át is olvadhat egyik a másikba, olyannyira, hogy a ritmus gyakran észrevétlen marad. Ezeket a tudati fokozatokat a fizikai szervezetben végbemenő változások követik. Az éber tudat lustább időszakaiban hiányos a koncentráció, az ingerek változó mértékben kizáródnak, megszaporodnak a balesetek, a test általános tónusa csökken.

(22:28.) Mivel hozzászoktatok a hosszú alváshoz, amelyet hosszú ébrenlét követ, nem veszitek hasznát a tudat ritmusainak. A legmagasabb csúcsok is ellaposodnak, vagy elmúlnak észrevétlenül. A természetes éber tudat éles kontrasztjait, nagyfokú hatékonyságát alig használjátok ki.

Ezt a sok anyagot most mind azért adom át, mert ez segít majd megértened és kihasználnod meglévő képességeidet. Túl sokat követelsz normális, éber tudatodtól: kiegyengeted működésének hullámhegyeit és -völgyeit, néha elvárod tőle, hogy teljes gőzzel működjék, amikor pedig a minimum időszakában tart, s így megtagadod önmagadtól azt a hatalmas tudati mozgékonyságot, amely pedig lehetséges.

(22:33.) Ha a fejezet elején adott, az alvási szokásokra vonatkozó javaslatokat megfogadnátok, természetes módon kihasználhatnátok ezeket a ritmusokat. Gyakrabban érzékelnétek a csúcsokat. Fokozódnék a koncentráció, világosabban látnátok a problémákat, tanulási képességetek hatékonyabbá válna.

(Napközben Jane-nel beszélgetve említettem azt a megfigyelésemet, hogy a könyv szövegében milyen gyakran szerepel a "sokkal" [az eredetiben: far*] határozószó. Seth-Jane most előrehajolt, és szavainak mosollyal adott nyomatékot.)*

Azt akartam mondani: "*sokkal* hatékonyabbá válna".

– Igen.

Tehát: Az éber tudat számára biztosított, hosszú és pihenés nélküli idő alatt vegyi anyagok halmozódnak fel a vérben, és később, alvás közben bomlanak le. De közben ellustítják a testet, és akadályozzák a tudatos koncentrációt. Emiatt aztán tényleg szükséges a hosszú alvás, amihez hozzászoktatok. Kialakul az ördögi kör. Éjjel túlmunka válik szükségessé, megszaporodik a test dolga, mert hosszú időn keresztül kell végeznie azt a fizikai tisztító munkát, amelyet rövidebb pihenőidőszakok alatt kellene ellátnia. Az ego pedig fenyegetve érzi magát, mert hosszú "eltávozásokra" kényszerül, emiatt tartani kezd az alvástól, és korlátokat emel az álomállapot elé. Ezek többsége merőben mondvacsinált korlát.

(22:42.) Az eredmény egy látszólagos kettősség, és az Én egyik részében kifejlődő bizalmatlanság a másik iránt. Ebben a folyamatban sok, a gyakorlatban is hasznosítható kreatív anyag megy veszendőbe. A javasolt eljárások sokkal több ilyen információt tennének hozzáférhetővé, és az éber Én jobban felfrissülne. Az álmok jelkép-

világa érthetőbben kirajzolódna, például nem veszne el az értelme a sok álomtalanul átaludt óra alatt.

Az izmok ereje is fokozódnék. A vér hatékonyabban megtisztulna, mint amikor a test oly sokáig mozdulatlan. És főként: az Én különböző szintjei között – bocsánat a kifejezésért – *sokkal* jobb lenne a kommunikáció, növekednék a biztonságérzet, és – különösen gyermekek esetében – hamarabb kibontakoznának a kreatív képességek.

Most tarthattok szünetet, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy tetszik.

– Inkább tartsunk szünetet. (22:50-től 23:04-ig.)

A tiszta, zavartalan, világos és erőteljes tudatnak gyakori pihenésre van szüksége, ha hatékonyságát meg akarja tartani, és ha helyesen akarja értelmezni a valóságot. Különben eltorzítja azt, amit érzékel.

A pihentetéses, altatásos kúrák – amelyek rendkívül hosszú ideig tartanak – egyes esetekben hatékony terápiának bizonyulnak, de nem azért, mintha a hosszú alvás önmagában jót tenne, hanem azért, mert a szervezetben annyi méreg halmozódott fel, hogy a méregtelenítéshez ilyen hosszú időre van szükség. Jelenlegi alvási szokásaitok határozottan akadályozzák a tanulási folyamatot, mert vannak bizonyos periódusok, amikor a tudat tanulásra van hangolva, ti azonban nem veszitek észre, amikor a minimum időszakában van, és rákényszerítitek, hogy ekkor is tanuljon. A kreatív és paranormális képességek egyértelműen emiatt a mesterséges felosztás miatt szorul-

nak háttérbe. Ennek eredménye az a kettősség, ami minden cselekedetetekre rányomja a bélyegét.

Az is előfordul, hogy a szó szoros értelmében alvásra kényszerítitek magatokat, amikor pedig a tudat a görbe csúcspontján tart. Ez történetesen a napkelte előtti időszak. A délután egy részében a tudat a görbe mélypontján van, és felfrissülésre volna szüksége, amihez nem juttatjátok hozzá.

Ha kutatóitok az éber tudat állapotait ugyanúgy megvizsgálnák, ahogy például az alvást kutatják, sokkal szélesebb tevékenységi spektrumot találnának, mint gondolják. Bizonyos átmeneti állapotokról egyáltalán nem is vesznek tudomást. Sok szempontból elmondható, hogy a tudat valójában vibrál, változtatja intenzitását. Nem olyan, mint például egy mozdulatlan fénysugár.

Most vége a diktálásnak. A legszívélyesebb jókívánságaim mindkettőtöknek.

– Neked is, Seth. Köszönöm.

(23:15. Amikor Jane visszatért a transzból, meglepődött, hogy milyen hamar vége lett az ülésnek.)

534. ÜLÉS, 1970. JÚNIUS 8., HÉTFŐ
21 ÓRA 05 PERC

(Múlt szerdán, június 3-án nem tartottunk ülést.
Ma este 20:30 körül Jane-nel arról beszélgettünk, hogyan halad Seth a könyvvel. Jane kissé aggodalmaskodott. Mostanában nem olvasta a kéziratot, de észrevette, hogy Seth nem követi szó szerint a vázlatot, amelyet a diktálás megkezdése előtt adott. Azt feleltem neki: szerintem Seth pontosan abban a formában adja át az anyagot, ahogyan akarta; Jane belátta, hogy jobban teszi, ha ellazul, és egyszerűen csak engedi átjönni a szöveget.

Itt szeretném ismertetni két élményünket; az egyiket Jane élte át, a másikat én; mindkettő szinte pontosan egyidőben történt, néhány perccel az ülés megkezdése előtt. Az én élményem ráadásul az ülés kezdete után átalakult egy másikká – de erről később.

1. Miközben vártuk, hogy elkezdődjék az ülés, Jane azt mondta: Joseph arca a festményemen, Ruburt és Joseph kettős portréján rámosolygott a nappali szoba faláról. Amikor Jane felfigyelt a mosolyra, elfordította tekintetét a képről, majd gyorsan visszanézett rá. A mosoly még mindig ott volt, mint mondta; a jelenség körülbelül két percig tartott, kilenc óra tájban, az ülés tervezett kezdetének idején lett vége.

Jane a hintaszékben épp szemben ült a képpel; nekem, aki a kanapén ültem, a hátam mögött volt. Többször hátrafordultam, hogy megnézzem a képet, de semmi szokatlant nem észleltem rajta. Jane elmondta, hogy Joseph, aki az én saját entitásomat jelképezi, széles mosolyt küldött felé, pedig az arcon a valóságban nincs rajta ez a mosoly. Előbb a szemek kifejezése változott meg, a mosoly onnan terjedt át a szájra. A homlok nem mozdult meg. Mintha a festmény hirtelen életre kelt volna, bár Ruburt festett arca nem változott.

Jane-nek nem nagyon tetszik ez a kép, és azelőtt soha nem látott rajta változást.

2. Az általam átélt jelenség valamiféle interferencia volt, amely megzavarta, bár csökkenteni nem csökkentette a látásomat. Ma este nem járt semmiféle utóhatással, és amikor a megelőző években máskor előfordult, legföljebb egy nagyon enyhe fejfájás követte. Ma este a fejfájás elmaradt. Furcsa mód sosem ijedtem meg ettől a jelenségtől. Zárkózott természetem folytán gyerekkoromban sem jutott eszembe szólni róla a szüleimnek, vagy orvoshoz fordulni vele. Talán az adta a bátorságot, hogy a jelenség nem járt komoly utóhatásokkal, és a mentális tevékenységemet sem zavarta meg.

Maga a jelenség engem mindig délibábra emlékeztetett. Azzal kezdődött, hogy a látómezőm közepe táján, attól kissé jobbra egy apró, fényes, fűrészfogszerű minta jelent meg. Ekkor mindig felidéződtek a már majdnem elfelej-

tett, korábbi epizódok; már tudtam, hogy ez a ragyogó, vibráló minta kiterjed majd, olyannyira, hogy ha ránézek egy tárgyra, azt teljesen eltakarja, bár a perifériális látásom megmarad.

Ez az interferenciajelenség néha akkora területet eltakart a látómezőből, hogy például alig láttam az előttem fekvő rajzlapot, vagy a kezemben tartott ceruzát. A vibrálás intenzitása változó volt. Egy ízben le is feküdtem, és lehunytam a szemem, egyszerűen azért, mert nehezemre esett volna bármi mást tenni. A jelenség legföljebb fél óra hosszat tartott, de többnyire addig sem.

Most ismét elcsodálkoztam azon, hogy serdülőkoromban milyen nyugalommal reagáltam erre – pedig ennek a jelenségnek a magyarázata tökéletesen kívül esett minden ismeretemen, tudásomon. Ha a zavar erőteljesen jelentkezett, és látóterem nagy részét befedte, különös módon egyszerre érzékeltem világosságot és sötétséget – az objektív világot nem tudtam megkülönböztetni a bársonyos mélységű, világost és sötétet váltogató, vibráló, mintás mezőtől.

A mai jelenség nem volt ennyire intenzív. 20:50 körül kezdtem felfigyelni rá, hogy kezdődik, és azonnal szuggerálni kezdtem magam, hogy csökkentsem az erősségét, mert nem akartam az ülés kezdetének elhalasztásával megijeszteni Jane-t. Jane ugyanekkor említette meg a festményen észrevett

mosolyt; amikor megkért, hogy ellenőrizzem én is, eléggé jól láttam a képet, bár a vibráló terület még növekedett a látómezőmben. Az önszuggesztió jót tett: 21:05-kor, az ülés kezdetén azt vettem észre, hogy a jelenség teljesen "kifejlődött", és máris kezd elmúlni. 21:15-re az utolsó nyomai is eltűntek, és a látásom feltisztult.

De még nem volt vége; amikor ez az élmény elhalványult, átvette a helyét, vagy inkább kifejlődött belőle egy másik, más típusú jelenség. Ez utóbbi nem volt ismerős számomra, de nagyon érdekesnek találtam. A későbbiekben írt jegyzetek és magának Sethnek a szavai is magyarázatot adnak arra, hogy mi szivárgott át az ülés tartama alatt. Most csak annyit bocsátok előre, hogy az új jelenség hatására előbb a helyesírást felejtettem el, később már írni sem tudtam...

Jane eléggé lassan kezdett beszélni, ellentétben az előző ülések sebes tempójával. Az ülés elején még kis erőfeszítésembe került, hogy tisztán lássam a papírt az ölemben.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

(Közvetlenül az ülés megkezdése előtt megjegyeztem: milyen nyugalmas, békés este van. Az idő meleg volt.)

Remélem, nem zúztam szét a békességedet.

– Nem.

Folytatjuk a diktálást. *(Pauza, egy a sok közül.)* A tudatnak sok jellemzője van, némelyiket ismeritek is. A tudat sok jellemzője azonban nem annyira szembetűnő, mivel jelenleg olyan módon használjátok a tudatot, hogy érzékletei a "természetestől" eltérő álöltözetben jelennek meg. Más szóval: saját tudatotokat saját fizikai mechanizmusaitokon keresztül érzékelitek. Korántsem vagytok ennyire tudatában saját tudatotoknak olyankor, amikor nem a test közvetítésével működik, mint például testen kívüli állapotban vagy hasonló körülmények között.

*(Mikor ezt a fenti mondatot leírtam, azt vettem észre – ismét csak riadalom nélkül –, hogy a szokásosnál egy picivel tovább tart felidéznem a rövidítéseket, jeleket, amelyeket a gyakori szavakra [például "*does*", "*as*", vagy "*even*"] kitaláltam. Ennek természetesen automatikusan kellett volna működnie. A látási interferencia ekkorra már jelentősen feltisztult.*

21:12-kor már egy-egy szót véletlenül hibásan írtam le. Hogy érzékeltessem, mi történt, a javított szó után zárójelben odaírom az eredeti, hibás változatot is.)[*]

---

[*] A fordításban a zárójelen belül két szó áll; az első a kijavított angol szó, a második, *dőlt betűs* az a változat, ahogyan Rob eltévesztette az angol helyesírást. – A szerk.

A tudat sajátosságai változatlanok (same – *seme*), akár a testeden belül vagy, akár kívüle. A tudat görbéjének csúcsai és mélypontjai, amelyekről beszéltem, bizonyos mértékig minden tudatra jellemzőek, függetlenül a halál (death – *deth*) után magára öltött (adopted – *adepted*) formától. A tudat alapvetően (basically – *bascially*) nem változik meg ahhoz képest, amilyen most, bár sok olyan tulajdonsága van, amelyről *ti* még nem tudtok.

(Azon kaptam magam, hogy az előző mondatból kifelejtettem a "nem" szót, és most már biztos voltam benne, hogy valami nem stimmel. Egyre jobban kellett erőlködnöm, hogy hibátlanul írjam a jegyzeteket. Az alább következő részben már oly sok rövidítés nem jutott eszembe, hogy minden szót teljesen ki kellett írnom.)

Tudatotoknak ma is telepatikus és látnoki képességei vannak, akár tudtok erről, akár nem. Alvó állapotban, amikor (when – *whene*) azt hiszed, hogy eszméletlen (unconscious – *unconsious*) vagy, sokkal tudatosabb is lehetsz, mint amilyen most; csak éppen olyan tudati képességeket használsz, amelyeket éber (waking – *waping*) állapotban nem fogadsz el valóságosnak vagy érvényesnek (valid – *valed*). Ennélfogva kizárod (shut – *shup*) a tudatos tapasztalatok (experience – *experiencl*) köréből. A tudat, a tiéd és az enyém egyaránt (both – *poth*) független a tértől és az időtől. A halál

után egyszerűen csak ráébredsz tudatod sokkal nagyobb hatalmára, amely pedig egész idő alatt a tiéd volt.

(A következő mondatokat csak nagy nehézségek árán tudtam leírni. Sok szóban ejtettem hibát; némelyiket annyira elrontottam, hogy ki is húztam, és gyorsan megpróbáltam újra leírni – mulatságos, de a javított verzióba is kerültek hibák. A látásom viszont mostanra teljesen tiszta lett.

Először arra gondoltam: megkérem Sethet, beszéljen lassabban, de rájöttem, hogy a tempója már kezdetben is lassú volt. Nem kérdeztem meg tőle, tulajdonképpen mi folyik itt. Az a tiszteletreméltó alak pedig csak nézett rám Jane szemével, és semmi jelét sem adta, hogy valami szokatlan dolog történik ezen az ülésen...)

De mivel rendelkezésedre áll, ma is földerítheted, és megtanulhatod a használatát. Ez közvetlenül (directly – *dreactly*) segíteni fog a halál utáni (after – *agter*) élményben. Közel sem annyira fognak megdöbbenteni saját reakcióid (reactions – *reactone*), ha jó előre megérted például, hogy a tudatod nincs bebörtönözve a testedbe, hanem (but – *bud*) tetszése szerint képes új részeket létrehozni. Azok, akik tudatukat túlságosan azonosítják a testükkel, oktalanul élhetnek át önmaguk által önmagukra mért szenvedést (torment – *tortment*), amikor a testük körül őgyelegnek. A szegény elveszett lélek valóban azt hiszi, hogy máshová nem mehet.

(A fenti bekezdésben "jó előre" helyett [beforehand] ezt írtam: "byeborehoune", aztán kihúztam, és kétszer is megpróbáltam újra. Komolyan eltökéltem, hogy hibátlanul és olvashatóan fogok írni. Ez segített. Olyan érzés volt, mintha mély álomból ébredeznék, és azonnal, nagy erőfeszítéssel megpróbálnék a fizikai valóságra koncentrálni.)

Mint már korábban is mondottam, most is szellem vagy, és ennek a szellemnek *van* tudata. A tudat tehát a szellemhez tartozik, de a kettő nem azonos. A szellem képes ki- és bekapcsolni a tudatot. A tudatnak sajátossága, hogy vibrál és fluktuál, de a szellem nem.

Nem nagyon szeretem a "lélek" szót, mert hozzáfűződik sok más fogalom is, de mégis ez (it – *ot*) felel meg a céljainknak, mert a jelentéstartalmában az is benne van, hogy független a fizikai formától.

A tudat valóban az alvás közben frissíti fel önmagát. Egyszerűen csak más irányba fordul. A tudat tehát nem alszik a szó hagyományos értelmében: ki lehet kapcsolni ugyan, mégsem olyan, mint egy villanylámpa.

(21:28. A helyesírással kapcsolatos nehézségeim egy csapásra visszatértek, méghozzá fokozott mértékben. A betűhibák, elírások, kihúzott szavak mellett most már az is megizzasztott, hogy lépést tudjak tartani Seth eléggé

lassú tempójával. Most gondoltam először arra, hogy szünetet kérek, de megijedni nem ijedtem meg. Az egész bekezdéssel végig gondjaim voltak.)

A kikapcsolás nem jelent kioltást (extinguish – *expetnrise*), ahogy a lámpa (light – *like*) eltűnik (disappears – *disappeares*), amikor elfordítod a kapcsolót. Folytatva a hasonlatot (analogy – *aneleogy*), ha a tudat olyan volna (were – *werse*), mint (like – *light*) egy lámpa, amely hozzád tartozik (belonged – *belenge*), akkor ha kikapcsolnád, még mindig félhomály lenne, nem teljes sötétség (darkness – *darkners*).

(Ekkor már görcsben ültem a kanapé szélén, és a dohányzóasztalon fekvő jegyzetfüzet fölé görnyedtem. Ritkán veszem föl ezt a testtartást – most talán úgy éreztem, hogy így jobban meg tudok küzdeni ezzel az élménnyel. Megkértem Sethet, hogy várjon egy percet.)

A szellem tehát soha sem kerül a semmibe, kioltott tudattal. Nagyon fontos tehát, hogy ezt felismerjétek, mivel...

(A mondat hátralevő része kihüvelyezhetetlen a jegyzeteim alapján. Íme az eredeti szöveg, betűhíven: "The spirit tre is never n a state of nethingness, with its conscescness x x extenigly. It os very important tre thanch be realize, for thre ech expct if a sctich it is...

Nagy elképedéssel ismét arra kértem Sethet, hogy várjon egy kicsit. Itt kihagytam egy-két mondatot, és nagyon közel álltam hozzá, hogy abbahagyom

a jegyzetelést. Aztán elhatároztam, hogy megpróbálom még egyszer. Jane közben Sethként szenvtelenül, nyitott szemmel várakozott.)

Nagyon fontos tehát megérteni, hogy a tudat sohasem alszik ki...

(21:35. Megint nagyon hamar lemaradtam a diktálás mögött. Amikor észrevettem, hogy "extinguished" helyett ["kialszik"] ezt írtam le: "ichstantale", feladtam az erőlködést, és szünetet kértem Sethtől. Azonnal meg is adta. Mélységesen el voltam képedve. A fejem tökéletesen tiszta volt, de a szó szoros értelmében képtelen lettem volna jegyzetelni. És mindezek ellenére mégsem ijedtem meg.

Amikor megpróbáltam elmagyarázni Jane-nek, miért volt szükséges abbahagynom, azt kellett tapasztalnom, hogy az eddigiek mellé ráadásul összefüggően beszélni sem tudok. Seth ekkor egy rövid időre, széles mosollyal visszatért. Emlékezetem megőrizte, mit mondott):

Ma este le is játszottad a szöveget, Joseph...

(E szavak nyomán gyorsan megértettem mindent, de a jelenségek nem múltak el olyan hamar. Sok hibával beszéltem Jane-hez, bár a beszédproblémák nem értek fel azzal, amit az írással tapasztaltam. Jane először nagyon megriadt, amikor megtudta, miket éltem át az ülés előtt és közben; később

elmesélte: majdnem úgy döntött, hogy ne folytassuk. Végül mégis elhitte bizonykodásomat, és belátta, hogy pszichésen semmi bajom.

Seth kérésemre felfüggesztette a könyv diktálását, de egy rövid közjáték alkalmával azt javasolta: amikor Jane visszajön a transzból, kérjem meg, hogy gyújtsa meg az összes lámpát a szobában. Aztán pedig képzeljem el, hogy a tudatom egyre fényesebb és fényesebb, betölti a szobát, mint a lámpák fénye; azt fogom tapasztalni, hogy a képességeim visszatérnek. Ez után is adott még valami információt, de arra nem tudtam visszaemlékezni.

Így tehát ezen az estén megtapasztaltam a látás, írás, helyesírás és beszéd megváltozott állapotait – a fizikai kommunikáció minden oldalán. Ott ültem a ragyogóan kivilágított szobában, és mindent elmeséltem Jane-nek, beleértve az évek során tapasztalt látászavaraimat is. Ő azon tanakodott, kommunikációs képességeim elvesztése nem állhat-e összefüggésben apám szenilitásával, fizikai leépülésével. Én kételkedtem ebben: apámmal kapcsolatban semmi szokatlant nem tapasztaltam az utóbbi időben.

Lassanként folytatni kezdtem a jegyzetek rendbetételét. Nagyon reméltem, hogy Seth mindent meg fog magyarázni. Igaza is lett: 22:30-ra már sokkal jobban voltam. Kijavítgattam jegyzeteimet, aztán szóltam Jane-nek, hogy készen állok az ülés folytatására. Ekkor kaptuk meg a legérdekesebb informá-

ciókat – arra nézve, hogy miért is nem rémültem meg az este folyamán bekövetkezett eseményektől. Folytatás gyorsabb tempóban 22:47-kor.)

Tehát: Az iménti bemutató, amelyhez Joseph volt olyan kedves, és asszisztált nekünk, az elhangzottak több mozzanatát érzékeltette.

Korábban mondtam már, hogy saját tudatodnak csak azon jellemzőit ismered, amelyekkel a test mint eszköz segítségével tartod a kapcsolatot. Ráhagyatkozol a testre, hogy közvetítse, amit a tudatod érzékel. Ezért aztán hajlamos vagy tudatod kifejeződését a testeddel azonosítani.

A bemutatónkban – amelyhez Joseph természetesen hozzájárult –, tudata visszavonult, és bizonyos fokig elkezdte leállítani fizikai kifejeződését. Joseph tudatosan nem tudott erről az engedélyről, egyszerűen azért, mert az ilyen bemutatót a normális, éber tudat tudomásával egyszerűen nem lehetne végrehajtani. Automatikusan megrémülne tőle. Miközben a tudat elhomályosulásáról beszéltem, Joseph megtapasztalta azt.

(22:55. Lehet, hogy itt valami csel van elrejtve, de az is lehet, hogy nem. Seth az "elhomályosulás" szót használta. Tiszta sor, hogy a fizikai kifejezésre való képességeim tekintélyes mértékben visszavonódtak ugyan, de a fejem tiszta maradt, teljesen éber voltam, és merő megszokásból teljesen lefoglalt az, hogy megpróbáltam használni ezeket a képességeimet... Nem tapasztal-

tam felfokozott tudatosságot, hirtelen támadt telepatikus vagy látnoki képességeket sem.

Most már semmi gondot nem okozott a jegyzetelés.)

Kérünk egy pillanat türelmet. Ez tulajdonképpen a tudat manipulálására tett kísérlet volt. A halál közelében változó mértékben ugyanez zajlik le, amikor a tudat felismeri, hogy többé nem képes a testet eszközként felhasználva kifejezni önmagát. Ha a haldokló ember túlságosan azonosította önmagát a testével, könnyen pánikba eshet, azt hivén, hogy minden kifejezőeszköze megszűnik, hogy tudata ki fog hunyni.

A megszűnés hite, a bizonyosság, hogy az Én a következő pillanatban kitörlődik a létezők köréből – ez az élmény annyira súlyos pszichológiai megrázkódtatást jelent, hogy már önmagában is kedvezőtlen reakciókat vonhat maga után. Pedig voltaképpen azt tapasztalod, hogy tudatod érintetlen, és kifejezőképessége sokkal kevésbé korlátozott, mint korábban. Joseph elhatározta: tudat alatt leállítja épp akkor használt kifejezőeszközeit, hogy a működésükben beállt zavar kellő figyelmet kapjon.

Ezután – reményeim szerint elegendő mennyiségű háttérismeret birtokában – foglalkozni fogunk a fizikai halál utáni létezéssel, a halál pillanatával, és kitérünk a végső fizikai halálra, amely a reinkarnációs ciklus végén következik be. Fontos volt, hogy mielőtt erre rátérünk, megértsetek egyet-mást saját tudatotok tulajdonságaiból és működéséből.

Most tarthattok szünetet.

(23:06. Jane beszédtempója ezúttal jelentősen gyorsabb volt. A legutóbbi bekezdésben már csak két szó helyesírásával volt némi nehézségem. Folytatás 23:20-kor, lassabb tempóban.)

Tehát: A bemutató során egyik korábbi életedből is merítettél tapasztalatot, Joseph – amikor a végső betegséged lecsökkentette a motorikus funkciókat. Ez Dániában történt. Ez az utóbbi megjegyzés amolyan "félre"; nem tartozik a diktáláshoz.

(Seth szerint az 1600-as években, Dániában mind a hárman kapcsolatban álltunk már egymással. Én földbirtokos voltam, Jane a fiam volt, Seth pedig fűszerkereskedő. Erről bővebben lásd a 22. fejezetet.)

Most van vége ennek a fejezetnek, és ezzel bevégzem könyvem első részét. Most kérünk egy perc türelmet – a diktálásnak vége.

(Seth mégsem vetett véget a könyvön való munkálkodásnak. A következő szöveg megmagyarázza a látászavarom és az ülés többi eseménye közötti kapcsolatot. Nagyon érdekes, hogy épp ezt az estét választottam vizuális adatok beszerzésére – bár az utóbbi napokban valóban folytattam mentális kutatómunkát következő olajképem témája tárgyában. Ezt a tényt nem említettem Jane-nek.)

A korábbi vizuális jelenségek tudattalan szinten, sikertelenül végrehajtott, előzetes kísérletek voltak az iránt, hogy festményeidhez modelleket találj. A vibráló, sötét területen a modellnek kellett volna megjelennie. Tudsz követni?

– *Igen.*

Az elmosódott terület az összezavart rezgéseket jelezte. Hiába próbáltad, fizikailag nem tudtad venni az adatokat, akkor még belső víziók formájában sem. Ehelyett inkább valamiféle elmozdulás, ficam lett az eredmény. A háttérben mindig mozgást észleltél, amit vizuálisan instabilitásnak, tömegesedő elmosódottságnak interpretáltál.

Ma este akkor járultál hozzá a kísérlethez, amikor Ruburttal beszélgettél vacsora közben. Ruburt telepatikus módon tudott a megállapodásról, bár tudatosan nem. A Jane által látott mosolygó festményről bizonyos értelemben te tehetsz. Ruburt tudott a bemutatóról szóló megállapodásról, de kissé tartott attól, vajon hogyan fogod értelmezni az eseményeket. A mosolygó arckép az ő megnyugtatását szolgálta – inkább Jane-nek, mint Ruburtnak szólt. Tudsz követni?

– *Igen. (Milyen hathatós módszer, gondoltam.)*

Tehát: Ma estére befejezem.

– *Nagyon érdekes volt.*

Köszönöm a segítséget. Szívélyes, jó éjszakát mindkettőtöknek.

– Jó éjszakát, Seth. (23:36. Az utolsó szünet után néha még gondot okozott egy-egy szó helyesírása, de ez volt minden.)

9.
A "halál"-élmény

535. ÜLÉS, 1970. JÚNIUS 17., SZERDA
21 ÓRA 00 PERC

(Június 10-én és 15-én nem tartottuk meg a menetrendszerű üléseket, hogy Jane pihenhessen. A saját szakállunkra végrehajtottunk viszont egy egészen sikeres hipnóziskísérletet, amikor fogorvoshoz kellett mennem. Jane tegnap este megtartotta ESP-csoportját, de ülést nem rendeztek.)

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Elkezdjük a második részt, a kilencedik fejezetet, amelynek ez lesz a címe: A halálélmény.

Mi történik a halál pillanatában? A kérdést sokkal könnyebb feltenni, mint megválaszolni. Alapvetően nincs jól meghatározható pillanata a halálnak, még váratlan baleset bekövetkezésekor sem. Megpróbálok majd gyakorlatias választ adni a kérdésre, amelyet ti gyakorlatias kérdésnek szoktatok tartani. A legtöbb ember számára ez a

kérdés valójában ilyesmit jelent: mi történik majd, ha fizikai értelemben nem leszek már életben? Mit fogok érezni? Önmagam leszek akkor is? Továbbra is megmaradnak az érzelmek, amelyek életemben vezéreltek? Létezik mennyország vagy pokol? Istenekkel vagy démonokkal, ellenségeimmel vagy szeretteimmel fogok találkozni? És a kérdés mindenekelőtt ezt jelenti: amikor már meghaltam, ugyanaz leszek, aki most vagyok, és fogok-e emlékezni azokra, akik most fontosak nekem?

A kérdést tehát ilyen fogalmak szerint fogom megválaszolni, de mielőtt megtenném, foglalkoznunk kell még néhány, látszólag kevésbé gyakorlatias megfontolással az élettel és a halállal kapcsolatban.

Először is vegyük szemügyre az előbb említett tényt. A halálnak nincs kijelölhető, elkülöníthető, megragadható pillanata. Az élet a keletkezés állapota, és a halál is része ennek a keletkezési folyamatnak. Most életben vagy: tudatod tud önmagáról, az ismeret szikrái ott csillognak a halott és haldokló sejtek törmelékei között; élsz, holott tested atomjai, molekulái meghalnak és újjászületnek. Sok apró halál közepette élsz tehát, saját anyagi képmásod percről percre, részenként leomlik és újjáépül, és te egyetlen gondolatot sem szoktál vesztegetni erre. Tehát most is átéled a halálodat: a testedben végbemenő fizikai halál- és újjászületés-folyamatok sokasága ellenére – és következtében – lehetsz egyáltalán életben.

Ha a sejtek nem halnának el, és nem pótlódnának, akkor a fizikai képmás nem maradna fenn, tehát a tudatod most, ebben a pillanatban, amelyet jelennek tartasz, most is csak az állandóan változó testi képmásod körül lebeg, vibrál.

Tudatodat, ahogyan most ismered, sok szempontból hasonlíthatod a világító bogárhoz, mert számodra úgy tűnik ugyan, hogy tudatod folyamatos, ez azonban nem így van. Állandóan ki- és bekapcsol, bár, mint említettük, teljesen sohasem huny ki. Fókusza azonban közel sem annyira állandó, mint gondolod. Így tehát saját apró halálaid közepette élsz, és, jóllehet saját tudatod sziporkázva él, te gyakran "halott" vagy, anélkül, hogy tudnál erről.

Itt a ti fogalmaitokat használom. A "halott" szó tehát azt jelenti, hogy a tudat fókusza tökéletesen elfordul a fizikai valóságról. Nos, a tudatod egész egyszerűen pontosan ugyanannyi ideig nem él, nincs a fizikai valóságra fókuszálva, amennyi ideig él és fókuszál. *(Amikor ezt a részt június 22-én legépeltem, tanakodni kezdtem, vajon jól írtam-e át, amit Seth mondott. Jane-nel közösen végül úgy döntöttünk, hogy igen – van értelme a mondatnak.)* Ez talán zavarosnak tűnik számodra, de remélhetőleg mindjárt érthetővé fogjuk tenni. A tudat ugyanis lüktet, pulzál, bár erről nincs tudomásod.

Gondold végig a következő hasonlatot. Az egyik pillanatban a tudatod "eleven", fókuszát a fizikai valóságra állítja. A következő pillanatban azonban tökéletesen

máshová, egy másik valóságrendszerre irányul. A ti fogalmaitok szerint ilyenkor nem él, vagyis "halott". A következő pillanatban aztán megint "eleven", a ti valóságotokra fókuszál, te azonban a közbeeső pillanatot nem érzékeled. Folyamatosságérzeted tehát a tudat pulzálásának minden második lüktetéséből tevődik össze. Érthető ez?

– Igen. – (Pauza 21:25-kor.)

Ne felejtsd el, hogy ez csupán hasonlat; a "pillanat" kifejezést ne értsd szó szerint. A tudatnak tehát létezik egy – nevezzük így – túloldala is. Mármost az atomok és a molekulák ugyanígy léteznek: a ti rendszeretekben időnként "halottak", máskor elevenek és aktívak, de azokat a pillanatokat, amikor nem léteznek, nem érzékelhetitek. Mivel a testetek és a teljes fizikai világmindenség atomokból és molekulákból áll, ezért a teljes rendszer ilyen módon létezik. Más szóval: szüntelenül ki- és bekapcsol, bizonyos ritmus szerint, mint amilyen a lélegzés ritmusa.

Léteznek univerzális, egyetemes ritmusok, és ezeken belül létezik az egyéni variációk végtelen sokasága – ez majdnem olyan, mint valami kozmikus anyagcserefolyamat. Ilyesformán az, amit ti halálnak neveztek, csupán egy hosszabb periódus az általatok nem érzékelt pulzálásban – hogy úgy mondjam, egy hosszabb pauza abban a másik dimenzióban.

A ti rendszeretekben a fizikai szövetek halála csupán része az életnek, amely az állandó keletkezés folyamata. És ezekből a szövetekből, ezt ti is tudjátok, új élet sarjad.

A tudat – az emberi tudat – nem függ a szövetektől, mégsem létezik olyan fizikai anyag, amelyet ne valamely tudatrész hozott volna létre. Amikor például az egyéni tudatod elhagyja a testedet – hogy miként, azt hamarosan elmagyarázom –, az atomok és molekulák egyszerű tudata megmarad, nem semmisül meg.

Most tarthattok szünetet, utána folytatjuk.

– Van címe a könyv első részének?

Még nincs. A cím, amelyet megadtam, a kilencedik fejezet címe. Mivel már a részleteknél tartunk, minden fejezetnek külön címet fogok adni.

(21:40. Jane mély transzban volt. Folytatás 21:57-kor.)

Tehát: A jelenlegi helyzetben önkényesen úgy tekintitek önmagatokat, mintha egyetlen, adott fizikai képmástól függnétek: a testetekkel azonosultok.

Mint korábban már említettem, életetek folyamán testetek részei meghalnak, és a mai testetek egyetlen anyagi részecskét sem tartalmaz abból a testből, amely mondjuk tíz évvel ezelőtt volt a "tiétek". A testetek ma teljesen más, mint tíz évvel ezelőtt volt. Bizony, kedves olvasóim, a tíz évvel ezelőtti testetek halott. Mégsem érzitek magatokat halottnak, ez nyilvánvaló; képesek vagytok olvasni ezt a könyvet, de a szem,

amelyet olvasásra használtok, teljesen új anyagból áll, tíz évvel ezelőtt nem létezett, látásotokban mégsem tapasztaltatok folytonossági hiányt.

Látnivaló: ez a folyamat oly simán zajlik, hogy nincs is róla tudomásotok. Az említett lüktetés oly rövid időtartamú, hogy tudatotok vidáman átsiklik fölötte, bár a fizikai érzékelés a pulzálás leghosszabb szakaszait nem képes áthidalni. Ez az az időszak, amit halálként érzékeltek. Tehát tulajdonképpen arra vagytok kíváncsiak, hogy mi történik olyankor, amikor tudatotok elfordítja fókuszát a fizikai valóságról, és amikor átmenetileg úgy tűnik, hogy nincs anyagi képmás, amelyet magára ölthetne.

Ha gyakorlatias akarok lenni, akkor azt kell mondanom: nincs egyetlen, érvényes válasz, mert mindegyikőtök egyéniség. Általánosságban szólva persze létezik válasz, amely összefoglalja ennek az élménynek főbb vonásait, a részletek azonban nagy mértékben függnek az élményektől, amelyeket a tudat átél. Jelentőséget kap magának a tudatnak a fejlődése is, valamint a reá jellemző módszer, amellyel általában a tapasztalatokat kezeli.

A valóságról alkotott fogalmaitok tehát erősen átszínezik az élményeket, mert a hitrendszeretek fényében interpretáljátok őket; ugyanúgy, ahogy ma a mindennapi életet annak a rendező elvnek megfelelően értelmezitek, hogy szerintetek mi lehetsé-

ges, mi nem. A tudatotok lassan is, gyorsan is visszahúzódhat a testből; ez sok változó függvénye.

(Pauza 22:10-kor.) Sok szenilitási esetben például a személyiség erősen szervezett részei már elhagyták a testet, és szokják az új körülményeket. Maga a halálfélelem is okozhat pszichológiai pánikot: az önfenntartási reflex, a merő önvédelem következtében az ember olyan alacsony szintre szorítja tudatát, hogy kómás állapotba kerül, amelyből csak hosszabb idő alatt tud magához térni.

Ha hiszel a pokol tüzében, akkor Hádész birodalmához hasonló körülményeket hallucinálhatsz. Aki hisz a mennyország sztereotípiájában, az mennyei körülményeket tükröző hallucinációkat élhet át. Mindig a fogalmaid és várakozásaid szerint formálod saját valóságodat. Ez a tudat sajátossága, akármilyen valóságban találja is magát. Ezek a hallucinációk azonban, biztosíthatlak róla, múlékonyak.

A tudatnak használnia kell képességeit. A sztereotip mennyország unalma, pangása a mohó tudatot nem sokáig elégítheti ki. Vannak tanítók, akik elmagyarázzák a körülményeket, a feltételeket. Nem vagy tehát magadra hagyatva a hallucinációk útvesztőiben. Megeshet, hogy nem is ismered fel azonnal: fizikai értelemben meghaltál.

(22:20.) Egy másik formában fogod találni magad, egy olyan képmásban, amely nagy mértékben fizikainak fog tűnni, mindaddig, amíg meg nem próbálod a fizikai

valóságot manipulálni vele. Ekkor nyilvánvalóvá válnak a különbségek, amelyek a fizikai testtől elválasztják.

Ha szilárdan hiszed, hogy tudatod a fizikai tested terméke, akkor lehet, hogy megpróbálsz ragaszkodni az utóbbihoz. Van azonban a személyiségeknek egy rendje, mondhatni, amolyan tiszteletbeli őrzők, akik mindig készen állnak, hogy segítséget nyújtsanak.

Ezeknek a tiszteletbeli őrzőknek a rendje a ti fogalmaitok szerint élő és halott emberekből áll. Azok, akik a ti rendszeretekben élnek, ezt a tevékenységet "testen kívüli" állapotban folytatják, amikor a fizikai testük alszik. Ők tudják, mit jelent, milyen érzésekkel jár a tudat kivetítése, és segítenek a tájékozódásban azoknak, akik nem térnek vissza a fizikai testükbe.

(22:26.) Ezek az emberek különösen sokat tudnak segíteni, hiszen még ők is a fizikai valóságban tartózkodnak, így közvetlenebbül meg tudják érteni a te érzéseidet. Lehet, hogy ezek az emberek visszaemlékeznek éjszakai tevékenységükre, de az is lehet, hogy nem. A tudat kivetítésével kapcsolatos élmények, a tudat mozgékonyságával kapcsolatos tudás tehát nagyon hasznos a halálra való felkészülésben. Előre megtapasztalhatjátok a halál utáni élményt, és – hogy úgy mondjam – megismerhetitek a rátok váró körülményeket.

Ez egyébként nem valami komor, gyászos vállalkozás, aminthogy a halál utáni élmény sem komor, a legcsekélyebb mértékben sem. Ellenkezőleg: ez az élmény általában intenzívebb és örömtelibb, mint az a valóság, amelyet most ismersz.

Egyszerűen csak megtanulsz az új környezetben működni, ahol más törvények érvényesülnek, és ezek a törvények sokkal kevésbé korlátoznak, mint a fizikai törvények, amelyek között jelenleg működtök. Más szóval: meg kell tanuljátok megérteni és használni az új szabadságokat.

Azonban még ezek az élmények is változékonyak, még ez a léthelyzet is a keletkezés állapotában van, mert sokan további fizikai életeken át folytatják a tapasztalatszerzést. Némelyek teljesen más valóságrendszerekben fogják kifejleszteni képességeiket, s így egy időre ebben az "átmeneti" állapotban maradnak.

Most tarthattok szünetet.

(22:35-től 22:48-ig.)

(Kissé tréfásan): A lusták számára nem kínálhatok reményt: a halál nem hoz örök nyugodalmat. Egy darabig pihenhetsz, ha ez a kívánságod. De a halál után nemcsak, hogy használnod kell képességeidet: azoknak, akik előző életükben nem tették meg, szembe kell nézniük önmagukkal.

Akik hisznek a halál utáni életben, sokkal könnyebben hozzászoknak az új körülményekhez. Azok, akikből ez a hit hiányzik, más módon érhetik el ezt a célt, ha

végigcsinálják a gyakorlatokat, amelyeket később ismertetek ebben a könyvben. Ezek ugyanis kitágítják az érzékelés határait a valóság más rétegeire is, ha kitartóan, céltudatosan és eltökélten vesztek részt bennük.

A tudat, ahogyan most ismeritek, hozzászokott a fizikai nemlét rövid pillanataihoz, amelyekről korábban beszéltem. A hosszabb kimaradások változó mértékben el tudják bizonytalanítani, de ezek sem szokatlanok. Amikor a fizikai test alszik, a tudat gyakran, a ti fogalmaitok szerint hosszabb időre elhagyja a fizikai rendszert. Mivel azonban a tudat ilyenkor nincs a normális, fizikailag éber állapotban, ezekről a kimaradásokról nem tud, tehát nem is zavarják meg.

(22:50.) Ha a tudat a normális, fizikailag éber állapotban elhagyná a testet, halottnak gondolná magát, mert nem tudná logikusan megmagyarázni a dimenzió és az élmények hiányát. Ennélfogva alvó állapotban – bizonyos mértékig – mindannyian átélitek, hogy a tudat távol jár a fizikai valóságtól – ugyanúgy, ahogy a halálban megtapasztaljátok.

Ezekben az esetekben visszatértek a testbe, de e másik lét küszöbét oly sokszor átléptétek már, hogy nem lesz annyira szokatlan, mint gondoljátok. Az álomfelidézés és a többi mentális gyakorlat, amelyekről később lesz szó, érthetővé teszi majd ezeket a pontokat mindazok számára, akik elvégzik a javasolt gyakorlatokat.

Lehet, hogy közvetlenül a halál után barátok vagy rokonok fogadnak, de az is lehet, hogy nem. Ez, mint mindig, most is személyes ügy. Az is előfordulhat például, hogy sokkal jobban fognak érdekelni azok, akikkel korábbi életeidben voltál együtt, mint akik a jelenlegi életedben állnak közel hozzád.

(23:03.) Meghalt rokonaid iránt táplált érzelmeid számodra is és számukra is nyilvánvalóak lesznek. Nem lehet semmit elkendőzni. Nem színlelhetsz szeretetet szüleid iránt, ha nem tettek eleget azért, hogy tiszteletedet vagy szeretetedet kiérdemeljék. A halál utáni periódusban a telepátia torzítás nélkül, zavartalanul működik, tehát a közted és a rád váró rokonok, barátok közötti valódi kapcsolatokkal kell foglalkoznod.

Lehet, hogy úgy találod majd: valaki, akit egyszerűen csak az ellenségednek tartottál, valójában rászolgál a szeretetedre és a megbecsülésedre, és így is fogsz bánni vele. Kristálytisztán állnak majd előtted saját indítékaid. Erre a tisztaságra azonban a magad módján fogsz reagálni. Nem válsz automatikusan bölccsé, ha előtte nem voltál az, de nem is lesz módod elkendőzni érzéseidet, érzelmeidet, indítékaidat. Ekkor is rajtad áll majd, hogy elfogadod-e önmagadban az alacsonyrendű indítékokat, vagy tanulsz belőlük. A növekedésre, a fejlődésre azonban nagyon tág lehetőségek nyílnak meg, és a rendelkezésedre álló tanulási módozatok szerfölött hatékonyak.

Megvizsgálod majd elhagyott életed szövetét, és megtanulod megérteni, hogy tapasztalataid saját gondolataid és érzéseid következményei voltak, és felismered, miként hatottak másokra. Amíg ez a vizsgálat tart, még nem ébredsz tudatára saját identitásod nagyobb részeinek. Akkor állsz majd készen többi életed tudatos megismerésére, ha már érted az éppen befejezett élet jelentőségét, értelmét.

Ekkor tapasztalod majd tudatod kitágulását. Az, aki vagy, lassanként magába olvasztja mindazt, aki korábbi életeidben voltál, és ekkor fogsz hozzá következő fizikai életed megtervezéséhez, ha úgy döntesz, hogy még szükséged van rá. Ehelyett átléphetsz egy másik valóságszintre is, és utána visszatérhetsz a fizikai életbe, ha úgy akarod.

(23:15.) Vége a diktálásnak. Fölteheted a kérdéseidet, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy tetszik.

(Készenlétben álltak a festészettel kapcsolatos kérdéseim, úgyhogy az ülésnek csak 23:26-kor lett vége.)

536. ÜLÉS, 1970. JÚNIUS 22., HÉTFŐ
21 ÓRA 18 PERC

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a diktálást.

Tudatod, amilyennek ma ismered, természetesen a fizikai halál előtt is elhagyhatja a testedet. (Mint mondtam: a halálnak nincs meghatározható pillanata, de a kedvetekért úgy beszélek róla, mintha volna.)

Tudatos éned... Tarthatsz szünetet, úgy látom, hirtelen dolgod akadt.

(Mire Seth a mondatot kimondta, én már le is tettem a jegyzetfüzetet meg a tollat. Fekete macskánk, Rooney kaparászott a nappali szoba ajtaján. Jane félig transzban várakozott – "bizarr" érzés volt, mondta később –, én meg a macska nyomába eredtem a folyosón. Még vissza sem értem a lakásba, ott volt az újságkihordó; mire kifizettem, Jane már éber volt. Végül is 21:27-kor folytattuk az ülést.)

Tehát: Tudatod a körülményektől függően különféle módokon hagyhatja el a fizikai szervezetet. Egyes esetekben az organizmus bizonyos mértékig képes még működni, a korábbi irányítás, szervezettség hiányában is. Az atomok, a sejtek, a szervek egyszerű tudata továbbra is megmarad, bár a központi tudat egy időre eltávozott.

Hitedtől és fejlődési szintedtől függően elbizonytalanodás következhet be, de el is maradhat. A fejlettségi szint itt nem feltétlenül az intelligencia fejlettségét jelenti. Az intellektusnak párhuzamosan kell fejlődnie az érzelmekkel és az intuícióval, de ha

túlságosan előreszalad, nehézségeket támaszthat: az újonnan felszabadult tudat, ahelyett, hogy szembenézne az újfajta valósággal, amelyben találja magát, a halál utáni valóságról alkotott korábbi elképzelésekre támaszkodik. Más szóval: megtagadhatja az érzést, sőt megpróbálkozhat azzal is, hogy elvitassa a testtől való tényleges függetlenségét.

(21:32.) Mint már korábban említettem: előfordulhat, hogy az egyén teljesen bizonyos abban: a halál mindennek a végét jelenti. Ilyen esetekben valóban előállhat a nemlét, a kikapcsolt állapot, bár ekkor is csak átmenetileg. Sok esetben, amikor a tudat elhagyja a testet, természetesen meglepődés és a helyzet felismerése az uralkodó érzés. Szemügyre veheti például a testét; sok temetésen vesz részt láthatatlan díszvendég – és a gyászolók közül senki sem szemléli a holttest arcát nagyobb kíváncsisággal, álmélkodással.

Ezen a pontos sokféle viselkedési variáció állhat elő – mindegyiket az egyén szokásai, tudása, múltja határozza meg. Hogy milyen környezetben találja magát az elhunyt, az ugyancsak változó. Eleven hallucinációk ugyanolyan valóságossá tehetik az élményt, mint bármi mást, amit halandó életében átélt. Mondtam, hogy a gondolatok és az érzelmek teremtik a fizikai valóságot: ezek teremtik a halál utáni élményeket is. Ez nem jelenti azt, hogy ezek az élmények nem érvényesek – legalábbis nem kevésbé, mint amennyire a fizikai élet érvényes.

Az egyik létből a másikba való átmenet szimbolizálására különféle jelképek használatosak; ezek közül soknak rendkívüli értéke van, amennyiben az érthető utalásokból valamiféle keret áll össze. Ide tartozik például a Styx folyón való átkelés. A haldokló számított arra, hogy bizonyos folyamatokon bizonyos rendszer alapján keresztül kell mennie. Előre ismerte a térképet. Amikor meghalt, tudata élénk hallucinációban megjelenítette a folyót. A már meghalt rokonok, barátok rész vettek a rituálében, amely számukra is ünnepélyes esemény volt. A folyó éppoly valóságos volt, mint bármelyik az általatok ismert folyók közül, és éppoly veszedelmes is, ha a magányos utazó nem rendelkezett a kellő tudással. A partján ezért mindig segítők tartózkodtak, hogy az átkelésnél senkit ne érjen baj.

Nem volna helyénvaló kijelenteni, hogy ez a folyó csak illúzió. A jelkép ugyanis valóság. Az utat előre eltervezték. Az a bizonyos térkép azonban ma már nincs használatban. Az élők már nem tudják elolvasni. A kereszténység hitt a mennyben és a pokolban, a purgatóriumban, a végítéletben; így tehát a halál után azok számára, akik ebben hisznek, ilyen ceremónia játszódik le, a segítők pedig keresztény szentek és hősök alakját öltik magukra.

(Pauza 21:48-kor.) Aztán az ilyen egyéneknek ebben a keretben, az általuk felfogható fogalmak használatával tudomására hozzák az igazi helyzetet. Évszázadokon át tömeges vallási mozgalmak teljesítették a feladatot, hogy az emberek elé valami-

lyen követhető tervrajzot állítsanak. Keveset számított, hogy később a tervet úgy kezelték, mint a gyerekek iskoláskönyvét, egy színes mesékkel tarkított utasításgyűjteményt. A célnak ugyanis megfelelt, és kevés félreértésre adott alkalmat.

Azokban az időszakokban, amikor ilyen tömeges ideák nem hatnak, nagyobb a tévedés lehetősége, ha pedig a halál utáni életet teljesen megtagadják, a probléma valamelyest még tovább növekszik. Sokan természetesen örömöt éreznek, hogy még mindig működik a tudatuk. Másoknak újra meg kell tanulniuk a viselkedés bizonyos törvényeit, mert maguktól nem ismerik fel gondolataik és érzelmeik kreatív lehetőségeit.

Megeshet például, hogy az ilyen egyén egyetlen szempillantás alatt tíz különböző környezetben találja magát, és fogalma sem lesz róla, hogy helyzetének mi az oka. Egyáltalán nem lát folyamatosságot, csak azt érzi, hogy minden ok és cél nélkül vetődik egyik élménytől a másikig, és nem jön rá, hogy a szó szoros értelmében a saját gondolatai lökdösik ide-oda.

(21:55.) Most a közvetlenül a halál utáni eseményekről beszélek, vannak ugyanis más szakaszok is. A segítők részei lesznek a hallucinációknak, hogy kiszabadítsanak belőlük, de mindenekelőtt a bizalmatokat kell elnyerniük.

Egy időben – a ti fogalmaitok szerint – magam is ilyen segítőként működtem; Ruburt ma álmában ugyanezt az utat járja. A segítő szempontjából nézve eléggé ké-

nyes a helyzet, mert a legteljesebb pszichológiai diszkrécióval kell eljárni. Rájöttem például, hogy Mózes az egyik embernek nem ugyanazt jelenti, mint a másiknak. Több alkalommal szolgáltam teljesen hiteles Mózesként – talán nehéz elhinni, de egyszer még egy arab férfi számára is.

(22:00.) Az arab egyébként fölöttébb érdekes karakter volt; az ő példájával fogok érzékeltetni néhány felmerülő nehézséget. Gyűlölte a zsidókat, de valahogy mégis a mániájává vált, hogy Mózes hatalmasabb Allahnál, és éveken át ez a titkos bűn terhelte a lelkiismeretét. A keresztes háborúk idején éppen Konstantinápolyban élt. Elfogták, és hozzácsapták egy csoport törökhöz, akiket a keresztények ki akartak végezni, méghozzá iszonyú kegyetlenséggel. Mindjárt kezdetnek szétfeszítették a száját, és izzó parazsat erőltettek bele. Előbb Allahhoz fohászkodott, aztán pedig, amikor még jobban kétségbeesett, Mózeshez. Mihelyt a tudata elhagyta a testét, Mózessel találkozott.

Inkább hitt Mózesben, mint Allahban, én meg az utolsó pillanatig nem tudtam, melyik formát vegyem fel. Nagyon szeretetreméltó fickó volt; az adott körülmények között nem is nagyon bántam, hogy azt várja el: Mózes és Allah megküzdjön a lelkéért. Nem volt képes megszabadulni az erőszak eszméjétől, pedig erőszak által halt meg. Semmivel sem lehetett meggyőzni, hogy fogadja el a békességet, a nyugalmat, úgyhogy végül összehoztuk neki a csatát, amelyet látni akart.

Egy barátom és még néhányunk segítségével megrendeztük a ceremóniát: az ég átellenes pontjain egy-egy felhőből Allah meg én mennydörgő hangon jelentettük be igényünket az elhunyt lelkére – ő pedig, szegény feje, a földre rogyva reszketett kettőnk között. Tréfásan adom elő a történetet, de meg kell értsétek: a helyzetet a férfi hite hozta létre, és mi azért játszottuk végig, hogy felszabadítsuk őt.

Jehovát szólítottam, de hasztalanul, mert az arab nem hallott Jehováról, csak Mózesről – minden bizodalmát Mózesbe vetette. Allah kozmikus kardot rántott elő, én azonban lángra lobbantottam a pengéjét, el kellett dobnia. A kard a földre hullott, és a táj meggyulladt körülötte. Arabunk megint felkiáltott. Követők hadát pillantotta meg Allah mögött, mire énmögöttem is megjelent a hívek serege. A barátunk meg volt győződve: hármunk közül az egyiknek pusztulnia kell, és rettentően félt, hogy ő lesz az áldozat.

A két felhő, amelyben helyet foglaltunk, egyre közelebb úszott egymáshoz. Kezemben táblát tartottam, amelyen ez a felirat állt: "Ne ölj." Allah kardot lóbált. Ahogy közelebb értünk egymáshoz, kicseréltük ezeket, és a követőink összekeveredtek. Mi ketten egybeolvadtunk, fölvettük a Nap alakját *(a Nap szót Seth le is betűzte)*[*], és kijelentettük: – Egyek vagyunk.

---

[*] Az angolban a Nap jelentésű szó *(Sun)* és a fiúgyermeket jelentő *son* hangzása összetéveszthető, ezért kellett Sethnek lebetűznie a szót. (A ford.)

A két, homlokegyenest ellentétes rendszernek egyesülnie kellett, különben ez az ember nem találta volna meg a békességet. Csak ezután foghattunk hozzá, hogy helyzetét elmagyarázzuk neki.

Most tarthattok szünetet.

(22:20. Jane mély transzban volt, bár Seth kalandjának egyes részleteire vissza tudott emlékezni. Azt mondta: a szöveggel mintegy párhuzamos képek sorozatát látta, de nem tudta elmondani, hogy mik voltak.

A keresztes háborúk a keresztény erők által szervezett hadjáratok voltak a tizenegyedik, tizenkettedik és tizenharmadik században; céljuk az volt, hogy a Szentföldet visszafoglalják a muzulmánoktól. Miközben Seth beszélt, Jane – mint mondta – azon törte a fejét, hogy vajon mit keresett egy arab akkoriban a török Konstantinápolyban. Elmagyaráztam Jane-nek a terület földrajzát. Az arab utazó valóban eljuthatott Konstantinápolyba (ma Isztambul), szárazföldi úton az arab területektől északra fekvő Törökországon át, de akár hajóval is, a Földközi-tenger keleti medencéjében, Törökországot megkerülve, és áthajózva a Dardanellákon. A Közel-Keleten aránylag rövidek a távolságok.

Jane-nek a szó szoros értelmében semmi érzéke sincs a földrajzhoz, sem a távolságokhoz; ezek a hiányosságok az üléseken kifejezetten az előnyére

váltak. Ennek ellenére helyi környezetben tévedhetetlen az irányérzéke, az égtájakat például sokkal pontosabban meg tudja mutatni, mint én. Az ülés 22:43-kor folytatódott.)

Tehát: Az ilyen segítőknek nagy fegyelemre és gyakorlatra van szükségük.

Az előbb ismertetett esetet megelőzően például sok életet töltöttem segítőként, nappali álomállapotaimban, egy társam tanításai alapján.

Lehetséges például, hogy a segítő eltéved a kibontakozó hallucinációkban; ilyenkor egy másik tanító váltja ki. Fontos, hogy finoman megszondázzuk a pszichológiai folyamatokat, mert végtelen a hallucinációk változatossága. Még az is előfordulhat, hogy a segítő valakinek a kedvéért egy kimúlt kutya vagy macska formáját ölti magára.

Ez a hallucinációs tevékenység általában közvetlenül a halál után megy végbe, és rövid ideig tart. Akadnak azonban olyanok is, akik korábbi gyakorlatuk, fejlődésük folytán tökéletesen tisztában vannak a helyzetükkel, és rövid pihenő után máris készen állnak, hogy újabb szintekre lépjenek tovább, ha kívánják.

Tudatára ébredhetnek például saját korábbi reinkarnációs Énjeiknek, azonnal felismerve mindazokat a személyiségeket, akikkel ezekben az életekben kapcsolatban álltak, ha ezek a személyiségek nem másutt vannak elfoglalva éppen. Ekkor már szándékosan hallucinálhatnak, vagy "újraélhetik" korábbi életeik egyes részeit, ha

kívánják. Azután az önvizsgálat időszaka következik, hogy úgy mondjam, az egyenleg elkészítése: teljes egészében áttekinthetik saját teljesítményüket, képességeiket, gyenge pontjaikat, és eldönthetik, hogy vissza kívánnak-e térni a fizikai életbe, vagy sem.

(22:55.) Mindenki átélheti bármelyiket ezek közül a szintek közül; az önvizsgálaton kívül bármelyik teljesen el is hagyható. Mivel az érzelmek annyira fontosak, nagyon jót tesz, ha barátok várnak rád. Sok esetben azonban ezek a barátok már továbbléptek más tevékenységi területekre: sokszor tehát egy segítő ölti magára a barát alakját egy időre, amíg szert nem teszel a kellő biztonságra.

A legtöbb ember nem hisz abban, hogy elhagyhatja a testét – ez az egyetlen oka annak, hogy általában szinte soha sincsenek tudatos, testen kívüli élményeitek, amíg éltek. Ezek az élmények minden szónál sokkal jobban megismertetnék veletek a halál után rátok váró körülményeket.

Ne felejtsétek, hogy bizonyos értelemben a jelenlegi, fizikai létetek is tömeges hallucináció eredménye. Hatalmas szakadékok tátonganak az egyik ember valósága és a másiké között. A halálban a tapasztalatoknak éppoly bonyolult és szövevényes a szervezettségük, mint amit most ismertek. Ma is megvannak saját, egyéni hallucinációitok, csak nem jöttök rá, hogy mi az. Az ilyen hallucinációk, amelyekről beszéltem, a nagyon intenzív, jelképes erejű találkozások álmaitokban is előfordulhatnak,

amikor a személyiség nagy változás előtt áll, amikor ellentétes gondolatoknak egyesülniük kell, vagy az egyik át kell adja helyét a másiknak. Magas töltésű, jelentős pszichológiai és pszichés események ezek, akár a halál előtt történnek, akár utána.

(23:05.) Ha álomállapotban fordulnak elő, egy egész civilizáció sorsát megváltoztathatják. A halál után az egyén úgy is vizualizálhatja éppen befejezett fizikai életét, mint egy állatot, amellyel el kell bánnia. Ennek a küzdelemnek vagy találkozásnak messzeható következményei vannak, mert az embernek önmaga minden részével közös nevezőre kell jutnia. A példaként felhozott esetben, ha a hallucináció azzal ér véget, hogy meglovagolja az állatot, összebarátkozik vele, háziasítja, megöli, vagy éppen az öli meg őt – bármelyik változat... *(Jane köhögni kezdett, aztán elhallgatott, és ivott egy korty sört)*... gondosan mérlegre kerül, és az eredmény erősen közrejátszik majd a későbbi fejlődésében.

Ruburt kedvéért most inkább tartsatok szünetet.

(- Semmi baj. – Jane hangja rekedt volt és gyönge; azt hiszem, pár pillanat múlva úgyis abba kellett volna hagynia. Hét év alatt, amióta az ülések tartanak, nagyon kevés esetben fordult elő, hogy bármi probléma akadt a hangjával.

23:11-kor felolvastam neki a szöveg utolsó bekezdéseit, de semmiféle érzelmi összefüggést nem tudott fölfedezni, ami megmagyarázta volna a gége-

bántalmat; én sem találtam ilyet. Jane határtalanul szereti az állatokat. Arra gondoltam, talán a Seth által felhozott példa váltotta ki a reakciót, de Jane-nek ez sem mondott semmit. 23:20-kor folytattuk; a hangja erősebb volt, de szárazabb, mint általában.)

Tehát: Nemsokára vége az ülésnek.

Ezt az "élet-szimbolizációt" azok szokták alkalmazni, akik életükben keveset foglalkoztak önvizsgálattal. Ez tehát az önvizsgálat folyamatának része, amikor az egyén az életét egyetlen képként alkotja meg, és ilyen formában foglalkozik vele. Néha epizódok sorozatára van szükség...

Vége a diktálásnak, legszívélyesebb üdvözletem mindkettőtöknek és a szeretett szörnyetegnek ott melletted.

– Jó éjt, Seth, és köszönöm. (Willie, a macskánk mellettem szunyókált a kanapén. 23:25. Jane hamarosan visszanyerte megszokott hangját.)

537. ÜLÉS, 1970. JÚNIUS 24., SZERDA
21 ÓRA 24 PERC

(Az ülésen vendégként jelen volt John Barclay üzletember, aki egy másik városban él. John megtartotta ígéretét: magával hozott egy magnószalagot, amelyen összefoglalta a Seth által közölt adatokat szakmai pályájának több éves időszakával kapcsolatban. Felsorolta azt is, hogy az elmondottak menynyiben váltak be, mennyiben nem. Az eredmény kitűnő volt.

Mint a legtöbbször, ha tanúk vannak jelen, Jane most is gyors, eleven tempóban kezdte a beszédet. A szeme tágra nyílt, és nagyon sötét volt, a hangját is erősebbnek hallottam, mint általában. Mintha Johntól egy kis plusz energiát kapott volna, közvetlen, azonnali felhasználásra.)

Tehát: Jó estét.

(John és én): – Jó estét, Seth.

Jó estét a barátunknak is. Remélem, nem bánod, ha beiktatunk egy kis diktálást. Muszáj nyakon csípnem *(itt rám mutatott)*, amikor csak tehetem, ha valamikor be akarom fejezni a könyvemet.

(Élénk derűvel): Tehát: Hőskölteményt írunk. Folytassuk a diktálást.

Ruburt egyik hallgatója szerette volna tudni, van-e a valamiféle szervezettségük, rendszerük a közvetlenül a halál utáni élményeknek. Ez a kérdés sokakban felmerül, azért itt foglalkozom vele.

Először is: az eddigiekből már nyilvánvalónak kell lennie, hogy nincs *egyetlen*, halál utáni valóság: minden élmény más. Általánosságban szólva azonban léteznek a dimenziók, ahol ezek az egyéni tapasztalatok lezajlanak. Van például egy kezdeti szakasz azok számára, akik még mindig a fizikai valóságra koncentrálnak, vagy azok számára, akiknek gyógyulásra, pihenésre van szükségük. Ezen a szinten kórházak, szanatóriumok találhatók. A páciens itt még nem is tud róla, hogy egyáltalán történt vele valami.

Egyes emberekben a betegség ideája annyira erőteljes, hogy egész földi életét eköré a pszichológiai központ köré szervezte. Ilyenkor előfordul, hogy az új testre is kivetíti a betegséget, ugyanúgy, ahogyan a régire. Ezek az emberek különféle lelki terápiát kapnak: mindegyik megtudja, hogy teste állapotát a saját hite állítja elő.

(21:32.) Sokaknak azonban nem szükséges keresztülmenni ezen a szakaszon. Mondanom sem kell: a kórházak, a gyakorlóközpontok a ti fogalmaitok szerint nem fizikai természetűek. Általában a segítők tartják fenn őket, a terv végrehajtása közben. Ha akarjátok, tekinthetitek ezt is hallucinációnak. Az azonban tény, hogy azok

számára, akik ebbe a valóságba kerülnek, ezek az események tökéletesen valóságosak.

Léteznek gyakorlóközpontok is. Ezekben a valóság természetét mindenki számára olyan módon magyarázzák el, hogy képes legyen megérteni és érzékelni. Egyesek számára eleinte a közkeletű példabeszédek, tanmesék jelképrendszere használatos, aztán fokozatosan leszoktatják őket róla. Ezekben a központokban működnek csoportok, ahol azok kapnak útmutatást, akik a fizikai környezetbe való visszatérés mellett döntöttek.

Más szóval: megtanulják a módszereket, amelyek segítségével az érzelmek és a gondolatok fizikai aktualitássá változtathatók. A háromdimenziós rendszerrel ellentétben itt nincs várakozási idő az ilyen gondolatok felbukkanása és materializációja között.

Mindez többé-kevésbé ugyanazon a szinten megy végbe, bár azt meg kell értenetek, hogy itt bizonyos mértékig leegyszerűsítem a dolgokat. Vannak például olyanok is, akik korábbi életeik során akkora fejlődést tanúsítottak, hogy e periódusokon nem kell keresztülmenniük: azonnal hozzáfoghatnak a nagyobb szabású programok megvalósításához.

Korábban beszéltem már ilyen fejlődésről. Lehet, hogy némelyik olvasóm, aki nem tud arról, hogy bármiféle paranormális képessége volna, most arra gondol: a

halála után hosszú és gyötrelmes gyakorlási periódusnak nézhet elébe. Sietve hozzáteszem tehát: az ilyesfajta képesség nem szükségszerűen tudatos, nagy része pedig amúgy is álomállapotban működik, tehát nem tudtok róla.

Most szünetet javasolok, azután folytatjuk.

– Remélem – mondtam tréfásan.

Én mindig folytatom. A rossz pénz nem vész el.

– Oké. – (Szünet 9:42-től 9:58-ig.)

Tehát: Megeshet, hogy a halálod után egyszerűen nem vagy hajlandó elhinni, hogy meghaltál; érzelmi energiáid fókuszát továbbra is azokra állítod, akiket életedben ismertél.

Ha például megszállottként dolgoztál valamilyen ügyön, megpróbálkozhatsz azzal, hogy végigvidd. Mindig vannak segítők, akik megértetik veled a helyzetedet, de te annyira elmerülhetsz saját gondolataidban, hogy nem figyelsz rájuk.

Tehát: A kísértetek témáját külön tárgyalom majd, nem ebben a fejezetben. Itt legyen elég annyi, hogy a fizikai valóságra irányuló, nagy intenzitású érzelmi fókusz visszatarthat benneteket a további fejlődéstől.

Amikor a tudat elhagyja a testet, és egy időre távol marad tőle, a kapcsolat természetesen megszakad. A testen kívüli állapotokban a kapcsolat továbbra is fennáll. Előfordulhat, hogy ha valaki meghal, tökéletesen félreérti ezt az élményt, és megpró-

bál visszatérni a hullába. Ez olyankor fordul elő, ha a személyiség szinte kizárólag a fizikai képmással azonosította magát.

Ez nem gyakori eset. Mégis, bizonyos körülmények között, az ilyen egyének megpróbálkoznak a fizikai szervezet újraélesztésével, és amikor felismerik, milyen állapotban van a test, pánik lesz rajtuk úrrá. Némelyek például hosszasan zokogtak a holttest fölött, azután is, hogy a gyászolók már eltávoztak; nem vették észre, hogy ők maguk tökéletes épségben vannak, holott a testük beteg volt, egyes szerveik gyógyíthatatlanok.

Ezek úgy kezelik a testüket, mint a kutya a csontot. Mások, akik nem tökéletesen azonosultak a testükkel, sokkal könnyebben tudják elhagyni. Azok viszont, akik gyűlölték saját testüket, a haláluk után azt tapasztalják, hogy furcsa mód vonzódnak hozzá.

(22:07.) Mindezek a körülmények azonban nem szükségszerűen állnak elő, ha egyes konkrét eseteket vizsgálunk. Az mégis biztos, hogy miután elhagytad fizikai testedet, azonnal egy másik testben találod magad. Ez ugyanaz a forma, amelyben a testen kívüli élményeid során utazol; hadd emlékeztessem ismét olvasóimat, hogy kivétel nélkül mindegyikük minden nap elhagyja a testét egy időre – éjszaka, amikor alszik.

E formát fizikainak fogod érzékelni. Azok, akik még fizikai testben vannak, általában mégsem érzékelik majd. Ez a test képes lesz megtenni mindent, amire ma álmaidban képes vagy. Repülhet, áthatolhat szilárd tárgyakon, kívánságod szerint utazhat egyik helyről a másikra, amint rágondolsz az illető helyre.

Ha kíváncsi vagy, mit csinál Sally néni a New York állambeli Poughkeepsie-ben, azonnal ott találod magad. Általában azonban nem leszel képes fizikai tárgyakat manipulálni. Nem tudsz fölemelni egy lámpát, elhajítani egy tányért. Ez a test azonnal a tiéd, de nem az egyetlen forma, amely rendelkezésedre áll majd. Ami azt illeti, ez a forma ráadásul nem is új. Ma is össze van szövődve fizikai testeddel, csak éppen nem érzékeled. A halál után azonban egy időre ez lesz az egyetlen test, amelyről tudni fogsz.

(Pauza 22:15-kor.) Sokkal később, sok szinten keresztül megtanulod, hogyan ölthetsz sokféle formát, tetszésed szerint, tudatosan. Bizonyos értelemben elmondható, hogy ma is ezt teszed: amikor pszichológiai tapasztalataidat – gondolataidat és érzéseidet – a szó szoros értelmében, bár tudattalanul fizikai tárgyakká fordítod le. Ha például a halálod után elképzeled önmagadat kisgyermekként, azt veheted észre, hogy annak a kisgyermeknek a formáját öltötted magadra, aki voltál. Egy bizonyos ideig tehát képes vagy manipulálni ezt a formát, ugyanis felvehetsz bármilyen alakot, amellyel a közvetlenül megelőző fizikai életedben kapcsolatban álltál. Meghalsz pél-

dául nyolcvanévesen, és a halálod után eszedbe jut, milyen erős és egészséges voltál húszéves korodban; ilyenkor azt tapasztalhatod, hogy a formád ennek a belső képnek megfelelővé alakul.

A legtöbben haláluk után érettebb képmást választanak; általában abból az időszakból valót, amikor a fizikai képességeik csúcsán voltak, tekintet nélkül arra, hogy melyik életszakaszban érték el ezt a fizikai csúcsot. Mások inkább azt a formát választják, amelyet az érzelmi vagy mentális csúcs elérésekor viseltek, tekintet nélkül arra, hogy ez a forma mennyire volt szép vagy fiatal. Tudsz követni?

– *Igen.*

Tehát kényelmesen fogod érezni magad a formában, amelyet választottál, és általában ezt fogod használni az ismerőseiddel való kommunikáció idején; az élőkkel való kommunikációhoz viszont inkább azt a formát fogod felvenni, amelyikben a fölkeresni kívánt egyén megismert.

Most tarthattok szünetet, utána ismét *fölkereslek*.

(Jane Sethként John Barclayre mutatott, aki mellettem ült a kanapén. John délután valami szakmai összejövetelen vett részt, ahol pezsgőt szolgáltak fel, ezért most igencsak álmos volt...)

Ő most álomállapotban van.

– *Úgy is néz ki.*

(John mosolyogva megszólalt): – Próbállak követni, Seth. Lassanként.

(Szünet 22:25-tól 22:37-ig. Seth végül megszakította a hosszú beszélgetést, amelyet Jane, John meg én folytattunk a szünetben.)

Tehát: Folytathatjuk a diktálást?

A halál utáni környezet nem egy másik bolygón található. Teret nem foglal el, tehát alapvetően értelmetlen az a kérdés, hogy "Hol történik mindez?"

Az ilyen kérdés annak a következménye, hogy tévesen értelmezitek a valóságot. Nincs tehát egyetlen, megmutatható, kijelölhető hely. Ez a környezet az általad ismert fizikai világ közepette létezik, csak nem érzékelitek. Érzékelési mechanizmusotok nem teszi lehetővé, hogy erre a tartományra ráhangolódjatok. Amit érzékelni tudtok, amire képesek vagytok reagálni, az csupán egy erősen specializált, szűk sáv a valóságból. Mondtam már korábban is: a többi valóság együtt létezik a tiéddel – például a halálban is. Egyszerűen csak levetkőzöd a fizikai kellékeket, más mezőkre hangolódsz rá, és más alapfeltevések szerint fogsz reagálni.

(22:43.) Ebből a másik nézőpontból bizonyos mértékig képes vagy érzékelni a fizikai valóságot. Vannak azonban energiamezők, amelyek elválasztják egymástól a kettőt. A ti térfelfogásotok mindenestől annyira torz, hogy minden igazi magyarázat a legnagyobb nehézségekbe ütközne. Kérünk egy kis türelmet. *(Pauza.)*

Érzékelő mechanizmusotok ragaszkodik például ahhoz, hogy a tárgyak szilárdak; ugyanígy ragaszkodik ahhoz is, hogy tér létezik. Amit érzékszerveitek az anyag természetéről közölnek veletek, az igencsak helytelen, és amit a térrel kapcsolatban közölnek, az szintén téves – téves az alapvalóság fogalmaihoz képest, bár a háromdimenziós valóság fogalmaival természetesen összhangban van. *(Humorral):* Az eleven állapotból kiinduló, testen kívüli élmények során sok olyan probléma merül fel a térrel kapcsolatban, amilyenekkel a halál után találkozhattok. Az ilyen epizódokban az idő és a tér igazi természete észlelhetőbbé válik. A halál után nincs szükség időre a térben való haladáshoz. A tér, mint a távolságok helye, nem létezik. Illúzió. Léteznek korlátok, de ezek mentális vagy pszichés korlátok. Az élmény, a tapasztalat intenzitásának különbségét érzékelitek például mérföldekben mérhető távolságként.

A halál után egy gyakorlóközpontban találod magad. Elméletileg a fizikai térben ez a központ lehetne akár itt a nappali szobátok kellős közepén is, de a távolság közted és a még életben lévő családtagjaid között, akik itt üldögélnek, és éppen rád gondolnak, vagy újságot olvasnak, egyáltalán nem térbeli. Távolabb volnál tőlük, mint akkor, ha – mondjuk – a Holdon lennél.

Te talán el tudnád fordítani figyelmed fókuszát a középpontról, és elvileg láthatnád a szobát meg a benne tartózkodókat; ennek a távolságnak tehát semmi köze a köztetek lévő térbeli mérföldekhez.

(22:55.) Vége a diktálásnak. Attól tartok, a barátunk még a végén elalszik itt nekünk. *(Jane Sethként Johnra mutatott. John nevetett.)*

(John): – Elnézést, ha ezt a látszatot keltettem, Seth.

Ez a látszat igazi volt.

(John): – Ma éjjel bepótolom.

Tehát: Van kérdés?

(John): – Csak általánosságok... Semmi konkrét. (John és Seth ezután rövid beszélgetésbe elegyedett, és az ülés 23:04-kor ért véget.

Az erről az ülésről készített jegyzeteim eredetileg magukban foglalták Seth hosszú előadásának szövegét, amely Jane tegnap esti, 1970. június 23-i ESP-csoportján hangzott el. Seth azon az ülésen is a szervezettel foglalkozott – a szervezettel a mi valóságunkban és másokban. Olyan kérdésekre adott választ, amelyeket Jane meg én gyakran föltettünk magunkban, ezért ezt a szöveget szinte teljes terjedelmében a Függelékben közöljük.)

10.
"Halál"-körülmények az életben

538. ÜLÉS, 1970. JÚNIUS 29., HÉTFŐ
21 ÓRA 07 PERC

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

(Tréfásan): Tehát: Tizedik fejezet – "Halál"-körülmények az életben. (Seth el is ismételte a fejezetcímet, hogy az írásjelek biztosan a helyükön legyenek.)

A halál utáni élmények nem tűnnek majd idegennek vagy érthetetlennek, ha felismered, hogy voltál már hasonló helyzetekben jelenlegi életed során is.

Alvás és álmodás közben ugyanabban a létdimenzióban jártok, ahol a halál utáni élmények játszódnak. Éjszakai kalandjaitok legfontosabb részeire nem emlékeztek, ezért azok a részek, amelyeket fel tudtok idézni, bizarrnak és kaotikusnak tűnnek. Ennek egyszerűen az az oka: jelenlegi fejlettségi szintetek nem teszi lehetővé, hogy egynél több környezetben képesek legyetek működni.

Ennek ellenére mégis tudatosan létezel, összerendezett, céltudatos és kreatív állapotban vagy akkor is, amikor fizikai tested alszik, és olyan tevékenységeket folytatsz, amelyekről azt mondtam, hogy a halál után fogod megtapasztalni őket. Figyelmed fókuszát egyszerűen átállítod a cselekvés egy másik dimenziójára: arra, amelyben valóban tudatosan működtél.

(21:15.) Mármost, ahogy ébren töltött életedről emlékeid vannak, ahogy a mindennapok eseményeiről nagy memóriakészletet hordozol, és ez az emlékforrás a napok folytonosságának érzetét kelti benned, ugyanúgy alvó Éned is rendelkezik hasonló nagyságú memóriakészlettel. Ahogyan nappali életednek megvan a folytonossága, ugyanúgy folyamatos az álombeli életed is.

Egy részed tehát tudatosan emlékszik minden egyes álombeli találkozásra, tapasztalatra. Az álmokban nincs több hallucináció, mint a fizikai életben. Álombeli Éned szempontjából éber fizikai Éned az álmodó: te vagy az álmodó, akit útjára bocsát. Nappali élményeid az ő álmai, ha tehát álmodó Énedet vizsgálgatod, ha őrajta gondolkodol, ezt erős elfogultsággal teszed, hiszen az a meggyőződésed, hogy a te "valóságod" a valódi, az ő valósága csupán illúzió.

(21:20.) Pedig az ő valósága sokkal közelebb áll a lényedhez. Ha az álomban nem találsz összefüggést, ennek az az oka, hogy belehipnotizáltad önmagadba: az álmok összefüggéstelenek. Ébredéskor persze megpróbálod éjszakai kalandjaidat fizikai

fogalmakká lefordítani, és beilleszteni a valóságról alkotott, korlátozott és torz képedbe.

Ez bizonyos mértékig természetes. Oka van annak, hogy a fókuszt a mindennapi életre irányítod. Ezt feladatként vetted magadra. Csakhogy ennek keretei között növekedned, fejlődnöd kellene, kitágítanod tudatod korlátait. Nagyon nehéz beismerni, hogy álomállapotban sok szempontból hatékonyabb és kreatívabb vagy, mint ébren; kissé zavarbaejtő tudomásul venni, hogy az álombeli test valóban képes repülni, le tudja győzni a teret és az időt. Sokkal könnyebb elhitetni önmagaddal, hogy ezek az élmények csak jelképesek, nem értelmezhetők szó szerint, és bonyolult pszichológiai elméleteket alkotni – például – az álombeli repülés megmagyarázására.

Az az egyszerű igazság: ha azt álmodod, hogy repülsz, akkor nagyon gyakran valóban repülsz. Az álom állapotában többé-kevésbé ugyanolyan körülmények között létezel, mint azok a tudatok, amelyek nem a fizikai valóságra irányítják figyelmük fókuszát. Sok így szerzett élményed tehát pontosan azonos azzal, amit a halálod után élsz át. Beszélhetsz meghalt barátaiddal, rokonaiddal; ellátogathatsz a múltba, üdvözölheted régi osztálytársaidat; végigmehetsz az utcákon, amelyek a fizikai időben ötven évvel korábban léteztek; utazhatsz a térben úgy, hogy ehhez fizikai időre nincs szükséged; találkozhatsz segítőkkel, kaphatsz útmutatást; taníthatsz másokat; végezhetsz jelentős munkát; problémákat oldhatsz meg; hallucinálhatsz.

A fizikai életben késleltetés működik az idea megszületése és a belőle származó fizikai konstrukció megvalósulása között. Az álomvalóságban ez nem így van. Ennélfogva a halál utáni valósággal való megismerkedés legjobb módja, ha fölfedezed és megérted saját álmodó Énedet. Nem sok ember hajlandó rászánni az időt és az energiát.

A módszerek azonban rendelkezésre állnak, és azok, akik használják őket, a haláluk után nem azt fogják tapasztalni, hogy elidegenednek önmaguktól, saját életüktől, amikor figyelmük teljes fókuszát abba az irányba állítják.

Most tarthattok szünetet.

(21:34-től 21:47-ig.)

Tehát: Mivel tudatos memóriátok oly szorosan kötődik a testen belüli tudathoz, hiába hagyjátok el a testet, miközben az alszik, az éber tudatnak általában nincs emléke erről.

Alvó állapotban megvannak az emlékeid mindenkiről, akivel álmaidban találkoztál, jóllehet ezeket az embereket nappali életedben esetleg nem is ismered. Lehet, hogy alvó állapotban folyamatos kapcsolatban állsz olyanokkal, akik a világ más tájain élnek, és éber állapotban tökéletesen idegenek számodra.

Ahogyan nappali tevékenységednek van jelentősége és célja, ugyanúgy van álombeli kalandjaidnak is, és ezekben szintén saját céljaid elérésén munkálkodsz. A halál

után ezeket folytatod majd. A fizikai léted mögött működő vitalitás, erő, élet és kreativitás ebben a másik dimenzióban keletkezik. Más szóval: te sok szempontból az alvó Éned testbeli kivetülése vagy.

Ám még az álmodó Én is, ahogy te gondolkodsz felőle, csupán árnyéka önnön valóságának, mert az álmodó Én a ti fogalmaitok szerint értelmezett folyamatosságot biztosító, pszichológiai referenciapont, amely összehozza identitásod különböző részeit. Mélyebb természetéről csak a legfejlettebbeknek van tudomásuk. Más szóval: az álmodó Én egy erős egyesítő síkot jelképez teljes identitásod számára. Tapasztalatai elevenek, "személyisége" ugyanolyan gazdag – sőt gazdagabb –, mint az általad ismert fizikai személyiség.

Képzeld egy percre gyermeknek magad, én pedig megpróbálom elvállalni a nehéz, megerőltető feladatot, hogy elmagyarázzam neked, milyen leszel tökéletesen kifejletten, felnőttkorodban – és e magyarázatban kijelentem: ez a felnőttkori Én bizonyos mértékig már ma is a részed: abból nő ki, abból vetül ki, ami most vagy. Mire a gyermek ezt kérdezi: "De velem mi lesz? Meg kell halnom ahhoz, hogy ezzé a másik Énné változhassak? Én nem akarok megváltozni. Hogyan lehetnék a felnőtt, ha egyszer az nem azonos velem, aki most vagyok? Hogy azzá változzam, ahhoz nekem, aki most vagyok, mindenképpen meg kell halnom!"

Körülbelül ugyanilyen helyzetben vagyok most, amikor megpróbálom elmagyarázni a belső Én mibenlétét: álmodban tudsz ugyan a létezéséről, de igazából mégsem tudod felmérni érettségét, képességeit; pedig hát ezek hozzád tartoznak, ugyanúgy, ahogy a felnőtt képességei megvannak a gyermekben. Álmodban többek között azt is megtanulod, hogyan alkosd meg következő fizikai életedet.

(22:07.) Álmodban problémákat oldasz meg. Napközben, tudatosan csak az álmodban megtanult problémamegoldó módszereket tudod használni. Céljaidat álmodban tűzöd ki, halálod után pedig a következő inkarnációd számára tűzöd ki a célokat.

Szavakkal nem könnyű leírni a pszichológiai rendszereket. Már a személyiség közismert fogalmának elmagyarázásához is seregnyi új kifejezést kell bevezetni: id, tudatalatti, ego, felsőbbrendű ego – mindezekre azért van szükség, hogy a fizikai személyiséget összetevő, egymásba fonódó mozgásokat megkülönböztethessük. Az álmodó Én ugyanilyen bonyolult. Elmondható tehát, hogy egyes részei a fizikai valósággal, a fizikai manipulációval és tervekkel foglalkoznak, mások a kreativitás mélyebb rétegeivel, amelyek a fizikai fennmaradást szolgálják, ismét mások a személyiség eddig nem ismert, tágabb részeihez kötődő kommunikációval, további részek a léleknek nevezhető általános, egyedi entitás tapasztalataival, létezésével, az igazi, sokdimenziós Énnel.

A lélek teremti meg a testet. A teremtő nem nézi le teremtményét. A léleknek oka van a test megteremtésére, a fizikai létezés megteremtésére, és ez az ok nem az, hogy megutáltassa veletek a fizikai életet, nem is az, hogy megvessétek a benneteket körülvevő érzéki örömöket. Fontosabb felismeréseket, több szépséget, az életnek több értelmét kell megtaláljátok a belső utazásokban; a teljes élvezet, a tökéletes fejlődés azonban azt is jelenti, hogy használjátok minden képességeteket, és ugyanilyen kíváncsisággal, lelkesedéssel derítsétek föl belső dimenzióitokat is. A kellő megértés birtokában tehát nagyon is lehetséges, hogy már most megismerkedjetek a halál utáni tájakkal, környezettel, tapasztalatokkal. Ugyanolyan elevennek fogjátok megélni őket, mint bármely más élményeteket. Ezek a felfedezések tökéletesen megváltoztatják a halál utáni léttel kapcsolatos, komor előítéleteket. Nagyon fontos, hogy a lehető legtöbb előítéletet levessétek magatokról, mert ezek hátráltatják a fejlődést.

Most tarthattok egy rövid szünetet.

(22:23-tól 22:39-ig.)

Általánosságban szólva, ha viszonylag elégedett vagy a fizikai valósággal, akkor jobb a helyzeted a belső környezet tanulmányozására.

Ha a fizikai életben csak a rosszat látod, ha úgy érzed, hogy a rossz elnyomja a jót, akkor még nem állsz készen. Ha levert, depressziós vagy, akkor ne indulj el ezekre az éjszakai kirándulásokra, mert pszichés állapotod olyan, hogy ébren és alva egya-

ránt kiábrándító élményekre vagy hangolva. Ne indulj el erre a tanulmányútra, ha a belső élménnyel a fizikai élményt akarod helyettesíteni.

Ha szigorú, hajthatatlan nézeteket vallasz a jóval és a rosszal kapcsolatban, akkor még hiányzik belőled a tudás, amely ebben a másik dimenzióban való működéshez szükséges. Más szóval: légy mentálisan, spirituálisan és pszichológiailag a lehető leghajlékonyabb: nyitott az új gondolatokra, kreatív, minden szervezettől vagy dogmától független.

Biztosnak kell lenned a dolgodban, és legyen benned együttérzés. Ugyanakkor fizikai környezetedben is vállalkozó szelleműnek kell lenned annyira, hogy képes légy kézben tartani az életedet – úgy, ahogy van. Szükséged van minden tartalékodra. Ez aktív felderítés, vállalkozás lesz, nem passzív visszahúzódás, pláne nem gyáva megfutamodás. E könyv vége felé ismertetek majd néhány módszert az érdeklődők számára, hogy tudatosan kutathassátok a halál utáni körülményeket, de közben némileg irányíthassátok is tapasztalataitokat és fejlődéseteket.

Itt azonban kissé részletesebb leírást akarok adni ezekről a körülményekről. A fizikai életben azt látod, amit látni akarsz. A rendelkezésre álló valóság teljes területéből csak bizonyos adatokat érzékelsz – ezeket az adatokat te válogatod meg nagy gondossággal, aszerint, hogy milyen a valóságról vallott felfogásod. Ráadásul magukat az adatokat is te magad teremted.

Ha abban hiszel, hogy az ember gonosz, akkor egyszerűen nem fogod érzékelni az emberekben meglévő jóságot. Tökéletesen érzéketlen vagy rá. Az emberek következetesen a legrosszabb oldalukról mutatkoznak meg előtted. Telepatikus úton gondoskodsz róla, hogy az emberek ellenszenvvel tekintsenek rád, és kivetíted rájuk a saját ellenszenvedet.

(22:54.) Más szóval: tapasztalataid követik elvárásaidat. Ugyanez vonatkozik a halál utáni élményre és az álomélményre is, csakúgy, mint minden más, testen kívüli tapasztalatra. Ha megszállottként foglalkozol a gonoszság gondolatával, akkor környezetedben a gonoszságot fogod megtapasztalni. Ha hiszel az ördögökben, találkozni fogsz velük. Mondtam már korábban is: nagyobb a szabadság, ha a tudat nem a fizikai világra állítja a fókuszt. A gondolatok, az érzelmek úgy válnak valósággá, hogy közben fizikai idő nem telik el. Ha tehát azt hiszed, hogy démonnal fogsz találkozni, magad teremted meg saját gondolataidból a démon formáját, csak éppen nem jössz rá, hogy ez a te teremtményed.

Ha tehát azon kapod magad, hogy a fizikai lét gonoszságain gondolkolkodsz ilyenformán, akkor még nem készültél fel az efféle felfedezésekre. Természetesen ilyen körülmények között is lehetséges, hogy összetalálkozol egy valaki mástól származó gondolatformával, de ha már eleve nem hiszel a démonokban, akkor mindig felismered majd a jelenség igazi természetét, és nem eshet bajod.

Ha azonban ez a saját gondolatformád, akkor tulajdonképpen sokat tanulhatsz abból, ha fölteszed magadnak a kérdést: vajon mit jelképez? Milyen problémát materializálsz ebben a formában? A halál után is adódhatnak ilyen hallucinációid, és jelképes, spirituális küzdelembe is bonyolódhatsz, amire persze nem volna szükség, ha jobban értenéd a dolgokat. Az ideákat, a dilemmákat, a problémákat mindenki a saját felfogóképessége szintjén dolgozza fel.

Tehát: Ma estére vége a diktálásnak. Befejezem az ülést, ha nincsenek kérdéseid.

– *Tudsz arról, amit tegnap este említettem Jane-nek? Hogy a* Seth megszólal *című könyv reklámozására turnét kellene tennünk?*

Ezt később beszéljük meg.

– *Oké.*

Nem túl sokára. Akkor tehát a legszívélyesebb jókívánságaim; nyugodalmas jóéjszakát.

– *Jó éjt, Seth. Nagyon érdekes volt.*

Remélem is, hogy a mondókám ébren tartja az érdeklődésedet.

(23:02. Jane szerint jó volt a transz. – Seth már elkészült a fejezet hátralévő részével is – mondta, mikor visszatért a transzból. – Érzem, hogy az anyagnak nagy tömbjei állnak készen. De már kezd halványulni, távolodni...

Végül is nem kérdeztünk rá újra a reklámturnéra, Seth pedig magától nem hozta szóba. A Seth megszólal 1970 szeptemberében megjelent, mi pedig megtartottuk a turnét.)

539. ÜLÉS, 1970. JÚLIUS 1., SZERDA
21 ÓRA 18 PERC

(Tegnapelőtt, az előző ülés végén Jane azt mondta: Seth már elkészült a tizedik fejezet anyagával; ma este viszont kijelentette: a leghalványabb sejtelme sincs arról, hogyan fogja Seth folytatni a fejezetet.

Egész nap párás, fülledt hőség volt. Órák óta készülődött a zivatar. Végül este kilenc tájban eleredt az eső, villámlott, dörgött. Nem tudtuk, lesz-e ma ülés egyáltalán, mert Seth egyszer azt mondta: az elektromos kisülések zavart okoznak a transzállapotban. Az ülés azonban a szokásos módon elkezdődött; Seth láthatólag nem zavartatta magát.)

Tehát: Folytatjuk a diktálást.

A halál utáni környezet most is létezik körülöttetek. Pont.

Olyan ez, mintha a jelenlegi környezet, az összes fizikai jelenség belőletek vetülne kifelé, mintha egy folyamatos filmvetítés zajlana, és ti csak a vetített képet volná-

tok képesek érzékelni. A képek annyira valószerűek, hogy folyamatosan ezekre reagáltok.

(Pauza 21:23-kor. A vihar olyan lármával tombolt, hogy Sethnek is föl kellett emelnie a hangját.)

A képek arra szolgálnak, hogy elfedjék a többi, érvényes valóságot, amely azonban ugyanúgy, egyidőben létezik, és éppen ezekből a valóságokból szerzitek az erőt és a tudást ahhoz, hogy végrehajtsátok az anyagi kivetítést. Lehetőség van azonban az is, hogy "üresben járassátok a motort", megállítsátok a látszólagos mozgást, és figyelmeteket ezekre a más valóságokra irányítsátok.

Először is fel kell ismerjétek, hogy ezek a valóságok léteznek. A később ismertetendő módszerekhez jó előgyakorlat, ha időnként megkérdezitek önmagatoktól: "Mi az, aminek ebben a pillanatban tudatában vagyok?" Ezt nyitott és lehunyt szemmel egyaránt tegyétek meg.

Amikor a szemed nyitva van, ne vedd készpénznek, hogy csak a közvetlenül érzékelhető tárgyak léteznek. Nézd meg azt a helyet is, ahol a tér üresnek látszik, és hallgass bele a csöndbe. Az üres tér minden centiméterét molekuláris szerkezetek töltik ki, de ti megtanítottátok önmagatoknak, hogy ezeket ne érzékeljétek. Léteznek másféle hangok, de begyakoroltátok, hogy ezeket ne halljátok meg. Belső érzékeite-

ket csak alvó állapotban használjátok; amikor ébren vagytok, nem vesztek róluk tudomást.

(A lámpák ekkor hunyorogni kezdtek, kétszer egymás után.)

A belső érzékek képesek a nem fizikai adatok felfogására is. Nem csapják be őket a háromdimenziós valóságba vetített képeitek, bár fizikai tárgyakat is képesek érzékelni. Fizikai érzékszerveitek a belső érzékek meghosszabbításai; a halál után a belső érzékekkel fogtok tájékozódni. Ezeket használjátok a testen kívüli élményekben is. A belső érzékek állandóan működnek a normális éber tudat alatt...

(A vihar kitörése után valami baleset vagy tűzeset történhetett a környékünkön; az is lehet, hogy mindkettő. Több autó robogott el sivító szirénákkal a tőlünk pár méternyire lévő Walnut Streeten. Azt hittem, a ribillió fel fogja riasztani Jane-t a transzból, de nem így történt; csak pár pillanatra hallgatott el, aztán folytatta.)

... tehát a halál utáni érzékelés mibenlétével most is meg tudtok ismerkedni. Pont.

Más szóval: a környezet, a körülmények, az érzékelés módja nem lesz szokatlan. Nem hirtelen zuhantok bele az ismeretlenbe: az az ismeretlen már ma is a részetek. Már a születésetek előtt is részetek volt, és a fizikai halálotok után is az marad. A fizikai történelem során azonban kitörlődött a tudatotokból. Voltak az emberiségnek

különféle elméletei saját valóságáról, de ebben az évszázadban elfordult tőlük, méghozzá szándékosan, úgy tűnik. Ennek sok oka van, némelyikről szólunk is még.

Tartsatok szünetet.

(21:37. Az ülés kezdetéhez képes hamar jött a szünet. – Nyugtalanságot éreztem – mondta Jane. – Többször is megzavart valami. – A szirénára külön is felfigyelt. Azt mondta, a transz "lüktető", hullámzó volt: előbb jól "lemerült", aztán visszalendült, közelebb a megszokott tudatállapothoz. Ennek ellenére, amennyire meg tudtam ítélni, a szöveg ugyanolyan jó lett, mint bármikor, a beszédmódon sem fedeztem fel változást.

Az eső, a villámlás, a mennydörgés szakadatlanul folytatódott, a lárma szünet nélkül hömpölygött a város fölött. Akkora vihar volt, hogy néha még ezt a nagy, masszív házat is megrengette. Jane hangja a későbbiekben is erősebb volt a szokásosnál, bár most lassabban beszélt. Folytatás 21:52-kor.)

Sok szempontból tehát már most is "halottak" vagytok – ugyanannyira, mint majd annak idején lesztek.

Miközben mindennapos, ügyes-bajos dolgaitokat intézitek, a normális, éber tudat alatt állandóan figyeltek a többi valóságra is; olyan ingerekre is reagáltok, amelyeknek a fizikai Énetek nincs tudatában; egyes körülményeket a belső érzékeken ke-

resztül észleltek, és olyan eseményeket is átéltek, amelyekről a tudatos agy nem vesz tudomást. Ezt az utolsó szakaszt alá kell húzni.

A halál után egyszerűen tudatosodnak bennetek a tevékenységnek azok a dimenziói, amelyek fölött ma elsiklik a figyelmetek. Most a fizikai létezés az uralkodó. Akkor nem így lesz. Viszont akkor sem vész majd el a számodra: az emlékeid például megmaradnak. Egyszerűen csak kilépsz egy viszonyítási rendszerből. Bizonyos körülmények között még az is lehetséges lesz, hogy másképp használd fel az éveket, amelyeket most látszólag megkaptál.

(22:01.) Például: mondtam már, hogy az idő nem egymást követő pillanatok sorozatából áll, bár most így érzékeled. Az események nem különálló dolgok, amelyek megtörténnek veled. Az események materializálódott élmények, amelyeket várakozásaid és hited szerint formálsz. Személyiséged belső részei ma is tudják ezt. A halálod után nem az idő és az események által kitöltött fizikai formákra fogsz koncentrálni. De használhatod ezeket az elemeket is, ahogyan a festő a színeket.

(22:07. Igazi, sűrű, súlyos felhőszakadás van.)

Mondjuk, az életed eltart hetvenhét esztendeig. A halál után, bizonyos körülmények között, ha akarod, tetszésed szerint átélheted ennek a hetvenhét évnek az eseményeit – de nem szükségszerűen a maguk folyamatosságában. Módodban áll meg-

változtatni az eseményeket. Módodban áll abban a tevékenységi dimenzióban működnöd, amely az eltelt hetvenhét évedet jellemezte.

Ha komoly tévedésekre bukkansz, kijavíthatod őket. Más szóval: módodban áll tökéletesedni, de nem léphetsz vissza ismét ugyanabba a viszonyítási rendszerbe mint az idő történelmi folymatában teljesen részt vevő tudat, nem csatlakozhatsz vissza a tömeghallucinációból keletkező létbe, amelyet a te és "kortársaid" tudatának tevékenysége teremtett.

Vannak, akik reinkarnáció helyett inkább ezt választják, vagy az újabb reinkarnáció előtt így folytatnak tanulmányokat. Ezek az emberek a lelkük mélyén maximalisták. Vissza kell térniük, hogy alkossanak. Ki kell javítaniuk hibáikat. Közvetlenül megelőző életüket úgy használják, mint festő a vásznat: megpróbálnak ugyanarra a "vászonra" jobb képet festeni. Sokan alávetik magukat ennek a nagyfokú koncentrációt igénylő mentális és pszichés gyakorlatnak – ez sem inkább hallucináció, mint bármely más létezés.

Most tarthattok szünetet.

(22:14. Most mélyebb volt a transz, de Jane meglepődött, milyen kevés anyagot adott át: úgy érezte, hosszabb ideig volt távol. Az eső valamelyest alábbhagyott; lehűlt a levegő. – Milyen fura éjszaka! – jegyezte meg Jane. Folytatás 22:31-kor.)

Érezheted úgy: "újra kellene élned" életed bizonyos epizódjait, hogy jobban megértsd őket. Tehát az életed – mint élmények sorozata – a sajátod. Az ilyen körülmények nyilvánvalóan nem idegenek, nem szokatlanok. A mindennapi életben gyakran előfordul, hogy elképzeled: másként cselekszel, mint ahogy a valóságban cselekedtél, vagy a tudatodban lejátszol bizonyos eseményeket, hogy jobban megértsd őket. Az életed a te saját tapasztalataid perspektívája; mikor a halálod után kiemeled a fizikai idő összefüggéséből, sokféle módon megtapasztalhatod. Ne feledd: az események, a tárgyak nem abszolútumok, hanem képlékenyek. Az eseményeket a bekövetkezésük előtt is, utána is meg lehet változtatni. Sohasem statikusak vagy állandóak, bár a háromdimenziós valóság összefüggésében annak látszanak.

Minden, amit a háromdimenziós valóságban érzékelsz, az csupán egy nagyobb valóság kivetülése ebbe a dimenzióba. Az események, amelyek a tudomásodra jutnak, csak töredékei mindannak a sok eseménynek, amelyek megjelennek a normális, éber tudatodban. Az események más részét alvó állapotban vagy az éber tudat alatti szinten érzékeled.

(22:42. Jane tempója egészen lelassult.) Ha meg akarod tudni, milyen a halál, akkor figyeld meg saját tudatodat, mint a fizikai tevékenységedtől független létezőt. Rendkívül tevékenynek fogod találni. Ha megszerzed a kellő gyakorlatot, rá fogsz

jönni, hogy a normális, éber tudat fölöttébb korlátozott, és hogy amit halálnak gondoltál, voltaképpen sokkal jobban hasonlít az élethez. Vége a diktálásnak.

Ma este bizonyos fokú labilitás tapasztalható, a légköri viszonyok következtében, de az ülést mégiscsak megtartottuk.

– Szerintem nagyon is jól sikerült.

Most mégis fejezzük be. Ruburt számára ezek a körülmények a szokásosnál nagyobb megterhelést jelentenek; nincs értelme sokáig elnyújtani. Nyugodalmas jóéjszakát.

– Neked is, Seth.

(22:46. Jane azt mondta, jól érzi magát. Ma este változékony volt ugyan a transz, "a szokásosnál nagyobb megterhelésből" csak annyit vett észre, hogy a szünetek után nehezebb volt visszatérnie a transzba.

Az ülés után megbeszéltük Jane ötletét, mely szerint hat napon keresztül tartsunk ülést minden este, hogy megtudjuk, ilyen feszített tempóban mennyit tud Seth lediktálni a könyvből. Érdekes lett volna, ha a szöveg egy része így jön át. Az ötlet végül nem valósult meg, bár Seth még márciusban, a harmadik fejezet diktálása közben kijelentette, hogy hajlandó volna kipróbálni valami hasonlót. Lásd az 519. ülés 22:31-es szünetében írt jegyzeteket és Seth ezt

követő megjegyzéseit. Jane az 521. ülés, március harmincadika óta nem nézett bele a készülő könyvbe; most július elseje van.)

540. ÜLÉS, 1970. JÚLIUS 6., HÉTFŐ
21 ÓRA 29 PERC

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a diktálást. *(Pauza.)* Az ismertetett más létezések és valóságok együtt léteznek a tiétekkel, és éber állapotban nem érzékelitek őket. Álmaitokban viszont képesek vagytok érzékelni az ilyen helyzeteket, de gyakran felruházzátok őket saját álomkellékeitekkel, és ilyenkor felébredés után kevés tiszta emléketek marad.

Ugyanígy az életben együtt éltek az úgynevezett jelenésekkel vagy kísértetekkel – ami azt illeti, ti magatok is jelenésként bukkanhattok fel mások előtt, különösen olyankor, ha alvó állapotban erős gondolatformát bocsátotok ki önmagatokból, vagy amikor tudattalanul kiléptek a fizikai testből.

Nyilvánvaló: annyiféle kísértet és jelenés létezik, ahányféle ember. Ők éppannyira vannak tudatában helyzetüknek, mint amennyire ti. Ők azonban személyiségükben és formájukban sem összpontosulnak teljesen a fizikai valóságban – ez a legfőbb kü-

lönbség köztük és köztetek. Egyes jelenések a személyiséget túlélő gondolatformák, amelyeket valami mély szorongás hozott létre. Az ő viselkedésüket kényszeresség jellemzi – mint amilyet a hétköznapi életben is gyakran megfigyelhetsz.

Ugyanazok a mechanizmusok, amelyek például egy zavart tudatú nőt arra késztetnek, hogy percenként kezet mosson, bizonyos jelenések esetében azt eredményezik, hogy az illető állandóan vissza-visszatér ugyanarra a helyre. Ilyen esetekben a viselkedést ugyanazoknak a cselekedeteknek az ismételgetése jellemzi.

Az ilyen személyiség különböző okok miatt nem tanult meg alkalmazkodni tapasztalataihoz. Az efféle jelenések a zavart személyiség vonásait hordozzák – bizonyos kivételekkel. A teljes tudat az ő esetükben nincs jelen. Magát a személyiséget mintha lidércnyomások vagy visszatérő álmok gyötörnék, amelyekben visszatér a fizikai környezetbe. Maga a személyiség egészséges, jól és biztonságban van, de bizonyos részei megoldatlan problémákon dolgoznak, és energiájukat ilyen módon bocsátják ki.

(21:44.) Ők maguk teljesen ártalmatlanok. Bonyodalmat csak az okozhat, ahogyan ti értelmezitek a cselekedeteiket. Te magad is, méghozzá most, a fizikai környezetben, az élet körülményei között is megjelenhetsz kísértetként más valóságszinteken, ahol "pszeudomegjelenésed" legendák, mítoszok alapjául szolgál – te pedig nem is tudsz erről.

A gondolatok, az érzelmek, a vágyak együttese formát teremt, energiával rendelkezik, és energiából áll. Mindig arra törekszik, hogy a lehető legváltozatosabb formákban megmutassa magát. Ti csak a fizikai materializációit érzékelitek, de – mint már ebben a könyvben is említettem –, ti is kibocsátjátok magatokból a pszeudoformákat, és ez teljesen független az asztrális utazástól, az asztrálprojekciótól, ami sokkal bonyolultabb dolog.

Asztrális formában jelentek meg azokban a valóságokban, amelyek fejlettebbek a tiéteknél. A tájékozatlanságotokról vagytok felismerhetők. Nem tudjátok, hogyan kell ebben a valóságban manipulálni. *(Humorral):* Nem ismeritek a helyi szokásokat. De akár fizikai alakban vagytok, akár nem, ha érzéseitek, érzelmeitek vannak, ezek formát fognak ölteni. Megteremtik saját valóságukat. Ha erősen rágondoltok egy tárgyra, az valahol meg fog jelenni.

Ha erősen arra gondolsz, hogy egy másik helyen vagy, akkor egy pszeudoképmás arra a helyre fog vetülni belőled – bár lehet, hogy ott nem fogják érzékelni; lehet, hogy te magad sem leszel tudatában, és benne sem lesz jelen a te tudatod. Ez egyformán érvényes azokra is, akik elhagyták a ti fizikai rendszereteket, és azokra is, akik benne vannak.

(21:55.) Mindezeket a formákat másodlagos konstrukcióknak nevezzük, mert általában nincs meg bennük a személyiség teljes tudata. Ezek csak automatikus kivetülések.

Mármost az elsődleges konstrukciók esetében a tudat – általában teljesen éber, tudatos állapotban, szándékosan – magára ölt egy formát (nem az "eredeti" formáját), és tudatosan kivetíti, gyakran egy másik valóságszintre. Még ez is eléggé bonyolult vállalkozás, kommunikációs célokra ritkán is használatos.

Léteznek sokkal egyszerűbb módszerek. Valamennyire elmagyaráztam már, hogyan keletkeznek a formák a rendelkezésre álló energiamezőből. Ti csak a saját konstrukcióitokat érzékelitek. Ha tehát egy "kísértet" kapcsolatba akar lépni veled, ezt telepatikus úton teheti meg, te pedig, ha akarod, megteremtheted a hozzávaló formát. Vagy pedig ő küldhet el hozzád egy gondolatformát, miközben telepatikusan kommunikál veled. A szobáitok ma is tele vannak gondolatformákkal, amelyeket nem érzékeltek, másfelől pedig ti magatok éppannyira kísérteties jelenségek vagytok, mint a halálotok után lesztek. Egyszerűen csak nincs tudomásotok erről a tényről.

Nem figyeltek fel a hőmérséklet bizonyos változásaira, bizonyos légmozgásokra, vagy képzelődésnek minősítitek őket, pedig ezek a gondolatformák jelenlétét tanúsítják. Háttérbe szorítjátok az ilyen formákkal együttjáró telepatikus kommunikációt, és elfordítjátok fejeteket, ha valami olyasmire utaló jel áll előttetek, hogy a tiétekkel

egyidőben más valóságok is léteznek, és ennek megfoghatatlan, de érvényes bizonyítékai ott vannak körülöttetek mindenfelé. Korlátozza a megértést már maga a két szó: "élet" és "halál", hiszen határvonalat húz oda, ahol valójában nincsen.

Most tarthattok szünetet.

(22:07. Jane könnyen tért vissza a transzból. Ma kissé másképp beszélt, mint máskor: a hangja halkabb volt, szinte társalgási tempójú és hanghordozású, bár a beszédsebesség időnként ingadozott. Folytatás ugyanígy 22:18-kor.)

Meghalt barátaitok, rokonaitok valóban meglátogatnak benneteket: saját valóságszintjükről a tiétekre vetítik önmagukat, de a formájukat rendszerint nem érzékelitek. Ők semmivel sem kísértetiesebbek vagy "holtabbak", mint amilyenek ti vagytok, amikor álmotokban az ő valóságukba vetítitek magatokat.

Ők azonban rendszerint képesek rá, hogy ilyenkor érzékeljék a jelenléteteket. Hajlamosak vagytok megfeledkezni arról, hogy ezek az egyének a fejlődés különböző fokain állnak. Van köztük, aki szorosabban kötődik a fizikai rendszerhez, mint a többi. Hogy valóban sor kerül-e ilyen látogatásra, ahhoz a halál óta eltelt fizikai időnek nincs köze – sokkal inkább a kapcsolat intenzitása befolyásolja.

Mint már említettem, álmaitokban segítséget nyújthattok nemrég meghalt személyeknek – idegeneknek is – abban, hogy alkalmazkodjanak a halál utáni körülmé-

nyekhez; ez a tudás reggel már nem elérhető számotokra. Mások, még idegenek is kommunikálhatnak veletek ugyanígy álmotokban, és életetek különböző szakaszaiban utat mutathatnak nektek.

Az életet sem könnyű elmagyarázni, pedig azt ismeritek – sokkal nehezebb elmondani valami olyasmit, amiről nincs fogalmatok.

Ebben a fejezetben főképp arra akartam rávilágítani, hogy már ma is ismeritek a halál utáni körülményeket, és ezeket bizonyos mértékig tudatosíthatjátok is. *(Pauza, mosoly. 22:29.)* Vége a fejezetnek.

Most kérünk egy kis türelmet.

11.
Halál utáni döntések és az átköltözés folyamata

Halálod után korlátlan mennyiségű és változatosságú tapasztalat lehetősége áll nyitva előtted, de ezek közül a fejlettségi szintedtől függően némelyik kevésbé valószínű, mint a többi. Nagy általánosságban szólva három fő terület létezik, bár lehetnek kivételek, és rendkívüli esetekben másként is történhet.

Dönthetsz új reinkarnáció mellett. Dönthetsz úgy, hogy ehelyett inkább az előző életedre koncentrálsz, azt használod az új tapasztalatok anyagaként; mint már mondtam: az általad megélt eseményeknek új variációit hozod létre, és tetszésed szerint eszközölsz javításokat. Vagy pedig átlépsz egy teljesen más valószínűségi rendszerbe – ez nagyon különbözik a reinkarnációk sorozatában való létezéstől. Ilyen esetben az idő folyamatosságának minden képzetét magad mögött hagyod.

Némelyek, egyes személyiségek azt szeretik, ha a múlt, a jelen és a jövő látszólag logikus szerkezetet alkot; az ilyenek többnyire a reinkarnációt választják. Mások rendkívül intuitív módon szeretik megtapasztalni az események sorozatát, ahol a rendszert az asszociációs folyamatok adják. Ezek következő vállakozásukban a lehetségességek rendszerét fogják választani.

Egyeseknek egyszerűen nem tetszik a fizikai rendszer, ezért egyáltalán nem térnek vissza. Ezt azonban csak akkor tehetik meg, ha reinkarnációs ciklusuk befejeződött – már amennyiben egyszer a reinkarnáció mellett döntöttek; ez az utolsó választás tehát azok számára áll fenn, akik a reinkarnációk sorozatában az adott rendszerben elérhető legmagasabb szintre fejlődtek.

Vannak, akik a reinkarnációk sorozatát befejezve úgy döntenek, hogy visszatérnek tanítóként. Ilyen esetekben a magasabb minőségű identitás mindig felismerhető. És létezik még egy köztes szint, a döntések szintje, képletesen szólva amolyan pihenőterület; a rokonokkal való kommunikáció erről a területről ered. Általában erre a szintre látogatnak el az élők is, álomállapotból induló kivetítés útján.

Most tarthattok szünetet.

(22:45-től 22:54-ig.)

A döntés meghozatalát megelőzi azonban az önvizsgálat időszaka; ilyenkor egész "történelmed" hozzáférhetővé válik számodra. Megérted a teljes entitást, és tanácsokat kapsz az entitás többi, fejlettebb részétől.

Tudatossá válik benned például a többi reinkarnációs Éned. Meglátod az érzelmi kötelékeket, amelyek elmúlt életeidben másokhoz fűztek, és némelyik ezek közül felülmúlja a közvetlenül megelőző életedben működött kapcsolatokat. Ez a te rendszeredből való egyének találkozóhelye is.

Azok számára, akik eltévedtek vagy összezavarodtak, minden szükséges segítség és magyarázat rendelkezésre áll. Azok, akik nem ismerték fel, hogy meghaltak, felvilágosítást kapnak valódi helyzetükről, és energiakészletük helyreállítása érdekében minden lépés megtörténik. Ez a tanulmányozás és megértés szakasza. Erről a területről származnak azok az álmok, amelyekben egyes zavart személyiségek visszatérnek a fizikai környezetbe.

Hogy úgy mondjam: ez az egyes rendszerek közötti kereskedelem területe. Itt nem az fontos, hogy az egyén mennyi időt tölt ezen a területen, hanem a körülmények és a fejlődés az, ami számít. Köztes lépcsőfok ez, de rendkívül fontos. Álmaitokban mindannyian jártatok már itt.

Most vége a diktálásnak. Ma le akartam zárni egy fejezetet, és elkezdeni a következőt. Vége az ülésnek, hacsak nincs kérdésed.

- Azt hiszem, nincs.

Szívélyes jókívánságaim mindkettőtöknek, és nyugodalmas jóéjszakát.

- Jó éjt, Seth, és nagyon köszönöm.

(23.05.)

541. ÜLÉS, 1970. JÚLIUS 13., HÉTFŐ
20 ÓRA 40 PERC

(Július 8-án nem tartottuk meg a tervezett ülést. Ma reggel felhívott a Prentice-Hall kiadótól Tam Mossman, Jane könyvének szerkesztője, hogy közölje: a Seth megszólal *első példányai megérkeztek a nyomdából. Ígérte, hogy még ma elküld egyet Jane-nek.*

Ma délután leheveredtem, és projekciós élményt szuggeráltam magamnak, de nem jártam sikerrel. Később, nem sokkal vacsora után megint ugyanolyan látászavarom támadt, mint amit a nyolcadik fejezetben, az 534. ülés szövegéhez csatolt jegyzetekben elmeséltem. Ahogy a jelenség fokozódott, szóltam Jane-nek. Ő nyugtalankodni kezdett, de én szokás szerint most sem éreztem aggodalmat. Az élmény körülbelül fél órán át tartott.

Seth a nyolcadik fejezetben elmagyarázta: ez az én módszerem arra, hogy modelleket találjak a képeimhez. Reméltem, hogy ma este, mivel már felkészültem rá, valami különösen jó témát fogok látni, de semmi sem bontakozott ki. Mint azelőtt, most is enyhe fejfájás volt az egyetlen utóhatás, és az is hamar elmúlt.

Arra gondoltam: ez az élmény talán megkésett utóhatása a délutáni projekciós kísérletnek. Közvetlenül az ülés kezdete előtt föltettem néhány kérdést

az ingámnak – bár tudtam, hogy ez a módszer főként a fizikai világ adataival kapcsolatosan alkalmazható. Az ingával rendszerint kitűnő eredményeket érek el; most megtudtam: a látási interferencia-jelenség oka az volt, hogy sikeretelenül próbáltam érzékelni egy "túlélő" személyiség által kibocsátott gondolatformát. Ez alátámasztotta azt, amit Seth mondott erről a jelenségről. Az ingát többnyire a közvetlenül a normális, éber tudat szintje alatt rejlő információ megszerzésére szoktuk használni.

Megtudtam azt is, hogy a jelenségnek nincs köze sem valamely konkrét festményemhez, sem a délutáni projekciós próbálkozáshoz. Az említett "túlélő" személyiséget nem ismerem, és az inga nem képes közölni, ki az illető.

E magyarázat birtokában nem éreztem szükségét, hogy Sethnek kérdéseket tegyek fel a jelenséggel kapcsolatban. Reméltem ugyan, hogy magától megemlíti, ez azonban nem történt meg... Mindketten a szokásos időpontnál korábban készen álltunk az ülés megkezdésére, éppen csak a változatosság kedvéért.)

Hát szép kora estét kívánok.

- Jó estét, Seth.

Folytatjuk a diktálást. A reinkarnáció sokkal több, mint az az egyszerű döntés, hogy aláveted magad egy újabb fizikai életnek. Ebben a köztes állapotban, amelyről beszélek, sok mindent át kell tekinteni, számításba kell venni.

A legtöbben úgy gondolnak a reinkarnációra, mint egy lineáris folyamatra, amelyben a lélek az egymást követő életek sorozatában tökéletesíti önmagát. Ez túlzott leegyszerűsítés. Ennek az egyetlen mozzanatnak is számtalan egyéni variációja van. A reinkarnáció folyamatát sokféleképpen használják; az egyéneknek ebben a pihenési szakaszban kell eldönteniük, melyik módozat mellett döntenek.

(20:45.) Egyesek például elhatározzák, hogy bizonyos jellemvonásokat egy adott életben elkülönítenek, és szinte kizárólag azzal foglalkoznak, mintha egyetlen főtéma köré rendeznék az egészet. Fizikai nézőpontból az ilyen személyiség nagyon egysíkúnak tűnik, látszólag messze áll a jól kiteljesedett individuumtól.

Egy életben az intellektus szándékosan igen fejlett lehet, a tudat képességeit az egyén az általa elérhető legmagasabb szintre fejlesztheti. Ezeket a képességeket aztán a teljes személyiség aprólékosan megvizsgálja; az előnyök és az esetleges torzító hatások egyaránt mérlegre kerülnek. A másik életben ugyanez az egyén az érzelmi fejlődésre helyezheti a hangsúlyt, szándékosan háttérbe szorítva az intellektuális képességeket.

A fizikai kép ebben az esetben sem mutat jól fejlett, kiegyensúlyozott személyiséget. Ugyanilyen módon specializálódhatnak a különleges alkotói tehetségek. Ha ezeket az életeket a megszokott felfogás szerint egyre magasabb fejlődési szintek sorozatának tekintenéd, egy sor kérdésre nem kapnál választ. Pedig a fejlődés végbemegy, csak épp az egyén maga dönti el, hogyan akarja ezt a folyamatot lejátszani.

(20:51.) Ha a személyiség egy adott életében megvonja magától, mondjuk, az intellektuális fejlődést, ezáltal megtanulja becsülni az értékét, hasznosságát annak, amivel nem rendelkezik. Az erre való vágy együtt születik vele – ha például korábban nem értette az intellektus fontosságát. Tehát a személyiségek a választás idején döntik el a következő inkarnációjukban követendő fejlődési irányt.

Egyesek a fejlődés könnyebb és egyenletesebb útját választják. Hogy úgy mondjam, egyszerre szőnek minden szállal a személyiség szövetében, sőt újra és újra találkoznak a korábbi életeikből ismert emberekkel is. Nem robbanásszerűen, hanem könnyedén dolgozzák fel a problémákat. Úgy osztják be a tempót, mint a táncosok.

Ebben a pihenési, döntési időszakban minden segítség megadatik. Egyes személyiségek korábban reinkarnálódnak, mint tanácsos volna, mégpedig többféle okból. Rövid távon ez általában nem szerencsés, hiszen nincs lehetőség alapos tervezésre. Hosszú távon azonban a "tévedésből" mégis hatalmas tanulságok vonhatók le. Nincs meghatározott időbeosztás, mégis nagyon szokatlan, hogy valaki az egyes életei kö-

zött három évszázadnál többet várjon, mert ilyenkor már rendkívül nehéz a tájékozódás, és meggyengülnek a földhöz fűződő érzelmi kötelékek.

El kell rendezni a következő élet kapcsolatrendszerét, és ehhez telepatikus kapcsolatba kell lépni mindazokkal, akik résztvevői lesznek. Ebben az időszakban tehát sok projekció megy végbe. Vannak olyanok, akik egyszerűen csak magányosok; ezek nem törődnek a földi történelmi korszakokkal, amikor reinkarnálódnak. Mások olyankor szeretnek visszatérni, amikor a bizonyos történelmi időszakból származó kortársaik is visszatérnek; ilyesformán bizonyos csoportképződmények alakulnak ki, amelyek reinkarnációs ciklusaiban a csoport több tagja részt vesz, bár nem mindegyik.

(Nekem, 21:02-kor): Te például e fogalmak szerint nem ciklikusan működtél. Vannak viszont személyes ciklusok, amelyekben családtagok reinkarnálódhatnak, más-más kapcsolatba kerülve egymással; ilyenben többször is részt vettél.

A reinkarnációs létezésnek különböző mélységeit lehet megtapasztalni. Vannak, akik úgy döntenek, hogy "végigjárják". Ezek a személyiségek a fizikai létezésre specializálódnak; ők rendelkeznek a legátfogóbb tudással erről a valóságrendszerről. Az ilyenek végigtapasztalják a különböző rasszok, emberfajták teljes skáláját – ez a többség számára nem követelmény. Sokat foglalkoznak a történelmi korszakokkal. E személyiségek közül sokan viszonylag rövid, de nagyon intenzív életeket élnek, ezért

több életen haladnak át, mint az emberek többsége. Más szóval: a lehető legtöbb történelmi korban visszatérnek, és nagy szerepet játszanak abban, hogy a világ olyan, amilyennek ismeritek.

Tarthattok szünetet.

(21:08.

Jane többnyire elég gyorsan, csöndesen beszélt. A szünet elején meghallottuk, hogy az újságkihordó fiú jön föl a lépcsőn. Kimentem, kifizettem.

Évekkel ezelőtt, nem sokkal az első ülések után Seth elmondta Jane-nek és nekem, hogy az 1600-as években, Dániában mi hárman már ismertük egymást. Azóta nem tartom véletlennek, hogy rendkívüli módon érdekel Nyugat-Európa akkori művészete: Rembrandt, Vermeer, Van Dyck, Rubens stb. művei. Most megemlítettem Jane-nek, mennyire szeretném tudni, vajon művészi tevékenységem összefügg-e dániai életemmel. Arra is kíváncsi lettem volna, vajon milyen hosszú életet éltem akkor.

Folytatás lassabb tempóban, 21:20-kor.)

Tehát: Diktálok. így vagy úgy, de valamennyien utazók vagytok – már akkor is, mielőtt megkezdenétek első reinkarnációs ciklusotokat. A lehető legegyszerűbben fogalmazva: előéletetek már akkor is szükségszerűen különböző, mielőtt beléptek a fizikai valóságrendszerbe. Mint korábban említettem: a földi létezés gyakorlóidőszak,

ám én mégis azt szeretném, ha amennyire csak lehet, elfelejtenétek a fejlődéssel kapcsolatos eddigi fogalmaitokat.

Félrevezető lehet például a jó-jobb-legjobb fokozás. Létezni tanultok, minél teljesebben. Bizonyos értelemben önmagatok megteremtését tanuljátok. S ezenközben, a reinkarnációs ciklus során a fizikai élet felé fordítjátok legfőbb képességeiteket, emberi minőségek és jellemvonások kifejlesztését végzitek el, és új tevékenységi területeket nyittok meg. Ez nem azt jelenti, hogy a jó mint olyan, nem létezik, és azt sem jelenti, hogy a ti fogalmaitok szerint nem "fejlődtök"; csak éppen a jóról, a fejlődésről kialakított fogalmaitok végletesen torzak.

Sok személyiség rendkívüli tehetséggel rendelkezik valamely téren; ezek az egymást követő generációkban újra meg újra megjelenhetnek. A tehetség megváltozhat, különféle más tehetségekkel kombinálódhat, de mégis ez marad az illető legjellemzőbb, megkülönböztető személyiségjegye. A reinkarnációs ciklus során a legtöbb ember különféle foglalkozásokon, szakmákon megy keresztül, más és más lesz az érdeklődési köre, de néhányuknál feltűnő a folyamatosság. Olykor megszakadhat, de akkor is mindig jelen van. Lehetnek például olyanok, akik szinte kizárólag papok vagy tanítók.

Külön is lesz még szó a könyvben a reinkarnációról, de itt is rá akarok mutatni, hogy ebben a szakaszban, amikor életet választ az ember, sokkal több dolog forog kockán, mint egyszerűen a következő megszületés.

Olykor-olykor egyes személyiségek esetleg kivételesen szabadságolhatják magukat *(tréfásan)* a reinkarnáció általános szabályai alól, és kiruccanhatnak egy másik valóságszintre, hogy aztán ismét visszatérjenek. Ezek az esetek azért nem általánosak. Az ilyen dolgokról is ebben a fázisban döntenek. Akik úgy határoznak, hogy elhagyják e rendszert – akiknek reinkarnációs ciklusa véget ért –, azoknak sok más döntést is meg kell hozniuk.

A lehetségességek területére lépés a reinkarnációs ciklusba való belépéshez hasonlítható. Ez hosszantartó tudatosságkoncentrációval és egy teljesen más valóságban való létezéssel jár együtt. Ha ilyen döntés születik, szerepet kapnak a többdimenziós személyiségben lappangó, de alig észrevehető képességek.

A pszichológiai élmény nagyban különbözik attól, amit ti ismertek, de a ti pszichétekben is vannak erre utaló jelek. A személyiségnek itt teljesen más módon kell megtanulnia a csoportműködést, a legteljesebb mértékben anélkül, hogy az általatok ismert időstruktúrára támaszkodnék.

(21.40.) Ebben a valóságban, inkább mint bármely másikban, az intellektuális és intuitív képességek oly tökéletesen működnek együtt, hogy alig lehet köztük különb-

séget tenni. Az Én, amely a reinkarnációs létezés mellett dönt, azonos azzal az Énnel, aki a lehetségességi rendszerben való létezés mellett dönt. A személyiség struktúrája azonban e rendszeren belül teljesen különböző. Az általatok ismert személyiségstruktúra csupán egy változata a rendelkezésetekre álló sokféle tudatformának.

A lehetségességi rendszer tehát éppoly összetett, mint a reinkarnációs rendszer. Mármost, említettem már, hogy minden mozgás egyidejű, következésképp mindkét rendszerben egyszerre léteztek. Hogy megértessem veletek az itt szerepet játszó döntéseket, és elkülönítsem egymástól az eseményeket, bizonyos mértékig le kell egyszerűsítenem a dolgokat. Fogalmazzunk így: a Teljes Én egy része a reinkarnációs ciklusokra fókuszál, az ott végbemenő fejleményekkel foglalkozik. Egy másik része a lehetségességek rendszerére fókuszál, az ottani fejleményeket kezeli.

Zárójelben: (Létezik természetesen olyan lehetséges rendszer, amelyben nincsenek reinkarnációs ciklusok, és létezik olyan reinkarnációs ciklus, amelyben nincsenek lehetségességek.) Különösen fontos a személyiség nyitottsága és rugalmassága. Megnyílhatnak kapuk más létezések felé, és a személyiség dönthet úgy, hogy nem vesz róluk tudomást.

Másfelől viszont: minden lehetséges létezés nyitott, és a tudat ott is képes ajtót nyitni, ahol e fogalmak szerint nem volt. Vannak segítők és tanítók a választás és döntés időszakában, akik megmutatják az alternatívákat, és elmagyarázzák a létezés

lényegét. A személyiségek a fejlődésnek különböző fokain állnak. Vannak tehát "haladó" tanítók és olyanok is, akik alacsonyabb szinteken tanítanak.

(21:51.) Ez azonban nem a zavar, hanem a hatalmas megvilágosodás és a hihetetlen kihívás időszaka. Később lesz még szó a könyvben egyről-másról az istenfogalommal kapcsolatban, ami segít majd megérteni bizonyos dolgokat, amelyek ebben a fejezetben nem hangzanak el.

Azok, akik közvetlenül megelőző életük eseményeit, "mozaikdarabkáit" csoportosítják újra, hogy például új megoldásokat próbáljanak ki, szintén részesülnek tanításban. Sok ilyen esetben komoly problémát jelent a merevség, amely a már említett maximalizmusból fakad.

Újra átélik a földi életet, de nem szükségszerűen a maga folyamatosságában. Az egyén maga dönti el, miként használja az eseményeket: megváltoztatja őket, vagy a kontraszt kedvéért úgy játssza vissza, ahogyan megtörténtek – talán olyasformán, ahogy egy színész visszanézi egy régebbi filmjét, hogy tanuljon belőle. Csak persze ebben az esetben a színész megváltoztathatja saját játékát vagy a végkifejletet. Teljes szabadsággal rendelkezik ezeknek az éveknek az eseményei fölött.

A többi színészek azonban csak gondolatformák, kivéve azt az esetet, ha néhány kortárs is csatlakozik.

Most tarthattok szünetet.

(22:00. Az ülés legutóbbi szakasza alatt valaki költözködni kezdett a fölöttünk lévő lakásba. Jane a transzból visszatérve azt mondta: zavarta a ribillió a fejünk fölött, de "kitartott a transzban" a szünetig. Folytatás ugyanolyan lassú tempóban, 22:12-kor.)

Tehát: E körülmények között a személyiség persze tudatosan alakítja az eseményeket, és tanulmányozza tevékenysége különféle hatásait. Ehhez intenzív koncentrációra van szükség.

Tudomása van a többi résztvevő mibenlétéről. Tudja róluk például, hogy gondolatformák, de hát a gondolatformák is valóságosak és tudatosak. Nem papírmasé figurák, akiket kénye-kedve szerint tologathat ide-oda. Tehát őket is számításba kell vennie, és bizonyos mértékig felelősséggel tartozik irántuk.

Az ő tudatosságuk is megnövekszik, és különböző szinteken folytatják saját fejlődésüket. Bizonyos értelemben valamennyien gondolatformák vagyunk; ezt majd az istenfogalomról szóló részben magyarázom el bővebben. Annyit mindenesetre értsetek meg: nem azt állítom, hogy nincs kezdeményezőképességünk, egyéniségünk vagy célunk – és az is jusson eszetekbe, hogy belülről kifelé éltek. Akkor talán érthetőbb lesz ez a kijelentés is.

Tehát a választási időszakban megfontolás tárgyává lesznek mindezek a körülmények, és végbemennek a szükséges előkészületek, de maga a tervezés is tapasztalat-

szerzés, az is része a fejlődési folyamatnak. A köztes lét minden mozzanatában ugyanolyan fontos, mint a kiválasztott időszak. Más szóval: megtanuljátok megtervezni az életet. A pihenési időszakban barátokra, ismerősökre tesztek szert, akikkel újra és újra találkoztok – olyan is lehet köztük, aki csak a köztes lét szakaszaiban van jelen.

Velük megvitathatod a reinkarnációs ciklusokban szerzett tapasztalataidat. Olyanok ők, mint a régi barátok. A tanítók például maguk is a saját ciklusukon belül léteznek. A fejlettebbek maguk is megtapasztalták már a reinkarnáció és a lehetségességek rendszerét, és ők is éppen a saját tapasztalataik "jövőbeli" folyamatát tervezik. Az ő döntéseik azonban nem a ti döntéseitek. Lehet, hogy egy későbbi fejezetben szót ejtek majd a létezés egyéb válfajairól, amelyek számukra nyitva állnak, de ebbe most nem megyünk bele.

Most kérünk egy perc türelmet. Vége a diktálásnak. *(Pauza 22:27-kor.)*

(Ásítottam. Seth kuncogva megkérdezte): Éber és figyelmes vagy?

- Igen.

Akkor kérünk egy perc türelmet... Két különálló időszakod van. Az egyik nagyon rövid: 1611-től 1635-ig. Ez Dánia. Aztán 1638-tól 1674-ig. Ezek közül az egyikre vonatkoznak azok az információk, amelyeket átadtam (évekkel ezelőtt). Én fűszerkereskedő voltam, sokat utaztam. Festékekkel is kereskedtem, illetve festékek alapanyagaival. Kérünk egy kis időt. *(Pauza.)*

Volt egy három férfiból álló csoport; festők voltak. Összeszedjük, amit lehet. A kiejtés pontatlan. Olyan nevet keresünk, ami úgy hangzik: M. A. és Daimeer *(az én fonetikai átírásom.)* Nem tudom, nem Madaimeer volt-e. *(Mutatja is):* Itt valahol kapcsolat van a zenével és a Peer Gynt-szvittel. Tudsz követni?

- Igen.

Fa és faszén. Széntüzek. Te, azt hiszem, épp egy kunyhó padlóján dolgozol, faszenet készítesz, az eljárás vége felé tartasz. *(Hosszú pauza.)*

Kapcsolat Van Elverrel, de azt nem tudom, milyen mértékű.

*(Megfestettem Van Elver portréját: ő az a XIV. századi dán vagy norvég festő, akitől Seth festészettechnikai információkat kap.)**

Szerepel a Wedoor név *(fonetikus átírás)* meg egy német cég, amely akkoriban festészeti kellékeket forgalmazott, és a kelmefestés területén is híres volt.

Nem megszerezni nehéz ezt az anyagot, hanem összeállítani.

Ifjabb Van Elver. A városok házakat ürítettek ki a vidéki festők kedvéért, de sok művész a vagyonos gazdák portréját, a birtokuk látképét festette meg. Ezek a képek díszhelyre kerültek az otthonokban.

---

* Ennek a festménynek a reprodukciója szerepel a Seth megszólal című könyv eredeti, illusztrált kiadásában. A Van Elver név nincs ugyan feltüntetve, de a kép könnyen felismerhető.

Még a szegényebb parasztok is elkészíttették saját arcképüket, talán kevésbé tehetséges festőkkel, és sok ismeretlen művész dolgozott kosztért-kvártélyért, ezek persze jó lassan dolgoztak.

(Jane Sethként elmosolyodott, és előrehajolt.) Nos, te is egy ilyen kis mester voltál egy darabig. De nem egész életedben. A kosztnál-kvártélynál többet kerestél, és földet vásároltál, hogy letelepedhess. Két barátod azonban továbbra is vándorolt, festett, és időnként meglátogattak, és te bizonyos mértékig irigyelted őket. Egyikük eléggé ismert lett a maga idejében. Van Dyck volt a neve, de nem a híres Van Dyck. Szeretted a földedet, és gyűlölted is, mert úgy gondoltad: talán belőled is lehetett volna híres festő, ha nem veszed meg azt a birtokot.

Úgy gondoltad: letelepszel, és a birtokodon festeni fogsz, de ehelyett gazdálkodó lett belőled, ráadásul eléggé buja természetű gazdálkodó. Némiképp összefügg ez a pénz és a tulajdon iránti, jelenlegi kétes érzelmeiddel.

A családi név, amennyire meg tudom közelíteni, Raminkin vagy Ra-man-ken *(mindkettő az én fonetikai átírásom)*. És *H, E, I, M* betű. Ezek vagy a keresztnevet alkották, vagy az előbbi név végéhez csatlakoztak. *(Nyomatékkal):* Akkor is megfestetted az arcképemet.

- Ez érdekes. (Jane Sethként az általam festett Seth-portréra mutatott; a kép mögöttem lógott a falon, ő éppen szemben ült vele.)

Ez a mostani jobban sikerült.

- Ennek örülök.

Kérünk egy perc türelmet. Nekem ez volt az utolsó teljes reinkarnációm; azért vállalkoztam rá, mert nagyon szerettem a tengert, és azt a határozott célt is szolgálta, hogy bizonyos gondolatokat átjuttassak az országhatárokon. Azok, akikkel együtt utaztam, szintén részt vettek a gondolatok terjesztésében. Elhintettük őket az egész ismert világon.

Frank Withers egy személyiségtöredékem volt. Ő maga továbbra is reinkarnálódik, járja a maga útját. Sokan hagyunk hátra magunk után személyiségtöredékeket, ugyanúgy, mint ahogy a gyermekeinket. Tudsz követni?

- Igen. (Seth eredetileg a Frank Withers nevet adta meg, amikor 1963 végén elkezdődtek az ülések.)[**]

Most pedig nyugodalmas jó éjszakát kívánok.

- Jó éjszakát neked is, Seth. Nagyon köszönöm.

És egyszer le kell rajzolnod szénnel is.

- Oké.

Talán meg is jelenek, hogy modellt üljek neked, ha csak rövid időre is.

** Vö. a *Seth megszólal* című könyv 1. fejezetét. (A ford.)

- Rendben.

(22:57. A transz mély volt. Előző életeinkről eddig kevés információt kaptunk; különböző személyes okokból halogattuk az ilyen irányú ismeretek megszerzését. A Dániáról szóló adatokat izgalmasnak találtuk. Jane meg én egyaránt bizonytalanok voltunk, hogy vajon két rövid életet éltem-e, vagy egy hosszút, amely két tevékenységi terület között oszlott meg.

Azon is törtem a fejem, hogy a mai ülés nem mond-e ellent annak az évekkel ezelőttinek, amelyen Seth kijelentette, hogy dániai életemben magas kort értem meg, Jane pedig a fiam volt. Valójában nem volt ellentmondás – csupán mi értelmeztünk félre valamit. Seth az 595. ülésen, amely a Függelékben olvasható, többet is elmond erről.

Jelenlegi életemben is sokat dolgozom szénnel.)

546. ÜLÉS, 1970. AUGUSZTUS 19., SZERDA
21 ÓRA 20 PERC

(Seth az utóbbi öt hétben felfüggesztette a diktálást. Ebből két hétig nyaraltunk, de egyébként rengeteg dolgunk volt. A fennmaradó időben megtartott négy ülésen nagyrészt Jane Seth megszólal című könyvének szeptember 4-én

várható megjelenéséről volt szó, valamint az ezzel kapcsolatos rádió- és tévényilatkozatokról.

Most, hogy pihenhettünk is egy kicsit, minden reményünk megvolt rá, hogy Seth folytatja könyve tizenegyedik fejezetét, bár Jane hosszú ideje bele sem nézett a kéziratba. így is történt.)

Jó estét.

- Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a diktálást.

A választás időpontja a fizikai életből eltávozott egyén körülményeitől, állapotától függ. Némelyek nehezen fogják fel valós helyzetüket.

Másoknak, mint már mondtam, le kell vetkőzniük magukról egy csomó meglévő gondolatot és jelképet. A választás tehát a ti fogalmaitok szerint szinte azonnal is megtörténhet, de elhúzódhat sokkal hosszabb ideig is, míg a tanulási folyamat le nem zajlik. A választás folyamatában természetesen az egyén által őrzött téves képzetek jelentik a legnagyobb akadályt.

Bizonyos körülmények között a mennyországban és a pokolban való hit is hátrányos lehet. Egyesek elutasíthatják a további munka, fejlődés, kihívások gondolatát, azt hivén, hogy a hagyományos mennyországi állapot az egyetlen lehetőség. Ezekkel megtörténhet, hogy egy időre valóban bekerülnek valami hasonló környezetbe, míg

saját tapasztalatukból meg nem tanulják, hogy ez a mennyország steril, valóban "halálosan" unalmas volna.

Ők csak ezután állnak készen a választásra. Mások eltökélhetik magukban, hogy gonosztetteik miatt pokolra kell jutniuk, és az efféle hit ereje miatt egy időre valóban ilyesfajta körülményeket tapasztalhatnak. Akárhogy történjék is, mindig vannak mellettük tanítók, akik igyekeznek áthatolni ezeken a tévhiteken.

A Hádész-környezetben valamivel gyorsabban ébrednek öntudatra. Saját félelmük váltja ki bennük a válaszreakciót. Másképp fogalmazva: a szükség hamarabb megnyitja a belső tudáshoz vezető ajtót. Állapotuk tehát nem tart oly sokáig, mint azoké, akik mennyországi környezetben vannak.

Mindkét állapot késlelteti azonban a választást és a következő életet. Itt szeretnék megemlíteni valamit: minden esetben az egyén maga teremti meg élményeit. Ezt hangsúlyoznom kell akkor is, ha kockáztatom, hogy önmagamat ismétlem, mert ez minden tudatra és létezésre érvényes, alapvető tény. Nem léteznek különleges, a halál utáni időszakra fenntartott "helyek", helyzetek vagy körülmények, ahol bármely adott személyiségnek kötelezően kellene tapasztalatot szereznie.

Egy példa: az öngyilkosokra sem vár különleges "büntetés", és a helyzetük sem eleve rosszabb. Egyéni elbánásban részesülnek. Azokkal a problémákkal azonban,

amelyekkel valaki ebben az életében nem nézett szembe, szembe kell néznie a következőben. Ez persze nemcsak az öngyilkosokra vonatkozik.

Az öngyilkos például azért idézheti elő saját halálát, mert az életet csak a saját maga által megszabott, erősen korlátozott feltételekkel hajlandó elfogadni, különben elutasítja. Ha így áll a helyzet, akkor természetesen meg kell tanulnia másként gondolkodni. Sokan elutasítanak minden élményt, amely a fizikai rendszerből származik, s így valóságos öngyilkossá válnak, bár fizikailag életben maradnak.

(21:38.) Fontosak az öngyilkossággal összefüggő körülmények, és fontos az egyén belső valósága, tudatossága. Ezt azért említem most, mert sok filozófia azt tanítja, hogy az öngyilkosokra bosszúszomjas végzet, különleges megtorlás vár, márpedig ez nem így van. Annyi mindenesetre igaz: ha valaki megöli magát, abban a hiszemben, hogy tudatát ezáltal mindörökre megsemmisíti, ez a téveszme súlyosan hátráltatja a fejlődését, mert hozzájárul még a bűntudat is.

A tanítók ekkor is jelen vannak, hogy elmagyarázzák a valós helyzetet. Különféle terápiákat is alkalmaznak. A személyiséget visszavezetik például a döntést megelőző eseményekhez, és lehetősége van döntését megváltoztatni. Amnézia állapota áll elő, így elfelejti magát az öngyilkosságot. Az egyénnek csak később jut tudomására a tett, amikor már jobban szembe tud nézni vele, jobban fel tudja fogni.

Nyilvánvaló persze, hogy ezek a körülmények mind hátráltató tényezők a választás időszaka alatt. Mondani sem kell, hogy a földi dolgok iránt érzett megszállottság ugyanilyen hatást vált ki. Az ilyen esetekben a személyiség gyakran csak a fizikai létezésre hajlandó összpontosítani érzékelését és energiáit. Ez lelki ellenállás a halál elfogadásával szemben. Az egyén nagyon jól tudja, hogy a ti fogalmaitok szerint halott, de nem hajlandó teljességében végrehajtani a lelki leválást.

Mármost: vannak természetesen olyan esetek, amikor az érintett személy nem veszi észre a halál beálltát. Nem arról van szó, hogy elutasítja, csupán nem érzékeli. Az ilyen helyzetbe került egyénen ugyancsak a földi kötődés megszállottsága vesz erőt; megeshet, hogy zavartan bolyong földi otthonában vagy a környékén. A választás ideje ilyenkor is szükségszerűen késedelmet szenved.

Az átlépés mechanizmusa tehát erősen változékony, ugyanúgy, ahogy a fizikai élet mechanizmusa is erősen változékony. Az általam említett akadályok nagy része nemcsak a halál után késlelteti a fejlődést, hanem már a ti fizikai létetekben is. Ezt okvetlenül figyelembe kell venni. A nemi jellemzőkkel való, túlságosan erős azonosulás ugyancsak visszatarthatja a fejlődést. Ha az egyén túlzott erővel kötődik férfi vagy női identitásához, akkor esetleg nem lesz hajlandó elfogadni a reinkarnációs folyamatban előforduló nemváltásokat. Az efféle túlzott nemi azonosulás azonban már a fizikai életben is akadályozza a személyiségfejlődést.

Most tarthattok szünetet, utána folytatjuk.

(21:53. Jó volt a transz, a tempó eléggé gyors, Jane hangja aránylag csöndes. Nem volt annyira aktív és erős, mint előző este, amikor az ESP-csoportjában tartott ülést. Folytatás 22:11-kor.)

Mármost: általánosságban szólva az imént említett körülmények akadályként szerepelnek, de mindig vannak kivételek is. A mennyországban való hit például, ha nem fajul a megszállottságig, jól használható keretet szolgáltathat: tevékenységi alapot, amelyről kiindulva az egyén könnyen elfogadja az új magyarázatokat.

Sok esetben a végítéletben való hit is hasznos alapot jelent, mert jóllehet nincs kiszabva a ti fogalmaitok értelmében vett büntetés, az egyén mégis felkészülten vár valamiféle spirituális vizsgálatot, értékelést.

Azok találkoznak a legkevesebb nehézséggel, akik tökéletesen értik, hogy a valóságot maguk teremtik. Hatalmas előnyt élveznek azok, akik értik az álomállapot mechanizmusát, és képesek tevékenykedni benne. A démonokban való hit szerfölött káros a halál után, ugyanúgy, ahogy káros a fizikai létben is. Az ellentétekre épülő, rendszerezett teológia ugyancsak kedvezőtlen. Ha például abban hiszel, hogy minden jóságot ugyanannyi gonoszságnak kell kiegyensúlyoznia, akkor egy erősen leszűkített valóságrendszerbe korlátozod magad, ráadásul olyanba, amelyben rengeteg szenvedés magva rejlik.

Az ilyen rendszerben még a jó is gyanússá válik, mert látszatra ugyanannyi rossz követi. Isten és ördög, angyalok és démonok – az állatok és az angyalok közötti szakadék – mindezek a torzítások akadályt jelentenek. Ti a mai valóságrendszeretekben éles ellentéteket, szembenálló erőket működtettek valóságotok alapfeltevéseiként.

Rendkívül felületes tényezők ezek, és nagyrészt az intellektuális képességek téves használatából fakadnak. Az intellektus önmagában képtelen megérteni, amit az intuíció bizonyosan tud. Az intellektus azt mondja: "ha létezik jó, akkor léteznie kell rossznak is", mert az értelem csinos kis csomagokban szereti értelmezni a dolgokat. Ha létezik felfelé, akkor léteznie kell lefelének is. Egyensúlynak kell lennie. A belső Én azonban jól tudja, hogy tágabb értelemben a gonoszság pusztán tudatlanság, hogy a "felfelé" és a "lefelé" csupán tetszetős fogalmak, amelyeket olyan területre alkalmaztok, ahol irányok nincsenek.

(22:25.) A szembenálló erőkbe vetett erős hit nagy visszafogó tényező, mert megakadályozza a tények – a belső azonosság, az egység, a kölcsönös kapcsolódások és az együttműködés tényeinek megértését. A szembenálló tényezőkbe vetett hit tehát, ha a megszállottságig fokozódik, talán a legnagyobb erejű hátráltató tényező, nemcsak a halál után, hanem mindenfajta létezésben.

Vannak, akik a fizikai életben sohasem tapasztalták meg az egység, a harmónia érzését: azt, amikor ezek az ellentétes erők egyesülnek. Az ilyen egyéneknek az elkö-

vetkezőkben sok szintet kell még megjárniuk, ami azt jelentheti, hogy sok fizikai élet áll még "előttük".

Ahogy egyénenként és együttesen megteremtitek fizikai létezéseteket, a választás után ugyanígy csatlakoztok a többiekhez, akik ugyanilyen általános tapasztalatok mellett döntöttek. Ezután megtörténnek az előkészületek, és kezdetét veszi a hatalmas, közös vállalkozás. Az előkészületek attól függnek, milyen létezéstípust választotok. Vannak tehát általános minták. Egyetlen egyén valósága sem teljesen ugyanolyan, mint bárki másé, de léteznek azért általános típusok.

Most tarthattok szünetet.

(22:34. Először úgy gondoltam, azért került sor a szünetre, mert miközben Jane beszélt, Willy, a macskánk felugrott az ölébe. Jane megrezzent; azt hittem, hogy a macska kizökkentette, de Jane a szünetben azt állította, alig emlékszik az incidensre. A tempója ismét gyors volt. Folytatás ugyanígy 22:44-kor.)

Hinni a jóságban anélkül, hogy hinnél a gonoszságban – ez egész egyszerűen valószerűtlennek érzed. Pedig ez a hit a létező legjobb biztosíték számotokra a fizikai életben és utána egyaránt.

Ez a gondolat felháboríthatja az intellektust; fizikai érzékleteitek mind azt kiáltják, hogy ez nem lehet igaz. A gonoszság nélküli jóságba vetett hit azonban nagyon is

valósághű; a fizikai életben egészséget ad a testnek, pszichológiai mentességet biztosít a sokféle félelemtől és mentális zavartól, a könnyedség és a spontaneitás érzését adja, amelyben képességeitek jobban kibontakozhatnak. A halál után pedig felszabadít a démonoktól, a pokoltól, a rátok mért büntetéstől való félelem alól. Általa jobban felkészültök a valóság teljes belátására. Megértem, hogy ez a felfogás ellenkezik a józan ésszel, és érzékleteitek látszólag ellentmondanak neki. Mostanra azonban már tudnotok kell, hogy érzékleteitek sok valótlanságot tartalmaznak: állítom, hogy a fizikai érzékek olyan valóságot mutatnak nektek, amely a hiedelmeiteket tükrözi.

Ha hiszel a gonoszban, természetesen érzékelni is fogod. Világod egyelőre még nem próbálta ki azt a kísérletet, amely téged felszabadíthat. A kereszténység nem egyéb, mint ennek az alapigazságnak az eltorzítása – mármint a szervezett kereszténység, amilyennek ismeritek. Most nem egyszerűen az eredeti szövetségről beszélek. Az alig kapott esélyt; erről később még szó lesz a könyvben.

A kísérlet, amely átalakítaná világotokat, abból az alapgondolatból indulna ki, hogy hiteitek alapján teremtitek meg saját világotokat, és a létezés egészén áldás van, gonoszság nem létezik. Ha ezeket a gondolatokat egyénenként és teljesen elfogadnátok, a fizikai érzékek nem tapasztalnának többé ellentmondást. A világot, a létezést jónak érzékelnék.

Ezt a kísérlet még nem végeztétek el, ezeket az igazságokat a fizikai halálotok után kell megtanulnotok. Néhányan, akik a haláluk után megértették, azért döntenek a fizikai létbe való visszatérés mellett, hogy tanítsák ezeket az igazságokat. így volt ez az évszázadok során mindig. A fizikai létből eredő lehetségességek rendszerében szintén így van.

Léteznek olyan lehetséges rendszerek, amelyek egyáltalán nincsenek kapcsolatban a tiétekkel – ezek sokkal fejletebbek, mint amit ma el tudtok képzelni, és ezekben általánosan ismertek ezek az igazságok. Az egyének ott kreatív módon, tudatosan alkotnak valóságokat, mert tudják a módját: teljesen szabadjára engedve a tudat teremtő képességeit.

(22:59.) Ezt csak azért említem itt, hogy érzékeltessem: létezik sok más halál utáni környezet is, amelyek nem állnak kapcsolatban a ti rendszeretekkel. Ha a köztes létben megtanultad, amit a képességeid lehetővé tettek, készen állsz a fejlődésre. Magában a köztes időszakban is sok dimenzió van az aktivitás számára, sokféle tapasztalat szerezhető. Látható (hogy a lehető legegyszerűbben fogalmazzak): nem "ismer" mindenki mindenkit.

Országok, fizikai felosztások helyett itt pszichológiai állapotok, "államok" vannak. Ha valaki beletartozik az egyikbe, akkor a másik teljesen idegennek is tűnhet számára. A "halottak" számára nem pontosan ilyen a helyzet. Változatosak a helyze-

tek, a körülmények. Aki el akarja magyarázni saját valóságát, csak azt magyarázhatja el, amit tud belőle. Az efféle anyag szintén felháborítjatja az intellektust, hiszen az az egyszerű, rendes válaszokat, az összefüggő leírásokat szereti.

Azok, akik e szintről kommunikálnak "élő" rokonaikkal, még nem jutottak el a választás időszakába, tanulási folyamatuk még nem fejeződött be.

(23:06.) Ők még mindig a régi hitvilágukban megfelelően érzékelhetik a valóságot. Úgyszólván az összes spirituális kapcsolat erről a szintről származik, különösen, ha a közvetlenül megelőző életben rokoni viszony állt fenn. A közléseknek azonban még ezen a szinten is céljuk van. Aki kommunikál, az tudatja az élő hozzátartozókkal, hogy a létezés folytatódik, és ők képesek ezt úgy megtenni, hogy az élők megértsék.

Kapcsolatba tudnak kerülni az élőkkel, hiszen a hiteik gyakran változatlanok; szerencsés körülmények között a tanulási folyamat közben is átadhatják tudásukat. Aztán fokozatosan megváltozik az érdeklődésük. Új életükben új kapcsolatokat szereznek.

A választás idején tehát a személyiség már felkészíti magát egy új létezésre. A ti időfogalmaitok szerint ez az életközti állapot eltarthat akár évszázadokig. De tarthat alig néhány évig is. De ebben is vannak kivételek. Vannak esetek, amikor a személyiség nagyon hamar visszatér egy új fizikai életbe, esetleg néhány óra leforgása alatt.

Ez általában nem szerencsés; többnyire a fizikai élet iránt érzett megszállott vágy okozza.

Ilyen gyors visszatérést hajthat végre az olyan személyiség is, aki nagy cél elérésére szánta el magát, és a régi fizikai testét levetve szinte azonnal újjászületik egy másikban, hogy megkezdett, fontos és szükséges feladatát bevégezze.

Most vége az ülésnek, hacsak nincsenek kérdéseid.

- Azt hiszem, nincsenek.

Akkor kellemes, jó éjszakát mindkettőtöknek.

- Jó éjt, Seth.

Kár, hogy nem voltál itt a tegnapi ESP-csoporton. Élvezted volna...

- Majd elolvasom. (Mialatt az ESP-csoport a nappaliban ült, én a műtermemben gépeltem egy másik ülés jegyzőkönyvét. A csoportülés jegyzőkönyvét szokás szerint a csoport egy tagja vezette; pár napon belül megkapjuk legépelve.)

...és jegyzetelned sem kellett volna. *(Pauza.)* Ma este jó erősen veletek vagyok; ha szuggesztiót alkalmazol, segítek majd elhagyni a tested. Juttasd eszedbe.

- Rendben. Szeretném kipróbálni a projekciót.

Akkor később még találkozunk.

- Jó éjt, Seth, és köszönöm. (23:18. Jane szerint mély volt a transz, a szokásosnál tovább is tartott, mire visszajött belőle. Az ülés utolsó részében én is erősen éreztem Seth közvetlen jelenlétét.

Jane elmondta, hogy az ülés vége felé fölfogott egy gondolatot, amelyet Seth küldött: magnóra vehetnék egy ülést, s így felszabadulnék, hogy rajzsorozatot készítsek Jane-ről, amint Sethként beszél. A vázlatok alapján később festhetnék róla egy olajképet. Jane biztos volt benne, hogy az ötlet Sethtől származik. Neki magának sohasem jutott eszébe; ami azt illeti, nekem sem.

Lefekvés után megpróbáltam önszuggesztiót alkalmazni, ahogy Seth javasolta, de reggel semmi említésre méltóra nem emlékeztem. Ha az önszuggesztióval megvárom a lefekvést, utána már nemigen sikerül: túl gyorsan elalszom. Jane kényelmesebb tempóban jut el az alvás állapotába.)

547. ÜLÉS, 1970. AUGUSZTUS 24., HÉTFŐ
21 ÓRA 10 PERC

Tehát: Jó estét.

(- Jó estét, Seth.)

Folytatjuk a diktálást. *(Jane Sethként kérdő pillantást vetett rám.)* Hacsak nincs előzetes kérdésed...

- *Nincs.*

Néhány dolgot itt még hozzá szeretnék tenni. A választás valamivel bonyolultabb, ha a ti fogalmaitok szerinti utolsó reinkarnációs ciklus is lezárult.

Először is ismét meg kell értened, hogy most nem ismered igazi identitásodat. Helyette a jelenlegi egóddal azonosulsz, így amikor a halál utáni életre gondolsz, valójában a mostani egód továbbélésében reménykedsz. A reinkarnációs ciklus végén teljes mélységében megérted, hogy te, az alapidentitás, lényed legbelső magva több vagy, mint reinkarnációs személyiségeid összessége.

Azt lehet mondani, hogy a személyiségek inkább Éned <u>itteni</u> részei. Nincs köztük versengés. Igazából soha nem is különöltek el egymástól, csak látszólag: *te* játszottál különböző szerepeket, fejlesztettél különféle képességeket, új és változatos módon

tanultál meg teremteni. Ezek a reinkarnációs személyiségek tovább is fejlődnek, és ők is megértik, hogy fő identitásuk ugyanaz, mint a tiéd.

Amikor a ciklus a végére ér, mindenestől ismered már előző életeidet. Az információ, a tapasztalat, a képességek mind rendelkezésedre állnak. Ez csupán annyit jelent, hogy gyakorlati értelemben megérted saját többdimenziós valóságodat. Gyakran használom a "többdimenziós" szót, és most már látod, hogy a szó szoros értelmében használom: valóságotok ugyanis nemcsak a ti fogalmaitok szerinti reinkarnációs életekben nyilvánul meg, hanem a lehetséges valóságokban is, amelyekről korábban esett szó.

Amikor eljön a választás ideje, sokkal többféle választási lehetőség áll előtted, mint azok előtt, akiknek még reinkarnálódniuk kell. Mindig megvan a lehetőség, hogy tanító légy, ha rendelkezel az erre való hajlammal és képességekkel, de a többdimenziós tanítás merőben más, mint az, amit ma ismertek, ezért szigorú kiképzés kell hozzá.

Az ilyen tanítónak képesnek kell lennie egyazon entitás különböző részeit – a ti fogalmaitok szerint – egyidőben tanítani. Mondjuk például, hogy egy bizonyos entitásnak reinkarnációi élnek a XIV. században, Krisztus előtt 3-ban, Krisztus után 260-ban és Atlantisz idejében. A tanító egyszerre áll kapcsolatban ezekkel a személyiségekkel, és olyan fogalmakkal kommunikál velük, amelyeket megértenek. Az effajta

kommunikációhoz szükség van az adott kor alapfeltevéseinek, az időszak általános filozófiai és tudományos klímájának tökéletes ismeretére.

(21:26.) Az entitás emellett számos lehetséges rendszert is felderíthet, ezekhez a személyiségeihez is meg kell találni az utat, a kapcsolatot. Az efféle tanító-kommunikátortól megkövetelt tudás, a szükséges kiképzés óriási követelményeket támaszt, de ez az egyik elvégezhető tanfolyam. Az ilyesfajta információ megtanulása szükségszerűen hozzájárul a tanító fejlődéséhez is: gyarapítja képességeit. Az energia finom manipulációjára van szükség, és szakadatlanul utazni kell a dimenziók között. Ha valaki emellett dönt, tanítása azonnal megkezdődik, és mindig egy tapasztalt szakértő vezetésével. Ez a hivatás – mert ez bizony hivatás – a valóságnak olyan tartományaiba juttatja el a tanítót, amelyeknek addig a létezéséről sem tudott.

Mármost: mások, akiknek nem ilyen a természetük, a reinkarnációk végeztével elkezdhetik a hosszú utat a teremtői hivatás felé. Egy egészen más síkon ezeket a ti fizikai valóságotokban működő alkotó lángelmékhez lehet hasonlítani.

Színek, festékek, szavak, zenei hangok helyett a teremtők a valóság különböző dimenzióival kísérleteznek, igyekeznek a tudást a lehető legváltozatosabb formákban megvalósítani – itt nem fizikai formákról beszélek. Azzal, amit ti időnek neveztek, úgy lehet bánni, mint a festékkel. Amit térnek neveztek, különböző módokon csoportosítható.

Művészet születhet például az idő építményként való használatából. A ti fogalmaitok szerint értelmezett teret és időt össze lehet keverni egymással. A kezdők tanulási folyamatában újrateremtődnek a különféle korszakok szépségei, a természeti szépségek, a festmények, az épületek. Az egyik legfőbb feladat olyan szépséget teremteni, amely a valóság lehető legtöbb dimenziójában érvényesíti önmagát.

A ti rendszeretekben például az efféle alkotást valamely konkrét dologként érzékelnétek, de teljesen más módokon a lehetséges valóságokban is érzékelhető volna – a többdimenziós művészet oly szabad és elementáris, hogy egyszerre sok valóságban megnyilvánul.

Ezt a művészetet szavakban nem lehet kifejezni. A fogalomnak nincs verbális megfelelője. Az alkotók azonban azzal is foglalkoznak, hogy az általuk elérhető valóságokban megihlessék a művészeket. A művészi ihlet gyakran a ti rendszeretekben is ezeknek a teremtőknek a műve.

Most tarthattok szünetet, utána folytatjuk.

(21:44-től 22:00-ig.)

Tehát: Ezek a "művészeti formák" gyakran a valóság mibenlétének jelképes kifejezései. Sokféle módon értelmezhetők, a szemlélő képességeitől függően.

A ti fogalmaitok szerint ezek eleven drámák lehetnek. Természetesen mindig lelki struktúrák maradnak, bármely adott valóságrendszertől függetlenül léteznek, de sok

valóságrendszer legalább részben képes érzékelni őket. Némelyik az úgynevezett asztrálsíkon létezik, ezért az álomban tett látogatások során ti is érzékelhetitek őket.

(22:03. Willy, a macskánk váratlanul felugrott Jane ölébe – ugyanúgy, ahogy az előző ülésen. Ösztönösen emelt hangon szóltam rá, attól félve, hogy kizökkenti Jane-t a transzból. Jane szeme megrebbent a hangomtól, de tovább beszélt. Willy leugrott a földre.)

Másokat villanásszerűen, apróbb-nagyobb részleteiben érzékelhet átmeneti tudatotok, amikor valamilyen okból kevésbé összpontosít, például félálomban van. Ezek a többdimenziós művészet alkotásai, ennélfogva több szintet képviselnek, amelyeken az alkotó dolgozik. Az egész Krisztus-történet ilyen alkotás volt.

(Pauza 22:06-kor. Tüsszentettem. Nem az első tüsszentés volt az ülés kezdete óta.)

Olyanok is vannak, akik úgy döntenek, hogy gyógyítók lesznek, de ez természetesen sokkal több dolgot jelent, mint amit ti gyógyításként ismertek. E gyógyítóknak képessé kell válniuk az entitás élményeinek minden szintjén tevékenykedni, közvetlenül segítve azokat, akik az entitás részei. Ebbe is beletartozik a reinkarnációs minták által való manipuláció, és ez is rendkívül szeretágazó. A gyógyító különböző bonyolultságú reinkarnációs Énekkel kezdi...

(Háromszor tüsszentettem.) Akarsz szünetet?

- Nem hiszem. (Azért eltartott pár pillanatig, mire válaszoltam.)

A gyógyításnak ez a fajtája mindig lelki és spirituális; és a gyógyítók ott vannak a ti rendszeretekben, a ti létidőtökben is és más rendszerekben is, hogy minden egyes személyiségnek segítségére legyenek.

Tágabb környezetben, nagyobb gyakorlatra szert téve a fejlettebb gyógyítók nagy számú személyiség bajaival foglalkoznak. Vannak olyanok is, akik egyesítik a tanító, a teremtő és a gyógyító tevékenységét. Mások olyan fejlődési vonalat választanak, amely az ő saját jellemzőikhez különösképpen illik.

Szünetet javasolok.

(22:15. Willy megint tevékenykedni kezdett; átrámoltam egy másik szobába, és rácsuktam az ajtót. Jane elmondta: zavarta a macska és a tüsszögésem. Halványan emlékezett, hogy szinte kiáltva förmedtem rá Willyre. Hozzátette: érezte azt is, hogy az energiáim nagyon szétszórtak ma este, Igaz, ami igaz: nem voltam csúcsformában. Azután is prüszköltem, hogy 22:25-kor folytatta az ülést.)

Ebben a fejezetben nem akarom megtárgyalni a tudat folytonos létezésének, fejlődésének a célját. Csak azt akarom világossá tenni, hogy óriási lehetőségek vannak a fejlődésre, és hangsúlyozni akarom, hogy minden egyes személyiség teljes szabadságot élvez.

A tudat fejlődése természetes folyamat. Nincs semmi kényszerű jellege. A személyiségben, amelyet ismertek, benne van minden további fejlettségi állapota, ugyanúgy, ahogy a felnőtt benne van a gyermekben.

A halál utáni események ismertetése nagyon bonyolultnak tűnhet, különösen akkor, ha a mennyországról vagy az örök nyugalomról szóló, egyszerű mesékhez szoktál hozzá. Sajnos sok alapfogalom nem írható le szavakkal, pedig jó lenne, ha megértenétek őket. Viszont akkor is megvan az a képességetek, hogy intuíciótokat szabadjára engedve belső tudáshoz jussatok.

E könyv szavainak az a rendeltetésük, hogy olvasás közben felszabadítsák intuíciós képességeidet. Míg olvasod, álmaid további információt szolgáltatnak, amely ébredés után is megmarad tudatodban, ha odafigyelsz rá. Az általad ismert életnek nem olyan lapos, egyszerű a vége, mint a mennyországról szóló történet. Lehetőséged van megérteni saját valóságodat, továbbfejleszteni képességeidet, mélyebben átélni önmagadat mint Minden Létező részét.

(22:34.) Vége a fejezetnek és az ülésnek is, hacsak nincs kérdésed.

- Azt hiszem, nincs. (Fáradt voltam, és rossz volt a közérzetem.)

Akkor szívélyes jókívánságaim mindkettőtöknek, és nyugodalmas jó éjszakát.

- Jó éjt, Seth.

Mármost: egy apró megjegyzés. Egy részed az imént kivetítette magát a kórházba édesapádhoz. Ruburt érezte ennek a részednek a távollétét. Egyszerűen csak megpróbáltál utánanézni, mi van vele. Tudatod leghátsó zugában felmerült a kérdés: vajon volt-e valaha szénanáthája, és most emlékszik-e rá; ez váltotta ki a tudattalan projekciót.

Tudattalan Éned fontos részét képezi üléseinknek, Ruburt ezért érezte meg a távollétét. Most pedig jó éjszakát.

- Jó éjszakát, Seth. Köszönöm.

(22:39. Az ülés aránylag korán ért véget; az ok nyilvánvaló. Nagyon érdekesnek találtam Seth információját a tudattalan kivetítéssel kapcsolatban. Ez az esemény könnyen kiválthatta a tüsszögésemet. Szoros kapcsolat van apám, jómagam és a szénanátha között.

Most van a szénanátha szezonja. Mostanában már nem nagyon kínoz, de a korábbi években nagyon sokat szenvedtem tőle. Az első rohamot hároméves koromban kaptam. Apám körülbelül ugyanebben az időben szabadult meg egyszer s mindenkorra a szénanáthájától. Seth egyszer elmondta, hogy apám átadta nekem a szénanáthát, és én bizonyos okok miatt elfogadtam az "ajándékot".

Az este hátralévő részében a tüneteim fokozatosan elmúltak.)

12.
Reinkarnációs kapcsolatok

550. ÜLÉS, 1970. SZEPTEMBER 28., HÉTFŐ
21 ÓRA 35 PERC

(Szeptember 7-től 19-ig Jane meg én hét városban jártunk: Jane Seth megszólal című könyvének megjelenésével kapcsolatban rádió- és tévéinterjúkat adtunk. A turné mindkettőnk számára izgalmas és tanulságos volt; Seth a bostoni televízióban is megszólalt, és nagyon kedvező fogadtatásban részesült.

Hazatérésünk óta két ülést tartottunk – ezeken az összegyűlt kérdésekről és a turnéval kapcsolatban felmerült más ügyekről volt szó. Most, hogy ezen a munkán túl voltunk, Jane készen állt, hogy Seth tovább dolgozzék a könyvén.

Az ülésen jelen volt Carl és Sue Watkins. Sue magával hozta saját kérdéseit; ezeket a már meglévőkhöz csatoltuk.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

És jó estét utazó barátainknak is. Elkezdjük a következő fejezetet, amelynek ez a címe: "Reinkarnációs kapcsolatok".

Tehát: Reinkarnációs életeitek során tágítjátok tudatotokat, fejlesztitek képességeiteket, fogalmaitokat, érzékleteiteket, értékeiteket. Elszakadtok az önmagatokra kényszerített megkötések alól, és lelkiekben gyarapodtak, ahogy megtanuljátok félretenni a korlátozásokat és dogmákat.

Csakis tőled függ, hogy milyen gyorsan tanulsz. A jóval és rosszal kapcsolatos, korlátolt, dogmatikus, merev nézetek hátráltathatnak. A létezésre vonatkozó, szűk látókörű elképzelések több életidőn keresztül elkísérhetnek, ha nem válsz lelkileg és pszichológiailag kellően hajlékonnyá.

Ezek a merev nézetek pórázként működnek: arra kényszerítenek, hogy szűk sugarú körben járj, mint a megkötött kiskutya. Ilyen esetekben, esetleg több életen át is a jó és rossz fogalmai ellen fogsz harcolni, és körbe-körbe futva zavarodottság, kétely és szorongás kísér.

Barátaid hasonló problémákkal küszködnek majd, mert azokat vonzod közel magadhoz, akiket ugyanazok a gondok emésztenek. Még egyszer elmondom: a jóról és gonoszról vallott nézeteitek nagy része torz, és árnyékot vet mindarra, amit a valóság lényegével kapcsolatban meg kellene értenetek.

Ha bűntudatot ébresztesz magadban, az számodra valóságos lesz, és attól kezdve tenned kell vele valamit. Sokan közületek alaptalan bűntudatokat hordoznak: értelmetlenül terhelik le magukat a bűntudattal. Úgy látszik, a ti tevékenységi dimenzióitokban rosszból bőséges a választék. Hadd mondjam el: aki gyűlöli a rosszat, az csupán egy újabb rosszat teremt.

(21:45.) Tehát: Abból az állapotból, ahol ti vagytok, nehéz érzékelni, hogy minden esemény a teremtés irányában hat; nem könnyű megbízni a saját természetetek spontán teremtő erejében. Ölni a ti rendszeretekben egyértelműen erkölcsi bűntett, de büntetésből megölni valakit csupán növeli az eredetileg elkövetett hibát. Valaki, egy nagyon híres vallásalapító – ha úgy tetszik, egy civilizáció megalapítója – azt mondta egyszer: "Ha megtámadnak, fordítsd oda a másik orcádat is". Föl kellene fogjátok ennek a mondásnak az eredeti értelmét. Azért kell odatartanod a másik orcádat, mert tudod, hogy a támadó lényegében önmagát támadja.

Ekkor vagy szabad, a reakciód ekkor kedvező. Ha viszont enélkül a felismerés nélkül tartod oda a másik orcádat, de közben megbántottságot érzel, vagy erkölcsi felsőbbrendűséged vélt tudatában fordítod oda másik orcádat, akkor válaszod távolról sem megfelelő.

Mindez alkalmazható a reinkarnációs életekben működő kapcsolataidra is, és nagyon is jellemző a mai, mindennapos élményeidre. Ha gyűlölsz valakit, az a gyűlölet

összeköt az illetővel, annyi életen keresztül, ameddig engeded, hogy a gyűlölet marcangoljon téged. Ebben az életben és az összes többiben is azokat a minőségeket vonzod magadhoz, amelyekre figyelmedet összpontosítod. Ha hosszasan, mélyen foglalkoztatnak a téged ért igazságtalanságok, akkor még több ilyen élményt vonzol magadhoz, és ha így folytatod, akkor a következő életedben ugyanez tükröződik majd. Az is igaz, hogy az életek között van "idő" a megértésre és az elmélkedésre.

Azok, akik jelenlegi életükben nem hajlandók élni az ilyen lehetőségekkel, nagyon gyakran akkor sem hajlandók, amikor az élet véget ért. A tudat viszont akkor is növekszik. Akkor is teremt. Akkor is kifordítja önmagát ennek érdekében. Önmagadon kívül semmi sincs, ami arra kényszerítene, hogy megértsd ezeket a dolgokat, hogy szembenézz velük.

Semmi értelme tehát azt mondani: "Ha ennek az életnek vége, majd végigtekintek tapasztalataimon, és rendbe szedem a dolgaimat." Olyan, ez, mintha egy fiatalember így beszélne: "Majd, ha öreg leszek és nyugdíjba vonulok, használni fogom azokat a képességeimet, amelyeket most nem fejlesztek ki." "Következő" életed számára most díszletezed be a színpadot. Mai gondolataid szálaiból szövöd majd következő életed szövetét. Nincs olyan varázsszó, amely bölccsé tenne, amely megértéssel és együttérzéssel töltene tele, amely kitágítaná tudatodat.

(21:58.) Gondolataidban, mindennapi tapasztalataidban van az összes válasz. Ebben az életedben elért minden sikeredet, minden képességedet előző életeidben alapoztad meg. Jogod van arra, hogy rendelkezz velük. Megdolgoztál a kifejlesztésükért. Ha körülnézel rokonaid, barátaid, ismerőseid, üzleti-szakmai kapcsolataid körében, akkor is megláthatod, milyen ember vagy, mert hozzájuk vonzódsz, ugyanúgy, ahogy ők vonzódnak hozzád: nagyon mélyen rejlő belső hasonlóságok okán.

Ha egy hónapon át naponta többször rászánsz öt percet, hogy megvizsgáld gondolataidat, pontos képet kapsz arról, miféle életet készítesz elő magadnak a következő alkalomra. Ha nem tetszik, amit fölfedezel, akkor jobb, ha hozzálátsz gondolataid, érzelmeid megváltoztatásához.

Ebből a könyvből a későbbiekben kiderül, hogy megteheted ezt. Nincs szabály, amely kimondaná, hogy minden egyes életedben ugyanazokkal kell találkoznod, akiket már előzőleg is ismertél, de a vonzódás természete olyan, hogy mégis gyakran ez történik.

Most tarthattok szünetet.

– *Köszönöm. (Tréfásan.)*

(Humorral): Nem dolgoztatlak állandóan, hiszen nagyon jó barátom vagy.

– *Hálásan köszönöm.*

(22:04. Jane jó tempóban beszélt, kevés pauzával. A szünetben négyesben beszélgettünk az előző szombat eseményeiről: táncolni mentünk, utána kolbászos-paprikás meleg szendvicset ettünk Toby bárjában. Folytatás 23:15-kor.)

Tehát: A kolbászos szendviccsel nem versenyezhetek, de itt most nincs kolbászos szendvics. Folytatjuk a diktálást.

Sokféle oka lehet annak, hogy jelenlegi családodba születtél. Megeshet, hogy a halál után sokkal erősebb érzelmi kapcsolatot érzel egy olyan személyiség iránt, akit egy korábbi életedben ismertél. Ha házasságban élsz, és a pároddal nem igazán jól férsz össze, esetleg találhatsz helyette egy előző feleséget vagy férjet, aki rád vár.

Gyakorta megesik, hogy különféle közösségek – katonai egységek, egyházi gyülekezetek, vadásztársaságok – tagjai egy másik életben családi kapcsolatokat alakítanak ki, hogy a régi problémákat új módon közelítsék meg. A családokat úgy kell tekinteni, mint a pszichés tevékenység Gestaltjait; szubjektív identitásuk van, amelyről esetleg a csoport egyetlen tagjának sincs tudomása.

A családoknak tudatalatti céljaik vannak, bár az egyes családtagok külön-külön úgy szolgálhatják ezt a célt, hogy nem is tudnak róla. Az ilyen csoportok, hogy úgy mondjam, idő előtt, a fizikai életek közötti szakaszban alakulnak. Gyakran négy-öt

egyén közösen tűz ki maga elé egy feladatot, és a különböző tagokra más-más szerepet osztanak. Aztán a fizikai létben eljátsszák ezeket a szerepeket.

A belső Én mindig tisztában van e családi Gestaltok rejtett mechanizmusaival. Akiket szoros érzelmi kötelékek fűznek össze, előszeretettel maradnak esetleg több életen át szorosabb vagy lazább fizikai kapcsolatban. Az új kapcsolatok azért mindig előnyösek, mert így fejlődhetnek a belső, reinkarnációs "családok". Sok ilyen az életben is közösséget alkot, ami a belső csoport kifejeződése.

Az előzőekben beszéltem a jó és a rossz merev felfogásáról. Ezt a problémát csupán egy módon lehet elkerülni. Csak az igaz együttérzés és szeretet segít a jóság természetének megértéséhez, egyedül ezek a tulajdonságok segítenek megsemmisíteni a gonoszról szóló, téves és torz eszméket.

(22:28.) Egyszerű tény: mindaddig, amíg hiszel a gonosz létezésében, addig az valóságos lesz a rendszeredben, és mindig találkozni fogsz a megnyilvánulásával. Következésképpen a gonoszban való hited megannyiszor fényesen beigazolódik. Ha ezt a felfogást nemzedékeken, reinkarnációkon keresztül magaddal hurcolod, akkor ezzel egyre erősíted hited valóságosságát.

Hadd tegyem világosabbá, mit akarok megértetni veletek. Először is: a szeretet mindig magában foglalja a szabadságot. Ha valaki azt mondja neked, hogy szeret, és mégis megfoszt szabadságodtól, akkor könnyen meggyűlölöd. Ezt az érzelmet azon-

ban a szavai miatt nem érzed igazságosnak. Az ilyen érzelmi csapda több életen keresztül okozhat zűrzavart.

Mármost: Ha például gyűlölöd valamelyik szülődet, akkor könnyen előfordulhat, hogy minden szülődet gyűlölni fogod, mert az ő arcukra vetíted annak arcát, aki eredetileg megbántott. A következő életeidben olyan családokba kerülhetsz, amelyekben ugyanilyen érzelmeket táplálsz magadban, mivel az érzelem a probléma, nem azok a mozzanatok, melyek látszólag kiváltották.

Ha gyűlölöd a betegséget, akkor következő életedben betegség kínozhat, mert gyűlöleted odavonzza hozzád. Ha viszont azt érzed...

(22:35. Jane Sethként elhallgatott. A macskánk, Willy felébredt szunyókálásából, és az ölébe ugrott. Fölkaptam, de közben megkarmolta Jane lábát, és felriasztotta a transzból. Willyt betettem a faliszekrénybe. Jane nyugodtan ült, aztán folytatta a diktálást.)

Tehát: Ha a szeretet, az egészség, a létezés érzését erősíted, akkor ebben az életben s a többiben is ezeket vonzod magadhoz, hiszen ezekre koncentrálsz. Az a nemzedék, amelyik gyűlöli a háborút *(Jane itt Carlra nézett),* nem teremti meg a békét. A békét az a nemzedék teremti meg, amelyik a békét szereti.

Bármilyen ügy, személy vagy ok miatt gyűlölettel meghalni komoly hátrányt jelent. Minden lehetőségetek megvan arra, hogy jótékony módon újraalkossátok személyes tapasztalataitokat, és megváltoztassátok világotokat.

A következő életedben ugyanazzal a világszemlélettel működsz majd, mint amivel most. Ha most ragaszkodsz a benned munkáló gyűlölethez, akkor nagyon valószínű, hogy ezután is ezt fogod tenni. Másfelől viszont az igazság, az intuíció, a szeretet, a kreativitás és a most elért eredmények ugyanúgy a javadra válnak majd, mint ahogy most.

Tudod: csak ez a létező valóság. Ezek a létezés valódi alapjai. Ahogy Ruburt fogalmazta egyszer: ostobaság gyűlölni a zivatart, az öklödet rázni felé és szidalmazni. Ha gyermekek vagy bennszülöttek így tesznek, kineveted őket. Haszontalan dolog megszemélyesíteni a zivatart, úgy kezelni, mint valami démont, csak a pusztító tulajdonságait látni, vagyis azokat, amelyek pusztítónak tűnnek a te szemedben.

Az alakváltozás nem pusztulás. A tudat nem semmisül meg. A zivatar kirobbanó energiája nagyon is kreatív erő. A vihar része a teremtésnek. Ti a saját szemszögetekből nézitek, mégis az egyik ember a teremtés örök körforgását látja a zivatarban, a másik pedig az ördög művének tartja.

Egész életetekben a magatok módján értelmezitek az általatok érzékelt valóságot; ez a szemlélet hatást gyakorol rátok, következésképp másokra is. Az az ember, aki

gyűlöl, ezzel a beállítódással a maga szűk, előítélettől korlátozott keretei közé szorítja a valóságot.

Azért tárgyalom ilyen nyomatékkal a gyűlölet kérdését ebben a fejezetben, mert a gyűlöletnek katasztrofális reinkarnációs szerepe lehet. Az, aki gyűlöl, mindig igazolva látja ezt az érzést. Sohasem gyűlöl olyasmit, amit jónak hisz. Úgy gondolja, hogy igaza van, s ezért a gyűlölet nagyon erős köteléket alkot, amely elkíséri őt életek során keresztül, míg végül meg nem tanulja, hogy maga a gyűlölet pusztít.

Most tarthattok szünetet. Társalogjatok, én majd figyelek.

– *Rendben.*

Odafigyelsz arra, amit mondok?

– *Persze. Miért kérded?*

(Tréfásan, előrehajolva): Te vagy az első olvasóm.

(22.51. A szünet Sue és Carl nevetésével kezdődött. Jane tempója többnyire gyors volt. Folytatás ugyanígy 23:08-kor.)

Tehát: Távol álljon tőlem, hogy megzavarjam tanulságos eszmecseréteket. Jegyezzétek meg, miről volt szó, és hagyjuk annyiban. Most folytatjuk a diktálást.

Szeretném azt is megértetni, hogy az sem jobb, ha a gyűlöletet gyűlölöd. Akkor is ugyanabba a csapdába esel.

Arra van szükség, hogy mélyen, alapvetően higgyetek a vitalitásban: bízzatok abban, hogy a tapasztalat minden eleme egy magasabb jót szolgál, függetlenül attól, hogy észreveszitek-e, amikor a "gonoszság" átalakul teremtő erővé. Amit szeretsz, az szintén része lesz ennek az életednek és a többinek is.

A legfontosabb, minden életre érvényes tudnivaló az, hogy egyetlen élményedet sem kényszeríti rád senki. Minden tapasztalatod híven követi érzéseidet és hiteidet. *(Jane Sethként nagy nyomatékkal, lendületesen közvetítette ezeket a gondolatokat.)* A szeretet és a kreativitás hatalma már a puszta létezésedben is megmutatkozik. Ez az az igazság, amelyről oly gyakran megfeledkeznek: hogy a tudat és a létezés folyamatos, és magába olvasztja azokat az elemeket, amelyek számotokra oly pusztítónak látszanak.

(Pauza 23:13-kor.) A gyűlölet valóban hatalmas erő, ha hiszel benne, de ennek ellenére hiába gyűlölnéd az életet, attól még létezni fogsz. Kivétel nélkül mindannyiótoknak vannak megoldandó feladatai, csak megfeledkeztetek róluk. A szerződést – hogy úgy mondjam – a születésetek előtt írtátok alá. Most szerzett barátaid közül sokan már akkor is közel álltak hozzád, mielőtt a jelenlegi életedre megszülettél volna.

Ez nem azt jelenti, hogy minden egyes ismerősödet ismerted már korábban is, és pláne nem jelenti azt, hogy ugyanazt az unalmas lemezt játsszátok le újra meg újra,

mert minden ismeretség új a maga módján. Ha eszedbe jut, amit a családokról mondtam, gondolj arra is, hogy a mai városokat és falvakat ugyanilyen városok és falvak múltbeli lakossága népesítheti be: új tapasztalatok birtokában, megváltozott körülmények között a csoport tagjai új kísérleteket folytathatnak le.

Olykor előadódhatnak olyan variációk, hogy egy bizonyos város lakóiként születik újra egy csoport, amely – mondjuk – 1632-ben együtt élt már egy írországi faluban. Lehet, hogy ők alkotják most egy kisváros lakosságát Idaho államban.

Megeshet, hogy egyesek, akik valaha az Óvilágból át akartak kelni az Újvilágba, most itt születnek újjá. Azt se feledd, hogy a korábbi életek során megszerzett képességek most is a rendelkezésedre állnak. Saját eredményeidet magad aratod le. Álmodban gyakran kapsz ezekre vonatkozó információkat, és létezik egy bizonyos álom-Gestalt, az álmok egy alaptípusa, amelyben azok kommunikálnak, akik korábbi életekben már ismerték egymást.

Az effajta álmokban általános információtömeg cseréje zajlik, az információt aztán az egyes csoporttagok úgy használhatják fel, ahogy akarják. Általános fejlődési tervek készülnek, ahogy a csoporttagok – például egy település lakosai – eldöntik közös sorsukat. Egyesek mindig valamely csoport tagjaként térnek vissza, valaha volt kortársaikkal körébe, mások viszont elutasítják az efféle közös vállalkozásokat, és sokkal elszigeteltebb környezetbe születnek.

(23:25.) Ez pszichológiai érzelmek kérdése. Némelyek könnyedebbek, magabiztosabbak, munkaképesebbek, ha másokkal dolgozhatnak együtt. Gondold végig ezt a hasonlatot: Jancsika az óvodai csoportjának tagjaival jár együtt minden iskolát egészen az érettségiig. Reinkarnációs viszonylatban: ő bizonyára mindig a társaival együtt tér vissza. Mások viszont iskoláról iskolára vándorolnak, viszonylag magányosnak tűnnek, nagyobb szabadsággal rendelkeznek, több kihívással találkoznak, viszont nélkülözik a többiek által választott, megnyugtatóan biztonságos környezetet.

Minden esetben maga az egyén határozza meg nemcsak az egyes életeket, az időtartamot, a környezetet és a történelmi kort, hanem a jellemet és a fejlődés módozatait is. Annyiféle módon lehet tehát reinkarnálódni, ahány belső Én létezik, és minden belső Én az őrá jellemző módszereket fogja választani.

Most, hogy a fejezet elkezdődött, fejezzük be az ülést. Úgyis az az érzésem, hogy lesz még néhány külön szeánszunk. Szívélyes jókívánságaim jelenlévő barátaimnak; ha legközelebb utaztok *(Seth segített már Carlnak és Sue-nak az asztrális utazásban)* remélem, emlékeket is hoztok vissza magatokkal – és te is. *(Ez utóbbi nekem szólt.)*

– Oké. Jó éjt, Seth, és köszönjük.

(23:34. A transz mély volt, Jane szeme tágra nyílt, és nagyon elsötétült. – Seth még itt van – közölte.

Eleven eszmecserébe kezdtünk négyesben. Sue a túlnépesedés témáját hozta szóba. – Hogyan lehetséges ez? – fejtegette. – Ha egy bizonyos számú entitás felelős a fizikai világ megteremtéséért, akkor honnan kerül elő a többi ember? – Elmondtam neki, hogy Seth szerint az entitásokat alkotó személyiségek mindegyike annyiszor jelenhet meg fizikai alakban, ahányszor csak akar. 23:40-kor Seth közbevágott.)

Kérek egy pillanat türelmet. *(Pauza.)* Először is: a mindennapos gondolkodásban a természet és a tudat többi részétől különbözőnek szoktátok tekinteni az emberiséget.

Legfőbb törekvésetek a faj fenntartása volt. A többi fajt csak annyiban vettétek figyelembe, hogy nektek mennyire válik hasznotokra. Nem volt fogalmatok róla, mennyire szent minden tudat, és arról sem, hogy a ti helyetek hol van. Elveszítettétek a kapcsolatot a nagy igazsággal.

És jelenleg is ezt a gondolatot követitek: a faj fennmaradása mindenekfelett, tekintet nélkül a következményekre; a környezetet úgy alakítjátok át, hogy megfeleljen a céljaitoknak, s eközben oda jutottatok, hogy a spirituális igazságokat nem veszitek figyelembe.

A fizikai valóságban pedig láthatjátok az eredményt. A személyiségek, akik visszatérnek, sokféle ok miatt tehetik. Némelyek épp az ilyen felfogás miatt vonzódnak

ahhoz, hogy újra részt vegyenek a fizikai életben. Ők azok, akik – a ti fogalmaitok szerint – a múltban a fizikai létért küzdöttek, tekintet nélkül a többi faj jogaira. Őket a saját vágyaik hajtják a visszatérésre.

Az emberiségnek meg kell tanulnia az egyes ember értékét. A faj azt is megtanulja, hogy függ a többi fajoktól, és kezdi megérteni, milyen helyet foglal el a fizikai valóság teljes rendszerében.

Vannak olyanok, akik ebben a korban egyszerűen csak azért születnek újra, hogy tanítsanak, segítsenek a megértésben. Ők ebbéli tevékenységükben még fokozhatják is a válságot, mert még mindig van időtök arra, hogy változtassatok viselkedéseteken. Két fontos problémán dolgoztok, de mindkettő összefügg az egyén szentségével, az egyén és a többiek, az egyén és minden fizikailag megnyilvánuló tudat viszonyával.

A háború problémája előbb-utóbb megtanítja: ha megölsz egy másik embert, az lényegében azt jelenti, hogy önmagad ölöd meg. A túlnépesedés problémája azt tanítja meg, hogy ha nem szeretettel foglalkoztok a környezettel, amelyben éltek, akkor az többé nem fog eltartani benneteket – nem lesztek rá méltók. Értsd meg: nem fogjátok elpusztítani a bolygót. Nem fogjátok elpusztítani a madarakat, a virágokat, a magvakat vagy az állatokat. Nem lesztek méltók hozzájuk, ezért ők pusztítanak majd el benneteket.

Ezt a problémát a saját viszonyítási rendszeretekben állítottátok önmagatok elé. Mindaddig nem fogjátok megérteni saját helyeteket a természet rendszerében, míg konkrét veszélyben nem látjátok önmagatokat amiatt, hogy szétbontjátok ezt a rendszert. A tudatot nem pusztíthatjátok el. Egyetlen falevél tudatát sem pusztíthatjátok el, de ha a problémát nem oldjátok meg, ezek eltűnnek a tapasztalataitok köréből.

A válság azonban terápia. Olyan tanítási módszer, amelyet azért állítottatok önmagatok elé, mert szükségetek van rá. És most van rá szükségetek, mielőtt az emberiség útra kel más fizikai valóságok felé. A leckét otthon kell megtanulni, még mielőtt más világokba utaznátok. Tehát ezzel a céllal idéztétek mindezt a saját fejetekre, és tanulni fogtok belőle. *(Az ülés vége 23:55-kor.)*

551. ÜLÉS, 1970. SZEPTEMBER 30., SZERDA
21 ÓRA 17 PERC

Tehát: jó estét.

(– Jó estét, Seth.)

Folytatjuk a diktálást.

Minden életedben meg kell figyeld külső környezetedet, hogy megismerd belső állapotodat. A külső a belső tükörképe.

Meg kell értened belső Éned természetét, és azt kell kifelé megvalósítanod. Amikor ez megtörtént, a külső körülmények előnyükre változnak, ahogy a belső Én mindinkább tudatára ébred saját mivoltának, képességeinek. Elvileg tehát minden egyes életedben erősebb, egészségesebb, gazdagabb és bölcsebb leszel, csakhogy ez sokféle ok miatt nem így működik. Mint korábban említettem, sok személyiség különböző tapasztalatokat sajátít el, egyes meghatározott területek fejlesztésére összpontosít, másokat esetleg életek sorozatán keresztül figyelmen kívül hagy.

Nincs két tudat, amelynek azonos tapasztalatai volnának, vagy azonos módon értelmezné őket, így minden egyén a maga módján hasznosítja reinkarnációs tapasztalatait. Szükséges például nemet váltani. Vannak, akik minden életüket más nemmel élik le, mint az előzőt. Mások sorozatban élnek le néhány női, majd utána néhány férfi életet vagy megfordítva, de a teljes reinkarnációs rendszerben mindkét nemre vonatkozó tapasztalatokat meg kell szerezni.

Egyneműként nem lehetne kifejleszteni a képességeket. Az anyasággal és az apasággal kapcsolatban egyaránt tapasztalatokat kell szerezni. Ha eljutsz arra a pontra, hogy belátod: a mindennapjaidat, az életedet valóban te formálod, akkor elkezdheted átalakítani mentális és pszichés beidegződéseidet, s ilyesformán megváltoztatni a környezetedet.

(21:25.) Ennek a felismerésnek azonban együtt kell járnia a belső Én képességeire vonatkozó, mély, intuitív tudással. Ez a két tényező együttvéve megszabadíthat minden korábbi életedből származó nehézségtől. E felismerésekkel párhuzamosan megváltozik majd létezésed egész struktúrája, felgyorsul a spirituális és pszichés fejlődésed.

Mai kapcsolataidban, vélekedéseidben, tapasztalataidban belső logika érvényesül. Ha például egyik életedben nőgyűlölő voltál, akkor könnyen megeshet, hogy a következőben nőként születsz meg. Csak így leszel képes helyesen viszonyulni a női lét élményéhez, és nőként szembenézni azokkal a nőkre vonatkozó nézeteiddel, amelyek a múltban a sajátjaid voltak.

Ha nem volt benned együttérzés a betegek iránt, lehet, hogy valamely súlyos betegséggel születsz meg – ismét csak saját elhatározásodból –, hogy szembetalálkozz azzal a bánásmóddal, amelyet valaha te is alkalmaztál. Általában azonban az ilyen létezés magával hoz számos egyéb kérdést is. Egyetlen életet sem választanak pusztán egy ok miatt: pszichológiai tapasztalatok sokaságával szolgál mindegyik.

A krónikus betegség például a fegyelmezettség fokmérője lehet: képessé tehet olyan, mélyebben rejlő képességek kibontakoztatására, amelyeket jó egészségben leélt életeidben elhanyagoltál. A tökéletesen boldog élet például a felszínen irigylésre

méltónak tűnhet, de előfordulhat, hogy a lényegét tekintve sekélyes, és kevés lehetőséget ad a személyiség fejlődésére.

Az igazán boldog élet valódi kielégülést nyújt, spontán bölcsességgel és spirituális örömmel jár együtt. Más szóval: nem állítom azt, hogy a szenvedés szükségszerűen a spirituális kiteljesedéshez vezet, sem azt, hogy minden betegséget ezzel a céllal választanak, mert nem így áll a helyzet.

(21:35.) A betegség gyakran a tudatlanság, a szellemi restség következménye. Ezt a gyakorlatot ennek ellenére magukra vállalhatják bizonyos személyiségek, akiknek valamely okból kemény eszközöket kell alkalmazniuk önmagukon. Az életeken belüli kapcsolatoknak van egy általános mintájuk, de ez nem jelenti azt, hogy a barátoknak, ismerősöknek ugyanazzal a szűk körével utazol a létidők sorozatán át, és mint a színészek, csupán maszkot vagy jelmezt váltanak.

Egyének, csoportok a különböző életekben bizonyos célból összetalálkoznak, majd elválnak, és vagy összetalálkoznak más helyen, más időben, vagy sem. Erre sincs szigorú szabály. Vannak családok, amelyek a szó szoros értelmében az ősök reinkarnációi, de ez távolról sem általános. Egyes mély kapcsolatok így vagy úgy folytatódnak. Mások egyszerűen eltűnnek.

Mindezzel azt akarom hangsúlyozni, hogy a fejlődésre, a tudásra ebben a percben, ebben az életben is nyitva áll a lehetőség. Ha most nem veszel tudomást a nap mint

nap kínálkozó fejlődési lehetőségekről, akkor a halálod után, az életközti létben sem kényszeríthet senki arra, hogy elfogadd és hasznosítsd nagyobb képességeidet. A halál után ott vannak a tanítók, de vannak tanítók itt, a jelen életedben is.

Előfordul, hogy egy-egy család egy bizonyos életben nem a korábbi életek során kifejlődött vonzalom és szeretet miatt alakul ki, hanem ellenkező okból. Létrejöhetnek családok olyan egyénekből is, akik a múltban ellenszenvet tápláltak egymás iránt, és most szoros kapcsolatra lépnek, hogy egy közös célon munkálkodva megtanulhassák jobban megérteni egymást, és az új kapcsolatrendszerben feldolgozhassák a problémákat.

Minden nemzedéknek megvan a maga célja. Éspedig a következő: a belső tudást tökéletesíteni, és a lehető leghűségesebben materializálni a tárgyi világban. A fizikai világ változó arca az évszázadok során mindig azt tükrözte, ami az adott korban élő emberek elméjében lejátszódott.

Most tarthattok szünetet.

(21:48. Jane tempója gyors volt, ennek ellenére azt mondta: a transz nem volt olyan mély, mint szokott. Zavarta az ajtónk előtt, a folyosón jövő-menő emberek zaja. Az ilyesmit általában nem szokta észrevenni. Folytatás 22:05-kor.)

Tehát: Nem szükséges, hogy megismerjétek előző életeiteket, de az segíthet, ha megértitek, hogy születési körülményeiteket most is magatok választottátok.

Ha alaposan megvizsgálod mostani életedet, fel fogod ismerni, milyen feladatokat állítottál önmagad elé. Ezt nem egyszerű megtenni, de mindenkinek módjában áll. Ha megszabadulsz a gyűlölettől, azzal automatikusan megszabadítod önmagad az ilyesfajta kapcsolatoktól a jövőben – és a gyűlölettel összefüggő tapasztalatoktól is.

Ha ismered reinkarnációs előtörténetedet, de nem ismered jelenlegi éned igazi mivoltát, azzal semmire sem jutsz. Nem igazolhatod vagy magyarázhatod jelenlegi körülményeidet azzal, ha kijelented: "Ez azért van így, mert egy korábbi életemben elkövettem valamit", hiszen ma is megvan benned a képesség, hogy megváltoztasd a negatív hatásokat. Lehet, hogy egy meghatározott ok miatt hoztál magaddal bizonyos negatív hatásokat, de az az ok mindig a megértéssel függ össze, és a megértés meg is szünteti ezeket a hatásokat.

Nem mondhatod azt: "A szegények azért szegények, mert a szegénységet választották, tehát nincs szükség arra, hogy segítsek rajtuk." Ha így gondolkodsz, könnyen meglehet, hogy következő életedben szegénységet idézel magadra.

(22:13. Jane ismét fölrezzent a transzból: Willy, a macska az ölébe ugrott. Megint betettem a fali szekrénybe; Jane közben megbocsátó tekintettel nézett rám. Willy nem sűrűn szokott megzavarni bennünket, de most elhatároztam,

hogy visszatérünk a régi gyakorlathoz: ülés előtt átrakjuk egy másik szobába. Willy kezdetben, 1963-ban rendkívül heves reakciókat tanúsított az üléseken. Folytatás 22:15-kor.)

A reinkarnációs ciklus végén sem áll mindenki azonos szinten. Egyesek olyan tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyeknek az emberi életben nincs megfelelője. Maga a fizikai létezés is más-más hatást vált ki a különböző egyedekben. Némelyek kitűnő önkifejezési és önfejlesztési eszköznek tartják. Ők erre alkalmasak. Tehetségük van arra, hogy fizikai módon fejezzék ki önmagukat, belső érzéseiket hűen tudják objektivizálni. Mások túl nehéznek találják, de ugyanők más valóságszinteken esetleg sokkal jobban teljesítenek.

Vannak "kemény lelkek", akiknek kitűnően megfelel a fizikai valóság, és a többi, nem fizikai tevékenységi területhez nehezen képesek alkalmazkodni. De ezeken a területeken a mély spirituális és érzelmi tartalmak sohasem sikkadnak el. Előző életeidből való, közeli barátaid álmodban gyakran kommunikálnak veled, és a kapcsolat folytatódik, bár tudatosan ezt nem ismered fel.

Tudattalanul értesülsz arról is, amikor megszületik valaki, akit a múltban már ismertél. És persze az idegenek, akikkel álmaidban találkozol, gyakran ma is élő emberek, a kortársaid, akiket ugyancsak ismertél korábbi életeidben.

Vannak múló kapcsolatok: találkozások, amelyeknek nincs folytatása. Bármelyik életedben lehet a párod olyasvalaki, akihez mély és tartós érzelmek fűznek, de az is lehet, hogy akivel házasságot kötöttél, azzal előző életeidben konfliktusaid voltak; ilyenkor a házasság nem szerelemre alapul – bár később a szerelem is kibontakozhat.

Az ikrek egyébként szinte mindig nagyon mély, tartós lelki kapcsolatban állnak egymással; ez néha oly erős, hogy képes átcsapni megszállottságba. Itt az egypetéjű ikrekről beszélek.

Most szünetet javasolok.

(22:29. Kétség nem fér hozzá: ez nem a mi napunk volt. Jane a transzból visszatérve elmondta, hogy megint hallotta a bejárati ajtónk előtti folyosón közlekedő emberek zaját. Én közben abban reménykedtem, hogy ezúttal mélyebb volt a transz. Folytatás 22:37-kor.)

A reinkarnációs célok ugyancsak rendkívül változatosak. Szeretném hangsúlyozni, hogy a reinkarnáció a személyiség által alkalmazott eszköz. Mindenki a maga módján használja. Vannak, akik a női életeket kedvelik, mások inkább a férfiak életét részesítik előnyben. Mindkettőt ki kell próbálni ugyan, de rendkívül széles skálán lehet válogatni és tevékenykedni. Egyes személyiségek bizonyos területeken csak nehezen boldogulnak, más vonalon viszont könnyedén képesek fejlődni.

Nincs szó predesztinációról: a feladatokat és a körülményeket mindenki maga választja. Megeshet például, hogy valamely problémát több létidőn keresztül félretesz valaki. Egyes személyiségek gyorsan akarják megoldani legnagyobb problémáikat, ezért úgy döntenek, hogy néhány rendkívül megerőltető, szélsőséges körülmények között leélt élet során mindegyiket feldolgozzák.

Mások, a békeszerető természetűek egyesével veszik sorra a problémákat. Közbeiktatnak pihenőidőszakokat is, amelyeknek igen jótékony hatásuk van. Választhat valaki kellemes, kielégítő, problémamentes életet azért is, mert ez az előjátéka a következő, feladatokban gazdag életnek, de például azért is, mert ezzel jutalmazza meg önmagát egy előző, nehéz életért. Azok, akik maradéktalanul élvezik a fizikai közeget, de nem válnak a rabjává, valóban kitűnően fejlődnek. Az egyes személyiségek úgy módosítják a reinkarnáció "törvényeit", hogy az megfeleljen nekik.

Azt javaslom, hogy fejezzük be az ülést, hacsak nincs kérdésed.

– Nincs.

Szívélyes jókívánságaim.

– Jó éjt, Seth.

(22:47. Ezúttal végre jobb volt a transz. – Épp kezdtem érezni, hogy mélyebb szintre kerülök – mondta Jane. – Legalábbis nem érzékeltem semmit a külvilágból, de ennek most már vége...)

13.
A reinkarnáció és az álmok; a belső Énben rejlő férfi és nő

555. ÜLÉS, 1970. OKTÓBER 21., SZERDA
21 ÓRA 30 PERC

(Seth szeptember 30. óta két ESP-csoportfoglalkozást tartott; egy másik ülést külön a barátunk, John Barclay kedvéért, aki a közeljövőben Nevadába költözik; további két ülésen foglalkozott azzal a munkával, amely Jane-re és rám vár ezzel a könyvvel kapcsolatban; ezenkívül egy washingtoni látogatásunk alkalmával még egyszer beszélt Jane-en keresztül egy helyi televíziós csatornán.

A hónap elején Jane meg én vettünk egy antológiát, amely egy hosszú tanulmányt közöl Carl Jungtól, az 1961-ben elhunyt svájci pszichoanalitikustól. Jane még nem olvasta végig a könyvnek ezt a részét, amikor Seth az 554. ülésen, október 19-én azt javasolta, hogy Jane tegye félre a könyvet. "Jungot egyelőre hagyjuk." Magyarázatot nem adott. Jane-nek korántsem ez volt az első találkozása Junggal.

Érdekes megfigyelni, hogy Seth hogyan használja fel az olyasfajta szövegeket, mint például Jung tanulmánya: továbbfejleszti, beleolvasztja a saját mondanivalóját, magyarázatait – ahogy ebben a fejezetben is teszi.

Ma egész nap esett. Jane gyógymasszázson volt, és teljesen ellazult – igazából olyannyira relaxált állapotban volt, hogy megkérdeztem, tartsuk-e meg az ülést egyáltalán. Azt felelte, ő meg akarja tartani. Az ülés kezdetén a szemét félig nyitva tartotta, hangja nagyon csöndes, szinte társalgási tónusú volt.)

Jó estét.

- Jó estét, Seth.

Tehát: kezdjük a diktálást.

(Arra számítottam, hogy kérdésemre Jane fizikai állapotára vonatkozó választ kapok): – Te hogy érzed magad?

Én remekül vagyok. Egy dolgot mondanék a barátunkkal kapcsolatban. Jobb, ha esős időben nem megy gyógymasszázsra.

- Miért?

Részint az izomreakció miatt, amiről a masszőr is beszélt, részint pedig azért, mert a test öngyógyító mechanizmusa tiszta időben jobban működik. Így a kezelés

után gyorsabban visszaesik. Van azért egy kedvező dolog is: hogy Ruburt ezúttal végigpihente az előírt időt, egy teljes órát, mert szükségesnek érezte.

- Szívesebben kihagynád a mai ülést?

Minden rendben van a mai üléshez. Aránylag rövid lesz, de tartalmas. Viszont szeretnék részletesebben beszélni ezekről a megállapításokról.

A gyógymasszázs és a hasonló tevékenységek természetesen beavatkozást jelentenek a gerincoszlopot alkotó atomok szerkezetébe. Az elektromos reakciók az időjárástól és a légköri viszonyoktól függően különfélék lehetnek. Esős időben megnő az atomokon belüli elektromos ellenállás – amolyan késleltetett reakció alakul ki, ami fizikai eszközökkel nem mérhető –, a gerincoszlop később állapodik meg a kívánatos helyzetben.

Míg a csigolyák nem veszik fel a kívánatos helyzetet, továbbra is tart az aktivitás. Tiszta időben sokkal kevesebb a késleltetett reakció, a megbolygatott, aktivált atomok hamarabb megnyugszanak.

Tehát: Fejezetünknek az lesz a címe: A reinkarnáció és az álmok; a belső Énben rejlő férfi és nő.

(Jane beszédtempója mostanra jócskán felgyorsult.)

Mint korábban már említettem, mindenki él férfi és női életet. Ezekre vonatkozó, tudatos emlék általában nem marad fenn. Annak érdekében, hogy az egyén ne azono-

suljon túlzottan a jelenlegi nemével, a férfi magában hordozza a női jelleg belső megszemélyesülését. A férfiban rejlő nő megszemélyesülése az, amit Jung "anima" néven nevez.

A férfiban meglévő anima ennélfogva lelki emléktára és azonosságtudata mindazon női életeknek, amelyekben a belső Én részt vett. Ez magában foglalja a jelenlegi férfi korábbi női életeire vonatkozó összes tudást, és a személyiség jelenleg meglévő nőies tulajdonságainak intuitív megértését.

Az anima tehát fontos védelem: megakadályozza, hogy a férfi túlzottan azonosuljon azokkal a kulturális férfivonásokkal, amelyeket az adott környezet, háttér és iskolázottság rákényszerít. Az animának nemcsak egyéni, hanem tömeges méretekben is van civilizáló hatása: meglágyítja a túlzottan agresszív tendenciákat, és hidat is képez: segít a család nőtagjaival való kommunikációban, ezenkívül a képző- és írásművészet is hasznát veszi.

Ezért van az, hogy a férfiak álmukban gyakran játszanak női szerepet. Abból, hogy ezt mi módon teszi, sokat megtudhat saját reinkarnációs múltjáról, amikor nőként élt.

A férfiasság és a nőiesség nyilvánvalólag nem ellentétesek, hanem egymást kiegészítő tendenciák. A papnő, az anya, a fiatal boszorkány, a feleség és a bölcs öregasszony – ezek az általános típusok valóban archetípusok, egyszerűen azért, mert ezek

az "alapelemek", amelyek az úgynevezett női minőségeket és a férfiak által élt különféle női életeket jelképezik.

Természetesen nők is élték ezeket az életeket. A nőket azonban nem kell emlékeztetni saját női mivoltukra. Ám, nehogy túlzottan azonosuljanak a jelenlegi nemükkel –, bennük is jelen van az, amit Jung így nevezett: "animus", a nőben rejtetten meglévő férfi.

Ez is azokat a férfiéleteket foglalja össze, amelyeket az Én megtapasztalt: a fiatal fiú, a pap, az agresszív "vadember" és az öreg bölcs. Ezek a típusok általában és jelképesen a mai nők férfiéleteit reprezentálják. A nők tehát sokat megtudhatnak férfiként leélt reinkarnációs múltjukról, ha tanulmányozzák azokat az álmokat, amelyekben ezek a típusok megjelennek, vagy amelyekben ők maguk férfiként szerepelnek.

Az anima és az animus révén az úgynevezett jelenlegi személyiség tudást és intuíciót meríthet az ellenkező nem tagjaként leélt előző életeiből. A nő például alkalmanként áteshet a ló túlsó oldalára, eltúlozhatja nőies tulajdonságait; ez esetben az animus, a belső férfi a segítségére siet: álomélmények útján olyan tudáshalmazt szállíthat neki, amely ellensúlyozó, férfias reakciókat eredményez.

Ugyanez érvényes a férfira, ha túlságosan azonosul azzal, amit valamilyen okból a férfiasságra jellemzőnek vél. Az anima, a belső nő ilyenkor kiegyenlítő cselekede-

tekre ösztönöz: intuitív képességek törnek a felszínre, hogy kreatív elemeket keverjenek a túlzott agresszivitásba.

Ideális esetben, ha semmi nem jönne közbe, e működések nyomán egyensúly állna be mind egyéni, mind társadalmi méretekben; az agresszivitást mindig kreatív módon használnák – úgy, ahogy lehet, úgy, ahogy kellene.

Most tarthattok szünetet.

(22:02. – Ez nagyon jó – mondtam Jane-nek, amikor visszatért a transzból. – Igen – felelte –, éreztem is, hogy nagyszerű, mert még sok mondanivalója van. – Jane egészen ernyedtnek és tompultnak látszott, majd leragadt a szeme. Én közben azon törtem a fejem, vajon ébren tud-e maradni addig, amíg folytatjuk az ülést. Folytatás ugyanabban a tempóban 22:21-kor.)

Tehát: az animus és az anima persze igen erős lelki-érzelmi töltetű; a lelki töltet, a belső vonzódás eredete az azonosulás a másik nem megszemélyesült jellemzőivel, és ez az azonosulás teljesen természetes.

(Lassabb tempóban.) Ezek nemcsak a pszichében valóságosak: genetikai kód formájában bele vannak ágyazva a belső Énbe – az elmúlt lelki élmények genetikai memóriájába –, s innen kerülnek át a testet alkotó sejtek genetikai memóriájába.

Minden belső Én, amikor új testet ölt fel, a teljes genetikai szerkezetébe beülteti azoknak a múltbeli fizikai formáknak az emlékét, amelyekben valaha megjelent. A

jelenlegi jellemzők többnyire leárnyékolják a múltbelieket. Ezek meghatározóak, amazok rejtett módon vannak jelen, beépülve a kód mintájába. A jelenlegi test fizikai mintája tehát az Én korábbi fizikai formáinak, azok erősségeinek és gyengéinek genetikai emléke. *(22:29. Jane megdörzsölte a szemét; lassan beszélt, sok pauzával.)*

Megpróbálom ezt a lehető legegyszerűbben megfogalmazni. A testen belül láthatatlan rétegek találhatók; a legfelső réteg látható, ez természetesen a jelenlegi fizikai forma. De ezzel összeszövődve jelen vannak a láthatatlan rétegek, az "árnyék-" vagy rejtett rétegek, amelyek a személyiséghez tartozott, korábbi fizikai formákat jelentik.

Ezek amolyan köztes, készenléti állapotban vannak. A jelenlegi test atomszerkezetével elektromágneses kapcsolatban állnak. A ti fogalmaitok szerint ezek kívül esnek a fókuszon. Ennek ellenére részét képezik pszichés örökségeteknek. Gyakran folyamodtok egy elmúlt test egykori erejéhez, hogy ellensúlyozzatok valamely jelenlegi gyöngeséget. A test élettana tehát nemcsak a jelenlegi élet korábbi állapotait hordozza magában, hanem fizikailag is kitörölhetetlenül benne vannak a korábbi testek emlékei: azokéi, amelyeket a személyiség korábbi reinkarnációiban magára öltött.

Az anima és az animus tehát szoros kapcsolatban áll a belső testképekkel. Ezeknek a testképeknek magas a lelki töltetük, és álomállapotban is megjelennek. Ellensúlyként és emlékeztetőként játszanak szerepet, nehogy túlságosan azonosulj jelenlegi fizikai testeddel.

E testképek között egyaránt van persze férfi és női test is. Amikor beteg vagy, álmodban gyakran adódik olyan élményed, hogy valaki más vagy, és tökéletesen egészséges a tested. Az ilyen álomnak sokszor gyógyító hatása van. Ilyenkor egy "régebbi" reinkarnációs test ereje siet segítségedre, s te az egészséges állapot emlékéből merítesz erőt.

(22:44.) Befejezzük az ülést, legközelebb folytatjuk az anyagot, hacsak nincs kérdésed.

- Nincs.

Legszívélyesebb jókívánságaim mindkettőtöknek, nyugodalmas jóéjszakát.

- Jó éjt, Seth. Nagyon köszönöm.

(Jane a transzból visszatérve azt mondta: most ugyanolyan jól érzi magát, mint az ülés elején, vagy még annál is jobban. Meglepte az ülés hirtelen befejezése. Úgy érezte, "igazán passzív" volt egész idő alatt; én azt figyeltem meg, hogy beszédtempója az ülés folyamán egyre lassabb lett.)

556. ÜLÉS, 1970. OKTÓBER 26., HÉTFŐ
21 ÓRA 08 PERC

Jó estét.

- Jó estét, Seth.

Tehát: folytatjuk a diktálást.

A reinkarnációs tapasztalatok részei az Én szerkezetének, mind egy-egy darabkája az eleven psziché sokdimenziós valóságának. Ezért ezek a tapasztalatok nemcsak álomállapotban hatnak, hanem a tevékenység más szintjein is tükröződnek.

A jelenlegi Én egészét át-meg átszövik ezek a reinkarnációs "múltak"; a jelenlegi Én tudattalanul merít saját személyiségjegyeinek, tevékenységeinek, felismeréseinek tárházából. Az elmúlt életekből származó emlékek gyakran felszínre bukkannak, de nem ismered fel őket, mert vagy fantázia formájában, vagy műalkotásokba vetítve jelennek meg.

Történelmi művek szerzői például gyakran hagyatkoznak az azokból az időkből származó, közvetlen emlékeikre. Ezek az esetek a jelenlegi Én és a tudattalan közötti összhang, jól működő munkakapcsolat példái. A tudattalan oly módon hozza felszínre az emlékeket, hogy attól a jelenlegi élet is gazdagodik. Ez a mechanizmus az ese-

tek többségében majdnem a tudatosság szintjén működik, és e szint alatt az egyén tudja is, hogy anyagának hiteles a forrása.

Az álmokban ugyancsak gyakran ölt drámai formát a reinkarnációs tapasztalat. És mindezek alatt az anima és az animus együttműködik: megint csak nem ellentétes erőkként, hanem ötvözve a tulajdonságokat. Közösen képezik a kreativitás forrását pszichés és fizikai téren egyaránt.

Az anima jelenti a kezdetben szükséges "bensőségességet", a gondoskodó, odaadó, intuitív, befelé forduló állapotot: a fókusz befelé irányítását, amelyből a kreativitás fakad.

A "passzív" szó gyatrán jellemzi az animát, mert azt sugallja, hogy nincs benne mozgás, változás, pedig nem erről van szó. Az igaz, hogy az anima aláveti magát a változásnak, a mozgásnak, de emögött az a vágy és szükségszerűség munkál, hogy ráhangolódjék más, határtalanul hatalmas erőkre. Az animában ugyanolyan erős a vágy arra, hogy elsodorják, mint az ellenkezőjére: arra, hogy nyugalomban maradjon. Az animus jellemzői adják meg azt az agresszív lökést, amely visszatéríti a személyiséget a külső, fizikai cselekvés irányába, hogy diadalmasan felmutathassa a kreativitás alkotásait, amelyekre az anima jellemzőinek köszönhetően tett szert.

A Teljes Én nyilvánvalóan e jellemzők összessége és annál is több. Az utolsó inkarnáció után a kreativitás fizikai, nemi jellegű típusára többé egyszerűen nincs szük-

ség. Más szóval: nincs szükség a fizikai szaporodásra. Egyszerűen fogalmazva a Teljes Énnek férfi- és női jellemzői is vannak; ezek finom összehangolása, ötvöződése révén jön létre az igazi identitás, amely nem jöhet létre olyankor, ha a jellemzők egyik csoportja túlzott hangsúlyt kap a másikkal szemben – ahogyan ez a jelenlegi, reinkarnációs életetekben történik.

(21:30.) Sok oka van annak, hogy a ti dimenziótokban miért került sor erre a szétválasztódásra. Az okok azzal függnek össze, hogy az emberiség milyen fejlődési utat választott magának és képességeinek; erről többet is mondok még, de a téma nem tartozik ebbe a fejezetbe.

Teljesen természetes dolog, hogy a férfi animája, rejtett női Énje rávetítődik a kapcsolataira, és ezáltal a férfi nemcsak, hogy könnyebben megérti a nőket, hanem kapcsolatba kerül saját női életeivel is. A nő ugyanígy vetíti rá az animust férfirokonaira, barátaira. Az anima és az animus valóságossága sokkal mélyebb, mint azt Jung feltételezte. Jelképes értelemben a kettő együtt jelenti a Teljes Ént, annak sokrétű képességeivel, vágyaival, jellemzőivel együtt.

Beépített, tudattalan stabilizáló tényezőként működnek: a civilizáció hátterében munkálnak, és nemcsak egyénileg, hanem a teljes kultúra méreteiben is.

A ti általatok ismert személyiség csak akkor érthető meg, ha számításba veszitek az anima és az animus valódi jelentését. A reinkarnáció rendszere általánosságban

szólva nyitott, amennyiben helye van benne a változatosságnak. Minden Teljes Énnek megvannak a maga egyedi jellemzői. Életeit az adott rendszeren belül úgy élheti, ahogy akarja. Lehet, hogy hosszú, szakadatlan sorozatban férfiéleteket fog élni. Az efféle döntésnek vannak bizonyos hátrányai is.

Az egyes inkarnációkban végbemenő nemi fejlődésre nézve nincs szabály; legföljebb annyi, hogy mindkét nemre vonatkozó tapasztalatokat kell szerezni, és a különböző jellemzőket ki kell teljesíteni. Ez nem jelenti azt, hogy egyforma számú férfi- és női életet kell leélni. Némelyek számára például sokkal könnyebb a fejlődés az egyik vagy a másik nem tagjaként, ezért abban a nemben, amellyel nehézségeik vannak, több tapasztalatra van szükségük.

Az animus és az anima különösen fontossá válik az ilyen az esetekben: amikor valaki egynemű életek hosszú sorozatát választja. Az animust és az animát a reinkarnáció előtt a Teljes Én határozza meg. Az animus és az anima már az első fizikai életében vele születik az egyénnel, és belső mintául szolgál: emlékezteti az egyént önnön egységére. Többek között ez is magyarázza, miért olyan óriási ezeknek a jelképeknek a lelki töltete. Valósággal isteni minőségeket képesek hordozni és kivetíteni.

(21:48.) A férfi azért vágyik az animára, mert az a mély tudattalan számára a Teljes Énnek ama vonásait jelenti, amelyek egyrészt rejtve vannak, másrészt küzde-

nek a felszabadulásért. A kettő közötti feszültség vezeti a férfit arra, hogy agresszióját alkotássá szelídítse: hogy kreatívan használja az agressziót.

Mély összefüggések munkálnak e jelképek és az emberiség küzdelme között. A tudatod, amilyennek ismered, a te saját, jelenlegi tudatod az eszmélés egy megnyilvánulása: egy különleges fókusz, amely a Teljes Én valódi tudattalanjából származik.

(Jane Sethként az ülés kezdete, 21:08 óta nem tartott szünetet. Már 21:54 volt.)

Tudom, hogy fáradt vagy.

- Jól vagyok.

Az igazi tudattalan nem tudattalan. Sőt: oly mélységesen és kimondhatatlanul tudatos, hogy szinte túlcsordul. Az élet, amelyet a magadénak ismersz, csupán egy a sok terület közül, amelyben tudatos. Tudata minden darabkájának óriási erőt kell kifejtenie és egyensúlyt kell fenntartania, hogy ezt a meghatározott tudat-tapasztalatot a az összes többihez képest a felszínen tartsa.

(21:58.) A ti valóságotok a tevékenységnek egy különleges területén létezik, ahol rendkívül nagy szükség van agresszív tulajdonságokra, kifelé törekvésre, nehogy visszacsússzon a végtelen lehetőségek közé, ahonnan csak nemrég emelkedett ki. Mégis a lehetőségek tudattalan melegágya az, ahonnan erőtöket, kreativitásotokat

merítitek, és innen származik az a sérülékeny, de erőteljes egyéni tudat is, amely a sajátotok.

Érvényre jutott a két nemre való felosztás, amely szétválasztotta és kiegyensúlyozta ezeket a szükséges és látszólag ellentétes tendenciákat. Az efféle kontrollra csak a kezdő tudatoknak van szükségük. Az anima és az animus tehát a szükséges, kiegészítő, de látszólag ellentétes tendenciáival együtt mélyen beágyazódva létezik, és igen fontos szerepet játszik emberi tudatotok működésében.

Pihenj most egy kicsit.

(22:03. Jane transzban maradt, csöndesen ült néhány percig. Én pihentettem az írásban elfáradt kezemet. Folytatás 22:04-kor.)

A nemek között fennáll egy másik természetes feszültség is, amelynek okai a fizikai síknál sokkal mélyebben rejlenek. E feszültség a tudatotok jellegéből fakad: a tudat az animából sarjad, de fennmaradása érdekében rászorul az animus "agresszivitására". Bizonyos mértékig elmagyaráztam már, hogy a vonzás, amelyet egymásra gyakorolnak, a Teljes Én belső tudásából származik: a Teljes Én azáltal törekszik elérni valódi identitását, hogy egyesíteni akarja önmaga látszólag ellentétes tendenciáit.

A reinkarnációs ciklus végén a Teljes Én sokkal fejlettebb, mint a kezdete előtt volt. Megvalósította és megtapasztalta önmagát egy addig ismeretlen valóságdimen-

zióban, és eközben természetesen gyarapította önnön lényét. Tehát nem arról van szó, hogy egy Teljes Én kettéhasad, majd később egyszerűen visszatér önmagához.

(Hosszú pauza 22:12-kor.) Sok minden van még itt a fogamzással kapcsolatban, amit most kellene ismertetni. Természetesen itt is sok variáció lehetséges, tág tere van a változatosságnak. Általában az egyes életek között, előre választjátok ki gyermekeiteket, és ők is kiválasztanak titeket mint szüleiket.

(22:15.) Ha férfinak születsz, akkor az anya szolgál kiváltó ingerként, hogy aktivizálja a benned rejlő animajelképet, hogy a saját női életeidből vett minták következő életed részévé váljanak. Szülőanyád, ha a múltban is ismertétek egymást, a születésed táján gyakorta lát olyan álmokat, amelyekben felidéződnek a közösen eltöltött létidők.

Lehet, hogy tudatosan nem is észleli ezeket, de sok esetben igen, csak utána elfelejti. Neki is a korábbi, férfiként leélt életei segítenek, hogy viszonyuljon hozzád mint saját fiához. Egyes esetekben a kismamák rendkívüli agressziót és idegességet tapasztalnak önmagukban. Ezek az érzések olykor abból fakadnak, hogy a fiúgyermek születése aktivizálja bennük az animust, amitől felerősödnek az agresszív érzelmek.

Most tarthattok szünetet. Ezt át akartam juttatni, amíg ilyen jó a kapcsolat.

- Szerintem nagyon érdekes.

(22:22. – Hű, de kivagyok... A szemem is alig bírom nyitva tartani – mondta Jane hunyorogva. Dörzsölte a szemét, aztán ernyedten hátrahanyatlott a hintaszékben. Úgy láttam, közel jár az elalváshoz. Többször is a nevén szólítottam, aztán azt ajánlottam, hogy álljon fel, és mozogjon egy kicsit, mire végre körülnézett a szobában. Föltette a szemüvegét, felállt, és járkálni kezdett.

A diktálás tempója eléggé gyors volt, kivéve a jelzett helyeket. Jane-nek nagy vonalakban tudomása volt arról, hogy mi az ülés témája. Elmondtam neki, hogy szerintem a mai anyag egészében véve nagyszerű, és az utolsó pár oldal még annál is jobb.

Kiderült, hogy ez a szünet jelentette mára a diktálás végét. Seth ezután nekem adott négy oldalnyi személyes közlést, ugyancsak jó beszédtempóban. A mai ülésen sokkal több szöveg jött át, mint általában. Az ülés vége 23:11-kor; igazán eredményes napunk volt.)

557. ÜLÉS, 1970. OKTÓBER 28., SZERDA
21 ÓRA 19 PERC

(Két kérdésem volt; el is mondtam őket Jane-nek, de nem számítottam arra, hogy Seth mindenképpen a mai ülésen válaszol rájuk.

1. Az 556. ülésen Seth azt mondta: sok író, aki történelmi műveket alkot, előző életeiben szerzett, közvetlen tapasztalatokra támaszkodik. A kérdésem egy elképzelt kísérletből indult ki: száz ilyen írót hipnózis alá vetnénk, anélkül, hogy elárulnánk nekik a kísérlet célját, majd a hipnózisban előző életeikből származó emlékekre vonatkozó kérdéseket tennénk fel nekik. Vajon hány százalékuk tudna felidézni ilyen emlékeket, és vajon ez a kísérlet szolgálhatna-e meggyőző bizonyítékkal a reinkarnációra?

2. Milyen lehetőségek állnak a nem fizikai személyiség előtt, amikor legelőször úgy dönt, hogy a fizikai dimenzióban inkarnálódik? Milyen a legelső élete? Szükségszerűen vad és primitív, vagy lehet bizonyos mértékig "pallérozott"? Létezik ebben egyáltalán valami előre meghatározott szabályszerűség?

Mivel jó ideje foglalkoztattak már ezek a kérdések, arra gondoltam: Seth könyvének olvasóit is érdekelhetik. A dolgok azonban úgy alakultak, hogy Seth egyelőre nem foglalkozott az első kérdéssel, mindjárt a másodikkal kezdte, méghozzá szerfölött érdekes módon.

Ma este, közvetlenül az ülés kezdete előtt fennhangon töprengtem azon, vajon milyen lett volna a mostani, tizenharmadik fejezet, ha Jane történetesen nem kezdi el olvasni a hónap elején azt az antológiát, amely Carl Jungnak, a svájci pszichoanalitikusnak egy terjedelmes tanulmányát is közli. Mint említettem, Seth október 19-én azt javasolta, hogy Jane tegye félre a könyvet, még mielőtt végigolvasta volna. Ld. az október 21-i, 555. ülés elé írt jegyzeteimet. Azóta egyikünk sem vette kézbe az antológiát.

Ez a fejezet természetesen sokat foglalkozik Junggal, de Seth ezt az anyagot is a maga módján kezeli. De hát végtére is életünk eseményei a könyv összes fejezetére hatást gyakoroltak. Az egyes fejezetek végleges formáját nemcsak a témája szabta meg: bizonyos mértékig befolyásolta az a körülmény is, hogy mikor tartottuk az ülést. Még a megszakításoknak, a zavaró tényezőknek is megvolt a maguk szerepe...)

Jó estét.

- Jó estét, Seth.

(Kedvtelve, derűsen): Nagyon örülök, hogy tetszik a könyvem.

- Szerintem nagyszerű.

És sok van még raktáron.

- Remek.

Ez egy folyamatos, eleven vállalkozás, ezért kihasználjuk életetek minden eseményét. Hogy mást ne mondjak: én magam ösztönöztem Ruburtot, hogy vegye meg azt a könyvet *[a Jung-tanulmánnyal]*.

- Erre nem is gondoltam. – (Biztos vagyok benne, hogy Jane sem.)

Aztán félretétettem vele egy időre, miután egy részét már elolvasta. *(Pauza.)* Folytatjuk a diktálást.

(Seth ekkor mégis arra kért, hogy tegyem le a jegyzetfüzetet, és hozzátette: sajnálja, hogy az üléseken ilyen sokat kell írnom. Rövid, hangulatos beszélgetés következett. Jane szeme tágra nyílt, szembogara sötét volt, beszéde eleven; határozottan érezni lehetett Seth jelenlétét. E közjáték egy percet sem vett igénybe. A diktálás 21:20-kor folytatódott.)

A magzat testét alkotó atomoknak megvan a maguk sajátos tudata. Az anyagtól függetlenül létező, illékony eszmélet-tudatok a maguk képessége és mértéke szerint formálják az anyagot. A magzatnak tehát megvan a saját tudata: az az elemi, komplex tudat, amely a testét alkotó atomok tudatából áll össze. Ez már akkor is létezik, amikor a reinkarnálódó személyiség még nem lépett be a magzatba. Az anyagtudat megtalálható minden anyagban: a magzatban, a kődarabokban, a fűszálakban, a szögekben.

A reinkarnálódó személyiség a maga hajlamaitól, vágyaitól és jellemzőitől függően lép be a magzatba, bizonyos beépített védelem felhasználásával. Nincs azonban olyan szabály, amely kimondaná, hogy a reinkarnálódó személyiség mikor köteles elfoglalni az új formát – a fogamzás pillanatában, a magzati fejlődés korai időszakában, sőt akár a születés perceiben.

Ez a folyamat is fokozatosan megy végbe, és más életek tapasztalatai határozzák meg. Kiváltképp függ az érzelmi jellemzőktől – nem szükségszerűen a legutóbbi inkarnáció Énjének jellemzőitől, sokkal inkább a korábbi életekben felhalmozódott érzelmi feszültségektől.

(Pauza 21:32-kor.) A belépésnek különféle módozatai ismeretesek. Ha a szülők és születendő gyermekük között erős a kapcsolat, és a gyermek nagyon várja, hogy ismét velük lehessen, a személyiség már a fogamzás pillanatában beléphet. Éntudatának nagy része azonban még ebben az esetben is az életközti dimenzióban működik.

Ilyenkor a méhen belüli állapot álomhoz hasonlítható; a személyiség figyelmének fókuszában elsősorban a köztes létezés áll. Az arány fokozatosan megfordul, egyre nehezebb lesz az életközti dimenzióra összpontosítania.

Ezekben az esetekben, ha a személyiség már a fogamzáskor a magzathoz kapcsolódik, a szülők és a gyermek között szinte kivétel nélkül mindig nagyon erős, elő-

ző életekből származó kapcsolat áll fenn, vagy pedig szüntelen, a megszállottságig fokozódó vágy él benne, hogy visszatérjen a földi környezetbe – vagy valami meghatározott céllal, vagy azért, mert a reinkarnálódó személyiség a földi létezés megszállottja. Ez nem szükségszerűen káros állapot. Lehet, hogy a személyiség egyszerűen csak felismerte: jól viseli a fizikai tapasztalatszerzést, jelenleg *valóban* földi irányultságú, számára a földi környezet gazdag lehetőségeket kínál képességei kibontakoztatására.

Egyes személyiségek látszólag kevésbé elfogadható ok miatt döntenek úgy, hogy a fogamzáskor lépnek be – például kapzsiság vezeti őket, vagy részben a megoldatlan problémákból álló, megszállott vágy. Más személyiségek, akik sohasem szoknak hozzá teljesen a földi létezéshez, egy ideig halogathatják a belépést, és esetleg még utána is bizonyos távolságot tartanak a testtől. A skála túlsó végén, a halál előtti időszakban ugyanez érvényes: egyesek elfordítják a fókuszt a fizikai élettől, és magára hagyják a testtudatot. Mások az utolsó pillanatig a testtel maradnak. A gyermekkor kezdetén a személyiség úgysem összpontosít állandóan a testre.

Tartsatok szünetet, utána folytatjuk.

(21:47-től 22:00-ig.)

Tehát: A döntések azonban, mint mondtam, minden esetben korábban születnek. A reinkarnálódó személyiség tudja tehát, mikor következik be az a fogamzás, amely-

re várt. És akár úgy dönt, hogy belép ezen a ponton, akár nem, az az időpont, a térnek az a helye és az a test mindenképpen ellenállhatatlan vonzást gyakorol rá.

Egyes esetekben – ugyancsak e vonzás hatására – a személyiség, aki majd gyermekként a világra jön, jóval a fogamzás előtt meglátogatja a szülők környezetét. Ez is teljesen természetes.

Megeshet, hogy a köztes lét állapotából az egyén villanásszerűen betekint eljövendő életébe. Ilyenkor nem feltétlenül eseményeket lát, hanem megtapasztalja új kapcsolatrendszerét, és előre emlékezteti magát az önmaga elé állított feladatokra. Ilyenformán lehetséges, hogy a jövő kísértetei éppoly valóságosak otthonaitokban, mint a múlt kísértetei.

Tehát nem teljesen üres porhüvelyről van szó, amelyet meg kell tölteni. Az új személyiség ott lebeg körülötte, különösen a fogamzás táján, utána pedig mind nagyobb gyakorisággal és intenzitással.

A születés megrázkódtatást jelent, amely számos következménnyel jár, hiszen a személyiséget, hogy úgy mondjam, teljes gőzzel berántja a fizikai létezésbe. A körülmények ezt megelőzően nagyjából egyformák. A testtudat fenntartása szinte automatikusan megy, erős reakciókkal, de magas fokon szabályozott körülmények között.

Születéskor mindezeknek egyszerre vége szakad, és olyan sebességgel zúdulnak az új ingerek, amilyet a testtudat addig a pillanatig sohasem tapasztalt.

(22:10.) Nagy szüksége van ekkor egy stabilizáló tényezőre. A testtudatot korábban az anyával való, mély biológiai és telepatikus azonosulás gyarapította és támogatta. Az élő sejtek közötti kommunikáció sokkal mélyebb, mint gondoljátok. Ha csak a testtudatot vizsgáljuk, a születés előtt szinte tökéletes az azonosulás.

Mielőtt az új személyiség belépne, a magzat az anyai szervezet részének tekinti magát. Születéskor aztán hirtelen megvonódik tőle a támogatás. Ha az új személyiség korábban nem lépett be teljesen, akkor általában a születéskor teszi meg ezt, hogy stabilizálja az új szervezetet. Más szóval: megnyugtatja az újszülöttet. Az új személyiség tehát különböző mértékben élheti át a születést, attól függően, hogy mikor lépett be ebbe a dimenzióba.

Ha a születéskor lép be, eleinte még meglehetősen független, nem azonosul teljesen a formával, amelyet magára öltött, és támogató szerepet játszik. Ha a személyiség a fogamzáskor vagy sokkal a születés előtt lépett be, akkor bizonyos mértékig azonosult már a testtudattal, a magzati létezéssel. Már elkezdte a közvetlen érzékelést – jóllehet az érzékelés így is, úgy is elkezdődik –, és a születés megrázkódtatását közvetlenül éli át.

(22:19.) Ekkor a személyiség és a születés élménye között nincs távolság. Ha az újonnan belépett személyiséget tudatként vizsgáljuk, azt tapasztaljuk, hogy vibrál; idő kell hozzá, hogy stabilizálódjék. Amikor a gyermek – kiváltképp a kisgyermek –

alszik, a tudata egyszerűen magára hagyja a testet. Az életközti környezettel való azonosulás aztán fokozatosan elelenyészik, míg végül a fókusz szinte tökéletesen a fizikai létre irányul.

Nyilvánvaló, hogy vannak olyanok, akik sokkal nagyobb mértékben azonosulnak a testtel, mint mások. Általánosságban szólva létezik a fizikai valóságra való összpontosításnak egy optimális intenzitású szakasza, amit az időtartamával egyáltalán nem lehet meghatározni. Tarthat egy hétig vagy akár harminc évig is, utána fokozatosan csökken, és észrevehetetlenül elcsúszik a valóság egyéb rétegei felé.

Mármost. Egy-egy krízis, válság – különösen, ha az életben nagyon korán vagy nagyon későn következik be –, annyira szétzúzhatja a személyiség és a test azonosulását, hogy a személyiség átmenetileg el is távozhat a testből. Ilyenkor több lehetőség áll előtte. Oly mértékben elhagyhatja a testet, hogy az kómába kerül – ha a testtudat is sokkot szenvedett. Ha a sokk pszichológiai természetű, és a testtudat többé-kevésbé normálisan működik, akkor megeshet, hogy visszakanyarodik egy korábbi reinkarnációs személyiséghez.

Ez esetben egyszerű regresszióról van szó, amely gyakran el is múlik. Ilyenkor is foglalkoznunk kell az animus és az anima témájával. Ha a személyiség úgy hiszi, hogy férfiként gyatra teljesítményt nyújt, akkor aktivizálhatja az anima tulajdonsága-

it, egy korábbi női életének vonásait öltve magára – egy olyanét, amelyben sikerült jól teljesítenie. Ez megfordítva is igaz: ugyanez megtörténhet nőkkel is.

(22:30.) Másfelől viszont, ha a személyiség úgy ítéli, hogy túlzottan azonosult jelenlegi nemével, olyannyira, hogy ez az azonosulás már individualitását veszélyezteti, ilyenkor is előtérbe hozhatja az ellentétes képet, s ebben oly messzire is elmehet, hogy egy saját, ellenkező nemű múltbeli személyiségével azonosul.

A személyiség uralma a test felett kezdetben gyönge, később megerősödik. A személyiség, ha oka van rá, választhat olyan testet, amely esztétikailag nem nyújt kellemes látványt. Előfordulhat, hogy sohasem azonosul vele, és annak ellenére, hogy életével beteljesíti a maga elé tűzött célokat, mindig érezhető lesz bizonyos távolság a test és a benne lakozó személyiség között.

A korábban említettek, akik a fogamzáskor lépnek be, általában erősen törekszenek a fizikai létezésre. Ennek következtében fejlettebben születnek, és egyéni jellemvonásaik nagyon korán megmutatkoznak. Birtokba veszik az új testet, és máris formálni kezdik. Erőteljesen uralkodnak az anyag fölött, és többnyire mindvégig benne maradnak a testben: vagy balesetben, hirtelen halnak meg, vagy álmukban, vagy pedig gyors lefolyású betegség következtében. Ők általánosságban szólva az anyag manipulátorai.

(22:40.) Érzelmi beállítottságúak. Problémáikat azonnal, olykor türelmetlenül, megfogható módokon dolgozzák fel. Jól tudnak dolgozni a földből származó anyagokkal, és gondolataikat rendkívül erőteljesen fordítják le fizikai tárgyakká. Ők emelnek városokat, emlékműveket. Ők a kezdeményezők, a mérnökök, az építészek. Az foglalkoztatja őket, hogy kedvük és elképzeléseik szerint formálják az anyagot.

Azok, akik a születésig nem lépnek be a ti létsíkotokra, általában kevésbé tehetséges manipulátorok. Ők képezik a középmezőnyt, ha szabad ezt a kifejezést használnom: az átlagot.

Vannak azután olyanok is, akik oly sokáig ellenállnak az új típusú létezésnek, ameddig csak bírnak, annak ellenére, hogy maguk választották. Lehet, hogy bizonyos mértékig jelen vannak a születésnél, de akkor is sikerül kibújniuk az újszülöttel való teljes azonosulás alól. Kénytelen-kelletlen lebegnek a forma körül, hol benne, hol kívüle. Az ilyen viselkedésnek sokféle oka lehet. Egyes személyiségek egyszerűen jobban szeretik az életközti létezést, és sokkal jobban leköti őket a problémák elméleti megoldása, mint a szükségszerű gyakorlati megvalósítás. Mások arra jöttek rá, hogy a fizikai létezés nem felel meg oly mértékben a szükségleteiknek, mint gondolták: hogy más valóság- és létsíkokon sokkal jobban fejlődhetnek.

(22:48.) Egyesek olyan jellemvonásokkal rendelkeznek, hogy szívesen tartanak távolságot önmaguk és fizikai létezésük között. Sokkal jobban érdeklik őket a jelké-

pek. A földi életet merőben ideiglenesnek, kísérleti jellegűnek tekintik. Hogy úgy mondjam, görbe szemmel néznek rá. Az anyag manipulálása távolról sem érdekli őket annyira, mint amilyen kíváncsiak arra, hogy milyen módon jelennek meg az ideák az anyagban.

Ismét csak általánosságban szólva: mindig otthonosabban érzik magukat az ideák, a filozófiák, a fizikailag megfoghatatlan valóságok világában. Ők a kissé elvont gondolkodók, akiknek izomzata többnyire fejletlen. A költők, a művészek szintén ebbe a kategóriába tartoznak, bár rendszerint jobban méltányolják a földi lét fizikai értékeit, mégis sok megtalálható bennük a fenti jellemzők közül.

A testükhöz fűződő viszony ennélfogva erősen változatos. Választhatnak különböző típusú testeket, de mindig a Teljes Én preferenciái fognak érvényesülni; a Teljes Én mindig más-más jellemvonásokat helyez előtérbe, így a különböző életek mindegyikének megvan a maga jellegzetessége.

Szinte lehetetlen elmagyarázni, hogy mikor lép be a személyiség a fizikai testbe, ha nem ejtek szót arról, hogy mikor lép ki belőle, mert minden erősen függ az egyéni vonásoktól és a fizikai valósághoz fűződő viszonytól. Az eljövendő életekre vonatkozó döntéseket nemcsak a köztes lét körülményei között lehet meghozni, hanem álomállapotban bármely konkrét életben is.

Az is lehet például, hogy már most elhatároztad következő inkarnációd körülményeit. Új szüleid a ti idősíkotokon esetleg még csak gyerekek, vagy meg sem születtek, de a döntést már meghoztad.

Most tarthattok szünetet.

- Ez nagyszerű volt.

(23:00. A transz mély volt. Időbe telt, mire Jane ki tudta nyitni a szemét. – Szeretem, amikor így csinálja – amikor teljesen ki vagyok kapcsolva – mondta. – De amikor visszajövök, alig tudom, hogy hol vagyok... Most teljesen el voltam távolítva.

Ma estére ez a szünet jelentette a könyv diktálásának végét. Seth az ülés hátralévő részében személyes jellegű anyagot adott át Jane-nek és nekem.)

14.
A kezdetek és a többdimenziós Isten

559. ÜLÉS, 1970. NOVEMBER 9., HÉTFŐ
21 ÓRA 18 PERC

(A november ötödikei, 558. ülés részletei megtalálhatók a Függelékben.)
Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Diktálás. Elkezdjük a következő fejezetet. Az lesz a címe: "A kezdetek és a többdimenziós Isten". *(Előrehajol, mosolyogva, de fürkészőn néz rám.)* Hát ehhez mit szólsz?

– Nagyon jól hangzik.

Ahogy bármely adott egyén élete kiemelkedik a fizikai fogalmakkal nehezen megközelíthető, rejtett dimenziókból; ahogy energiáját és a cselekvéshez szükséges erejét tudattalan forrásokból meríti, ugyanúgy emelkedik ki az általatok ismert fizikai világegyetem a többi dimenzióból. Forrása mélyebb valóságokban rejlik, és energiáját is azokból meríti.

A történelem, ahogyan ti ismeritek, egyetlen fénysugarat jelent; erre állítjátok figyelmetek fókuszát. Az ebben látott eseményeket értelmezitek, és ebbe a derengésbe vetítitek bele az eseményekre vonatkozó értelmezéseiteket. Ez a koncentráció szinte transzba ejt benneteket, olyannyira, hogy amikor a valóságról gondolkodtok, kérdéseiteket automatikusan a fizikai valóságnak nevezett, apró, tünékeny mozzanatra korlátozzátok. Amikor Istenről elmélkedtek, őt is csupán ennek az egy fénysugárnak a megteremtőjeként tekintitek. Ez a sugár valóban egyedülálló, és ha igazán megértenétek, hogy mi is voltaképpen, megértenétek az igazi valóság lényegét is.

A történelem, ahogyan ti ismeritek, voltaképpen a lehetségességek egyetlen, vékony vonala, amelybe belemerültetek. Nem öleli fel fajotok egész történetét, nem ad teljes listát a fizikai eseményekről, nem mondja el a fizikai teremtmények civilizációinak, háborúinak, örömeinek, technikájának, diadalainak történetét. A valóság sokkal összetettebb, sokkal gazdagabb és kifejezhetetlenebb, mint ahogy jelenleg képzelitek, mint ahogy fel tudjátok fogni. Az evolúció, ahogyan ti gondolkodtok felőle, ahogy a tudósaitok magyarázzák, a fejlődésnek csupán egyetlen lehetséges vonalát írja le: azt a vonalat, amelybe jelenleg bele vagytok merülve.

(21:35). Létezik tehát sok más, ugyanilyen érvényes, ugyanilyen valóságos evolúciós folyamat, amelyek mind végbementek, végbemennek ma és a jövőben is, a fizi-

kai valóság más lehetséges rendszereiben. A fejlődés különféle, végtelen változatossága sohasem jelenhet meg a valóság egyetlen, vékony kis szeletében.

Felületes ártatlanságotokban, mértéktelen kevélységetekben úgy képzelitek, hogy az általatok ismert evolúciós rendszer az egyetlen: hogy fizikailag nem is létezhet másik. Pedig az általatok ismert fizikai valóságban is vannak a többi fizikai valóság mibenlétét mutató jelek és utalások. A ti saját fizikai formátokon belül is ott lappanganak olyan, kihasználatlan érzékek, amelyek a felszínre is kerülhettek volna, de nem így történt. Most a földi fejlődésről és az általatok ismert földi viszonyokhoz közeli valóságokról beszélek.

Halott evolúciós folyamat nem létezik. Tehát ha valami a ti rendszeretekben eltűnt, akkor megjelent egy másikban. Az élet és a tudat minden lehetséges megnyilvánulásának eljön a napja: létrejönnek a feltételek, hogy kibontakozzék – és ez a nap a ti fogalmaitok szerint örökkévaló.

Ebben a fejezetben elsősorban a ti bolygótokról és naprendszeretekről beszélek, de ugyanez vonatkozik a ti fizikai univerzumotok egészére. A fizikai létezésnek tehát csupán egyetlen, finoman kiegyensúlyozott, mégis egyedülálló kis darabkáját ismeritek. Nemcsak testi teremtmények, a tér és az idő meghatározott részébe ágyazott, húsból és vérből való lények vagytok, hanem a lehetségességek egy egyedivé vált

dimenziójából kiemelkedett lények is, akik a konkrét valóság dimenziói közé születve gazdagon el vagytok látva a fejlődés, gyarapodás és növekedés eszközeivel.

(21:53.) Ha van benned intuitív tudás, ha felfogsz valamit az entitás vagy a teljes Én lényegéből, akkor beláthatod: a teljes Én olyan helyzetbe állított téged, amelyben megvalósulhatnak bizonyos képességek, felismerések, tapasztalatok, s amelyben a te egyedi tudatod kibontakozhat. A sokdimenziós környezetben a legcsekélyebb tapasztalatod is sokkal több következménnyel jár, mint amennyit fizikai aggyal el lehet képzelni. Ha ugyanis teljesen transzba merülsz a valóság egy végtelenül csekély darabkájában, az Énnek akkor is csupán a "felszíni" részei merülnek el. Nem szívesen használom ebben az értelemben a "felszíni" kifejezést; csak azért fanyalodtam rá, hogy érzékeltessem az Én más részeinek sokaságát – egyébként némelyik ezek közül ugyanúgy transzba merült a saját valóságában, mint te a tiédben.

Az entitás, az igazi, sokdimenziós Én tud minden egyes élményéről, és ez a tudás bizonyos mértékig hozzáférhető az Én más részei számára is, beleértve természetesen az általad ismert fizikai Ént. Az Én különböző részei végül – a ti fogalmaitok szerint – teljesen tudatossá válnak. Pont. Ez a tudatosság automatikusan megváltoztatja majd azt, ami most a lényegüknek látszik, és hozzájárul a létezés sokféleségéhez.

Most tarthattok szünetet.

(22:03. Jane a diktálás nagy részében eléggé lassan beszélt. A szünetben néhányszor ásítottam. Folytatás 22:15-kor.)

Tehát. Rövid lesz a mai ülés.

– *Én jól vagyok.*

Most, hogy elkezdtük a következő fejezetet, már ráérünk. De van némi hozzáfűznivalóm. Kérünk egy perc türelmet.

(Seth ezután személyes természetű anyagot adott Jane és ESP-csoportjának egyik hallgatója számára.)

Van még kérdésed?

– *Azt hiszem, nincs.*

Kiváló az az anyag, amelybe ma belekezdtünk. Nyugodalmas jó éjszakát.

– *Neked is, Seth.*

És szívélyes üdvözletem mindkettőtöknek.

– *Köszönöm. Jó éjt. (22:34.)*

560. ÜLÉS, 1970. NOVEMBER 23., HÉTFŐ
21 ÓRA 10 PERC

(Jane az utóbbi napokban pihent, csak két ülést tartott az ESP-csoport számára.)

Tehát: Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Folytatjuk a diktálást.

Sok lehetséges valóságrendszer létezik tehát, amelyben a fizikai vonatkozások uralkodnak, de ezek a fizikai lehetségességek az egésznek csupán egy kis részét képviselik. Mindegyikőtök létezik más, nem fizikai rendszerekben is; korábban mondtam már, hogy legcsekélyebb gondolatotok vagy érzelmetek is sok más módon megnyilvánul a saját létezésetek síkján kívül.

Tudjátok már: "jelenleg" a teljes identitásotoknak csupán egy részét ismeritek. Ha tehát egy felsőbb lényről gondolkodtok, egy férfialakot képzeltek magatok elé, olyan képességekkel ruházzátok fel, amilyenekkel ti is rendelkeztek, és különös hangsúlyt helyeztek az általatok nagyra becsült tulajdonságokra. Ez az elképzelt istenkép az évszázadok során rengeteget változott, tükrözve az ember önképének változásait.

Istent erősnek és kegyetlennek látták azokban az időkben, amikor az ember e tulajdonságokat tartotta kívánatosnak, hiszen a fizikai túlélésért vívott küzdelemben ezekre volt szüksége. Ezeket vetítette rá istenképére, mert irigyelte őket, és félelmet keltettek benne. Istenedet tehát saját képmásodra teremted.

A felfoghatatlanul sokdimenziós valóságban a régi istenfogalmak viszonylag értelmüket vesztik. Maga a fogalom, a felsőbb lény fogalma is erősen torzít, mert természetesen az ember természetében meglévő tulajdonságokat vetítitek rá. Ha azt mondanám: Isten egy fogalom, egy idea, nem értenétek, mire gondolok, mert nem értitek azokat a dimenziókat, ahol a fogalmak valóságosak, sem azokat az energiákat, amelyeket az ideák gerjesztenek és továbbítanak. Az ideákban nem ugyanúgy hisztek, ahogy a fizikai tárgyakban, ha tehát azt mondanám, hogy Isten egy idea, ezt tévesen úgy értelmeznétek, hogy Isten kevesebb, mint a valóság – valami ködös, cél és rendeltetés, motiváció és valóságosság nélküli dologra gondolnátok.

Mármost a ti fizikai képmásotok sem egyéb, mint az önmagatokról alkotott fogalom anyagi formában való megjelenése. Önmagatokról alkotott fogalom nélkül fizikai képmásotok sem lenne, gyakran mégis csak ennyit vesztek észre az egészből. Az önmagatokról alkotott idea alapvető ereje és energiája tartja életben fizikai képmásotokat. Az ideák sokkal fontosabbak, mint gondoljátok. Ha megpróbálod elfogadni a gondolatot, hogy létezésed sokdimenziós, hogy tartózkodási helyed a végtelen lehet-

ségességek közege, akkor valamennyire bekukucskálhatsz az "Isten" szó mögött rejlő valóságba, és talán megérted, miért lehetetlen szavakkal megragadni e fogalom igazi jelentését.

Isten tehát mindenekelőtt teremtő, és nemcsak a fizikai világegyetem teremtője, hanem a lehetséges létezések végtelen változatosságának teremtője: sokkal nagyobb tehát, mint a tudósaitok által ismert fizikai univerzum. Nem is olyan egyszerű a történet, hogy elküldte a fiát élni és meghalni egy apró bolygóra. Része ő minden lehetséges létezésnek.

A kezdetekkel kapcsolatban léteznek különféle legendák, parabolák, mesék. Ezek mindegyike a lehető legegyszerűbb fogalmak segítségével igyekszik közvetíteni a tudást. Gyakran fogalmazódnak meg válaszok olyan kérdésekre is, amelyek a ti rendszereteken kívül szó szerint értelmetlenek.

Például: nem volt kezdet, és nem lesz vég sem, de léteznek kezdetekről és végről szóló legendák, egyszerűen csak azért, mert a ti torz időfogalmaitok szerint a kezdet és a vég látszólag elválaszthatatlan, valóságos esemény. Ahogy megtanuljátok figyelmetek fókuszát elfordítani a fizikai valóságról, és sikerül más valóságokat megtapasztalnotok, tudatotok változatlanul ragaszkodni fog a régi fogalmakhoz, amelyek lehetetlenné teszik, hogy megértsétek az igazi magyarázatokat. A sokdimenziós tu-

datosság azért mégis elérhető számotokra az álmaitokban, bizonyos transzállapotokban és nemritkán a hétköznapi, éber tudat alatti szinteken is.

Ez a tudatosság személyes élményekkel szolgál a sokdimenziós bőséggel kapcsolatban, amely nem kívül helyezkedik el a ti fizikailag érzékelt rendszereteken, hanem benne és körülötte és összeszövődve vele. Az az állítás, hogy a fizikai élet nem valóságos, egyet jelentene annak tagadásával, hogy a valóság kiterjed minden látszatra, és benne van minden látszatban. Ugyanígy: Isten nem a fizikai valóságtól elkülönülve létezik, hanem benne, annak részeként, aminthogy része minden más létrendszernek is.

(21:46.) A ti Krisztus-alakotok Istenről és az ő viszonylatairól alkotott ideátokat jelképezi. Krisztus három különálló egyén volt, akiket a történelem eggyé olvasztott; a hármat együtt ismeritek Krisztusként – ebből fakadnak a feljegyzésekben található ellentmondások. Mindhárman férfiak voltak, mert fejlődéseteknek abban a szakaszában női alakot nem fogadtatok volna el.

Ezek az egyének egyazon entitás részei voltak. Istent nem tudtátok volna másként elképzelni, csak atyaként. Eszetekbe sem jutott volna nem emberi, földi fogalmak szerint gondolkodni róla. Ez a három személy erős jelképi értékű drámát játszott le, és nagy erejű, koncentrált energia hajtotta őket.

(Hosszú pauza 21:52-kor.) A feljegyzett események azonban nem történtek meg a történelem során. Krisztus megfeszítése pszichés, nem fizikai esemény volt. Szinte elképzelhetetlen nagyságrendű ideák nyilvánultak meg.

(Pauza 21:55-kor.) Júdás például a ti fogalmaitok szerint nem ember volt. Ő is – a többi tanítványhoz hasonlóan – egy áldott "személyiségtöredék" volt, akit a Krisztus-személyiség alkotott meg. Ő jelképezte azt, aki elárulja önmagát. Ő dramatizálta azt a minden egyénben meglévő részt, amely makacsul ragaszkodik a fizikai valósághoz, és kapzsiságból megtagadja a belső Ént.

A tizenkettő mindegyike az egyéni személyiség valamely tulajdonságát, az általatok ismert Krisztus pedig a belső Ént jelképezte. Ők tizenketten tehát – és az általatok ismert Krisztus (a három egyénből összeötvöződött egyetlen alak) – az egyéni, földi személyiséget – a belső Ént – és az egoista Énhez kapcsolódó tizenkét legfontosabb tulajdonságot jelenítette meg. Ahogyan Krisztust körülvették a tanítványok, úgy veszik körül a belső Ént ezek a fizikai jellemzők: egyfelől mindegyiket kifelé vonzza a hétköznapi valóság, másfelől mégis a belső Én körül keringenek.

(22:07.) A tanítványoknak tehát a belső Én adott valóságosságot, aminthogy minden földi jellemvonásod a belső természetedből ered. Eleven kinyilatkoztatás volt ez, amely testté vált közöttetek – egy kozmikus színmű, amely a ti érdeketekben elevenedett meg, és olyan fogalmakat használt, amelyeket képesek voltatok megérteni.

A lecke azáltal vált könnyen megtanulhatóvá, hogy az összes benne foglalt idea megszemélyesült. Ha szabad ezzel a kifejezéssel élnem: helyi érdekű moralitásdráma volt ez, a világmindenségnek erre a sarkára átdolgozva. Ez nem azt jelenti, hogy kevésbé lett volna valóságos, mint ahogy eddig gondoltátok. Sőt, amit elmondtam róla, az világosan jelzi az istenség legerőteljesebb vonatkozásait.

(22:07.) Ha lelassulok, legalább pihenhetsz a sorok között.

– *Igen. (Figyeljük meg, hogy Seth mostanáig nem tartott szünetet. Jane tempója időnként erősen lelassult.)*

A három Krisztus-személyiség megszületett a bolygótokon, és valóban testté lett közöttetek. Egyiküket sem feszítették keresztre. A tizenkét tanítvány e három személyiség energiáiból materializálódott: az ő összeadódott energiáikból. Utána azért teljes egyéniségekké váltak, de fő feladatuk az volt, hogy egyértelműen megtestesítsenek önmagukban bizonyos, minden emberben meglévő képességeket.

(22:12.) Ugyanezek a drámák más módokon is megjelenítődtek, és jóllehet a dráma minden esetben más volt, mégis mindig ugyanaz maradt. Ez nem azt jelenti, hogy minden egyes valóságrendszerben megjelent egy Krisztus. Csak azt jelenti: Isten ideája minden rendszerben úgy jelenítette meg önmagát, hogy az ott lakók számára érthető legyen.

Ez a dráma továbbra is létezik. A ti esetetekben sem tartozik például a múlthoz. Csak ti helyeztétek oda. Ez nem azt jelenti, hogy mindig újra megtörténik. A dráma akkor távolról sem volt jelentéktelen, és Krisztus szelleme a ti fogalmaitok szerint is érvényes. Úgy döntöttetek, hogy egy lehetséges istendrámát érzékeltek. Léteztek mások is, amelyek érzékelhetők voltak, de nem a ti számotokra, és ma is léteznek ilyen drámák.

Most tarthattok szünetet.

(22:16. Mély volt a transz. Jane szemhéja elnehezült, a szünetben alig tudta felnyitni. – Tudtam, hogy sokáig ki leszek kapcsolva; jó sok anyagot át akart adni – jelentette ki. Egy óra és hat perc: egyike volt ez Jane leghosszabb transzállapotainak. Elmondtam, hogy nagyszerű anyagot közvetített.

Míg beszélgettünk, Jane felidézett egy képet, amelyet közvetítés közben látott. Taglejtésekkel is igyekezett érzékeltetni, de ezzel együtt sem nagyon sikerült. – Mintha Krisztus egy központi oszlop lett volna, és tizenkét golyó keringett körülötte, de közben ezek kifelé sugároztak volna – magyarázta. – Ezt a tizenkettőt Krisztus teremtette...

Seth eddig kettőt nevezett meg a Krisztus-személyiséget alkotó háromból: magát Krisztust, természetesen, és Keresztelő Jánost. Az ülés folytatása 22:37-kor.)*

Tehát: Akár megtörtént a keresztrefeszítés fizikailag, akár nem, mindenképpen lelki esemény volt, és éppúgy létezik, mint a drámával kapcsolatos összes más történés.

Ezek közül az események közül sok fizikai volt, de némelyik nem. A lelki események azonban éppúgy hatást gyakoroltak világotokra, mint a fizikaiak – ez nyilvánvaló. Az egész dráma azért jött létre, mert az emberiségnek erre volt szüksége. E szükséglet eredményeként keletkezett, belőle nőtt ki, de nem a ti valóságrendszeretekben vette kezdetét.

(Pauza 22:41-kor.) Más vallások más drámákon alapulnak; mindig olyanokon, amelyekben az események az egyes kultúrák számára megérthetők. A drámák közötti különbségek sajnos gyakran félreértésekhez vezetnek, és a félreértések háborúk kirobbantásához szolgáltatnak ürügyet. Ezek a drámák egyénileg, álomállapotban keletkeznek. A megszemélyesített Isten-alakok először az emberek álmaiban jelentkeznek, így kezdik saját útjuk építését.

---

* Lásd a *Seth megszólal* c. könyv 18. fejezetét.

Az emberek látomásaikban és ihletett állapotban megtudták, hogy a Krisztus-dráma meg fog történni, s ezért amikor valóban fizikailag is végbement, felismerték. Ereje, energiája ezután visszatért az álom világmindenségébe. Intenzitása, életereje a fizikai materializáció által megnövekedett. Ezután az emberek egyéni álmaikban a dráma főszereplőihez viszonyultak, és álomállapotban ismerték fel igazi jelentőségét.

Tehát: Isten több, mint az általa teremtett összes lehetséges valóságrendszer együttese, de mégis benne van mindegyikben, kivétel nélkül. Benne van tehát minden egyes férfiban és nőben. Benne van ugyanígy minden egyes pókban, árnyékban, békában, és épp ez az, amit az emberek nem szívesen ismernek el.

Istent csak megtapasztalni lehet, és saját létezésetek által meg is tapasztaljátok Őt, akár tudtok erről, akár nem. Isten azonban nem férfi és nem is nő, a hímnemű személyes névmást csak kényszerűségből használom. Kikerülhetetlen igaság, hogy Isten a ti fogalmaitok szerint nem emberi, és a ti fogalmaitok szerint nem is személyiség. A személyiségről alkotott ideáitok túlságosan korlátozottak ahhoz, hogy magukba foglalják az Ő sokdimenziós létezésének megszámlálhatatlan oldalát.

(22:55.) Másfelől azonban Isten is ember, amennyiben minden egyes ember részét képezi, és mérhetetlen létezésében Neki is van emberi ideaképe, amelyhez viszonyulni tudtok. A szó szoros értelmében testté lett, és közöttetek jár, hiszen Ő alkotja a ti testeteket, és Ő adja az energiát, amely életerővel és érvényességgel ruházza fel a ti

egyedi sokdimenziós lényeteket, amely aztán saját ideáitoknak megfelelően formálja ki anyagi képmásotokat.

Tehát ennek az egyedi, sokdimenziós Énnek, vagyis a léleknek is örök érvényessége van. *Minden Létező* energiája, felfoghatatlan vitalitása tartja fenn, Tőle kapja energiáját és folyamatosságát.

(23:00.) El sem lehet pusztítani tehát ezt a ti belső Éneteket, sem megsemmisíteni. Osztozik *Minden Létező* összes képességében. Teremtenie kell tehát, miként Ő is teremtetett, mert ez a létezés összes dimenziója mögött rejlő nagy adomány: *Minden Létező* forrásának túláradása.

Itt van vége a mai ülésnek.

– Oké. Nagyszerű volt.

Ez az anyagrész egy tömböt képez, de kiegészítjük majd másokkal is. Befejeztem a diktálást. Vége az ülésnek, hacsak nincs kérdésed.

(Volt két kérdésem Jane-nel és az álmaival kapcsolatban. Seth választ adott ezekre, aztán 23:09-kor vége lett az ülésnek.)

561. ÜLÉS, 1970. NOVEMBER 25., SZERDA
21 ÓRA 55 PERC

(21:15 tájban, amikor épp elkezdtük volna az ülést, Jane azt mondta: az az érzése támadt, hogy meg fognak zavarni benne, vagy látogatónk érkezik. Alig ejtette ki e szavakat, kopogtak az ajtón. Carl Jones volt az. Carl középiskolai tanár egy kisvárosban, Connecticut államban. Tantárgyát így nevezi: "Belső és külső tér"; hallgatói számára kötelező olvasmány a Seth megszólal című könyv. Carl éppen a hálaadási ünnepekre utazott Niagara Falls környékére, és útba ejtett bennünket.)

Tehát: Jó estét.

– Jó estét, Seth.

És jó estét kívánok jelenlévő barátunknak is; észrevételezem, hogy te *(Carl)* mosolyogsz ma este. Tehát: Folytatjuk könyvünk diktálását, úgyhogy *(Carlhoz, tréfásan)* láthatod az írót munkában – egy valódi szellemírót, ha úgy tetszik.

A maga idejében megnevezem a harmadik Krisztus-alakot is. Most azonban *Minden Létező* sokdimenziós vonatkozásaival foglalkozom. Az ilyenfajta valóságot csak megtapasztalni lehet. Nincsenek olyan, elmondható tények, adatok, amelyek alapján akár csak megközelítő pontossággal is el tudnátok képzelni *Minden Létező* jellemzőit.

Ez a valóság és ezek a jellemzők a különböző létrendszerekben az adott rendszerben meglévő álcákhoz illeszkedve jelennek meg. A sokdimenziós Isten megtapasztalásának belső élménye két fő területen jelentkezhet. Az egyik annak felismerése, hogy ez az elsődleges mozgatóerő benne van mindenben, amit érzékszerveiddel érzékelsz. A másik módszer annak felismerése, hogy ennek az elsődleges mozgatóerőnek a valósága független a látszatok világával való kapcsolatától.

A többdimenziós Istennel való személyes kapcsolat, a misztikus tudat felvillanásának élménye mindig egyesítő erővel hat. Nemhogy elszigetelné tehát az érintett egyént – kitágítja érzékeit, míg végül a valóságnak annyi oldalát, vonatkozását tapasztalja meg, amennyire egyáltalán képes.

(22:05.) Következésképpen kevésbé fogja elszigeteltnek, magára hagyatottnak érezni magát. Az élmény hatására nem tekinti többé önmagát mások fölött állónak. Ellenkezőleg: a Gestalt-megértés felé indul el, és felismeri azonosságát *Minden Létező*vel.

Ahogy a valóságnak vannak olyan részei, amelyeket tudatosan nem érzékeltek, és léteznek olyan lehetséges rendszerek, amelyek tudatos elmétek számára ismeretlenek, ugyanígy léteznek az elsődleges istenségnek is olyan vonatkozásai, amelyeket jelenleg nem vagytok képesek megérteni. Léteznek tehát lehetséges istenek, és mindegyikben tükröződik a sokdimenziós jellege egy elsődleges identitásnak, amely oly

hatalmas és káprázatos, hogy a valóság szeleteiben létező formák nem is foglalhatják magukba.

(22:10.) Megpróbáltam valamelyest érzékeltetni saját gondolataid messzehatóan kreatív következményeit. Ennek ismeretében egyszerűen lehetetlenség elképzelni azt a sokféle, sokdimenziós kreativitást, amely *Minden Létező* sajátja. A *Minden Létező* kifejezés magában foglalja minden lehetséges isten minden megnyilvánulását.

Némelyikőtök számára így már talán könnyebb megérteni a kezdetekről szóló, egyszerű meséket és példabeszédeket, amelyekről szó volt. Most azonban eljött az idő az emberiség számára, hogy több lépést tegyen előre, kitágítsa önnön tudatát, és megpróbálja megérteni a valóság egy mélyebb változatát. Kinőttetek már a gyerekmesékből. amikor saját gondolataidnak valóságosságuk és formájuk van, ha olyan valóságrendszerekben is érvényesek, amelyekről létezéséről sincs tudomásod, akkor nem nehéz megérteni, miért hatnak gondolataid és érzelmeid a többi valóságrendszerre; és azt sem nehéz megérteni, hogy a lehetséges istenek tevékenységére miért nem hat az, ami más létdimenzióban történik.

Most tarthattok szünetet.

(22:15. Jane normális tempóban beszélt. Az átlagos hosszúságú szünet után egy anyagrész következett, amelyről nem maradtak feljegyzések; Seth főként Carl kérdéseire válaszolt. Elhangzott azonban olyasmi is, amit sajná-

lok, hogy nem írtam le. [Általában ez az eredménye annak, ha nem jegyzetelek.] Az egyik ilyen téma az volt, hogy Seth elmagyarázta: ha nagyon erősen gondolunk valakire, akkor egy részünk "gondolat-szubjektumként" kilép belőlünk, és így tovább.

Ezután újabb szünet következett. Carl ezalatt eltávozott, hogy folytassa útját nyugat iránt, ünnepi úti célja felé. Az utóbbi időben aggasztani kezdett, hogy Jane túl sok médiumi munkát végez a hétvégeken, beleértve a látogatók kedvéért tartott üléseket. Most ezt beszéltük meg – nem is gondolva arra, hogy Seth is hozzászól majd –, és abban állapodtunk meg, hogy le kell csökkenteni az ilyen, menetrenden kívüli kalandozások számát, függetlenül attól, milyen érdekesnek látszik a kihívás.

Az ülés 23:10-kor folytatódott.)

Tehát: Mondanom kell valamit. Hasznos a hétvégekre vonatkozó javaslatod, és Ruburt készen áll arra, hogy megfogadja. A rendszeres üléseken egy-egy esetleges vendég nem zavar, de az ilyen látogatásokról előre tudnotok kellene.

Ruburt a legtöbb esetben tud is róluk tudat alatt, de ezt ritkán hozza a tudat felszínére, úgyhogy inkább csak valamiféle nyugtalanságot érez ilyenkor. Érzi, hogy meg fogják zavarni, de ennek nincs igazán tudatában.

Úgyhogy azt javaslom, rendszeres üléseinket egy időre az egyik hátsó szobában tartsuk *(ahol a műtermem van),* mégpedig két okból. Ha mindkét ajtót becsukjátok, a telefon bizonyosan nem fog megzavarni. Egyszerűen oda sem kell figyelni rá. Tudassátok mindenkivel, hogy ha valaki részt akar venni az ülésen, szóljon előre, különben nem halljátok meg, ha kopog az ajtón.

A hátsó szobában ráadásul erősödni fog bennetek az ülések meghitt jellegének érzése. A más emberekkel kapcsolatos feladatoknak pedig főként a csoportfoglalkozásokon teszünk majd eleget.

A hátsó szoba ezenkívül jelképesen a hétköznapi dolgoktól, az emberi kapcsolatoktól való elvonulás helye. Ez nem azt jelenti, hogy bizonyos embereket ne engedhetnétek be ezekre az ülésekre. Ahhoz sem ragaszkodom, hogy mindenképpen két ülést kell tartani; az egészet csak azért hoztam szóba, mert most tudom, Ruburt képes és hajlandó megfogadni a javaslataimat.

Hogy nyáron is jótékony lesz-e a hátsó szoba, vagy sem, az majd kiderül. Munkánk során természetes változások mentek végbe, és Ruburt általában jól kezelte őket. Az ülések időzítésének egyenetlensége abból ered, hogy gyakran kettő helyett három ülést kellett tartania egy héten.

Sűrűn megesett, hogy váratlan csoportülésre került sor, és megfigyelhetted, hogy ilyenkor hajlamos volt kihagyni a mi következő ülésünket. Úgy gondolta, két ülés

untig elég. Az anyag elsődleges forrásai ezek a rendszeres ülések, ezeken van a fő hangsúly. Fontos célt szolgálnak a csoportos ülések is, de melléktevékenységnek számítanak, nem vehetik át a saját munkánk helyét.

Mostantól fogva, amíg újra nem szólok, semmiképpen se tartsunk heti három ülésnél többet. Lehet, hogy most úgy gondolod: azért nem akarok ennél többet tartani, mert Ruburt számára többször nem vagyok elérhető. *(Ez eszembe sem jutott.)* De gondolj arra, amit jóval korábban mondtam. Van, hogy nagyon közvetlen módon jelen vagyok az ülésen, és van olyan is, amikor az ülés előre be van programozva. Ez erős leegyszerűsítés, de azért érted, mire gondolok.

Ruburt ilyenkor a pszichológiai híd segítségével megtarthatja az ülést. Ezzel világosan megfogalmaztam, mit gondolok. Tehát: A benyomásokkal végzett munka teljesen más dolog. Ruburt ilyenkor nem ugyanazt a fajta energiát fogadja be. Nem arról van szó, mintha az ülések kivennének valamit Ruburtból. Inkább arról, hogy rá kell hangolódnia erre a fajta energiára, ahogy az üléseken teszi; és a jelenlegi körülmények között, a mostani fejlemények közepette heti három éppen elég.

A mi két ülésünket mindig meg kellene tartani, kiegészítve a csoportos ülésekkel, ha nem merítik ki túlságosan Ruburt tartalékait. A telefont nem kellene fölvenni. Az idegeneket, akik írni akarnak rólunk, a keddi csoportra lehet beengedni. Alkalman-

ként, ha úgy látjátok jónak, a mi üléseinken is részt vehetnek vendégek, de valóban csak alkalmanként. Ha úgy jártok el, ahogy mondtam, akkor nem fognak zavarni.

Van kérdésed?

– Nincs.

Befejezhetjük az ülést, vagy tarthatunk szünetet, ahogy tetszik.

– Akkor talán inkább fejezzük be.

(23:30. Mégsem itt lett vége az ülésnek. Seth rövid szünet után visszatért, és 23:50-ig a csoportfoglalkozásokról beszélgettünk.

Seth jóslásba is bocsátkozott: Jane kitűnő könyvet ír majd a csoportfoglalkozásokról, és ennek hatására sokan elolvassák majd az igazi Seth-szövegeket is. Seth hozzátette, hogy maga a szöveganyag egy nap teljes egészében kiadásra kerül majd. Ez az én személyes célom is.)

15.
A reinkarnációs civilizációk, a lehetségességek és még néhány szó a többdimenziós Istenről

562. ÜLÉS, 1970. DECEMBER 7., HÉTFŐ
21 ÓRA 05 PERC

(Seth november 25-i tanácsát megfogadva a műtermemben tartottuk az ülést, a lakás hátsó részében. Itt nyugalmasabb, viszont hidegebb van, különösen, ha becsukjuk az ajtókat.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a diktálást, elkezdjük a következő fejezetet. Az lesz a címe: "A reinkarnációs civilizációk, a lehetségességek és még néhány szó a többdimenziós Istenről".

Bizonyos értelemben elmondható: ugyanúgy, ahogy létezik egyéni reinkarnáció, létezik reinkarnációs civilizáció is. Minden testbe született entitás azon munkálkodik, hogy kiteljesítse azokat a képességeit, amelyek fizikai környezetben fejleszthetők

leginkább. Felelősséggel tartozik a civilizációért és a civilizációnak, amelyben él, hiszen saját gondolataival, érzelmeivel és cselekedeteivel maga is formálja azt.

A kudarcokból éppúgy tanul, mint a sikerekből. A fizikai történelemről úgy gondolkodtok, mint ami az ősemberrel indult, és a jelen időig folytatódik, de voltak más nagy, tudományosan fejlett civilizációk is; némelyikről megemlékeznek a legendák, mások teljesen ismeretlenek – és a ti fogalmaitok szerint mostanra mindegyik eltűnt.

Számotokra talán úgy tűnik, hogy emberiségként egyetlen lehetőségetek van megoldani a problémákat, különben elpusztít benneteket saját agressziótok, saját tudatlanságotok, a spiritualitás hiánya. De neked is sok élet nyújt lehetőséget, hogy kiteljesítsd képességeidet, és e fogalmak szerint az emberiségnek is több lehetősége van, mint az az egyetlen történelmi fejlődési vonal, amelyet ma ismertek. A reinkarnációk rendszere csupán egyik vonás a lehetségességek teljes képén. A szó szoros értelmében annyi idő áll rendelkezésetekre, amennyire szükségetek van, hogy kibontakoztassátok mindazt, aminek ki kell fejlődnie, mielőtt elhagyjátok a reinkarnációs létezést. A reinkarnációs tevékenység különböző ciklusaiban emberek csoportjai a legkülönbözőbb válsághelyzetekkel találták szemben magukat, míg eljutottak a ti fejlettségi szintetekre, és vagy továbbléptek innen, vagy elpusztították önnön civilizációjukat.

Ebben az esetben új lehetőséget kaptak, és tudattalanul nemcsak a saját kudarcukról volt tudomásuk, hanem annak okairól is. Ekkor új pszichológiai fejlődési folyamat vette kezdetét, és ők új, primitív csoportokba szerveződtek. Mások, akik megoldották a problémákat, elmentek a ti fizikai bolygótokról a fizikai világegyetem más pontjai felé. Amikor azonban elérték ezt a fejlettségi szintet, spirituálisan és pszichésen érettek voltak már, és képesek voltak hasznosítani az általatok gyakorlatilag nem ismert energiákat is.

(Pauza 21:22-kor.) Számukra a Föld a legendás otthon. Új fajok és nemzetségek fejlődtek ki belőlük, amelyek már a ti légköri viszonyaitok között nem élhetnének meg. Ennek ellenére ők is folytatták ezen a reinkarnációs szinten, mindaddig, míg a fizikai valóságban tartózkodtak. Néhányan közülük mutáció útján már régen ki is léptek a reinkarnációs ciklusból.

Azok, akik kiléptek, mentális entitássá váltak, de már tudod, hogy mindig is azok voltak. Csak levetették magukról az anyagi formát. Az entitásoknak ez a csoportja ma is nagy érdeklődést tanúsít a Föld iránt. Támogatást és energiát nyújtanak a bolygónak. Ma bizonyos értelemben földi isteneknek is lehet tekinteni őket.

(21:28.) Bolygótokon három különböző civilizációban játszottak szerepet, jóval megelőzve Atlantiszt, amikor a bolygó még némiképp más helyzetben volt.

– Úgy érted: más pályán?

Egyelőre hagyd meg a "helyzet" szót. Különösen három, általatok is ismert bolygóhoz viszonyítva. A pólusok felcserélődtek – egyébként ez a bolygótok történetében háromszor is így volt, hosszú időszakon keresztül. Ezeknek a civilizációk nagyon magas technikai fejlettségi szintre jutottak; a második ilyen szempontból tulajdonképpen még a tiéteket is messze meghaladta.

Sokkal hatékonyabban használták a hangot, nemcsak gyógyításra és hadi célokra, hanem közlekedési eszközök hajtására és a fizikai anyag mozgatására is. A hang tömeget és terhet szállított.

(21:34. Amikor Jane a "hadi célok" szavakat kimondta, a hangsúly és a vele járó arckifejezés olyasmit sugallt: "Ez sejthető volt".)

Ennek a második civilizációnak a központja azon a területen volt, amelyet ma Afrikának és Ausztráliának ismertek, de akkoriban nemcsak az éghajlat volt teljesen más, hanem a földterület is. A földtömegek másként helyezkedtek el; összefüggött ez a pólusok felcserélt helyzetével. Ez a civilizáció aránylag koncentrált területen működött, és nem is tett kísérletet a terjeszkedésre. Rendkívül belterjesen fejlődött, és osztozott a bolygón egy másik nagy, szervezetlen, szétszórt és kezdetleges kultúrával.

Nemcsak, hogy nem tett kísérletet a világ többi részének "civilizálására", ellenkezőleg: mindent elkövetett, ami a hatalmában állt – márpedig hosszú időn át jelentékeny hatalma volt –, hogy az ilyesfajta fejlődésnek gátat vessen.

Ennek a civilizációnak a tagjai nagyrészt egy korábbi, sikeres civilizáció peremvidékéről származtak: amazok úgy döntöttek, hogy a fizikai világegyetem más területén folytatják tovább az életet. Ezek különösen megszerették a földi életet, és úgy ítélték, hogy képesek még javítani a legutóbbi kísérlet eredményén, holott szabadon átléphettek volna a létezés egyéb szintjeire.

(21:42.) Nem volt kedvük gyermekkorú civilizációként a nulláról újrakezdeni, inkább más területet kerestek. Tudásuk nagy része tehát ösztönösen bennük volt, ennélfogva ez a csoport rendkívül gyorsan végigszáguldott a technikai fejlődés egyes állomásain – ahogy ti neveznétek.

Kezdetben különös igyekezettel iparkodtak olyan emberi lényt kifejleszteni, akiben beépített biztonsági óvintézkedések munkálnak az erőszak ellen. Szinte ösztönös volt bennük a békevágy. Változtatásokat hajtottak végre a fizikai mechanizmusban. Amikor az elme erős agressziót észlelt, a test nem reagált. Ennek maradványait ma is megfigyelhetitek bizonyos egyéneken, akik inkább elájulnak vagy saját fizikai szervezetükben tesznek kárt, semmint hogy olyasmire vetemedjenek, amit mások elleni erőszaknak vélnek.

Ez a civilizáció tehát békében hagyta a körülöttük élő bennszülötteket. Kiküldték azért csoportjuk néhány tagját, hogy a bennszülöttek között éljen, és közülük házasodjon, abban reménykedve, hogy ily módon megváltoztathatják a faj fiziológiáját.

Mindazt az energiát, amelyet a ti korotokban az erőszak emészt fel, ők más tevékenységre használták, de végül kezdett ellenük fordulni. Nem tanulták meg az erőszak, az agresszió kezelését. Megpróbálták fizikai úton rövidre zárni, és rá kellett jönniük, hogy ennek bizony vannak hátulütői.

Most tarthattok szünetet.

(21:52-től 22:05-ig.)

Tehát: Az energiának szabad áramlást kell biztosítani a fizikai szervezeten belül, és mentálisan, vagy ha úgy tetszik, pszichésen kell irányítani.

Az anyaggá válás nagy terhet rótt a teljes rendszerre. Az egész alapjául szolgáló kreativitás torzult el agresszióvá, és ezt nem ismerték fel. Hiszen bizonyos értelemben már maga a lélegzés is agresszió. A beépített korlátok túlszabályozott, kötött rendszert eredményeztek, ahol a szükséges mozgás, változás is a szó szoros értelmében lehetetlenné vált.

Túlzottan lelkiismeretes, korlátozó mentális és fizikai állapot alakult ki, amelyben a szervezet természetes túlélési hajlama minden módon akadályokba ütközött. Mentálisan továbbhaladt ez a civilizáció. Technikája rendkívüli ütemben fejlődött; olyan célok hajtották, mint például a mesterséges táplálék kidolgozására irányuló kutatás, hogy semmiképpen se kelljen ölni a túlélés érdekében.

(22:13.) Ez a civilizáció ugyanakkor megpróbálta érintetlenül hagyni a környezetet. Azt az állapotot, amelyben ti most vagytok, a gépkocsi és a gőzhajtású járművek korát teljesen kihagyta, és elég korán a hangra koncentrált. Ezt a hangot fizikai érzékszervekkel nem lehetett hallani.

Ezt a civilizációt Lumaniának nevezték *(Seth le is betűzte a szót);* maga a név fennmaradt a legendákban, és később ismét használatba került.

Lumania lakói fizikai értelemben igen vékony, gyönge testalkatú emberek voltak, pszichológiailag pedig vagy zseniálisak, vagy minden tehetséget nélkülöztek. Némelyikükben a beépített korlátozások olyannyira elzárták az energia áramlását, hogy még az egyébként rendkívül magas telepatikus képességei is megsínylették.

Saját civilizációjuk köré energiamezőt vontak. Ilyenformán elzárták magukat a többi embercsoporttól. Nem engedték azonban, hogy a technika elpusztítsa őket. Mind többen ismerték fel, hogy kísérletük nem járt eredménnyel. Egyesek a fizikai haláluk után ahhoz a korábbi, sikeres civilizációhoz csatlakoztak, amely a fizikai világon belül más bolygórendszerbe költözött.

Nagy csoportok egyszerűen elhagyták városaikat, lerombolták az energiamezőt, amely fogva tartotta őket, és csatlakoztak a sok, viszonylag civilizálatlan néphez; velük nemzettek gyermekeket. Ezek a lumaniaiak korán meghaltak, mert nem voltak képesek elviselni az erőszakot, és nem tudtak erőszakkal válaszolni rá. Úgy érezték,

hogy mutáns gyermekeikben meglesz az erőszaktól való idegenkedés, de a szülőkben működő tiltó idegrendszeri reakciók nélkül.

(Egyperces pauza 22:24-kor.) Ez a civilizáció fizikailag egyszerűen kihalt. A mutáns gyermekek közül néhányan később egy kisebb csoportot alkottak, amely a következő évszázadban a vidéken vándorolt, nagy állatcsordákkal együtt. Kölcsönösen gondját viselték egymásnak; a félig ember, félig állat szörnyekről szóló régi legendák egyszerűen ennek az ősi szövetségnek az emlékei.

Ezek az emberek, az első nagy civilizáció maradékai mindvégig erős tudatalatti emlékeket hordoztak magukban saját eredetükkel kapcsolatban. Most a lumaniaiakról beszélek. Gyors technikai felemelkedésük ezzel magyarázható. De mivel életcéljuk oly egyoldalú volt – az erőszak elkerülésére korlátozódott, ahelyett, hogy például az alkotóerő békés, konstruktív kiteljesítését célozta volna –, ennélfogva tapasztalataik is fölöttébb egysíkúak voltak. Oly erősen befolyásolta őket az erőszaktól való félelem, hogy a fizikai szervezetnek még ennek kifejezését sem egedték meg.

(22:33.) Ennek a civilizációnak emiatt gyenge volt a vitalitása – nem azért, mert nem létezett erőszak, hanem mert az energia és a bizonyos irányú önkifejeződés szabadsága gátakba ütközött, ráadásul kívülről, fizikailag. Földi fogalmak szerint ismerték az erőszak ártalmait, de ezzel megtagadták az egyéntől azt a jogot, hogy a

maga módján tanuljon, hogy a maga módszereit használja kreatív módon, hogy az erőszakot teremtő erővé alakítsa át. Ilyenformán elvetették a szabad akaratot.

A gyermek, miután előjön anyja méhéből, egy ideig fizikai védelmet élvez bizonyos betegségekkel szemben; a születés után egy rövid ideig ugyanígy védve van egyes lelki katasztrófák ellen, és megnyugtatásul magával hordja korábbi életeinek emlékeit. A lumaniaiakat tehát nemzedékeken át támogatták a régi, eltávozott civilizáció mély, tudatalatti emlékei. Később aztán ezek gyengülni kezdtek. Lumania lakói el tudták határolni magukat az erőszaktól, de a félelemtől nem.

Ki voltak téve minden emberi félelemnek, és e félelmek bennük fokozott erővel jelentkeztek, hiszen még a természet erői ellen sem voltak képesek erőszakkal fellépni. Ha támadás érte őket, egyetlen mentsváruk a menekülés volt. A "küzdj vagy menekülj"* elv számukra nem működött. Nekik csak egy lehetőségük maradt.

(22:41.) Istenjelképük férfialakot viselt: egy hatalmas, nagy fizikai erejű férfi alakját, aki védelmet nyújt nekik, ha már ők nem képesek megvédelmezni magukat. Ez a figura a hitvilágukkal együtt hosszú időn át fejlődött ilyenné; őbelé vetítették mindazokat a tulajdonságokat, amelyekkel ők maguk nem rendelkeztek.

---

* Seth itt szójátékkal él: a küzdelem (*fight*) és a menekülés (*flight*) az angolban csupán egy betűben különbözik egymástól. – A ford.

Sokkal később az ő alakja tért vissza mint az öreg Jehova: a haragvó isten, aki megóvja kiválasztott népét. A természet erőitől való félelem tehát a mondott okok miatt igen erős volt bennük, és azt az érzetet erősítette, hogy az ember és az őt tápláló természet két külön dolog. Nem bíztak a Földben, mert nem engedték meg maguknak, hogy a benne rejlő agresszív erők ellen védekezzenek.

Rendkívül fejlett technikájuk és civilizációjuk nagyrészt a föld mélyében fejlődött. Ilyen értelemben ők voltak az első barlangi emberek, és városaikat barlangokon keresztül hagyták el. A barlangok tehát nemcsak alkalmi menedékként szolgáltak, ahol a primitív ősember meghúzhatta magát. Sok közülük a lumaniai városok bejárata volt. Sokkal később, amikor a városok már elnéptelenedtek, az őket követő, civilizálatlan népek megtalálták ezeket a barlangokat, nyiladékokat.

Az általatok kőkorszakként ismert időszakban azok az emberek, akiket őseiteknek tekintetek, gyakran nemcsak a természetes barlangokban kerestek menedéket, hanem a mögöttük húzódó, mesterségesen kialakított alagutakban és a lumaniaiak elhagyott városaiban is. Az ősember szerszámainak némelyike az ott talált eszközök torz másolata volt.

Most tarthattok szünetet – és meg ne fázzatok.

(22:44. Jane beszédtempója mindvégig eléggé lassú, kényelmes volt. A műterem mostanra erősen lehűlt – Seth megjegyzése erre vonatkozott. A szü-

net után három oldal terjedelmű, itt nem olvasható szöveg jött át. Az ülés 23:25-kor ért véget.)

563. ÜLÉS, 1970. DECEMBER 9., SZERDA
21 ÓRA 15 PERC

(Ezt az ülést is a műteremben tartottuk. Szokás szerint 9 óra körül ültünk le, de Jane kezdetben "nem érezte Seth jelenlétét". Nem mintha különösebben fáradt vagy dekoncentrált lett volna...)

Tehát: Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Folytatjuk a diktálást.

A lumaniai civilizáció működésének központi mozzanata volt, hogy nem akart más népeket leigázni vagy nagy területeket meghódítani, ám az évszázadok során ennek ellenére hídfőállásokat építettek ki, ahonnan szemmel tarthatták a többi népcsoportot.

Ezeket a megfigyelőhelyeket is a föld alatt alakították ki. Az eredeti városok, nagyobb települések természetesen alagútrendszeren át összeköttetésben álltak velük. A finom kidolgozású alagutak kiváló mérnöki munka eredményei voltak. Ennek a nép-

nek fejlett volt az esztétikai érzéke; a falakat festményekkel, rajzokkal díszítették, és ezekben a belső járatokban szobrokat is állítottak.

Különféle szállítórendszereik voltak, részint gyalogosok, részint teher szállítására. Sok hídfőálláshoz nem volt érdemes kiépíteni az alagutakat, hiszen ezeket nagyon kicsiny közösségek lakták, szinte teljesen önellátók voltak, és némelyik ugyancsak távol esett a kereskedelem és a többi tevékenység főbb központjaitól.

(21:21.) A hídfőállások széles területen szóródtak szét; sok közülük a mai Spanyolországban és a Pireneusok körzetében volt található. Számos oka volt ennek; ezek egyike, hogy a hegyvidéken óriás termetű emberek éltek. Félénk természetűek lévén, a lumaniaiak nem szívesen laktak ezeken a kihelyezett településeken; csak a legbátrabb, a legnagyobb önbizalommal megáldott emberek kapták ezt a megbízatást, és ők is csak egy időre.

(Később betoldott megjegyzés: Seth nem mondta meg, mikor létezett a lumaniai civilizáció. Mégis érdemes megjegyezni, hogy 1971 júliusának végén, az itt ismertetett ülés után körülbelül nyolc hónappal az újságokban fényképekkel illusztrált híradás jelent meg egy régészeti leletről: egy óriási előemberi koponyáról, amely a Pireneusok francia oldalán, a spanyol határ közelében került elő.

A koponya legalább kétszázezer éves, és egy eddig ismeretlen faj egyedéhez tartozott. Ma egyre elterjedtebb az a vélekedés, hogy Európában több primitív előemberi faj élt egyidőben. Ez az időszak megelőzi a neandervölgyi ősember korát, és az utolsó előtti jégkorszak kezdetét jelzi. Dél-Franciaországnak ez a területe számos barlangjáról híres; e barlangokat vízfolyások vájták a laza mészkőbe. Jane-nek semmiféle régészeti előképzettsége nincsen.)

Ugyanezek a barlangok a szabadba nyíló ajtóként is szolgáltak; a barlang hátsó fala gyakran csak kívülről nézve tűnt tömörnek, belülről átlátszó volt. A környék bennszülötteit, akik menedéket keresve ide vonultak vissza, veszélytelenül meg tudták figyelni. Ezek az emberek olyan hangokra is reagáltak, amelyeket a ti füleitek nem érzékelnének. Az erőszaktól való félelmük elképesztő mértékben határozta meg minden működésüket. Állandó éberségben éltek, szünet nélkül résen voltak.

(21:29.) Nehéz ezt elmagyarázni, de képesek voltak gondolataikat bizonyos frekvenciára állítani – magas fokú művészet volt ez náluk –, és utána többféle módon lefordítani a gondolatot a rendeltetési helyén például formává, színné, sőt akár bizonyos fajta képpé is. Nyelvük oly finom megkülönböztetéseket alkalmazott, amelyeket meg sem érthetnétek, egyszerűen azért, mert a hangszín, a hangmagasság és a tempó legapróbb fokozatait is pontosan, bonyolult módon szabályozták.

Voltaképpen a kommunikáció volt az egyik fő erősségük; azért fejlesztették olyan magas fokra, mert határtalanul féltek az erőszaktól, és állandóan résen voltak. Nagy családi csoportokba tömörülve éltek, ugyancsak a védelem miatt. A gyermekek és szüleik között erős volt a kapocs; a gyerekek nagyon rosszul érezték magukat, ha szüleiket bármilyen rövid időre szem elől tévesztették.

(21:34.) Ugyanez volt az oka annak, hogy a külső megfigyelőállásokba helyezett embereknek kiváltképp kellemetlen volt a helyzetük. Kevesen voltak, és többségükben a saját civilizációjuk fő területeitől elszigetelve éltek. így aztán ők még erősebb telepatikus tevékenységet fejtettek ki, és összehangolódtak a fejük feletti földréteggel, olyannyira, hogy észrevették azt is, ha egy lépés nyomán megrezdült a föld, és felfigyeltek a szokásostól eltérő legapróbb mozgásra is.

Több helyen nyíltak kukucskálónyílások a felszínre, ahonnan megfigyelhették az odafent zajló eseményeket, és kamerákat helyeztek el, amelyekkel pontosan rögzítették nemcsak a földfelszínen, hanem a csillagokban végbemenő mozgásokat is.

Pontos feljegyzéseik voltak természetesen a föld alatti gázkészletekről, és behatóan ismerték a földkéreg mélyebb rétegeit; éberen figyelték a földrengések, földcsuszamlások előjeleit. Számukra ugyanakkora diadal volt kilépni a föld felszínére, mint bármely más fajnak fölemelkedni a föld felszínéről.

(21:40.) Ez volt, mondom, a második, és talán a legérdekesebb a három civilizáció közül. Az első nagy vonalakban ugyanazt a fejlődési folyamatot járta végig, amelyet ti is, és sok olyan problémával találkozott, amelyekkel most ti néztek szembe. Ezek nagyrészt a Kisázsiának nevezett vidéken éltek, de ők terjeszkedtek, és más területeket is meghódítottak. Ők voltak azok, akik, mint korábban említettem, végül más galaxisokba, más bolygókra költöztek, és akiktől a lumaniai civilizáció származott.

Most szünetet javasolok.

(21:43. Jane azt mondta, nem volt jó a transz. Az ülés előtt dohányzott, a műteremben nem volt elég friss a levegő, ezért kinyitottuk a szomszédos szobákra nyíló ajtót. Az ablakokat általában csukva tartjuk, mert Seth hangjának megvan az a különös tulajdonsága, hogy rendkívül messzire hallatszik. Ma ráadásul nagyon hideg is volt odakint. Az ülés folytatása 21:55-kor.)

Tehát: Mielőtt rátérnénk a harmadik civilizációra, még néhány dolgot ki szeretnék emelni a másodikkal kapcsolatban.

A kommunikációról van szó: arról, ahogyan ők alkalmazták rajzaikban és festményeiken: azokról a határtalanul kifinomult csatornákról, amelyeken az ő kreatív kommunikációjuk zajlott. Az ő művészetük sok szempontból magasan fölötte állt a tiéteknek, és nem volt ennyire elszigetelt. A különböző művészeti ágak például szá-

motokra szinte ismeretlen módokon összekapcsolódtak; ezt elég nehéz lesz elmagyarázni, mert számotokra az egész eléggé felfoghatatlan.

(22:00.) Vegyünk egy egyszerű példát – mondjuk, egy állatot ábrázoló rajzot. Ti egyszerűen egy vizuális tárgyként érzékelnétek, ezek az emberek azonban csodálatos szintézisre voltak képesek. Egy-egy vonal számukra nemcsak egyszerűen vonal volt, hanem a megkülönböztetések és felosztások szinte végtelen változatossága révén bizonyos, automatikusan lefordított hangokat is jelentett.

A szemlélő, ha úgy akarta, automatikusan lefordította ezeket a hangokat, mielőtt még egyáltalán a vizuális információval foglalkozott volna. îgy abban az alkotásban, amely szemre csupán egy állatot ábrázoló rajz volt, benne lehetett az állat egész élete. A görbék, az egyenesek, a szögek a rajzban betöltött, nyilvánvaló funkciójuk mellett fölöttébb bonyolult, hangszínbeli, hangmagasságbeli variációkat is jelentettek: ha úgy tetszik, egy láthatatlan írás szavai voltak.

(22:07.) A vonalak közötti távolságot a beszédben tartott szünetként, olykor térbeli távolságként értelmezték. A színeket a kommunikációban, a rajzokon és festményeken szintén nyelvi szempontok szerint értelmezték; érzelmi árnyalatokat jelentettek, kissé hasonló módon, mint a ti színeitek. A színek értéke és intenzitása azonban tovább finomította, pontosította a jelentést – például erősítette a vonalak, szögek,

görbék objektív értékei és az előbb említett láthatatlan szavak által megadott információt, vagy valamilyen szinten módosította azt. Tudsz követni?

– Igen. Pauza 22:12-kor.

Ezeknek a rajzoknak a mérete is jelentést hordozott. Egyfelől magas fokon stilizált művészet volt ez, a részletekben mégis pontos kifejezésre adott lehetőséget, és nagy művészi szabadságot biztosított. Természetes, hogy nagyon tömör, sűrített művészi forma volt. Ezt a technikát később fölfedezte és utánozta a harmadik civilizáció; az utánzatok nyomokban ma is megvannak. Az értelmezésükre szolgáló kulcs azonban teljesen elveszett, ti már csupán magát a rajzot látnátok, azok nélkül a más érzékszervekre ható elemek nélkül, amelyek az eredetit oly változatossá tették. Ma is létezik, de nem tudnátok életre kelteni.

Talán itt említhetem meg, hogy némelyik barlang – különösen a Spanyolország bizonyos területein, a Pireneusokban találhatók és néhány afrikai is – mesterséges alkotás. Ezek az emberek hang segítségével szállították a terheket; mint korábban már mondtam, oly mesteri fokon kezelték a hangot, hogy mozgatni tudták általa az anyagot. îgy építették alagútjaikat, és ezt a módszert használták a barlangok kialakítására is azokon a vidékeken, ahol eredetileg kevés volt belőlük. A barlang falán lévő rajzok gyakran erősen stilizált információhordozók voltak; olyanok, mint a jelzőtáb-

lák a ti középületeitek előtt: az adott területen élő állatokat és egyéb lényeket ábrázolták.

Ezeket a rajzokat vették mintául később az általatok is számon tartott ősemberek.

Szeretnél szünetet?

– Azt hiszem, igen.

(22:20. Miközben Jane beszélt, köhögni kezdtem a cigarettája füstjétől. A szünetben elmondta: érzékelte a köhögésemet, de most ezzel együtt is jobb volt a transz. Fittyet hányva a kinti hidegre, kiszellőztettük a műtermet. Az ülés folytatása 22:33-kor.)

Tehát: Kommunikációs képességeik és ezzel együtt a kreatív képességeik sokkal elevenebbek és használhatóbbak voltak, mint a tieitek. Ti, ha hallotok egy szót, elmétekben az annak megfelelő kép tudatosodik. Ezeknek az embereknek elméjében viszont a hangok hatására azonnal és automatikusan keletkeztek a rendkívül eleven képek, amelyek, belső képek lévén, nem háromdimenziósak voltak, de valóban sokkal elevenebbek, mint a ti mentális képeitek.

Voltak bizonyos hangok, amelyek segítségével elképesztően finom árnyalatokban tudtak méretet, formát, irányt, térbeli és időbeli távolságot érzékeltetni. Más szóval: a hangok automatikusan keltettek ragyogó képeket. Ennélfogva jól elkülönítették a belső látást a külső látástól; számukra természetes volt, hogy ha leültek beszélgetni

egymással, lehunyták a szemüket, hogy tisztább legyen a kommunikáció; mindannyian élvezték a szóbeli közlést kísérő, állandóan és azonnal változó belső képeket.

(22:41.) Gyorsan tanultak, és az oktatás izgalmas folyamat volt, mert érzékszervi képességeik segítségével az információ nemcsak egy csatornán keresztül hatott rájuk, hanem egyszerre többön. Ez érzékelésük közvetlen, azonnali jellegével együtt belső gyengeséget okozott. Képtelenek voltak szembenézni az erőszakkal, és legyőzni azt; emiatt akadályozva voltak bizonyos kivetítő képességeik. Az energiát ezen a téren nem engedték szabadon áramlani, úgyhogy nem voltak erőteljesek, nem érezték erejüket.

Ez azonban nem feltétlenül a fizikai erőt jelenti, de annyi energiájuk ment el mindennemű erőszak elkerülésére, hogy nem voltak képesek a természtes agresszív érzéseket átirányítani más területekre.

Most befejezem az ülést, vagy tarthattok szünetet, ha úgy tetszik. Mégis azt javaslom, hogy fejezzétek be.

(Beleegyezésem jeléül bólintottam.) Legszívélyesebb jókívánságaim; nyugodalmas jóéjszakát.

– Neked is, Seth, és nagyon köszönöm. Jó éjt.

(22:48. Jane arról számolt be, hogy ezúttal változékony volt a transz, és én tovább köhögtem. Jane szerint Seth azért vetett véget az ülésnek, mert a

transz az én köhögésem miatt ingadozott. Az olyan fajta szöveget, mint a mai is – tette hozzá Jane – nehéz áthozni, ha efféle zavaró körülmények állnak fenn.)

565. ÜLÉS, 1971. FEBRUÁR 1., HÉTFŐ
21 ÓRA 05 PERC

(Jane az utóbbi hetekben csak az ESP-csoportja számára tartott néhány ülést, és két személyes jellegűt a magunk ügyeiben. Ez volt minden, bár én több alkalommal is abban bizakodtam, hogy dolgozhatunk Seth könyvén. Sok oka volt annak, hogy ezt a munkát félretettük: egyéb tennivalók, az ünnepek, a változás igénye, utazás, apám közelgő halála...

Jane most azt mondta: lámpaláza van, mert a kihagyás után most folytatnia kell a munkát. Ugyanazt érezte, mint a könyv kezdetekor. A negyedik fejezet elejénél tovább nem olvasta a szöveget, csak a hatodik fejezetből adtam át egy rövid részletet, hogy ismertesse az ESP-csoportban. Nem volt kétségem afelől, hogy amikor Seth folytatja a diktálást, semmi zökkenő nem lesz érezhető a folyamatosságban.

Egyébként az üléseket ismét a nappali szobában tartottuk.)

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Tehát: Ma este és szerdán is visszatérünk a könyvünkhöz, aztán jövő hétfőn és szerdán is, amíg csak be nem fejezzük.

Következik a diktálás.

Azért beszéltem meglehetős részletességgel a lumaniaiakról, mert részét képezik pszichés örökségeteknek. A másik két civilizáció sok szempontból sikeresebb volt, a lumaniaiak kísérlete mögött rejlő határozott szándék pedig rendkívül illékony. Az erőszak kérdését nem tudták megoldalni, mert a ti valóságotokban értelmezték, az erre irányuló szenvedélyes vágyuk mégis a mai napig ott visszhangzik lelki környezetetekben.

Az "idő" igazi jellegénél fogva a ti fogalmaitok szerint a lumaniaiak ma is léteznek. Gyakran megesik, hogy átszivárognak a ti pszichés atmoszférátokba. Ez nem véletlenül történik, hanem olyankor, ha valamiféle összehangolódás következtében az egymástól látszólag elkülönült rendszerek között kölcsönhatás lép fel. Ilyen átszivárgások voltak a ti civilizációtok és a lumaniai között is.

(21:13.) Különféle régi vallások átvették például a lumaniaiak bősz istenalakját, akibe belevetítették az erőről, a hatalomról és az erőszakról alkotott fogalmaikat;

ennek az istennek kellett védelmeznie őket, amikor erőszakmentességük miatt képtelenek voltak megvédeni magukat.

Mostanában is ilyesfajta – hogy úgy mondjam – áthatás van folyamatban, amely azzal jár majd, hogy a lumaniaiak sokdimenziós művészet- és kommunikációfogalmait a ti népetek is érzékeli, bár csak kezdetleges módon.

A lehetségességek természete folytán létezik természetesen egy olyan rendszer is, amelyben a lumaniaiak erőszakmentességi kísérlete sikerrel járt, s ennek következtében egy teljesen más típusú emberiség alalkult ki.

(21:19.) Lehet, hogy mindez szerfölött különösnek hangzik számotokra; ennek az az oka, hogy a létezéssel kapcsolatos fogalmaitok szűk és korlátozó jellegű. A lehetséges valóságokról, lehetséges emberekről és istenekről szóló gondolatok egyesek számára teljesen abszurdnak tűnhetnek, és mégis, miközben ezt a könyvet olvasod, csupán egyike vagy a sok lehetséges "te"-nek. Más, lehetséges "te"-k természetesen téged nem tekintenének valóságosnak, sőt lehet, hogy némelyikük kikéri magának a létezésed gondolatát is. Ennek ellenére a lehetséges valóságrendszer nemcsak filozófiai kérdés. Ha érdekel saját valóságod mibenléte, akkor ez a rendszer nagyon is személyes és használható dologgá válik.

Mivel a lumaniaiak különféle sajátosságai ma is jelen vannak pszichés atmoszférátokban, városaik ma is léteznek a ti, sajátnak tartott földterületeiteken, ugyanígy

léteznek együtt a te lehetséges identitásaid azzal, amelyiket magadénak ismersz. A következő fejezetben rólatok és lehetséges Énjeitekről lesz szó.

(Megjegyzés: Seth szerint Lumania a második volt az atlantiszi időket messze megelőző három nagy, fejlett technikájú civilizáció közül. Seth az 563. ülésen említette, hogy hamarosan ismerteti a harmadik nagy kultúrát is. Ezt az anyagot sohasem kaptuk meg. Sor kerülhetett volna rá, de a Seth könyvével foglalkozó két legutóbbi ülés között annyi idő telt el, hogy egyszerűen nem jutott eszünkbe rákérdezni...)

16.
Lehetséges rendszerek, emberek és istenek

(21:24.) Most pedig elkezdjük a következő fejezetet: "Lehetséges rendszerek, emberek és istenek".

Mindennapi életedben, annak minden pillanatában döntési lehetőségek sokasága áll előtted; vannak köztük jelentéktelen apróságok, és vannak rendkívüli fontosságúak. Választhatsz például, hogy tüsszentesz vagy nem tüsszentesz; köhögsz vagy nem köhögsz; az ajtóhoz vagy az ablakhoz lépsz; megvakarod a könyöködet; megmented egy fuldokló kisgyerek életét; megtanulsz valamit; öngyilkosságot követsz el; bántasz valakit, vagy odafordítod az orcádat.

Számodra úgy tűnik, hogy a valóság azokból a cselekedetekből áll, amelyeket a választás nyomán valóban végrehajtasz. Azok, amelyeket elvetsz, nem számítanak. Az út, amelyre nem lépsz rá, látszólag nem létezik – holott minden gondolatod megvalósul, és minden lehetőség kiaknázódik. A fizikai valóság a látszólag fizikai cselekedetek sorozatából áll össze. Mivel számotokra általában ez a valóság előfeltétele, így a nem fizikai cselekedeteket nem veszitek észre, nem különböztetitek meg, azokról nem alkottok ítéletet.

(21:30.) Vegyünk egy példát. Épp egy könyvet olvasol, amikor megszólal a telefon. Egy barátod találkozni szeretne veled délután ötkor. Meghányod-veted magadban a kérdést. Lelki szemeiddel látod magad, amint: A) nemet mondasz, és otthon maradsz; B) nemet mondasz, és valahova máshová mégy ötre; c) igent mondasz, és megjelensz a találkozón. Ebben a pillanatban mindezeknek a lehetőségeknek van valóságosságuk. Mindegyik megvalósulhat a fizikai valóság keretei között. Mielőtt meghoznád döntésedet, e lehetséges cselekedetek mindegyike egyaránt érvényes. Végül kiválasztasz egyet közülük, és e döntésed által a három esemény közül az egyiket fizikaivá teszed. Ez az esemény aztán szépen beilleszkedik a mindennapi életedet képező események láncolatába.

A többi lehetséges cselekedet azonban éppoly érvényes marad, mint annak előtte volt, bár a döntésed nyomán fizikailag nem valósulnak meg. Attól még ugyanúgy végbemennek, mint az, amelyik mellett végül is döntöttél. Ha valamelyik elvetett lehetőség erős érzelmi töltéssel rendelkezett, akkor még az is megeshet, hogy nagyobb lesz az érvényessége, mint annak, amelyet kiválasztottál.

Kezdetben minden cselekedet mentális cselekedet. Ilyen a valóság természete. Ezt a mondatot nem lehet elég nyomatékkal hangsúlyozni. Tehát minden mentális cselekedet érvényes. Léteznek, letagadni sem lehet őket.

Ezeket nem fogadod el fizikai eseményként, tehát az erejüket, tartósságukat sem érzékeled. Érzékelésed hiányossága azonban nem semmisítheti meg ezeknek az eseményeknek az érvényességét. Ha eredetileg orvos akartál lenni, de végül is más pályára mentél, akkor létezik egy olyan lehetséges valóság, amelyben orvos vagy. Ha vannak kihasználatlan képességeid, akkor azok valahol másutt hasznosulnak.

Ezek a gondolatok esetleg megfeküdhetik mentális gyomrotokat, mert ráálltatok a lineáris gondolkodásra és a háromdimenziós szemléletmódra.

(Humorral): Most tarthattok egy háromdimenziós szünetet.

– Köszönöm. (21:43-tól 21:55-ig.)

Tehát: Ezek a tények nem kérdőjelezik meg a lélek érvényességét, sőt: mérhetetlenül sokat tesznek hozzá.

A lélek különben is úgy írható le, mint egy sokdimenziós, végtelen cselekedet, amely által minden apró lehetségesség létezővé, valóságossá válik valahol. Egy végtelen, kreatív cselekedet, amely végtelen dimenziókat teremt önmagának, hogy lehetővé tegye önnön kiteljesedését.

Létezésetek szövete egyszerűen olyan, hogy a háromdimenziós értelem nem képes megpillantani. Ezek a lehetséges Ének mégis részei identitásodnak vagy lelkednek, és ha nem észleled a velük való kapcsolatot, annak csak az az oka, hogy egyedül a fizikai eseményekre fókuszálsz, azokat tartod a valóság ismérvének.

(22:01.) Létezésed bármely adott pontjáról megpillanthatsz azonban más lehetséges valóságokat is, és megérezheted a fizikai döntéseid nyomán, a háttérben visszhangzó lehetséges cselekedeteket. Egyes emberek ezt spontán módon megteszik, a leggyakrabban álomállapotban. Itt a normális, éber tudat merevsége fölenged; érzékelheted önmagad, amint fizikailag elutasított cselekedeteket hajtasz végre, észre sem véve, hogy önmagad egyik lehetséges életébe pillantottál bele.

Ha az egyénnek van lehetséges Énje, akkor természetesen léteznek lehetséges Földek is: rajtuk találhatók azok az utak, amelyeket nem választottál. A fantázia segítségével rövid kirándulásokat olykor éber állapotban is megtehetsz a magad "nem választott" útjain.

Térjünk vissza az imént emlegetett, telefonáló emberünkhöz. Tegyük fel, megmondja a barátjának, hogy nem megy el. Ugyanakkor viszont, ha közben elképzeli, hogy esetleg másként dönt, és elfogadja a meghívást, akkor hirtelen dimenziótörést tapasztalhat. Ha szerencsés, és a körülmények megfelelőek, teljes érvényességgel átélheti a meghívás elfogadását, éppen úgy, mintha fizikailag végbement volna. Mielőtt rájönne, mi is történik, azt érezheti, hogy elmegy otthonról, és végrehajtja mindazokat a cselekedeteket, amelyekről úgy döntött, hogy nem hajtja végre.

(22:12.) Egy pillanat alatt átrohan rajta a teljes élmény. A képzelet megnyitja az ajtót, és ő szabadon érzékeli az eseményeket, és ebben nincs hallucináció. Egyszerű

gyakorlat ez, amely szinte minden körülmények között elvégezhető, bár lényeges, hogy aki kipróbálja, egyedül legyen.

Az ilyen kísérletekkel persze nem mentek sokra; az a lehetséges Én, aki az általad elutasított cselekedet mellett döntött, sok lényeges szempontból különbözik az általad ismert Éntől. Minden mentális cselekedet a valóság egy új dimenzióját nyitja meg. Úgy is lehet mondani: a legcsekélyebb gondolatodból is világok születnek.

Ez nem valami száraz, metafizikai kijelentés. E gondolat a végtelen kreativitás érzését kelthetné bennetek. Ami létezik, nem lehet terméketlen, az ideák nem halhatnak meg, a képességek nem maradhatnak beteljesítetlenül.

(22:19.) Ebből természetesen következik, hogy minden lehetséges valóságrendszer más, hasonló rendszereket teremt, és minden megvalósult cselekedet végtelen számú "megvalósulatlan" cselekedetet vált ki, amelyek ugyancsak megtalálják a megvalósulás útját. Mármost minden valóságrendszer nyitott. Különválasztásuk önkényes, kényelmi okokból végrehajtott döntés: ezek egyidőben léteznek, mindegyik támogatja és gyarapítja a többit. Az, amit te cselekszel, bizonyos mértékig tükröződik lehetséges Énjeid élményeiben – és ez megfordítva is igaz.

Olyan mértékben, amennyire nyitott és fogékony vagy, hasznot is húzhatsz lehetséges Énjeid tapasztalataiból, meríthetsz tudásukból, használhatod képességeiket. Álomállapotban, spontán módon gyakran meg is teszed ezt; ami számodra inspiráci-

ónak tűnik, az gyakran egy másik Énedben felmerült, de meg nem valósított gondolat. Ráhangolódsz, és másik Éned helyett te változtatod valósággá.

Azok az ideák, amelyek téged foglalkoztattak, de végül nem használtad fel őket, ugyanilyen módon bukkanhatnak fel valamelyik másik "te"-ben. És persze az összes lehetséges Éned az igazi "te"-nek tartja magát, mindegyikük számára te csupán egy lehetséges Én vagy, ám a belső érzékek útján mindegyikőtök tudatában vagytok a teljes Gestaltban elfoglalt helyének.

Most tarthattok szünetet.

(22:26-tól 22:41-ig.)

Tehát: A lélek nem késztermék.

Ami azt illeti, ilyen értelemben egyáltalán nem is termék, hanem keletkezési folyamat. *Minden Létező* sem termék – kész- vagy akármilyen. Léteznek lehetséges istenek, ugyanúgy, ahogy lehetséges emberek léteznek; ezek a lehetséges istenek azonban mind részei *Minden Létező* lelkének vagy identitásának, pontosan úgy, ahogy a te lehetséges Énjeid részei lelkednek vagy entitásodnak.

Minden Létező valóságdimenziói természetesen messze meghaladják azt, ami számotokra jelenleg elérhető. Bizonyos értelemben a saját gondolataitok és vágyaitok által sok lehetséges istent teremtettetek. Ők teljesen független pszichés entitássá váltak, és érvényességük is van a létezés más szintjein. Az egyetlen *Minden Létező* nem-

csak saját mibenlétével és minden tudat mibenlétével van tisztában, hanem tudatában van önmaga végtelen lehetséges Énjeinek is. Itt olyan témák felé közelítünk, amelyekkel kapcsolatban a szavak értelmüket vesztik.

Minden Létező lényegét csak közvetlenül a belső érzékek által lehet érzékelni, vagy – ami gyengébb kommunikációt jelent – ihlet vagy intuíció által. Ennek a valóságnak csodálatos bonyolultságát szavakká lefordítani.

Most kérünk egy perc türelmet. Vége a diktálásnak.

(Pauza 22:49-kor. Jane tempója a szünet után lassabbá vált. Seth ezután neki szóló, az írással kapcsolatos anyagot adott át.)

– Köszönöm.

Szerdán is a könyvet fogjuk diktálni, a személyes jellegű anyagot a végére hagyjuk.

– Rendben. Jó éjt, Seth. (Az ülés vége 23:02-kor.)

566. ÜLÉS, 1971. FEBRUÁR 15., HÉTFŐ
21 ÓRA 19 PERC

(Az utóbbi két hét apám közelmúltban bekövetkezett halálával kapcsolatos tennivalók jegyében telt el.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: A változatosság kedvéért diktálással foglalkozunk, bár lehet, hogy utána lesz néhány megjegyzésem mindkettőtök számára.

Tehát a diktálás. A lehetségességek állandóan jelenvaló részét képezik láthatatlan pszichológiai környezetednek. A lehetséges valóságrendszer kellős közepében létezel. Ez nem valami tőled független dolog. Bizonyos mértékig olyan, mint egy tenger, amelyben jelenlegi lényed éppen elmerül. Te benne vagy a valóságban, és a valóság benned van. Olykor, a tudat felszíni rétegeiben eltöprenghetsz azon, mi történt volna, ha egyszer-másszor másként döntötesz; ha például más párt választasz, vagy az ország más vidékén telepszel le. Találgathatod, mi lett volna, ha elküldesz egy fontos levelet, amelyet végül nem küldtél el; efféle, könnyed merengésekben szoktad firtatni a lehetségességek mibenlétét. Csakhogy mély kapcsolat áll fenn közted és azok között az egyének között, akik veled együtt vettek részt a fontos döntések meghozatalában.

(21:28.) Ezek nem holmi ködös fejtegetések. Mély pszichológiai kölcsönhatás kapcsol össze mindegyikőtöket, elsősorban telepatikus jellegű hálózatban, bár ez a nomrális tudat alatt zajlik le. A meg nem valósult fizikai kapcsolatok, amelyekre megvolt a lehetőség, de mégsem jöttek létre, a valóság más szintjein beteljesednek.

A tudatodban létező, láthatatlan környezet nem is annyira magányos, mint amilyennek képzeled, hiszen látszólagos belső elszigeteltségedet az ego kitartó testőri tevékenysége okozza. Az ego például nem lát okot arra, hogy tudomásodra jusson olyan információ, amelyről azt gondolja, hogy mindennapi életedben nem hasznavehető.

(21:31.) Nem szeretem a "továbblépés" kifejezést, de mégis, a ti fogalmaitok szerint a tudat számára az a "továbblépés", ha mind jobban és jobban tudatosítja önmagában saját identitásának többi materializációját. A lehetséges Énekben tudatosodni kell a többi lehetséges Énnek, és fel kell ismerniük, hogy mindannyian ugyanannak az igazi identitásnak különböző megnyilvánulásai.

Nincs olyan felsőbbrendű Én, amely elnyelné, magába temetné, megszüntetné szabad akaratukat, önálló döntési képességüket, egyéniségüket. Az identitás valóban azonos velük, így minden lehetséges cselekedet és fejlődés teljes szabadsággal kifejeződhet – ebben a valóságban is és az összes többiben is, amelyeket ti nem ismertek.

Miközben itt ülsz a jelenlegi pillanatban, és olvasod ezt a könyvet, egy kozmikus lehetségességi hálózat közepében foglalsz helyet, és a háló a legapróbb szellemi vagy érzelmi cselekedetedtől is megrezzen.

(Pauza 21:36-kor.) Gondolataid és érzéseid tehát kihatnak a fizikai valóság minden irányába, de nemcsak oda: számodra láthatatlan irányokba is. Olyan dimenziókban is éreztetik hatásukat, amelyeket ma még nem értenél meg. És vevője, befogadója is vagy a hasonló jeleknek, amelyek a tiéddel összefüggő lehetséges valóságokból érkeznek, de magad válogatod meg, hogy e lehetséges cselekedetek közül melyiket akarod valóságossá vagy fizikaivá tenni a saját rendszeredben; a többiek ugyanígy szabad akarattal döntenek a maguk rendszerén belül.

Tehát ideákat teremtesz és ideákat fogadsz be, de a lehetséges Énjeidtől érkező lehetséges cselekedeteket nem vagy köteles valósággá változtatni. Közted és lehetséges Énjeid között természetes vonzás áll fenn: elektromágneses kapcsolat, amelynek az egyidejű energialökésekhez van köze. Ezt úgy értem, hogy az energiahullámok egyidőben érkeznek hozzád és más valóságokban tartózkodó, lehetséges Énjeidhez; lelki kapcsolatok, amelyek egyesítő, együttérző, érzelmi reakciók: olyan kapcsolat, amely különösen álomállapotban jelentkezik nagy erővel.

Ebben az állapotban, amikor az ego működése kissé lecsillapodik, jelentékeny kommunikáció zajlik a teljes identitás különböző részei között. Előfordulhat, hogy

álmaidban megpillanthatod azokat az utakat, amelyeken nem indultál el. Talán azt gondolod róluk, hogy merő fantáziálás az egész, pedig érvényes események képét látod, amelyek egy másik lehetségességi rendszerben történtek meg.

Most tarthattok szünetet.

(21:45. Jane meglepődött attól, milyen kevés szöveg jött át. Mint mondta: úgy érezte közben, hogy szinte röpül, és nagyszerű anyagot közvetít. Folytatás 22:00-kor.)

Tehát: Egy eseményt egyszerre több lehetséges Én is megvalósíthat, ennélfogva egyes lehetséges Énjeidre jobban hasonlítasz, mint másokra. Mivel egy ilyen bonyolult pszichológiai Gestalt része vagy, és a korábban említett kölcsönhatások valóban léteznek, így bizonyos mértékig hozzáférhetsz azokhoz a képességekhez és tudáshoz, amellyel személyiséged más lehetséges részei rendelkeznek.

Ezek a kapcsolatok okozzák a szinte állandó "átszivárgást". Ha tudatosodott benned a lehetségességek rendszere, akkor megtanulod azt is, hogy felfigyelj arra a jelenségre, amelyet itt "jótékony, váratlan impulzus"-nak fogok nevezni. Ezek az impulzusok látszólag függetlenek jelenlegi érdeklődésedtől, tevékenységedtől; annyiban váratlanok, hogy hirtelen bukkannak fel tudatodban, és különös érzés jár velük, mintha nem a saját gondolataid volnának. Ezek az impulzusok igen gyakran különféle jeleket hordoznak. Előfordulhat például, hogy az égvilágon semmit sem tudsz a zenéről, de

egy délután, valami hétköznapi tevékenység közben, egyszer csak rád tör a késztetés, hogy vásárolj egy hegedűt.

(Pauza 22:06-kor.) Az efféle impulzus azt jelezheti, hogy identitásod egy lehetséges részének tehetsége van ehhez a hangszerhez. Nem azt tanácsolom, hogy ilyenkor szaladj, és íziben vegyél egy hegedűt, de az ésszerűség határain belül mégis megteheted, hogy engedelmeskedsz a késztetésnek – például úgy, hogy bérbe veszel egy hegedűt, vagy egyszerűen csak hegedűversenyeket hallgatsz.

Viszont sokkal hamarabb megtanulhatod a hangszer kezelését, ha az impulzus egy lehetséges Énedtől származik. Mondanom sem kell tehát, hogy lehetséges Ének nemcsak a múltadban léteznek, hanem a "jövődben" is. Ártalmas gyakorlat az általad ismert múlt negatív emlékein borongani, mert lehetséges Éned egy része talán még mindig azzal a múlttal van elfoglalva. Ha te is oda koncentrálsz, azzal erősebb átszivárgást, kártékony azonosulást idézel elő, mert közös alapra helyezkedsz azokkal a lehetséges Énjeiddel, akik abból a bizonyos forrásból erednek.

(22:12.) A betegség, a katasztrófa eshetőségeit latolgatni ugyanilyen ártalmas gyakorlat, mert általa olyan, negatív lehetségességek hálózatát állítod fel, amelyeknek nem kellene bekövetkezniük. Elvileg megváltoztathatod a múltadat is, ahhoz képest, amilyennek te ismered, mert az idő sem függetlenebb tőled, mint a lehetségességek.

A múlt sokféle módon létezett. Te csak egy lehetséges múltat éltél át. Ha a jelenben a tudatodban megváltoztatod ezt a múltat, azzal nemcsak a múlt sajátosságait változtatod meg, hanem a következményeit is, és nemcsak önmagadra, hanem másokra nézve is.

Tegyük fel, hogy a múltadban történt egy bizonyos esemény, amely számodra igen kellemetlen volt. Tudatosan, képzeletben változtasd meg: ne úgy, hogy egyszerűen kitörlöd emlékezetedből, hanem képzelj a helyére egy kellemes, jótékony hatású eseményt. A gyakorlatot nagyon eleven képekben, erős érzelmi töltéssel és sokszor kell végrehajtani. Ez nem önbecsapás. Az esemény, amelyet elképzelsz, automatikusan lehetséges eseménnyé változik: olyanná, amely valóban megtörtént, jóllehet nem tartozik azok közé az események közé, amelyek érzékelését a saját adott, lehetséges múltadban elhatároztad.

(22:24.) Ha a folyamat rendben végbemegy, a gondolatod telepatikus úton befolyást gyakorol mindazokra, akik az eredeti esemény részesei voltak; ők aztán eldönthetik, hogy elfogadják vagy elutasítják a te verziódat.

Ez a könyv nem gyakorlatokról, technikákról szól, ezért mélyebben nem ismertetem ezt a módszert, pusztán csak megemlítem. De azért ne feledd, hogy a fizikailag nem érzékelt, nem észlelt események ugyanolyan érvényesek, mint azok, amelyeket érzékeltek, és láthatatlan pszichológiai környezetetekben éppolyan valóságosak is.

A ti fogalmaitok szerint tehát végtelen számú lehetséges jövő alapjait rakod le most. A benned keletkező gondolatok és érzelmek a gyakran vagy jellemzően rád ható gondolatokkal és érzelmekkel együtt megadják a mintát, amelynek nyomán a lehetséges jövők közül kiválasztod azokat az eseményeket, amelyek fizikai tapasztalataiddá válnak. *(Pauza.)*

Az átszivárgások és kölcsönhatások miatt az is lehetséges, hogy ráhangolódj valamely "jövőbeli" eseményre, mondjuk, egy kellemetlen helyzetre, amely elkerülhetetlenül előáll, ha jelenlegi pályádat folytatod. Megeshet az is, hogy például egy álom megijeszt, olyannyira, hogy elkerülöd azt a helyzetet, nem tapasztalod meg. Ha így történik, akkor az az álom üzenet volt egy másik lehetséges Énedtől, aki megtapasztalta azt az eseményt.

(22:30.) Ugyanígy a gyermek is kaphat álmában olyan üzenetet valamely jövőbeli lehetséges Énjétől, hogy a hatására egész élete teljesen megváltozik. A teljes identitás most is létezik. Minden felosztás pusztán illúzió, így egyik lehetséges Én segítő kezet nyújthat a másiknak, és e belső kommunikáció révén a különböző lehetséges Ének – a ti fogalmaitok szerint – elkezdik megérteni identitásuk igazi lényegét.

Ez aztán újabb kalandokhoz vezet, amelyekben teljes civilizációk vehetnek részt, mert ugyanúgy, ahogy az egyéneknek van lehetséges sorsuk, ugyanúgy van a civilizációknak, a népeknek, a lakott bolygórendszereknek is. Az általatok ismert történelmi

Föld sokféle módon fejlődött, és létezik egy mélyen tudattalan kapcsolat, amely mindezeket a megnyilvánulásokat összeköti.

A maguk módján még az atomok, a molekulák is megőrzik a tudást arról, hogy milyen formákon mentek keresztül; ugyanígy a bármely adott civilizációt alkotó egyének is mélyen magukban hordják a tudást mindazokról a kísérletekről, próbálkozásokról, sikerekről és kudarcokról, amelyekből fajuk más valóságszinteken kivette a részét. Most tarthattok szünetet.

(22:39-től 22:55-ig.)

Egyes lehetséges valóságokban nem virágzott fel a kereszténység. Másutt a férfiból nem lett uralkodó nem. Ismét másutt a fizikai anyag összetétele vett más irányokat. Mármost mindezek a lehetőségek, hogy úgy mondjam, itt vannak körülöttetek a levegőben. Oly híven írom le őket, amennyire csak tudom, de mégis hasonlítanom kell őket bizonyos fogalmakhoz, amelyek némiképp ismertek számotokra. Az "igazságot" tehát bizonyos mértékig át kell szűrnüm a ti fogalomrendszereteken, hogy egyáltalán megérthessétek.

Elég az hozzá, hogy más hatásokkal, eseményekkel vagytok körülvéve. Vannak közöttük olyanok, amelyeket háromdimenziós valóságotokban is érzékeltek. Valóságosnak csak ezeket fogadjátok el, és nem jöttök rá, hogy ezek csak részei más eseményeknek. Úgy gondoljátok, érzékszerveitek működésének határán a valóság is véget

ér, tehát meg kell tanuljátok, hogy az események mögé, a tárgyak mögé is tekintsetek: hogy nézzetek önmagatokba olyankor, amikor látszatra nem csináltok semmit. Figyeljétek meg a látszólag értelmetlen eseményeket is, mert azok gyakran hordoznak más, nagyobb eseményekre utaló jeleket.

Vége a diktálásnak.

(Seth ezután két személyes kérdésre válaszolt.)

Nos, ha nincs több kérdésed vagy hozzáfűznivalód... *(Megráztam a fejem.)* Szerdán be akarom fejezni ezt a fejezetet. Szívélyes jókívánságaim, nyugodalmas jó éjszakát, és ha visszatértünk a kerékvágásba, rád is sort kerítünk.

– Oké. Nagyon köszönöm, Seth. Jó éjt. (23:06.)

567. ÜLÉS, 1971. FEBRUÁR 17., SZERDA
21 ÓRA 14 PERC

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a diktálást.

Magának az anyagnak a mibenléte sem ismert. Az anyagot csak bizonyos "szakaszaiban" érzékelitek. A ti fogalmaitok szerint és a lehető legegyszerűbben szólva: léteznek az anyagnak más formái is azon túl, amelyet érzékeltek.

Ezek a formák teljesen valóságosak, elevenek, és nagyon is "fizikaiak" azok számára, akik arra a tevékenységi szférára reagálnak.

A lehetségességek tehát úgy működnek, hogy kiválasztasz bizonyos cselekedeteket, eseményeket; ezeket tudattalanul átalakítod fizikai eseményekké vagy tárgyakká, és aztán érzékeled őket. De azok az események, amelyeket nem választottál, ugyanúgy kisugároznak belőled, és belevetítődnek ezekbe a másfajta formákba. Ebben az atomok és molekulák viselkedése is szerepet játszik, ugyanis ezek csak szakaszonként vannak jelen a ti univerzumotokban. Működésüket csak bizonyos rezgési ritmusok tartama alatt érzékelitek. Amikor például a kutatóitok vizsgálják ezeket, akkor

nem az atomok lényegét vizsgálják. Az atomnak csupán azokat a tulajdonságait tudják megfigyelni, amelyek olyankor jellemzik, amikor a ti rendszeretekben tartózkodik, abban működik. Az atomok nagyobb valósága teljesen elkerüli a figyelmüket.

Azt tudjátok, hogy a fénynek spektruma van. Ugyanígy van spektruma az anyagnak is. A ti fizikai valóságrendszeretek másokkal összehasonlítva nem is sűrű. Azok a dimenziók, amelyekkel a fizikai anyagot felruházzátok, éppen csak hogy sejteni engedik a lehetséges dimenziók változatosságát.

Egyes rendszerek sokkal nehezebbek vagy könnyebbek, mint a tiétek, bár ennek nincs köze ahhoz a fogalomhoz, amit ti súlyként ismertek. A lehetséges cselekedetek tehát éppolyan érvényes és összefüggő anyagrendszerekben tárgyiasulnak, mint amilyen a tiétek. Ti a lineáris, egyenes vonalú gondolkodáshoz vagytok hozzászokva, tehát az általatok ismert eseményeket kerek egész dolognak, teljes cselekedetnek tekintitek, nem tudván, hogy amit érzékeltek, az csak töredéke a teljes, sokdimenziós létezésnek.

(21:30.) Nagyobb léptékekről beszélve: lehetetlen különválasztani bármely fizikai eseményt a lehetséges eseményektől, mert ezek mind egyetlen mozzanat különböző dimenziói. Ugyanezen okból lehetetlen elválasztani azt a "te"-t, akit önmagadként ismersz, a többi lehetséges "te"-től, akikről nem tudsz. Különben is mindig vannak

belső átjárók a lehetséges események között, hiszen mindegyik egy keletkező cselekedet megnyilvánulása, ezért a köztük lévő dimenziók csupán illúziók.

A fizikai agy önmagában nem sok sikerrel tudja felfogni ezeket az összefüggéseket. Az elme, amely az agy belső megfelelője, időnként képes érzékelni valamely adott esemény tágabb dimenzióit, amikor rohamszerűen rátör egy váratlan intuíció vagy felismerés, amit szavakban nem lehet pontosan megfogalmazni.

(Pauza 21:35-kor.) Mint gyakorta mondtam már: az idő, ahogy ti ismeritek, valójában nem létezik, de a ti fogalmaitok szerint vett idő lényegét is jobban megérthetnétek, ha valaha megismernétek az atom valódi mibenlétét. Az atomot bizonyos szempontból egy mikromásodperchez lehet hasonlítani.

Úgy tűnik, mintha az atom állandóan "létezne" egy bizonyos ideig. A valóságban, hogy úgy mondjam, állandóan ki- és bekapcsol. Pontosan kiszámítható minta és ritmus szerint fluktuál. A fluktuációnak csak bizonyos pontjain érzékelhető a ti rendszeretekben, de a tudósaitok azt hiszik, hogy az atom állandóan jelen van. Az atomok jelenlétében tapasztalható folytonossági hiányról nincs tudomásuk.

(21:41.) A nem-fizikai kivetüléseinek szakaszokban, a fluktuáció "kikapcsolási" fázisaiban az atom egy másik valóságrendszerben "jelenik meg". Abban a rendszerben az atomnak ezek a "bekapcsolt" pillanatai, ezért ott is folyamatosnak észlelik az

atomok jelenlétét. Sok ilyen fluktuációs pont van, de a ti rendszeretek természetesen nem tud ezekről, sem a bennük rejlő univerzumokról, rendszerekről, mozgásról.

Mármost ugyanez végbemegy egy mély, alapvető és föltáratlan pszichológiai szinten is. A fizikai világra koncentráló tudat az atom működésével azonos fázisban életre kel, önnön létezésére ébred, de közben ugyanúgy fluktuál, és a "kikapcsolt" fázisokban teljesen más valóságrendszerekre állítja a fókuszt; ezekben a rendszerekben ugyanúgy éber és reakcióképes, egyikben sincs hiányérzete, a rendszerek pedig ilyenkor ébrednek, ilyenkor reagálnak, és emlékek csak azokról a fázisokról maradnak, amikor reakcióképesek voltak.

Most tarthattok szünetet.

(21:47-től 22:06-ig.)

Tehát: Folytatjuk a diktálást. Ezek a fluktuációk valójában egyidejűek. Számotokra úgy tűnne, hogy a fluktuációban hézagok vannak, és az a leírás, amit adtam, a mi céljainkra a legmegfelelőbb, de a lehetséges rendszerek mégis mind egyidejűleg léteznek, és az atom lényegében az összes többi rendszerben is egyszerre jelen van.

Most fantasztikusan gyors rezgésről vagy fluktuációról beszélek: olyan sima és "rövid" pulzálásról, hogy nem is veszitek észre. Léteznek azonban "lassabb", "hosszabb" "nagyobb" fluktuációk is a skála másik, hozzátok közelebb eső végén.

(22:14.) Ezek teljesen más létezési rendszereket érintenek, nem azokat, amelyek a tiétekhez közel esnek. Az effajta tudatok tapasztalatai nagyon idegenek volnának számotokra. Egy ilyen fluktuáció például több ezer évig tartana a ti időtök szerint. Ezt a több ezer év, mondjuk, a ti időtökben egy másodpercként volna érzékelhető, és az ezalatt lezajlott eseményeket egyszerűen "jelen idő"-nek lehetne nevezni.

Az ilyen rendszerben tartózkodó lények tudata is magában foglalná sok lehetséges Én és rendszer tudatát, s ezeket nagyon elevenen és tisztán, többszörös jelenként élnék meg. E többszörös jelenek végtelen számú konkrét pont bármelyikénél megváltoztathatók; a végtelen nem valami véget nem érő vonalat jelent, hanem a minden egyes tudati cselekedetből szétágazó számtalan lehetőséget és lehetséges kombinációt.

(22:25.) Az ilyen, többszörös jelenben élő lények tudhatnak is a ti rendszeretekről, meg nem is. Lehet, hogy többszörös jelenük magában foglalja a ti valóságotokat, és az is lehet, hogy nem. Lehet, hogy beletartoztok az ő többszörös jelenükbe, anélkül, hogy tudnátok róla. Erősen leszűkítve a fogalmakat, elmondható, hogy a ti lehetséges valóságaitok is többszörös jelenek. *(Hosszú pauza.)* Hasznos hasonlat lehet, mondjuk, egy szem képe *(A "szem" szót Seth le is betűzte)*[*], amelyben benne van egy

[*] A *szem* jelentésű "eye" és az *én* személyes névmás ("I") kiejtése azonos, ezért kellett Sethnek lebetűznie a szót. – A ford.

másik szem, és abban egy másik, és így tovább a végtelenségig. Ennek a fejezetnek vége.

(Pauza 22:29-kor. Jane folyamatosan és könnyedén beszélt, az erőlködés minden jele nélkül. Elmondtam neki, hogy nagyszerű anyagot kaptunk. Különösen gondolatébresztőnek találtam az ilyen megállapításokat: "Az atomot bizonyos szempontból egy mikromásodperchez lehet hasonlítani."

Rövid szünet után Seth több oldalnyi személyes anyagot adott mindkettőnk számára. Az ülés 23:25-kor fejeződött be.)

17.
Lehetségességek, a jó és a rossz fogalma, a vallási jelképek

568. ÜLÉS, 1971. FEBRUÁR 22., HÉTFŐ
21 ÓRA 19 PERC

(Jane az ülés kezdetén nagyon ellazult és álmos állapotban volt, de nem akarta kihagyni az ülést. A megszokottnál lassabban kezdett el beszélni.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Diktálás.

A fejezet címe: "Lehetségességek, a jó és a rossz fogalma, a vallási jelképek".

A keresztény dogma Krisztus mennybemeneteléről beszélve a fogalomhoz természetesen egy függőleges, a mennyország felé irányuló mozgást társít. A lélek fejlődését is gyakran térbeli irányt jelentő fogalmak segítségével szokás érzékeltetni. Fejlődni általában annyit jelent, mint fölfelé haladni, a vallási büntetés helye, a pokol pedig minden dolgok alatt helyezkedik el.

A fejlődést tehát a kereszténység egyenes vonalúnak tekinti. Ritkán gondolnak erre a fogalomra például vízszintes kiterjedésűként. Az evolúció közismert gondolata is ezt a felfogást terjesztette tovább, amennyiben a fejlődést egyirányúnak írta le: az ember a majomból fejlődött ki. *(Tréfásan):* Pedig Krisztus éppenséggel oldalirányban is eltűnhetett.

(Pauza 21:26-kor.) A tanítás belső valósága olyan fogalmakban jelent meg, amelyeket a kor embere megérthetett, és megfeleltek alapfeltevéseinek. A fejlődés minden irányban kibomlik. A lélek nem lépcsősoron halad fölfelé, ahol minden lépcsőfok a fejlődés egy-egy új, magasabb szintjét képviseli.

A lélek önmaga közepében áll, minden irányban egyszerre tárja fel, egyszerre terjeszti ki képességeit, részt vesz a teremtés cselekedeteiben, és minden egyes cselekedet teljesen érvényes. A lehetséges valóságrendszer megnyitja előttetek a lélek lényegét, amitől a jelenlegi vallás elveinek jelentékenyen meg kellene változniuk. Ebből a szempontból a jóság és a gonoszság lényege rendkívül fontos kérdés.

(21:30.) Egyrészt, egész egyszerűen – bár ezt még nem érthetitek meg – gonoszság nem létezik, bár ti nyilvánvalóan találkoztatok már olyasmivel, ami igazi gonoszságnak látszott. Gyakran elhangzik, hogy ha létezik Isten, akkor léteznie kell ördögnek is – vagy, ha létezik jó, akkor léteznie kell a gonosznak is. Ez olyan, mintha ki-

jelentenéd: ha az almának van teteje, akkor kell legyen alja is, de közben nem vennéd észre, hogy ugyanannak az almának a két feléről beszélsz. *(Pauza; egy a sok közül.)*

Térjünk vissza a lényeghez: a valóságot érzelmeitek, gondolataitok és mentális cselekedeteitek által ti magatok teremtitek. Némelyik ezek közül fizikai formában materializálódik, mások a lehetséges rendszerekben válnak valóságossá. Választási lehetőségek végtelen sorozata áll előttetek minden pillanatban; van köztük, amely kedvezőbb, mint a többi, meg olyan is akad, amely kevésbé kedvező.

Meg kell értenetek, hogy minden mentális cselekedetnek valóságossága van, amiért felelősek vagytok. Pontosan e célból tartózkodtok most épp ebben a valóságrendszerben. Ameddig például hisztek az ördögben, addig mindig meg is teremtitek, éspedig olyanra, hogy eléggé valóságos legyen nektek és mindazoknak, akik továbbra is részt vesznek a megteremtésében.

(21:35.) A másoktól kapott energia révén az ördögnek lesz valamiféle saját tudata, de az efféle álördögnek nincs hatalma, nincs valóságossága azok számára, akik nem hisznek a létezésében, nem adnak neki energiát a hitük által. Az ördög tehát, más szavakkal kifejezve, felsőfokú hallucináció. Korábban már említettem: azok, aki hisznek a pokolban, és önmagukat odavalónak tartják, a hitük révén valóban megtapasztalhatják a poklot, de ez semmiképp sem lehet végleges. A lélek nem maradhat örökké tudatlan.

Mármost azokból, akik efféle hiteket dédelgetnek, szükségszerűen hiányzik a tudatba, a lélekbe, Minden Létezőbe vetett bizalom. Az ilyenek nem a jóság hatalmára összpontosítanak, hanem arra, amit a gonosz hatalmának vélnek.

(21:40.) A hallucináció tehát a félelem és a korlátozás nyomán jön létre. Az ördög ideája bizonyos félelmek tömeges kivetülése: tömeges abban az értelemben, hogy sok ember hozza létre, de egyszersmind korlátozott is, hiszen mindig voltak olyanok, akik elutasították ezt az elméletet.

Egyes, nagyon régi vallások megértették az ördög fogalmának hallucinációs jellegét, de már az egyiptomi időkben az egyszerűbb, torzított felfogás vált uralkodóvá, különösen a széles néptömegek körében. Az emberek akkoriban nem érthették meg az isten fogalmát az ördög fogalma nélkül.

A viharok például fokozottan kreatív természeti jelenségek, annak ellenére, hogy valóban okozhatnak pusztítást. A régi emberek csak a pusztítást látták bennük. Egyesek ösztönösen felfogták, hogy a látszatok ellenére minden hatás kreatív, teremtő jellegű, de nem sokan voltak képesek ezt embertársaikkal is megértetni.

(Pauza 21:47-kor.) A világosság-sötétség ellentétpár ugyanezt a képet rajzolja elénk. A jóságot fényként fogták fel, mert az emberek nappal nagyobb biztonságban érezték magukat. A gonoszt tehát az éjszakához társították. A torzítások tömegében,

a dogmák mélyén mégis mindig ott rejlett a hit, hogy minden hatás alapvetően teremtő hatás.

Nincsenek tehát ördögök, akik lesben lapulva arra várnak, hogy elvihessék az embert – hacsak magad meg nem teremted őket, de ebben az esetben is tiéd a hatalom, nem az álördögé. A keresztrefeszítésnek és a hozzá kapcsolódó drámának a ti akkori valóságotokban volt értelme. Ugyanabból a belső valóságból lépett át a fizikai megnyilvánulásba, ahonnan legmélyebb intuícióitok és felismeréseitek fakadnak.

(21:52.) Az emberiség olyan eseményeket teremtett meg, amelyek fizikai formában a legjobban jelenítették meg a lélek elpusztíthatatlanságáról szóló, mély, nem fizikai jellegű tudást. Ez a konkrét dráma értelmetlen lett volna más valóságokban, ahol nem ugyanazok az alapfeltevések érvényesek, mint a tiétekben.

Most tarthattok szünetet.

(21:54. Jane szerint jó volt a transz. Tempója jelentősen felgyorsult. Persze sokszor láttam már, hogyan reagál erre az energia-vagy erőátömlesztésre, amely mintha az általam ismert Jane-en túlról származna. Ez az átalakulás akkor a leginkább szembeötlő, ha Jane az ülés kezdete előtt épp nem érzi magát csúcsformában... Folytatás 22:07-kor.)

Tehát: A fölemelkedés vagy lesüllyedés, a fény és a sötétség jelképisége értelmetlen volna olyan valóságokban, ahol másfajta érzékszervekkel felruházott lények

élnek. Vallásaitok tartós igazságmagvak köré épültek, és a jelképeket a belső Én választotta meg nagy szakértelemmel, a fizikai világban általatok érvényesnek tartott alapfeltevések ismeretében. A további információkat is általában ugyanehhez a jelképrendszerhez igazított formában kapjátok, például álmaitokban. A jelképrendszert azonban a belső Én egyszerűen csak felhasználja, belső valóságotokhoz nem tartozik hozzá.

(22:13.) Sok lehetséges valóságrendszerben a tiétektől erősen különböző érzékelési rendszerek működnek. Ami azt illeti, némelyik olyan tudati Gestaltokon alapul, amelyek tőletek teljesen idegenek. Egód például, anélkül, hogy tudna róla, csoporttudat eredménye; az a tudat, amely a legközvetlenebbül a külvilág felé irányul, függ a tested minden egyes sejtjéhez hozzátartozó, apró tudatoktól, márpedig te többnyire csak egyetlen egóról tudsz – legalábbis egyszerre csak egyről.

Egyes rendszerekben az "egyén" tökéletesen tudatában van annak, hogy – a ti fogalmaitok szerint – több egója van. A teljes pszichológiai szervezet bizonyos értelemben sokkal gazdagabb, mint a tiétek. Olyan Krisztus, aki ezzel nincs tisztában, ebben a rendszerben nem jelenhetett volna meg. Vannak az érzékelésnek olyan fajtái, amelyeket ti nem ismertek; olyan világok, amelyekben a fény fogalma sem létezik, ahol az érzékelés nem a fényen, hanem a hőmérsékleti különbségeken alapul.

(22:21.) E világok bármelyikében a Krisztus drámája nem jelenhetett volna meg ugyanúgy, ahogy a tiétekben. És ugyanez érvényes az összes nagy vallásotokra, bár – mint korábban is mondtam már – általánosságban szólva a buddhisták közelebb járnak a valóság lényegéhez. A lélek örök érvényességét, sebezhetetlenségét azonban ők sem értették meg, és nem éreztek rá egyedi jellegére. De a Buddha, csakúgy, mint Krisztus, lefordította mindazt, amit tudott, a ti valóságotok fogalmaira. És nemcsak a fizikai valóságotok, hanem a lehetséges fizikai valóság fogalmaira is.

(22:28.) A módszerek, a minden vallás hátterében meghúzódó módszerek azért jöttek létre, hogy elvezessék az embert a megértés birodalmába, amely a jelképektől és a példázatoktól függetlenül létezik: a belső megértéshez, amely az általa ismert fizikai világon belül és kívül eső dolgokat egyaránt feltárja előtte. Régi kolostorokban, különösen Spanyolországban sok, eddig még föl nem fedezett kézirat létezik, amelyek vallási szervezetek földalatti csoportjairól szólnak: e csoportok elevenen tartották a titkot, miközben a többi szerzetes régi latin kéziratokat másolt.

Afrikában és Ausztráliában éltek olyan törzsek, ahol az írás sohasem alakult ki, de szintén ismerték a titkokat. "Beszélők"-nek nevezett emberek megtanulták ezeket, és elterjesztették Észak felé, még Krisztus kora előtt eljutottak egészen Észak-Európáig.

– Le tudnál diktálni egyszer egy ilyen Beszélő-kéziratot?

Ez lehetséges; hosszú idő és kitűnő körülmények kellenek hozzá.

– Nagyon szeretném látni egyszer.

Az a munka hozzávetőleg öt évet venne igénybe, mert sok különböző változat létezett, és több vezető is, akik különböző irányban indultak el tanítani népüket. E csoportok jóvoltából a világ addigra jobban megérett már a kereszténység befogadására, mint azt feltételezitek. "Eltemetve" ott lapultak már ezek az ideák Európa-szerte.

(Pauza 22:36-kor. Seth valóban az "eltemetve" szót mondta; rákérdeztem.

Megjegyzendő: Seth mindeddig csak egyszer említette a Beszélőket. Ez egész váratlanul, az 558. ülésen, 1970. november 5-én történt. Azt az ülést barátaink problémáinak megoldása érdekében tartottuk; az ide vonatkozó rész – jegyzetekkel együtt – a Függelékben olvasható. Jane-nel együtt roppant érdekesnek tartjuk, amit a Beszélőkről megtudtunk. Szeretnénk többet tudni róluk, esetleg a későbbiekben önálló témaként foglalkozni velük.)

Azonban sok fontos fogalom el is veszett. Egész egyszerűen a gyakorlati módszerekre tevődött a hangsúly: a szabályok érthetőek maradtak, de az okok feledésbe merültek.

A druidák sok mindent átvettek a Beszélők fogalmai közül. Az egyiptomiak ugyancsak. A Beszélők minden ma ismert vallásnál korábban működtek; vallásuk sok helyen elszórtan, spontán módon bukkant fel, és futótűzként terjedt Belső-Afrikában

és Ausztráliában. Volt egy külön csoport azon a területen is, ahol később az aztékok éltek, bár a földterület akkor némiképp más képet mutatott, és az alacsonyabban fekvő barlanglakások olykor víz alá kerültek.

(22:41.) Az évszázadok során át a Beszélőknek különféle csoportjai működtek. Kiváló képzésük folytán tanításaik megőrizték hitelességüket. A Beszélők azonban azt tartották, hogy nem helyes a szavakat írásba foglalni, s ezért nem jegyezték le őket. A földi természet jelképrendszerét használták, és ennek pontosan értették az okát. A Beszélők a ti kőkorszakotokkal egy időben éltek, és vezetők voltak. Az ő képességeik segítettek az ősembereknek a túlélésben. Akkoriban azonban kevés fizikai kommunikáció zajlott az egyes Beszélők között; némelyik nem is tudott a többiek létezéséről.

Az ő tanításaik a lehető legteljesebb mértékben "tiszták" és torzításmentesek voltak. Ezért alakulhatott úgy az évszázadok során, hogy sokan, akik megismerkedtek ezekkel a tanításokkal, példabeszédekké és mesékké alakították őket. A zsidó szent iratokban jókora tömegben lehet fölfedezni e korai Beszélők tanításainak nyomait, de a torzítások már itt is elkendőzték a mondanivalót.

Tartsatok szünetet.

(22:44. Jane elmondta: a kérdéseim után, a Beszélőkről szólva úgy érezte, "egyre hátrább és hátrább és hátrább" halad.

Itt érdemes megjegyezni, hogy egy újabb keletű bibliai forrásmunka Izrael történelmének kezdeteiről szólva sokat foglalkozik az úgynevezett "szájhagyománnyal", amely évszázadokkal megelőzte az írott igét, s így hozzájárult annak megformálásához is. A szájhagyomány hosszú időszaka alatt az ige különféle okokból torzításokat szenvedett, és sok minden ki is maradt belőle. Közelmúltbeli kutatások kimutatták, hogy a hagyományokat először a Kr. e. tizenkettedik század táján gyűjtötték össze és jegyezték fel. Ebből fejlődtek ki később a Biblia könyvei. Az ülés folytatása 23:02-kor.)

Mivel az anyagot a tudat teremti, és nem megfordítva, ennélfogva a gondolat előbb és tovább létezik, mint az agy. A gyermek összefüggően gondolkodik, mielőtt megtanulná a szavakat – csak éppen még nem képes a fizikai világegyetemet annak szabályai szerint befolyásolni. Ez a belső tudás tehát mindig is hozzáférhető volt, fizikailag is meg kell nyilvánulnia – a szó szoros értelmében testté kell válnia. A Beszélők alkalmazták először a belső tudást a fizikai rendszer befolyásolására, ők tették ismertté a fizikai világban. Néha évszázadokon át csak egy-két Beszélő létezett. Más időszakokban sokan voltak. Körülnéztek, és tudták, hogy a világ az ő belső valóságukból keletkezett. Elmondták ezt másoknak is. Tudták *(pauza),* hogy a természet látszólag szilárd tárgyai számtalan apró tudatból épülnek fel.

Felismerték, hogy saját teremtő erejük, kreativitásuk által formálják az ideát anyaggá, és hogy az anyag lényege maga is eleven tudat. Mélységében ismerték a köztük és környezetük között fennálló, természetes kölcsönhatást, és tudták, hogy cselekedeteik által megváltoztathatják a környezetet.

Ma estére befejezem, és a következő ülésen a Beszélőkkel folytatjuk.

– Ruburt vagy Jane volt valaha Beszélő?

Ruburt igen.

– És te?

Én is. Ketten vannak még, akiket ismersz. Az egyikről egy csoportfoglalkozáson esett szó *(az 558. ülésen),* a másik te magad vagy. *(Ez határozottam meglepett.)* Mármost előfordulhat, hogy a Beszélők a reinkarnációs ciklus során valamely konkrét életükben használják ezt a képességüket, de az is előfordulhat, hogy nem is tudnak róla. Nyugodalmas jó éjszakát.

– Neked is, Seth. Nagyon köszönöm.

(Pauza.) Utóiratként: ne feledd, hogy a Beszélők sok millióan voltak.

– Igen. (23:13. Jane azt mondta: emlékszik rá, hogy Seth mindkettőnket Beszélőknek nevezett. Az első pillanatban kissé hitetlenkedve ilyesmit érzett: "Ez azért túl megtisztelő." Ekkor tért vissza Seth az utolsó mondattal, amely a több millió Beszélőről szólt. Ezzel mintegy tompította annak a ténynek külön-

legességét, hogy valaha mindketten Beszélők voltunk, most pedig közösen munkálkodunk a Seth-szövegeken.

Az ülés után azon törtem a fejem: vajon a Seth-szövegek maguk is a Beszélők tanításait adják vissza eltorzított formában? Jane szerint ez lehetséges. Egyébként, mint mondta, úgy érzi, a Beszélők tanításai "alighanem költőibb szövegek voltak".)

569. ÜLÉS, 1971. FEBRUÁR 24., SZERDA
21 ÓRA 25 PERC

Tehát...

– Jó estét, Seth.

Diktálok. Általánosságban szólva *(mosoly)* aki egyszer Beszélő volt, az a ti fogalmaitok szerint mindig Beszélő marad. Egyes inkarnációkban e képességei annyira fontossá válhatnak, hogy a személyiség többi vonása a háttérbe szorul. Máskor ugyanezeket a képességeket esetleg csak felületesen használja. A Beszélők érzései és gondolatkivetítései rendkívül elevenen működnek.

A kommunikációban nagyobb hatást gyakorolnak arra, akivel beszélnek. Könnyedén közlekednek a belső és a külső valóság között. Ösztönösen értenek a jelképek

nyelvén. Tudattalan szinten rendkívül kreatívak, az éber tudat alatt állandóan pszichés alakzatokat formálnak, amelyeket aztán álom- és transzállapotban ők is és mások is használhatnak. Gyakran megjelennek mások álmaiban, és segítik az álmodókat belső valóságuk alakításában. Olyan képmásokat formálnak, amelyekhez az álmodó viszonyulni tud; olyan képmásokat, amelyek hídként illetve kapuként szolgálhatnak a tiétektől távoli tudatfajtákhoz.

(21:30.) Az istenek jelképrendszere, például az olimposzi istenek ideája vagy a Styx folyón való átkelés – az ilyen gondolatok a Beszélőktől erednek. Ennélfogva a vallások szimbolikájának és szerkezetének nemcsak a fizikai világban kell léteznie, hanem egy tudattalan világban is. A ti rendszereteken kívül nincs szükség házakra vagy hasonló rendeltetésű helyekre. Transz- vagy álomállapotban, e más valóságokkal találkozva mégis gyakran láttok ilyesmit. Ezek mindig valami más információ lefordításai olyan fogalmakká, amelyeknek jelentésük van számotokra.

A halál után például az egyén tovább folytathatja az ilyen dolgok megteremtését – valójában egyének sokasága teszi ezt –, mindaddig, amíg fel nem ismeri, hogy ezekre a keretekre többé nincs szüksége. A Beszélők tevékenysége azonban nemcsak az éber tudat szintjére korlátozódott. Történelmetek minden korszakában mind éber, mind alvó állapotban ellátták feladatukat. A legfontosabb információ nagy részét a képzés során különben is álmok útján sajátították el, és ugyanúgy adták tovább. E megíratlan

kéziratokban, hogy úgy mondjam, álomutazások, más valóságokba tett kirándulások voltak az illusztrációk. Ez a képzés ma is zajlik, változatos pszichés körülmények között, változatos események segítségével. A Beszélők felhasználhatják például a keresztény Isten és a szentek hagyományos, rendkívül elevennek ható képmásait. Vagy az álmodó esetleg egy csodálatos háremben találhatja magát, vagy egy ragyogóan megvilágított mezőn, vagy éppenséggel fent az égben. Egyes Beszélők csak álomállapotban fejtik ki tevékenységüket; felébredve többnyire nem is tudnak saját képességeikről, tevékenységükről.

(Pauza 21:40-kor.) Ezek után már értelmetlenség volna az ilyen álmokat, álombeli helyeket hallucinációnak minősíteni, hiszen olyan, határozott és "objektív" valóságok megjelenései, amelyeket saját formájukban nem érzékelhetnétek. Az egyiptomi vallás nagyrészt a Beszélők tevékenységén alapult, és képzésükre különös gondot fordítottak. A néptömegek számára megjelenített, külső manifesztációk mégis annyira eltorzultak, hogy végül odalett a vallás eredeti egysége.

Történtek azért erőfeszítések a belső valóság feltérképezésére, olyan módszerekkel, amelyekkel azóta sem próbálkoztak. Igaz, hogy álomállapotban és a létezés néhány más, a tiétekhez közeli szintjén fontos szerepet játszik az egyén képmásteremtő tevékenysége, és a jelképek használata csodálatos dolgokat hoz létre, de mindez mégis egy "objektív", konkrétan meghatározott környezetben megy végbe; olyan kör-

nyezetben, amelynek jellemzői lehetségessé teszik az efféle jelenségeket; olyan tevékenységi területen tehát, amelynek megvannak a maga szabályai. A Beszélők ismerik ezeket a szabályokat, és gyakran lépnek fel útikalauzként. Voltak korszakok, amikor szervezetben fejtették ki tevékenységüket, például Egyiptomban, ahol a templomokban dolgoztak, és részét képezték a hatalom rendszerének. Általában azonban sokkal magányosabban dolgoznak.

Mivel az idő igazi lényege az egyidejűség, a Beszélők természetesen a különböző megjelenéseikben egyszerre szólnak minden történelmi korhoz. Alkalmanként közvetítői szerepet is vállalnak, például bemutathatják egymásnak egy személyiség két különböző inkarnációját.

Most tarthattok szünetet.

(21:51-től 22:04-ig.)

Tehát: A fizikai valóságban érvényes szabályok szerint a tárgyak látszólag mozdulatlanok és állandóak. Más valóságokban azonban gyakran egészen más szabályok érvényesülnek. A mentális tevékenység más vonalak mentén halad, és a "folyamatosság" az idő vonatkozásában nem létezik. Más pszichológiai csoportosulások felhasználása révén <u>léteznek</u> azonban az érzékelés szervei. *(Pauza.)*

Kívülről nézve az ilyen rendszerek számotokra értelmetlennek tűnnének még akkor is, ha képesek lennétek megpillantani őket. Nem vennétek észre a fordulóponto-

kat, amelyek környékén az események történnek. Az adott rendszer nagyon is határozott szabályai számotokra teljesen érthetetlenek maradnának.

A Beszélők sok rendszer szabályait ismerik. E rendszerek legtöbbje azonban valamilyen módon kapcsolódik a ti valóságotokhoz. Végtelen számú belső univerzum létezik. Csak a legmagasabb szintű, legfejlettebb Gestalt-tudatok képesek akár csak megközelítőleg áttekinteni önnön teljességüket. Ebben a tágabb összefüggésben a Beszélők tudása helyi jellegűnek mondható. Létezik valamiféle táblázat, amely a hozzátok közeli valóságokat térképezi fel; remélem, hogy – a ti fogalmaitok szerint – egy napon hozzáférhetővé tehetem számotokra. Ennek érdekében Ruburtnak intenzívebb tanulásra van szüksége. Vannak bizonyos egybeesési pontok, amelyeken keresztül át lehet lépni egyik valóságból a másikba. Ezek persze nem szükségszerűen az általatok ismert térben léteznek.

(22:19.) Koordinátapont a nevük; egyik álcarendszer itt olvad át a másikba. E pontok némelyike a ti rendszeretekben földrajzilag meghatározható, de mindenesetre az előzetes tudati ráhangolódásra akkor is szükség van. Az átlépés csak testen kívüli állapotban történhet meg. Álmában minden egyénnek rendelkezésére áll mindaz a tudás, amelyet a Beszélők birtokolnak. Léteznek szomszédos tudatállapotok, amelyek az álom állapotában fordulnak elő, de EEG-készülékeitek nem mutatják ki: ezek szomszédos "folyosók", amelyeken a tudat keresztülutazik.

(Az EEG vagy elektro-encefalográf az agyhullámok megjelenítésére szolgáló berendezés. – Rob jegyzete.)

Az intuíció felsőbb központjai akkor lépnek működésbe, ha a tudatnak azok a részei, amelyek a fizikai valóságra összpontosítanak, a testben maradnak. Az Én "hiányzó" részét az agyhullámok vizsgálatával nem lehet földeríteni, bár távozásának és visszatérésének pillanatában jellegzetes minta keletkezhet. A "távollét" időszaka azonban semmilyen eszközzel nem mutatható ki; az eszközök mindvégig a távozást közvetlenül megelőző pillanatban észlelt mintát fogják mutatni.

Ez minden éjszakai alvás során megtörténik. Két tevékenységi terület találkozik; az egyik nagyon passzív, a másik felfokozottan aktív. Az egyik szakaszban a tudat egyik része passzív, az információ befogadásával foglalkozik. A következő szakaszban aktívvá válik, részt vesz a tevékenységben – az előzőekben befogadott fogalmakat érzékeli igen eleven formában, példák és az eseményekben való részvétel segítségével. Ez az alvás legvédettebb időszaka. Itt lépnek be a megújító mozzanatok, és a Beszélők is ebben a szakaszban működnek mint tanítók és vezetők.

(Pauza.) A visszatérés után az információt többnyire az Én más szintjei értelmezik, például a testtudat és a tudatalatti, ahol az információ átalakul álommá, amely jelentést hordoz az Én említett részei számára, és ahol például az általános jellegű tanítás átalakul valamely konkrét ügyre alkalmazott, gyakorlati útmutatássá.

Most tarthattok szünetet.

(22:34-től 22:45-ig.)

Tehát: Az alvásnak több, jól meghatározható szakasza van, mindegyik más-más szolgálatot tesz a személyiségnek. Vannak jelek a tudat, a megismerés, a tevékenység különböző rétegei számára. Ezeket bizonyos fizikai változatok kísérik, és közülük némelyik függ az életkortól is.

Következő fejezetünkben ezekről részletesebben beszélek majd. Egyelőre legyen elég annyi, hogy bizonyos konkrét lépések, meghatározott változások mennek végbe akkor, amikor a tudat átvált a külső valóságról a belsőre, és hogy ezek a változások nem véletlenszerűek; a tudat nagyon is kiszámítható pályán halad végig célállomásai felé. A történelem során a Beszélők tanították az álmodókat az új környezetekben való működésre. Megtanították őket, hogyan hozzanak információt, ami a jelenlegi személyiségnek hasznára válik. Az egyén – szándékaitól, jelenlegi céljaitól és fejlettségi fokától függően – változó mértékben még tudatában is lehet ezeknek az utazásoknak. Némelyek például kitűnően emlékeznek, de a tudatos ideák, fogalmak miatt gyakran félreértelmezik tapasztalataikat.

Nagyon is lehetséges, hogy egy Beszélő álomállapotban segítségére siet valakinek, aki álmában nehézségekkel küzd a belső valóságban. Természetes, hogy az őrangyalok ideája szorosan idetartozik. A jó Beszélő az egyik valóságban ugyanolyan

hatékony, mint a másikban, a fizikai valóságban ugyanúgy megteremti a lelki struktúrákat, mint a belső környezetben. Sok képzőművész, költő és zenész voltaképpen Beszélő: lefordítanak egy valóságot egy másik valóság fogalmaira; mindkét valóságban nagy intenzitással létező lelki struktúrákat alkotnak – olyanokat, amelyek egyszerre több valóságból is érzékelhetők.

(Pauza 22:57-kor.) Vége a diktálásnak. Most befejezhetjük az ülést, vagy fölteheted kérdéseidet, ha vannak.

– *Van valami, amit el akarsz mondani?*

Semmi különös.

– *Akkor talán fejezzük be.*

Szívélyes jókívánságaim mindkettőtöknek; nyugodalmas jó éjszakát.

– *Neked is, Seth. Nagyon köszönöm.*

Ruburtnak olyan ételeket kellene készítenie, amit szeret. Igen, és egy kicsit jobban adja meg a módját a tálalásnak. Mondd meg neki, hogy kreatívan gondolkodjék az ételről meg a főzésről. Számára mindig az evés az utolsó. Csak azért eszik, mert muszáj. Lássa meg a kreativitást abban, ha olyan ételeket készít, amelyeket szeret: újból hangsúlyt kap egy régi, elfelejtett tevékenység. Élvezni fogja a főzést, ha így gondolkodik róla.

A kellemes ennivalóval fölserkentheti magát. Nem fogja kényszernek érezni az evést. Szereti a krumplit meg a szószokat, de miattad nem csinálja. Ízleni fog neki a tejszín is. E téren bizonyos mintákon még dolgozni kell.

Aprócska kedvtelés. Más körülmények között éppenséggel a főzés is lehetne a hobbija, erre lehet alapozni. A hangsúly a fizikai valóságon van, ugyanúgy, mint a testgyakorlás esetében. És most jó éjt.

– *Jó éjt, Seth. (23:03.)*

570. ÜLÉS, 1971. MÁRCIUS 1., HÉTFŐ
21 ÓRA 10 PERC

(Mint a legutóbbi ülésen, Jane most is kényelmes tempóban, már-már hivatalos hangon kezdett beszélni.

Tehát: Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Diktálás. Éberen is különböző állapotai vannak a tudatnak; olyanok, amelyekre nem figyeltek, amelyekről tudomásotok sincs. Minden állapot tudja saját jellemzőit, és mindegyik más-más valóságot ismer.

"Te" jelenleg egyközpontú tudattal rendelkezel, amelyben kizárod tapasztalataid köréből azokat a tudatállapotokat, amelyekben teljes identitásod más részei intenzíven részt vesznek. Ezek a más tudatállapotok ugyanúgy megteremtik a maguk valóságait, ahogy "te" a tiédet. A valóságok tehát melléktermékei magának a tudatnak. Ha tudatosíthatnád ezeket önmagadban, inkább ismeretlen helyekként érzékelnéd őket, semmint a tevékenységi terület új tartományaként. Ha kutatni kezded e tartományokat, kénytelen vagy saját rendszered alapfeltevéseihez viszonyítani őket, a melegség és kényelem érzését például meleg búvóhellyé vagy otthonná kell lefordítanod, a félelem érzését pedig démoni alakokká.

A személyiség alkalmanként még éber állapotban is megteheti, hogy "sebességet vált", és hirtelen egy pillanatra, esetleg néhány másodpercre egy ilyen másik tartományban találja magát. Ilyenkor általában kábulat, szédülés irányvesztés lép fel. Vannak, akik ezt szándékosan, gyakorlással idézik elő, de gyakran nem ismerik fel, hogy élményeiket a "hazai" környezet fogalmaivá fordítják le.

(Pauza 21:23-kor.) Ez az egész nem annyira ezoterikus, mint amilyennek hangzik. Szinte mindenkinek voltak már bizarr tudati tapasztalatai, és intuitív módon tudjátok azt is, hogy az igazán nagy tapasztalatok nem korlátozódnak a fizikai valóságra. A legtöbb álom olyan, mint egy-egy mozgó képeslap, amelyet egy nagyrészt elfelejtett utazásról hoztál vissza magaddal. Tudatod már ismét a fizikai valóságra

összpontosít; az álom pedig kísérlet arra, hogy a mélyebb élményt felismerhető formákká alakítsd. Az álomban látott képek is erősen el vannak kódolva, és a mélyben zajló, alapvetően nem belátható események jelzésére szolgálnak.

A Beszélők segítenek olyan álmok létrehozásában, amelyek joggal nevezhetők bizonyos értelemben sokdimenziós műalkotásoknak – az ilyen álmok egyszerre több valóságban léteznek, és egyes mozzanataik áthidalnak különböző tudatállapotokat, amelyek valóságosak – a ti fogalmaitok szerint – mind az élők, mind a halottak számára, s amelyekben élők és holtak egyaránt részt vehetnek. Ez az oka annak, hogy az ihlet és a jelenések oly gyakran az álomállapot részét alkotják.

A fizikai összpontosítástól megszabadulva jobb helyzetbe kerültök, hogy meghalljátok a Beszélőket, lefordítsátok útmutatásaikat, gyakoroljátok a képmások teremtését, és megtanuljátok a módszereket fizikai testetek egészségének megőrzésére. Az alvás legvédettebb szakaszaiban eltűnnek a valóság rétegei közötti látszólagos határok. Tudomást szereztek például egyes lehetséges valóságokról. Kiválasztjátok, hogy a lehetséges események közül melyeket akarjátok megvalósítani rendszeretekben. Álomállapotban végére jártok más lehetséges cselekedetek következményeinek. Egyéni tevékenység ez, de végbemegy országos és globális szinten is.

Most tarthattok szünetet.

(21:34. Kissé korán jött a szünet. Jane meg is lepődött; azt hitte, több idő telt el. Elmondtam neki, hogy rendkívül érdekes a mai anyag. Folytatás 21:40-kor, ugyanabban a célratörő stílusban, mint korábban.)

A tudat a különböző szinteken vagy állapotokban különböző fajta eseményeket érzékel. Ezek némelyikének érzékeléséhez mindössze arra van szükség, hogy megtanuld figyelmed fókuszát átállítani egyik szintről a másikra. A tudat különböző szintekre való átlépését apró kémiai és elektromágneses változások kísérik, és fizikai változások figyelhetők meg magában a testben is, a hormontermelés és a tobozmirigy működése terén.

Általában úgy siklotok át az ébrenlétből az alvásba, hogy közben észre sem veszitek a különféle tudatállapotokat, amelyeken közben áthaladtok, pedig van belőlük jó néhány. Először természetesen – változó mértékű spontaneitással – befelé fordul, el a fizikai világtól, a napi gondoktól-bajoktól. Aztán az ébrenlét és az álom között van egy összefüggő szint, amelyen vevőkészülékként működtök: passzívak vagytok, de nyitottak. Ilyenkor érhetnek el könnyen benneteket a telepatikus és látnoki üzenetek.

Tudatotok mintha lebegne. Különféle fizikai érzések lépnek fel: mintha a tagjaitok megnőnének, vagy pedig zuhannátok. Mindkét fajta érzés azokra a pillanatokra jellemző, amikor majdnem rajtakapjátok magatokat, majdnem tudatosodik bennetek

ez az összefüggő terület, és az ottani élmények egy részét fizikai fogalmakká fordítják le. A növekedés érzése például a psziché kitágulásának fizikai fogalmak szerint való leképezése. A zuhanás annak a folyamatnak a megjelenítése, amikor a tudat visszatér a testbe.

(Pauza 21:50-kor.) Ez az időszak csak percekig tart, talán fél óráig, de vissza is lehet térni ide. Védett, kipárnázott, egyre táguló állapota ez a tudatnak. Az ebben az időszakban kapott szuggesztió fokozottan hatásos. E szakasz után egy aktív periódus következhet, amolyan ál-álom, ebben az elme fizikai dolgokkal foglalkozik; azokkal, amelyeknek az első két szakasz után is sikerült megmaradniuk.

Ha ezek túlságosan erősek, az ember akár fel is ébredhet. Ez egy eleven, intenzív, de általában rövid szakasz. Ezt követi egy újabb összefüggő szint, amelynek határozott jellemzői a hangok, a beszélgetések, a képek, mert a tudat mind határozottabban ráhangolódik a másfajta kommunikációra. Előfordulhat, hogy többen versengenek az egyén tudatáért. A test ilyenkor nyugalomban van. Az egyén a belső ingerek egyikét-másikát követi egy mélyebb tudati szintre, és a kapott üzeneteket könnyű álmokká alakítja.

Valamikor ezalatt az időszak alatt az egyén az alvás következő, igen erősen védett területére lép, ahol más valóságszintek és lehetségességek küszöbére kerül. Élményei ezen a ponton kikerülnek az általatok ismert idő összefüggéseiből. Percek alatt éveket

élhet át. Ezután visszafordul a fizikai valóság felé; kutatóitok ezt a szakaszt a gyors szemmozgás, a REM fázisának nevezik; itt már fizikai jellegű álomtermékek keletkeznek, amelyekben az egyén már felhasználja az álmában megszerzett tudást.

(22:00.) Ezután a ciklus megismétlődik. Majdnem ugyanilyen fluktuáció játszódik le éber állapotban is, de arról még kevésbé van tudomásotok, hiszen az ego nagyon céltudatosan elfedi a tapasztalatoknak ezt a területét.

Az éber tudat alatt megvannak ugyanezek a szakaszok, ugyanazokkal a jellemző kémiai, elektromágneses és hormonális változásokkal együtt. Egyszerűen csak nincs ismeretetek arról, mit tesz a tudat. A ti időfogalmatok szerint öt percen át sem vagytok képesek nyomon követni a működését. A tudat dimenzióit csak a legelszántabbak érezhetik meg: azok, akik rászánják az időt és a fáradságot, hogy keresztülutazzanak saját szubjektív valóságaikon. De intuitív módon mégis mindenki érzi, hogy élményeinek egy része folyamatosan elszökik előle. Ha hirtelen nem jut eszedbe egy név, amelyre pedig emlékezned kellene, lényegében ugyanazt éled át, ami tudattalan szinten folyamatosan végbemegy.

A Beszélők célja az, hogy segítsenek felfogni a sokdimenziós létezést, hogy segítsenek a hozzá való viszonyulásban, és hogy a lehető legtöbbet átemeljék belőle az éber tudatba. Meg kell tanulnod érezni, intuitív módon érzékelni saját létezésed mélységeit – csak így pillanthatod meg *Minden Létező* lényegét. Ha mind jobban

megérted, miként működik a tudatod a fizikai életben, így megtanulhatod megfigyelni a kevésbé ismerős területeken való működését. A lehetséges valóságok számodra azért csak lehetségesek, mert nem tudsz róluk.

Most tarthattok szünetet.

(22:11. Jane jó transzról számolt be. Beszéde a mai ülésen egyenletes volt, csak rövid pauzák szakították meg, taglejtései is visszafogottak voltak. Az volt a benyomásom: korlátlan ideig tudná ugyanígy folytatni. A szünetben föltettem a kérdést, vajon Seth akar-e címet adni a könyv első nyolc fejezetének, hiszen a kilencediktől kezdve mindegyiket címmel látta el. Folytatás ugyanabban a tempóban, 22:26-tól.)

Tehát: A tudatnak ezek az állapotai mind a ti valóságotokhoz tartoznak. Fölöttébb hasznos lehet megismerkedni velük. Megtanulhatsz "sebességet váltani", távolabb lépni saját tapasztalataidtól, és így sokkal kedvezőbb távlatból is megvizsgálni. Előkészítheted kérdéseidet, problémáidat, hogy álomállapotban találd meg rájuk a megoldást. Megvalósíthatod, hogy elbeszélgetsz távollévő barátaiddal, esetleg átadhatsz fontos üzeneteket, amelyek élőszóban nem adhatók át. Egy másik valóságszinten elérheted a megbékélést olyan esetekben is, amikor ebben a valóságban képtelen vagy rá.

Irányíthatod tested gyógyulását is, azáltal, hogy megmondod magadnak: a gyógyulás az álomtudat valamely szintjén fog végbemenni; még a Beszélőkhöz is fordulhatsz segítségért, az egészség megőrzéséhez szükséges pszichológiai útmutatásért. Ha vannak tudatos céljaid, és minden ésszerű megfontolás szerint ezek jótékony célok, akkor olyan álmokat szuggerálhatsz, amelyekben eléred őket, és ezek az álmok meggyorsítják a célok fizikai megvalósulását.

Mármost tudattalanul sok mindent meg is teszel ezek közül. Gyakran – hogy úgy mondjam – visszamégy az időben, "újraélsz" bizonyos eseményeket, de más befejezéssel, vagy kimondasz dolgokat, amelyeket szerettél volna kimondani. Egy tudatállapot ismerete segít a többi tudatállapotban is. Könnyű transzban megkaphatod az álomjelképek megfejtését, ha kéred. A jelképeket később felhasználhatod a saját személyedre szabott szuggesztiós módszerekben. Ha például fölfedezed, hogy álmodban a szökőkút a felfrissülést jelképezi, attól kezdve, ha fáradtnak vagy levertnek érzed magad, a szökőkútra gondolhatsz. Egy másik valóságszinten természetesen meg is teremted a szökőkutat.

(22:35.) Az alvás legvédettebb szakaszaiban tisztán érzésekből vagy tudásból álló tapasztalatokkal van dolgod, amelyeknek semmi közük szavakhoz vagy képekhez. Mint említettem, ezek az élmények később álmokká fordítódnak le, amihez vissza kell térned olyan tudati területekre, ahol többet mondanak a fizikai adatok. Óriási

szintetikus és analitikus folyamatok zajlanak le a kreativitás jegyében; minden egyes álomkép jelentést hordoz az Én különböző szintjei számára – egy szinten az átélt igazságot jelenti, egy másik szinten ez az igazság úgy jelenik meg, hogy célzottan alkalmazható az élet vagy a problémák különféle területeire. A folyamat során egy jelkép sok jelképpé alakul át, a tudatos elme pedig esetleg csak az álomképek összevisszaságát érzékeli, mert a belső szervezettség és egység nagy része a tudat más területein rejlik, ahová a logikus elme nem képes követni.

A tudattalan és tudatalatti területek sokkal többet felfognak ebből az információból, mint az ego, mert az utóbbi rendszerint csak az álomanyag apró maradékát kapja meg. A Beszélők ezért az álmokban megjelenhetnek történelmi személyekként, prófétákként, meghitt, jó barátokként vagy bármely más alakban, ami az adott személyiségre hatni tud.

(Pauza.) Az eredeti élmény során persze felismerhető a Beszélők igazi kiléte. Az álomalkotás ugyanolyan "szerteágazó" vállalkozás, mint az adott egyén fizikai életének megalkotása. Élet ez is, csak más körülmények között.

Vége a diktálásnak, és majdnem a fejezetnek is, bár annak még nem egészen.

(Pauza.) A fejezetcímek miatt ne aggódj – azokra is rátérünk majd. Most befejezzük az ülést, vagy ha úgy gondolod, válaszolok a kérdéseidre.

– Azt hiszem, nincsenek kérdéseim, Seth.

Akkor szívélyes jókívánságaim mindkettőtöknek – és mondd meg Ruburt barátunknak, hogy próbálja ki a ma esti anyagban átadott szuggesztiókat.

– Már magam is gondoltam erre.

Három egymást követő éjjel. Most pedig nyugodalmas jó éjszakát.

– Jó éjszakát, Seth. Nagyon köszönöm.

Örülök, hogy tetszik a könyvem.

– Nagyon tetszik. (Az ülés vége 22:45-kor.)

571. ÜLÉS, 1971. MÁRCIUS 3., SZERDA
21 ÓRA 17 PERC

(Seth-Jane olyan tempóban kezdett beszélni, hogy ugyancsak össze kellett szednem magam, ha lépést akartam tartani vele.

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a diktálást.

– Rendben.

A tudatnak e különböző állapotai, fluktuációi éber állapotban, közvetlen élményeken keresztül is vizsgálhatók. A következő fejezetben mélyebben ismertetjük saját valóságotok szüntelenül aktív részével. Vége a fejezetnek.

(Seth mondta ugyan legutóbb, hogy nincs már sok hátra a fejezetből, de azt természetesen nem tudtuk, hogy a következő ülésen egy-két mondattal a végére ér. Azt sem tudtuk, miért választotta ezt a megoldást. Mintha a ülés között eltelt idő nem létezne számára.

Ma este meg akartam kérdezni erről, de sajnos nem tettem. Jane nem olvassa a könyvet, így ő sem tud emlékeztetni az ilyesmire, hacsak előre meg nem beszélem vele, de ezúttal azt is elfelejtettem.)

18.
A tudat különböző szintjei; jelképek és a többszörös fókusz

A következő fejezetnek az lesz a címe: "A tudat különböző szintjei; jelképek és a többszörös fókusz".

Tudatotok minden apró darabkája a személyiségetekben találkozik, akár tudtok erről, akár nem.

(Hosszú pauza; a tempó itt még mindig lassú volt.) A tudat természetesen sok irányba fordulhat, befelé és kifelé egyaránt. Normális, éber tudatod fluktuációjáról tudomásod van; ha kicsit alaposabban megfigyelnéd, ennek egy része egészen érthetővé válna. Tudatod látókörét szakadatlanul tágítod-szűkíted. Olykor annyira rákoncentrálsz valamire, hogy szinte minden mást kizársz, a szó szoros értelmében nem is vagy tudatában a szobának, amelyben ülsz.

Megeshet: "tudatos" állapotban oly hevesen reagálsz egy múltbeli eseményre, hogy ahhoz képest a jelenlegi események nem is tudatosodnak benned. Ezeket a fluktuációkat természetesnek veszed. Nem zavarnak. Ha elmerülsz egy könyvben, átmenetileg elfeledkezel közvetlen környezetedről, mégsem félsz attól, hogy a környezet eltűnik, mire ismét arra akarod fordítani figyelmedet. Általában ábrándozás

közben sem okoz aggodalmat, hogy biztonságosan vissza tudsz-e térni a jelen pillanatba.

Ezek az apró példák bizonyos mértékig mind azt bizonyítják, milyen mozgékony, milyen könnyen használható a tudat. Furcsa mód a jelképeket úgy is tekinthetjük, mint példákat arra, miként érzékeltek a különböző tudatszinteken. A jelképek változékony alakja jelzésként szolgálhat. A tűz például fizikaivá vált jelkép; egy valóságos tűz tehát kétségkívül azt jelenti számodra, hogy a fizikai világra hangolt tudatoddal érzékeled a valóságot.

(21:33.) A tűz mentális képe automatikusan azt közli veled, hogy egy másfajta tudat lépett be. A mentálisan látott tűz, amely meleget ad, de nem éget, nem pusztít, nyilvánvalóan valami mást jelent. Minden jelkép kísérlet az olyan érzések kifejezésére, amelyek nyelvi eszközökkel nem fejezhetők ki megfelelően. A jelképek az érzelmek végtelen változatosságát jelenítik meg; a különböző tudatszinteken más és más alakot öltenek, de mindig veletek vannak.

Vannak azért kivételek, amikor tiszta tudásról vagy tiszta érzésről beszélhetünk, és nincs szükség jelképekre, de az ilyen tudatállapot ritka, és még ritkábban fordítódik le a normál tudat fogalmaira.

Vegyünk egy bizonyos érzelmet, és kövessük végig, miként fejeződik ki a tudat különböző szintjein. *(Pauza.)* Kezdjük az öröm érzésével. Normális tudatállapotban a

közvetlen környezetet az egyén teljesen másképp érzékeli, mint akkor, ha például depressziós volna. Az örömérzés megváltoztatja magukat a tárgyakat, amennyiben az érzékelő egyén sokkal derűsebb színben látja őket. Sokkal elevenebbé, tisztábbá teremti a tárgyakat. A környezet pedig, mintegy visszacsatolásképpen, felerősíti a szemlélő örömérzését.

(21:41.) Az érzékelés mindazonáltal továbbra is fizikai, az anyagi világ tárgyait láttatja. Most tegyük fel, hogy emberünk álmodozni kezd, ábrándokba merül. Belső elméjében képek vagy jelképek bukkannak fel: anyagi tárgyak, emberek vagy események, talán a múltból, talán a jelenből vagy az elképzelt jövőből; az öröm így, mentális úton, de jelképek által szabadabban fejeződik ki.

Az öröm, hogy úgy mondjam, kitágul a jövőbe, fényével bevonja a múltat, és talán nagyobb területet ölel fel, mint amit fizikai fogalmakkal az adott pillanatban ki lehetne fejezni. Most képzeljük el, hogy emberünk az ábrándozásból transzba vagy mély álomba merül. *(Hosszú pauza.)* Olyan képeket láthat, amelyek magas szinten a túláradó örömöt jelképezik számára. Lehet, hogy logikailag csekély köztük az összefüggés, de az intuíció világosan megmutatja a kapcsolatokat. Az egyén sokkal mélyebben elmerül a mentális élményben, mint az álmodozás állapotában; esetleg olyan álomjeleneteket is megtapasztalhat, amelyekben képes kifejezni és másokkal is megosztani az örömöt.

Azonban még ekkor is fizikai jellegű jelképeket használ. Minthogy a példánkkal egy tételt akarunk illusztrálni, kövessük még tovább a folyamatot. Emberünk talán álomvárosok képét formálja meg, vagy nagyon vidám emberekét: magát az érzést olyan képekre fordítja le, amelyek jelentenek valamit a számára. Az öröm lefordítható játékos állatok képeivé, emberekké, akik repülnek, vagy rendkívüli szépségű lényekké, tárgyakká. Logikai összefüggés ekkor sem fedezhető fel, de az egész élményt ez az érzés fogja jellemezni.

(21:51.) A fizikai testre mindez rendkívül kedvező hatást gyakorol, mert a jótékony érzelem automatikusan megújítja és felfrissíti öngyógyító képességeit. Az öröm érzése ekkor Krisztust, Buddhát vagy prófétákat megjelenítő képeket hozhat létre. Ezek a jelképek a különböző szinteken működő tudatra jellemző, változékony jelenetek. Az élményeket teremtményeknek kell tekinteni; a teremtő cselekedetek minden szinten a tudat sajátjai.

Ezen túl következnek azok az állapotok, amelyekben maguk a jelképek kezdenek elhalványulni, távolivá és meghatározhatatlanná válnak. Itt a tudatnak olyan területére kerültök, ahol a jelképekre mind kevésbé van szükség; ez bizony valóban eléggé lakatlan terület. A szimbólumok ki-bekapcsolnak, majd végül teljesen megszűnnek. A tudat egyre kevésbé irányul a fizikai valóságra. Ebben a tudatállapotban a lélek

egyedül találja magát saját érzéseivel, lehántva róluk minden jelképet, szimbólumot, és érzékelni kezdi tudásának gigantikus valóságát.

Ezt közvetlen élményként éli át. Ha már az örömöt hoztuk fel például, végül az örömre vonatkozó összes mentális kép és jelkép eltűnik. Belőle emelkedtek ki, de lefoszlanak róla, mert nem azonosak az eredeti élménnyel, csupán annak mellékter-mékei. A lélek ekkor kezdheti el földeríteni az öröm valóságát, immár megmagya-rázhatatlan fogalmakban, s miközben ezt teszi, olyan érzékelési, kifejezési és terem-tési módszereket tanul, amelyek korábban tökéletesen felfoghatatlanok lettek volna számára.

(22:01. Jane folyamatosan jó tempóban beszélt. Elmondtam neki, hogy nagyszerű a mai ülés.

A szünetben mindketten megfogalmaztunk egy-egy kérdést. Én azt szeret-tem volna biztosan tudni, hogy a Beszélőkről mostanáig kapott anyag hiány-talanul leírja-e a módszereket, amelyek segítségével éber és alvó állapotban is képesek kapcsolatot létesíteni másokkal. Szerettem volna többet tudni a Beszélők képzéséről, arról, hogy ki végzi ezt, valamint intuitív és álombeli él-ményeikről.

Jane kérdése az 560. ülés anyagához kapcsolódott, amely a 14. fejezet-ben olvasható. Szerette volna tudni annak a személynek a nevét, aki Seth

szerint harmadmagával alkotta a Krisztus-személyiséget. [Jane Seth megszólal című könyvének 18. fejezetében Seth ennek az entitásnak két tagját nevezte meg: természetesen Krisztust és Keresztelő Jánost.] Most azt mondtam Jane-nek: szerintem Seth ebben a könyvben sokkal részletesebben foglalkozik majd ezzel a témával.

Folytatás gyorsabb tempóban, 22:19-kor.)

Tehát: A fizikai tárgyak a legszembetűnőbb szimbólumok, és pontosan ez az oka, hogy nem ismeritek fel jelképi mivoltukat.

A tudat a különböző szinteken különböző jelképekkel dolgozik. A jelképek a belső valóság kifejezésére szolgáló módszerek. A lélek az egyik irányban működve a tudat felhasználásával a belső valóságot fejezi ki – a lehető legtöbb jelkép által, az élet által, a jelképek változtatása által. Ezért minden jelkép az önmaga által meghatározott mértékben tudatos, éber és egyéni.

A lélek eközben folyamatosan teremti a belső valóság újabb és újabb, felderíteni való változatait. Másik irányú működése által a lélek lefoszt magáról minden szimbólumot, minden jelképet, és másként használva a tudatot, megtanulja átélni közvetlen élményeit. Ha nem állnak jelképek közte és az élmények között, a lélek tökéletesítheti értékkiteljesítő tevékenységét, amit ma még csak jelképesen tudtok megérteni.

Ezek a folyamatok éberen és álomban is végbemennek. Ha tudomásod van erről a tevékenységről, lehetőséged van tetten érni különféle tudatállapotaidat, sőt néha még arra is, hogy nyomon kövesd saját fejlődésedet, különösen az álom szintjein. Számodra jelenleg a legközvetlenebb, egyszersmind legszembetűnőbb jelkép a saját tested.

(22:23.) A test ideáját a legtöbb tudati szinten használod. Ha bármiféle testen kívüli élmény kapcsán elhagyod fizikai testedet, voltaképpen egy másikba lépsz át, amely kevésbé fizikai jellegű. Ebből "később" átköltözöl egy újabb, még kevésbé fizikai testbe, de maga a forma annyira fontos jelkép, hogy végigkíséri teljes vallási irodalmatokat, és megtalálható a túlvilágról szóló összes történetben.

Egy ponton eltűnik majd a többi jelképpel együtt. A ti fogalmaitok szerint volt olyan idő, amikor még nem léteztek jelképek; ez a kor annyira távol áll jelenlegi valóságfogalmaitoktól, hogy az ebből az időből származó emlékek csak az alvás legvédettebb szakaszaiban bukkannak fel. Számotokra úgy tűnik, hogy jelképek hiánya maga a nemlét, de ma annyira jelképközpontúak vagytok, hogy ez eléggé természetes következtetés.

(Jane a szünet óta feltűnően gyorsan beszélt, és ez a továbbiakban is így maradt.)

A halál után előálló tudatállapotok is jelképeket tartalmaznak, bár ott a használatuk már sokkal szabadabb, és jobban megértitek a jelentésüket. A tudat felsőbb szintjein azonban már nincs szükség jelképekre, a kreativitás mindenféle szimbólum alkalmazása nélkül teljesedik ki.

Ezt a tudatállapotot természetesen most még nem tapasztalhatod meg, viszont nyomon követheted azt, hogy miként jelennek meg számodra a jelképek éber és álomállapotban, és megtanulhatod, melyik milyen érzelmet jelent. Meg fogod tanulni, hogy bizonyos jelképek megjelenése bizonyos tudatállapotban következik be, és így tájékozódási pontként szolgálhatnak felfedező tevékenységedben. Amikor például Ruburt álomállapotban elhagyni készül a testét, gyakran találja magát ismeretlen házban, amely sok lehetőséget kínál a felderítésre.

A házak vagy lakások mindig mások, de maga a jelkép mégis mindig azt jelenti, hogy Ruburt eljutott egy bizonyos tudati pontra, és átlépni készül egy másik tudatállapotba. Mindegyikőtök számára létezik erre a célra szolgáló, teljesen egyedi, csak az illető egyénre jellemző jelkép. Normál tudattal azonban értelmetlennek találjátok ezeket, ha nem tesztek erőfeszítést önmagatok földerítésére.

(22:36.) Az efféle jelképek némelyike egész életedben veled marad. Némelyik a nagy változások időszakaiban átalakulhat; amikor ezek a tudattalanul ismerős jelképek megváltoznak, bizonytalanság érzése lehet rajtad úrrá. Ugyanez érvényes a fizi-

kai életedre is. A kutya például lehet a természetes öröm vagy a szabadság jelképe. Ha viszont szemtanúja vagy egy balesetnek, amelynek egy kutya az áldozata, attól kezdve a kutyák valami egészen mást jelenthetnek számodra.

Ez persze nyilvánvaló, de az efféle jelképváltozás az álmokban is végbemegy. A kutya balesete éppenséggel álomélmény is lehet, ami aztán éber, tudatos állapotodban is megváltoztatja a kutyák iránt táplált, szimbolikus érzéseidet. Lehet olyan ember, aki a félelmet démoni alakkal jelképezi, vagy valami ellenséges viselkedésű állattal, vagy akár valami teljesen hétköznapi, ártalmatlan tárggyal; ha azonban tudod, hogy saját jelképeid mit jelentenek, ezt a tudást nemcsak álmaid értelmezésére használhatod, hanem azoknak a tudatállapotoknak a jelzőtáblájaként is, amelyekben előfordulnak.

A tudat különböző állapotaiban tehát megváltoznak a jelképek. Logikus összefüggés itt sem fedezhető fel, de az intuíció a teremtés során olyasformán változtatja meg a jelképeket, ahogyan a festő megváltoztathatja a színeket.

Most tarthattok szünetet.

(22:44. Folytatás ugyanilyen gyors tempóban, 22:58-kor.)

Tehát minden jelkép a belső valóságokat jelképezi, ha tehát jelképekkel játszol, a belső valóságokkal játszol. Minden külső mozdulat, amit megteszel, a belső környezetben megy végbe: minden belső környezetben, amelyhez csak közöd van.

A jelképek magas töltésű lelki részecskék, és ebbe beletartoznak a fizikai tárgyak is: ezek vonzó és táguló jellegük révén olyan belső felismeréseket és valóságokat jelképeznek, amelyeket a közvetlen tudás által nem érzékelsz. (Közvetlen tudásnak itt a jelképiség nélküli, azonnali felfogást és megértést nevezem.)

Tehát a különböző tudatállapotokban még a jelképek is másként jelennek meg; némelyik szilárdságra és állandóságra törekszik, mint a ti fizikai tárgyaitok, a testi valóság alapfeltevéseinek elveit követve; mások sokkal gyorsabban változnak, miként az álom állapotában, mert ezek közvetlenebb és érzékenyebb jelzői az érzelmeknek. A különböző tudatszinteken látszólag különböző környezet található, amelyekben ezek a jelképek megjelennek, ugyanúgy, ahogy a tárgyak megjelennek a fizikai környezetben.

Az álomkörnyezet egyes szintjein látszólag nem stabil tárgyak bukkannak fel. A jelképek azonban minden esetben szabályokat követnek. Mint mondtam: az álom univerzuma ugyanolyan "objektív", mint a testi valóság. Az ott fellelhető tárgyak és jelképek éppoly hű megjelenítései az álméletnek, mint ahogyan a fizikai tárgyak megjelenítik az éber életet.

A jelkép tehát nemcsak környezeted, hanem tudatállapotod jelzésére is szolgálhat. Normális álomban, az általános álomdráma összefüggéseiben a tárgyakat eléggé ál-

landónak, szilárdnak látod. Természetesnek tekinted őket. A fizikai létre vagy beállítódva. Éberen töltött óráid jelképrendszerét vetíted rá az álomképekre.

(23:10.) Más tudatállapotokban azonban hirtelen eltűnhetnek a házak. Egy konyhó helyén egyszer csak felbukkanhat egy modern épület. Egy gyermek átváltozhat tulipánná. A jelképek ekkor már egyértelműen másként működnek. Az állandóság ebben a környezetben már nem tartozik az alapfeltevések közé. A logikus összefüggések nem érvényesek.

Az így viselkedő jelképek jelezhetik, hogy már egy másik tudatállapotban vagy, egy teljesen más belső környezetben. Az érzések és élmények kifejezését itt már nem korlátozza az időkeretben elhelyezkedő tárgyak merev rendszere. Az érzések automatikusan változnak át, új, mozgékonyabb, közvetlenebb módon fejeződnek ki. A tudat bizonyos értelemben gyorsabbra hangolódik.

A megvalósulás, az aktualizáció nem tart órákig vagy napokig. A tapasztalat független az idő összefüggéseitől. Ebben a tudati tartományban teljes könyvek íródhatnak meg, egész élettervek alaposan áttekinthetők. A jelen idő csak egy a sok dimenzió közül, amelyek segítenek ezt a bizonyos tudatállapotot előállítani. Következésképpen a múltad, a jelened és a jövőd is ebben létezik, de csupán e belső környezetnek a részeiként. Meg kell tanulnod közlekedni benne, mert a tudatállapotok és a hozzájuk tartozó környezetek a maguk módján tágulnak, ahogyan például a ti világ-

gotok tágul a térben. Mégsem nehéz tudatosítanod önmagadat ebben az állapotban, ha például elalvás előtt megfelelő szuggesztiókat alkalmazol. *(Pauza.)* Vége a diktálásnak. Ez jó kezdet volt...

– Szerintem is nagyszerű. Gondolatébresztő.

Ha nincs kérdésed, befejezem az ülést.

– Van az a bizonyos kérdésem, a Beszélőkkel kapcsolatban.

Azt hiszem, annak már a végére jártunk.

– És a harmadik Krisztusra vonatkozó információ?

Arra majd rátérünk. *(Félig tréfásan):* És ha bármi megbeszélnivalód volna velem, ne habozz. *(Hangosabban, nyomatékkal):* Legszívélyesebb jókívánságaim; sajnálom, hogy tegnap nem voltál ott az érzékelési *(ESP)* csoportunkon.

– Én is sajnálom, Seth, de tudod, hogy dolgom volt. Köszönöm, és jó éjszakát.

(23:24. A tempó mindvégig gyors volt; az írás jócskán igénybe is vette a kezemet.)

572. ÜLÉS, 1971. MÁRCIUS 8., HÉTFŐ
21 ÓRA 40 PERC

(Későn kezdtük az ülést, mert este vacsora után bementünk az adóirodába. Jane mégis örült, hogy kicsit kimozdultunk otthonról, és emberek között lehetett. Kellemes tempóban kezdett beszélni.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a diktálást, és később hozzád is lesz néhány szavam.

A jelképek átalakulása bizonyos mértékig éber tudatállapotban is megfigyelhető. Amikor ébren, de lehunyt szemmel pihensz, belső szemed előtt gyakran tűnnek fel képek, jelenetek. Némelyik ezek közül olyan, mintha fizikai materializáció volna: fák, házak, emberek képei. Mások egyszerűen csak gyorsan változó, egymásba olvadó alakzatok. A kaleidoszkópszerűen változó formák között rendszerint még a felismerhető képeket is csakhamar más képek váltják fel.

Lehet, hogy ezekben a belső képekben semmiféle logikát nem fedezel fel; nyilván nem találsz semmi összefüggést köztük és aközött, amire egy perccel vagy akár egy órával korábban gondoltál. Bizonyos mértékig olyanok, mintha nem is te hoznád létre őket, mintha függetlenek volnának tőled. Gyakran mégis azokat a tulajdonságokat

mutatják, amelyek a fizikai ingerektől elforduló tudatra jellemzőek. A jelképek formája ekkor is a tudat állapotváltozásaihoz alkalmazkodva módosul.

(Pauza 21:48-kor.) Az ilyen körülmények között látott képek azokat a gondolatokat és érzéseket jelenítik meg, amelyeket közvetlenül a szemed lehunyása előtt tapasztaltál, vagy azokat, amelyek kevéssel korábban valami okból kiemelkedő fontosságúak voltak. Abban a pillanatban, amint a szemed becsukod, a gondolatok és az érzések e jelképrendszer által fejezik ki önmagukat. Mivel a képeknek látszólag semmi közvetlen közük sincs ezekhez a gondolatokhoz és érzésekhez, így nem ismered fel őket sajátjaidként, és arra sem vagy képes, hogy a képeket összekapcsold azzal, amit jelentenek.

Ezt most eléggé leegyszerűsítve adom elő. *(Pauza.)* Képzeletben nagyobb szabadsággal tudod érzéseidet kifejezni, mint a gyakorlatban. Ha például napközben egy meghatározható félelem foglalkoztatott – mondjuk, az, hogy elveszíted az állásodat – , ha lehunyod a szemed, ez az érzés olyan jelképekké fordítódhat le, amelyeknek látszólag semmi közük sincs hozzá, mégis valamilyen módon összefüggnek azzal a bizonyos félelemmel.

Láthatsz például egymást gyorsan váltó képeket egy mély gödörről. Ezt követheti, mondjuk, egy másik évszázadból idecsöppent, szegény utcagyerek képe. Megjelenhet egy koporsó, vagy egy fekete erszény repülhet át a színen. Láthatsz komor, sötét, téli

tájat. Megjelenhet majd eltűnhet egy régi, elfelejtett olvasmányod valamelyik szereplője. Ezenközben felbukkanhatnak ellenkező előjelű jelképek, amelyek a reménykedést jelenítik meg – egy tavaszi virágszál, egy ennivalóval megrakott asztal, egy új ruha, röviden: bármi, ami a gazdagságot jelenti számodra. Állásod elvesztésének gondolata sehol sem lép be a képbe. Mintha el is felejtetted volna.

(21:57.) A jelképek használata által érzelmeid mégis szabad játékteret kapnak; minden kép felbukkanása és eltűnése az érzelmek tengerének hullámzását követi, amely oly mélyen a tudat szintje alatt hömpölyög, hogy tudomásod sincs róla. Az érzések tehát automatikusan állítják elő ezeket a képeket. Fejtörés árán vissza tudnál következtetni az eredetükhöz, de általában csak átsuhannak rajtad.

Ha még tovább heversz lehunyt szemmel, a jelképek ismét megváltoznak; talán veszítenek valamit vizuális jellegükből, de más irányban intenzívebbé válnak. Érezhetsz például egy jellegzetes szagot, amit kellemetlennek találsz (hogy az előbbi példánál maradjunk). De az is lehet, hogy a félelmet valami ijesztő fizikai érzéssé fordítod le: zuhanás érzése fog el, vagy valami undorító dolog érintését tapasztalod.

A jelképek változó jellege figyelmeztethet tudatod megváltozott állapotára. Ha ezen a ponton engeded magad álomba merülni, nagyon valószínű, hogy két-három olyan álmot hozol létre, amelyek mind a félelmet jelképezik: olyan álmokat, amelyekben az álom összefüggéseiben szemügyre veszel és kipróbálsz néhány lehetséges

megoldást. Maga az állásügy, mint olyan, természetesen egyik álomban sem fog megjelenni.

A tudattalan számára azonban a probléma megfogalmazódott, adva van. Az elkövetkező alvás mély, védett szakaszaiban működésbe lépnek a belső Én felsőbb központjai, és segítségére sietnek a háromdimenziós valóságra összpontosító személyiségrésznek. Ez a felszabadultabb Én sokkal tisztábban látja a helyzetet, javasol bizonyos cselekedeteket (bár parancsba nem adja őket), és információval látja el az álmodó Ént. Az álmodó Én ezután olyan álmokat állít elő, amelyekben jelképes álomhelyzetek által kirajzolódik a megoldás.

(22:11.) Az utolsó, konkrétabb értelmezés az álomnak abban a szakaszában megy végbe, amely már közelebb van az éber Énhez, ekkor a jelképek egyre jellegzetesebbé, egyénibbé válnak. Van tehát a jelképiségnek egy szűkebb szemlélete is: minél közelebb jutunk az ébrenléthez, annál korlátozottabbak és szűkebbek a jelképek. Minél kézenfekvőbb a jelkép az adott fizikai körülmények között, annál kevésbé értékes az éber állapotra jellemző szimbólumként.

Bizonyos mértékig az is igaz, hogy minél pontosabb egy jelkép, annál kevesebb jelentést képes hordozni. A legfontosabb álommunkában, az alvás mély, védett periódusaiban a jelképek annyira erőteljesek és tömörek, hogy lebonthatók, és kötőszövetként felhasználhatók egy sor, látszólag összefüggéstelen álomban; különböző

megjelenési formákat öltve is megtartják eredeti erejüket, miközben az egymást követő álomszinteken egyre konkrétabbá válnak.

Mármost a tudatod napközben is fluktuál, miközben mindennapi teendőidet végzed. Ha rászoktatod magad, hogy megfigyeld – de ne értelmezd – elméd állapotait, rajta is kaphatod önmagad, amint így-úgy "szimbolizálsz". Minden fizikai esemény, ami valaha megtörtént veled, meghatározott jelképcsoportok formájában van eltárolva a pszichédben. Ezek nem képviselik, hanem tartalmazzák az élményt. Amit képviselnek, az a te személyes, erre az életre szóló jelképtárad.

(Pauza 22:10-kor.) Nappali jelképeid és álomjelképeid között egység van. Mintha valami csodálatos gyorsírás működne itt, sok jelkép egyetlen élménynél sokkal nagyobb terhet hordoz, ezért persze egyetlen jelkép nemcsak egyetlen adott élményt képes felidézni, hanem sok hasonlót. Személyes asszociációid tehát szorosan összefüggenek a személyes jelképtárral, amely álomállapotban ugyanúgy működik, mint éberen, csak persze szabadabban, és – a ti fogalmaitok szerint – a jövőből éppúgy képes meríteni, mint a múltból.

Ennélfogva álomállapotban többet használjátok a jelképeket, mert a múltbeli és a jövőbeli jelképeknek is tudatában vagytok. Ezek változó intenzitásúak, és gyakran állnak össze halmazokká. Ezek a sokdimenziós jelképek sokféle módon megjelenhetnek, nemcsak vizuálisan, és nemcsak fizikai valóságotokra gyakorolnak hatást,

hanem minden valóságra, amelyhez közötök van. Úgy is lehet mondani, hogy az általatok ismert jelképek csak darabkái a nagyobb léptékű jelképeknek.

Most tarthattok szünetet.

(22:28. Mély volt a transz, mondta Jane. Rendkívül kilazult állapotba került. Megjegyezte: a transzban sokszor nem tudja, nyitva van-e a szeme, vagy csukva. Elmondtam, hogy szinte mindig egyenesen arra néz, akihez Seth éppen beszél, és a beszédet nagyon változatos mozdulatokkal, hanglejtéssel színezi. Az ülés folytatása 22:43-kor.)

Tehát: Folytatjuk a diktálást. Amikor személyes jelképtáradról beszéltem, azt akartam meghatározni, hogy ez a jelképtár a születésed napja óta, sőt annál régebben is a tiéd. Benne vannak a ti fogalmaitok szerinti előző életeidből való jelképek (és a ti fogalmaitok szerint jelenlegi életedben is gyarapítod). Ezt a jelképtárat azonban működésbe kell hozni. Amikor például megszületsz, vannak vizuális képeid, belső vizuális képeid, olyan jelképek, amelyek működésbe lépnek, amikor először kinyitod a szemed. Ezek tanulási mechanizmusokként szolgálnak. Addig próbálgatod a szemed használatát, míg végül a külvilágból kapott képek megfelelnek a belső mintáknak. Ez rendkívül fontos, de a tudósaitok nem tudnak róla.

A szem kinyitása hozza működésbe a belső mechanizmust. Ha a szemnek valami fizikai baja van, ha például vak, akkor az említett mechanizmus ez alkalommal nem

lép működésbe. A személyiség a maga sajátos indokai miatt dönthet úgy, hogy vakon születik. Ha ezek az okok megváltoznak, vagy ha belső lelki fejlődés megy végbe *(pauza),* akkor a fizikai szem meggyógyul, és működni kezd a belső mechanizmus. Ezen a téren végtelenül változatos viselkedés lehetséges. A belső jelképtár azonban úgy működik, mint egy bankszámla, amely mindaddig titkos, amíg használni nem kezded. Mondtam már ebben a könyvben: képes vagy gondolkodni, még mielőtt megtanulnád az anyanyelvet, és előző életeidből való tapasztalatok is ott vannak a lelki kezed ügyében, hogy segítséget nyújtsanak.

(Pauza 22:49-kor.) Azok, akik, mondjuk, kétszer egymás után ugyanolyan nemzetiségűnek születnek, másodjára sokkal gyorsabban tanulják meg a nyelvet. Egyes gyerekek valamelyik előző életük anyanyelvén gondolkodnak, amíg az új nyelvet el nem sajátítják. És mindez a jelképek használatával függ össze.

Maga a hang is jelkép. Azt értitek, ha a csend egy adott pontján elkezdődik a hang, és mind hangosabbá válik. Azt viszont már nem értitek, hogy a csendnek attól a pontjától, amely a ti nem-érzékeléseteknek a pontja, olyan hangok is kiindulnak, amelyek mind mélyebb és mélyebb csöndbe vezetnek, mégis van jelentésük, mégis ugyanolyan változatosak lehetnek, mint az általatok ismert hangok, és ezek is jelképek. A kimondatlan gondolatnak is van "hangja", amelyet nem hallotok, de egy másik valóság- és érzékelési rendszerben nagyon is hallható.

(23:00.) Maguk az eleven fák is hangok, amelyeket nem érzékeltek. Álmaitokban, és különösen a felidézhető álmokon túl olyan tudati területek vannak, ahol ezek a hangok automatikusan érzékelhetők, és látható képekké fordítódnak le. Úgy működnek, mint valamiféle gyorsírás. Bizonyos hangokból újrateremthetnéd az egész, általatok tudattalanul ismert világmindenséget, és bármelyik sokdimenziós jelkép egyedül felölelheti a teljes, általatok ismert valóságot. Vége a diktálásnak. *(Pauza.)* Most pedig néhány megjegyzés.

(Mintegy egy oldalnyi személyes jellegű szöveg következett. Az ülés vége 23:06-kor.)

573. ÜLÉS, 1971. MÁRCIUS 10., SZERDA
21 ÓRA 37 PERC

(Az ülésen jelen volt Patty Middleton, aki tegnap a kanadai Ottawából autózott Elmirába, hogy részt vegyen Jane ESP-csoportfoglalkozásán. Pattyt 1970 szeptemberében, Philadelphiában ismertük meg, amikor Jane Seth megszólal című könyvének promóciós turnéján ott jártunk.

Patty ma ismertette Jane-nel viselkedéskoncicionálási tanulmányait: azt, hogy miként tanulta meg egy egyszerű, a jógához hasonló technikával,

elektro-encefalográfos ellenőrzéssel "bekapcsolni" alfa agyhullámait. Ennek eredményeként sikerült elérnie egy bizonyos, relaxált éberségnek nevezhető tudatállapotot, amelyben az érzékletek és az érzések tökéletes összhangban vannak.

Az alfatechnikáról azt tartják, hogy sok öngyógyító lehetőséget rejt magában, bár az nem teljesen ismert, hogy ez az állapot miként áll elő. Mindenkinek, aki gyakorolja, megvan ezzel kapcsolatban a maga egyéni magyarázata és "érzése". Seth az ülés elején néhány megjegyzést tesz az alfával kapcsolatban.

Patty lelkesen magyarázta, hogy Seth közlései a különböző tudatállapotokra vonatkozóan – az 569. és az 570. ülés anyaga, amely a 17. fejezetben olvasható – pontosan egybevágnak az ő legutóbbi kutatási eredményeivel. Ráadásul Patty megjegyzései és az általa szállított információ oly tökéletesen illeszkedik ebbe a fejezetbe, hogy már azon törtem a fejem: vajon nem több-e véletlennél, hogy éppen most látogatott meg bennünket? Nem is leveleztünk egymással.

Megjegyzés: Patty elolvasta Seth könyvének néhány legújabb fejezetét, Jane nem; mégis elbeszélgettek róla.)

Tehát.

– Jó estét, Seth.

(Pattyhez, tréfásan): Nem mondhatnám, hogy nagyon jól sikerült, amikor a hangomat utánoztad. Annyira azért nem vagyok fülsértő... Van néhány megjegyzésem.

Tehát: Az alfa állapot: küszöb; köztes szint a fizikai valóságra irányuló személyiségrész és a belső Én között. Ruburt gyakran vetíti át önmagát ezen a szinten a mélyebb állapotok felé, de ez az állapot javarészt ismeretlen a számára.

Amikor elhagyja a testét, általában mindig ugyanúgy jár el: alig áll meg az alfaküszöbnél, hanem továbbhalad.

Most diktálni akarok, de később lehetnek még megjegyzéseim, úgyhogy kérünk egy perc türelmet.

(Pauza 21:42-kor.) Tehát: Fizikai értelemben a szag, a látvány és a hang együttesen teszi ki fizikai érzékleteitek fő részét. Más szinteken azonban ezek különválnak. A szagoknak is van vizuális valóságuk, és mint tudod, a vizuális adatokat is lehet más típusú érzékletekként felfogni.

A jelképek összetalálkozhatnak vagy szétszóródhatnak, külön-külön és egységben is érzékelhetők. Mivel számotokra minden eseménynek megvan a maga sajátos jelképe, így nektek is megvannak a jellemző módszereitek a jelképek összekapcsolására. E jelképeket sokféleképpen lehet lefordítani és érzékelni, például zenei hangok sorozataként, érzékletek együtteseként vagy képekként. A tudat különböző szintjein

különböző módokon érzékelitek a jelképeket. A sokdimenziós jelkép a maga teljességében tehát más tudatállapotokban és teljesen más valóságszinteken is valóságos.

(21:45.) Ti úgy működtök, mintha a gondolataitok titkosak volnának, bár mostanra már tudhatnátok, hogy nem azok. Nemcsak a telepatikus kommunikációban válnak láthatóvá, hanem a tudomásotok nélkül amolyan pszeudo-képeket gerjesztenek a fizikai anyag tartománya "alatt" vagy "felett", ahogy általában érzékelni szoktátok.

Ezért van az, hogy a gondolataitok más valóságokban mintegy tárgyakként jelennek meg: elevenek, életerővel rendelkeznek, úgy nőnek ki azokban a más rendszerekben, miként a fizikai valóságban a virágok vagy a fák nőnek ki látszólag a semmiből. Ezek aztán, hogy úgy mondjam, nyersanyagként használhatók némelyik másik rendszerben. "Természetes jellemzőkkel" vannak felruházva, és a kreativitás nyersanyagául szolgálhatnak olyan valóságokban, amelyeket nem érzékelsz ugyan, de termékennyé válásukban részed van.

Ilyen értelemben tehát gondolataidat törvények szabályozzák. Törvények szabályozzák viselkedésüket és tevékenységüket, amit te nem értesz, bár gondolataidat sajátjaidnak tekinted. Pedig tőled függetlenül befolyásolják őket az állandóan változó, másfajta tudatok mint természeti jelenségek. Az ilyen rendszerekben működő, "bennszülött" tudatok nem ismerik e jelenségek eredetét, sem a te valóságodat. Ők az érzékszerveik által észlelt jelenségeket tekintik valóságnak, ahogy közületek is a

legtöbben. Eszükbe sem jutna olyasmi, hogy e jelenségek az ő rendszerükön kívülről származnak.

Ha olvasóim közül valakinek ugyanezt mondanám, megvádolhatna, hogy azt terjesztem: a fizikai valóság az univerzum hulladékából keletkezett.

Én nem ezt állítom, és az előbbi példában sem erről volt szó. Ti a saját rendszeretekben közvetlenül alkotjátok meg a fizikai valóságot. A természet tényei az egyéni, csoportos és tömeges gondolatok, érzések materializálódott, tárgyiasult termékei. A ti rendszeretek ebből a szempontból kreatívabb, mint az, amelyikről az előbb beszéltem. Másrészt viszont ezekben a más rendszerekben erőteljes, újító jellegű csoporttudat fejlődik, amelyben az identitás megmarad ugyan, de az egyének között nagyobb belső játéktér nyílik, a jelképtárak széles körű, kreatív cseréje zajlik, a mentális és pszichés jelképekből könnyebben lehet meríteni. Emiatt ezek az egyének tisztábban látják az összefüggést a kreatív képek és az érzékszervektől származó adatok között. Ők szándékosan változtatják, módosítják az érzékszervek adatait, ezzel kísérleteznek.

(Pauza 22:00-kor.) Mindez megköveteli a jelképekkel való bensőséges, szoros kapcsolatot, közvetlen munkálkodást. Személyiségetek bizonyos szintjein tudomásotok van a jelképek használatának különféle módjairól, és nemcsak a ti rendszeretekre vonatkoztatva, hanem a többire is. Mondtam már: egyetlen valóságrendszer

sem zárt. Gondolataitok, képeitek, érzéseitek egyes rendszerekben az érzékszervi adatokat is befolyásolják.

Az e rendszerekben kifejlesztett, újszerű csoportműködést bizonyos mértékig a ti rendszeretekben is érzékelni lehet. Állandó átszivárgás tapasztalható. Ti a különböző tudatszintek között áthaladtok néha olyan területeken is, amelyek e más rendszerekkel hozhatók összefüggésbe. Egyes szintek, amelyeken átutazol, más tudatok számára otthoni környezetet jelentenek; amikor e szinteken tartózkodsz, az itteni körülményekre jellemző módon használod a jelképeket.

Most tarthattok szünetet; pihentesd kicsit az ujjaidat. *(Pattynek):* ...És ha tetszik neked ez a gondolat, kinöveszthetsz onnan *(a nappali szobánk közepéről)* egy szál virágot.

(22:03. Jane jó transzról számolt be, tempója gyors volt, a hangja csöndes. A szünetben mindhárman próbát tettünk az alfa állapottal, és Jane hirtelen testen kívüli projekcióban találta magát.

A lakóházunkkal nyugat felől szomszédos telken egy csodálatos, két emeletnél jóval magasabb körtefa állt. Nappali szobánk ablakából sokszor gyönyörködtünk benne. Tavaly a szomszéd ház tulajdonosa, egy vállalkozó kivágatta a fát, és autóparkolót épített a helyén. Jane most azt mesélte: az alfa állapotot alighanem csak ugródeszkának használta a kivetüléshez,

amely a múltba irányult, ehhez a fához. Rövid időre ott találta magát a fa koronájában, amint a levelek közül kandikál kifelé...

Az ülés folytatása 22:24-kor.)

Tehát: A jelképeknek képlékenynek, állandóan változó formájúnak kell lenniük. Némelyik az eredeti élmények bezárására, beburkolására szolgálhat, tehát inkább a csalás, mint a megvilágosodás eszközei. Az ilyen esetekben mindig szerepet játszik a félelem.

A félelem a tudat különböző szintjein mindig torzító lencseként viselkedik: elrejti a jelképek természetes dimenzióit, korlátként működik, akadályt képez a szabad áramlás útjában. A robbanékony jelképek felszabadító eszközként szolgálnak: kibocsátják azt, ami be volt zárva. Fizikai viharok nélkül mind megbolondulnátok.

Nem értitek eléggé a jelképek agresszív jellegét, sem az agresszivitás és a kreativitás összefüggését. Ezek korántsem ellentétes tulajdonságok; a kezdeti agresszív lökés nélkül a jelképek nem lennének oly mozgékonyak. Valami állandó környezetben léteznének.

A tudat kreatív és agresszív oldalára egyaránt szükség van ahhoz, hogy jelképeket használhasson, hogy átléphessen a lét különböző szintjeire; a tudomásotok nélkül a gondolat agresszív jellege hajtja előre az általatok nem értett valóságokba.

Mind az agresszivitás, mind a passzivitás ott rejlik a születés jelképe mögött, mert a születéshez mindkettőre szükség van. Mindkettő ott rejlik a halál jelképe mögött is, bár ezt kevésbé érthetitek. Tehetetlenség keletkezik, ha az agresszivitás és a kreativitás nem a megfelelő arányban van jelen; ha a tudat túl szigorúan csak az egyik vagy a másik irányba figyel; ha a jelképek áramlása túl gyors vagy túl lassú ahhoz az adott pszichológiai környezethez képest, amelyben épp tartózkodsz.

(22:32.) Ilyenkor szünetek állnak be. A lehető legegyszerűbben fogalmazva: van egy szinte felfoghatatlanul rövid pillanat, amikor nem-valóság lép fel; amikor a jelkép épp a mozgás és a nem mozgás között tart: a bizonytalanság pillanata. Ez természetesen sokféleképpen lefordítható, megjeleníthető. Az ilyen pillanatokban bizonyos jelképek minden szándék és akarat ellenére elveszhetnek, kihullhatnak az egyén tapasztalatai közül, és a helyükön támadt hézagot a tehetetlenség foglalja el.

Ezek a hézagok sok rendszerben a szó szoros értelmében léteznek. Több szinten is találkozhattok velük. Például olyan tudatállapotban találhatod magad, amelyben látszólag semmi sem történik; nem észlelsz semmilyen értelmezhető pszichológiai környezetet, felismerhető jelképet. A hézagok nemcsak pszichológiai vagy pszichés értelemben léteznek, hanem üres területekként a térben is. Az űrt végül új jelképek tölthetik ki. Ha elég jó megfigyelő vagy, időnként észreveheted, hogy ilyen valóság-

állapotba kerültél: amikor nem jelenik meg semmi, és a sajátodon kívül más tudat jelenlétének nincs jele.

Az ilyen üres helyeket új jelképekkel lehet betelepíteni; gyakran szolgálnak csatornákként, amelyeken keresztül új, kreatív ideák, új találmányok épülnek be. Ezeket a hézagokat tehát mások is felismerik, sötét területekként érzékelik őket. A tudati utazók számára, akik a belső valóságokat kutatják, e sötét területek ellenállás nélküli helyekként jelennek meg. Megosztatlan területeket jelképeznek, de ugyanakkor nyitott csatornákat is, amelyek önmagukban nem aktívak ugyan, de passzívan várakoznak. Márpedig bizonyos jelképek ugyanígy várakoznak arra, hogy aktivizálódhassanak.

Ezek a ti fogalmaitok szerint jövőbeli tapasztalatokat képviselnek, amelyek ma még látens formában léteznek. Ezek az üres foltok, a tehetetlenség helyei tehát bizonyos mértékig mégiscsak kreatívak, amennyiben az új jelképek itt úszhatnak be a képbe.

Most tarthattok szünetet, utána folytatjuk.

(22:43. Ebben a részben Jane ismét gyors tempót diktált. Kezem kissé remegni kezdett az igénybevételtől. Folytatás ugyanígy, 23:12-kor.)

Tehát: Befejezzük a diktálást; kérünk egy perc türelmet. *(Pauza.)*

Az alfa szint összefüggő, megosztatlan. Ott tetszés szerint hozzáférhető és felhasználható az energia. Ez az a forrás vagy tó, ahol az energiatartalékok tárolódnak, ahonnan a belsőbb és a külső Én egyaránt meríthet. Erre a területre jelek és tartalmak érkeznek a személyiség mélyebb rétegeiből.

Elhelyezkedése miatt az alfa szint kiváltképp hasznos a fizikai szervezet befolyásolásának céljaira. Már kezditek megtanulni: itt is rendkívül fontos a spontaneitás. Az, hogy milyen szándékkal lépsz be az alfa szintre, nagyban meghatározza, milyen tapasztalatokat szerzel, mert figyelmed fókusza automatikusan a meghatározott területre irányul.

Az is jótékony hatású, ha minden konkrét cél nélkül ugrasz fejest erre a szintre, mert itt hozzáférhető minden információ, amire – esetleg tudattalanul – szükséged van. Ha megtanulod földeríteni ezt a területet, más tevékenységek kiinduló bázisaként is felhasználhatod. Ha így teszel, közben a fizikai tested is jó kezekben marad.

Amikor tudatod elhagyja a testet, az alfa állapot gondoskodik róla, hogy a test jó állapotban maradjon. Ez minden esetben automatikusan megtörténik. Az előző életek azonban ennél mélyebb szinten rejlenek. Ha akarod, az alfa szintről kiindulva megpróbálhatsz halászni utánuk.

Patty: – Csak úgy, találomra? Mint amikor az ember a vízbe dobja a horgot? Vagy van lehetőség valami útmutatást szerezni?

Bizonyos útmutatásra van lehetőség, de azt is az alfa szinten lehet megszerezni, a mélyebb rétegekből kell kérni. Több gyakorlással magad is beléphetsz azokra a szintekre, ami közvetlenebb megoldás.

Patty: – És fel fogom fedezni önmagam, ha kipróbálom ezeket a különféle állapotokat?

(Mosolyogva): Te is tudod, hogy igen, különben nem kérdeznéd.

Patty: – Szeretem ezt a választ.

(Ezután körülbelül két oldalnyi, Pattynek szóló szöveg következett. Ekkorra a jobb kezem szinte teljesen elgémberedett. Félretettem a jegyzetfüzetet, és bekapcsolódtam Patty és Seth kötetlen beszélgetésébe. Seth energiája, életereje kimeríthetetlennek tűnt – beszédsebessége még ekkor is egyre gyorsabb lett. Az ülés 23:37-kor fejeződött be. A végére mindannyian kimerültünk.)

19.
Alternatív jelenek és a többszörös fókusz

574. ÜLÉS, 1971. MÁRCIUS 17., SZERDA
21 ÓRA 26 PERC

(Hétfőn nem tartottunk ülést, mert Jane-nek pihennie kellett. Ma este is nagyon álmos és ernyedt volt, de meg akarta tartani az ülést. Amikor Sethként kezdett beszélni, egész viselkedése sokkal aktívabb lett, a hangja tiszta és erős, a kiejtése precíz.)

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Tehát: Folytatjuk a diktálást, elkezdjük a következő fejezetet, amelynek ez a címe: "Alternatív jelenek és a többszörös fókusz".

Kezdjük a normális, éber tudattal: ezt mindannyian jól ismeritek. Ám ettől egy lépésre már egy másik tudatállapot található, amelybe mindannyian úgy csúsztok át, hogy nem is tudtok róla. Ezt "A-1"-nek fogjuk nevezni. Szomszédos a ti normál tu-

datotokkal, csak nagyon kevéssé válik el tőle, de mégis nagyon jellegzetes dolgok jelenhetnek meg itt, amire a normál tudat nem képes.

Ezen a szinten sok képesség kerülhet használatba, és a jelen pillanat az általatok ismert fizikai adatokból kiindulva is sokféle különböző módon élhető át. Normál tudatállapotban látjátok a testet. Az A-1-ben be tudtok hatolni valaki másnak a testébe, és gyógyítani tudjátok azt. Ugyanígy érzékelni tudjátok saját fizikai képmásotok állapotát is. Egyéni képességeitektől függően, de tudatosan, tiszta és világos elmével belülről tudjátok manipulálni az anyagot.

Az A-1 amolyan mellékszint: kilátónak is lehet használni, ahonnan kedvezőbb nézőpontból vehetők szemügyre a fizikai események. Ha ezt használod, átmenetileg megszabadulsz a test kényszerei alól, és az így nyert szabadságot felhasználhatod arra, hogy enyhíts rajtuk. A megoldhatatlannak látszó problémák, ha nem is minden esetben, de gyakran megoldhatók. Az így adott szuggesztiók sokkal hatékonyabbak. Könnyebb képeket alkotni, és a megalkotott képek mozgékonysága is nagyobb. Az A-1 tehát egy oldalirányba tett lépés, de nagyon fontos lépés.

(Pauza 21:33-kor. Jane már fölfedezte, hogy kitűnő képességekkel rendelkezik az A-1-es "mellékszinten": számára ez egy természetes módszer színtere. Ő így fogalmazta meg: – A jobb arcom mellett van egy apró figura, egy icipici kis én, akit mindenhova el tudok küldeni, és mindenfélét tudok vele

csinálni. – Ha megkérik rá, ezzel a miniatűr énjével be tud lépni mások testébe, és föl tud deríteni különféle betegségeket, azok okait, stb. Én is kialakítottam és kipróbáltam a magam technikáját, és be is tudtam hatolni például Jane térdébe.

Jane akkor kezdett fokozottan érdeklődni e lehetőségek iránt, amikor elmeséltem neki a 17. fejezet anyagából az 570. ülést – emlékszünk rá: maga Seth javasolta, hogy meséljem el –, az én ilyen irányú fejlődésemnek pedig Patty Middleton egy héttel későbbi látogatása és az alfa állapotról adott beszámolója adott ösztönzést.)

Úgy is használható, mint egy lépés a "mélyebb" tudatállapotok felé vezető úton. Tekinthető első lépcsőfoknak is. A tudat mélyebb szintjei közül bármelyik felhasználható kiindulópontként a többi szomszédos szint felé. Az A-1-es szintre könnyű belépni. Ha kedvedre való zenét hallgatsz, ha valami csöndes, nyugalmas kedvtelést űzöl, érezheted ezt a másféle érzést. Közben esetleg a rád jellemző fizikai megnyilvánulásokat is megfigyelheted: mondjuk, jellegzetesen dobolsz az ujjaiddal. Vagy teszel egy különleges mozdulatot. Esetleg szórakozottan meredsz egy pontra, vagy jobbra-balra nézelődsz...

Az ilyen fizikai jelek, megnyilvánulások segítenek megkülönböztetni ezt a tudatállapotot a megszokott, általános állapottól. Nem is kell mást tenned, mint felfigyel-

ned rá, megtanulnod a tartósítását, és máris kísérletezhetsz a használatával. Az A-1 szinten rendszerint a fizikai valóságra összpontosítasz, amennyiben a képességek többnyire a belső érzékek, az anyag és a fizikai környezet manipulációja felé irányulnak. Ezért innen különféle, ritkán hozzáférhető nézőpontokból szemlélheted a jelen pillanatot.

Érzékelheted a pillanat valóságát, ahogyan az a beleid vagy a kezed számára létezik: gyakorlással megtapasztalhatod a jelen pillanat belső békéjét és zűrzavarát, amelyek fizikai testedben egy időben érvényesülnek. Ez bámulattal és csodálkozással tölthet el, és az egység érzését válthatja ki: azt, hogy egy vagy az eleven anyaggal, amely a fizikai testedet alkotja. Begyakorolhatod, hogy intuitív módon ugyanúgy tudatosítsd belső fizikai környezetedet, ahogy a külső fizikai környezetet tudatosítod.

(Pauza 21:43-kor.) Nagyobb gyakorlattal a saját elméd tartalmai is azonnal hozzáférhetővé válhatnak számodra. Ugyanolyan tisztán látod majd gondolataidat, mint a belső szerveidet. Ebben az esetben szimbolikusan érzékeled majd őket, értelmezhető jelképek formájában. A kusza gondolatokat például gyomnövényeknek láthatod, amelyeket egyszerűen kiirthatsz.

Kérheted, hogy elméd gondolattartalma egy intenzív képpé fordítódjon le, amely jelképesen ábrázolja az egyes gondolatokat és az egész mentális tájképet – utána pedig kiveheted belőle a nem tetsző részleteket, és pozitívabb képeket illeszthetsz a

helyükbe. Ez nem azt jelenti, hogy a mentális tájképnek örökké napsütésben kell fürödnie, csak azt, hogy legyen mindig jól kiegyensúlyozott.

A sötét, jellegében komor belső tájkép figyelmeztetést jelenthet számodra, így rögtön hozzáfoghatsz a megváltoztatásához. Az említett tevékenység egyetlen olvasóm képességeit sem haladja meg, bár mindenki azt fogja tapasztalni, hogy egyes mozzanatok nehezebben megvalósíthatók, mint mások. Fel kell ismerjétek azt is, hogy gyakorlatias dolgokról beszélek. Az említett módszerrel például valóban javítani tudsz fizikai állapotodon. Sőt, ha megteszed, a belső tájkép vizsgálatakor megtalálhatod az okot is, amely a fizikai betegséget kiváltotta. *(Pauza.)*

Az érzelmek ugyanígy megvizsgálhatók. Ezek másnak, sokkal változékonyabbnak fognak mutatkozni. A gondolatokat inkább statikus képződményeknek láthatod: virágoknak, fáknak, házaknak vagy tájnak. Az érzelmek gyakrabban öltenek magukra mozgékony alakot: a víz, a szél, az időjárás, a felhők, a kavargó színek képeit. Ilyenformán minden fizikai betegséget érzékelni lehet ebben az állapotban: befelé figyelve, fölfedezve a test belsejét; aztán megváltoztathatod, amit látsz, és közben esetleg rajtakapod magad, amint belépsz a testedbe – vagy valaki másába – mint önmagad miniatűr változata, vagy mint egy apró fénypont, vagy esetleg mindenfajta alak nélkül, egyszerűen csak érzékelve a test belső környezetét.

(21:54.) Megváltoztathatod, amit meg kell változtatni, olyan módszerrel, ami épp az eszedbe jut – például odairányítod a test energiáját; behatolsz az izomzatba, és összehúzod azokat a részeit, amelyeknek erre van szükségük; módosítást hajtasz végre a hátgerinc egyes területein... Utána erről a mellékszintről, az A-1 tudatból a rád leginkább jellemző módszerrel megfigyelheted mentális gondolatmintáidat – vagy valaki máséit.

Lehet, hogy a gondolatmintákat sebesen felvillanó mondatokként vagy elmédben gyakran felbukkanó szavakként érzékeled, vagy úgy látod, mintha fekete betűk volnának, amelyekből szavak állnak össze. Az is lehet, hogy kimondott szavakat hallasz, vagy az említett "tájat" látod, amelyben a gondolatok szimbolikus képet alkotnak.

Ez mutatja meg, mely gondolatok hozzák létre a fizikai betegséget, és hogyan. Ugyanezt aztán az érzelmekkel is meg lehet tenni. Az érzelmeket például sötét és világos színek örvényléseként érzékelheted, de az is lehet, hogy csak egy rendkívüli erejű érzelem jelenik meg. Ha az érzelem nagyon erős, akkor többféle alakot is ölthet. A gondolatok és az érzelmek esetében is teljes biztonsággal választhatod ki azokat, amelyek összefüggenek a betegséggel. Ilyenformán három szinten hajtasz végre módosításokat.

Az A-1 szint kiválóan felhasználható a kreativitás, a koncentráció, a tanulás, a felfrissülés, a pihenés vagy a meditáció színtereként. Megteheted, hogy kialakítasz róla

egy képet, amely segít erre a szintre jutnod: képzelheted szobának, szép tájnak vagy kilátónak. Azt a jelképet, amely neked leginkább megfelel, úgyis spontán módon találod meg.

Most tarthattok szünetet.

(22:02. Jane azt mondta, nagyon mély volt a transz; beszédének gyorsaságát zsibbadt jobb kezem tanúsította. Annak ellenére, hogy álmos volt az ülés előtt, Jane mégis így fogalmazott: "Kristálytisztán éreztem Seth jelenlétét". Valóban különlegesen tisztán szólalt meg. Arról is tudomása volt, hogy Seth miről beszélt, pedig ezt általában nem szokta tudni.

Ez az anyag újabb példát szolgáltatott arra, milyen eredeti módon fejleszti ki Seth a gondolatokat. Kezdetben azon törtem a fejem, vajon Seth A-1 szintje nem azonos-e a Patty Middleton-féle alfa szinttel, de hamar kiderült, hogy az alfát csak kiindulásnak használta, és már jócskán túl járunk rajta.

Folytatás ugyanolyan gyors tempóban 23:21-kor.)

Tehát: Ez az állapot felhasználható mint lépcsőfok a következő tudatállapotok, a mélyebb transz felé, de még mindig a számodra felfogható valóságrendszerrel függ össze.

Ezenkívül úgy is felhasználható, mint egy lépés a szomszédos tudatszint felé, tehát ugyanazon a szinten két lépésnyire a normális valóságtól. Ebben az esetben nem a

jelen pillanat mélyebb érzékeléséhez, mélyebb megfigyeléséhez vezet, hanem egy másfajta tudatossághoz és felismeréshez: felismered azt, amit alternatív jelennek fogok nevezni.

Néhány lépésnyire el fogsz távolodni a jelentől, amelyet ismersz, és ahová érkezel, arról már volt szó ebben a könyvben: földerítheted a lehetségességeket. Ez az állapot rendkívül hasznos lehet, ha jövőbeli megállapodásokkal, a jövőt érintő döntésekkel kapcsolatos problémákat kell megoldanod. Ebben a tudatállapotban kipróbálhatsz különféle döntésváltozatokat és lehetséges eredményeik közül néhányat, és nemcsak képzeletben, hanem meglehetősen gyakorlati körülmények között. *(Pauza.)*

A lehetségességek ugyanis valóságok, a te döntéseidtől függetlenül. Tegyük fel például, hogy három választási lehetőséged van, és feltétlenül döntened kell. Az említett tudatállapotban kiválasztod az első lehetőséget. Az alternatív jelen az a pillanat, amelyben meghozod ezt a döntést. Miután döntöttél, a jelen megváltozik, te pedig tisztán érzékeled, miként változott meg, milyen jövőbeli események és cselekedetek következnek döntésed nyomán ebből az alternatív jelenből.

(22:30.) Ugyanígy jársz el a többi lehetséges döntéssel, ugyanebből a tudatállapotból kiindulva. A módszerek minden esetben azonosak. Meghozod a döntést. Utána a tetszésed szerinti módszerrel tudatosítod a testedben keletkező fizikai következményeket. Belépsz a testedbe, ugyanúgy, ahogy korábban gyógyító céllal tetted.

Kellő érzékenységgel észlelni fogod, hogy a döntés milyen fizikai következményeket váltott ki – hogy a test állapota változatlan maradt-e, hogy fokozódott-e az egészségérzete, vagy esetleg komoly gondok következnek a döntés nyomán.

Ugyanezzel a módszerrel földerítheted a döntés mentális és érzelmi vonatkozásait, utána pedig "kifelé" fordíthatod figyelmedet, hogy megvizsgáld az alternatív jelenből kibontakozó környezetet. A mentális következmények vizsgálatakor eseményeket látsz. Lehet, hogy nagy erővel hatnak rád, de az is lehet, hogy éppen csak látod őket. Megeshet, olyan erős érzékleteket váltanak ki belőled, hogy átmenetileg önmagadról is megfeledkezel, de ha rendszeres kapcsolatot tartasz fenn ezzel a tudatszinttel, akkor ez ritkán fog bekövetkezni. Rendszerint nagyon pontosan tudni fogod, mikor mit teszel.

A helyzettől függően megteheted ugyanezt annak érdekében is, hogy kikutasd, milyen hatást vált ki a döntésed másokra nézve. Utána visszatérhetsz a normál tudatállapotba, ismét áthaladva a kiinduló, A-1-es állapoton. Némi pihenés után visszatérsz, megvizsgálod a második döntési lehetőséget, majd ugyanezt az utat bejárva a harmadikat is. Végül, természetesen már normál tudatállapotban, meghozod azt a döntést, amelyet a szerzett információk és tapasztalatok alapján a legjobbnak tartasz.

(22:36.) A nevek nem sokat számítanak. Az egyszerűség kedvéért nevezzük ezt a tudatszintet "A-1-a"-nak.

Van ugyanis egy A-1-b szint is, amely szomszédos emezzel, szintén egy alternatív jelenből indul ki, és sok egyéb célra használható.

(Pauza.) Erre a szintre közönséges halandó nem könnyen jut el: ez a csoportos jelen szintje, ahol a tömeges lehetségességek, a civilizáció fejlődése, az egész emberiségre kiható ügyek vizsgálhatók. Rendkívül üdvös volna ez a politikusok, az államférfiak számára, de alkalmas a lehetséges múltak kutatására is. Ezen a szinten lehetne hatékonyan tanulni a régi romokkal, a letűnt civilizációkkal kapcsolatos dolgokat, de csak akkor, ha abban a lehetséges múltban történik mindez, amelyben ezek a civilizációk léteztek.

A következő szomszédos szint az A-1-c, amely az előbbi meghosszabbítása; itt nagyobb a cselekvési szabadság, a mozgékonyság, több a tapasztalat. Itt bizonyos mértékig részt lehet venni a megfigyelt eseményekben. Ennél a pontnál mélyebben nem érdemes behatolni ide, mert általában nem kerültök kapcsolatba velük, és olyan valóságokhoz vezetnek, amelyeknek a tiétekhez alig van köze. Ezek túlságosan távoli tudatállapotok; átlagos körülmények között ez a legtávolabbi pont, ameddig a jelenlegi tudatotok ebben az irányban eljuthat,

Számotokra az első tudatállapot, az A-1-a a leghasználhatóbb, legkönnyebben elérhető, de gyakran előfordul, hogy szoktatnod kell magad az A-1-es szinthez, mielőtt megtennéd a következő lépést. Ez a szint a maga korlátai között is tág teret kínál a

kiterjeszkedéshez. Ha használod, kideríthetted például, "mi történt volna, ha ezt vagy azt teszem". Ne feledd, hogy ezek szomszédos szintek, vízszintesen helyezkednek el egymás mellett.

(22:47.) Közvetlenül az A-1 alatt találjátok az A-2-t, amely valamivel mélyebb állapot, ha megmaradunk a függőleges irányra alapuló hasonlatnál. Ez az A-1-nél kevésbé irányul a fizikai valóságra. A tudatotok azonban még itt is tiszta és világos. Ezt az állapotot használhatjátok a múlt kutatására a saját viszonyítási rendszeretekben, tehát azon a lehetséges rendszeren belül, amelyet ismertek.

Itt válik ismertté számodra saját reinkarnációs múltad, és ha valamely betegségednek az A-1 szinten nem tudtál a végére járni, az A-2 szinten kideríthetted, hogy a betegség egy előző életedben vette kezdetét. Ezt az állapotot a légzés lelassulása, más parancs híján az alacsonyabb hőmérséklet, a hosszabb alfahullámok, az alacsonyabb frekvencia jellemzi.

Ezen a szinten még megvan a környezettel való tudatos, éber kapcsolat. A hatékonyság kedvéért ezt lehet korlátozni, de nem szükséges. Sok esetben például a szem is nyitva marad, bár lehunyt szemmel könnyebb lehet. Finomabbá válik az érzékenység. Az A-1 szinttel kapcsolatban ismertetett módszerek használata nélkül is megjelennek a múltbeli személyiségek mentális, fizikai és érzelmi vonatkozásai.

(22:55.) Ezeket sokféle módon lehet érzékelni, attól függően, hogy milyen az egyén, aki erre a szintre jutott. Ez a szint alkalmas arra, hogy fölfedezd egy idea eredetét a múltban, hogy megtalálj valamit, ami elveszett, már amennyiben a ti lehetséges rendszeretekben található.

Közvetlenül az A-2 alatt található az A-3. Ennek is van kiterjesztése, amely a csoportos, tömeges ügyekkel foglalkozik – a földterületek mozgásával, az általatok ismert bolygó történetével, az itt élt fajok, az állatvilág történetével, a földgáz- és szénrétegekkel meg a különböző földtörténeti korokkal, amelyek mind megváltoztatták a bolygót.

Most tarthattok szünetet.

(22:59. Jane ismét nagyon jó transzról beszélt. Sok képet érzékelt, de most nem tudta őket szavakkal elmesélni. Kezem egészen megmerevedett az írástól; emiatt aztán nem is folytattuk az ülést, bármennyire szerettem volna.

Seth – mondta Jane – már előkészített egyéb "útmutatásokat" is, amelyek a bal és jobb oldallal mint iránnyal kapcsolatosak; az analógiák szintjén még alig indult el errefelé, de már mindent előre eltervezett. Jane "látta" ezeket az irányokat. A lehetségességekkel álltak összefüggésben.

Jane elmondta: ha folytattuk volna az ülést, Seth a tudomásunkra hozza, hogy Patty Middleton múlt heti látogatása azóta készülődött, amióta 1970

szeptemberében Philadelphiában megismerkedtünk egymással. Seth tudta: nagy a valószínűsége annak, hogy Patty jelen lesz, amikor ő a könyvének a tudatállapotokkal foglalkozó részén dolgozik. Ez megerősíti feltevéseimet Patty látogatásának időzítésével kapcsolatban; ld. a 18. fejezetben, az 573. ülés szövege elé írt jegyzeteimet.

Ez nem azt jelenti, hogy Patty látogatása eleve elrendelt utazás volt. A szabad akarat mindig érvényesül. Patty egyszerűen csak "észrevette": ez jó alkalom arra, hogy meglátogasson bennünket, és úgy döntött, hogy megragadja az alkalmat. Seth pedig felhasználta Pattynek az alfa szinttel kapcsolatos információit, hogy ezek segítségével indítsa el az A-1, A-1-a, A-2 stb. szintről szóló saját ismertetését.)

575. ÜLÉS, 1971. MÁRCIUS 24., SZERDA
21 ÓRA 03 PERC

(Az utóbbi néhány ülésen megfigyelt, rendkívül intenzív megnyilvánulásokhoz képest Jane beszéde ma este többnyire csöndes és visszafogott volt.)

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Tehát: folytatjuk a diktálást.

Az A-4 az anyagi képződmények alatti szint, ahol ideák és eszmék érzékelhetők, bár a megfelelőik nem jelennek meg az általatok ismert fizikai valóságban.

Erről a szintről származik a legmélyebb inspirációk többsége. Ezeknek az ideáknak és eszméknek megvan a maguk elektromágneses identitása, ezen a tudatszinten mégis "jelképes táj" formájában jelennek meg. Ezt nehéz elmagyarázni. A gondolatok például nem pszeudo-képekként jelennek meg, nem törekednek pszeudo-materializációra, mégis nagyon elevenen érezhetők, érzékelhetők, az agy egyes részei képesek befogadni őket – éspedig azok az agyi területek, amelyek látszólag nincsenek használatban, amelyeknek működésére a tudomány még nem találta meg a magyarázatot.

Ezek az ideák és eszmék nyilvánvalóan a tudatból származnak. Olyan, kezdetleges, embrionális fejleményeket képviselnek, amelyek vagy bekövetkeznek a fizikai valóságban, vagy nem. Ezeket érzékelheti is az adott személy, meg nem is. Az érintett személyiség jellemző érdeklődési köre és képességei sokban közrejátszanak abban, hogy felismeri-e ennek a tudati szintnek a valóságait.

(Pauza 21:16-kor. Jane hosszasan hallgatott, míg egy szirénázó tűzoltóautó elrobogott a ház előtt.)

A rendelkezésre álló anyag azonban sok lehetséges rendszer építőköveit képviseli. Nyitott terület ez, amelyhez sok dimenzióból hozzá lehet férni. Gyakran álomállapotban válik elérhetővé. Gyökeres újítások, világrengető találmányok – mind itt várakoznak, hogy úgy mondjam, ebben az óriási tározóban. Az erőteljes személyes "átváltozások", fordulatok is gyakran erről a szintről indulnak ki. *(Pauza.)*

Mármost akárkivel megtörténhet, hogy áthalad ezeken a szinteken, és közben észre sem veszi, viszonylag érintetlen marad. A személyiség általános céljai, szándékai határozzák meg az érzékelés, a megértés mértékét. Az említett anyag a tudat összes felsorolt szintjén hozzáférhető, de birtokba kell venni: akár tudatos, akár tudattalan vágy által. Ha ilyen nincs, akkor a rendelkezésre álló képességek, lehetőségek egyszerűen észrevétlenek, kihasználatlanok maradnak.

(21:25.) A tudatállapotok egyébként egymásba is olvadnak; nyilvánvaló, hogy a különböző mélységek fogalmát csak az egyszerűség kedvéért használom. Az egótól, az éber tudattól, a külső valóságra összpontosító külső Éntől elindulva ezek az állapotok széles, felfedezésre váró síksághoz hasonlíthatók. Mindegyik nyitott tehát a szomszédos, tágas területek felé, és érdeklődésedtől, vágyaidtól függően sok "ösvényen" elindulhatsz.

Ahogy a hétköznapi, éber állapotban egy teljes világmindenségre való fizikai adatot érzékelsz, ugyanúgy ezekben a más tudatállapotokban is bonyolult, változatos és eleven valóságokat érzékelhetsz. Ezért olyan nehéz megmagyarázni a bármely adott valóságban meglévő lehetséges tapasztalatokat. *(Hosszú pauza.)*

Az A-5 olyan dimenziót nyit meg, amelyben legalábbis elméletben kapcsolatba lehet lépni bármely személyiség lényegi tudatával. Ez nemcsak azt jelenti, hogy a ti fogalmaitok szerint múltbeli személyiségekkel lehetséges a kommunikáció, hanem a jövőbeliekkel is. Ezt a tudatszintet rendkívül ritkán éritek el. A médiumok többsége sem ezt a szintet használja. Olyan találkozóhely ez, ahol a bármely korból, helyről, lehetséges rendszerből való személyiségek a valamennyiük által megértett, egyértelmű fogalmak használatával kommunikálhatnak egymással.

Mivel a múlt, a jelen és a jövő nem létezik, ez a szint a tudat kristálytiszta kommunikációjának szintje. Az itt tartózkodók természetesen mélyreható tudást birtokol-

nak saját hátterükről és sorsukról, de sokkal tágabb perspektíva is rendelkezésükre áll, amelyben az egyéni és történelmi hátteret egy nagyobb, érzékelhető egész részeiként látják.

(21:35.) Ezen a szinten az üzenetek a szó szoros értelmében átvillannak az évszázadokon, egyik nagy férfitól vagy nőtől a másikig. A jövő beszél a múlthoz. A nagy művészek mindig is képesek voltak ezen a szinten kommunikálni, és életükben javarészt ezen a tudatszinten működtek. Csak személyiségük legkülső része hajolt meg a történelmi kor kényszerei előtt.

Akik elérik ezt az állapotot, és használni is tudják, azok számára a legtisztább a kommunikáció. Meg kell értenetek, hogy a kommunikáció minden irányban működik. Leonardo da Vinci például tudott Picassóról. Vannak nagy férfiak és nők, akik megmaradnak az ismeretlenségben. Kortársaik nem vesznek róluk tudomást. Eredményeik vagy félreértés áldozataivá válnak, vagy fizikailag megsemmisülnek, de ezen a tudati szinten ők is részesei a kommunikációnak, és a létezés egy másik szintjén eredményeik elismerést nyernek.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ezen a tudatszinten csak a legnagyobbak osztoznak. *(Pauza.)* Alapkövetelmény az egyszerűség, s ebből fakadóan az emberi fogalmak szerint legalábbvalóak is kiveszik részüket a kommunikációból. Egy véget nem érő beszélgetés zajlik a világmindenségben, méghozzá igen tartalmas és jelentő-

ségteljes beszélgetés. *(Hosszú pauza.)* Múltatok és jövőtök szereplői is részt vesznek jelen világotok alakításában, és ezen a szinten megtárgyalnak minden problémát, amely felmerült vagy fel fog merülni. Ez a kommunikáció lényege. Erre a szintre általában az alvás mély, védett szakaszában vagy váratlan, spontán transzállapotban kerültök. Hatalmas energia keletkezik.

Most tarthattok szünetet.

(21:47. Jane tudott róla, hogy tempója az idő nagy részében eléggé lassú. Folytatás gyorsabb tempóban 22:05-kor.)

Tehát: Az e tudatállapotokban szerzett információt le kell fordítani a normális, éber tudat számára, ha arra van szükség, hogy tudatosan felidézhető legyen az emlékezetből.

Sok esetben az éber Én számára tudattalan marad az emlék, de a tapasztalat mégis gyökeresen megváltoztathatja az egyén életének struktúráját. A katasztrofális lépések elkerülhetők az ilyen belső kommunikáció révén, akár tud róla az ego, akár nem.

E különböző szinteken szerzett tapasztalatok jelképes értelmezést nyerhetnek. Átalakulhatnak képzelgéssé, de akár irodalmi vagy képzőművészeti alkotássá is, anélkül, hogy a tudatos Én tudná, honnan származnak. Nos, e különböző tudatállapotok bármelyikében más jelenségek is megfigyelhetők – például gondolatformák, energiamanifesztációk, a személyes tudatalatti és a kollektív tudattalan kivetülései.

Ezek bármelyike vagy akár mindegyik ölthet jelképes formát, és az illető egyén belső beállítódásától függően tűnhet jótékonynak vagy ártalmasnak. Teljesen természetes jelenségnek lehet tekinteni őket; irányultságuk a leggyakrabban semleges.

Sok esetben kezdetleges formák ezek, amelyek a velük találkozó személyiségtől kapják energiájukat. Tevékenységük jellege tehát a személyiségből vetül ki ezekre az aránylag passzív materializációkra. A velük találkozó személynek nem kell mást tennie, mint elfordítani róluk a figyelmét, máris "deaktivizálta" őket. Ezzel nem azt állítom, hogy a jelenség nem valóságos. Egyszerűen csak más a fajtája és a mértéke.

Van némi saját energiája, de ahhoz, hogy kölcsönös kapcsolat létesüljön, szüksége van a szemlélőtől származó pótlólagos energiára is. Ha egy ilyen materializáció fenyegetőnek mutatkozik, egyszerűen békét kell kívánni neki, és elfordítani róla a figyelmet. Fő mozgató energiáját abból meríti, ha figyelsz rá: a figyelem intenzitásából és a fókusz minőségéből. Ezeken a tudatszinteken utazgatva nem viheted magaddal a fizikai lét alapfeltevéseit. Vess le magadról annyit, amennyit csak tudsz közülük, különben megtörténhet, hogy félreértelmezed tapasztalataidat. *(Pauza.)*

Vannak tudatrétegek ez alatt a szint alatt is, de itt a legerősebb az a tendencia, hogy egyik szint átolvadjon a másikba. A következő szinten például lehetséges olyan tudatokkal kommunikálni, akik a ti fogalmaitok szerint sohasem nyilvánultak meg anyagi formában – olyan személyiségek, akiknek sem a jelenetekben, sem a jövőtök-

ben nincs fizikai valóságuk, de mégis kapcsolatban állnak a ti valóságrendszeretekkel mint őrzők és gondviselők.

Szinte minden, e szintről származó élmény jelképes formában jelenik meg, különben semmit sem jelentene számodra. Az élmények valamilyen formában mind a nem fizikai élethez, a nem testi tudathoz és formákhoz, a tudatnak az anyagtól való függetlenségéhez kapcsolódnak. Ezek a tapasztalatok mindig támogató, megerősítő jellegűek. Gyakran fordulnak elő testen kívüli élmények, amelyekben a kivetítő egyén a földi környezettől eltérő világban, elbűvölő szépségű, pompás helyen találja magát.

A környezet "anyaga"* a kivetítő egyén elméjéből szárazik, és például azt jelképezheti, hogy milyennek képzeli az illető a halál utáni életet. Megjelenhet egy vagy több Beszélő, olyan alakban, amely a kivetítő egyén számára a legelfogadhatóbb, legyen az isten, angyal vagy apostol. Erre a szintre az ilyen élmények a legjellemzőbbek. *(Pauza.)*

A kivetítő képességeinek és megértési szintjének függvényében ennél részletesebb üzeneteket is kaphat, és teljesen egyértelmű, hogy a Beszélők valóban nagyobb

* Seth itt is a "stuff" szót használja; ld. az első kötet 104. oldalán olvasható lábjegyzetet. – A ford.

identitások jelképei. Egyesek tisztábban értik a kommunikációt. Az ő számukra világossá válik a nem fizikai Beszélők valódi kiléte.

E környezetben mélyebb kivetítések is lehetségesek. Ebben az állapotban a történelmi múlt és a jövő széles panorámája tárulhat fel. Mindezeket a tudatszinteket átjárja a sokféle kommunikáció, amely az érintett személyiség szándékaitól függően követhető.

(22:33.) A molekuláris szerkezetek is kiküldik sajátos üzenetüket, de ha nem vagy ráhangolódva ennek érzékelésére, akkor állandó, értelmetlen zajnak is tarthatod. E tudatszintek mindegyikén egyetlen pillanat alatt át lehet utazni anélkül, hogy észrevennéd, másfelől viszont, legalábbis elméletben, egész életedet is eltölthetnéd egyetlen ilyen szint földerítésével.

Az is lehetséges, hogy számos, nagyon is érvényes élményed van, teszem azt, a négyes szintről, de az első háromról tudomást sem szereztél. Ezek a szintek azok számára léteznek, akik ismerik, és tudják, hogyan kell használni őket. Sokan teljesen spontán módon találják meg a maguk módszerét. A vízszintes síkon szomszédos szintek különféle alternatív valóságokba visznek el, egyre távolabb a saját valóságodtól. A legtöbb ilyen szinten olyan rendszert találsz, ahol az általatok ismert élet és halál nem létezik, ahol az időt súlyként érzékeled; ahol az alapfeltevések annyira kü-

lönböznek a tieitektől, hogy ottani tapasztalataidat másnak, mint fantáziálásnak, el sem tudod fogadni.

Ezért aztán nem is nagyon valószínű, hogy ebbe az irányba fogtok utazgatni. Egyesekben beépített belső akadályok lépnek működésbe. Hiszen még a ti univerzumotokból az antianyagból álló univerzumba való kivetítés is rendkívül nehéz. Az ottani elektromágneses körülmények még a gondolataitokat is kedvezőtlenül befolyásolnák – holott elméletben az egyik ilyen szomszédos szinten az efféle kivetítés is megvalósítható.

Most szünetet javaslok.

(22:42. Jane kitűnő transzról számolt be, beszéde most gyorsabb volt. Az ülés folytatása 22:55-kor.)

Álomállapotban gyakran látogattok el olyan tudati területekre, ahová spontán módon zuhantok be, és reggel csak valami fantasztikus álomra emlékeztek. A tudatnak minden részét és tevékenységét használnia kell, ugyanúgy, ahogyan a testnek. Amikor alusztok, tudatotok ezekbe az irányokba fordul, és a különféle szinteken, akarva-akaratlanul, kis részleteket érzékel a hozzáférhető valóságokból. Ez bizonyos mértékig a normál fizikai tudattal is megtörténik, miközben mindennapi tevékenységeteket végzitek. Az alternatív jelenek, amelyekről beszélek, nem az egyetlen objektív jelen

érzékelésének alternatív módszerei. Sok alternatív jelen létezik, és ezek közül csak az egyikre összpontosítotok.

Ha azonban figyelmedet ingadozni, hullámozni hagyod, gyakran kerülhetsz olyan tudatállapotba, amelyben átmenetileg megpillanthatsz egy alternatív jelent. A teljes Én, a lélek tudja saját valóságosságát az összes ilyen rendszerben, te pedig, mint a lélek része, ugyanerre az ön-tudatosításra, a fejlettségnek ugyanerre a fokára törekszel.

Ha kellő gyakorlatra tesztek szert, álomállapotban sem sodródtok majd akarva-akaratlanul egyik tudatszintről a másikra, hanem érteni és irányítani fogjátok ezeket a tevékenységeket. A tudat a lélek sajátossága: eszköz, amely változatos célokra használható. Nem vagy azonos a tudatoddal. A tudat olyasvalami, ami hozzád és a lélekhez tartozik. Most tanulod a használatát. Amennyire érted és használod tudatod különféle képességeit, annyira érted meg saját valóságodat, míg végül a tudatos Én igazán tudatossá válik.

Azért lesztek képesek érzékelni a fizikai valóságot, mert érzékelni akarjátok, tudva azt, hogy ez csupán egy a sok valóság közül. Nem kényszerültök majd arra, hogy merő tudatlanságból ezt az egyet érzékeljétek.

(23:02.) Vége a diktálásnak. Most fölteheted a kérdéseidet, ha vannak, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy tetszik.

– Remélem, foglalkozol majd a könyvben azzal a kérdéssel, amiről Jane meg én ma este vacsora közben beszélgettünk: hogy voltaképpen mit látsz olyankor, amikor emberek csoportjához beszélsz – amikor mindannyiunkra mint ebben az időben és térben tartózkodó egyénekre összpontosítasz.

Gondom lesz rá, hogy megkapd a választ. Érzékelésemmel a könyv első fejezeteiben foglalkoztunk már, de nem épp ebben az összefüggésben...

(Az 1971. február 9-én tartott ESP-csoporton Seth nagyszerű ismertetést adott érzékelésének arról az aspektusáról, amelyre most rákérdeztem. Azóta is arra szerettem volna megkérni, hogy szóljon erről bővebben a saját könyvében. Az alábbiakban ideírok néhány részletet az említett csoportfoglalkozásból; a jegyzetelést a szokásos módszerrel végeztem.

Tehát (tréfásan): *<u>Tőlem</u> még sosem kérdezte meg senki, milyen az, amikor <u>én</u> vagyok transzban. Transzban lenni egyszerűen csak annyi, mint intenzíven összpontosítani egy pontosan meghatározott valóságterületre. Ennek érdekében kivetem vagy kivetítem magamból itteni önmagam egy részét, mert én a személyiségemből nagyobb területeket tudok használni, mint amennyit ti jelenleg önmagatokból ismertek. Ezt tudatosan teszem, de mégis, mint már említettem, amikor itt vagyok, eléggé nehéz rátok néznem, és azzal az Énnel tartanom kapcsolatot, amellyel a jelen pillanatban önmagatokat azonosítjátok,*

mert én a teljes egészet látom. Tehát részemről némi gyakorlottságot igényel, hogy behatároljalak benneteket abban a térben és időben, amely ismerős számotokra.

Nektek arról az Énről van tudomásotok, aki egy meghatározott, hóviharos estén itt ül a szobában; a csoport egyes tagjai jelen vannak, mások távol maradtak, és vannak új tagok is. Én ismerem Énjeitek belső részeit is, amelyekről ugyan nektek is tudomásotok van, de az ego elrejti előletek, ezért állandóan ilyesformán kell emlékeztetnem önmagamat: "Igen, persze, a mi velencei hölgyünk [Seth ezt a szeretetteli megnevezést használja a csoport egyik tagjára] *azt hiszi, hogy itt ül ebben a konkrét szobában, ebben a konkrét időpontban, és fekete ruhát visel.*

Én viszont ismerem velencei hölgyünk különböző életeit, különböző megnyilvánulásait, amelyek mindegyike egyszerre létezik. Állandóan észben kell tartanom, hogy ő nem tud ezekről, ha tehát hozzá beszélek, olyan meghatározásokkal kell élnem, amelyek jelentenek valamit a számára.

Bizonyos mértékig közvetítőként működöm Énetek egyik része és a többi rész között, amennyiben emlékeztetlek arra, mik is vagytok valójában. Ma este sokat foglalkoztatok a halál gondolatával. Én magam sokszor voltam már nagyon is eleven hulla, és ami azt illeti, ti is. Énetek belső részei jól tudják ezt. Több sírból keltetek már fel, mint amennyire emlékeztek – és sokan kö-

zületek még annál is többször fogtok feltámadni. Miért aggódtok tehát jelenlegi életetek igazolása miatt?

Seth beszéde mostanra jelentősen felgyorsult; a továbbiakban eleven eszmecserét folytattunk a témáról. A beszélgetést meg sem próbáltam följegyezni.)

Biztosan tetszeni fog a könyvem, ha elolvasod.

– Már most is tetszik. (Rövid eszmecsere után):

Most tehát nyugodalmas jó éjszakát kívánok...

– Jó éjt, Seth, és nagyon köszönöm. (23:05.)

576. ÜLÉS, 1971. MÁRCIUS 29., HÉTFŐ
21 ÓRA 17 PERC

(Jane március 26. és 28. között az Elmira Star Gazette *hasábjain, a* Közlemények *rovatban meghirdette írói tanfolyamát. Régóta dédelgetett terve volt ez. A hirdetés eredményeképpen ma már telefonált is néhány jelentkező; még este 9-kor is befutott egy hívás, amikor már az ülés kezdetére vártunk.*

Seth néhány megjegyzést fűzött a dologhoz, bár nem kértük erre.)

Tehát: Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Ami a más embereknek nyújtott segítséget illeti, Ruburt sokkal többet segíthet az érzékelési csoporttal vagy egy másik hasonló jellegűvel. Nem azt mondom, hogy ne indítson írói tanfolyamot. Tegye azt, amit jónak lát. Úgyis ugyanazokat a gondolatokat használja, legföljebb más módszerekkel. Azok számára, akik az írói tanfolyam miatt jelentkeztek, ez mindenképpen csak ürügy. Érzik, hogy sok területen fejlődniük kell.

(Furcsa mód az írói tanfolyamra való felhívás hatására megnövekedett az ESP-csoport iránti érdeklődés is. Jane kissé aggódott az ESP-csoport felduzzasztása miatt, mert már így is alig fértek el a lakásban. Elmondta: ha ezekre a problémákra gondol, "örömteli szorongást" érez.)

Tehát: Kérünk egy perc türelmet. *(Pauza.)* Az ötletek – a tiéd az ülésekkel kapcsolatban, Ruburté a többi kísérletre vonatkozóan – egyaránt nagyon jók.

Ruburt rendszeres csoportjai nem lehetnek nagyobbak. Léteznek fizikai korlátok. Vannak kevésbé megfogható korlátok is a részt vevő emberek együttműködésével kapcsolatosan. De vannak egyéb lehetőségek, amelyekre nem gondoltatok.

(Hosszú pauza 21:27-kor.) Tehát: Kérünk egy kis türelmet, utána folytatjuk a diktálást. Később kérdezhetsz az anyaggal kapcsolatban.

A tudat itt tárgyalt, különböző szintjei látszólag nagyon eltérhetnek a normális, éber tudattól. Pedig a szétválasztás nagyon önkényes. A különböző tudatállapotok mind a saját lelketek különböző jellemzőit, irányait képviselik; erre utaló jelek és tanúbizonyságok, árnyékok és tükröződések az általad ismert tudatban is fellelhetők. Tehát még a normális, éber tudat sem mentes a másféle létezés minden nyomától, a másfajta tudatosság minden fajtájától. Csak azért nem találkoztok ezekkel rendszeresebben, mert az éber tudatot korlátok között használjátok.

Pedig mindig jelen vannak. Ha a nyomukba eredsz, fogalmat alkothatsz a többi irányról, az említett többi szintről. Gyakran megesik például, hogy látszólag összefüggéstelen szimbólumok vagy képek bukkannak fel elmédben. Általában nem veszel róluk tudomást. Ha ehelyett felfigyelnél és összpontosítanál rájuk, könnyűszerrel követhetnéd őket a többi tudatszintre, legalábbis az A-1-re és az A-2-re.

(21:35.) Ha megteszed, a jelképek vagy képek változását figyelheted meg, úgyhogy csekély hasonlóságot fedezhetsz fel például az első kép és a következő között. A köztük fennálló kapcsolat merőben intuitív, asszociatív és kreatív. Gyakran pár percnyi gondolkodás árán megfejtheted, hogy ez vagy az a kép miért alakult át a másikká. Megtörténhet, hogy egyetlen kép egy egész mentális tájjá nyílik szét, de egyiket sem ismered fel, ha nem figyelsz fel az első jelekre, amelyek oly közvetlenül a

jelen tudat szintje alatt húzódnak meg, hogy szinte átlátszanak a felszínen, ha hajlandó vagy észrevenni őket.

Az alternatív fókusz pusztán olyan állapot, amelyben a szokásostól eltérő irányba fordítod figyelmedet, hogy más, teljesen érvényes valóságokat érzékelj, amelyek a tiéddel párhuzamosan léteznek. Meg kell változtatnod érzékelésedet, ha olyan valóságot akarsz érzékelni, amely gyakorlatilag nem alkalmazkodik az anyagi formák világához. Valahogy úgy, mintha nem egyenesen előre néznél, hanem a szemed – vagyishogy az elméd – sarkából kukucskálnál. *(Pauza.)*

Az alternatív fókusz használatával, némi gyakorlattal lehetséges mindazoknak a fizikai alakzatoknak az érzékelése, amelyek a tér egy bizonyos részét kitöltötték vagy – a ti fogalmaitok szerint – ki fogják tölteni. Álomállapotban ellátogathatsz egy helyre, és olyannak láthatod, amilyen háromszáz évvel ezelőtt volt, vagy ötszáz év múlva lesz, de sosem jössz rá, hogy az álom mit jelent. Neked úgy tűnik, hogy a teret egyszerre csak egy tárgy töltheti be; a tárgyat el kell mozdítani ahhoz, hogy helyet teremts egy másik számára.

Érzékelésed ehhez képest változik meg. Az alternatív fókusszal megszabadulhatsz az alapfeltevésektől, amelyek általában őrzik, irányítják és korlátozzák érzékelésedet. Képes vagy távolabb lépni a pillanattól, amelyet ismersz, amelyet megszoktál, aztán pedig visszatalálni hozzá. A tudat csak úgy tesz, mintha meghajolna az idő

ideája előtt. Más szinteken viszont élvezi az ilyen fogalmakkal való játékot, és fölfedezi az idő összefüggésein kívül létező hatalmas egységet – például azáltal, hogy különböző évszázadok eseményeit összekeveri; a történelmi és az egyéni környezetet vizsgálva kiemeli őket az idő keretei közül, s ezáltal harmóniát, kapcsolódási pontokat derít fel.

Ezt is álomállapotban teszed. Ha ébren nem foglalkozol ilyesmivel, annak az az oka, hogy tudatodat túlságosan rövid pórázon tartod. Most tarthattok szünetet.

(21:48. A tempó gyors volt. Folytatás 22:05-kor.)

Tehát: Mint azt e könyvben kevéssel korábban már említettem, a normális, éber tudatod folyamatosnak tűnik számodra, általában nem figyelsz fel az üres területekre, pedig tudatod erősen fluktuál. Tudatod nagy mértékben csak önmaga és érzékletei emlékeit őrzi. A normál tudat számára tehát úgy fest a dolog, mintha nem is léteznének másfajta tudatok, sem más tudatállapotok, tudati szintek. Ha "üres területeket" talál és "visszatér", azonnal kitörli annak emlékét, hogy egy pillanatra nem működött.

Elfelejti, hogy megbotlott. Nem veheti észre az alternatív tudatot, amíg azonos önmagával, hacsak a megfelelő módszerekkel rá nem veszed, hogy magához térjen az emlékezetkiesésből.

(22:13. Az ülés előtt elfelejtettük Willyt, a macskát áttenni a másik szobába, és most felugrott Jane ölébe, úgyhogy félre kellett tennem a jegyzetfüze-

tet. Willy dorombolni kezdett, miközben kiraktam a műterembe. Jane közben a transzban türelmesen várakozott.)

A tudat, mintha ugróiskolát játszana, ki-beugrál a valóságban. Néha eltűnik, csak ti nem veszitek észre. Ilyenkor másfelé irányul a figyelmetek: mini álmokat vagy hallucinációkat láttok, vagy esetleg asszociatív és intuitív gondolatfolyamatokat, amelyek jócskán túlmennek a normál fókusz hatókörén.

Ezekben a kihagyásokban is érzékelsz, csak másfajta valóságokat, és a normál, éber tudatállapottól eltérő tudattal. Amikor visszatérsz, elveszíted a fonalat. A normál, éber tudat úgy tesz, mintha nem is lett volna semmiféle kihagyás. Ez változó mértékben, bizonyos rendszerességgel megy végbe, óránként tizenöt-ötven esetben, attól függően, hogy éppen mivel foglalkozol.

Sokan olykor rajta is kapják önmagukat, mert az élmény olyan erős, hogy mintegy átugorja a hézagot; az érzékelés olyan intenzív, hogy a normális, éber tudat is tudomást szerez róla. A fizikai tudatnak nagy szüksége van ezekre a szünetekre. Ügyesen, szervesen átszövik tudatotokat, és hozzájárulnak a lelki és érzelmi atmoszféra színeihez. *(Pauza.)*

A normális, éber tudat is át- meg átszövi ezt a mérhetetlen védőhálózatot. Belső élményeitek oly összetettek és bonyolultak, hogy szavakkal szinte lehetetlen leírni őket. A normális, éber tudat megtartja ugyan az önmagára vonatkozó emlékeket, de

nyilvánvalóan nem őrzi álladóan az összes emléket. Úgy szokás mondani, hogy az elmúlt események emléke lemerül a tudatalattiba. Ennek ellenére eleven marad, és ha azt mondom: eleven, ez azt jelenti, hogy valóban él, valóban aktív, bár nem áll figyelmetek fókuszában.

Személyiségetek belső részei minden álmotok emlékét is őrzik. Ezek egy időben léteznek, és – képletesen szólva – a magasban függenek, mint fényszórók egy sötét város fölött: a psziché különböző részeit világítják meg. Az emlékrendszerek mind kölcsönhatásban állnak egymással. Ugyanilyen módon őrzitek elmúlt életeitek emlékét: mindegyik teljes, és mindegyik kihat az egész emlékrendszerre.

(Pauza 22:23-kor.) A tudati "üres foltok" időszakaiban vagy bizonyos fluktuációk esetén gyakran érzékelitek ezeket az emlékrendszereket. A tudatos elme rendszerint nem fogadja el őket. Amikor a személyiség ráébred, hogy más valóságok is léteznek, és másfajta élményeket is szerezhet a tudat által, akkor működésbe hozza bizonyos képességeit. Ezek megváltoztatják az elektromágneses kapcsolatokat az elmében, az agyban, sőt az érzékelő mechanizmusokban is. Összekapcsolják az energiatartalékokat, tevékenységi útvonalakat jelölnek ki, hogy a tudatos elme fokozottabban érzékeny legyen az ilyen tapasztalatokra. A tudatos elme felszabadul önmaga alól. Átalakuláson megy keresztül, és nagyobb képességekre tesz szert. Fokról-fokra többet ér-

zékel a lényegből, mielőtt bezárná magát előtte. Immár nem rémülettel érzékeli az átmeneti "üres foltokat" mint a nemlét bizonyítékait.

A korábban említett fluktuációk gyakran csak pillanatnyiak, mégis igen jelentősek. A tudatos elme jól ismeri saját fluktuáló állapotát. Ha egyszer rávezeted, hogy szembenézzen vele, nem káoszt – vagy ami még rosszabb: nemlétet – fog találni, hanem önnön képességeinek és erejének forrását. A személyiség ekkor kezd élni lehetőségeivel.

Most tarthattok szünetet.

(22:35. Jane mély transzban volt ugyan, de észrevette, hogy lassabban beszél. Azt mondta: ennek az az oka, hogy Seth azt akarta, találja meg a legmegfelelőbb szavakat. Sok képet is látott, amelyeket nem tudott szóban összefoglalni. Csak olyasmit tudott mondani, mint "az emlékezet mint fények rendszere", stb. Elmondtam neki, hogy a mai anyag rendkívül gazdag és gondolatébresztő. Folytatás 22:47-kor.)

Tehát: Az ábrándozás és a tudat kreatív időszakai egyaránt kitűnő belépési pontok ezekre a területekre. A leggyakrabban előforduló kreatív tudatállapotban a normális, éber tudat hirtelen energiafeltöltést kap ezekről a más területekről. Az éber tudat önmagában nem képes kreatív állapotba juttatni benneteket. A normális, éber tudat tulajdonképpen épp annyira fél a kreatív állapotoktól, mint az üres területektől, mert

megérzi, hogy ilyenkor az ego félre van tolva, és érzi az energia áradását, amit esetleg nem is ért meg.

A fluktuációnak pontosan ezeken az alacsony pontjain keletkeznek az ilyen élmények, mert a normális tudat átmenetileg legyengül és pihen. A teljes fizikai szervezetben végbemegy ez a fluktuáció, és általában teljesen észrevétlenül. Maguk a periódusok is fluktuálnak, a személyiségre jellemző ritmusokat követnek. Egyes személyiségekben a hullámzás aránylag hosszú és lassú, a hullámvölgyek lankásan ereszkednek alá, mások esetében ennek az ellenkezője igaz.

Egyeseknél a kihagyások az átlagosnál észrevehetőbbek. Ha ezt a helyzetet nem érti, a személyiségnek esetleg nehezére esik reagálni a fizikai eseményekre. Ha képes érzékelni a többi tudati területet, akkor is nehézségekkel kerülhet szembe – ha például nem ismeri fel, hogy mindkét valóságrendszer érvényes.

(22:55.) A fluktuáció időszakonként is változik. A tudat bármely szintjén végbemenő esemény az összes többi területen tükröződik, és mindegyik az adott szint jellemzőinek megfelelően valósul meg. Miként az álom az álomtudat tavába vetett kőhöz hasonlítható, úgy minden cselekedet is a maga alakjában jelenik meg ebben a tóban. Az alternatív fókusz lehetővé teszi, hogy érzékeljétek bármely adott cselekedet sokféle megnyilvánulását, egyetlen adott gondolat igazi sokdimenziós valóságosságát. Ez gazdagítja a normális tudatot.

Akár tudtok róla, akár nem, ezeken a más szinteken is tevékenyek vagytok. Nemcsak a fizikai életben és álomállapotban tanultok, hanem ezekben a belső életekben is, amelyekről nincsenek emlékeitek. A meghatározott típusú alkotóképességet vagy a gyógyítási képességet gyakran ilyen módon gyakoroljátok be, és csak utána jelenik meg a fizikai valóságban.

Ezekben a dimenziókban a jövőbeli gondolataitok, cselekedeteitek ugyanolyan valóságosak, mintha már megtörténtek volna, és ugyanúgy részei a fejlődéseteknek. Nemcsak a múltatok formál benneteket, hanem a jövőtök és az alternatív életeitek is. Ezek az óriási kölcsönhatások részét képezik lelketek szerkezetének. Következésképpen, ha a jelen valóságot e más tudatszintekről nézve is megértitek, akkor meg is tudjátok változtatni.

Vége a diktálásnak, és nagyon közel járunk a fejezet végéhez is.

(Pauza 23:04-kor. Seth ezután Jane-nek szóló, személyes jellegű anyagot közölt az írói tanfolyammal és egyéb ügyekkel kapcsolatban. Az ülés vége 23:12-kor.)

577. ÜLÉS, 1971. MÁRCIUS 31., SZERDA
21 ÓRA 13 PERC

(Jane ma délután tartotta meg írói tanfolyamának első csoportfoglalkozását.)
Tehát: jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Kezdjük a diktálást.

E tudatszintek bármelyike használható normális, aktív tudatként, így a valóság abból a meghatározott nézőpontból szemlélhető.

A fizikai valóságot tehát a maguk egyedi nézőpontjából megpillanthatják más rendszerekben tartózkodó, más típusú személyiségek is. De, hogy úgy mondjam, abból a szögből nézve ti sem ismernétek rá saját, hazai rendszeretekre. E nézőpontok némelyikéből a ti fizikai anyagotoknak csekély vagy éppen nulla az állandósága, mások számára a gondolataitoknak van alakjuk, formájuk, amit a megfigyelők érzékelnek, de ti magatok nem.

A tudatállapotokon keresztülutazva ezek a más személyiségek megpróbálhatnák a fókuszt átállítva érzékelni a ti környezeteteket, hogy értelmezzék az ismeretlen adatokat. Mivel sokuk számára ismeretlen a ti időfelfogásotok, nehezen értenék meg, miért érzékelitek úgy az eseményeket, hogy szünetek vannak közöttük. Nem érzékel-

nék azt a belső szervezettséget sem, amelyet a normális környezetre kényszerítetek. A ti rendszeretek egyértelműen egy lehetséges rendszer, amely érintkezik a többi lehetséges rendszerrel.

(21:20.) Mivel ezek a rendszerek szomszédosak a tiétekkel, így a tiétek is szomszédos; az alternatív fókusz lehetővé teszi, hogy ezek a személyiségek érzékeljék a ti rendszereteket, tehát elméletileg azt is lehetővé teszi, hogy ti is vessetek legalább néhány pillantást az ő létezésükre.

Vége a fejezetnek.

Most pedig megbízatásom van számotokra: itt a lehetőség, hogy közreműködjetek a könyvemben. Az ülés hátralévő részét arra használhatjátok fel, hogy összeállítsatok egy nagyszerű – ezt kétszer húzd alá *(tréfásan)* – kérdéslistát, amely a következő kérdés-felelet fejezetben kerül majd sorra.

Ha másoktól már begyűjtöttetek kérdéseket, azokat is mindenképpen vegyétek fel a listára. De inkább a ti kérdéseitekre van szükség, mint az enyémekre. A tieitek többet mondanak majd az olvasóknak.

Aztán a következő ülésen egyesével vagy párosával, ahogy jólesik, tegyétek föl nekem ezeket a kérdéseket, és én válaszolok rájuk. Ha akarjátok, címszavak szerint csoportosíthatjátok is a kérdéseket, de ez nem szükséges. Ha több kérdés vonatkozik egy nagyobb témára, akkor kényelmesebb együtt kezelni őket.

– Ruburt is föltehet kérdéseket?

Mindketten részt vehettek a lista összeállításában. Nem kell a teljes listát a következő ülésre elkészíteni. A válaszok elég sok időt igénybe vehetnek.

– Én is pont ezen gondolkodtam.

Akkor azt javaslom, lássatok munkához.

(Míg írtam, megszólalt a telefon. Jane még transzban volt, de látszatra nem zavarta a csörgés. Kissé ingerülten hagytam, hadd csörögjön, míg abba nem hagyta.)

Veletek maradok, hogy segítsem az ihletet.

(21:30. Sok év óta ez volt a legrövidebb ülés. A hirtelen befejezés annyira meglepett, hogy el sem köszöntem Sethtől. Már azon törtem a fejem, hogy olyan kérdéseket válogassunk-e össze, amelyekről azt gondoljuk, hogy másokat érdekelhetnek, vagy egyszerűen írjunk fel mindent, ami eszünkbe jut.

Jane ellenőrizte a könyv vázlatát, amelyet Seth 1970. január 19-én, az 510. ülésen közölt. Valóban szerepelt benne egy kérdés-felelet fejezet. Erről már megfeledkeztem. Valamiért mégis kényelmetlen érzésem támadt; talán az járt a fejemben, hogy nem szerencsés a könyv folyamatát ilyen módon megszakítani.

Jane az 521. ülés, a 4. fejezet óta nem olvasta Seth könyvét; minden kísértés ellenére úgy gondolta, jobb, ha nem foglalkozik vele. Az eszünkbe sem jutott, hogy a könyvvel kapcsolatos tájékozatlansága miatt nem tud majd kérdéseket feltenni. Saját, hézagos emlékein kívül is volt azért kapcsolata a könyvvel. Átadtam belőle néhány rövid szemelvényt, hogy olvassa fel az ESP-csoporton. Nemrégiben beszélgetett a könyvről Patty Middletonnal, és időnként velem is, bár a legépelt szövegbe ilyenkor sem nézett bele.

Az ülés befejezése után egy órán belül tizenöt kérdést írtunk össze. Hétfőre, április ötödikére még hosszabb listát készítünk.)

20.
Kérdések és válaszok

578. ÜLÉS, 1971. ÁPRILIS 5., HÉTFŐ
21 ÓRA 30 PERC

(Ahogy Seth a legutóbbi ülésen meghagyta, ehhez a fejezethez összeállítottam egy sor kérdést. A lista nem volt teljes, de meglepetésemre öt gépelt oldalt tett ki, és ötvenkét kérdést tartalmazott. Sokat magam írtam össze, de megbeszéltem Jane-nel is. A listán Sue Watkins legérdekesebb kérdései is szerepeltek; annak idején ezeket is félretettük mások kérdéseivel és a sajátjainkkal együtt, amelyek korábbi ülések anyagára vonatkoztak.

A mai nap folyamán elmondtam Jane-nek: attól tartok, hogy a kérdések nem képviselik megfelelően Seth könyvét, és hogy szerintem egy igazán reprezentatív lista összeállításához behatóan tanulmányozni kellene minden egyes fejezetet. Ezt természetesen nem tettük meg – részben az idő rövidsége miatt, részben pedig azért, mert Jane nem akart ilyen mélységig tudatosan

bekapcsolódni. Csak abban reménykedhettünk, hogy intuíciónk végül is megfelelő kérdéslista összeállításához segített bennünket.

Szokás szerint este kilenckor ültünk le, de Seth nem jelentkezett a megszokott fürgeséggel. Ahogy múlt az idő, Jane megjegyezte: kissé feszültnek érzi magát a kérdések miatt; vacsora után elolvasta őket. Az ülést a műtermemben tartottuk, hogy még zavartalanabb legyen. Végre Jane levette a szemüvegét.)

Tehát: Jó estét.

- Jó estét, Seth.

(Tréfásan): Lássuk hát azt a híres kérdéslistát.

- Hát, elsőnek a lista első bekezdését szeretném felolvasni: Lehet, hogy némelyik kérdés olyasmire vonatkozik, amit valamelyik későbbi fejezetben úgyis elmondanál. Ha így van, szólj, és akkor azt a kérdést ebben a fejezetben átugorjuk.

Úgy lesz.

- Oké. Itt az első kérdés: Azt mondtad, beszélsz majd a harmadik Krisztusról. És még valami: kell-e többet tudnunk a másik két személyiségről, akik a Krisztus-entitást alkották: magáról Krisztusról és Keresztelő Jánosról?

A vallási kérdéseket egyelőre hagyjuk.

- Ez a Beszélőkre is vonatkozik? (A Beszélőkkel kapcsolatban több kérdést is fel akartam tenni.)

Nem – csak a világ vallásaival összefüggő kérdésekre, valamint a harmadik Krisztusra és a kapcsolódó témákra.

- Rendben, akkor a második kérdés: Jane, amikor a nevedben beszélt, azt mondta: a Beszélők sok millióan voltak. Helyesen mondta ezt, vagy torzítás történt? (ld. az 568. ülést, a 17. fejezetben.)

Nem volt torzítás. A Beszélők adottsága belső jellegükből fakad; némelyiknek sokkal nagyobb képességei vannak, mint a többinek, de mindannyian a belső tudás kommunikációjában játszanak szerepet. A ti fogalmaitok szerint tehát egyes Beszélők tehetségesebbek, mint mások. Az igazán kimagasló Beszélők száma sokkal kisebb az említettnél.

Kevesebb, mint harminc igazán nagy Beszélő volt. Kérünk egy kis türelmet.

(Pauza 21:35-kor. Jane eléggé lassan beszélt.) A Krisztus-személyiség volt az egyik. A másik a Buddha. Ezek a Beszélők akkor is tevékenyek, amikor nem fizikai alakban vannak. A Kirsztus-entitás sok reinkarnáción ment keresztül, mielőtt megjelent az ismert Krisztus-"személyiség" alakjában; a Buddha ugyancsak.

A legnagyobb Beszélők nemcsak lefordítják és terjesztik a belső tudást, hanem sokkal tovább is hatolnak ezekben a belső valóságbirodalmakban, mint a ti fizikai rendszeretekkel összekapcsolódott többiek. Ők tehát gyarapítják is a belső tudást. A legnagyobb Beszélők nem szorultak rá arra az intenzív képzésre, amire a legtöbbnek

szüksége van. Tulajdonságaik rendkívüli együttese ezt szükségtelenné tette. *(Pauza. Egy a sok közül.)*

Egy másik szinten Emerson is Beszélő volt.*

Egy Marbundu nevű férfi... *(Az én fonetikai átírásom.)*

- Lebetűznéd ezt?

M-A-U-B-U-N-D-U, Afrikában. Krisztus előtt 14. A Beszélők a létezés minden területén aktívabbak a többieknél, legyen az fizikai vagy nem fizikai, éber vagy álomállapot, életközti lét vagy másik valóságszint. Ahogyan bizonyos fizikai tényezők bekódolódnak a génállományba, ugyanúgy kódolódik be ez a belső információ abba a pszichológiai alakzatba, amelyet a Beszélő magára ölt, és a Beszélők számára sokkal könnyebben hozzáférhető, mint más személyiségek esetében. Mindazonáltal gyakran van szükségük kiváltó mozzanatokra. Ezek éber és álomállapotban is bekövetkezhetnek, és arra szolgálnak, hogy megnyissák, hozzáférhetővé tegyék a tudás tárházát.

Tudom, hogy egyik kérdésed az első Beszélőt érinti.

- Úgy van. A négyes számú. Lehetséges megnevezni vagy leírni az első Beszélőt?

---

* Ralph Waldo Emerson (1803-1882), amerikai író, költő, transzcendentalista filozófus. – A szerk.

Nos: Nem volt első Beszélő. Képzeld el, hogy egyszerre tíz helyen akarsz lenni, és valóban képes vagy mind a tíz helyre elküldeni önmagad egy-egy részét. Képzeld el, hogy képes vagy tízféle irányban szétszórni magad, és mind a tíz részed eleven, éber és tudatos.

Ti – minthogy tízen vagytok – tudnátok mind a tíz helyen való létezésről. Lehetetlen volna megállapítani, hogy a tíz közül melyik érkezett elsőként, legföljebb annyit jelenthetnénk ki, hogy mindegyik akkor vette kezdetét, amikor az az egy eredeti elhatározta, hogy egyszerre keresi föl a tíz helyet. Ugyanígy van ez a Beszélőkkel is, akik ugyanígy nem azon a helyen, nem is abban az időben vették kezdetüket, ahol és amikor megjelentek.

Van még kérdésed a Beszélőkről?

- Hát, itt van a hármas számú, amelyet már érintettél: mi a Beszélők tudásának eredeti forrása? Honnan eredt, és mikor?

A Beszélők tudásának eredeti forrása a valóság lényegéhez tartozó, minden egyénben meglévő belső tudás. A Beszélőknek kell az információt a fizikai fogalmak szerint elevenen tartani; gondoskodni arról, hogy az emberek el ne temessék önmagukban, gátat ne vessenek neki: hogy az információra ráirányítsák a tudatos Én figyelmét.

Más szóval a belső titkokról beszélnek. Egyes civilizációkban, ahogy a könyvben korábban már említettem, a gyakorlat terén sokkal erőteljesebb szerepet játszottak. Egyes korokban következetesen, tudatosan és önző módon birtokolták ezt az információt. Ekkor történt az, hogy megtanulták. Rájöttek, hogy tudattalan szinten mindig hozzáférhető.

A memória használatával mégis fizikai agyukba vésték az információt. A belső és külső létezés között számukra sokkal erősebb kölcsönhatás működött, mint amilyen ma. Az álomállapotban nyert érvényes információt reggel emlékezetükbe vésték. Egyik Beszélő álomállapotban meghallgatta a másik tanítását. Másfelől viszont álomállapotban közöltek egymással lényeges fizikai adatokat is, úgyhogy mindkét állapotot magas fokon használták. *(Pauza.)*

Van még kérdésed a Beszélőkkel kapcsolatban?

- Az ötös számú: Krisztus tanítványai között volt Beszélő?

Ezt tegyük félre a vallási fejezetre. Ott egyszerűbben kezelhetjük majd.

- Hatos kérdés: Dolgozhatnak velünk a Beszélők olyankor is, amikor fizikai életek közötti állapotban vannak?

Azt hiszem, erre már válaszoltam.

- Tényleg. (Ld. a 21:35 utáni följegyzéseket. Annyira lekötött az írás, hogy nem vettem észre: erre a kérdésre már megkaptam a választ.)

Dolgozhatnak és dolgoznak is. Mindketten kaptok képzést más Beszélőktől, akik maguk a köztes létben vannak, és álomállapotban álltok kapcsolatban egymással. Maguk a Beszélők természetesen különböző mértékű képzettségre tesznek szert.

(A fentiek persze újabb kérdésekhez adnak alapot: kik foglalkoznak a képzésünkkel? Ismertük őket előző életeinkben? Stb., stb. Nem tudván, mitévő legyek, nem tettem föl ezeket a kérdéseket...)

Munkájuk nagy részét nem fizikai állapotban végzik, a földi életek fontosak, de inkább amolyan terepszemlék.

- Hetes számú kérdés: Beszélsz majd ebben a könyvben Seth Kettőről?

Igen. Ezt egyelőre hagyjuk.

(Itt rövid eszmecserét folytattunk, amelyet nem jegyeztem föl. Seth elmondta, hogy ezt a fejezetet tempóváltásnak szánta a sok hosszú fejezet után. Másik célja az volt vele, hogy az olvasónak alkalmat adjon saját kérdéseinek megfogalmazására.) – Ezek szerint, gondolom, a nyolcadik kérdést is félretesszük: Te Seth Kettő médiuma vagy?

Erről is majd később.

- Tizenegyes kérdés. A 17. fejezetben azt mondtad: Jane-nek hosszas képzésre volna szüksége ahhoz, hogy egy Beszélő-kéziratot fogadni tudjon, és hogy az a munka eltarthatna akár öt évig is. Milyen képzésről van szó?

Én kifejezetten arról beszéltem, amit ti ősi Beszélő-kéziratnak neveznétek; azt hittem, te is arra gondolsz.

- *Igen.*

Ruburt nem ismerne a szövegben sok szót és kifejezést, még akkor sem, ha az eredeti nyelvekből fordítás készülne. Még az alapfogalmakban is különbség van. A fordítás tisztaságát megőrzendő, szükség volna a belső érzékelés különböző fajtáinak begyakorlására. E nyelvek némelyike szavak helyett képeket használt. Egyes nyelvekben a jelképeknek többdimenziós jelentésük volt. Az ilyen információ Ruburton keresztül való átjuttatása roppant nagy feladat, de lehetséges. A szavakat gyakran képekbe rejtették, a képeket szavakba. Kéziratokról beszélünk, de e szövegek többségét nem írták le.

Némelyiket igen, de sokkal később; egyes részek léteznek a föld alatt, barlangokban – Ausztráliában, Afrika egyes részein és még egy helyen a Pireneusokban.

Most szünetet javasolok.

(22:12. Jame tempója jelentősen felgyorsult, mintha elmúlt volna belőle a lámpaláz. Azt mondta: most már sokkal kedvezőbb a véleménye a kérdés-felelet formáról. Ezzel én is így voltam. A műterem erősen lehűlt. Jane azt mondta: a transzban nem fázott, de most igen.

Elmondtam neki, hogy a kilences számú kérdés következik a listán. Ez a kérdés arra vonatkozott, hogy Seth miként érzékel, miközben Jane-en keresztül beszél. A kérdésre az 1971.

február 9-én megtartott ESP-csoportfoglalkozás adta az apropót; a jegyzőkönyv részletei e könyv 19. fejezetében, az 575. ülés szövege után olvashatók. Most a szünetben eszembe jutott egy újabb kérdés a Beszélőkkel kapcsolatban; gyorsan föl is írtam. Az ülés folytatása 22:40-kor.)

Tehát: A két kérdés közül melyikre válaszoljak előbb?

- Nevezzük ezt 11/a-nak: Lehet-e azt mondani, hogy ezek az ülések voltaképpen Jane és az én számomra a beszélői képzésünk részei, ezúttal a tudat szintjére emelve?

Valóban így van. A belső információt tudatosan is meg kell ismerni. A ti fogalmaitok szerint, mire egy egyén az utolsó fizikai életéig eljut *(pauza)*, A halálakor a személyiség minden része tudja ezt a tudást. A személyiség nem is zuhan vissza akarva-akaratlanul egy újabb földi életbe, ahogyan az egyébként történik.

Az Énnek a fizikai valóságra irányuló, tudatos részei megismerkednek a belső információval. A gondolat valósága bizonyos mértékig tudatosan is érzékelhető mint a fizikai anyag mögött rejlő újító, teremtő erő. Az ilyen egyén tehát érti a halál idején megjelenő hallucinációkat, és teljes tudatossággal lép a lét következő síkjára. A tudatossá vált információ pedig továbbadódik a többi embernek, hogy megértsék és alkalmazzák.

És akkor most a következő kérdés.

- A kilences számú. Azt mondtad: részletesebben is ismerteted majd, mit érzékelsz olyankor, amikor Jane-en keresztül egy embercsoporthoz beszélsz. Azon az ESP-csoportfoglalkozáson olyasmit mondtál, hogy magad is transzban vagy, és hogy erőfeszítésedbe kerül a térben és az időben pontosan behatárolni bennünket.

A szobában ülő embereket én teljesen másként érzékelem, mint ők önmagukat; számomra érzékelhetők a különféle múltbeli és jövőbeli reinkarnációs személyiségeik is, bár a lehetséges személyiségek nem.

"Látom" a reinkarnálódott vonásokat, a különféle megjelenéseket. A ti fogalmaitok szerint ez olyan volna, mintha egy gyorsan váltakozó képsorozatot látnátok, és a képek mindegyike ugyanannak a személyiségnek egy-egy megnyilvánulását ábrázolná. A szobában tartózkodókkal való kommunikációban állandóan észben kell tartanom, hogy megjegyzéseimet és fókuszomat csak az éppen aktuális "jelenlegi Én"-re korlátozzam.

Ezt az összetett képet én magam látom. Nem Ruburt szeme érzékeli *(pauza),* neki nincs meg az ehhez szükséges többdimenziós mélységű látása. Én világosan látom az összetett képet, akár Ruburt szemével nézek, akár nem. Az ő szemét azért használom, mert az leszűkíti a fókuszt arra az egy "jelenlegi" Énre, amelyet az illető önmagaként ismer.

A ti rendszeretekkel való ilyen kommunikáció nem csekély szorgalmat és még nagyobb megkülönböztető képességet követel, attól függően, hogy az, aki kommunikál, milyen "távol" van a ti fizikai rendszeretektől. Az én alapjaim például nem a fizikai rendszerben vannak. A megkülönböztető képességnek abban van szerepe, hogy a kellő pontossággal lépjek be a ti rendszeretekbe, térben és időben épp azon a ponton, amelyre ti állítjátok figyelmetek fókuszát.

A szobában tartózkodók múltbeli és jövőbeli életei is hozzáférhetők számomra, és ugyanolyan valóságosak, mint a jelenlegi. Ennélfogva mindig tudnom kell, hogy mi az, ami az illető tudomása szerint már megtörtént, és mi az, ami még nem – számomra ugyanis ez egyenértékű. Ezek a cselekvési minták azonban folyamatos változásban vannak. Azt mondom például, hogy tudatában vagyok múltbeli és jövőbeli cselekedeteiknek és gondolataiknak; valójában azonban egy állandóan változó, gomolygó mintát érzékelek, mind a jövőben, mind a múltban.

(23:00.) Előfordulhat, hogy bizonyos események, amelyeket világosan látok a jövőben valamelyik jelenlévővel kapcsolatban, <u>mégsem</u> következnek be a ti fizikai rendszeretekben. Ezek lehetőségként léteznek, potenciális eseményekként, amelyek gondolatban már létrejöttek, de nem öltöttek határozott fizikai formát. Mondtam már: egyetlen esemény sincs eleve elrendelve. A ti fogalmaitok szerint egy jövőbeli időpontra kellene ráhangolódnom, és végig kellene követnem az összes elágazásokat

ahhoz, hogy a lehetséges cselekedetek közül, amelyeket korábban láttam, melyek valósulnak meg később.

A kommunikáció módszerei erősen változékonyak. Egy olyan személyiség például, aki a fizikai valóságban összpontosul, de éppen az életközti létben van, sok szempontból könnyebbnek találná a belépést. Az ő általa adható információ azonban a tapasztalatai miatt ugyancsak korlátozott volna. Nekem van emlékem a fizikai létezésről, és ez automatikusan segít a mentális információ fizikai formába való lefordításában. Érzékelem például a tárgyakat. Nagy segítség az is, hogy Ruburt szervezetét használom. Időnként úgy látom a szobát a benne jelenlévőkkel, ahogyan ő – pontosabban: ahogyan az ő érzékelési mechanizmusa látja.

Ebben az esetben úgy olvasom, úgy fordítom le az adatokat, és úgy is használom, ahogyan ti egy számítógép adatait.* Válasz ez a kérdésedre?

- *Kifogástalan.*

Készen állok a következőre.

---

* A fordító megjegyzése: Seth hasonlata a mai olvasó számára mást mond, mint az első kiadás olvasóinak. A hetvenes évek elején a számítógépek szoba nagyságú berendezések voltak, a mai, fejlett kép- és hangfeldolgozás pedig csupán embrionális, kísérleti formában létezett, ha létezett egyáltalán. A hasonlatot tehát úgy tudjuk igazán értelmezni, ha hozzászámítjuk az azóta eltelt negyed évszázadot.

- Tízes kérdés. Beszélsz majd arról, hogyan léptél kapcsolatba Jane-nel, mielőtt az üléseink elkezdődtek volna?

Erről egy korábbi fejezetben már tettem említést. Jelenlegi életében, Jane-ként a képzés nagy részét álomállapotban kapta. Gyakran hajtott végre testen kívüli projekciókat, melyek során tanfolyamokon vett részt, kezdetben különböző Beszélők vezetésével. Az így szerzett információ aztán a tudatosság szintjére emelkedve gyakran a költészetében is megjelent. *(Hosszú pauza 11:15-kor.)*

A koncentrált képzés hatására megtanulta befelé fordítani a fókuszt; a belső környezet arra késztette, hogy a válaszokat belül keresse, az erőteljes vallási struktúra pedig a kezdeti növekedést tette lehetővé. Ennyi elég.

(Hosszú pauza, ezalatt átfutottam a következő három kérdést: a tizenkettes, tizenhármas és tizennégyes számút.)

Ha a reinkarnációs anyag következik, azt most hagyjuk ki.

(Az következett. Lejjebb pillantottam, a tizenkilences kérdésre, amelyet eredetileg le sem akartam írni.) – Érdeklődsz-e a mindennapi életünk iránt olyankor is, amikor éppen nem beszélsz Jane-en keresztül? Lehetséges egyáltalán, hogy figyelemmel kíséred?

Az ilyen megfigyelésből nem csinálok gyakorlatot. A pszichológiai Gestalt által azonban mindenképpen kapcsolatban állunk egymással, úgyhogy tudomásom van minden intenzív érzelmetekről, erőteljes reakcióitokról. Ez nem jelenti azt, hogy

szükségszerűen tudok életetek minden eseményéről, sem azt, hogy a tőletek érkező érzelmeket minden esetben lefordítom konkrétumokra.

(Pauza 23:25-kor.) Általában tudomásom van tehát arról, milyen állapotban vagytok. Ha Ruburtot felzaklatja valami, automatikusan elküldi nekem az erről szóló üzenetet. Az említett korlátokon belül tudomásom van életetek jövőbeli eseményeiről is. *(Pauza.)* Sokkal jobban érdekel az általános spirituális vitalitásotok, mint az, hogy mit reggeliztetek.

Azt hiszem, erről ennyi elég.

- Oké. Ez nagyon érdekes volt. Nem tudom, hogy szünetet kérjek-e, vagy fejezzük be az ülést.

Lehet, hogy az evolúció és a töredékek kérdését együtt tárgyalom majd, úgyhogy azt javaslom, ezekkel várjuk meg a következő ülést. Mostanra befejezhetjük, vagy tarthatunk szünetet, ahogy gondolod.

- Akkor azt hiszem, inkább fejezzük be; bocsánat.

Jó kérdéseid voltak, tudtam, hogy jók lesznek.

- Én kicsit szorongtam miattuk.

Remélem, most már megkönnyebbültél.

- Igen. Nagyon örülök.

Legszívélyesebb üdvözletem; nyugodalmas jó éjszakát.

- Nagyon köszönöm, Seth, és jó éjt. (23:30.)

580. ÜLÉS, 1971. ÁPRILIS 12., HÉTFŐ
21 ÓRA 13 PERC

(A szerdai, 579. ülést egy házaspár ügyében tartottuk, akiknek sürgős problémájuk volt az egyik gyerekükkel kapcsolatban. A család más államban él, eddig nem ismertük őket. Később megtudtuk, hogy Seth tanácsai sokat segítettek nekik.

A mai ülés előtt Jane-nel megbeszéltem két kérdést, amelyekről azt reméltem, hogy Seth kitér majd rájuk. Személyes jellegű dolgokat is meg akartunk beszélni. Az ülést ismét a műtermemben tartottuk.)

- Jó estét, Seth.

Tehát: A kérdésekkel akarod kezdeni, vagy a személyes dolgokkal?

- Mit szólnál előbb egy kérdéshez?

Nosza.

- Húszas számú kérdés. Ha minden most, azaz egyszerre létezik, akkor hogyan lehet az állandó teremtés által gyarapítani? Másként megfogalmazva: ha mi állandóan teremtünk, akkor hogyan létezhet Minden Létező *teljes egészként?*

Minden Létező nincs készen, bevégezve.

(Hosszú pauza. Jane tempója hol gyors volt, hol lassú.)

A ti háromdimenziós rendszereteken belül minden egyszerre létezik. Minden cselekedet, minden változás újabb lehetőségeket teremt önmaga vagy más változások számára, a nyugalmat nem ismerő világmindenség végtelen energiájából. A válasz az, hogy az egész több, mint a részek összessége. *(Pauza.)*

Minden Létező egyidejűleg és örökké teremti önmagát. Csak a ti viszonyítási rendszeretekben tűnik ellentmondásosnak az a cselekedet, amely pillanatnyi, és mégsem ér véget. Ez főként a ti időfogalmatokból eredő, szükségszerű torzítás miatt van így: számotokra az időtartam fogalma az időkereten belül való létezést feltételezi, tehát kezdetet és befejezést foglal magában.

Az e viszonyítási rendszeren kívüli létezés nem függ a ti fogalmaitok szerinti időtartamtól. Nincs "tökéletes vég", nem létezik befejezett tökéletesség, amelyen túl a további létezés lehetetlen vagy értelmetlen volna. *(Hosszú pauza.) Minden Létező* a határtalan és végtelen, egyidejű mozgás forrása. Minden egyszerre történik, de a ti fogalmaitok szerint mégsincs kezdete vagy vége, és nincs olyan pont sem, amikor "kész" állapotba kerülne.

(21:25.) A ti fejlődéssel és gyarapodással kapcsolatos fogalmaitok is magukban foglalják a tökéletesség felé tartó, lineáris, egyirányú haladás képzetét, tehát számotokra nehéz volna elképzelni a valóságban létező rendet. Egy befejezett, kész Isten

vagy *Minden Létező* végül megfojtaná, amit teremtett. A tökéletesség fogalma ugyanis azt jelenti, hogy létezik olyan pont, amelyen túl a fejlődés lehetetlen, a kreativitás véget ér.

Olyan rend volna ez, amelyben csak a predesztináció uralkodnék: amelyben minden részlet az előre megszabott rendbe illeszkedhet bele, és nincs szabadsága változtatni az adott mintán. Létezik rend, de ezen a renden belül szabadság uralkodik; a kreativitás szabadsága. *Minden Létező*nek ez az a tulajdonsága, amely lehetővé teszi, hogy az állandó keletkezés állapotában legyen.

Mármost ebben az állandó keletkezésben vannak olyan állapotok, amelyeket befejezettnek nevezhetnél, de ha azon a ponton megszűnt volna a kreativitás, a teljes létezés csikorogva megállt volna. És ez a hatalmas bonyolultság mégsem áttekinthetetlen zűrzavar; ami azt illeti, olyan egyszerű, mint egy mag.

(21:32.) Minden Létező kimeríthetetlen. Az egyidejű cselekvésben a végtelenség rejlik, de azt, hogy hogyan, ma még nem tudjátok megérteni.

Kérünk egy perc türelmet. *(Hosszú pauza.) Minden Létező* benne él Önmaga legkisebb részecskéjében is, például a molekulákban is ott él a tudata. Önmaga részeit – vagy Önmaga teremtményeit – felruházza saját képességeivel, amelyek aztán ihletként, hajtóerőként, vezérfonalként vagy elvekként működnek; amelyek által ezek a

részek önmaguk, saját világuk és rendszerük megteremtésére törekednek. Ez mindeneknek szabadon megadatott.

(Hosszú pauza 21:37-kor.) Ezeket az erőket és képességeket e teremtmények sokféle módon használják. A ti esetetekben az emberiség e képességek használatával formálja önnön valóságát. Megtanulja jó és hatékony használatukat. A létezéséhez használja őket. Ezek képezik valóságának alapjait. E kereten belül az emberiség egyénekként és egységes egészként is látszólag hibákat követ el, betegségeket, halált, nyomorúságot idéz önmagára, ám a világ megteremtéséhez mégis ezeket a képességeket használja.

Teremtményeit megfigyelve az emberiség megtanulja, hogyan használja jobban képességeit. Belső fejlődését azáltal ellenőrzi, hogy megfigyeli munkájának fizikai megvalósulását. A munka, maga a valóság akkor is kreatív eredmény, ha olykor esetleg tragédiát vagy kimondhatatlan iszonyatot tükröz.

- No, ezzel át is vezettél a következő kérdéshez. Huszonegyes szám: Hogyan magyarázod a világban meglévő fájdalmat és szenvedést? Ezt a kérdést sokan föltették nekünk.

(21:43.) Valóban átvezettelek. Egy hatalmas csatakép például megmutathatja a művész tudását, ahogy a szörnyűséges drámába belevetíti a háború embertelen, mégis annyira emberi körülményeit. A művész a képességeit használja. Az emberiség ugyanígy használja képességeit, és ez akkor válik érzékelhetővé, ha igazi háborút teremt.

A művészt, aki csataképet fest, sokféle indok vezérelheti: például azt reméli, hogy az embertelenség ábrázolásával ráébreszti az embereket a háború következményeire; hogy a hatására elborzadnak és megváltoznak; talán őt magát olyan kór emészti, olyan zűrzavar uralkodik benne, hogy a képességei ebbe az irányba fordulnak; esetleg a pusztulás és teremtés problémája foglalkoztatja: az, hogy miként lehet a kreativitást a pusztulás ábrázolására használni.

Háborúitokban ti is a pusztulás előidézésére használjátok a kreativitást, de azt, hogy teremtsetek, nem kerülhetitek el.

(21:48.) A betegséget, a szenvedést nem *Minden Létező*, nem Isten vagy valami külső hatalom mérte rátok. Ezek a tanulási folyamat melléktermékei, ti teremtettétek őket, és önmagukban teljesen semlegesek. Másfelől pedig a puszta életetek, valóságotok, a bolygótok és az egész természet, a teljes lét, amelyben tapasztalataitokat gyűjtitek – mindezeket ti magatok teremtettétek az említett képességek felhasználása által.

A betegség, a szenvedés a kreatív energia tévútra kerülésének eredménye. Mégis részei a teremtő erőnek. Ugyanabból a forrásból származnak, ahonnan az egészség és az életerő. A szenvedés nem tesz jót a léleknek, kivéve, ha általa megtanuljátok, hogyan vessetek véget a szenvedésnek. Ez a szenvedés célja.

A ti tevékenységi területeteken – gyakorlati értelemben – senki sem képes teljesen, tökéletesen felhasználni a rendelkezésére álló energiát, tökéletesen materializálni a belül érzett, sokdimenziós identitást. Végső soron mégis a belső identitás az a tervrajz, amelyhez fizikai cselekedeteiteket hozzáméritek. Azon igyekeztek, hogy a bennetek rejlő lehetőségek teljességét a legjobban kibontakoztassátok.

(21:58.) E keretek között is lehetséges ép, egészséges elmével, egészséges testben, ép és egészséges bolygón élni. Elképzelhetetlen mennyiségű energiát szabadítotok fel és használtok el pusztán a bolygótok és önmagatok létfenntartására. A rendelkezésetekre álló energia tág teret biztosít a felhasználására is.

Említettem már, hogy a ti rendszeretekben mindenki ennek a kreatív energiának a használatát tanulja. Mivel még ebben a szakaszban tartotok, sűrűn előfordul, hogy tévesen irányítjátok. Az ebből fakadó bonyodalmak automatikusan visszavezetnek benneteket a belső kérdésekhez.

Most tarthattok szünetet.

(22:02. Mára itt volt vége a könyv szövegének. Az ülés hátralévő részében Seth a mi személyes dolgainkkal foglalkozott. Az ülés vége 23:06-kor.)

581. ÜLÉS, 1971. ÁPRILIS 14., SZERDA
21 ÓRA 16 PERC

(Április 8-án, csütörtökön este három nő látogatott el hozzánk a New York állambeli Rochesterből. Nagyon érdeklődtek Jane könyve, a Seth megszólal *iránt, erről akartak beszélgetni. Átadtak több, Sethnek szóló kérdést is, hogy ha akarja, válaszoljon rájuk a könyvében. Jane és én az ülés előtt átfutottuk a kérdéseiket.)*

Jó estét.

- Jó estét, Seth.

Tehát: Kezdjük például az első kérdéssel, amiről beszéltetek.

(M. H. kérdése. Egy új elméletre alapozta, amelyről történetesen én is hallottam. Tudósok egy csoportja feltételezte a "tachyonoknak" vagy "metarészecskéknek" nevezett részecskék létezését; a feltevés szerint ezek a fénysebességnél gyorsabban mozognak.

A relativitás elmélete szerint semmilyen anyagi részecske nem gyorsulhat a fény sebességére, mert ezt a sebességet megközelítve a tömege végtelen nagy lenne; ezt a korlátot az elmélet úgy lépi át, hogy kijelenti: a szóban forgó részecskéknek imaginárius tömegük van – tehát nyugalmi tömegük nincsen –, és a sebességük sohasem alacsonyabb a fénysebességnél. M. H. kérdése ezek után így hangzott: "ezek a fénysebességnél gyorsabb részecskék azonosak vagy hasonlóak, mint azok az elektromágneses energiaegységek, amelyekről a Seth megszólal *függelékében esett szó?")*

Mondtam már korábban, hogy az anyagnak, a formának sok olyan fokozata van, amelyet nem érzékeltek. A ti fogalmaitok szerint az ilyen konstrukciókat felépítő részecskék közül soknak nagyobb a sebessége, mint a ti fényeteké.

A ti fényetek is csak egy része a tágabb spektrumnak, amelyről ti is tudtok; amikor tudósaitok a fény tulajdonságait vizsgálják, a kutatást csak ott tudják elkezdeni, ahol a fény megjelenik a háromdimenziós rendszerben. Természetesen ugyanez érvényes az anyag illetve a forma kutatására is.

Valóban léteznek ilyen, a fénynél gyorsabb részecskékből álló univerzumok. Némelyik a ti fogalmaitok szerint a térnek ugyanazt a helyét foglalja el, mint a ti világotok. Ti viszont az ilyen részecskéket egyszerűen nem érzékelitek tömegként. Ha ezek a részecskék kellő mértékben lelassulnak, akkor anyagként érzékelitek őket.

E részecskék némelyike nagy mértékben változtatja sebességét; olykor megjelenik a ti alacsonyabb sebességtartományotokban is, általában ciklikusan. Az ilyen részecskék belső magjának sokkal nagyobb a sebessége, mint a külső részeknek. Az elektromágneses energia- (EE-) egységek spontán módon keletkeznek az érzelmek elektromágneses valóságából, amelyeket minden tudat automatikusan bocsát ki, ahogyan például a lélegzet is automatikusan hagyja el a fizikai testet.

(21:27.) Az EE-egységeket tehát a tudat bocsátja ki. A gondolat vagy érzelem intenzitása határozza meg az egységek tulajdonságait. Ha egy bizonyos határérték be-

következik, az egységek átkerülnek a fizikai megvalósulásba. Akár végbemegy ez a ti fogalmaitok szerint, akár nem, az egységek létezni fognak mint például látens vagy pszeudorészecskék.

Ezek némelyike a fénysebességnél gyorsabb csoportba fog tartozni, és érzékelhető vitalitással fog rendelkezni e keretek között. Ezek a fénynél gyorsabb részecskék természetesen ekkor is a maguk sajátos formájában léteznek. Az ilyen egységeknek sokféle tartománya és fajtája van, és mind a ti érzékelésetek határain túl helyezkedik el. Félrevezető volna azonban ilyenformán összekavarni őket, mert ebben az egészben hatalmas rend uralkodik.

(21:33.) Egyik-másik ilyen egység létezését illetően nem vagytok teljesen tudatlanok, bár ezeket sem tömegként érzékelitek. Némelyiket eseményként, álomeseményként, úgynevezett hallucinációként értelmezitek; néha ezeknek az egységeknek bizonyos tartományait időbeli mozgásként fogjátok fel.

Mindegyik bizonyos "légköri viszonyokat" hoz létre, vagy olyan tükröződéseket, amelyek színezik az általatok ismert fizikai jelenségeket. Saját érzelmeitek némelyike is átzuhanhat ilyen rendszerek valóságába, és az ottani keretek között tömeget és formát ölthet. Normális valóságotok megteremtése és fenntartása érdekében a hétköznapi, éber tudatotok fókuszát úgy állítjátok be, hogy a szükséges tartományon belül fejtse ki hatását. Azok az ideák és érzelmek, amelyeket fizikaivá akartok tenni,

magukban hordozzák a megfelelő tartományba való illeszkedés mechanizmusait, és ez a tartomány bőven belül van a fizikai fejlődéshez szükséges elektromágneses mező határain.

(Pauza 21:40-kor.) Tudatotok azonban arra is fel van készítve, hogy más mezőkön belül is teremthessen valóságokat. Egyes álmokban és testen kívüli élményekben a tudatotok a fénysebességnél gyorsabban mozog, és ilyen körülmények között képesek vagytok a "tömeg vagy anyag" más formáit is érzékelni.

Az EE-egységek egész egyszerűen a valóság kezdetleges formái; automatikusan létre hozott magvak, amelyek különböző típusú környezetben való megjelenéshez alkalmazkodnak; némelyik a fizikai világ keretei között jelenik meg, mások egyáltalán nem igazodnak ezekhez a követelményekhez. Mármost egyes valóságrendszerek a fénysebességnél gyorsabb részecskék belső magjaira "korlátozódnak". Ezek ritmikusan lassulnak a perem felé, a ti fogalmaitok szerint nagy távolságokat megtéve, míg végül a külső, lassabb részecskék bizonyos mértékig bebörtönzik a középső tömeget, amely sokkal gyorsabban mozog ugyan, de csak korlátozott területen.

(21:45.) Az ilyen egységek viselkedése, mint látjátok, minden rendszerben az álcázás megteremtését szolgálja, a peremtevékenység pedig a belső identitásokat és a külső határokat állítja elő nagy hatékonysággal. Ezek mind az anyag variációi, általánosan megfogalmazva és erősen leegyszerűsítve – az anyagot most a ti fogalmaitok

szerint értelmezve. Ugyanez vonatkozik a negatív vagy antianyagra, amelyet ti amúgy sem érzékeltek. De az ilyen rendszerekben a tevékenység fokozatai ugyanilyen sokfélék.

Alapjában véve persze egyetlen rendszer sem zárt. Az energia szabadon áramlik egyikből a másikba, vagy még inkább: áthatja mindet. Csak az álcázás kelti azt a benyomást, hogy a rendszerek zártak. A tehetetlenség törvénye nem érvényesül. Csak a ti korlátaitok között, figyelmetek beszűkült fókusza miatt tűnik ez valóságnak.

Az ilyen "anyag" tartóssága, viszonylagos stabilitása a többi rendszerben erősen változó; minden ilyen megnyilvánulás erejét az intenzitás határozza meg. A láthatatlan EE-egységek létrehozzák az általatok ismert anyagot: ezek képezik a lényegi, alapvető egységeket, amelyekből minden fizikai részecske létrejön.

(21:52.) Ez nem érzékelhető fizikailag. Csak az eredményét látjátok. A tudat, ha nincs a test lassabb részecskéi közé börtönözve, képes a fénysebességnél gyorsabban haladni, tehát tudatára ébredhet néhány ilyen más valóságnak. Gyakorlás nélkül azonban nem képes értelmezni, amit lát. A fizikai agy az a mechanizmus, amely a gondolatokat, az érzelmeket automatikusan a megfelelő tartományba tartozó és a megfelelő intenzitású EE-egységekké alakítja át, hogy a fizikai szervezet felhasználhassa őket.

Most tarthattok szünetet.

(21:56. Jane ingadozó, hol lassú, hol gyors tempóban beszélt, de mély transzban volt. Amikor elmondtam, milyen nagyszerű választ kaptunk a kérdésre, ezt felelte: – Én csak azt tudom, hogy nagyon-nagyon messze voltam...

Egy megjegyzés a fénysebességnél gyorsabb részecskék témájához. Az ülés utáni első vasárnapon egy tekintélyes New York-i újság jelentette, hogy csillagászok megfigyelték egy kvazár két alkotórészét, amelyek látszólag a fénysebesség tízszeresével távolodtak egymástól. Megdöbbentő felfedezés ez: a fizika törvényei szerint egyenesen lehetetlenség.

A kvazárok – csillagszerű rádióforrások – rendkívül nagy erejű fény- és rádiósugárzást kibocsátó égitestek. A tudósok többsége úgy véli, hogy megfigyelhető univerzumunk peremén találhatók. Ha ez igaz, akkor olyan messze vannak, hogy energiájuk sok milliárd év alatt ér el hozzánk. Az ülés folytatása 22:20-kor.)

Ezek az EE-egységek tehát az anyag építőkövei. Rátérhetünk a következő kérdésre.

- Huszonhármas számú kérdés: Kapcsolatban állsz-e más emberrel, vagy beszélsz-e máson keresztül is, ugyanúgy, ahogy Jane-en keresztül?

Nem. De, mint már említettem ebben a könyvben, kapcsolatban állok néhány más valóságszinttel is.

(Seth itt elhallgatott, ezért föltettem M. H. következő kérdését.) – A belső, vibrációs tapintás olyan, mint az aura érzékelése?[*]

Nem. A belső, vibrációs tapintás sokkal személyesebb élmény, inkább olyan, mintha "részévé válnál" annak, amit érzékelsz, nem egyszerűen elolvasod, mint például az aurát. *(Pauza.)*

- Mondhatom a következő kérdést?

Arra várok.

- Huszonnégyes kérdés. Előfordul-e bármikor, hogy át akarsz jönni, de Jane megakadályozza?

Több alkalommal, bizonyos meghatározott körülmények között előfordult már, miután jeleztem a szándékomat. E körülményekről én többet tudok, mint Ruburt. Ezeknek az eseteknek egy része a rendszeres üléseink kezdetén volt, amikor Ruburt még szorongott a spontán transzok miatt, így miután tudattam vele a jelenlétemet, hozzájárultam a döntéséhez. Néhány alkalommal bizonyos körülmények nem voltak

---

[*] A belső, vibrációs tapintás egyike belső érzékeinknek, melyek felsorolása a Seth megszólal című könyv 19. fejezetében olvasható. Némiképp átfogalmazva Seth szavait: Egy átlagos utcán állva a megfigyelő ennek az érzéknek a segítségével érzékelési körén belül bárminek a *létét* élheti át: az emberekét, a fákét, a rovarokét, a fűszálakét. Saját öntudatát megtartva fogja fel ezeket az érzéseket, körülbelül úgy, ahogy a meleget és a hideget érezzük. Ez az érzék hasonlít az empátiához, de sokkal több benne a vitalitás.

megfelelőek. Ilyenkor többnyire Ruburt reagált kedvezőtlenül – vagyis olyan jellegű zavarról volt szó, ami az ő helyzetét inkább nehezítette volna, mint az enyémet.

(Sok üléssel ezelőtt Seth elmondta, hogy egy személyiségtöredéke kutya formájában még mindig itt van a Földön. Hogy hol, azt nem mondta meg.) – Huszonötös kérdés: Található-e jelenleg bármifajta fizikai töredéked a Földön?

Most nem. A kutyám már nincs meg.

- Huszonhatos: Az állatok az emberek személyiségtöredékei?

(Mosoly.) Ez jó kérdés; kell egy kis idő, hogy világosan elmagyarázzam.

(22:30.) Az emberekről szólva ki lehet jelenteni: saját entitásotok töredékei vagytok. Önmagatokat mégis függetlennek tartjátok, nem holmi másodkézből való, levetett Énnek; a kutyák és a többi állatok sem egyszerűen az emberek kóbor lelki energiáinak megnyilvánulásai.

Az állatok változó mértékben ugyan, de rendelkeznek Én-tudattal, akárcsak az emberek. A bennük lévő tudat ugyanolyan érvényes és örök, mint a tiétek. Semmi sem tilthatja meg a személyiségnek, hogy saját energiájának egy részét állati formába helyezze. Ez nem lélekvándorlás. Nem azt jelenti, hogy az ember állati alakban reinkarnálódhat. Azt jelenti, hogy a személyiség különféle formákban jelenítheti meg energiáinak egy részét.

(22:35.) Tegyük fel például, hogy a reinkarnáció egy bizonyos egyén számára már véget ért, de benne maradt, ott munkál még a jól megismert, sokszor megtapasztalt földi természet iránti vágy. Megteheti tehát, hogy ilyen módon, állati formában vetíti ki tudatának egy töredékét. Ha így tesz, a földi körülményeket a forma számára természetes módon tapasztalja meg. Az ember nem állat, nem is költözik állati testbe.

Egyszerűen csak annyit tesz, hogy energiájának egy részét átadja az állatnak, azaz összevegyíti saját vitalitását az állatéval. Ez persze nem azt jelenti, hogy minden állat ilyesfajta töredék. Az állatoknak, mint azt minden állattartó tudja, megvannak a személyiségjegyeik, jellemző tulajdonságaik, egyéni módjaik a valóság megtapasztalására. Egyesek habzsolják az élményeket. A tudatuk mérhetetlenül felgyorsulhat, ha emberekkel lépnek baráti kapcsolatba, és érzelemviláguk is jelentősen fejlődik.

A tudat mechanizmusa változatlan marad. Nem változik meg sem az állat, sem az ember miatt. Ezért aztán egyetlen identitás egyéni tudatának fejlődése vagy növekedése előtt sincsenek korlátok. A tudat testben és testen kívül egyaránt megtalálja a maga tartományát, a maga szintjét. A kutya sincs arra ítélve, hogy más életeiben is kutya legyen.

Egy bizonyos tudati szinten mégis szükség van bizonyos fajta tudásra, az energia működtetésének bizonyos mértékű megértésére ahhoz, hogy az identitás a bonyolult fizikai szervezetet működtetni tudja.

(22:45.) Mint tudjátok, a tudatban erős az a törekvés, hogy megőrizze egyéniségét, és mégis igyekszik Gestaltokhoz csatlakozni. Az állati tudat a halál után más tudatokkal közösen ilyen Gestaltot alkothat, amelyben a képességek összeadódnak, és az együttműködés lehetővé teheti például a fajváltást.

Ilyen és hasonló esetekben sem vész el azonban az eredeti egyéniség: az kitörölhetetlenül bevéső dik. A tudat a természeténél fogva változik, így az identitások is változnak – de nem úgy, hogy az egyik kitörli a másikat, hanem egymásra építkezve: az egymást követő lépcsőfokok megmaradnak, nem semmisülnek meg.

Az ilyen kölcsönös kapcsolatokban minden egyes lépcsőfok, minden egyes identitás mérhetetlenül gazdagodik a többiek által hozzátett érzékletek által. Korábban már említettem: a gondolatoknak saját elektromágneses valóságuk és formájuk is van, akár érzékelitek, akár nem. Tehát minden gondolatoddal formákat és képeket küldesz ki, és ezek teljesen érvényes valóságként jelentkeznek azokban a valóságrendszerekben, ahová eljutnak.

Más rendszerekben működő személyiségek ugyanilyen módon küldhetnek energiát a ti rendszeretekbe. Mivel ezeknek az eseményeknek a forrása kívül esik a rendszereteken, nem értitek meg a jelentőségüket sem.

Most tarthattok szünetet.

(22:54. Jane jó transzról számolt be, tempója váltakozott. Ma estére Seth könyvének diktálása itt befejeződött. Az ülés hátralévő részét saját és mások személyes ügyei töltötték ki. Az ülés vége 23:20-kor.)

582. ÜLÉS, 1971. ÁPRILIS 19., HÉTFŐ
21 ÓRA 20 PERC

(Az ülés előtt elolvastunk egy levelet, amely 1971. március 16-án érkezett Jane nevére. A feladó bizonyos Mrs. R. volt, akinek a fia 1970. június 28-án eltűnt. Jane április 4-én válaszolt a levélre, és azt ígérte, a közeljövőben információt küld a fiúról.)

Jó estét.

- Jó estét, Seth.

Tehát. Kezdjük a programotokat. Elsőként mit tartogattok számomra?

- Mi lenne, ha először válaszolnánk Mrs. R. levelére? (Jane Sethként a levélért nyújtotta kezét.)

Add csak ide. Tehát. Kérünk egy kis türelmet.

(Jane lehunyt szemmel hátradőlt a hintaszékben, jobb kezében tartva a levelet.)

A fiú több helyen megfordult, egyszer, rövid időre kórházban is volt. Egyik vagy mindkét tüdejével volt baj. Valószínűleg Detroitban is járt. *(Pauza.)* Úgyszintén Florida államban, egy kisvárosban, aminek a neve eléggé hosszú, és P-vel kezdődik.

Kalifornia is elég sokat járt a fejében. Harminchat. *(Pauza.)* Állást vállalt, alighanem valami gyártelepen, eléggé sötét környezetben; hosszú sorokban álltak ott... talán szerszámgépek. Nagy ablakok, de olyan megoldással, hogy a napfény nem áradt be rajtuk.

Vagy ez a csarnok, vagy az egész hely félig a föld alatt volt. Kapcsolat a "George" névvel. Talán egy barátja. Azt hiszem, táviratot küldött valakinek, vagy pedig az anyjának fog táviratozni.

Kapcsolat két fiatal nővel. *(Hosszú pauza.)* Az anyja fog még hallani róla. Most ez minden, amit mondhatok.

(A fentiek eléggé pattogós tempóban hangzottak el. Sohasem tudjuk előre, hogy a Mrs. R-hez hasonló érdeklődők milyen hosszú választ kapnak. Akármilyen hosszú legyen is, egy oldal, öt vagy tíz, amint legépeltem, egy példányt elküldünk a kérdezőnek. Mindig kérünk választ, hogy ellenőrizhessük az anyag pontosságát. Ami ezt az esetet illeti, Mrs. R-ről nem hallottunk többet.)

Most megpróbálunk válaszolni az evolúcióra vonatkozó kérdésetekre.

- Huszonhetes kérdés: Az evolúció, ahogyan általában gondolkodunk róla, valóság, vagy erősen el van torzítva?

(E kérdés apropójából a nyolc nappal ezelőtti ESP-csoporton Seth a következőket mondta Darwinról és evolúcióelméletéről:

- Élete utolsó éveit ennek bizonyítására szentelte, az elmélet mégsem érvényes igazán. Csak erősen leszűkített perspektívából van érvényessége, a forma evolúciója ugyanis valójában a tudat műve. Nem a forma fejleszti a tudatot. Minden tudat egyszerre létezik, ennélfogva ilyen értelemben nem is fejlődik. Attól függ, hogy ti mikor kerültök a képbe, és hogyan döntöttetek, mit akartok érzékelni: a játéknak melyik részét érzékelitek. Inkább fordítva működik a dolog: a fejlett tudat sokféle különböző mintába rendezi és a valóságra záporozza önmagát. A tudat nem az univerzumban vagy univerzumokban véletlenszerűen szétszórt atomokból és molekulákból keletkezik. A tudat nem úgy jött létre, hogy az élettelen anyag egyszer csak tevékenykedni kezdett, és dalra fakadt. A tudat létezett előbb, és kialakította a formákat, amelyekben megnyilváníthatja önmagát.

Mármost, ha rendesen odafigyeltetek volna arra, amit egy ideje az idő és a létezés egyidejűségéről mondok, akkor tudhatnátok, hogy az evolúció elmélete ugyanolyan szép mese, mint a bibliai teremtéselmélet. Mindkettő jól használható, mindkettő a mesemondás egy-egy lehetséges módját valósítja meg, és látszólag mindkettő beilleszthető a maga rendszerébe, de mégis, nagyobb összefüggések felől nézve egyik sem lehet valóság... De nem ám. Az anyagnak semmilyen formája, legyen bármilyen tehetséges, akármilyen más anyagdarabkák csat-

lakozzanak hozzá, nem fejlődik magától tudattá. A tudat nélkül anyag sem létezne az univerzumban, várakozva valami más összetevőre, hogy majd azzal együtt valósággá, tudattá, életté, dallá váljon.

[A csoport egyik hallgatója:] – Az anyag minden részecskéje tudatos?

Bizony, és a tudat jön előbb. Pontosan így van. Köszönöm, hogy előhoztátok ezt az anyagot. [Mosoly.] *Az anyagot sokféleképpen elő lehet hozni.)*

(21:30.) Kockáztatva, hogy önmagamat ismétlem, hadd jelentsem ki: az idő, ahogyan ti ismeritek, alapjában véve nem létezik, és minden teremtés egyidejű. *(Derűsen):* Ez elegendő válasz kell legyen.

- Idáig már én is eljutottam. (Jane-nek az első szünetben elmondtam: az az ismeret, hogy az idő egyidejű, bizonyos kérdésekben nagyon zavarbaejtő. Választ ad a kérdés felére, de mi a teljes kérdésre szeretnénk feleletet kapni.)

Akkor részletezzük.

- Rendben.

A Földön a ti fogalmaitok szerint minden kor létezik: van múlt, jelen és jövő. Mármost. Legyen ez nagybetűs mármost. Bizonyos életformák abban a korban fejlődnek ki, amelyről azt gondoljátok, hogy jelen idő. Fizikailag nem is jelennek meg mindaddig, amíg el nem következik a ti jövőtök. Tudsz követni?

- Igen.

Pedig éppannyira léteznek most is, mint, mondjuk, a dinoszauruszok. Csak éppen ti úgy döntöttetek, hogy figyelmetek fókuszát a tér-idő koordináták egy erősen leszűkített tartományára állítjátok, ezt fogadjátok el jelenlegi valóságnak, és minden más elől elzárjátok önmagatokat. A kérdésünkhöz visszatérve tehát: a bonyolultabb formák nem a korábbi, egyszerűbb formákból fejlődtek ki. Tágabb értelemben mindannyian egyszerre léteznek.

Másfelől viszont a bonyolultabb tudati szerveződések szükségszerűen alakulnak ki, hogy belépjenek, és életet adjanak a bonyolultabb fizikai szervezeteknek. Minden szervezetet a tudat alakít ki. A ti fogalmaitok szerint meghatározva: a töredék a tiéteknél kevésbé fejlett tudat. A természet élő részei a ti saját kreativitásotok, kivetítéseitek, energiatöredékeitek eredményei; ez az energia hozzátok érkezik *Minden Létezőtől*, és belőletek halad tovább, hogy megalkossa saját megnyilvánulásait, ahogyan ti megalkotjátok a tieiteket.

(Pauza 21:42-kor.) Mivel ti nem érzékelitek a jövőt, és nem értitek, hogy az élet minden irányban kiárad, ezért logikusnak látszik az a feltevés, hogy a jelenlegi formák múltbelieken alapulnak. Behunyjátok a szemeteket azok előtt a bizonyítékok előtt, amelyek nem ezt támasztják alá. *(Szívélyes mosollyal):* Most természetesen nem személyesen rólad beszélek, Joseph.

Más szóval: nincs egyenes vonalú fejlődés. A belőletek mint emberiségből kiinduló töredékek természetesen szintén hozzájárulnak fizikai valóságotokhoz, mert a fennálló finom egyensúly és az együttműködés nélkül a ti speciális környezetetek nem jöhetne létre.

Gyakran mondtam nektek, hogy súlyos igazságtalanságot követtek el, amikor felfogásotokat az Énre korlátozzátok. Identitás-, szabadság-, erő- és szeretetérzésetek mérhetetlenül felfokozódna, ha megértenétek, hogy nem a bőrötöknél értek véget, hanem tovább is folytatódtok a fizikai környezetben, amely pedig annyira személytelennek, annyira nem-Énnek látszik.

Biológiai szempontból nem volna nehéz megérteni, hogy fizikailag részei vagytok a Földnek és mindennek, ami rajta van. Ugyanazokból az elemekből álltok, ugyanazt a levegőt lélegzitek be. Nem teheted meg, hogy visszatartod a lélegzeted, és azt mondod: "Ez vagyok én, teli levegővel, amit nem engedek ki többé", különben nagyon hamar rájönnél, hogy korántsem vagy annyira független.

Biológiailag, kémiailag szorosan össze vagytok kötve az általatok ismert Földdel; mivel azonban a Föld is természetesen és spontán módon formálódott ki saját kivetített pszichés energiátokból, mivel ti még az évszakokkal is pszichés kölcsönhatásban álltok, így az Ént sokkal tágabb összefüggésben kell megértenetek. Ez a felfogás lehetővé tenné, hogy sok másféle formával osszátok meg az élményeket, hogy köves-

sétek az energia- és érzelemmintákat, amelyeket alig érzékeltek: hogy megérezzétek a világtudatot, amelynek egy független része a tiétek.

Most tarthattok szünetet.

(21:54. Elmondtam Jane-nek, hogy a kérdésemre nagyszerű választ közvetített, méghozzá jelentősen gyorsabb tempóban. Folytatás 22:04-kor.)

Tehát: Ezzel a kérdéssel végeztünk; menjünk tovább.

- Huszonnyolcas számú kérdés: Festettem valaha portrét valamelyik Beszélőről?

Bizony. Az egyiket Carl és Sue Watkins vette meg *(ennek a képnek félig tréfásan a Mózes címet adtuk)*; még egy, amelyet rólam festettél *(pauza)*, meg még egy, amelyet még nem fejeztél be – amelyikről a Plébános érdeklődött a közelmúltban *(Seth Plébánosnak becézi Tom M-et, az ESP-csoport egyik tagját)*, az a női arckép. És a kékruhás embered. *(Pauza.)* Ennyi a válasz.

(Seth a tizenhetedik fejezetben azt mondta, hogy Jane és én mindketten voltunk Beszélők. Mivel önarcképet nem festettem, én nem lehettem rajta a listán, de Seth a Jane-ről festett portrémat sem említette. Akkor nem tűnt fel a kihagyás, úgyhogy nem kérdeztem rá...

Mikor Seth azt mondja, hogy megfestettem egy Beszélő arcképét, azt én úgy értelmezem, hogy ráhangolódtam egy személyiségre a sok közül, akikből annak a Beszélőnek az entitása áll.

Az első üléseink idején festettem egy sor portrét olyan emberekről, akiket tudatosan nem "ismertem". Először keveset tudtam az ehhez való ihlet lehetséges forrásairól; egyszerűen csak engedtem a kényszernek, hogy megfessem őket. A portrékra vonatkozó ötletek spontán módon "bukkannak fel", amikor tudatosan valami mással foglalkozom. Ilyenkor mindig meglepődöm. Néha szabályos látomásom támad, amely teljesen tárgyszerű és színes. A látomásban vagy a kész festmény jelenik meg, vagy maga az egyén, akit le kell festenem. Több alkalommal "tudtam", hogy az illető halott. A portrék közül nyilván nem sok ábrázol Beszélőket; én magam egyszer sem tudtam, hogy ilyen személyiséget festek.

A kékruhás embert, amelyre Seth utalt, nemrégiben fejeztem be. A kép mai öltözetű férfit ábrázol, de a kép valójában – Seth jót mulatott, miközben előadta – egy XIV. századi konstantinápolyi látnokasszonyt ábrázol; tudattalan torzítás a részemről, hogy férfialakban festettem meg. Seth így nevezte meg ezt a nőt: Ianodiala. Az olajkép jól sikerült; a kékek és a zöldek dominálnak benne.

Korábbi éveimben sejtelmem sem volt arról, hogy az ihletnek efféle forrásai is lehetnek. Most már úgy gondolom: tudattalan szinten többnyire ezek is jelen vannak; mindenesetre ahhoz, hogy az alkotási folyamat lehetőségeit minél szélesebbre tágítsam, szeretném, ha mások is megtanulnák ezeket a látomásokat tudatosan, szándékosan hasznosítani. Úgy érzem, ennek nagy haszna lehetne. Sokat kell még erről is megtanulni.)

- Akarsz most a holt-tengeri tekercsekre és Jesuára vonatkozó kérdésekkel foglalkozni? (Ez egy április 12-én érkezett levélre utalt; a Jane-hez intézett levél a Seth megszólal *című könyvben olvasható három Krisztus iránt érdeklődött.)*

Azt félretesszük a vallási fejezetünkre. Majd ott válaszolunk a többi ide kapcsolódó kérdésre is.

- Ötvenkettes számú kérdés: 1968. augusztus 14-én, a 429. ülésen azt mondtad: "A perceknek és óráknak is megvan a maguk tudata." Nem bocsátkoztál részletekbe.

(Mosoly.) És most szeretnéd, ha részletekbe bocsátkoznék.

- Hát, nem tudom. Talán túl bonyolult kérdés ahhoz, hogy röviden válaszolj rá.

Kérünk egy perc türelmet. *(Pauza.)* Amit az időből érzékeltek, az a ti rendszeretekbe behatoló más események egy része; gyakran úgy érzékelitek, mint térbeli helyváltoztatást, vagy pedig valami olyasmit, ami az eseményeket elválasztja egymástól – ha nem a térben, akkor az időfogalom használata nélkül meg sem lehet mondani, hogyan.

Ami az eseményeket elválasztja egymástól, az nem az idő, hanem a ti érzékeléseitek. Az eseményeket "egyesével" érzékelitek. Az idő valójában a tapasztalatok pszichés szerveződése. Az események látszólagos kezdete és vége, a látszólagos születés és halál egyszerűen a tapasztalat további dimenziója, amilyen a magasság, a

szélesség, a súly. Számotokra azonban úgy látszik, hogy a vég felé tartotok, és a vég része a tapasztalatnak, ha úgy tetszik: személy-esemény.

(22:26.) Most a sokdimenziós valóságról beszélünk. A teljes Én vagy entitás vagy lélek sohasem materializálódhat háromdimenziós formában. Egy részét azonban belevetítheti ebben a dimenzióba, hogy kitöltsön ennyi és ennyi időt, ennyi és ennyi teret, és így tovább.

Az entitás a teljes eseményt, a személy-esemény egészét, az időtényezőkkel együtt – a ti fogalmaitok szerint ezt nevezitek korszaknak – egyszerűen egy tulajdonságnak, egy dimenziónak látja a sok közül. A személy-esemény azonban nincs elszakítva a nagyobb valóságtól. Csak arról van szó, hogy a nagyobb valóság nem képes három dimenzióban megjelenni, mert olyan atomokból és molekulákból áll, amelyeket ti nem érzékeltek, mert az intenzitás fizikai tartományán kívül, alatta vagy fölötte helyezkednek el – és mindezek tudattal is rendelkeznek a maguk módján.

Tágabb értelemben a másodpercek, a percek sem léteznek, de a valóság, amely az idő mögött rejlik, pontosabban amögött, amit ti időként érzékeltek, a "külső idő" eseményei olyan egységekből állnak, amelyeknek sajátos fajta tudatuk van. Ők alkotják azt, amit ti időként érzékeltek; ugyanúgy, ahogy az atomok és molekulák alkotják azt, amit térként érzékeltek. *(Pauza.)*

Mármost ezek az egységek a fénysebességnél gyorsabban mozognak; kitűnő energiaforrások, amelyek behatolnak és beavatkoznak az anyagba, de sohasem materializálódnak. Más rendszerekben másként értelmezik őket. Itt a vége. *(Mosoly.)*

(22:35. Csak a könyv diktálásának lett vége mára. Valójában szünet következett. Seth az ülést sok oldalnyi, más témákkal foglalkozó közléssel zárta. Az ülésnek 23:16-kor lett vége.)

583. ÜLÉS, 1971. ÁPRILIS 21., SZERDA
21 ÓRA 30 PERC

(Tegnap, kedden éjjel, amikor lefeküdtem, még tartott Jane ESP-csoportja a nappaliban. Fél tizenkettőre járhatott az idő. Félálomban azt szuggeráltam magamnak, hogy reggel emlékezni fogok az álmaimra, és leírom őket. Az "asztrális projekció" kifejezést egyáltalán nem használtam.

Elég nyugtalanul aludtam, többször fel is ébredtem, miközben a csoport még együtt ült. Végül ködösen érzékeltem azt is, amikor a csoporttagok beindították autóikat a házunk melletti parkolóban. Utána álomba merültem. Jane később elmondta, hogy ő háromnegyed egy körül bújt ágyba.

A következő esemény, amire vissza tudok emlékezni, az volt, hogy a sötét fürdőszobában vagyok, és a levegőben lebegek. Testen kívüli állapotban voltam, de ez egyáltalán nem hatott rám kellemetlenül.

A fürdőszoba a lakás közepén helyezkedik el; egyik oldalán a nappali, a másikon a hálószoba és a műtermem található. Hogy Willyt, a macskánkat éjszakára távol tartsuk az ágytól, a nappaliba szoktuk kitenni, és azon az oldalon becsukjuk a fürdőszoba ajtaját. Most ott lebegtem a csukott ajtó előtt, és képtelen voltam áthatolni rajta.

Nem éreztem pánikot, még félelmet sem. Asztrális szemem jól működött. Jobbra tőlem halvány fény szűrődött be a résnyire nyitott ablakon. A csukott ajtó árnyékban volt, de tudtam, hogy előtte vagyok. A testem ott aludt "mögöttem", Jane mellett a hálószobában, és én egyáltalán nem foglalkoztam vele. Először nem is jöttem rá, hogy projekció, kivetítés alanya vagyok – még annyi lélekjelenlétem sem volt, hogy áttörjek azon az ajtón a nappaliba. De kívül voltam a testemen*, és ez a nagyon kellemes, súlytalan állapot lassanként tudatosodott bennem. Arról nem volt emlékem, hogyan hagytam el a testemet, és hogy kerültem a fürdőszobába.*

Ez volt az első eset, hogy kevés számú asztrális projekcióm élményében egyáltalán nem volt jelen a félelem. Azt hiszem, az a normális, hétköznapi megszokás tartott mégis vissza, hogy az ajtók átjárhatatlanok. A csukott ajtó miatt előállt patthelyzet után nem sokkal ismét elaludtam. Amikor – nyilván néhány perccel később – megint tudatomra ébredtem, azt vettem észre, hogy néhány ujjnyival az ágyban fekvő testem fölött lebegek.

Történetesen hanyatt feküdtem az ágyon; két karom kinyújtva az oldalamnál. Asztráltestem körülbelül ugyanebben a helyzetben volt, talán tizenöt centivel fölötte. Rendkívül stabil és kellemes érzés volt; éber voltam, tudatában annak, hogy mi történik, emellett teljesen szabad és súlytalan. Hallottam, hogy horkolok, de nem sok figyelmet fordítottam erre – ám ennek ellenére tudom, hogy nem álmodtam. Még az is eszembe jutott, hogy több helyen olvastam: projekció közben az ember pontosan tudja a különbséget az alvás és a saját állapota között. Ezt most első kézből tanúsíthattam. Nagyon kellemesen éreztem magam.

Ezúttal valahogy másként működött a látásom. Különösen a lábamnak voltam tudatában, ahogy ott lebegett a fizikai lábam fölött. Nagy örömöt leltem abban, hogy mozgathatom, himbálhatom föl-le, élvezve csodálatos szabadságukat és könnyedségüket. Fizikai lábam is jó állapotban van, de ilyen szabadon mégsem képes mozogni. Asztrális lábamat oly lazának és hajlékonynak éreztem, mintha gumiból volna – és valahogy a fekvő testhelyzetem ellenére is láttam, hogy térdtől lefelé egészen világos és áttetsző!

A kivetített állapotot olyan stabilnak és megbízhatónak éreztem, hogy arra gondoltam: nagy lehetőségek kínálkoznak számomra. Ismétlem: nem éreztem félelmet, csak önbizalmat. Arra gondoltam: nagyszerű alkalom ez arra, hogy tegyek valamit. Itt az idő valami különleges kalandra. Azt mondtam magamnak: készen állok mindenre – meglátogatni egy másik valóságot, átvetődni a nappali csukott ajtaján, leruccanni az utcára a ház elé...

Jane ezalatt ott feküdt mellettem. Később elmondta: amikor bejött a hálószobába, már hangosan horkoltam. Figyelmem fókusza ekkor változni kezdett; most először valóban meg-

hallottam saját magamat. Elképedtem, milyen erős hangok törnek elő fizikai fejemből, közvetlenül "alattam". Biztos, hogy éber állapotban képtelen lennék megismételni.

Több, teljesen tudatos és elszánt kísérletet tettem, hogy "elinduljak", eltávolodjam a testemtől. Erőfeszítéseim nem törték meg a kivetítés varázsát, viszont továbbra is ott lebegtem egyhelyben. Aztán támadt egy ötletem: a horkolás zaját használom hajtóerőként, hogy elrepítsen más dimenziókba, testemet messze hátrahagyva az ágyon.

Szándékosan egyre hangosabban kezdtem horkolni, ha ez egyáltalán lehetséges. Erőteljes zajtömeget akartam kelteni, hogy nyomatékként használhassam, bár egyáltalán nem tudtam, hogy ez miként fog működni. Az volt a legfurcsább az egészben, hogy szabadon, élvezettel lebegtem saját fizikai testem fölött, de közben képes voltam az utóbbit hangkeltésre felhasználni. Ez valamiféle kettős tudatra utalhat, hiszen mindkét testemnek tudatában voltam.

Vagy valóban fokozódott a horkolás hangereje, vagy most fokozottabban figyeltem rá. Elgondolásom azonban nem vált be. Nem tudom, hogy végül is sikerült volna-e elszabadulnom, mert Jane rám szólt: – Drágám, horkolsz. Fordulj meg –, ahogyan máskor is szokta, ha megunta hallgatni. Tisztán hallottam a szavait. Azonnal abbahagytam a horkolást, de nem mozdultam. Arra nem emlékszem, hogyan tértem vissza a fizikai testembe. Megérintettem Jane-t, és némi erőfeszítés árán elmondtam pár dolgot abból, amit átéltem. Szerinte olyan volt a hangom, mintha még mindig transzban lennék.

Úgy gondoltam, megismételhetem még a projekciót, ezért tovább próbálkoztam; ezalatt Jane csöndben feküdt mellettem. Nem jártam sikerrel, de az egész élményt körüllengő, nagyon kellemes aura egész határozottan ott volt még. Csekélyke kis projekció volt ez, de olyan könnyűnek és természetesnek éreztem, hogy azon törtem a fejem, vajon miért nem általános gyakorlat mindenki számára. Egész idő alatt tudtam, hogy sokkal nagyobb dolgok állnak előttem, mint amennyit képes vagyok megvalósítani – hogy a pillanatnyi képességeim korlátaitól karnyújtásnyira csodálatos lehetőségek kínálkoznak, ha egyszer képes leszek áttörni azt a korlátot. Egy pillanatra sem fogott el ijedelem, és egyszer sem láttam vagy éreztem az "asztrális ezüst zsinórt". Végül aztán elaludtam.

Ez az élmény adott alapot két újabb kérdésnek, amelyeket a huszadik fejezethez összeírt listához illesztettem. 1) Projekcióm annyira élvezetes és kellemes volt, és ami még fontosabb, oly sok lehetőséget ígért, hogy kíváncsi lettem, vajon a nyugati ember miért nincs jobban tudatában ezeknek a képességeinek. 2) Miért nem fejleszti és használja e képességeket? Reméltem, hogy Seth még ma este válaszol rájuk.)

Tehát: Jó estét.

- *Jó estét, Seth.*

És gratulálok.

- *Köszönöm.*

Ez neked szól: Azért akkor próbáltad meg ezt a kísérletet, amikor megpróbáltad, mert – hogy úgy mondjam – volt egy adu ászod a talonban, arra az esetre, ha megrémülnél. Tudtad jól, hogy Ruburt nemsokára bejön lefeküdni. Készen álltál arra, hogy újabb próbát tégy. Lassú és könnyű módszert választottál; kellemes környezetet, hogy az is könnyítse a dolgodat: meg akartál ismerkedni magával az érzéssel, mielőtt valóban valami kalandosabb vállalkozásba fognál vele.

- Megpróbálkoztam már akkor is, amikor Jane még nem volt mellettem?

Nem. Kísérletezgettél, de mindaddig nem sikerült, amíg Ruburt maga is le nem feküdt. A testen kívül teljesen másként is működhet az időérzék, mint a testben. Tudtad, hogy egyetlen kísérlettel is sokkal szabadabb leszel, és a lehető legjobb körülményeket választottad.

Valóban elhagyhattad volna a lakást. A horkolást viszont jelzésnek szántad Ruburt számára. Tudtad, hogy fel fog ébreszteni. Eredetileg ez volt vele a célod. Ha nem esett volna jól az élmény, akkor ő a horkolás miatt megszakította volna. Te viszont élvezted, ami történik, és a horkolást hajtóenergiának akartad felhasználni, csakhogy a hang kiváltotta Ruburt szokásos reakcióját.

Most már eszedbe juthat jó néhány hasonló élmény.

(Most, amikor az ülésen készült jegyzeteimet gépelem, vasárnap van, április huszonötödike. A fent leírt élmény, azaz huszonegyedike óta várom a következő projekciót, de mindhi-

ába. Korábban, egy másik testen kívüli élményem alkalmával tapasztaltam egy egészen enyhe testenkívüliséget, amely mintegy az élmény nyomában járt, majdnem két héten keresztül. Tökéletlen projekciók vagy álomélmények sorozata volt ez, tele a hasonló jelenségek torzított elemeivel. Különös hasonlat jutott eszembe ezzel kapcsolatban: olyan volt, mint amikor a földrengést enyhébb utórengések követik...)

Most pedig, a kérdésedre válaszolva: A nyugati ember úgy döntött, hogy energiáit kifelé összpontosítja, és a belső valóságokról lehetőleg nem vesz tudomást. A társadalmi és kulturális vonatkozások, sőt még a vallásiak is már a gyerekkortól kezdve akadályozzák az efféle élményeket. A ti társadalmatokban a projekció semmilyen előnnyel nem jár, viszont sok tabu áll vele szemben.

(21:40.) Ez természetesen az e civilizációhoz tartozó személyiségek döntései. De vannak bizonyos mérlegelnivalók még azelőtt, hogy elérnétek a tudást és a mértékletességet. Egyes személyiségek azért döntenek úgy, hogy kifelé orientált társadalomba születnek, mert így teremtik meg az egyensúlyt más életeikhez, amelyek erős belső koncentrációban, az anyagi világ nagyon alacsony szintű manipulációjával telnek el. Értitek: az ember megtanulja, hogy mind a belső, mind a külső valóságot meg kell értenie és konstruktív módon kell használnia.

Álomállapotban persze sorozatosan zajlanak a projekciók, legföljebb nem emlékeztek rájuk. Csak akkor idézed fel őket, amikor okod van rá: ha valamiféle érdemet

jelent vagy eredménynek számít, mint például azokban a társadalmakban, ahol az álmok és a kivetítések használatát különösen üdvösnek tartják.

Ha például jelenleg olyan életet élsz, amelyben különös nyomatékot adtál a fizikai helyváltoztatásnak, akkor repülésről szóló, ködös álomélményekben lehet részed, amelyek arra inspirálhatnak, hogy feltaláld a repülőgépet vagy a rakétát; ha viszont valóban tisztában vagy a ténnyel, hogy a tudatod valóban képes a testen kívül repülni, akkor máris gyengébb a fizikai megvalósításra vonatkozó késztetés.

Tehát: Milyen kérdéseid vannak?

- Ötvenhármas számú kérdés: A 429. ülésen, 1968. augusztus 14-én azt mondtad, hogy bizonyos személyiségek egyszerre több entitásnak a részei is lehetnek.

Már sokszor mondtam ezt. Az Énnek nincsenek határai, fejlődésének útján nincsenek korlátok. Lehet, hogy egy személyiség "eredetileg" valamely adott entitás része, és önfejlődése során egészen másféle érdeklődést fejleszt ki. Választhat magányos utat, de megteheti azt is, hogy közeledik vagy csatlakozik más entitásokhoz, amelyeknek érdeklődése hasonlít az övéhez. Az eredeti kapcsolatot nem számolja fel, de újakat is kialakít.

(Pauza 21:47-kor.) – Negyvenhatos kérdés. A Seth megszólal *19. fejezetében közölted a belső érzékek listáját. Vannak ezeken kívül is olyan belső érzékek, amelyekről még nem beszéltél?*

Vannak. Ezek azonban olyan tapasztalatokhoz kapcsolódnak, amelyek a ti rendszeretekben általában nem tapasztalhatóak, lappanganak. *(Pauza.)*

Szinte minden sejtnek megvan az a sajátossága, hogy bármely szerv alkotórészévé válhat, bármelyik testrész felépítésében részt vehet. Benne van a képesség például valamelyik érzékszerv kialakítására; a gyakorlatban azonban ez a képesség nem fejlődik ki, ha a sejtből könyök vagy térd lesz. A lehetőség azonban megvan. Ez nemcsak a ti fajotokra érvényes, hanem sok esetben a fajok között is fennáll; minden élő anyagban léteznek alapegységek, amelyek képesek növényi vagy állati életet formálni, illetve kifejleszteni az ezekre jellemző érzékelő mechanizmusokat.

Elméletben lehetséges tehát, hogy egy béka, egy madár vagy egy hangya szemével lássátok a világot. Most fizikai érzékszervekről beszélek. A belső Énnek is vannak lappangó belső érzékei, azok mellett, amelyeket általában használ, mikor a tudat valamely meghatározott álcarendszerben összpontosul.

Ezek közül egyeseket fizikai fogalmakkal nem lehet kifejezni; mibenlétük csak hasonlatok segítségével közelíthető meg. Nincs arra szükség, hogy ebben a könyvben tárgyaljuk őket. Ismertetésük egy olyan könyvbe való, amely kifejezetten a belső érzékelés különféle módjaival foglalkozik.

- Ötvenötös kérdés: Ez a kérdés a tizenegyes számú kérdésre adott válaszod nyomán merült fel. Megkérdeztem, milyen képzésre volna szüksége Jane-nek ahhoz, hogy egy Beszélő-

kézirat szövegét fogadni tudja. Azt mondtad: azoknak az ősi nyelveknek egy része képeket és jelképeket használt. Lehetséges volna, hogy Jane transzállapotban, a te segítségeddel lerajzoljon néhányat ezekből a szóképekből vagy jelképekből? Kíváncsi vagyok, hogy meg tudnáe közelíteni a Beszélők valamelyik ősi nyelvét.

Ez lehetséges.

- Nagyon érdekes lenne. (Seth hallgatott, úgyhogy tovább kérdeztem): – Megpróbálhatnánk akár most is?

Most nincs itt az ideje. *(Pauza.)* Sok eltorzított belső összefüggés van ezek között. Egyes hieroglifákat és jelképeket Mu civilizációja használt.

Most szünetet javasolok, hogy átnézhessétek a kérdéseket.

- Rendben.

(22:00. Jane-nel végignéztük a hátralévő kérdéseket, de mivel úgy láttam, hogy kezd elfáradni, azt javasoltam, hogy fejezzük be az ülésnek ezt a részét. A szünet utáni részt személyes természetű anyag töltötte ki. Az ülés vége 22:58-kor.)

584. ÜLÉS, 1971. MÁJUS 3., HÉTFŐ
21 ÓRA 35 PERC

(A múlt héten az ESP-csoportoktól eltekintve nem tartottunk ülést, Jane pihent.)

Tehát: Jó estét.

- Jó estét, Seth.

Olyan kérdésekkel fogok foglalkozni, amelyeknek nincs közük a reinkarnációhoz vagy a valláshoz.

(Közvetlenül az ülés előtt épp ezekről a témákról beszélgettünk, bár nem terveztem, hogy az ülésen megemlítem őket.) – Ötvennyolcas számú kérdés: Az ötvenedik ülésen, 1964. május 4-én ismertetted a Belső Univerzum törvényeit. Vannak olyan törvények, amelyeket akkor nem említettél?

Vannak, de ezekkel ebben a könyvben nem foglalkozom, ezért majd egy másik alkalommal adom át nektek.

(Ezt a kérdést azért tettem fel, mert úgy gondoltam, hogy a válasz, amelyet Seth az előző ülésen a negyvenhatodik kérdésre adott, az egyik ilyen törvényre, a Végtelen változatosság és változékonyság törvényére utal. Mostani válasza után azonban nem firtattam tovább ezt az összefüggést.)

- Negyvennégyes számú kérdés: Ha Jane-en keresztül nem beszélhettél volna, megpróbálkoznál valaki mással – vagy talán beszélsz is mások által?

Már beszéltem mások által. "Most" a kapcsolat előre el volt határozva. Az is igaz, hogy Ruburtnak nem kellett volna okvetlenül hozzájárulnia a kapcsolathoz. Ha így történt volna, akkor is átjut az anyag, de más formában.

Akkor nem így beszéltem volna, mert az ő munkája úgyis bizonyos meghatározott fajtájú összehangolódást és meghatározott személyiségjegyeket követel. Az anyagot valaki máson keresztül sokkal egyszerűbb formában is átadhattam volna, de azt akartam, hogy a lehető legkevesebb torzításon menjen keresztül, és lehetőleg sokdimenziós maradjon. Ha Ruburt nem lett volna, az anyagot egy Beszélő kapja, aki a ti fogalmaitok szerint most él, és szintén kreatív területen munkálkodik.

A ti rendszeretekben jelenleg nem él senki, akivel a múltban jelentős mértékben összehangolódtam volna, kivéve benneteket. Ha egy Beszélő kapja meg az anyagot, akkor nagyrészt álomállapotban jutott volna az információhoz, és tanulmánysorozat illetve szépirodalmi művek formájában tette volna közzé.

Ha viszont Ruburt nem vállalta volna, akkor az a legvalószínűbb, hogy egy másik életet választ a feladat végrehajtására; ez esetben megvártam volna. Mindig az övé volt a döntés, ha pedig egyáltalán nem vállalja, akkor más megoldást kellett volna találni.

(Hozzám fordulva): Te viszont korán előre láttad ezeken az üléseken játszott szerepedet és a közös munkánkat. Sok évvel ezelőtt festettél egy képet, amely világosan előrevetítette paranormális vállalkozásunk kibontakozását. Ezt a képet eladtad; egy férfiarckép volt, amely egy ideig az én portrém helyén függött. Az a festmény Joseph arcképe volt, más szóval a te saját belső identitásodé, ahogyan abban az időben láttad. Tudatosan nem ismerted fel az összefüggést, de tudatosan is tisztában voltál a kép erőteljes hatásával.

(Természetesen emlékszem arra a képre. 1954-ben festettem Floridában, mielőtt Jane-nel összeházasodtunk. Maradt róla néhány fénykép, és egyszer meg is akarom festeni újra. Ez persze azt jelenti, hogy a régi kép új változatát festem meg. Pontosan lemásolni úgysem volna lehetséges. Mindazonáltal nem bánom, hogy eladtam.)

Ez a kép önmagad kutató, kreatívan elégedetlen részét ábrázolta: azt, aki a teljesebb tudást és megértést keresi. A közted és Ruburt között fennálló különleges kapcsolat szintén előfeltétel volt, ezért kellett a te engedélyed és hozzájárulásod is.

Ha ti nem lennétek együtt, az ülésekre nem került volna sor. Ugyanazzal az entitással álltatok kapcsolatban, jóllehet te már eltávolodtál tőle, de a belső kapcsolat hozzáad a rendelkezésre álló energiához. Te segítesz, hogy úgy mondjam, egyensúly-

ban tartani az áramkört. Kezdetben energiát és nyomatékot is szolgáltattál, hogy kiegészítsd Ruburtét.

Az ilyen munkához nem elég egy embert kiválasztani; ez olyan vállalkozás, amelyben sok más tényező figyelembevételére is szükség van. Tudható volt, hogy Ruburtnak szüksége lesz a te támogatásodra, és az is, hogy maga a munka a te kreatív képességeidet is fejleszteni fogja.

Mindezt ti ketten meg én határoztuk el, még mielőtt ezt a jelenlegi életet elkezdtétek volna. Előre tudtunk Ruburt intellektuális aggályoskodásáról és gyakran mély vonakodásáról is, és úgy alakítottuk, hogy ez is segítse a munkánkat.

Az információt nem a "született hivők", hanem intelligens emberek számára szántuk, és a "médium" számára, aki kétségbe vonta ugyan, de nem önmaga miatt, hanem mindazok nevében, akik ugyanilyen kérdéseket tennének fel. Ahogy Ruburt mind jobban megérti, ahogy mind jobban fejlődik, ez a győzelem nemcsak az övé lesz, hanem mindazoké, akik a nyomában járnak ebben a vállalkozásban. De azért egyensúlyra is szükségünk volt, ezért kerültél a képbe mint olyan ember, aki, bár nem volt jártas az efféle gondolatok világában, intuitív módon mégis felismerte a belső információ értékét és ennek az anyagnak a fontosságát.

(22:00.) Mondanom sem kell, hogy sokkal mélyebb szinteken Ruburt részéről sincs ellenállás, különben ilyen irányú képességei nem fejlődtek volna ki. Kezdeti

kritikus hozzáállása megnyugtatásul szolgált az ego számára az első tapasztalatok idején, azzal a céllal, hogy az ego belássa: nem lesz félresöpörve, és semmiféle károsodást nem szenved.

A "médiumitáshoz" szükséges tulajdonságok nagyjából ugyanazok, mint amelyek az erőteljes kreativitáshoz szükségesek. Alapfeltétel az erős, szilárd ego, különösen a kezdeti időszakban. A felfokozott kreativitással esetleg együttjáró súlyos személyiségzavarok azért lépnek fel, mert az ego megrémül saját kreatív képességeitől, és attól retteg, hogy az maga alá temetheti.

Ilyen esetekben az ego túl merev, és nem képes együtt tágulni a személyiség kreatív tapasztalataival. Ez természetesen, mint bármely más tevékenységben, így a médiumitásban is előfordulhat. Ruburt egója azonban ilyenkor fokozatosan mindig engedett merevségéből, és ezzel engedélyezte a teljes személyiség tágulását, növekedését...

Mára vége a diktálásnak, és most még egy személyes megjegyzés. Láthatod, hogy az iménti információ mint jelent Ruburt számára. Kedvező hatású, ha leveti magáról a páncélzatot.

Tarthattok szünetet, utána folytatjuk az ülést.

(22:09. Jane mély transzban volt, beszédtempója gyors volt. Azt mondta: nagyon tisztán látta az 1954-ben készült festményemet, miközben Seth arról

beszélt; látta még a régimódi, aranyozott keretet is. Mint mondta, a keretre eredetileg nem emlékezett, de most hibátlan leírást adott róla. A képet természetesen akkor adtam el, amikor tudatos szinten még sejtelmünk sem volt a jelentőségéről. Tehát nemcsak hogy az első üléseink előtt, hanem még akkor, amikor az ilyen eseményeknek a lehetősége sem merült fel bennünk. A szünet utáni rész szövegét töröltem. Az ülés vége 22:28-kor.)

21.
A vallás értelme

585. ÜLÉS, 1971. MÁJUS 12., SZERDA
21 ÓRA 35 PERC

(Az ülés előtt Jane-nel átnéztük a huszadik fejezetből hátralévő kérdések listáját. – Remélem, Seth megcsinálja a reinkarnációs meg a vallási fejezetet, és ezzel letudja a dolgot – jegyezte meg Jane. Nemrégiben rájöttünk, hogy Jane különösen érzékeny ezekre a témákra, kiváltképp a vallásra; gyerekkorában szigorú vallásos neveltetésben volt része. Ezt tovább erősítette az erős, módszeres vallási késztetés, amelyet később fejlesztett ki magában. Nagyon jól tudja, hogy az ilyen fiatal korban kapott hatások maradandó nyomot hagynak, még akkor is, ha tizenkilenc éves korában elhagyta az egyházat...

Némi meglepetéssel vettem tudomásul, hogy Seth ma este belekezdett a huszonegyedik fejezet diktálásába, de hamar rájöttem, hogy megmaradt kérdéseinket korántsem kell elfelejtenünk. Az ülést ismét a műtermemben tartot-

tuk; mivel a helyiség eléggé kicsi, Jane elhatározta, hogy nem gyújt rá. Egész nap esett, és az ülés kezdetéig sem állt el.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: A vallásra és a reinkarnációra vonatkozó kérdésekre a maga idejében válaszolok majd, ahogy ígértem. A szövegben több más kérdésetekkel is foglalkozni fogok. Tehát elkezdjük a következő fejezetet, amelynek ez a címe: "A vallás értelme".

A teljes Énben állandóan jelen vannak bizonyos belső felismerések. Minden személyiségben működik a létezés jelentőségének megértése. A sokdimenziós létről szóló tudás nemcsak a jelenlegi tudatos tevékenységeteket hatja át: minden egyes ember mélységesen tisztában van azzal, hogy tudatos élete a valóság tágabb dimenzióitól függ. Ezek a tágabb dimenziók nem materializálódhatnak a háromdimenziós rendszerben, de az erre vonatkozó tudás a létezés legmélyéből árad ki, és kivetülve átformál mindent, amit megérint.

Ez a kiáradás a fizikai valóság egyes elemeit a megszokottat messze meghaladó ragyogással és intenzitással látja el. Amit megérint, az a ti fogalmaitok szerint több lesz, mint előtte volt. Ez a belső tudás a fizikai valóságban is keresi a maga helyét, igyekszik fizikai fogalmakká is lefordítani önmagát. Minden ember magában hordja

tehát ezt a belső tudást, és bizonyos mértékig ennek megerősítését, igazolását keresi a világban.

(Pauza 21:45-kor. A fenti bekezdés – történetesen – nagyszerű leírást ad arról, ami Jane 1963 szeptemberében lezajlott paranormális beavatásából következett. Egy transzcendens élmény hatására keletkezett Az anyagi világ mint ideák konstrukciója *című kézirata, amelynek egyenes folyományaképpen kezdtük el az ülések sorozatát. Ld. Jane e könyvhöz írt előszavát.*

Megjegyzés: Mulattam magamban, látva, hogy Jane még mindig transzban cigarettára gyújt.)

A külső világ a belső tükörképe, de korántsem tökéletes tükörkép. Hasonlíthatjuk a belső tudást a szülőhazáról szóló könyvhöz, amelyet idegen országokba magával visz az utazó. Minden ember azzal a vágyakozással születik, hogy önmaga számára megvalósítsa ezeket az igazságokat, pedig látja, milyen óriási a különbség a belső igazság és a környezet között, amelyben él.

Minden egyénben lejátszódik a belső dráma, a pszichés dráma, amely aztán nagy erővel kivetítődik a történelem terepére. A nagy vallási események a belső vallási drámák nyomán keletkeztek. Maga a dráma bizonyos értelemben pszichológiai jelenség, mert minden fizikai irányultságú Én úgy érzi, egyedül van, idegen környezetbe vetve, és még eredetét, célját vagy akár csak okát sem ismeri saját létezésének.

Ez az ego dilemmája, különösen a kezdeti szakaszokban. Kívül keresi a válaszokat, mert ez a természete. A fizikai valóságban működik. Érzi, hogy mély és állandó kapcsolatban áll az Én többi részével, amelyek fölött nincs hatalma – érzi, de nem érti. Az sem titok előtte, hogy a belső Énnek birtokában van a tudás, amelyen az ő léte alapul.

Ahogy az ego a ti fogalmaitok szerint növekszik, e belső tudás megerősítéséért kifelé fordul. A belső Én támogatása tartja fenn az egót. A belső Én fizikai jellegű adatokká fordítja le a rendelkezésére álló tudást, hogy az ego tudjon mit kezdeni vele, majd kivetíti a fizikai valóságba. Ha az ego ilyen, megragadható formában találkozik ezekkel az igazságokkal, könnyebben el tudja fogadni őket.

Ez az oka annak, hogy gyakran találkoztok olyan eseményekkel, amelyekben bizonyos emberekre ragyogó fény esik, kiemelkednek a tömegből, és nagy erő birtokába jutnak; olyan történelmi korszakokkal, amelyek a többivel összehasonlítva szinte természetellenesen fényesnek látszanak; prófétákkal, zsenikkel, az emberi arányoknál nagyobbnak látszó uralkodókkal.

(22:00.) Ezeket az embereket a többiek választják ki, hogy általuk megjelenítsék a belső igazságot, amelyet intuitív módon valamennyien tudnak. Itt több nagy jelentőségű szintet különböztethetünk meg. Egyfelől az ilyen egyének embertársaiktól kapják földöntúli képességeiket, hogy birtokolják és megmutassák a fizikai világnak,

hadd lássátok mindannyian. Ők játsszák az áldott belső Én szerepét, hiszen az a test álruhája nélkül nem működhet a fizikai valóságban. Ez az energia azonban a belső Énből származó, teljesen érvényes kivetülés. *(Hosszú pauza.)*

Az így megérintett személyiség bizonyos értelemben valóban azzá válik, aminek látszik. Örök hőssé lesz a külső vallási drámában, ahogy a belső Én a belső vallási dráma örök hőse.

(22:08.) Ez a misztikus kivetítés folyamatos tevékenység. Amikor egy nagy vallás ereje hanyatlik, fizikai hatása csökken, akkor ismét felgyorsulnak a belső dráma eseményei. A legmagasabb rendű emberi törekvések kivetülése ezért mindig megmutatkozik a fizikai történelemben. Maguk a drámák mindig különböznek egymástól. Ne feledd: ezek először belül épülnek fel.

Azért alakulnak ki, hogy az adott korban hatást gyakoroljanak a világban fennálló körülményekre, ennélfogva olyan jelképek, olyan események köntösét öltik fel, amelyek a legnagyobb hatást gyakorolják az emberekre. Kimagasló ügyesség nyilvánul meg ebben, hiszen a belső Én pontosan tudja, mi tesz nagy benyomást az egóra, és az adott korban milyen személyiség lesz leginkább képes megszemélyesíteni az üzenetet. Ha egy ilyen személyiség megjelenik a történelemben, az emberek intuitív módon felismerik, hiszen az útja már jóelőre ki van jelölve, és eljövetelét sok esetben próféciák is megjövendölik.

Az így kiválasztott egyének nem véletlenül jelennek meg köztetek. Nem találomra választódtak ki. Ők maguk vállalták magukra a szereppel járó felelősséget. Születésük után változó mértékben van tudomásuk sorsukról, és néha bizonyos kulcsélmények felébreszthetnek bennük minden szunnyadó emléket.

Ők félreismerhetetlenül *Minden Létező* emberi képviselői. Mivelhogy minden ember része *Minden Létező*nek, bizonyos mértékig mindannyian ezt a szerepet játszszátok. Az ilyen vallási drámában azonban *(hosszú pauza)* a főszereplő sokkal jobban tudatosul a belső tudás, jobban tisztában van képességeivel, sokkal nagyobb mértékben tudja használni őket, és boldogan ismeri fel kapcsolatát az élet teljességével.

Most tarthattok szünetet.

(22:25. A szünet után Seth-Jane öt oldalnyi kitűnő információt adott át a festészetemmel és más kapcsolódó témákkal összefüggésben. Az ülésnek 23:03-kor lett vége.

Amikor Jane megtudta, hogy Seth elkezdte a vallásról szóló fejezetet, egyszerre érzett megkönnyebbülést és kíváncsiságot. Végül odaadtam neki a szöveg egy példányát, hogy így válaszoljak minden kérdésére. Annyira tetszett neki, hogy felolvasta az ESP-csoporton, ahogy azt a könyv egyik-másik részletével máskor is megtette.)

586. ÜLÉS, 1971. JÚLIUS 24., SZOMBAT
21 ÓRA 01 PERC

(Május 12. óta ez az első rendszeres ülésünk. A hosszú kihagyásnak több oka is volt: Jane-nek egész egyszerűen pihenésre volt szüksége; saját problémák és kérdések merültek fel, amelyeket meg akartunk oldani; vakációra utaztunk; és megvásároltunk néhány helyiséget a házban, a folyosó túloldalán, szemben a lakásunkkal. Jane ezalatt tartott ugyan néhány ESP-csoportfoglalkozást, és ennek keretében ülésekre is sor került.

Jane azt szerette volna, ha Seth egyszerűen ott folytatja a fejezetet, ahol abbahagyta – a magam részéről biztos voltam abban, hogy képes erre. – Különben nem is érdekel, mit csinál – nevetett Jane –, ha egyszer megtartjuk az ülést. – Kissé lámpalázas volt a diktálás hosszú megszakítása miatt, hiába nyugtatgattam. Nagyon fontosnak tartotta, hogy Seth befejezze a könyvet, bár a nagy részét még egyáltalán nem olvasta.

Az ülést a hálószobánkban tartottuk: ezt a helyiséget kiürítettük és egybenyitottuk a műtermemmel. Nagyon jól jött a megvásárolt plusz alapterület.)

Tehát: Jó estét.

– Jó estét, Seth.

(Mosoly): És örülök, hogy ismét együtt vagyunk... Most kérek egy kis türelmet, mindjárt folytatjuk a vallásról szóló fejezetünket. *(Pauza.)*

Az olyan ideák, mint jóság és gonoszság, istenek és ördögök, üdvözülés vagy kárhozat, csupán jelképei a mélyebb vallási értékeknek; ha úgy tetszik: kozmikus értékek, amelyeket fizikai fogalmakká nem lehet lefordítani.

Ezek az ideák lettek az említett vallási drámák fő témái. A színészek más-más szerepben időnként "visszatérhetnek". Nézd meg a történelem bármelyik vallási drámáját, a színészek már mindannyian megjelentek a múlt történelmének színpadán, és a múlt drámájában a mai próféta volt az áruló.

A pszichés entitások azonban valóságosak. Igaz az a megállapítás, hogy az ő valóságosságuk nemcsak saját identitásuk lényegéből fakad: gondolataikkal és érzelmeikkel hozzájárulnak a földi nézőközönség tagjai is, akiknek okulására a dráma színre kerül.

(21:05.) A lelki vagy pszichológiai azonosulás itt nagyon fontos; lényegében minden ilyen drámának ez van a mélyén. Bizonyos értelemben elmondható, hogy az ember azonosul az istenekkel, amelyeket megteremtett. Csakhogy az ember nem érti önnön találékonyságának és kreatív hatalmának csodálatosságát. Jelentsük hát ki, hogy az istenek és az emberek egymást teremtették, és már közelebb járunk az iga-

zsághoz, de csak akkor, ha nagyon vigyázunk a meghatározásokkal – mert végül is miben különböznek egymástól az istenek és az emberek?

Az istenek ugyanazokkal a tulajdonságokkal vannak felruházva, amelyekkel az ember is rendelkezik, csak az istenek ezeket felnagyított, hatalmas cselekedetekben aktivizált formában birtokolják. Az emberek azt hiszik, hogy az istenek örök életűek. Pedig az ember is örökké él, de megfeledkezett erről, ezért csak isteneit ruházza fel ezzel a tulajdonsággal. Egyértelmű tehát, hogy a Földön lejátszódott történelmi, vallási drámák, az istenekről és emberekről szóló, látszólag újra és újra fölelevenített mesék hátterében spirituális valóság rejlik.

(21:10.) A drámában játszó személyek mögött ott vannak a még hatalmasabb entitások, akik már messze vannak a szerepjátszástól. Maguk a színdarabok pedig, a történelmi korokon végigvonuló vallások – ezek puszta árnyékok, bár jótékonyak. A jóság és gonoszság keretein túl ott vannak a sokkal mélyebb spirituális értékek. Ezért minden vallásban, amely az "igazság" megragadására törekszik, erős félelem munkál amiatt, hogy ez az igazság mindig elszökik előle.

Csak a belső Én képes nyugalmi állapotban, meditáció közben időnként megpillantani e fizikai fogalmakkal kifejezhetetlen belső igazságok részleteit. Ezeket az értékeket, intuíciókat, felismeréseket mindenki a maga felfogóképességéhez igazítva adja tovább, ezért a róluk szóló történetek is sűrűn változnak.

Például egy történelmi vallási dráma főhőse tudatosan tisztában lehet azzal, hogy milyen úton-módon kapja az ilyen információt, de az is lehet, hogy nem. Ő mégis érezheti úgy, hogy tudja, mert a dogma eredetével kapcsolatos fogalmakat meg tudja érteni. A történelmi Jézus tudta, hogy ki Ő, de tudta azt is, hogy egyike az egy entitást alkotó három személyiségnek. Nagy mértékben osztozott a másik kettővel az emlékeiken is.

A harmadik személyiség, akit már sokszor emlegettem, a ti fogalmaitok szerint még nem jelent meg, bár a létezését megjósolták mint "második eljövetelt" *(Máté 24)*. Ezek a jóslatok olyan fogalmakat használtak, amelyeket az adott kultúra az adott időszakban megértett; ennélfogva, jóllehet a díszlet már ott állt a színpadon, gyalázatos torzítás történt, mert ez a Krisztus nem a ti világotok végén fog eljöni, ahogy a próféciák hirdetik.

(21:20.) Nem azért jön, hogy megjutalmazza az igazakat, és örökös kárhozatba taszítsa a vétkeseket. Mindazonáltal egy új vallási dráma elindítója lesz. Bizonyos történelmi folyamatosság azért megmarad. Amint az egyszer már megtörtént, nem ismerik majd fel Őt igaz valójában. Nem lesz dicsőséges kinyilatkoztatás, amely előtt leborul a világ. Azért tér majd vissza, hogy rendbehozza a kereszténységet, amely az Ő megérkezésekor romokban fog heverni, valamint azért, hogy egy új gondolati rendszert állítson fel, amelyre akkor a világnak fájdalmasan nagy szüksége lesz.

(21:25.) Addigra minden vallás komoly válságba kerül. Az Ő üzenete az egyén és *Minden Létező* viszonyáról szól majd. Egyértelműen megadja majd a módszereket, amelyek által minden egyes ember bensőséges kapcsolatot teremthet saját entitásával; az entitás bizonyos mértékig közvetítő az ember és *Minden Létező* között.

A 2075-ös esztendőre már mindez végbemegy.

Megjegyezhető itt, hogy Nostradamus a római katolikus egyház felbomlásában a világ végét látta. El sem tudta képzelni a civilizációt nélküle; késői jóslatait ennek figyelembevételével kell olvasni.

Krisztus harmadik személyiségét nagy látnokként ismerik majd, mert Ő lesz az, aki megtanítja az emberiségnek a belső érzékek használatát, s ezáltal lehetővé teszi az igazi spiritualitás elérését. Gyilkosok és áldozatok szerepet cserélnek majd, mert a tudat felszínére kerülnek a reinkarnációs emlékek. E képességek kifejlődésének hatására az élet szentségét általánosan felismerik és elismerik majd.

Még ez idő előtt sokan születnek olyanok, akik valami módon felcsigázzák az emberiség várakozását. Egy ilyen ember már meg is született Indiában, egy Kalkuttához közeli kis településen, de az ő szolgálata, amíg él, meglehetősen helyi jellegű marad.

Születik egy másik is Afrikában: egy fekete férfi, aki tevékenységének java részét Indonéziában fejti ki. A várakozás a ti fogalmaitok szerint már hosszú idővel ezelőtt

megkezdődött, és az új próféták tovább táplálják majd, még végül Krisztus harmadik személyisége valóban megjelenik.

Az Ő vezetésével az emberiség túllép a jelképeken, amelyekre a vallás oly sok évszázadon át támaszkodott. Az egyéni spirituális tapasztalatok fontosságát, a lélek határtalan tágulékonyságát fogja hangsúlyozni, és a sokdimenziós valóság felismerésére tanítja meg az embert.

Most tarthattok szünetet.

– Köszönöm.

(21:37. Seth humoros hangsúllyal rendelte el a szünetet, mert a tempó többnyire igen gyors volt, és a diktálást kevés pauza szakította meg. A szokásosnál nagyobb terhet rótt rám a jegyzetelés, mert kijöttem a gyakorlatból; ráadásul átmenetileg a saját gyorsírási jeleim egy részét is elfelejtettem.

A szünetben Jane beleolvasott a Seth megszólal *18. fejezetébe, aztán kijelentette, hogy szerinte ellentmondás van az ott írtak – eredetileg az 1969. július 2-án, a 491. ülésen följegyzett közlés – és a három Krisztusra vonatkozó, ma este kapott információ között. Idemásolok két bekezdést a könyv 273. oldaláról,[*] Az Isten fogalma című fejezetből.*

---

[*] A magyar kiadás oldalszáma (*Seth megszólal*, Édesvíz Kiadó, 1994.) – A szerk.

"Három ember élt, akiknek élete összeolvadt a történelmi képben, és akiknek együttes története vált ismertté Krisztus életeként. Mindegyikük rendkívüli lelki képességekkel rendelkezett, ismerte feladatát, és tudatosan vállalta. E három ember egyazon entitás része volt, és egy időben léptek a fizikai életbe, bár nem pontosan ugyanazon a napon. Fontos oka volt annak, hogy az entitás nem egyetlen személyben jelent meg. Először is, egy entitás teljes tudata túlságosan sok lenne egyetlen emberi lény számára. Másodszor: az entitás többféle környezetet kívánt, mint amennyi egy emberi életben rendelkezésére állt volna.

Az entitás egyrészt Keresztelő Jánosként született, valamint két másik alakban is. Ezek egyike tartalmazta azt a személyiséget, akire a Krisztusról szóló legtöbb történet hivatkozik. A másik személyiségről később fogok beszélni. Az egyazon entitás három része között állandó kapcsolat állt fenn, jóllehet nem ugyanaznap születtek, és nem ugyanaznap temették el őket. Az emberiség saját lelki erőiből hívta életre őket, az egyéni tudat közös tárházából, amely rendelkezésére állt."

Én is gondolkodóba estem. Mindvégig abban a hitben éltünk, hogy a Krisztus entitását képező mindhárom személyiség már élt és meg is halt, Seth pedig most azt állítja, hogy a harmadik személyiség csak a következő évszá-

zadban tér vissza. Mi a magyarázat? Az ellentmondás nem zaklatott fel éppen, de azért kis nyugtalansággal ültünk le 21:57-kor folytatni az ülést.)

Tehát: Folytassuk.

A harmadik történelmi személy, aki a ti fogalmaitok szerint már megszületett, és részét képezte a teljes Krisztus-személyiségnek, egy zelóta szerepét vállalta magára.

Ez a személyiség rendkívüli erővel, energiával és szervezőkészséggel rendelkezett, és szándékolatlanul elkövetett hibái néhány veszedelmes torzítást okoztak. Abból a történelmi korból csak szórványos és ellentmondásos feljegyzések maradtak fenn.

Ez az ember, történelmi személyként Pál vagy Saul volt. Őrá bízatott, hogy megteremtse a kereteket. Csakhogy a kereteknek ideákból, nem rendszabályokból kellett volna állniuk; emberekből, nem csoportokból. Ezen bukott el, és ő fog visszatérni az imént említett harmadik személyiségként a ti jövőtökben.

Ebben az értelemben tehát nincs szó négy személyiségről.

– Értem.

Saul nagy erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy különálló identitássá váljék. Tulajdonságai például szembetűnően különböztek a történelmi Krisztus vonásaitól. Egy intenzív, személyes élmény hatására "tért meg" – ebből az eseményből kellett volna megértenie feladatának egyéni, nem szervezeti jellegét. Korábbi éveinek né-

hány cselekedetét mégis Krisztusnak tulajdonítják – nem fiatalkori tettekről van szó, hanem még korábbiakról.

(22:05.) Mindhárom személyiség szabad akarattal dolgozott saját feladatain. Ez Saulra is igaz. Még a szervezeti "torzításokra" is szükség volt a történelem kereteihez, ha megértitek az eseményeket. Saul törekvései tehát egy másik szinten voltak ismertek. Egy meghatározott célt szolgáltak. Ezért van az, hogy még egyszer megjelenik, ezúttal azért, hogy felszámolja a torzításokat.

Különben sem a saját fejéből merítette őket, hogy aztán ráerőszakolja a fizikai valóságra. *(Jane elhallgatott, kezét a szeméhez emelte.)* Azért teremtette, mert kénytelen volt elismerni bizonyos tényeket: abban a világban, abban a korban földi hatalomra is szükség volt ahhoz, hogy a keresztény hitet elkülönítse a számtalan más elmélettől és vallástól, és az egymással hadakozó szekták közepette épségben megőrizze. Az ő feladata volt a fizikai keretek megteremtése; még ennek ellenére is félt attól, hogy a keretek végül megfojtják az eszmét, de nem látott más megoldást.

– Mit jelent a két név: Pál és Saul?

Mindkettő az ő neve volt. *(Pauza.)* Amikor azonban a harmadik személyiség ismét felbukkan a történelemben, nem a régi Pálnak fogják nevezni Őt, hanem mindhárom személyiség tulajdonságait hordozni fogja.

(Jane ismét elhallgatott.) – Föltehetek egy nagyon hülye kérdést?

Tedd fel.

(Rövid párbeszéd következett, amelynek szövegét nem jegyeztem fel szó szerint, mert túl gyorsan zajlott le. Megkérdeztem Sethtől, hogy a Krisztus-entitás három személyisége fizikai lényként összetalálkozott-e, és mikor. Annyit sejtettem, hogy igen magasrendű lelki kommunikáció zajlott közöttük, de szerettem volna többet tudni erről. Jane Sethként udvariasan végighallgatott.)

Nem nehéz rájönni, hogy nem ismered a Bibliát...

– Így igaz.

...mert ez elég nyilvánvaló azok számára, akik ismerik.

Pál megpróbálta eltagadni önmaga elől, hogy ki is valójában, egészen a megtérés élményéig. Allegorikus módon ő képviselte az Énnek azt az önmagával harcban álló részét, amely küzd saját tudása ellen, és erősen kapaszkodik a fizikai valóságba. Látszólag egyik végletből a másikba esett, amikor előbb Krisztus ellen fordult, aztán pedig mellé állt. A belső zaklatottság mindvégig megvolt benne: a belső tűz, a felismerés, amelyet oly sokáig igyekezett elfojtani magában.

Ő volt az a rész, akinek a fizikai valósággal, a manipulációval kellett foglalkoznia, ezért voltak benne oly erősek ezek a tulajdonságok. Bizonyos mértékig ezek is okozták a vesztét. Amikor a történelmi Krisztus "meghalt", Pálnak kellett a spirituális

eszméket fizikai fogalmakká lefordítania, hogy fennmaradhassanak. Ebbeli tevékenységében elvetette a magját egy szervezetnek, amely később megfojtotta az eszméket. Ő a Krisztus utáni kor embere volt, Keresztelő János pedig megelőzte Krisztust. Hármuk élete együttvéve elég hosszú időszakot ívelt át.

János és a történelmi Krisztus egyaránt elvégezte feladatát, és elégedett volt azzal, ahogy elvégezte. Egyedül Pál volt az, aki mindvégig kielégítetlen maradt, ezért az ő személyisége az, aki köré az eljövendő Krisztus alakja szerveződik.

Az entitás, akinek e három személyiség a része, és akit Krisztus-entitásnak lehetne nevezni, tudott ezekről a dolgokról. A földi személyiségek nem tudtak, bár olykor, transzban és az elragadtatás állapotában sok minden ismertté vált számukra.

Pál az ember harcias természetét is képviselte: azt a tulajdonságot, amelyet szintén tekintetbe kellett venni az emberiség akkori fejlettségi szintjén. Az ember agresszív természete teljesen megváltozik, felszámolódik majd, amikor a következő Krisztus-személyiség megjelenik. Ezért is helyénvaló, hogy Pál legyen jelen.

(22:27.) A következő évszázadban e fejlődés hatására az ember belső természete felszabadul sok kötöttség alól, amelyeket ti raktok rá. Valóban új kor kezdődik – de nem valamiféle földi mennyország jön el, hanem egy sokkal okosabb és igazságosabb világ, amelyben az ember sokkal jobban tudatosítja a bolygóhoz fűződő kapcsolatát és az időtől való függetlenségét.

Most tarthattok szünetet az időben.

(22:30. Jane nagyrészt jó tempóban beszélt, de könnyen visszajött a transzból. Örült, amikor megtudta, hogy Seth végre megnevezte a Krisztus-entitás harmadik személyiségét. Bár azt állította, hogy nem voltak aggodalmai emiatt, tudom, hogy az átlagosnál jobban érdekelte ez az információ.

A szünetben olyan témákról beszélgettünk, amelyek talán az olvasót is érdekelhetik. Az egyik az volt, hogy Seth zelótaként említette Pált. Először arra gondoltam, hogy azt akarja mondani: kapcsolat volt Pál vagy Saul és a zelóták szektája között – ez egyike volt a zsidó népet megosztó számos pártnak a Kr. u. első évszázadban. A Szentföldet akkor a rómaiak tartották megszállás alatt, Pál tehát zsidó és római polgár volt. Ezekről a szektákról nemrégiben olvastam egy, a holt tengeri tekercsekről szóló könyvben; kissé meg is lepődtem, miért érdekelnek annyira ezek a tekercsek és a szekták; Seth ma esti szavait hallva nem hittem volna, hogy bővebben is szól még ezekről a dolgokról.

Fölmerült az a kérdés is, hogy vajon melyik országban, milyen néven jelenik majd meg a következő évszázadban a harmadik Krisztus. Azon is tanakodtunk, ad-e Seth valamilyen információt az Indiában született vallási vezetőről és arról a fekete férfiról, aki Afrikában születik majd meg.

Miközben a szünetben beszélgettünk, Jane azt mondta: tudja a választ a kérdéseimre. "Megkapta" őket. Nem szavak formájában jutottak el hozzá, de megérezte, csak le kellett fordítania.

1. Amikor Seth a "zelóta" szót használta Pállal kapcsolatban, ezzel nem a zelóták szektájára utalt, hanem Pál vakbuzgó, türelmetlen jellemére. Utóbb betoldott megjegyzés: később szó esik még Pálról és a zelótákról.

2. A harmadik Krisztus jövő századi megjelenésével kapcsolatban most sem az ország, sem a személy nevét, sem az időpontot nem közli velünk, de a későbbi években sor kerülhet erre. Seth, mint mondta, szándékosan őrizkedett attól, hogy beavasson a részletekbe. Ezzel akarta elejét venni annak, hogy egy bizonyos országban túlságosan nagy felhajtás kerekedjék azok körül a gyermekek körül, akiknek személyleírása vagy születési dátuma egybeesik a mondottakkal. Ez nagyon igazságtalan és félrevezető lenne.

3. Seth valamilyen okból most nem akar többet elárulni az indiai vallási vezetőről, sem a megszületendő afrikairól, aki Indonéziában tevékenykedik majd.

Az ülés 22:50-kor folytatódott.)

Tehát: Folytassuk.

Ruburt helyes válaszokat adott az imént.

Szeretnék tisztázni bizonyos dolgokat. A második eljövetel után létrejövő "új vallás" a ti fogalmaitok szerint nem keresztény vallás lesz, bár Krisztus harmadik személyisége hozza létre.

Ez a személyiség a történelmi Krisztusra fog hivatkozni, ismeri majd ahhoz a személyiséghez fűződő kapcsolatát, de Őbenne a három személyiség csoportosulása új lelki entitást, új pszichológiai Gestaltot képez. Amikor ez az átalakulás végbemegy, az emberiség szintjén is átalakulást fog elindítani *(nyomatékkal),* ahogy az ember elfogadja és kifejleszti belső képességeit.

Egy újfajta élet lesz a végeredmény. Sok mostani problémátok spirituális tudatlanság következménye. Senki sem fogja lenézni másik fajtához tartozó embertársát, ha felismeri, hogy ő maga is tartozott már ahhoz a fajtához.

(22:55.) A nemek közül egyiket sem fogják a másiknál előbbrevalónak tekinteni, sem a társadalmi helyzetet, hiszen mindenki tisztában lesz a saját, sok társadalmi szinten és sok szerepben megszerzett tapasztalataival. A tudat nyitottá válik, és átéli kapcsolatát minden eleven lénnyel. *(Pauza.)* Nyilvánvalóvá válik a tudat folyamatossága. Ennek következményeképpen átformálódnak a társadalmi és kormányzati szerkezetek, hiszen azok a mai hitrendszeretek alapjain épültek fel.

Az emberi személyiség ma még elképzelhetetlen előnyöket arathat le. A nyitott tudat sokkal nagyobb szabadsággal jár. A gyerekeknek születésüktől kezdve megta-

nítják, hogy az alapvető identitás nem függ a testtől, és hogy az idő, ahogy ti ismeritek, merő illúzió. A gyermek ismerni fogja sok korábbi életét, és azonosulni tud azzal az öregemberrel, öregasszonnyal, akivé majd válik.

(23:02.) Sok olyan tanulság, amely ma "a korral jár", akkor már a fiatalok számára is hozzáférhető lesz, de az öregek nem veszítik el fiatalkori rugalmasságukat. Ez már önmagában is fontos. Gyakorlati okokból azonban a jövőbeli inkarnációk egy darabig továbbra is rejtve maradnak, mégpedig gyakorlati okokból.

Mialatt ezek a változások bekövetkeznek, a fizikai agyban is új területek aktivizálódnak. Olyan agytérképek készülhetnek, amelyek segítségével életre hívhatók az elmúlt életek emlékei. Ezek mind spirituális változások, melyek során a vallás kiszabadul a szervezeti korlátok közül, az egyéni lét eleven részévé válik, és a civilizáció alapjait nem fizikai, hanem lelki tényezők képezik majd. *(Pauza 23:05-kor; Jane szeme lehunyva.)*

Az emberi élet oly mértékben kitágul, hogy úgy tűnik majd, mintha az emberiség egy másik fajjá változott volna. Ez nem jelenti azt, hogy többé nem lesznek problémák. Azt viszont igen, hogy az embernek sokkal nagyobb erőforrások állnak majd rendelkezésére. Ez gazdagabb és sokkal változatosabb társadalmi berendezkedést eredményez. A férfiak és nők nemcsak aszerint viszonyulnak egymáshoz, hogy jelenleg melyikük kicsoda, hanem aszerint is, hogy kik voltak azelőtt.

Talán a családi kapcsolatok mutatják majd a legnagyobb változást. A családon belül olyan érzelmi kapcsolatok bontakozhatnak ki, amilyenek ma nem lehetségesek. A tudatos elme sokkal nagyobb mértékben fér majd hozzá a tudattalan információkhoz.

Ezeket azért a vallással foglalkozó fejezetben mondom el, mert fontos, hogy ráébredjetek: sok problémátoknak a spirituális tudatlanság az okozója, és ha van számotokra korlát, az spirituális korlát.

(23:14.) A harmadik személyiség átalakulása, amiről korábban beszéltem, olyan erejű lesz, hogy ugyanazokat a képességeket hívja majd elő az emberiségből, mint amit önmagából. Ezek a képességek mindig is jelen voltak. Végül áthatolnak majd a fizikai érzékelés fátylán, és új irányokban tágítják ki az érzékelést.

Az emberiség most nélkülözi ezt a fajta fókuszt. A harmadik személyiség ezt a fókuszt fogja képviselni. Ebben a drámában nem lesz keresztrefeszítés. Az a személyiség már sokdimenziós lesz, tudatában minden inkarnációjának. Nem kötődik majd egyetlen nemhez, egyetlen fajhoz, egyetlen bőrszínhez sem.

(23:20.) Ezért elsőként fogja áttörni a személyiség földi fogalmainak korlátjait, felszabadítva a személyiséget. Képes lesz tetszése szerint felmutatni ezeket a különféle vonásokat. Sokan lesznek majd, akik nem merik ilyennek elfogadni saját valóságukat, félnek majd valódi identitásuk dimenzióira rátekinteni.

Különböző okokból, ahogy Ruburt is mondta, nem akarok több információt adni arról, milyen nevet fog viselni, vagy melyik országban születik. Túl sokan éreznének kísértést, hogy idő előtt beugorjanak a szerepbe.

Az események nincsenek előre elrendelve. A megjelenés keretei azonban már készen állnak a ti lehetségességi rendszeretekben. E harmadik személyiség megjelenése közvetlen kihatással lesz az eredeti, történelmi Krisztus-drámára, ahogyan most ismeritek. Szükségszerű, hogy kölcsönhatás lépjen fel közöttük.

Most tarthattok szünetet, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy tetszik.

– *Szünetet tartunk.*

(23:29. Azért döntöttem a szünet mellett, mert reméltem, hogy Seth még több információt ad ehhez a fejezethez. Jane azt mondta: semmire nem emlékszik az előző szünet óta kapott anyagból. Amíg transzban volt, az idő múlását sem érzékelte.

Mindketten elfáradtunk. Meg is éheztünk, ezért arra gondoltunk, hogy mégis befejezzük a mai ülést, eszünk valamit, és közben megnézünk egy régi krimit vagy horrorfilmet a tévében. Aztán eszembe jutott, hogy Seth még nem adott címet a könyv első nyolc fejezetének. A tizenhetedik fejezetben ugyan azt mondta, hogy ne aggódjam emiatt. Nem akarná esetleg most megadni a fejezetcímeket? Vagy előbb Jane-nek el kell olvasnia a könyv elejét? Hihetet-

lennek tűnt, de már jóval több, mint egy év telt el a negyedik fejezet elejétől, amióta nem olvassa ülésről ülésre a kéziratot. Folytatás 23:39-kor.)

Tehát: Nyugodalmas jó éjszakát kívánok – de előbb válaszolok a kérdésedre. Ruburt ezt is átvette tőlem már ma délután: azóta adok címet a fejezeteknek, amióta először eltértem az előre megadott vázlattól *(amelyet 1970. január 19-én, az 510. ülésen kaptunk).* A többire a vázlatban megjelölt megállapítások alkalmazhatók. Ha akarod, egyszerűen írd oda őket. Beillesztettem több olyan fejezetet, amelyről előzőleg nem volt szó, ezért használok azóta fejezetcímeket.

Nos, van még kérdésed?

– Igen, de azt hiszem, elteszem őket későbbre.

(Tréfásan, tágra nyílt és nagyon sötét szemmel): Nem voltál ott az ESP-csoporton; úgy látszik, nem hiányoztam neked.

– Dehogynem; nagyon is hiányoztál.

Tartunk majd személyes ülést is, és folytatjuk a könyvünket. Nekem a magánüléseink is hiányoztak.

– Nekem is.

Valamelyik este elbeszélgethetünk úgy is, hogy nem kell jegyzetelned: csak úgy, kedvtelésből.

– Ezért adtam le a magnót javíttatni.

A legszívélyesebb üdvözletem, és jó éjt.

– Nagyon köszönöm, Seth. Nagyon kellemes volt.

Mindig nagyon kellemes.

(Olyan tréfás nyomatékkal mondta ki a szót, hogy fölnevettem.) – Jó éjt. (Az ülés vége 23:45-kor.)

587. ÜLÉS, 1971. JÚLIUS 28., SZERDA
21 ÓRA 17 PERC

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a diktálást.

A külső vallási drámák természetesen csak tökéletlen leképezései a szüntelenül bontakozó belső spirituális valóságoknak. A különböző vallástörténeti alakok, az istenek és próféták az adott időszakban tömegesen kiáradó belső kivetítésekből táplálkoznak.

Az ilyen vallási drámák fókuszba állítják, vezérlik és remélhetőleg érthetővé teszik a belső valóság azon vonatkozásait, amelyeknek fizikailag is meg kell nyilvánulniuk. *(Hosszú pauza, lehunyt szemmel.)* Ezek nemcsak a ti rendszeretekben jelennek meg. Sok közülük kivetül más valóságrendszerekbe is. A vallás mint olyan, min-

dig a belső valóság külső felszínét jeleníti meg. A fizikai létezésnek csak az elsődleges spirituális létezés ad értelmet. Nagyon is valóságos fogalmakkal élve kijelenthető: a vallásnak magában kell foglalnia minden olyan emberi törekvést, amely a létezés értelmének, az igazságnak megismerésére irányul. A spiritualitás nem válhat valamiféle elszigetelt, különleges tevékenységgé vagy jellemvonássá.

A külső vallási drámák csak annyiban fontosak és értékesek, amennyiben híven tükrözik a belső, személyes spirituális létezést. Az ember csak olyan mértékben érzi hitelesnek a vallást, amennyire az kifejezi a belső élményt. A legtöbb vallás azonban határokat von a létezésen belül: bizonyos tapasztalatokat engedélyez, másokat megtilt. Az élet szentségének fogalmát csak az emberi fajra vonatkoztatja, és gyakran azon belül is csak egy erősen korlátozott létszámú csoportra.

(Pauza 21:30-kor.) Soha egyetlen egyház sem lesz képes az egyének belső élményeit kifejezni. Soha egyetlen egyház sem lesz képes megnyirbálni híveinek belső élményeit – legföljebb látszólag. A tiltott élmények ilyenkor egyszerűen tudattalanul fejeződnek ki, tudattalanul töltődnek fel energiával és vitalitással, és megerősödve ellenprojekciót indítanak el, amelyből majd egy újabb külső vallási dráma bontakozik ki.

Maguk a drámák valóban kifejeznek bizonyos belső valóságokat, és külsődleges emlékeztetőként szolgálnak azok számára, akik nem bíznak a belső Énnel kapcsola-

tos közvetlen tapasztalatokban. Az ilyen egyének a jelképeket valóságnak értelmezik. Amikor rájönnek, hogy ez nem igaz, becsapottnak érzik magukat. Krisztus azért beszélt atyáról és fiúról, mert a ti fogalmaitok szerint, az adott korban ez a módszer volt használatos. A történet, amelyet elmondott, valójában a belső Én és a fizikai életben részt vevő egyén kapcsolatát magyarázta el. Az új vallások valójában alig keltenek meglepetést, hiszen a dráma addigra szubjektív szinten már lezajlott.

Amit elmondtam, természetesen a Buddhára ugyanúgy vonatkozik, mint Krisztusra; mindketten elfogadták a belső kivetítéseket, és megpróbálták fizikailag megvalósítani őket. Mégis többek voltak ők, mint e kivetítések összege. Ezt is jól meg kell értenetek. A mohamedán hit messze elmaradt tőlük. Ebben az esetben a kivetítéseken eluralkodott az erőszak fogalma. A szeretet és a testvériség másodlagossá vált az erőszak és vér által kikényszerített megtérés és közösség mögött.

Ezekben a folyamatos külső vallási drámákban a zsidó nép különös szerepet játszott. Egyistenhitük nem volt újdonság. A legtöbb ősi vallás azt a hitet tartotta, hogy egyetlen isten áll minden más fölött. Ez a mindenek fölött való isten azonban sokkal engedékenyebb volt, mint az, akit a zsidók követtek. A legtöbb törzs, nagyon helyesen, a minden eleven lényt átható belső szellemben hitt. Gyakran hivatkoztak a fákban, a virágokban élő szellemekre is. De valóságosnak fogadták el a mindent felölelő,

általános szellemet, amelynek ezek a kisebb szellemek csupán részei, és mindezek harmonikusan együttműködnek egymással.

A zsidók egy felvigyázó istent fogalmaztak meg, egy haragvó, igazságos és olykor kegyetlen istent; sok szektájuk tagadta is, hogy az emberen kívül más élőlényben megvolna a belső szellem. A korábbi vallások sokkal jobban jelenítették meg a belső valóságot, amelyben az ember megfigyelte a természetet, megengedte, hogy a természet beszéljen hozzá, és fölfedje titkait.

(21:45.) A zsidó isten azonban egy merőben másféle kivetítést jelenített meg. Az emberben mindinkább tudatossá vált az ego, a természet fölötti uralom érzése, és a későbbi csodák nagy része azt mutatja, hogy a természet más viselkedésre kényszerül, mint a megszokott. Az isten a természet ellenében lett az ember szövetségese.

A korai zsidó isten az ember zabolátlan egójának jelképe lett. Az isten úgy viselkedett, ahogy egy feldühödött gyermek tenné, ha hatalma volna hozzá: villámlással és tűzvésszel pusztítva el ellenségeit. Az ember növekvő egója ilyenformán érzelmi és pszichológiai problémákat, kihívásokat támasztott. Az ember mind távolabb került a természettől. A természet egy felhasználható eszközzé lett a sok közül.

Ez a fejlődési irány már a zsidó isten megjelenése előtt érzékelhető volt. Sok ősi, elfelejtett törzsi vallásban az istenek a természetet fordították szembe az ellenséggel. Ezt megelőzően azonban az ember a természet részének tekintette magát, nem külö-

nült el tőle. A természetet saját lénye kiterjesztésének érezte, önmagát pedig a természet kiterjesztésének. Ilyen értelemben az ember önmagát nem fordíthatta önmaga ellen. *(Pauza.)*

Abban a korban az ember bizalmas kapcsolatban volt, elbeszélgetett a madarakkal, a fákkal, a pókokkal, tudva, hogy a mélyben rejlő belső valóságban ez a kommunikáció ismert és érthető. Abban a korban nem féltek a haláltól, ahogyan ti féltek, mert értették a tudat ciklikus jellegét.

Az ember ugyanakkor arra vágyott, hogy kilépjen önmagából, kilépjen pszichológiai létezésének keretei közül, hogy új kihívásokkal nézhessen szembe, hogy egyik tudati állapotból átléphessen egy másikba. Saját tudatának folyamatát akarta megismerni. Ez egyrészt messze eltávolította a békét és biztonságot adó belső spontaneitástól. Másrészt viszont az ő fogalmai szerint újfajta kreativitást kínált.

Mielőtt erre rátérnék, szünetet javasolok.

(22:01. Jane tempója a lassú kezdet után jelentősen felgyorsult. Elmondtam, hogy nagyszerű anyagot kaptunk. A mai ülést a nappaliban tartottuk, mert a házban rajtunk kívül nem tartózkodott senki. Már az ülés kezdete előtt bekapcsoltuk a légkondicionálót, Jane-nek a szünetben mégis melege volt. Mint mondta, transzállapotban semmilyen fizikai kényelmetlenség nem szokta zavarni.

A szünetben ismét átnéztem néhány, a Krisztus-entitásra – Keresztelő Jánosra, Jézus Krisztusra és Pálra – vonatkozó kérdést. Jane hallgatta egy darabig, aztán azt javasolta, hogy most ne hozakodjam elő ezzel a témával; várjak vele a fejezet végéig, hátha Seth addigra magától is válaszol rájuk. Folytatás 22:13-kor.)

Tehát: Ezen a ponton változott a belső isten külső istenné.

Az ember új birodalmat próbált építeni, másfajta fókuszra, másfajta tudatosságra akart szert tenni. Tudata kifordult önmagából. Mind kevesebbet figyelt a belső valóságra, míg végül eljutott oda, hogy a belső valóságot csak annyiban érzékelte, amennyiben az kivetülve a fizikai világban is megjelent.

Korábban az ember és minden más eleven lény erőfeszítés nélkül teremtette és érzékelte a valóságot, tudva és megértve belső egységüket. Hogy új vállalkozásához hozzákezdjen, az embernek úgy kellett tennie, mintha ez a belső egység nem létezne, különben az újfajta tudat minduntalan hazaszaladna biztonságért és megnyugvásért. Szükségesnek látszott, hogy minden hidat fölégessen, miközben persze mindez csak játék volt, hiszen a belső valóság mindvégig megmaradt. Az újfajta tudatnak egyszerűen csak el kellett fordítania róla a figyelmét, hogy a független fókuszt fenn tudja tartani.

Itt többé-kevésbé történelmi fogalmakban beszélek a kedvetekért. De azért tudnotok kell, hogy a folyamatnak mégsincs semmi köze ahhoz, amit ti időnek neveztek. Ez a fajta tudati kaland *(mosoly)* már megtörtént, és a ti fogalmaitok szerint újra meg fog történni.

(Kis tréfa volt ez Seth részéről, ugyanis Jane egy, a közelmúltban született írásának ezt a címet adta: "A tudat kalandjai".)

A külső világ érzékelése később megváltozott: úgy tűnt, hogy a külvilág idegen, és valami más, mint az egyén, aki érzékeli.

(22:24.) Isten tehát kivetített, az egyéntől és a természettől független ideává vált. Az ember kibontakozó egójának jelképe lett belőle: tükrözte a ragyogó értelmet, a vadságot, az erőt, a hatalomvágyat. Minden hátránya ellenére igencsak kreatív kaland volt ez; olyan tudati "evolúciót" jelentett, amely gazdagította az ember szubjektív tapasztalatait, és gyarapította a valóság dimenzióit.

Ahhoz azonban, hogy hatékonyan szerveződjenek, a belső és a külső élményeknek azt a látszatot kellett kelteniük, mintha különállóak volnának, nem függnének össze. Isten tulajdonságai a történelem során együtt változtak az emberi egóval. Az egónak e jellemzőit azonban erőteljes belső változások támogatták.

(Jane Sethként gyakori, széles taglejtésekkel kísérte szavait. Beszédtempója a szünet óta gyors volt.)

A belső tulajdonságok kiáradásából, kiözönléséből formálódott ki az ego; hasonló ez ahhoz, mintha megszámlálhatatlan csillag született volna – felmérhetetlen következményekkel járó esemény volt, amely szubjektív szinten és a belső valóságban vette kezdetét.

Az egónak, minthogy belülről származik, folytonosan kérkednie kell függetlenségével, mert sohasem hagyja békén a belső eredet kellemetlen bizonyossága.

(Pauza 22:30-kor. Jane a transzban kortyolt a söréből, és cigarettára gyújtott.)

Jó lesz ez a fejezet.

– Nagyszerű.

Az ego féltette helyzetét; rettegett attól, hogy ismét beleolvadhat a belső Énbe, amelyből származott. Elszakadása azonban újfajta visszajelzéssel szolgált a belső Én számára: nemcsak, hogy új nézőpontból tekinthetett saját magára, hanem ezáltal megismerkedett olyan fejlődési lehetőségekkel is, amelyeknek addig nem volt tudatában. A ti fogalmaitok szerint Krisztus korában az ego már eléggé biztosnak érezte helyzetét ahhoz, hogy a kivetített Isten-kép is változni kezdjen.

A belső Én az állandó növekedés állapotában van. Következésképpen minden ember belső része ezt a tudást vetítette kifelé. Az emberiség pszichológiai és spirituális szükséget szenvedett, és ez a szükség hatalmas, jelentős belső és külső változá-

sokat követelt. Felszínre kerülhettek az olyan, addig eltemetett erények, mint a könyörületesség, a megértés. Nemcsak az egyénekben, hanem tömegesen tolultak fel ezek az emberi minőségek, új lendületet és "új" irányt adva a természetes folyamatnak – mintegy ismét összetoborozták szétszéledt részeit az Énnek, ahogy önmagát ismerte.

(22:38.) Az Isten fogalma így kezdett el változni: az ego felismerte, hogy nem képes meglenni a belső valóság nélkül, de azért az adott keretek között le kellett játszódnia a drámának. A mohamedán hitben épp azért van annyi erőszak, mert a keresztény hit eredetileg annyira szelíd. Nem mintha a kereszténységbe nem keveredett volna bele az erőszak, vagy a mohamedán hitből teljesen hiányoznék a szeretet. De az emberi psziché a fejlődés során sokat hadakozott önmagával, bizonyos érzelmeket megtagadott, másoknak külön nyomatékot adott, így a külső vallási drámák a történelemben mindig ezeket a belső törekvéseket, küzdelmeket, kutatásokat követték, ezeket jelenítették meg.

(Lassabb tempóban): A most közölt anyaggal kapcsolatban mindig szem előtt kell tartani azt a tényt, hogy e fejlődés mögött ott vannak egy letagadhatatlan belső erő örök céljai, kreatív tulajdonságai. Más szóval: *Minden Létező* képviseli azt a valóságot, amelyből valamennyien származunk. *(Pauza, egy a sok közül.) Minden Létező* a

maga természetéből adódóan meghaladja a tevékenység, a tudat, a valóság minden dimenzióját, miközben része mindegyiknek.

(22:43.) Minden arc mögött egyetlen arc rejtőzik, de ez nem azt jelenti, hogy az egyes ember arca nem a sajátja. Az a vallási dráma, amelyről beszéltem, amelyik a ti fogalmaitok szerint később játszódik le, egy új szakaszt jelent a belső és külső drámában, amelynek során az ego fokozatosan tudatára ébred eredetének. Az ego megtartja helyzetét, de bővebb kommunikációt folytat majd az Én más részeivel, és olyan tudati lehetőségeket kínál a belső Én számára, amilyenre az önmagában nem lenne képes.

Az istenek utazásai tehát az emberi tudat kalandjait jelenítik meg kivetített formában. *Minden Létező* pedig benne van minden ilyen kalandban. *Minden Létező* tudata, valósága benne van minden emberben és az istenekben, akiket megteremtett. Az utóbbit kisbetűvel írd, aminthogy az istenek mindig kisbetűsek. *Minden Létező* a nagybetűs.

Az istenek természetesen pszichés valóságot jelentenek. Nem azt állítom tehát, hogy nem valóságosak, csupán valóságosságuk mibenlétét igyekszem valamennyire meghatározni. Bizonyos mértékig igaz tehát ez a kijelentés: "Légy óvatos isteneid megválasztásában, mert erősíteni fogjátok egymást."

Tehát: Most tartsatok szünetet.

(22:55. A tempó mindvégig gyors volt, a kezem meg is sínylette. Kitűnő fejezet volt ez, ahogy Seth ígérte. Jane elmondta: időnként érezte, hogy Seth rövid pauzát tart, hogy megbizonyosodjék róla: ő [Jane] megtalálja-e a legmegfelelőbb szót a mondanivalóhoz. Így fogalmazott: transzban volt, sőt beszélt is, de közben tudta, hogy Seth várakozik. Viszont a szünetben semmire sem emlékezett a szövegből. Folytatás 23:08-kor; a légkondicionálót továbbra is bekapcsolva hagytuk.)

Ez a szövetség bizonyos vonzásköröket teremt. Ha egy ember szorosan kötődik valamelyik istenhez, akkor szükségszerűen a saját kivetítéseihez kötődik. Ezek némelyike a ti fogalmaitok szerint kreatív, mások destruktív, pusztító jellegűek, bár az utóbbiak igazi természetét ritkábban ismeritek fel.

Minden Létező nyitott felfogása nagy mértékben megszabadít saját kivetítéseitektől, és hitelesebb kapcsolatot tesz lehetővé köztetek és az általatok ismert valóság mögött rejlő szellem között.

Szeretnék ebben a fejezetben néhány további, ide vonatkozó tényt ismertetni.

Egyes, az évszázadok során fennmaradt ősi mesék olyan isteneket, démonokat emlegetnek, akik őrzik a más valóságok, más tudatállapotok felé vezető kapukat. A különböző asztrális szinteket tetszetős rendszerbe foglalták, megszámozták.

A belépés előtt próbákat kell tenni, voltaképpen rituálékat kell lejátszani. Mármost ez erősen eltorzított felfogás. Minden kísérlet, amely ilyen precíz módszerességgel igyekszik feltárni a belső valóságot, eleve kudarcra van ítélve, erősen félrevezető, és a ti fogalmaitok szerint néha veszélyes is, mivel saját valóságotokat magatok teremtitek, és belső hiteitek szerint élitek meg. Következésképpen még az elfogadott hitekkel is vigyáznotok kell.

Hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy ismét leszögezzem: nincsenek ördögök vagy démonok, csak akkor, ha saját hitetek alapján megteremtitek őket. Mint korábban már mondtam: a jó és a gonosz erők alapjában véve illúziók. A ti fogalmaitok szerint minden esemény, minden cselekedet – a látszólagos hatásoktól függetlenül – egyaránt része az egyetemes jóságnak. Ezzel nem azt állítom, hogy a jó cél szentesítheti a rossznak tekintett cselekedetet. Mindaddig, amíg elfogadjátok a jóság és gonoszság elvét, jobban teszitek, ha a jóságot választjátok.

(23:25.) A lehető legegyszerűbben magyarázom ezt. Szavaim azonban mély és bonyolult rendszert írnak le. Az ellentéteknek csak a ti valóságrendszeretekben van jelentőségük. Részét képezik alapfeltevéseiteknek, ezért így is kell kezelnetek őket.

Az ellentétek azonban mély egységet képviselnek, csak ezt még nem értitek. A jóról és a rosszról való felfogásotok nagyrészt abból fakad, hogy épp ilyen fajta tudatot választottatok. Nem egészeket érzékeltek, csak részeket. A tudatos elme gyors, szűk,

de erős fénysugárként érzékel, és az adott valóságterületről csak bizonyos "ingereket" fog fel. Aztán ezeket az ingereket összegyűjti, és hasonlósági alapon csoportosítja őket. Amit nem ismer el a valóság részeként, azt nem is érzékeli.

Az ellentétek fogalma is az érzékelés fogyatékosságából ered. Mivel a világban úgy kell élnetek, amilyennek érzékelitek, ezért az ellentétek rendszere a létezés alapfeltételének tűnik számotokra. Ezek az elemek azonban meghatározott okok miatt különülnek el. Tanulási folyamatban vagytok, az energia kezelését tanítjátok önmagatoknak, hogy *Minden Létező* tudatos teremtőtársai lehessetek. A tanulás részét képezi, egy bizonyos "fejlettségi szinttel" együttjár az az állapot, amikor az ellentéteket valóságnak tekintitek.

A ti fogalmaitok szerint a jóság és gonoszság ellentétpárja segít abban, hogy megértsétek a létezés szentségét, a tudat felelősségét. A fejlődő egónak vezérelvként szüksége van az ellentétek fogalmára. A belső Én nagyon jól tudja, hogy a valóság egységes.

Tehát: vége a diktálásnak, és a fejezet vége is nagyon közel van. A fejezet végén tedd majd fel a kérdéseket, amelyek foglalkoztatnak.

– Oké. (Az ülés folyamán Seth kérdés nélkül is választ adott sok vallási kérdésemre; ezeket eredetileg a huszadik fejezethez készített listába vettük fel.)

Nyugodalmas jó éjszakát kívánok, és *(Seth mosollyal adott nyomatékot szavainak)* tegnap este remek formában voltunk.

– Te biztosan. Köszönöm, Seth, és jó éjt.

(23:57. Seth Jane ESP-csoportfoglalkozására utalt. A csoporton hosszú ülésre került sor, amint az gyakran megtörténik. Hozzátehetjük, hogy Seth ma este is remek formában volt.)

588. ÜLÉS, 1971. AUGUSZTUS 2., SZERDA 21 ÓRA 01 PERC

(Jane meg én ma este az ülés előtt kérdéseket írtunk össze.
Seth az 586. ülésen, már ebben a fejezetben kijelentette, hogy a 2075-ös évre a harmadik Krisztus – Pál vagy Saul – megvalósítja a Második Eljövetelt, amivel természetesen nagy hatást gyakorol a vallásra és a világtörténelemre. Jane-nek az volt a véleménye, hogy az addig hátralévő alig több, mint egy évszázad túlságosan rövid idő ilyen nagy jelentőségű változásokhoz. Lelkemre kötötte: kérdezzem meg Sethtől, hogy nem torzult-e el ez az adat a közlés alatt.

Mikor kell például ennek a személyiségnek megszületnie ahhoz, hogy elég ideje legyen végrehajtani ezeket az óriási változásokat? Arra gondoltunk, hogy valamikor esetleg torzulást szenvedhetett az adat.

Az én kérdéseim a Krisztus-entitás három személyiségére vonatkoztak: Keresztelő Jánosra, Jézus Krisztusra és Pálra. Miféle kivételes, erős lelki kölcsönhatás működhetett közöttük? Álmukban vagy – a följegyzett eseteken kívüli – paranormális élmények formájában ment ez végbe, miközben mindhárman élték mindennapi életüket?

Az itt következő történelmi adatok becsléseken alapulnak, de kiderül belőlük, hogy a Krisztus-entitást alkotó három személyiség fizikai élete milyen időbeli átfedéseket mutat.

Keresztelő János Kr. E. 8 és 4 között született, és Kr. u. 26-27-ben halt meg. Jézus Krisztus Kr. e. 8 és 5 között született, és Kr. u. 29-30-ban halt meg. A tarzuszi Pál [Saul] Kr. u. 5 és 15 között született, és halálának időpontja Kr. u. 67-68-ra tehető.

Erzsébet, Keresztelő János anyja unokatestvére volt Máriának, Krisztus anyjának. János a szolgálata kezdetén, Kr. u. 26-27-ben, körülbelül harminc-éves korában keresztelte meg Krisztust. János akkor már végezte a maga szolgálatát, és gyakran emlegette önmagát úgy, mint "előfutárát annak, aki nemesebb és hatalmasabb". Heródes Antipas nem sokkal Jézus megkeresz-

telése után a Holt tenger közelében álló Machaerus erőd börtönébe vetette Jánost.

Arra nézve nincs adat, hogy Krisztus és Pál valaha találkozott volna. Pál sok évvel Krisztus halála után tért meg; korábban fanatikusan üldözte a keresztényeket. Valószínű, hogy János és Pál sem találkozott soha.

A történelem tanúsága szerint a Krisztus-entitás mindhárom személyisége erőszakos halállal halt meg. Krisztust Pontius Pilátus parancsára Jeruzsálem közelében keresztre feszítették; Jánost Heródes lefejeztette; Pálnak pedig Nero uralkodása alatt, Róma közelében a fejét vették.

Sokan, akik olvasták a Seth megszólal *című könyvet, arra kérték Sethet: szóljon részletesebben* Az Isten fogalma *című, tizennyolcadik fejezetben említett témáról, a három Krisztusról. Volt köztük, aki arra lett volna kíváncsi, hogy a három közül valamelyik azonos lehetett-e az Igaz Tanítóval, aki a júdeai zelóta szekta vezetője volt a Kr. u. I. évszázad elején. A kereszténység születésekor négy nagy zsidó szekta virágzott ezen a területen.*

Más kérdések magának Krisztusnak a névváltozataira vonatkoztak. Janenel félretettük ezeket, és most, az ülés előtt újra elolvastuk. Jane beszédtempója az ülés kezdetén jóval lassabb volt a szokásosnál.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: Kérünk egy percet, utána folytatjuk.

A vallási drámák végül is bármely adott történelmi korban végbemehetnek külső megnyilvánulásként, de emellett sok kisebb dráma, "kivetítés" is lezajlik. Ezek természetesen a lehetséges eseményeket képviselik. Bármelyikük átveheti a tulajdonképpeni külső dráma helyét. Krisztus korában sok hasonló előadás volt, mert sokan érezték a belső valóság erejét, és sokan reagáltak rá.

Más szóval: a ti fogalmaitok szerint abban az időben több lehetséges Krisztus élt. Különböző okok miatt, amelyeket most nem részletezek, ezek a kivetítések nem tükrözték eléggé pontosan a belső eseményeket. De ugyanazon a földrajzi területen fizikailag jelen volt sok olyan ember, akik reagáltak a belső, lelki éghajlat megváltozására, és érezték magukban a vallási hős elhivatottságát, felelősségét.

(Pauza 21:09-kor.) E férfiak közül sokakat túl erősen érintett meg a lázas, gyötrelmes kor, túl mélyre merültek benne ahhoz, hogy felülemelkedhessenek rajta. A kultúra használta fel őket, ők nem voltak képesek a különféle kultúrákat felhasználni az új eszmék épületének alapjául, így végül eltűntek a kor történelmében.

Némelyikük ugyanazt a mintát követte, mint Krisztus: csodatetteket, gyógyításokat hajtott végre, követők csoportja szegődött melléjük, de nem voltak képesek a pszichés figyelem fókuszának erejét a kellően intenzív szinten tartani.

Az Igazságosság Ura*, ahogy nevezték, szintén ilyen személy volt, de erőszakosan türelmetlen természete visszavetette.

(A témával kapcsolatos irodalomban, amit csak olvastam, mindenütt Igaz Tanító*nak*** *nevezik a zelóták vezetőjét. A szórványos feljegyzések – köztük a holt tengeri tekercsek – értelmezése vitára adott alapot; annyi mindenesetre valószínűnek látszik, hogy a szóban forgó személy vagy a Kr. u. 66-ban Jeruzsálemben meggyilkolt Menáhem ben Júda volt, vagy az unokaöccse, aki követte és túlélte őt.)*

Hajthatatlansága nem engedte érvényesülni az igazi vallási felszabaduláshoz szükséges spontaneitást. Ez az ember beleesett a provincializmus csapdájába. Ha sikerült volna lehetséges szerepét eljátszania, hasznára válhatott volna Pálnak. Valójában a Krisztus-entitás Pál nevű részének egy lehetséges személyisége volt.

(Hosszú pauza 21:17-kor. Jane tempója még mindig eléggé lassú volt.)

Ezek az emberek születésüktől fogva értették a drámában játszott szerepüket és *Minden Létező*ben elfoglalt helyüket. Magas szintű látnoki és telepatikus képességekkel rendelkeztek, voltak látomásaik, hallottak hangokat.

---

* Az eredetiben: The Lord of Righteousness. – A ford.

** Az eredetiben: Teacher of Righteousness. – A ford.

Álmukban álltak kapcsolatban egymással. Pál sok álmára tudatosan is emlékezett, amíg úgy érezte, hogy Krisztus zaklatja őt. Pál voltaképp bizonyos visszatérő álmok sorozata miatt üldözte a keresztényeket. Azt hitte, Krisztus valamiféle ördög, aki álmában látogatja kísértő szándékkal.

Tudattalan szinten persze értette álmai jelentését, "megtérése" mint fizikai esemény pedig természetesen a belső élményt követte.

Keresztelő János, Krisztus és Pál álomállapotban állt kapcsolatban egymással; János már Krisztus megszületése előtt is tudott a létezéséről.

Különleges feladata miatt Pálnak volt a legnagyobb szüksége az ego erejére. Ez okból tudatosan ő volt a legkisebb mértékben tisztában a szerepével. A megtérés fizikai élményében természetesen a belső tudás robbant ki a felszínre.

Ezt az anyagot a kérdéseidre adott válaszként közöltem.

– Nagyon érdekes.

(Jane 21:25-kor hosszú pauzát tartott. Transzban maradt, de rágyújtott, és kortyolt egyet a poharából.)

Ami Ruburt kérdését illeti: a születés a megadott időben történik, a folyamat a megadott ideig *(a 2075. évig)* tart. A jövő képlékenysége miatt a ti fogalmaitok szerint a dátumot nem szabad véglegesnek tekinteni. De minden valószínűség ebbe az irányba mutat, és a belső hajtóerő máris formálja az eseményeket.

Ha nincs több kérdésetek, akkor itt a fejezet vége.

– Csak kíváncsiságból: elmondanád, hogyan ért véget az Igaz Tanító élete? Ezt a kérdést is levélben kaptuk egy olvasótól.

Kérünk egy percet.

A megadott név helyes, bár önmagában véve a valódi név fordítása. Egy kis csoporttal együtt, egy barlangban lelte halálát, ahová egy csatából menekült: egy másik szekta tagjai ölték meg. A gyilkosok magukkal vitték az ott talált kéziratokat is, de voltak olyanok is, amelyeket nem találtak meg, és ezek máig sem kerültek napvilágra.

A végső menedék Damaszkusz közelében volt. Az Igazságosság Ura egy ideig a városban próbált elrejtőzni, azonban felfedték kilétét, és ő néhányadmagával a barlangokba menekült, amelyek Damaszkusz és egy másik, sokkal kisebb város között voltak; a másik várost egy időben erődítményként használták. Oda szerettek volna eljutni.

Most tarthattok szünetet, utána elkezdem a következő fejezetet.

(21:35. Szünet helyett azonban Jane továbbra is transzban ült a helyén.)

Még egy apró megjegyzés az érdeklődők számára. A zelóták szektája szintén két fő csoportra oszlott, amelyek végül külön is váltak egymástól. Előkerülnek majd dokumentumok, amelyek több fontos kérdést megvilágítanak e történelmi korral kap-

csolatban. *(Pauza.)* Életének egy rövid szakaszában Pál is csatlakozott egy zelóta csoporthoz. Ez ismeretlen tény. Nem jegyezték fel.

(Jane oly sokáig ült némán, transzban, hogy már éppen föltettem volna egy kérdést, de ő fölemelt kézzel jelezte, hogy várjak.)

Az az igazság, hogy a zelóta csoport tagjaként kettős életet élt. De aztán vad erővel ellenük fordult, ahogyan később, a keresztényekhez csatlakozva a rómaiak ellen támadt. Megtérése előtt is tudta, hogy feladata és küldetése van, ezért a benne lévő összes szenvedéllyel vetette bele magát minden eszmébe, amelyről éppen úgy érezte, hogy megtalálta bennük a választ.

Most tartsatok szünetet.

(21:40. Jane tempója kezdetben lassú volt, de fokozatosan gyorsult. Mély volt a transz; Jane azt mondta: "nagyon kikapcsolt, amikor Seth rátért a bibliai adatokra".

Hihetetlenül érdekesnek találtam a Sethtől kapott információt. Ez sok esetben megoldhatatlan, de Jane mégis azt mondja: jobban szereti, ha semmit sem tud arról a történelmi korról, amelyről Seth beszél. Semmit sem olvasott például a holt tengeri tekercsekről, bár én néhány alkalommal beszéltem neki a témáról. Nem ismeri a Bibliát sem.

Természetesen fogalmunk sem volt arról, milyen formában adja majd át a harmadik Krisztusra és a vele kapcsolatos dolgokra vonatkozó közléseit Seth a vallási fejezetben. Mindketten meglepődtünk, amikor kijelentette, hogy kapcsolat volt Pál és a zelóták között. Rengeteg kérdés merült fel bennünk, de hát egyszer csak abba kellett hagyni, úgyhogy kénytelen-kelletlen úgy döntöttünk, nem tesszük fel őket.

Jane és a Biblia viszonya is híven tükrözi, milyen érzéseket táplál a képességeivel kapcsolatban. Gyakran hallottam tőle, hogy a magánjellegű üléseken sokkal szabadabban beszél olyan emberről, akit nem ismer személyesen. Ugyanígy viszonyult a lezárt borítékokkal végzett kísérletekhez is: azt szerette, ha nem tudja, ki készítette elő a borítékot, honnan való a tartalma, stb.)

22.
Búcsú és bemutatás: a sokdimenziós személyiség egyes vonatkozásai saját tapasztalataimon keresztül

(Az ülés folytatása 22:00-kor. Jane Seth-hangja most kissé más volt, mint általában. Talán összeszedettebb, nem annyira könnyed és joviális.)

Tehát: Elkezdjük a következő fejezetet; az lesz a címe: "Búcsú és bemutatás: a sokdimenziós személyiség egyes vonatkozásai saját tapasztalataimon keresztül".

– Ez mind a fejezet címe?

Igen, a cím két felét kettőspont választja el. Most kérünk egy percet. *(Pauza.)*

Krisztus történelmi korában Rómában éltem, Millenius volt a nevem. Abban az életemben a kereskedés volt a fő foglalkozásom, de fölöttébb kíváncsi természetű úriember lévén utazásaim során sok és sokféle embercsoporttal kerültem kapcsolatba.

Fizikailag kövérkés és köpcös voltam, a viselkedésem sem patríciusi; öltözködésem meglehetősen rendetlen. Valamiféle szárított füvekből készült tubákot használtunk, magam is szüntelen éltem vele, és gyakorta megesett, hogy beszennyeztem a köntösömet is.

Házam Róma legforgalmasabb, északnyugati negyedében ált, majdhogynem a város szívében. Egyebek között szamarak nyakába akasztható kolompokkal kereskedtem. Számotokra ez talán nem tűnik valami jelentékeny árucikknek, ám a Róma környéki tanyákon élő családok rendkívül hasznosnak tartották. Minden kolompnak más hangja volt, így a család a hang alapján ezer más szamár között is megtalálta a magáét.

(22:08.) A szamarakat a városban is sok mesterséghez használták teherhordóként, főként az alacsonyabbrendűekhez. A kolompok száma, hangja, még a színe is jelentéssel bírt. A kolompokat a városi nyüzsgésben is fölismerhették a szegények meg a rabszolgák, akik vásárolni akartak – gyakran szárított élelmiszert – a gazdák megrakott kordéjáról.

A kolompok csak kis részét tették ki árukínálatomnak (elsősorban ruházattal és ruhafestékekkel kereskedtem), de szerettem velük foglalkozni. A kolompok iránti érdeklődésem miatt sokkal többet utaztam vidékre, mint amennyi egy bölcs és megfontolt emberhez illett volna. Valósággal a szenvedélyemmé váltak. Kíváncsiságom arra hajtott, hogy hosszú utazásokat tegyek különféle kolompok, harangocskák beszerzése érdekében; így sok olyan emberrel is kapcsolatba kerültem, akikkel különben sosem találkoztam volna.

(22:11.) Írni-olvasni nem tudtam, de eszes és gyors felfogású voltam. Fölfedeztem, hogy a Rómában és a város környékén élő különféle zsidó csoportok különleges kolompokat használnak. Római polgár voltam ugyan, de polgári jogaim keveset jelentettek; legföljebb valami minimális biztonságot a mindennapi dolgaim intézésében. Üzleti ügyeim kapcsán sok zsidóval és sok rómaival ismerkedtem meg; társadalmi helyzetem nem sokkal helyezett fölébük. *(Ez volt Seth első humoros megjegyzése ebben a fejezetben.)*

A rómaiaknak akkoriban nemigen volt fogalmuk róla, pontosan hány zsidó él Rómában. Csak találgatni tudták. A zelóták tulajdonában lévő szamarak kolompján egy szemet ábrázoló jel volt látható *(Jane Sethként a szemére mutatott)*. A zelóták titokban érkeztek a városba; a többi zsidó elől ugyanúgy bujkáltak, mint a rómaiak elől. Jól tudtak alkudozni; gyakran rászedtek engem is – többet csikartak ki tőlem, mint amekkora veszteséget megérdemeltem volna.

Az Igazságosság Uráról először egy Sheraba nevű unokatestvérétől hallottam...

– Betűznéd a nevet? (Seth megtette; kiderült, hogy jól írtam le.

A fenti bekezdésekből látható, hogy Seth fizikai tartózkodási helye Rómából átkerült Júdeába; hogy ez hogyan és mikor történt, azt nem mondta el. Szerettem volna többet tudni az átköltözésről, de úgy döntöttem, hogy nem még egyszer szakítom félbe.)

... aki – amennyire akkor meg tudtam állapítani – afféle "szent" orgyilkos volt. Jeruzsálem közelében, egy bűzös istállóban találkoztam vele egy éjjel; éppen részeg volt. Ő mondta el a szemjelkép titkát. Tőle tudtam meg azt is, hogy azt az embert, Krisztust az esszénusok elrabolták. Nem hittem neki. Akkoriban, amikor beszéltünk, még azt sem tudtam, ki az a Krisztus.

(Pauza 22:28-kor. Jane beszédtempója lassú volt. A Kr. u. I. évszázadban a Szentföldön négy nagy zsidó szekta működött: a szadduceusok, a farizeusok, a zelóták és az esszénusok.)

Krisztus életében aránylag csak kevesen tudtak a létezéséről. Profánul *(és tréfásan)* fogalmazva azt mondhatom: tudtam, hogy ott a labda valakinél, de azt nem, hogy kinél. Végül aztán álomállapotban vált világossá a helyzet számomra és még sokak számára.

Általánosságban szólva a keresztények nem akartak rómaiakat a saját hitükre téríteni. Később én is kereszténnyé lettem, és a származásom miatt sosem bíztak meg bennem. Ebben a drámában csak annyi volt a szerepem, hogy megismerkedtem a fizikai alapjaival; résztvevője voltam, ha mégoly jelentéktelen is, annak a kornak. A ti fogalmaitok szerint sokkal később, a harmadik században egy kisebb jelentőségű pápa lett belőlem, újra találkoztam néhány régi ismerőssel, és – ha megbocsáttok egy tréfás megjegyzést – ismét fontos lett számomra a harangszó.

(Seth először 1971. május 15-én, Jane egyik ESP-csoportfoglalkozásán beszélt pápaként leélt életéről. Körülbelül tizennyolcan voltak jelen. Az ülést magnóra vettük, így a következő idézetek szó szerintiek. Seth jókedvű és kissé szabadszájú volt.

"Mert Kr. u. 300-ban pápa voltam. Ami azt illeti, nem valami jó pápa.

Két törvénytelen gyerekem volt [derültség a csoportban], *egy szeretőm, aki belopózott a dolgozószobámba; egy varázslóm, arra a célra, ha egyedül nem boldogulnék; egy házvezetőnőm, aki minden évben, amíg nálam dolgozott, teherbe esett; és három lányom, akik zárdába vonultak, mert nem vállaltam őket – alig három kurta sorban szoktak rám hivatkozni, mert uralmam nem tartott sokáig.*

Tehát: Népes családom volt... azaz népes családból származtam, és törekvő voltam, mint akkoriban minden értelmes fiatalember. A katonai pálya nem csábított, így nem maradt számomra más, mint az egyház.

Egy ideig nem Rómában működtem; másutt szolgáltam vallási elhivatottságomat. Én írtam meg két egyházi törvényt. Mindez azt bizonyíthatja számotokra, hogy mindenből származik valami jó. Halálomat gyomorbaj okozta; rendkívül falánk voltam. Nem Kelemen volt a nevem [ez válasz volt a csoport egy tagjának kérdésére], *bár a Kelemen nagyon szép név.*

Eredetileg Protoniusnak neveztek. Most kérek egy perc türelmet. Az utolsó név korántsem ennyire világos, és nem is a pápai nevem, de – ha szabad ezzel a kifejezéssel élnem – a közönséges nevem ez volt: harmadik Meglemanius.[*] *Egy kis faluból.*

A részletekre vonatkozó emlékeim már távolról sem elevenek, hacsak föl nem idézem azt az ént, aki abban az időben voltam. De most, hogy visszagondolok, nem is kell előszednem barátunkat, a pápát, aki, ezt jól értsétek meg, a maga útját járta. Igyekszem annyira megközelíteni, amennyire csak tudom. Akkoriban nem volt ekkora őrségünk, volt viszont sok lopott festményünk és nagyon értékes drágaköveink. E kövek és a pénz egy része olyan expedíciókra ment el, amelyekről ma nem is tudtok; kereskedelemről volt szó, Afrikába küldött hajókról; ilyen irányú érdeklődésem későbbi életeim során ismét előtérbe került, amikor oreganóval foglalkoztam [az 1660-as évek végén, dán fűszerkereskedőként]*. A tubákolás tehát évszázados hagyomány nálam.*

---

[*] Hadd kockáztassak meg egy magánjellegű feltevést. Az ESP-csoportfoglalkozás szövege magnófelvétel alapján került papírra, így Robnak nem volt lehetősége, hogy a név helyesírására rákérdezzen. Ez a tény és a bizonytalankodó megfogalmazás arra enged következtetni, hogy Seth talán a pápa közszájon forgó gúnynevét mondta ki, és az III. Megalomanius volt. – A ford.

Volt abban az időben két testvér, akik szoros szövetségben uralkodtak Itáliában. Talán inkább két férfiút kellene mondanom; egyikük magasabb hatalomban, a másik a tanácsosa volt; pápaként vele álltam kapcsolatban; északra is küldtem hadakat.

A bűnbocsánat-árusítással még nem kezdtünk el foglalkozni; nem is állt rendelkezésünkre az a rengeteg pénz, amit később a bűnbocsánat-cédulákkal való kereskedelem jövedelmezett. Én magam hivő voltam is, meg nem is, ugyanúgy, ahogy te [a csoport egyik tagja] *hittél is, meg nem is annak idején. De elég ügyesen eltitkoltam önmagam elől, hogy miben hiszek, miben nem. Csakhogy minél több hatalomra tesz szert az ember, annál nehezebb elleplezni önmaga előtt az ilyesmit.*

Nagyon szerettem első szeretőmet, akinek Maria volt a neve. Akkoriban még nem léteztek olyan ésszerű szabályok, mint amilyenek a tieitek, és nem volt olyan biztos kormányzat sem, amilyennek az áldásait ti élvezitek.

Alapjában véve hittem abban a vallásban, abban az Istenben, akinek hitében fölnevelkedtem. Csak később gondolkodtam el azon: ugyan miféle Isten az, aki épp engem választ erre a pozícióra – ekkor estem gondolkodóba. Ezt követően négy életemen át igencsak változatos körülmények között éltem, hogy megbizonyosodjam afelől: valóban értem a különbséget a luxus és a szegénység, a gőg és az együttérzés között. És előfordult, hogy más évszá-

zadban ugyanazokon az utcákon jártam, mint korábban pápaként. És pápaként a lábam könnyedén érintette az utcakövet, de parasztként súlyos léptekkel mentem végig rajta, mert nehéz terheket cipeltem. És megtanultam a leckét, amelyet meg kellett tanulnom, aminthogy mindegyikőtök megtanulja majd a maga leckéjét."

E sorok írásakor sem tudjuk, melyik pápára utalt Seth. Amikor ennek az ülésnek a legépeléséhez fogtam, eszembe jutott, hátha Seth-Jane tévedésből mondott harmadik századot. [Ha így történt, nem voltam elég éber, hogy azon nyomban rákérdezzek.] Seth ugyanis májusban a Kr. u. 300-as esztendőt jelölte meg. Így a magam részéről azt gondolom: valószínűbb, hogy pápai inkarnációja későbbre, a IV. századra tehető. A negyedik évszázad a 301. évtől a 400-ig tart, mivel mai időszámításunk Krisztus születésének feltételezett időpontjából indul ki. Az Encyclopaedia Britannica *a Kr. u. 296 és 401 közötti időszakra tizenegy pápát és két ellenpápát sorol fel. Ezek némelyikének uralkodása valóban nagyon rövid volt, a dátumok pedig gyakran bizonytalanok vagy becsléseken alapulnak.*

Természetes, hogy szeretnénk többet megtudni Seth kérdéses inkarnációjáról. Már ő maga is jelezte: igen gazdag információhalmaz vár ránk ezzel kapcsolatban. És itt merül fel az a dilemma, amelyet Jane többször is megfo-

galmazott: a rengeteg adott lehetőség közül melyiknek járjunk a végére, és ha ezt eldöntöttük, hogyan szakítsunk időt magukra a tanulmányokra.)

Nem célom, hogy részletesen beszámoljak bármelyik korábbi életemről, de ezek segítségével jobban megvilágíthatok néhány kérdést. Mindenekelőtt: sokszor voltam férfi is, nő is, és sokféle mesterséget űztem, de mindig egy cél vezérelt: tanulnom kellett, hogy később taníthassak. Ezért szilárd támasszal rendelkeztem a fizikai létben, ami mostani munkám "előfeltétele" volt.

Nem játszottam soha semmiféle kimagasló történelmi személyiség szerepét, jól megismertem azonban a mindennapi élet meghitt, otthonos részleteit, a megélhetésért vívott küzdelmet, a szeretet iránti vágyat. Megismertem azt az elmondhatatlan kötődést, amit apa érez a gyermeke iránt, fiú az apja iránt, férj a felesége, feleség a férje iránt, s a fejem búbjáig elmerültem az emberi kapcsolatok szövevényében. A ti történelmetek előtti időkben lumaniai voltam, és később Atlantiszban is megszülettem.

A ti történelmi időszámításotokat véve alapul, az ősember korában is visszatértem, és Beszélőként tevékenykedtem. Ami azt illeti, mindig is Beszélő voltam, fizikai foglalkozásomtól függetlenül. Voltam fűszerkereskedő Dániában, ahol kapcsolatban álltam Ruburttal és Josephfel. Több életemben voltam fekete bőrű – egyszer azon a területen, amelynek ma Etiópia a neve, egyszer pedig Törökországban.

Szerzetesi életeim a pápaként leélt élet után következtek; ezek egyikét a spanyol Inkvizíció áldozataként fejeztem be. Női életeimben is sok minden voltam, unalmas holland vénkisasszonytól kurtizánig a bibliai Dávid király udvarában, és sokszor voltam egyszerű családanya.

Most, amikor elkezdtem kiépíteni a kapcsolatot Ruburthoz és Josephhez, eltitkoltam előlük életeim sokaságát. *(Mosoly):* Különösen Ruburt berzenkedett a reinkarnáció gondolata ellen, úgyhogy az efféle életsorozat fölemlítése az ő számára különösen botrányosan hangzott volna.

Az évszámok, a nevek, az időpontok korántsem annyira fontosak, mint a tapasztalatok, azok pedig oly számosak, hogy most föl sem tudnám sorolni őket. Mindazonáltal gondoskodni fogok arról, hogy egyszer majd korlátlanul hozzáférhetők legyenek. Egyet-mást átadtam már Ruburt csoportfoglalkozásain, és néhány, bár nagyon kevés bekerült a *Seth megszólal* című könyvbe is.

Egy könyvben, amely a reinkarnációról szól majd, szeretném megszólaltatni korábbi személyiségeimet, hogy mindegyik maga mondja el saját élettörténetét. Meg kell értenetek tehát, hogy ezek a személyiségek ma is léteznek, és függetlenek. Ami ma vagyok, az valaha látszatra benne foglaltatott ezekben a személyiségekben, mégis csupán a mag voltam, amelyből kikeltek. A ti fogalmaitok szerint én emlékszem

mindenkire, aki voltam, tágabb értelemben azonban ezeknek a személyiségeknek önmagukért kell beszélniük.

Talán érzékletes hasonlat lesz számotokra, ha a korregressziós hipnózisra hivatkozom. E személyiségek azonban nincsenek bezárva abba, ami ma vagyok. Ők a maguk módján fejlődtek. Nem semmisültek meg. Az én fogalmaim szerint együtt léteznek velem, de másik valóságszinten.

Most tartsatok szünetet.

(22:56. Jane azt mondta, nagyon ki volt kapcsolva. Most is megtörtént az, ami olykor előfordul: miközben beszélgettünk, a legutóbbi közlésekkel kapcsolatok emlékképek kezdtek fölmerülni előtte. Tágasság és nagy embertömeg képzete ébredt benne. Utána egy bűzös istállóra emlékezett vissza, ahol piszkos szalma borította a földet, és "három férfi volt ott, durva anyagból készült, szennyes barna köntösben".

Jane-nek, aki még félig transzban volt, "több dolog jött vissza, mint magán az ülésen". Olyan érzése volt, mintha egy belső fénysugár egy nagyon szűk területet világítana meg benne. Látta, hogy egy gyertyáról faggyú vagy viasz csöppen le, és foltot hagy az egyik köntösön. Az istállóban hosszú, kerekded szalmabálák álltak magasra tornyozva, "hogy száradjon, egészen a tetőig. Minden bála össze volt kötözve, de letakarva nem".

Jane erősen orrfacsaró bűzt érzett váratlanul. – Seth árui között valami lúgból és rózsavízből főzött, borzalmas szappan lapulhat – mondta fintorogva, hitetlenkedve. – Afféle dupla tarisznya ez, amit a ló hátán átvetve hordanak... szinte látom magam előtt. Akár le is tudnám rajzolni; igaz, nem túl komplikált az alakja.

– Ez az egész akkor nyílt ki, amikor beszélni kezdtél róla – mondta végül. – Eleinte nem sok mindent láttam, és közben sem tudtam, mennyi jön még. Aztán megláttam a kettős tarisznyát, és az volt az utolsó.

Jane szemmel láthatólag sokkal nyugodtabb volt most, mint amikor elkezdtük a fejezetet. Nagyokat ásított, a szeme is könnyes lett tőle. Fölvetettem, hogy fejezzük be az ülést, de ő folytatni akarta. Folytatás 22:19-kor.)

Több életemben is tudatosan emlékeztem "korábbi életeimre". Egyszer, amikor szerzetes voltam, egy olyan kéziratot kellett lemásolnom, amelyet egy másik életemben én magam írtam.

Gyakran voltam túlsúlyos; kétszer haltam éhen. Halálaimat mindig nagyon tanulságosnak találtam – a ti fogalmaitok szerint utólag. Az életközti létben mindig sok tanulsággal jár végiggondolni, mely gondolatok, milyen események "sodortak vesztedbe".

Egyik halálom sem okozott meglepetést. A folyamat közben is éreztem, hogy elkerülhetetlen, még ismerősnek is találtam az eseményt: "Hát persze, ez az én halálom, nem más." Elfogadtam a legrémesebb körülményeket is, és közben szinte a tökéletesség érzése lett úrrá rajtam. Az élet nem érhet véget másként, csak a halállal.

Amikor a halál bekövetkezik, mély alázat vesz erőt az emberen, és ez mégis elragadtatással jár együtt, amikor a belső Én megérzi, hogy felszabadul. Minden halálom az adott élet beteljesítése volt; tudtam, hogy nem történhetett volna másként.

(Hosszú pauza 22:29-kor.) Ha akarom, a ti fogalmaitok szerint újraélhetem életeim bármelyik részét, de azok a személyiségek a maguk útját járják. Érted ezt?

– *Igen.*

Szubjektív szinten minden életemben tanítóként és Beszélőként működtem. Néhány életemben, amikor intuícióm kivételesen erős volt, tudtam is erről. Ti még nem értitek a tudat alatti rétegek rendkívüli fontosságát. Reinkarnációs feladataitok az adott életben játszott objektív szerepen túlmenően kiterjednek az álomállapotra is; a kreativitás árapálya ott hömpölyög a tudatosan észlelt mindennapi világ felszíne alatt. Ilyenformán igencsak képzett Beszélő és tanító lett belőlem, miközben életeim a felszínen érdektelenek voltak.

Az ilyen esetekben a hatásom, a munkám fontossága, a felelősségem sokkal nagyobb volt, mint a jelentéktelen objektív tevékenységem. Ezt abban a reményben

mondom el, hogy megértessem veletek saját valóságotok igaz természetét. Reinkarnációs életeimmel nem lehet meghatározni azt, hogy mi vagyok, de ugyanúgy benneteket sem lehet ezek alapján meghatározni.

Most tarthattok szünetet, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy tetszik.

– Szünetet tartunk. (23:35. Amikor úgy érzem, hogy Jane még szívesen folytatná, szünetet szoktam kérni. A tempó lassú volt; Jane tudta, hogy nem sokáig volt transzban.

– Nem tudom, hogy legyen a folytatással – jegyezte meg egy rövid beszélgetés után. – Tudom, mit tervez Seth, de nem tudom, hogy fogja megvalósítani.

– Miről beszélsz? Nem értem.

– Seth Kettőt akarja megszólaltatni.

Seth Kettővel Jane Seth megszólal *című könyvének tizenhetedik fejezete foglalkozik bővebben. Ez a személyiség néha megszólal az ESP-csoportban, rendszeres üléseinken azonban aránylag ritkán. Seth a könyv diktálása előtt adott vázlatban közölte, hogy elmagyarázza majd Seth Kettőt. A huszadik fejezethez összeírt kérdéseink között is volt olyan, amely ezt a témát érintette. Pillanatnyilag mindez nem jutott eszembe, ezért lepődtem meg.*

Jane azonban, 23:40-re járván az idő, nem tudta elhatározni, hogy befejezzük-e az ülést, ahogy javasoltam, vagy folytassuk. Végül is úgy döntött, hogy egy percig némán üldögél. Utána kijelentette: – Nem tudom, nem kéne-e zárórát csinálni. Lehet, hogy eltart egy óra hosszáig is. – Azt feleltem: vállalom, ha ő is vállalja. Seth 23:45-kor folytatta.)

Tehát: A lélek ismeri önmagát; meghatározások, osztályozások nem zavarják meg. Azáltal, hogy bemutatom az én valóságomat, remélhetőleg megtanítom nektek a tiéteket.

Nem korlátoz benneteket semmiféle kategória, létezéseteknek nincs határa. Valóságotok éppolyan mérhetetlen, mint az enyém. A tudat és a személyiség működését ennek a könyvnek a megírásával, fogalmaitok kitágításával szeretném érzékeltetni.

Azzal kezdtem, hogy közöltem: a szöveget egy számomra igen kedves asszony segítségével diktálom. Hadd mondjam most el, hogy más valóságok is szerepet játszanak. A következő bekezdéseket egy másik személyiség írja majd, aki körülbelül olyan helyzetben van hozzám képest, mint én ahhoz az asszonyhoz képest, akin keresztül beszélek.

(Pauza 23:51-kor. Figyeltem, hogyan megy végbe az átalakulás Jane-ben: a jól ismert Seth visszavonul, és Seth Kettő lép az előtérbe. Tudtam: Jane most éli át azt az érzést, hogy egy "kúp" vagy "piramis" ereszkedik le a feje

fölé. Jane gyakran emlegette, hogy Seth mindig barátságos, eleven, meleg érzésekkel közelíti meg, Seth Kettő esetében viszont az ő tudata indul el, hogy fogadja: – Fölfelé a láthatatlan piramisban, mint a huzat a kéményben. – Jane nem tudja, hová megy ilyenkor, és azt sem, hogyan jut vissza. Mintha hátrahagyná a testét.

Jane nagyon feszes, illedelmes tartásban ült a hintaszékben, alkarját a karfán, talpát a szőnyegen nyugtatta. Párás éjszaka volt; a nappali ablakai nyitva álltak, de csak most lettem figyelmes a forgalom zajára. A fölöttünk lévő lakásból mozgolódást hallottam.

Jane lehunyva tartotta a szemét, bár néha résnyire kinyílt. Míg Seth Kettő nevében beszélt, enyhe mosoly ült az arcán. A hang, amely megszólalt belőle, nagyon magas volt, nagyon távolságtartó és hivatalos, kevés hangerővel és nyomatékkal. Minden szót gondosan, precízen megformálva ejtett ki. Mintha Seth Kettő nem ismerte volna eléggé a hangszalagokat vagy a szavakat, ezért külön figyelmet kellett fordítania arra, hogy jól használja ezeket a mechanizmusokat. A két Seth között nem is lehetett volna feltűnőbb a különbség.)

Mi vagyunk a hangok, akik nyelv nélkül szólunk. Mi vagyunk az energiaforrás, amelyből származtok. Mi vagyunk a teremtők, de magunk is teremtmények vagyunk. Mi termékenyítettük meg világotokat, ahogyan ti is megtermékenyítetek más valóságokat.

Mi nem a ti időfogalmaitok szerint létezünk, és nem ismerjük a fizikai létet. A mi örömünkből fakadt az elragadtatás, amely a ti világotokat létrehozta. A mi létünk olyan, hogy másokon keresztül kell kommunikálnunk veletek.

A szavak mint jelképek számunkra semmit sem jelentenek. Tapasztalataink nem lefordíthatók. Reméljük, hogy a szándékunk igen. A tudat hatalmas, végtelen tágasságában minden lehetséges. Minden gondolatnak jelentése van. Mi fényként érzékeljük gondolataitokat. Min-tá-kat alkotnak. *(Minden szótagot gondosan, külön-külön formált meg.)*

A kommunikáció nehézségei miatt szinte lehetetlen a valóságunkat elmagyarázni. Csak annyit tudjatok, hogy létezünk. Mérhetetlen vitalitást küldünk nektek, és fenntartjuk a számotokra is ismert tudati szervezeteket. Sosem vagytok egyedül. *(Pauza.)* Mindig küldünk követeket, akik tudják, mire van szükségetek. Nem ismertek minket, de becsesek vagytok számunkra.

Seth egy hivatkozási pont számomra, számunkra. Ő egy ősi rész belőlünk. *(Pauza.)* Külön vagyunk, de egyek. *(Hosszú pauza.)* Mindig a lélek formálja a testet.

(0:06. Itt lett vége az ülésnek. Amikor Seth Kettő beszél, a közlés vége sosincs jelezve, és a Sethre, Jane-re és rám jellemző érzelmi melegség is hiányzik belőle.

Jane szemhéja elnehezült. Percekig alig tudta nyitva tartani. Beszéd közben nem változtatott testhelyzetén, és ismét átélte azt a bizonyos piramishatást. Egyszer-kétszer meg kellett ismételtetnem bizonyos szavakat, mert a fölerősödő forgalom zaja elnyomta.)

589. ÜLÉS, 1971. AUGUSZTUS 4., SZERDA
21 ÓRA 04 PERC

(Ma este a változatosság kedvéért korán elkezdtünk készülődni az ülésre. Megjegyeztem: remélem, hogy Seth elmagyarázza Jane múlt éjszakai álmát, amely kettőnkről szólt, és nagyon optimista kicsengésű volt. Biztosra vettem, hogy jelképes formában a közös munkánkról szól. Seth valóban kielemezte az álmot, de az ülés végén, úgyhogy ezt az anyagot töröltük a könyv szövegéből.

A kilenc óra közeledtével Jane-en megfigyeltem a jellegzetes változásokat. Elcsöndesedett, várakozva ült a helyén, leeresztett szemhéja alól oldalfelé tekintgetett, mintha egy bizonyos belső jelre várna. Aztán közölte, hogy Seth jelen van, és az ülés hamarosan megkezdődik. Amikor levette a szemüvegét, és maga elé tette a kisasztalra, már transzban volt. Beszédtempója kezdetben lassú volt.)

Tehát: Folytatjuk. Vannak olyan tudatfajták, amelyek fizikai fogalmakkal nem fejthetők meg. Az imént olvasott bekezdések szerzője is ilyen "személyiség".

Mint említettem: e személyiség és énközöttem olyan fajta kapcsolat van, mint köztem és Ruburt között. De a ti fogalmaitok szerint Seth Kettő sokkal távolabb van az én valóságomtól, mint én Ruburtétól. Ha úgy tetszik, Seth Kettőt egy jövőbeli részemnek tekinthetitek, de azért ennél sokkal többről is szó van.

Egyszerű fogalmakat használok, hogy érthetővé tegyem a dolgot. Ruburt transzállapotban kapcsolatba kerülhet velem. Én a transzhoz némileg hasonló állapotban kapcsolatba kerülhetek Seth Kettővel. Hogy milyen viszonyban állunk egymással, azt nagyon nehéz elmagyarázni; a tudat hálózataiban összekapcsolódunk. Az én valósággomba nemcsak a reinkarnációs identitások tartoznak bele, hanem más lét-Gestaltok is, amelyek nem feltétlenül kapcsolódnak a fizikai világhoz.

Ugyanez vonatkozik e könyv minden egyes olvasójára is. A lélek tehát nyitott. Nem zárt spirituális vagy pszichés rendszer. Megpróbáltam bemutatni, hogy a lélek nem valami tőletek különálló dolog. Nem áll távolabb tőletek, mint a – nagybetűs – Isten.

Nincs szükség külön istenre, aki a világmindenségtől elválasztva, azon kívül létezik, és arra sincs szükség, hogy úgy gondoljatok a lélekre, mint valami távoli entitás-

ra. Isten, azaz *Minden Létező* a legbelső részetek. Az "Ő" energiája teremti meg identitásotokat, és ugyanígy részetek a lélek.

(21:18.) Összes reinkarnációs személyiségem, lehetséges Énjeim, sőt Seth Kettő is most, bennem létezik, én pedig bennük. A ti fogalmaitok szerint Seth Kettő fejlettebb, mint én. A ti fogalmaitok szerint idegenebb is, hiszen ő nem képes úgy viszonyulni a ti fizikai létezésetekhez, ahogy én, mivel nekem van benne tapasztalatom.

Seth Kettő mégis gazdagodik az én tapasztalataim révén, és az ő tapasztalatai is gazdagítanak engem – olyan mértékben, amennyire képes vagyok érzékelni és a magam számára lefordítani őket. Ugyanígy: Ruburt személyisége gyarapodik a velem való kapcsolat által, és én is nyerek ezzel a tapasztalattal, mert még a legjobb tanítók is tanulnak tevékenységük minden dimenziójában.

Tágabb értelemben a lelkem magában foglalja reinkarnációs személyiségeimet, Seth Kettőt és a lehetséges Éneket. Ami azt illeti, lehetséges Énjeimnek ugyanúgy tudatában vagyok, ahogyan reinkarnációs életeimet ismerem. A lélekkel kapcsolatos felfogásotok egyszerűen rendkívül korlátozott. Most nem a csoportlélekről beszélek, bár úgy is lehet értelmezni.

A lélek minden "része" tartalmazza az egészet – ez a gondolat alighanem megdöbbent benneteket. Tehán minél inkább tudatára ébredtek saját szubjektív valóságotoknak, annál jobban megismeritek lelketek nagyobb részeit. Ha a lelket zárt rend-

szernek tekinted, akkor annak is fogod érzékelni, s ezáltal elzárod magad a lélek hatalmas kreativitásának megismerésétől.

(21:27.) Seth Kettő bizonyos mértékig és a ti fogalmaitok szerint azt képviseli, ami én leszek, de amikor én azzá válok, akkor ő már valami más lesz. Ugyanilyen fogalmakban kifejezve Ruburt azzá válhat, aki most én vagyok, de akkor én már valami egészen más leszek.

Mindegyikőtök ilyen összefüggések részese, akár tudtok róla, akár nem. Bár számodra úgy tűnik, hogy reinkarnációs életeid múltbeli és eljövendő eseményekből állnak, a valóságban ezek az életek párhuzamosak vagy szomszédosak a jelenlegi életeddel és tudatoddal. Bennük és körülöttük létezik nagyobb identitásod többi vonatkozása.

(Jane Sethként nagy nyomatékkal beszélt, a szeme nagyon elsötétült, és tágra nyílt. Kezével széles, körkörös mozdulatokat tett a levegőben.)

A valóság lényegére, *Minden Létező* bensőséges megismerésére vonatkozó kérdéseidre a választ megtalálhatod jelen életedben is. De nem önmagadon kívül, hanem az önmagadba vezető belső utazással: keresztül önmagadon és keresztül az általad ismert világon.

Kérünk egy kis türelmet. *(Egyperces pauza 21:32-kor; Jane ezalatt lehunyva tartotta a szemét.)*

Egyszer tizenkétgyermekes anya voltam. Tudatlan, iskolázatlan, szépnek távolról sem mondható, különösen utolsó éveimben; a természetem indulatos volt, a hangom rekedt. A hatodik században volt ez, Jeruzsálem környékén. Gyermekeim sok apától származtak, és én mindent elkövettem azért, hogy fölneveljem őket.

Marsaba volt a nevem. Ott laktunk, ahol csak lehetett, kapualjakban húztuk meg magunkat, és végül valamennyien koldulásra adtuk a fejünket. De abban az életemben volt a legerősebb a kontraszt, akkor láttam a legélesebben. Egy darab kenyérhéjat ízletesebbnek találtam, mint korábbi életeimben a legfinomabb habostortát.

Ha gyermekeimet nevetni hallottam, elárasztott az öröm, és a nélkülözés ellenére minden áldott reggel diadalmas meglepetés volt, hogy felébredünk, hogy álmunkban nem ragadott el az éhhalál. Tudatosan választottam ezt az életet, ahogy ti is mind tudatosan választottátok a magatokét. Azért döntöttem így, mert korábbi életeimben túlságosan szenvtelenné váltam. Túlzottan körülpárnáztam magam. Nem figyeltem már elég élesen az igazán nagyszerű fizikai örömökre és élményekre, amelyeket ez a föld nyújtani képes.

Bár kiabáltam a gyerekeimmel, és olykor ordítva keltem ki a világ ellen, mégis magával ragadott a létezés nagyszerűsége, és többet tanultam meg az igaz spiritualitásról, mint szerzetesként. Ez nem jelenti azt, hogy a szegénységben rejlik az igazság, vagy hogy a szenvedés javára válik a léleknek, hiszen sokan, akik együtt voltak ve-

lem e körülmények között, keveset tanultak belőle. Csak annyit jelent, hogy mindannyian a magatok céljaihoz választjátok meg életkörülményeiteket, és előre tudjátok, hol vannak erős pontjaitok, hol rejtőznek a gyengéitek. *(Pauza.)*

Személyiségem Gestaltjában, miközben a ti fogalmaitok szerint gazdagabb életeket is éltem; az az asszony eleven maradt, ahogy például a gyermek eleven a felnőttben. A későbbi és a korábbi életkörülmények összehasonlítása hálával töltötte el, és arra ösztökélt, hogy jobban éljek lehetőségeimmel.

Ugyanígy bennetek is megvannak különböző reinkarnációs életeitek. A felnőttkor-hasonlatnál maradva: a benned lévő gyermek emlékezeted és életed egy része, de más értelemben levált rólad, elhagyott téged, mintha csupán az egyik felnőtt lennél a sok közül, akivé az a gyermek "változott". Tehát mindazok az emberek, akik én voltam, a maguk útját járják, mégis a részeim, és én az ő részük vagyok.

Eleven vagyok Seth Kettő emlékezetében, mint olyan Én, amelyből származott. De az az Én, aki most vagyok, nem azonos azzal, akiből Seth Kettő származott. Csak a ti merev idő- és tudatfogalmaitok miatt hangzik ez olyan különösen számotokra; tágabb összefüggésben én is emlékszem Seth Kettőre. Tehát mindezek nyitott kapcsolatok. Minden pszichológiai esemény befolyásolja az összes többit.

Most tarthattok szünetet.

(Hozzám, hangosabban): Ha valamit nem értesz teljesen, szólj – mert ha te nem érted, az olvasó sem fogja érteni.

– Oké. (21:55. Jane-nek nem volt képe az asszonyról, akiről Seth beszélt. Eszébe jutott, hogy régebben, az első ülések valamelyikén Seth arról beszélt: minden entitásnak legalább három reinkarnációra van szüksége – és hogy ő mennyire megbotránkozott, amikor idővel kiderült, hogy Seth sok életet élt. Ma tökéletesen elfogadja az egyidejű "reinkarnációs" életek rendszerét; ez a felfogás mind érzelmileg, mind értelmileg megfelel az ő vérmérsékletének. Az első ülések idején Jane-t különösen a reinkarnációval kapcsolatos közkeletű és földhözragadt elméletek ingerelték; azok, amelyekbe belekeverték a jóság és gonoszság fogalmát, a büntetést stb.

– Teljes szívemmel támogatom Sethnek azt a kijelentését, hogy a reinkarnáció éppannyira mítosz, mint amennyire tény – jelentette ki most, az egyik ESP-csoporton elhangzott közlésre utalva. Azon az ülésen, 1971. május 4-én Seth többek között ezt mondta: "Ahogyan ti a reinkarnációt értelmezitek, az idő fogalmát is belevonva, az valóban csupán leegyszerűsített mese. A reinkarnáció, mint olyan, inkább afféle példabeszéd. Számotokra igen nehéz belátni, hogy egyszerre éltek több valóságban, több évszázadban..."

22:22. Folytatás lassú tempóban.)

Minden lét és minden tudat összeszövődik. Csak akkor gondoltok különálló istenre – olyan személyiségre, aki más, mint amit teremtett –, ha a lelket elkülönült, ennélfogva zárt egységnek tekintitek.

Minden Létező része a teremtésnek, de több, mint maga a teremtés. A létezésnek olyan piramis-Gestaltjai vannak, amelyeket lehetetlen elmagyarázni; ezek tudatában roppant mennyiségű más valóság tudása és tapasztalata van. A kedvetekért használt fogalmak szerint az ő jelenükben a ti bolygótok életét és halálát az *ő* "időszámításuk" egyetlen pillanata magában foglalhatja. Seth Kettő egy ilyen tudati galaxis peremvidékén létezik.

(Pauza 22:30-kor.) Amikor Seth Kettő beszél, Ruburt kezdetben a következőket érzi: tudata felfelé törekszik egy belső tudati ösvény, egy magas energiatöltésű tölcsér mentén, amíg végül egyszerűen nem juthat már tovább. Számára ilyenkor úgy tűnik, hogy tudata elhagyja a testét egy láthatatlan piramison keresztül, amelynek nyitott teteje messze kinyúlik a térbe.

Itt személytelen jelképekkel kerül kapcsolatba, amelyek jelentése valahogy automatikusan szavakká fordítódik le. Ez a pont voltaképpen egy dimenziók közötti görbületet jelenít meg; egy olyan, rendszerek közötti helyet, amelynek sokkal több köze van az energiához és a pszichológiai valósághoz, mint a térhez, hiszen a tér értelmetlen fogalom.

Ilyen alkalmakkor tolmácsként szinte mindig jelen vagyok. A kommunikációhoz szükség van a mindkét valósággal kapcsolatban megszerzett tudásomra.

(Hosszú pauza.) Seth Kettő teljesen más jelkép-és jelentésrendszert ismer, olyannyira, hogy ebben az esetben kettős fordítás történik: az egyik az enyém, a másik Ruburté.

Remélhetőleg ezzel a módszerrel sikerül átjuttatni bizonyos fogalmakat, amelyeket másként nem lehet. A valóságok és tapasztalatok ilyesforma ötvöződései, a különböző rendszerek között átjuttatott üzenetek valamilyen formában állandóan jelen vannak, és változatos módokon jelennek meg világotokban – például a művészi ihlet sokféle fajtájaként. Más szóval: megkapjátok a segítséget.

Azért persze használjátok a saját képességeiteket is. Mert saját tulajdonságaitok nagyban meghatározzák, milyen és mennyi segítséget kaptok. A jelkép, amelyet Ruburt a Seth Kettővel való találkozás közben átél, nagyon működőképes, de hozzá kell számítani, hogy a kifelé egyszersmind befelé is, ennélfogva a tudat befelé teszi meg azt a hosszú utat, amelyet ő kifelé tartó utazásként él át.

Az efféle kapcsolat és tudás minden egyes ember számára hozzáférhető. *Minden Létező* kommunikál minden részével – de nem odakint a külvilágban megszólaló hangorkán, harsonák, fanfárok útján: üzeneteit minden tudat eleven lélekanyagán keresztül adja át.

Tehát: Ha az álommal kapcsolatban is választ akarsz kapni, akkor azt javaslom, hogy mára fejezzük be a diktálást. Tarthattok szünetet, vagy akár azonnal elkezdhetem az álomfejtést, ahogy tetszik.

(22:45.) – Akkor talán kezdd el.

Kérünk egy kis türelmet. *(Pauza.)*

(Seth ezután két oldalnyi terjedelemben nagyszerű magyarázatot adott Jane álmára. Az ülés 23:05-kor fejeződött be.)

590. ÜLÉS, 1971. AUGUSZTUS 9., HÉTFŐ
22 ÓRA 05 PERC

(Ma későn kezdtük az ülést, mert előtte Jane-nel együtt részt vettünk az ESP-csoport egyik tagjának huszonötödik házassági évfordulója alkalmából, meglepetésként rendezett összejövetelen. A találkozó remekül sikerült.

Este a vacsoránál azon tanakodtunk, hogyan illenek össze az időpontok, amelyeket Seth pápaként leélt életével kapcsolatosan adott, egyrészt az ESP-csoporton, 1971. május 15-én, másrészt az 588. ülésen, e fejezet diktálása közben. Én azon a véleményen voltam, hogy Seth pápai inkarnációja a negyedik évszázadra tehető; Jane hozzátette, hogy neki a Kr. u. 325. év "van

meg". Ez megerősíteni látszott a feltevésemet. Meglepetésünkre Seth a mai ülésen további adatokat közölt arról a bizonyos életéről.)

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

A 300-as években volt.

– *Köszönöm.*

Néhány további megjegyzés, hogy értsétek. Az abból az időből származó feljegyzések, sőt még a későbbiek is gyakran megbízhatatlanok. Meghamisították őket. Olykor egyetlen embert neveznek meg uralkodóként évek hosszú során át.

Pedig lehet, hogy azt az embert közben meggyilkolták, és valaki más vette át a helyét, de a nép erről mit sem tudott. Általában mérgezés volt a bevált módszer, és még azok sem mertek szót emelni, akik sejtették az igazságot.

A feljegyzésekben egyetlen pápa uralkodása látszik, pedig esetleg két, sőt három ember is betölthette a posztot. Az ilyen esetekben a politika megváltozása, a bizonytalankodás vezethet nyomra.

Most kérünk egy kis türelmet. *(Pauza 22:11-kor.)* Voltak úgynevezett "kis pápák" is, akik törekvőek voltak, és kaptak támogatást is. Ha ugyanis valóban befutott valamelyik, akkor a követőik komoly jutalomra számíthattak. Ezek az emberek egyébként

nem voltak sokkal romlottabbak kortársaiknál. Csak épp a helyzetük folytán nagyobb volt a mozgásterük.

Saját életemmel kapcsolatban a 325-ös és a 375-ös évszám jut eszembe. De a nevek, a dátumok számomra már keveset jelentenek. Abban az életemben megtanultam az emberek és ambícióik közötti kölcsönhatást: megértettem az eszmények és a tettek között gyakran ott tátongó szakadékot.

Azt se felejtsétek el, hogy akkoriban természetes, megszokott dolog volt az egyház részvétele a politkában; a papoktól elvárták, hogy elsőrangú politikusok legyenek. Úgy tűnik, abban az életemben eltöltöttem bizonyos időt egy városban, amelynek mintha Caprina vagy hasonló volna a neve.

(Hosszú pauza 22:20-kor.) Egy fivérem vagy unokatestvérem fontos volt számomra. Végül komoly bajba került valami spanyolországi csempészési ügyben.

Akkoriban működött egy titkos csoport, amelynek "az Istenanya hívei" volt a neve. Eretnekeknek számítottak; sokan fordultak hozzám beadványokkal ellenük. Tevékenységük a "Szent Szűzzel" és az egyházi dogmákban elfoglalt helyével volt kapcsolatos.

Eddig tartottak a megjegyzések, és most tarthattok szünetet.

(22:25. – Most tudtam, miről beszél – mondta Jane, majd hozzátette, hogy csak úgy sodródott a szöveggel. Tempója eléggé lassú volt, de a szünet után felgyorsult. Az ülés folytatása 22:32-kor.)

Tehát: Folytatjuk a diktálást.

Nem vagytok arra ítélve, hogy feloldódjatok *Minden Létező*ben. Személyiségeteknek azok a vonásai, amelyekről ma is tudomásotok van, megmaradnak. *Minden Létező* az egyéniség teremtője, nem elpusztításának eszköze.

Saját "előző" személyiségeim nem oldódtak fel bennem jobban, mint amennyire bennetek feloldódtak "múltbeli" személyiségeitek. Mindegyik él és eleven. Mindegyik a maga útját járja. "Jövőbeli" személyiségeitek éppoly valóságosak, mint az előzőek. Egy bizonyos szinten túl ezek a dolgok már nem vonatkoznak rátok. A reinkarnáció rendszerén kívül a halál, ahogyan ti ismeritek, nem létezik.

Az én vonatkozási rendszeremnek sem a reinkarnációs életek állnak a középpontjában. Más irányokba fordítottam figyelmemet.

Mivel minden élet egyidejű, minden egyszerre történik, ennélfogva minden szétválasztás pszichológiai jellegű. Létezem, az vagyok, aki vagyok, de a reinkarnációs életeim – a ti fogalmaitok szerint – közben ugyancsak léteznek. De már nem foglalkozom velük; figyelmemet más tevékenységi területekre összpontosítom.

(22:41.) A személyiség akkor is változik, ha testben van, és akkor is, ha nincs, tehát a halál után ugyanúgy változik majd, mint előtte. Ilyen értelemben nevetséges ahhoz ragaszkodni, hogy halálod után ugyanaz maradj, mint aki ma vagy. Olyan ez, mintha egy gyerek kijelentené: "Felnőtté fogok válni, de mai felfogásomon sohasem változtatok." Sokdimenziós jellege révén a psziché megtapasztalhatja a dimenziók végtelen birodalmát. Az egyik dimenzióban szerzett tapasztalat nem semlegesíti a másik dimenzióban szerzett tapasztalatot.

Azon igyekeztetek, hogy a lelket beszorítsátok a létezésről kialakított felfogásotok szűk határai közé, hogy korlátolt hitetek követésére kényszerítsétek. Pedig a lélekre nyíló ajtó nyitva áll, és mögötte ott a létezés minden dimenziója.

(22:50.) Ha azonban abban hisztek, hogy az általatok ismert ego önmagatok teljessége, összege, akkor a ti felfogásotokban a lélek is behatárolt entitás, amelynek minden tevékenysége a jelenlegi egyetlen életre korlátozódik, és a halál után e néhány röpke év alatt nyújtott teljesítménye alapján ítéltetik meg.

Ez sok szempontból kényelmes felfogás, bár egyesek számára fölöttébb ijesztő lehet, hiszen együttjár vele az örök kárhozat lehetősége is. De ugyanakkor túlságosan is rendezett elképzelés – meg sem közelíti az isteni kreativitás lényegét képező, pazar változatosságot. A lélek benne is van az általatok ismert fizikai élet szövedékében és kívüle is. Benneteket az állatoktól és a többi létező dologtól nem az örökkévaló belső

tudat különböztet meg. Ez a tudat jelen van minden eleven lényben és minden dologban.

Most tarthattok szünetet.

(22:55. Végül is itt fejeződött be ez az ülés.)

591. ÜLÉS, 1971. AUGUSZTUS 11., SZERDA
21 ÓRA 03 PERC

(Ez ismét rövid ülésnek bizonyult. Jane meg én nagyon hozzászoktunk ahhoz, hogy együtt élünk Seth könyvével; megszoktuk, hogy várjuk az újabb fejleményeket. Most azonban... – Majdnem, hogy nem is akarom megtartani az ülést – mondta Jane 9 óra tájban, amikor az ülés kezdetére vártunk. – Fura érzés, szinte már nosztalgia. Érzem... tudom... hogy Seth nemsokára befejezi a könyvét, talán már ma este, és azt hiszem, nem akarom, hogy ez bekövetkezzen. – Amióta Seth az utolsó két fejezetet diktálja, Jane máskor is beszámolt már hasonló érzéseiről.)

– Jó estét, Seth.

Tehát: Folytatjuk a diktálást. *(Jane eléggé gyorsan és halkan beszélt.)* Jó estét.

Ennek a fejezetnek azt a címet adtam: Búcsú és bemutatás. A búcsú rám vonatkozik, mert most fejezem be a könyvet. A bemutatás pedig minden egyes olvasómra, mert azt remélem, most már képesek lesztek úgy szembenézni önmagatokkal, hogy jobban értitek, kik és mik vagytok.

Azt szeretném tehát, ha mindenkit bemutathatnék önmagának.

Önmagadat nem úgy találod meg, ha szaladgálsz egyik tanítótól a másikig, egyik könyvtől a másikig. Nem úgy találod meg önmagadat, ha valamely meghatározott, specializált meditációs módszernek veted alá magad. Ha csöndesen, nyugodtan a mélyére nézel az általad ismert Énnek, megtapasztalhatod saját valóságodat, megismerheted a kapcsolatot, amely a jelenlegi, közvetlen Ént összefűzi a belső, sokdimenziós identitással.

Meg kell lennie benned a szándéknak, a beleegyezésnek, a vágynak. Ha nem szánod rá az időt, hogy megvizsgáld saját szubjektív állapotaidat, akkor ne panaszkodj, ha sok kérdésedre nem leled meg a választ. Nem rakhatod át másra a bizonyság terhét; nem várhatod el sem tanítótól, sem mástól, hogy igazolja neked létezésed érvényességét. Az ilyen eljárás óhatatlanul egyik csapdából a másikba vezet.

A belső ajtók nyitva vannak most is, hogy ezt a könyvet olvasod. Nem kell mást tenned, mint a lehető legteljesebben megtapasztalnod a pillanatot, amilyennek éppen érzékeled – ahogyan fizikailag jelen van a szobában, az utcán, a városban, ahol élsz.

Képzeld el, éld át az időnek ezt a pillanatát, amint egyszerre van jelen szerte a földkerekségen, aztán igyekezz megcsodálni saját szubjektív élményedet, amely az adott pillanatban létezik, de túl is terjed rajta – és ezt az élményt megsokszorozza mindenki, aki él.

Ez a gyakorlat felnyitja érzékelésedet, felerősíti tudatosságodat, és automatikusan rávezet, hogyan értékeld saját létezésedet.

Az a "te", aki ilyen tág érzékelésre képes, sokkal kreatívabb és többdimenziós kell legyen, mint amilyennek eredetileg képzelted. A könyvben korábban adott apró gyakorlatok is hozzásegítenek ahhoz, hogy megismerkedj saját valóságoddal, közvetlen tapasztalattal szolgálnak saját lelkedet vagy entitásodat érintően, és kapcsolatba hoznak lényednek azokkal a részeivel, amelyekből életerőd, vitalitásod fakad. Lehet, hogy találkozol saját reinkarnációs és lehetséges személyiségeiddel, de az is lehet, hogy nem. Lehet, hogy rajtakapod önmagad, amint éppen átlépsz egyik tudatszintről a másikra, de az is lehet, hogy nem.

Semmi kétség, a legtöbb olvasómnak sikerülni fognak a javasolt gyakorlatok. Nem nehezek, és végrehajtásukra mindenki képes.

Így vagy úgy, de minden olvasómnak teljesen újszerű élményként kellene érzékelnie saját vitalitását, mintha a végtelenbe vezető, tágas utak nyíltak volna meg benne, amelyekről eddig nem volt tudomása. Már e könyv puszta létezése, létrejöttének

és közlésének módja önmagában arra utal: az emberi személyiségnek sokkal nagyobb képességei vannak, mint amit tulajdonítani szokás neki. Most már bizonyára értitek: nem minden személyiség materializálódik a fizikai valóságban. Ezt a könyvet egy nem fizikai személyiség találta ki és írta, és később fizikai könyvvé lett; ugyanígy mindegyikőtök számára hozzáférhetők e nagyobb képességek és a kommunikációnak a szokványostól eltérő módjai is.

Remélem, könyvem valami módon mindegyikőtöknek segítségére lesz abban, hogy megismerkedjetek a belső, sokdimenziós identitással, amely a tiétek.

(Hangosabban): És ezzel, kedves barátom, vége a diktálásnak, a könyv elkészült.

– Ez nagyszerű, Seth.

Most tarthattok szünetet. Egy jól megérdemelt szünetet.

(21:30. A könyv befejezése váratlanul jött, pedig számítottunk rá. Jane a transzból visszatérve ismét azt mondta: sajnálja, hogy Seth könyvének vége, pedig hát mindannyian ezért dolgoztunk. – Mit csinál Seth mostantól? – kérdezte. – El sem tudom hinni, hogy vége.

– Majd meglátjuk – feleltem. Elviccelődtünk azon, hogy vajon mi történik ezután az üléseken, de láttam, hogy Jane nincs tréfás kedvében. Ami azt illeti, Seth könyve annyi gondolatot vetett föl, hogy inkább azt volt nehéz eldönteni, melyiknek járjunk először a végére – és megnyílt előttünk az a szokatlan

lehetőség, hogy a magunk kedve szerint, a magunk tempójában végezzük kutatásainkat.

Végül Jane azt mondta: – Igyekszem lazítani... Valamit mondani akar neked, úgy érzem, a bibliai időkről, a keresztrefeszítésről... Az a helyzet, hogy tudom, mit akar mondani, de van benne valami zavaró. Mintha valahogy nem stimmelne.

– Mindenesetre jó tudni, hogy nem fogytál ki a szavakból – feleltem.

Az itt következő szöveget azért csatoltuk a könyvhöz, mert kiegészíti Sethnek a huszadik fejezetben adott információit. Miután Seth elkezdte azt a fejezetet, Jane meg én azt vettük észre, hogy egyre jobban érdekelnek bennünket a bibliai történetek, bár a tanulásra kevés időnk volt. Az ülés folytatása 21:50-kor.)

Tehát: Hogy jobban értsd.

Krisztust, a történelmi Krisztust nem feszítették keresztre... Kérek még egy kis türelmet. *(Pauza.)*

Nem volt szándékában így meghalni; mások azonban úgy érezték: ahhoz, hogy a próféták szava maradéktalanul beteljesedjék, szükség van a megfeszíttetésre.

Krisztus nem volt részese ennek. *(Pauza.)* Összeesküvést szőttek, amelyben Júdásnak volt szerepe; azért, hogy Krisztusból mártírt csináljanak. A kiválasztott férfit

elkábították – ezért szorult segítségre a kereszt cipelésében *(vö. Lukács 23)* – és azt mondták neki, hogy ő a Krisztus.

Elhitte, hogy ő az. Egyike lett a megtévesztetteknek, ő maga is hitt abban, hogy nem a történelmi Krisztus, hanem ő lesz az, aki beteljesíti a próféciát.

Mária azért ment oda, mert telve volt bánattal a férfi miatt, akiről azt hitte, hogy az ő fia. Együttérzésből volt jelen. Az a csoport, aki az egészet megszervezte, azt a látszatot akarta kelteni, hogy a zsidók egy bizonyos része feszítette meg Krisztust; nem is álmodtak arról, hogy a "vád" az egész zsidóság fejére száll.

(Pauza 22:00-kor.) Nehéz ezt elmagyarázni, még kibogozni sem könnyű... A sír azért volt üres, mert ugyanez a csoport kordén elvitte a holttestet. Mária Magdolna azonban valóban látta Krisztust, közvetlenül utána *(vö. Máté 28)*. *(Pauza.)* Krisztus valóban hatalmas paranormális képességekkel rendelkezett. Ő maga jelenítette meg testén a sebeket, és mind testi, mind testen kívüli állapotában megmutatkozott hívei előtt. Megpróbálta elmagyarázni nekik a történteket, saját helyzetét, de azok, akik nem voltak részesei az összeesküvésnek, nem értették meg, és félreértelmezték kijelentéseit.

Péter háromszor tagadta meg az Urat *(Máté 26)*, azt állítva, hogy nem ismeri, mert rájött, hogy ez az ember nem Krisztus.

A panaszszó, "Péter, miért hagytál el engem?", attól az embertől származott, aki Krisztusnak hitte magát – akit elkábítottak. Júdás ezt az embert mutatta meg. Júdás tudott az összeesküvésről, és félt, hogy az igazi Krisztust fogják el. Ezért adta a hatóságok kezére az önjelölt messiást – megmenteni, nem elpusztítani akarta a történelmi Krisztust.

(22:05. Jane tempója mostanra jelentősen felgyorsult.)

A keresztrefeszítés ideája önmagában az emberi psziché mély dilemmáit és jelentéstartalmait hordozza, ezért maga a keresztrefeszítés sokkal nagyobb valóságosságra tett szert, mint az akkor lezajlott fizikai események.

Csak a félrevezetettekre jelent veszélyt az ilyen önfeláldozás, csak ők képesek rá, ők vélhetik szükségesnek. Akik még a bűn és büntetés ideájának kötelékeiben vergődnek, azok vonzódhatnak az ilyesfajta vallási drámához, mert saját szubjektív érzéseik visszhangját hallják benne.

Krisztus azonban látnoki ereje folytán tudta, hogy ezek az események valamilyen módon szükségszerűen végbemennek, és tudott az ebből fakadó lehetséges drámákról is. Azt az embert nem lehetett eltántorítani szubjektív elhatározásától. Fel akarta áldozni magát, hogy beteljesedjenek az ősi zsidó próféciák, és ebben nem lehetett megakadályozni.

(22:20.) Az Utolsó Vacsorán, amikor Krisztus azt mondta: "Ez az én testem, és ez az én vérem", ezzel azt akarta megmutatni, hogy a szellem minden anyagban benne van, egyedileg, mégis összefüggően, és arra akart utalni, hogy ne azonosítsák többé Őt a testével. Mert tudta, hogy a holttest nem az Övé.

Mindezt félremagyarázták. Krisztus ezután változtatott módszerein; hívei előtt gyakran testen kívüli állapotban jelent meg *(vö. János 20-21, Máté 28, Lukács 24).* Azelőtt nem tette ezt ilyen mértékben. Megpróbálta megértetni velük, hogy nem halt meg, de ők inkább jelképi mivoltában akartak Őrá tekinteni. *(Egyperces pauza.)*

Fizikai jelenlétére nem volt többé szükség, sőt az adott körülmények között inkább zavarólag hatott. Ezért egyszerűen elkívánta (akaratlagosan eltávolította) magát onnan.*

Most tarthattok szünetet.

– Köszönöm. Ez nagyon érdekes.

(22:17. – Hűha – mondta Jane a transzból visszatérve –, ez senkinek sem fog tetszeni. Igyekeztem lazítani, és átengedni, mert nekem is annyi kérdésem van arról a korról...

* Az eredetiben: "He simply willed Himself out of it." – A szerk.

Kifaggattam Jane-t, de nem maradtak benne képek az elhangzottakkal kapcsolatban, és kiegészíteni sem tudta semmivel. Az itt következő rövid közlés a szünetben felmerült kérdéseinkre adott válasz.)

Tehát: Ő tudta: a sebek nélkül nem hinnék el, hogy Ő az, aki; annyira meg voltak győződve arról, hogy azokkal a sebekkel halt meg *(vö. János 20)*.

Azért evett, hogy bebizonyítsa: életben van *(János 21, Lukács 24, stb.)*, de ezt is úgy értelmezték, hogy a szellem képes táplálékot venni magához. Azt akarták hinni, hogy Krisztus megfeszíttetett és feltámadt.

Tehát: Mára befejezem az ülést. Nyugodalmas jó éjszakát kívánok.

– Rendben. Köszönöm.

Mondd meg Ruburtnak, hogy lesznek még más könyvek is. És köszönöm a segítségedet, együttműködésedet, türelmedet.

– Örömmel tettem.

Legközelebb magánjellegű ülést tartunk.

– Oké. Jó éjt, és köszönöm. (Az ülés 22:30-kor ért véget.

Seth az utolsó két fejezetben választ adott jóformán minden kérdésre, amely megmaradt a huszadik fejezethez összeállított listából.

Megjegyzés: nagy vonalakban megegyeznek ugyan, a részletek tekintetében mégis sok különbség van Máté, Márk, Lukács és János evangéliuma kö-

zött. Például János 19 szerint Krisztus maga vitte a keresztfát, Lukács 23-ban viszont az olvasható, hogy a cirénei Simon vitte utána. Az evangéliumokkal kapcsolatban sok nehéz kérdés és bonyolult okfejtés ismeretes; a feltevések szerint szájhagyományon és közös irodalmi vagy dokumentumforrásokon alapulnak; kérdéses, hogy bármelyikük tekinthető-e szemtanúi beszámolónak Krisztus életéről [a legutóbbi időkben megerősödött az a nézet, hogy Márk evangéliuma alig néhány évvel Krisztus halála után keletkezett]; kérdéses, hogy nem kellene-e az evangéliumokat pusztán egyetlen hagyomány, nevezetesen Krisztus léte és hatása megfogalmazásának tekinteni, stb.

Jane nem kis várakozással és lámpalázzal hozzáfogott, hogy az első oldalon kezdve elolvassa Seth könyvét. Egyik ámulatból a másikba esett.)

FÜGGELÉK

Seth három teljes ülést és két másiknak nagy részét ennek a Függeléknek szentelte. A Függelék további információval szolgál több, a könyvben tárgyalt témához, például a koordinátapontokhoz, a bibliai korhoz és az akkori feljegyzésekhez, a tárgyak jelképi mivoltának kérdéséhez, a reinkarnációhoz és a tudat kitágításához. Az 592. és 594. ülés különösen izgalmas volt, mert az ülés eseményei illusztrálták, érzékeltették az elhangzottakat.

Hat további ülés részleteit is csatoltuk ehhez a fejezethez. Öt ezek közül az ESP-csoport ülése volt. Egyet azért vettünk ide, mert kapcsolódik a kilencedik fejezet témájához, az élet utáni körülményekhez. Egy másik nagyszerű leírást ad az igaz spiritualitásról. A többi csoportfoglalkozás szövegének szemelvényeiben Seth olyan kérdésekre ad választ, amelyek talán az olvasóban is felmerültek.

Ezek az ülések azt is bemutatják, hogyan kommunikál Seth másokkal személyes társalgás közben. Az atomok pulzálását magyarázza el a mérnöknek, a mentális egészségről beszélget az ápolónővel, az agresszióról a pappal – ezek mind tagjai a csoportnak. A hatodik részlet Jane egyik hallgatójának érdekében tartott ülésről való; Seth ekkor említette először a Beszélőket.

592. ÜLÉS, 1971. AUGUSZTUS 23., HÉTFŐ
21 ÓRA 35 PERC

(Mivel nagyon keveset tudtam Krisztus koráról, eltartott egy darabig, mire sikerült annyit utánaolvasnom, hogy jegyzeteket írhassak az ülések szövegéhez. Sue Watkins, a barátunk, Jane ESP-csoportjának tagja nagyon sokat segített; tőle kaptam kölcsön a korszakról szóló könyveket, hogy megértsem a történelmi utalásokat.

(Jane is, én is nagyon elfáradtunk estére; legszívesebben ki is hagytuk volna ezt az ülést, de Jane nem akarta megtörni a beállt ritmust. Tanúként Sue is jelen volt. Mindhárman arra számítottunk, hogy könnyed hangulatú ülés lesz a mai, a témák között az utóbbi napok személyes eseményei szerepelnek majd: egy súlyosan megbetegedett macskától a péntek esti, rögtönzött "reinkarnációs drámánkig". Arra nem gondoltunk, hogy Seth a könyvben érintett bibliai témát folytatja.

Jó estét.

– *Jó estét, Seth.*

Most jól megijeszthetnélek azzal, hogy azt mondom: "Első fejezet", de nem teszem. És jó estét a barátunknak is. *(Ez Sue-nak szólt.)* Nemsokára teljes terjedelmé-

ben olvashatod majd a könyvemet. *(Nekem):* Van még néhány megjegyzésem az okulásodra.

– *Rendben. (Seth tempója eléggé gyors volt.)*

Kérünk egy kis türelmet. Tehát. Az esszénusok gyökerei mélyen a görög misztériumvallásokba nyúltak vissza. Az esszénusok egyes csoportjai iskolákat alapítottak, amelyek nem azok voltak, mint aminek látszottak. Megtévesztő álcázáshoz folyamodtak. A kezdő tanítványokat különböző próbatételeknek vetették alá, mielőtt közel kerülhettek a belső doktrínákhoz. *(Pauza.)* Voltak más esszénus csoportok is azon kívül, amelyiket általában emlegetni szokták.

(Az ismert esszénus szekta Krisztus korában, az első évszázad elején működött a Szentföldön. A történetírás békés csoportként tartja számon.)

Az esszénusok szektája, ahogy általában ismertté vált, egy nagyobb, ősi testvériség fennmaradt csoportja volt. Működött Kis-Ázsiában is. Igyekezett befolyást gyakorolni a népek és csoportok kultúrájára. Az esszénusokat néhány alapvető gondolat egyesítette, bár több különböző néven működtek. *(Pauza.)* Három fő csoportjuk volt: az általánosan ismert szekta, egy leágazás Afrikában, valamint az említett kis-ázsiai. Laza kapcsolat állt fenn közöttük, így idővel a legbelső doktrínákban is számottevő különbségek mutatkoztak.

Iskoláik látszólag más irányú oktatást nyújtottak. Az idegent ebben a másik csoportban tartották. Volt, aki úgy járta végig az iskolát, hogy nem is tudott a beavatottakról, az álcázás hátterében folyó munkáról.

A zelóták némelyike is eredetileg esszénus volt. Az esszénus szekta megelőzte a zelótákét. Keresztelő János az összes fontos szempontból esszénus volt; ám az az ember, aki ilyen módon a nyilvánosság elé lép, automatikusan kiválik a csoportból, ez történt barátoddal, Jánossal is.

(Seth ezzel tréfásan arra utalt, hogy az utóbbi időben érdeklődni kezdtem Keresztelő János iránt. Legutóbbi olvasmányaimból tudom, hogy a zelóták csoportja sokkal agresszívabb, fél-politikai zsidó szekta volt, amely ugyancsak az első század elején működött a Szentföldön.

(21:46.) Egyes esszénusok János sikereit, haladását látva féltékenységet éreztek. János egy időben megpróbálta a széttagolt csoportokat egyesíteni, de nem járt sikerrel. Kudarca súlyos teherként nehezedett rá. A tűz ritkán szelíd, és Keresztelő Jánosban épp akkora tűz lobogott, mint Pálban.

Ő sokkal szelídebb ember volt, de a maga módján éppoly fanatikus, mint korának többi főszereplője. Sokkal elszántabban tudott harcolni valami ellen, mint valamiért. Krisztus küldetése az volt, hogy elhozza az üzenetet, Jánosé az, hogy előkészítse a terepet.

Jánosnak ifjúkorában kapcsolata volt egyik unokanővérével. Egész életében ennek tudata elől menekült, mert bűnnek tartotta.

Ezeket az embereket úgy feszítette a küldetéstudat, mint szél a vitorlát, de személyiségjegyeik szükségszerűen olyanok voltak, mint a többi emberé abban a korban. A többieknél előbbrevalónak kellett mutatkozniuk, mielőtt Krisztus felfedhette volna, hogy ő több, mint az átlagemberek.

A létrejött bonyodalmak szükségszerűek voltak az adott vallási drámában. Annyiban voltak kreatívak, hogy magukban hordták az egyetlen magot, amely a ti fogalmaitok szerint azon a helyen, abban a korban kikelhetett. *(Szívélyesebben):* Ejnye, ne legyünk már ilyen szertartásosak. A könyv diktálásának vége.

– *Tényleg?*

Bizony.

– *Oké.*

Most kérdezhetsz, vagy szünetet is tarthattok, ahogy akarjátok.

– *Inkább tartsunk szünetet.*

(Sue-hoz): Ezzel itt gyakran beszélgetek álomállapotban. Nem akarom az éber óráidat is teljesen lefoglalni.

(21:56-tól 22:00-ig.)

Tehát: A feljegyzéseket gyakran meghamisították; teljesen átalakították, és sok hamis feljegyzést is közébük iktattak. A vallás politika volt. Tekintélyt és hatalmat adott a tömegek felett. Az uralkodókra tartozott; ők tudták, mikor honnan fújnak a vallás szelei. Akkor is, később is szándékosan meghamisították a tényeket. Egyes szekták kifejezetten abból a célból készítettek hamis feljegyzéseket, hogy ha ellopják azokat, a rablók azt hihessék: megszerezték, amit akartak.

Egyes esetekben ilyen hamis feljegyzések – a megtévesztésnek szánt iratok – kerültek elő, a valódiakat még nem találták meg.

(Pauza.) Te is jól jegyezd meg, melyik információt melyik ülésen hallottad.

– Ezt nem értem pontosan.

Nemsokára okod lehet ellenőrizni, amit mondtam, mert sorra kerülhetnek olyan kijelentések, amelyek ellentmondani látszanak – és valóban ellentmondanak – korábbi információknak, az említett okok miatt.

Az esszénusok külön feljegyzéseket készítettek a zelóták megtévesztésére, külön a rómaiak megtévesztésére, és a belső adatokat, ahonnan a tények származtak, rendkívül gondosan őrizték. Nem annyira erőszakosak, de ugyanolyan ravaszak voltak, mint a többi csoport.

(22:06.) Különféle jeleket használtak, hogy a különféle feljegyzéseket megkülönböztessék, hogy elkülönítsék az igazat a hamistól. *(Jane Sethként elhallgatott, és ke-*

zét a szeméhez emelte.) Nem tudom, sikerül-e ezt átjuttatni... Adjatok Ruburtnak egy darab papírt, aztán meglátjuk, mire megyünk.

(Az ülést a nappaliban tartottuk. Jane a hintaszékben ült, Sue meg én pedig szemben vele a kanapén. Köztünk volt a hosszú dohányzóasztal. Egy lámpa égett Jane-től balra, egy másik mellettem. Sue papírt és tollat adott Jane-nek; én folytattam a jegyzetelést.

Ez volt az első eset, hogy Jane transzállapotban bármit papírra vetett. Kis ábrákat, jeleket rajzolt; hunyorogva nézte a papírt, de a tollat nagyon határozottan mozgatta.

Sue ült Jane-nel szemben; intettem neki, hogy számozza meg a jeleket, amikor Jane letette a tollat, és Sethként magyarázni kezdett. Az itt látható ábra Jane rajzai nyomán készült; a számozás jelzi, hogy Seth-Jane milyen sorrendben vázolta fel őket.

Az első és az utolsó jelet két változatban is megrajzolta.)

Tehát: Az egyes számú csak kísérlet a kettes számú megrajzolására; ez egyszerűen másolatot, torzított vagy meghamisított másolatot jelentett. A középső *(a hármas számú)* egy sokkal kevésbé torzított másolat, az utolsó *(ötödik)* pedig az eredeti feljegyzés jele.

Elég gyengén sikerültek. Ez inkább kígyóhoz hasonlított.

(Seth-Jane nagy nyomatékkal beszélt; elénk tartotta a papírt, és az utolsó jelre mutatott.)

Ami a jelképeket illeti... A tudósok 1947-ben kezdték összegyűjteni a híressé vált holt-tengeri tekercseket. Egy barlangból kerültek elő a kiszáradt Qumran folyóvölgyben; ez a völgy a körülbelül két kilométerre lévő Holt tengerhez vezet. A Júdeai-sivatagban végzett ásatások hamarosan egy kolostor romjait tárták fel a közelben. A kolostor egykori lakói a Kr. e. 180 és Kr. u. 68 közötti időszakban egy elkülönült zsidó szekta tagjai voltak. A qumrani település alig huszonöt kilométerre fekszik Jeruzsálemtől és Betlehemtől. Egyes

szakértők a békés esszénus szektának tulajdonítják, mások ugyanilyen határozottan az agresszív zelótákkal kapcsolják össze.[*]

Néhány héttel ez után az ülés után Jane és én nagy érdeklődéssel olvastuk, hogy a qumrani leletből származó Szent Márk-Ézsaiás-tekercs[**] *bizonyos lapszéli jeleket tartalmaz, amelyek jelentését – az általunk olvasott forrásmunka legutóbbi kiadása szerint – az 1960-as évekig nem sikerült megfejteni. E jelek egy része szerepelt az illusztráción is, és nem csekély hasonlóságot mutatott a Seth-Jane által rajzoltakhoz, különösen az utolsóhoz.)*

A legbelső kört kivéve mindenki számára szinte lehetetlen volt némelyik verziót megkülönböztetni a hitelestől. Ezek a jelek nem elszigetelten jelentek meg, hanem úgy, hogy csak azok találják meg, akik tudják, mit keresnek. *(Humorral):* Nem a címlapon ragyogtak arany betűkkel.

Voltak más ismertetőjegyek is, bizonyos egyéb jelek a szövegeken belül, amelyeket ezekkel összefüggésben kellett vizsgálni.

---

[*] A fordító megjegyzése: Robnak a holt-tengeri tekercsekkel, Qumrannal és az esszénusokkal kapcsolatos jegyzetei számos pontatlanságot tartalmaznak. Azoknak, akiket ez a kérdés érdekel, inkább a téma bőséges szakirodalmát ajánljuk figyelmébe.

[**] Ez a tekercs valójában nem a Qumran környéki barlangokból került elő, hanem – mint a neve is jelzi – a jeruzsálemi Szent Márk szír kolostorban találták meg. – A ford.

(22:17.) A dokumentumokban például elírták a dátumokat, de épp csak annyival, hogy a szakértőkön kívül más ne vehesse észre az ellentmondást. Másutt egészen nyilvánvaló hibákat ejtettek. A beavatottak már ebből tudhatták, hogy hamisítvánnyal van dolguk.

Az eltorzított feljegyzések egy részét később már valódinak vélték; tréfának sem rossz, hogy ezek egyikét-másikát a Vatikán őrzi. Az egyház akkoriban azt hitte, hogy ezek a feljegyzések ártalmasak lehetnek számára. Az efféle elírások esetében a feljegyzések inkább csak segítettek volna az egyháznak, de nem volt annyi eszük, hogy megkülönböztessék az igazit a hamistól.

Most tarthattok szünetet. *(Taglejtés Sue felé):* Ő még nem szokott hozzá, hogy ilyen lassan beszélek.

(22:20. Sue ahhoz van hozzászokva, hogy az ESP-csoportokon hallja Sethet; azokon az összejöveteleken magnót használunk. Én többnyire nem veszem magnóra Sethet, hanem saját gyorsírási rendszerem segítségével szó szerinti jegyzőkönyvet vezetek. Ezáltal később, a szöveg legépelésekor sok időt megtakarítok. Seth azonban gyakran még ezeken az üléseken is oly gyorsan beszél, hogy nekem is teljes sebességre kell kapcsolnom.

Seth jót mulatott azon, hogy a Vatikán hamis dokumentumokat őriz; ez kétségkívül összefügg azzal, hogy rövid ideig maga is pápaként működött.

Amikor Seth visszatért, Sue meg én éppen Jane transzban készült rajzairól beszélgettünk.)

Mivel Ruburt számára ezek semmit sem jelentenek, nagyon nehéz a jelképeket tisztán átjuttatni. Például sokkal szorosabbra kellett volna rajzolni őket, nem ilyen lazára. A valóságban ezek a jelek szorosan összetömörített jelképek voltak, a vonal is vastagabb volt.

(Jane a szünetben azt mondta: a transzban készült vázlatok alapján sem tudná jobban lerajzolni a jeleket. – Belül nagyon tisztán láttam őket, miközben rajzoltam – mondta –, de most semmit sem látok. – Az utolsó, ötös számú rajzot nézve megjegyezte: az alsó hurok jelképezi a kígyó farkát. Folytatás 22:45-kor.)

Tehát: Kérünk egy perc türelmet. *(Pauza.)* Sok esetben a feljegyzéseket pontosan másolták le, csak a neveket változtatták meg az ártatlanok védelmében.

Jusson eszetekbe az a nyelvezet, amelyet ma a politikusok, a diplomaták használnak. Gondoljatok bele, mekkora különbség van aközött, amit a kormányzat tud, és amit elmond belőle a népnek. Gyakran előfordul, hogy ha cáfolatot hallasz valamiről, azonnal arra a helyes következtetésre jutsz, hogy egy hónapon belül ugyanerről a kérdésről beismerést is fogsz hallani.

A szavak tehát gyakran nemcsak a kifejezésnek, hanem az elkendőzésnek is eszközei. Rengeteg erőfeszítés történik annak érdekében, hogy a tudást elzárják a többségtől, és a kisebbség birtokában tartsák. A bibliai időkben ez méginkább így volt. Hiszen már maguk az írott szövegek is csak látszólag szolgálták a tájékoztatás célját, valójában meghamisított adatokat tartalmaztak. Akkoriban nem adtak egyenes választ a kérdésekre *(nyomatékkal)* – legalábbis az írástudók nem.

Ha egyenesen válaszoltál egy kérdésre, azzal elárultad, hogy egyszerű gondolkodású vagy, és nem méltányolod a kérdező magasrendű intelligenciáját, hiszen ő sem azt a kérdést tette fel, amelyre valójában a választ várta. Erősen rituális jellegű viselkedés volt ez, de a maga fogalomkörén belül mindenki számára érthető.

Más szóval: e feljegyzések anyagát nem fordíthatjátok le pontosan, még akkor sem, ha esetleg sikerül szó szerint helyes fordítást létrehozni.

Nevezhetnétek a *(holt-tengeri)* tekercsek bizonyos lapjait hatalmas átejtésnek is, hiszen oldalakon keresztül nem igaz az, ami ott olvasható. De ezek csupán kötelező túlzások és díszítések, amelyeknek a valós információt kellett megelőzniük.

(22:55.) Bizonyos mértékig minden mesterségnek megvoltak a hasonló szabályai. Életet vagy halált jelenthetett volna, ha ezeket a feljegyzéseket rosszkor fedezik fel. A hamisításokat sokszor egyszerűen csak azért vitték véghez, hogy félrevezessék az olvasót, ha a könyv rossz kezekbe kerülne.

A beavatottaknak nem volt okuk aggodalomra. A torzítások őket nem vezették félre. Számukra világos volt az információ, nyilvánvalóak a torzítások. Mármost a tekercsek teli vannak ilyen védelmi torzításokkal. Az említett jelek csak egyik típusát képezik az alkalmazott jelzésrendszernek, amely sokféle formában megjelenik, olykor például beleszőve az aláírásba.

Ezek az emberek sokat foglalkoztak a rejtjelekkel; jelentése volt még annak is, hogy a betűk hogyan helyezkednek el a lapon – ahogy ti a lapot értelmezitek. Egyes tollvonások súlyossága, vastagsága a nyomatékot érzékeltethette. Ha az előző szót egy bizonyos módon írták le, azzal előre jelezték, hogy a következő szó hamis. Ezt természetesen csak a beavatottak vehették észre, a többiek boldogan habzsolták a valótlan információt.

A fontos személyiségekről szóló részeket az illetők biztonsága érdekében változtatták meg; ugyanebből az okból hamis életrajzokat is fabrikáltak. Része volt ez az élethalálharcnak. A hamis feljegyzések egy részét méreggel is átitatták – halálos olvasmány lehetett.

(E tréfa ellenére Seth-Jane nagy nyomatékkal és komolyan adta elő ezt a részt. A tempó gyors volt. Pauza 23:00-kor.)

Az érintettek nagy része kettős életet élt akkoriban. A falujukban más néven ismerték őket, mint a szekta közösségében. Egyes esetekben az illető világi kilétével

egy-két ember kivételével senki sem volt tisztában. Később, a keresztényüldözések alatt további óvintézkedések is történtek, különösen azok részéről, akik abban hittek, hogy kötelességük életben maradni mindaddig, amíg meg nem bizonyosodnak róla, hogy az új hit termékeny talajra talált.

Pál vagy Saul például gyakran bukkant fel látszólag olyan helyen, amelynek a valóságban a közelében sem volt. Üzenet ment, hogy ekkor és ekkor érkezik, és híreket koholtak az ott-tartózkodásáról, miközben ő teljesen más helyekre utazott.

Most tarthattok szünetet, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy akarjátok.

– Köszönjük, akkor a szünetet választjuk.

(23:05. Jane mindvégig gyorsan beszélt. – Gyerekek, hogy mennyi energiája van! – mondta, mikor visszatért a transzból. – Úgy éreztem, a falon is átmegyek. – Folytatás tréfálkozó hangnemben 23:15-kor.)

Nem akarom sok időtöket elrabolni a megszépítő alvástól.

– Köszönöm, rám is fér... Illetve dehogy. Már így is elég szép vagyok.

Gondolom, ezt a jövő történészei számára írod fel az ülés jegyzőkönyvében.

– Nem, dehogy. (De azért megszokásból tovább jegyzeteltem.)

Jó lenne, ha saját erőből további reinkarnációs anyaghoz jutnátok.

– Úgy érzem, ez most már hozzáférhető.

Könnyen hozzáférhető. És gyakoribbá teszi a testen kívüli élményeket.

– Az érdekes lenne.

Most elengedlek benneteket. *(Sue-hoz):* Örülök, hogy részt vettél az ülésen.

(Sue): – Én is.

Készüljetek fel további élményekre a lehetségességek terén. *(Harsányan):* Takarékoskodnom kell a hangommal, mert lehet, hogy holnap este csoportülésünk lesz. *(Humorral, hozzám fordulva):* Te is hallani akarod odaátról, ugye?

– Hogyne, általában igen.

(Lakásunkat hosszú folyosó választja ketté. Amikor a nappali szobában az ESP csoport ülése zajlik, én többnyire a folyosó túloldalán lévő szobák egyikében ülök, és gépelem a Seth-szövegeket. Előfordul, hogy a két csukott ajtón keresztül is hallom Seth hangját.)

(Sue-hoz): Még egyszer mondom: örülök, hogy eljöttél, és nyugodalmas jó éjszakát kívánok mindkettőtöknek.

(Sue): – Köszönöm.

– Jó éjt, Seth. Nagyon köszönjük.

(23.20. Seth utalása a saját erőből megszerzett reinkarnációs anyagra azokra a "reinkarnációs drámákra" vonatkozott, amelyekkel Jane, Sue, én és még néhányan próbálkozunk, jobbára a péntek esti összejöveteleinken. Ez a tevékenységünk aránylag újkeletű, de máris sok meglepő eredménnyel járt.

Lényegében azokból a kísérletekből alakítottuk ki, amelyeket Seth kezdeményezett az ESP-csoportokon.)

593. ÜLÉS, 1971. AUGUSZTUS 30., HÉTFŐ
21 ÓRA 06 PERC

(A szerdán, augusztus 25-én esedékes ülést nem tartottuk meg.
Az itt következő szöveget Seth a mai ülés második szünete után közölte. Előtte több oldalnyi terjedelmű közlést kaptunk a Jane paranormális képességeiben mutatkozó, érdekes új fejleményről: arról, hogy Jane mind gyakrabban érzékel egy jó szándékú "segítőt", ahogy nevezni szokta. Ezzel kapcsolatban is sok mindent meg kell még tanulnunk.)

Jane pár nappal ezelőtt üzenetet kapott, hogy Seth könyvéhez előszót és függeléket kér tőle a kiadó. Tanakodni kezdett, hogy az 592. ülés szövege megfelelő-e erre a célra; az volt a válaszom, hogy szerintem Seth így képzelte. Jane előbb meglepődött, aztán beleegyezett. Úgy döntöttünk, hogy teljesen rábízzuk Sethre: azt tegyen a Függelékbe, amit csak jónak lát.

22:30-kor folytattuk az ülést; Jane gyorsan, lendületesen és hangsúlyosan beszélt.)

Tehát: a Függelékről.

A nagy világvallások mind valamelyik fő koordinátapont közelében születtek. *(Ld. az ötödik fejezetet.)*

Ezeken a helyeken gyorsan mennek végbe a változások, mert az ideák, az érzelmek nagy hajtóerővel lökődnek át a fizikai megvalósulásba. Az ideák futótűzként száguldanak végig az emberek között. A pszichés közeg rendkívül termékeny.

Könnyen utat talál a kreativitás, ezért az ilyen helyek nem feltétlenül nyugalmasak, bár épp ezekről a helyekről tudna kiindulni a béke is. A jóra és a rosszra vezető ideák olyan erővel materializálódnak, hogy az emberiség ellentmondásos érzelmei a koordinátapontok közelében mindig feltűnőbbek.

E területeken érvényesülnek bizonyos hatások, amelyeket a tudósaitok még nem kutattak ki, Atlantisz idejében azonban ismertek voltak, és a lumaniaiak is hasznosították őket. A koordinátapontok közelében furcsa módon, a műszereitek által érzékelhetetlen mértékben gyűrődik a tér.

Olvasóim közül néhányan ismerhetik már a térben található "fekete" és "fehér lyukakat", amelyeket tudósaitok nemrégiben fedeztek fel.

(Egyes elméleti fizikusok a közelmúltban azzal a feltevéssel álltak elő, hogy amikor a hatalmas csillagok nukleáris tüze végül kihuny, az óriási gravitáció hatására a csillagok anyaga oly mértékben összezuhan, hogy a csillag a

szó szoros értelmében kipréseli magát a létezésből. A térben "fekete lyuk" keletkezik, amelyben a környezet anyaga eltűnik.

Felvetették azt is, hogy az így eltűnt anyag más helyen előbukkanhat, akár a mi univerzumunkban, akár másutt, a "fehér lyukakon" keresztül. Eszerint az anyag szakadatlanul áramlik a mi univerzumunk és más rendszerek között, így marad meg az egyensúly.)

Ezek a pontok nagyjából hasonló tulajdonságokkal rendelkeznek. A gondolatok és érzelmek elektromágneses kihatásai, az animációk miniatűr fekete lyukakhoz hasonlítható pontokon hatolnak keresztül. Energiájuk átmenetileg, látszólag eltűnik rendszeretekből, de mérhetetlenül felgyorsul, és egy miniatűr fehér lyukon át visszatér – most már koncentrált és erősen a ti valóságrendszeretekre irányuló formában.

Ez csupán hasonlat, de a céljainknak eléggé megfelel. E pontok közelében is gyűrődés van, bár ez számotokra nem észrevehető: mintha maga a tér is arra törekedne, hogy eltűnjön az első pontban. A fizika más törvényei is torzulnak. Ezek némelyikét megfigyelték már, de nem tartották fontosnak. *(Széles gesztusokkal, tágra nyílt szemmel):* Az atomok és molekulák mozgása e pontok közelében felgyorsul, de az atomok és molekulák közötti távolság változatlan marad. Ez fontos.

(Pauza 22:45-kor.) Ezek a koordinátapontok pótlólagos energiával is ellátják rendszereteket. Az entrópia törvénye ezért itt nem érvényesül. A koordinátapontok

tehát energiaforrások is, de csak akkor nyílnak meg, ha rendszeretekben koncentráltan felhalmozódik az energia. Szeretném ezt érthetőbbé tenni. Fizikai jármű, például egy űrhajó nem élné túl, ha ilyen módon lépne ki vagy térne vissza a rendszeretekbe.

(Hosszú pauza 22:50-kor. Jane előadásmódja igen eleven volt.

Megjegyzés: a termodinamika második törvénye kimondja, hogy zárt rendszerekben, amilyen a mi univerzumunk is, az energia mennyisége állandó, a hasznos munkára felhasználható energia mennyisége azonban folyamatosan csökken. Azt a matematikai tényezőt, amely a rendelkezésre álló energia mennyiségét méri, entrópiának nevezik. Seth a legelső ülések óta hangsúlyozza, hogy az entrópia törvénye nem érvényes, és hogy zárt rendszerek nem léteznek.)

Atlantiszban azok, akik alkalmazták ezt a tudást, erős koncentrációval felgyorsítottak bizonyos gondolatokat, felerősítettek egyes érzelmeket, és így küldték át őket a koordinátapontokon. Útjaikat, épületeiket és egyéb alkotásaikat ezért rendkívüli stabilitás jellemezte. Építészeti tevékenységükben messzemenően figyelembe vették a különböző koordinátapontokhoz viszonyított helyüket.

A tér gyűrődése bizonyos transzállapotokban érzékelhető is.

– Ruburt képes rá?

(Nem gondoltam, hogy Seth meghallja a kérdésemet, mert épp abban a pillanatban nagy robaj támadt az utcai forgalomban, épp az ablakunk alatt. Seth azonban könnyedén megadta a választ.)

Majdnem olyan ez, mintha megsűrűsödne a levegő.

Ülj nyugodtan, lehunyt szemmel, és próbáld megérezni, merrefelé vannak tőled az elsődleges vagy az alárendelt koordinátapontok. Adok ehhez némi segítséget.

Ha ezzel a szándékkal ülsz le, azt fogod tapasztalni, hogy belső látásod gyakran visszatér egy bizonyos irányba, a szoba egy bizonyos helyére, és még a gondolataid is ezt az irányt követik. Egy képzeletbeli vonal mindenhol segíthet pontosan azonosítani a koordinátapont helyét. Képzeld el, hogy belső látásod központjából, a belső szemedtől egy egyenes vonal indul kifelé. Képzelj ehhez egy másik, a fejed tetejéről kiinduló egyenes vonalat, amelyen a gondolataid áramlanak.

Tehát két vonalad van, egy innen, egy pedig innen. Ezek szöget zárnak be egymással, és metszik egymást. Így tévedhetetlenül kijelölik a legközelebbi koordinátapont helyét.

(Jane Sethként egyik kezével a szemét, a másikkal a feje tetejét érintette meg, hogy illusztrálja mondanivalóját. Utána hosszan kinyújtotta mindkét karját, és teste középvonalától kissé jobbra összeérintette ujjai hegyét. Szem-

ben ült velem, én nagyjából déli irányban voltam tőle, ami azt jelenti, hogy mozdulatával a szoba nyugati sarkát jelölte ki.)

Az alárendelt koordinátapontok behálózzák a teret. Ruburt elmondhatja például, hol van a legközelebbi pont ebben a szobában. A szög néha laposabb, de a két vonal mindig a helyes irányba mutat. Az energia ezeken a pontokon a leghatékonyabb.

(Hosszú pauza.) Tarthattok szünetet, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy gondolod.

– Tartsunk szünetet.

(23:02. Jane mély transzból tért vissza, és észrevehetően elcsöndesedett. Fennhangon azon tanakodtam, vajon hol lehet a legközelebbi koordinátapont. Megjegyzésem valóságos szóáradatot váltott ki belőle – ezt az információtömeget mind elfelejtette, de a kérdésem hatására egyszeriben eszébe jutott minden, ami történt.

Elmondta, hogy miközben Sethként beszélt, tudta, hogy a két vonal, amelyek irányát megmutatta, a szoba délnyugati sarkában találkozik. Nagyon határozottan oda is ment a jelzett helyre. A pont közvetlenül a fal tövében volt, két ablakfülke között, ahol egy régimódi, kívül elvezetett fűtéscső húzódik. Sajnos egy radiátor és egy könyvespolc zsúfolódik össze azon a helyen, ezért nem tudnánk egykönnyen használatba venni.

Jane a szobában lépkedve azt mondta: érzi, hogy a gondolatai épp abba az irányba "lejtenek". Most, hogy megtudta a koordinátapont helyét, hihetetlennek érezte, hogy mostanáig nem volt tudomása róla. Már nem is képes másfelé dőlni mentálisan – jelentette ki. Háttal fordult a hely felé, és boldogan közölte, hogy a "vonalak" most a tarkójából kiindulva tartanak ugyanoda. Az ülés folytatása 23:10-kor.)

Tehát: A fehér és a fekete lyuk hasonlatát folytatva: a fehér lyuk a fekete belsejében van. Tudsz követni?

– Igen.

Az elektromágneses egységeket berántja a fekete lyuk, ahol elképzelhetetlenül felgyorsulnak. A gyorsulás és a fekete lyukban végbemenő folyamatok hihetetlen mennyiségű energiát szippantanak át más rendszerekből.

Ez a hatalmas gyorsulás közben megváltoztatja az érintett egységek lényegi jellegét. Más szóval: a fekete lyuk voltaképpen kifordított fehér lyuk. Az elektromágneses "anyag" ismét megjelenhet ugyanazon a "lyukon" vagy "ponton" keresztül, amely most fehér lyukként működik.

Ezután a lyuknak ismét megváltoznak a tulajdonságai. Újból "megéhezik", és ismét fekete lyuk lesz belőle. Ugyanez a folyamat minden rendszerben végbemegy. A

lyukak vagy koordinátapontok tehát voltaképpen nagy hatékonyságú gyorsítók, amelyek újraenergetizálják magát az energiát.

Ma estére befejezzük ezt az anyagot.

(Hosszú pauza után váratlan befejezés. De Seth pár pillanat múlva visszatért.)

Jelöld meg a koordinátapontokról szóló részt; az a Függelékbe való. *(Tréfásan):* Ez már nem a könyvünk, ez a könyvünk Függeléke.

– Oké.

Legszívélyesebb jókívánságaim, nyugodalmas jó éjszakát.

– Nagyon köszönjük, Seth.

És ha szakítasz időt a magnózásra, én is szakítok időt rád.

– Rendben. Jó éjt.

(23:21. Az ülés után Jane ismét kipróbálta Seth módszerét a koordinátapontok helyének meghatározására, és megint a szoba délnyugati sarkát jelölte ki. – Most is rengeteg mindent kaptam – jegyezte meg; ezzel arra utalt, hogy a transz után még további információhoz jutott. – Ezek a vonalak háromszög vagy kémény formájú alakzatokat képeznek, és energia van bennük. Ezért foglalkoznak a fizikusok a piramisformával – ezek a vonalak összpontosítják az energiát.

– Hát persze; ezért van az a piramishatás Seth Kettővel! – kiáltott fel. – Csak éppen a Seth Kettő-féle transzban más irányban van a koordinátapont. A fejem tetejéről indul ki, fölfelé megy keresztül a szobán, a házon, egészen egy másik valóságig.

Jane-nek az is eszébe jutott, hogy ESP-csoportjának tagjaival is kipróbáltatja Seth módszerét. Kíváncsi volt, vajon ugyanazt a helyet találják-e meg, mint amit ő.)

594. ÜLÉS, 1971. SZEPTEMBER 13., HÉTFŐ
21 ÓRA 40 PERC

(A múlt héten csak egy ülést tartottunk, azt is a barátaink érdekében, akiknek már régóta ígértük.

A mai ülésen Sue Watkins is jelen volt. Az ülés kezdete előtt haza akart menni, de Jane 20:50-kor megkérte, hogy maradjon. Sue váratlan jelenléte jól példázza, hogy a spontán módon bekövetkező események milyen kreatívan befolyásolhatják az ülés menetét – ez a későbbiekben Sue jegyzeteiből is kiderül.

Jane-nek szokás szerint fogalma sem volt arról, hogy miről lesz szó a mai ülésen. – Remélem, a Függelékhez ad valamit – jegyezte meg. Kitűnő hangulatban volt, kifejezetten feldobott állapotban. Ez érezhető volt magán az ülésen is; Seth mulatságos, túlzottan precíz megfogalmazást használva kérte tőlem a megfelelő írásjeleket, tagolást stb.

Későn kezdtük el az ülést, mert előtte a műteremben dolgoztam. Jane és Sue csevegve-nevetgélve várta, hogy jegyzetfüzetemmel megjelenjek a nappaliban. Jane sebes tempóban beszélt, időnként egy-egy rövid pauzával.)

Tehát: Jó estét kívánok, és a barátunknak is *(ez Sue-nak szólt)*. Volna néhány érdekes megjegyzésem a köztetek lévő kapcsolatról, de haladnunk kell a Függelékkel, úgyhogy inkább arra térek rá. Megkapjátok majd a többi információt is a maga idejében.

A tárgyak – jelképek.

Általában úgy gondoltok rájuk, mint a valóság részeire. A gondolatokat, a képeket, az álmokat néha úgy tekintitek, mint amelyek más dolgokat jelképezhetnek, de az igazság az, hogy maguk a fizikai tárgyak is jelképek. Külső szimbólumok, amelyek a belső élményeket jelenítik meg.

Léteznek tehát tömeges fizikai jelképek, amelyekben mindannyian egyetértetek, és vannak személyes, egyedi jelképek is.

Az általatok ismert fizikai élet teljes egészében jelképes kijelentés, amely entitások bizonyos csoportjaitól származik; ezek az entitások úgy döntöttek, hogy fizikai jelképrendszert használnak. A tested tehát jelképe annak, hogy mi vagy, esetleg annak, hogy mit gondolsz önmagadról – márpedig ez a kettő ugyancsak távol állhat egymástól.

(Seth tréfásan cikornyás kifejezésekkel kérte a gondolatjelet az előbbi mondatban; Jane elsötétült szemmel messze előrehajolt a kisasztal fölött, és halkan beszélt hozzám.)

A fizikai betegség egy belső valóság vagy kijelentés jelképe. Egész életed egyetlen, fizikailag megfogalmazott kijelentés, az általatok ismert idő lapjaira írva.

Új bekezdés. *(Nagyon csöndesen):* Ha egyszer megértitek a fizikai valóság jelképi mivoltát, többé nem érzitek majd magatokat csapdában benne. Ti hoztátok létre, ezért meg is változtathatjátok ezeket a jelképeket. Természetes, hogy meg kell tanuljátok, mit jelentenek az egyes jelképek a ti egyéni életetekben, és hogyan fordítsátok le őket.

Ennek megvalósításához mindenekelőtt arra van szükség, hogy gyakran emlékeztessétek magatokat: a fizikai környezet valóban jelkép, nem állandó. Utána önmagatokban kell megkeressétek a belső valóságnak azt a mozzanatát, amelyet a jelkép

megjelenít. Mindegy, mi a probléma vagy a feladat, ezt az eljárást mindig alkalmazhatjátok.

(21:50.) Közvetlen fizikai környezetetek tehát a belső körülményekre vonatkozó jelképes kijelentés. A belső körülmények változékonyak, mert az állandó keletkezés állapotában vagytok. Belső működésetek olyan, hogy automatikusan fizikai valósággá fordítjátok le a szabadon változó, spontán belső történéseket, ilyenformán megváltoztatjátok környezeteteket és a jelképeket is.

Ha azonban azt képzelitek, hogy a fizikai körülmények vagy a környezet maga a valóság, akkor csapdának is érezhetitek, és erőtöket a festett sárkánnyal való közdelemre fecsérelhetitek. A környezet csak belülről változtatható meg. A belső és külső körülmények között mindig azonnali visszacsatolás működik, de a fizikai környezet megváltoztatásának mozgékonysága, szükségessége és módszere mindig belülről származik.

Új bekezdés. *(Ismét nagyon csöndes, mosolygós, udvarias kérdés.) – Már megelőztelek, Seth.*

Az e könyvben közölt gondolatokat a legelőnyösebben személyes problémák megoldására lehet felhasználni. Ha ezeket a fogalmakat az egyén megértette, akkor azt kell felismernie, hogy a fizikai élet rendszerében teljes szabadsága van a céltudatos cselekvésre. Sokan közületek annyira hozzászoktak, hogy kifelé figyeljenek – és a

fizikai világot fogadják el egyetlen valóságnak –, hogy eszükbe sem jut befelé tekinteni. Pedig létetek teljes keretrendszere belülről áramlik állandóan kifelé, és belevetítődik azokba a fizikai jelképekbe, amelyeket tévesen a valóságnak véltek.

(Sue-hoz, aki mellettem ült a kanapén): Értek ám én a részletekhez is. Új bekezdés.

(Seth harsány és remek humorát ezúttal alighanem az váltotta ki, hogy Jane és én az utóbbi hetekben ezen a könyvön dolgoztunk: korrektúrát olvastunk, szerkesztettük a jegyzeteimet, és így tovább.)

Tehát mindig a belső dráma a fontos. E könyv minden egyes olvasója maga írja "élete történetét". Ti vagytok a szerzők. Nincs tehát okotok, hogy a drámát szemlélve azt higgyétek, csapdában vagytok benne. Megvan a hatalmatok ahhoz, hogy változtassatok körülményeiteken. Csak élnetek kell vele.

Más típusú tudatok egy része világosan érti fizikai valóságotokat a maga jelképi formájában. A tárgyak mint jelképek, létetek kereteinek megalkotásában vesznek részt. Tehát szabadon manipulálhatók.

Most tarthattok szünetet.

– Köszönöm.

(22:00. Jane elég jó tempóban beszélt. Szemét azonban gyakran tartotta lehunyva, ami aránylag ritka dolog.

Amikor visszatért a transzból, első kérdése az volt, hogy az ülés hozott-e új információt. Kénytelen voltam azt felelni, hogy nem tudom; túlságosan lekötött a jegyzetelés. Azt sem állíthatnám, hogy Seth könyve teljes egészében a fejemben van, annak ellenére, hogy az utóbbi időben épp a kézirattal dolgoztam. Persze, mondta Jane, hiszen maga sem emlékszik minden részletre, pedig mostanában olvasta végig az egészet.

Megjegyzés: amikor ezt az ülést tartottuk, Jane félúton járt az előszó végleges szövegének megírásában.

Sue azt mondta: a mai anyag nagyon sokat jelent számára; rájött, hogy ma esti látogatása egyáltalán nem volt "véletlen". Sokkal több mondanivalója is lett Jane-nel, Sethtel és az üléseken megnyilvánuló óriási energiával kapcsolatos benyomásairól. Sue egy idő óta az ülések előtt és alatt jellegzetes élményeket tapasztalt.

Sue megjegyzései annyira érdekesek voltak, hogy megkértem: írja le őket. Mindjárt hozzá is fogott, és a szünet hátralévő részét írással töltötte, majd feljegyzéseit az ülés további folyamán időnként kiegészítette. Az általa írottak némileg rövidítve a következőkben olvashatók.

"Mikor az ülés előtt letelepedtem a kanapéra – írta Sue –, olyan határozott benyomásom támadt Sethtel kapcsolatban, mint még soha. Olyan volt, mintha Jane, Rob meg én beszélgetés közben egy meghatározott sebességgel utaz-

tunk volna, bár ennek a mozgáshoz *semmi köze sem volt. Amikor Seth az ülés kezdetén "jelentkezett", úgy éreztem, mintha Jane-ben felpörgött, egyre gyorsabban és gyorsabban örvényleni kezdett volna valami, míg el nem ért valami hihetetlenül nagy sebességet – Jane tudatának Seth nevű részét.*

Amikor megfelelő lett a sebesség, a dolgok valahogy "bekattantak" a helyükre. Jane levette a szemüvegét, ahogy szokta. Szinte hallani véltem a belső működést; aztán beszélni kezdett a Seth-személyiség. A Seth Kettővel való kapcsolatban ez a sebesség még tovább fokozódik, és a Jane által említett piramis csúcsánál jelentkezik.

Miközben a szünetben erről beszéltem Jane-nek, megéreztem, hogy újra elkezdődik ez a gyorsulás, ahogy Jane tudata készült a kommunikáció folytatására. Mintha a transzba jutás folyamatának kifordított változatát láttam volna; és ahogy pár perccel később Seth szavait hallgattam, úgy láttam, mintha Jane tágra nyílt szeme mögött száguldana a tudata, messze meghaladva mindent, amit a sebesség *fogalmán mostanáig érteni szoktam.*

Ezzel nem azt akarom állítani, hogy szerintem Jane és Seth egy és ugyanaz a személyiség; inkább az az érzésem, hogy ez a gyorsulás összekapcsolja egy tudatnak különböző részeit, és ezek a részek egyébként oly távol esnek egymástól, hogy minden gyakorlati szempontból két különálló személyiségnek számítanak. Saját tapasztalatomból is ismerem ezt a gyorsulásér-

zést; ezt szoktam érezni, ha jól megy az írás, vagy lelkesen beszélgetek valakivel; de a Seth szeme mögött érzékelt, felfoghatatlanul hatalmas sebesség messze túlmegy azon a határon. Jane-ben és Sethben is tisztán éreztem a sebességet, ami kissé engem is magával sodort.

Amikor Jane visszatért a transzból, az is szinte hallható élmény volt számomra – mintha egy magas, élesen sivító hang fokozatosan leereszkedett volna a normális, hallható hangzástartományba. Nagy változás volt érezhető. Mintha ez a gyorsulás egy olyan dimenzióval kapcsolt volna össze, ahol a hangot nemcsak hallani lehet. Ahol a hang valami csodálatos, életfontosságú érzés. Minden szünet vége felé éreztem, ahogy újra indul."

Az ülést 22:25-kor, lassabb tempóban folytattuk.)

Tehát: Sue barátunk megfigyelései, amint a szünetben elmondta őket, nagyon jól megközelítik Ruburt szubjektív érzéseit.

Az olvasót emlékeztetem a Ruburt által írt Bevezetésre, amelyben íróként szerzett kreatív élményeit összehasonlította az üléseken tapasztalt érzéseivel. Több dolog van, amit nem értett meg; ezeket ezúton szeretném tisztázni. *(Pauza.)* Új bekezdés.

Üléseinken tudatosan nem észleli az elvégzett kreatív munkát, pontosan azért, mert túllép azon a tartományon, ameddig a tudatos elme követni tudja. Más szubjektív valóságba, egészen más tevékenységi dimenzióba vetíti önmaga egy részét.

Ugyancsak a Bevezetésben megjegyzi, hogy hiányzik neki a vadászat izgalma, amelyet saját alkotó munkájában él át. A mi esetünkben a gyorsulás olyan mértékű és intenzitású, hogy tudatosan nem képes követni. Az úgynevezett tudattalannak kevés köze van ehhez a jelenséghez, sok köze van azonban a minden tudatban természetesen meglévő képességekhez, amelyek ritkán kerülnek teljes mértékben használatba. A kapcsolatok oly gyorsan jönnek létre, hogy a fizikai agy nem is vesz róluk tudomást.

(Pauza 22:30-kor; egy a sok közül.) Ruburtban mindig magas fokon volt meg ez a képesség. Különféle reinkarnációs okokból élete korai szakaszában nem vett tudomást arról, hogy képességét használhatná is. Az üléseken belső lényének minden tulajdonsága felfokozódik; az intuitív, kreatív képességek sokkal intenzívebben működnek, mint amit normálisnak neveznétek.

Természetes létdimenzió ez a tudat számára, de csak olyankor, amikor nem a fizikai valóságban összpontosul. Ruburt meg tudja és meg is fogja tanulni, miként derítheti fel még mélyebben ezt a dimenziót. A múltban is csak az önbizalom hiánya tartotta vissza.

A gyorsulás olyan állapotba juttatja, amelyben ma már egészen jól képes működni, bár messze túllép minden pszichológiai valóságon, amit magáénak ismerne fel. *(Pauza.)*

Ebben az állapotban a szó szoros értelmében hihetetlen energiát vesz igénybe; a hangerő sok esetben ennek felhasználását segíti elő; segít levezetni ezt az energiát, amíg meg nem tanulja a használatát: meg nem tanulja, milyen más célra és hogyan fordíthatja. A hangerő egyébként azt is kitűnően jelzi, milyen óriási vitalitással áll kapcsolatban.

Most tarthattok szünetet. Fejezd be a jegyzeteidet.

– Oké.

Én meg pihenőt engedek szuper-Jane-nek. *(Pauza, közben kinyújtott ujjal Sue-ra mutat.)* Ez itt arra vár, hogy Ruburt visszatérjen, mert szeretné érezni a különbséget.

(22:37. Sue a kanapé szélén ülve figyelte Jane-t, amint visszatér a mély transzból. Ismét Jane "sebességeiről" beszélt. – Egy leírhatatlan hang jár együtt azokkal a sebességekkel – mondta. – Mintha egy olyan dimenzióban lennénk, ahol a zene a valóság: ahol a hangokat nemcsak hallani lehet. Aztán, amikor visszatérsz... – Sue füttyel utánozta a Doppler-effektust: azt a jelenséget, amikor a távolodó vonat sípját egyre mélyebbnek halljuk.

Sue és Jane engem is megkérdezett, és be kellett vallanom, hogy én semmit sem észleltem, de máskor is ritkaság, hogy az üléseken bármi szokatlant tapasztalok. Az írásra szoktam koncentrálni, ami alighanem kizárja a többi

hatásokat. Úgy tűnik, állandóan írok – e sorokat például nagyrészt ebben a szünetben vetettem papírra.

Sue várakozásteljesen figyelte Jane-t, miközben Seth visszatérését vártuk. – Hű, mekkora a gyorsulás – kiáltott fel Sue. Jane pedig, közvetlenül mielőtt transzba került volna, megjegyezte, hogy úgy érzi, mintha remegne alatta a szék... Az ülés sok pauzával 22:57-kor folytatódott.)

Tehát: Ruburt sok mindent átél az üléseken, de utána nem emlékszik rá. Ahogy a fizikai tárgyak jelképek, amelyek bizonyos frekvencián valóságként léteznek, ugyanúgy léteznek valóságok más frekvenciákon is, ezekben a valóságokban azonban nem a tárgyak a legfőbb jelképek.

Az ilyen dimenziókban átélt élményeket rendkívül nehéz lefordítani, amikor Ruburt visszatér a fizikai rendszerbe. Persze az én oldalamon is végre kell hajtani bizonyos módosításokat. Néhány lépcsőfokot visszalépek például, hogy létrejöhessen a kapcsolat.

Ezután fogok hozzá a kreatív tevékenységhez, amelyben Ruburt is részt vesz – ahhoz, hogy a belső adatokat fizikai fogalmakká fordítsuk le, s így jeleket teremtsünk a ti valóságotokban a többi valóságról, amelyeknek szintén részei vagytok.

(Pauza 23:00-kor. Seth csöndesen mulatva magában, gyakran adott utasítást az írásjelekkel kapcsolatban, stb. Jane sokszor tartotta lehunyva a szemét.)

Az én természetes nézőpontomból szemlélve a ti tárgyaitok nem léteznek. A ti belső valóságotok persze igen. Ruburt szervezete fizikailag is keresztülmegy bizonyos változásokon, bár ezek nagyrészt vele született képességek. *(Humorral):* Erről már a születése előtt gondoskodott.

Szokatlan módon használja saját céljaira az idegi kapcsolatokat. A pulzusa normális. A gyorsulás azonban fizikai szinten kezdődik, hormonok és vegyi anyagok közreműködésével, és onnan ugrik tovább. Mindkét agyfélteke felszikrázik, és ezekből a fizikai kapcsolatokból indul ki a gyorsulás, amely a testre már nem gyakorol hatást.

Emberek eltűnése sok esetben magyarázható ugyanígy: amikor a gyorsulás eléggé erős és eléggé váratlan ahhoz, hogy a teljes személyiséget kirepítse a rendszeretekből.

Most pedig a barátunk kedvéért felfokozom a gyorsulást, hadd lássuk, érzékeli-e. Ez álomállapotban gyakran előfordul – és amikor úgy tűnik számodra, hogy néhány pillanatra egy megdöbbentő, új dimenzióba csöppentél, olyankor álmodban történt meg veled a gyorsulás.

(Írás közben felpillantottam a mellettem ülő Sue-ra. Csöndesen ült a helyén, és Jane-t figyelte. Jane szeme most nyitva volt, a beszéde gyorsabb, a hangja kissé felerősödött.)

Többé-kevésbé minden művészi alkotás is ugyanezt az elvet alkalmazza, bár alacsonyabb fokon. Tovább már nem pörgethetem a gyorsulást, mert a hang olyan sebes lesz, hogy a barátunk nem tudja követni az írással...

(Jane hangja az utóbbi mondatnál minden átmenet nélkül hatalmasan felerősödött – ezt a jelenséget Sue meg én sokszor megfigyeltük már. A mostani hangerő azért messze elmaradt attól, amire Sethként beszélve egyébként képes. Alkalmanként olyan hangosan beszél, hogy cseng tőle a fülem. Számomra is hihetetlennek tűnt, de tanúja voltam, hogy Jane órákon keresztül képes volt erre a hangerőre, és utána semmi következményét nem érezte a túlerőltetésnek.)

Most ne jegyzetelj...

(Seth harsány és gyors beszéde gyorsan elcsöndesedett, lecsillapodott. Közben elmondta: egy olyan ülésen, ahol magnót használunk, "látványos gyorsulási bemutatót" tart majd. Sue is jelen lehet, és remélhetőleg én is ugyanolyan tisztán érzékelni fogom a gyorsulást, mint ő. Ez a közjáték 23:10-ig tartott, és szünet követte.

Amikor Jane visszatért a transzból, Sue ismét érezte azt a bizonyos "drasztikus sebességesést". Néhány, nehezen leírható vizuális élményről is beszámolt; ahogy megpróbálta elmagyarázni őket, közben az előző szünetben írt jegyzeteit is kiegészítette; ezeket a feljegyzéseket az ülés szövegének végéhez csatolom.

– Néha az ESP-csoporton úgy érzem, magammal vihetnék minden jelenlévőt egy ilyen gyorsulási kalandra, ha akarnák – mondta Jane. A csoporttagok passzivitását erdőben álló fákhoz hasonlította, saját felgyorsult állapotáról pedig megjegyezte: "néha a falon is át tudna menni". Több más dolog is elhangzott, amit nem jegyeztem fel.

Az ülés folytatása 23:20-kor.)

Tehát: hamarosan befejezem az ülést. Természetesen nem volt véletlen, hogy a barátunk ma este meglátogatott. Amellett, hogy a Függelékbe való, fontos információ hangzott el, a tárgyakkal és a jelképekkel kapcsolatos közlés célzottan Sue-nak szólt.

(Hozzám fordulva): Minden részvétem a tiéd.

– Miért?

Mert olyan kitartóan jegyzetelsz.

– Nagyon jól elvagyok.

Van még valami, amit Krisztus és a tanítványok vallási drámájával kapcsolatban el lehet mondani.

Ahogy Ruburt is mondta, miután elolvasta a könyvet: a belső dráma az, ami "valós". Krisztus lett a Megfeszített, és Júdás lett az áruló, holott Krisztust nem feszítették meg, és Júdás nem árulta el. A valóság tehát a mítoszban van. A mítosz maga lett a valóság. Ilyen esetekben mindig a belső események a meghatározók, tekintet nélkül a fizikai tényekre, amelyek csupán jelképei ezeknek az eseményeknek.

Most pedig nyugodalmas jó éjszakát kívánok.

Jó éjt, Seth. Nagyon kellemes volt.

(Sue-nak): És most már visszaengedem barátomat, Ruburtot.

(Sue): – Rendben. Jó éjt.

(23:25. A transzból visszatérve Jane-nek kevés mondanivalója volt. – Én csak üldögélek, és figyelem a két szorgos méhecskét – mosolygott, miközben Sue meg én körmöltük jegyzeteinket.

"A 23:10-es szünet előtt – írta Sue –, mikor Seth azt mondta, hogy a kedvemért felpörgeti a gyorsulást, hogy lássuk, tudom-e érzékelni, egész határozottan észleltem a nagyobb sebességet, és Jane testén is szemmel látható változásokat figyeltem meg. Olyan volt, mintha összezsugorodott volna, mintha fordított látcsövön keresztül nézném. Valahogy ez is a mozgással függött

össze, mintha a fizikai frekvencia is megváltozott volna, és Jane teste elszáguldana mellettem, miközben továbbra is ott ült a helyén.

Aztán, mikor Jane az utolsó szünetben visszajött a transzból, úgy éreztem, mintha hatalmas erő szabadult volna el előttem, de akkora, hogy ha nem vigyázok, felborít. És most, az ülés végén ugyanezt éreztem.")

595. ÜLÉS, 1971. SZEPTEMBER 20., HÉTFŐ
21 ÓRA 01 PERC

(Az ülés első részét egy barátunk ügyének szenteltük; személyes problémájával kapcsolatban segítségre szorult. Magnóra vette Seth közléseit, aztán a szünetben, 21:45-kor eltávozott.

Nekem két kérdésem volt erre az ülésre; arra számítottunk, hogy Seth válaszai bekerülnek a Függelékbe. Az első kérdés: Seth szerint ő, Jane meg én az 1600-as években Dániában éltünk. Egyszerűen azt szerettem volna, ha Seth pontosítja az életemre vonatkozó adatokat, amelyek a tizenegyedik fejezetben, az 541. ülés szövegében olvashatók.

A másik kérdés: akar-e Seth ugyanúgy címet adni a könyv első és második részének, ahogy a fejezeteket megcímezte? Folytatás 22:05-kor.)

Tehát.

– *Jó estét, Seth.*

Tehát: Most lassabban kell beszélnem, tudod?

A dániai élettel kapcsolatos adatok a tizenegyedik fejezetben pontosak, egy félreértéstől eltekintve. Az az egyetlen élet két különböző időszakra tagolódott – a szó szoros értelmében kettéosztódott a különböző érdeklődés, a képességek koncentrációja és az életmód tekintetében egyaránt.

Az említett fejezetben adott információ mellett voltak torzítások az akkori életedre vonatkozó korábbi közlésekben is. Ezeket nem az okozta, hogy Ruburt nem hitt a reinkarnációban. Egyszerűen annak tulajdoníthatók, hogy ilyenkor sok részletet kell a meghatározott minta szerint összerendezni.

A megadott nevek például a barátaidhoz tartoztak, nem hozzád. Az összkép, annak az életnek a valóságossága azonban a torzításokon keresztül is érvényesült. Én valóban fűszerkereskedő voltam. Te eredetileg festőművész voltál, később pedig, egy éles kanyarral, földbirtokos lett belőled, ifjonti kedved ellenére.

Ruburt fiatal korában szintén festegetett, és te ellenezted ezt, mert időközben kövér és vagyonos ember lett belőled. Azt akartad, hogy tisztességes munkát találjon magának; szégyellted, hogy fiatal korodban vándor festőként magad is annyit csavarogtál.

Ellentétet láttál a tulajdonszerzés és a művészi lét között. Ez az ellentmondás a jelenlegi életedben is eléggé nyugtalanít.

(23:13. Ez nagyon igaz. Bármi lett légyen az okom rá, ebben az életemben tűzön-vízen keresztül ragaszkodtam hozzá, hogy művész legyek.

1966. január 16-án, a 223. ülésen Seth közölte: dániai életemben Larns Devonsdorf volt a nevem, a feleségemé Letti Cluse, a fiamat – aki ma Jane – Gratonnak neveztük. Seth pedig Brons Martzens néven vagyonos kereskedő, utazó és a család barátja volt.)

Ahogy Ruburt azon az ülésen ismertette utazásaim útvonalát, az úgy helyes. Az ülés egyéb részleteiben azonban voltak torzítások.

(Hosszú pauza 22:15-kor.) Természetesen fontosak a részletek is, amelyek most annyit foglalkoztatnak téged, de tágabb összefüggésben az adott élettel együttjáró, mély érzelmi élmény ez, amire "később" visszaemlékszel. A belső Én számára a nevek és dátumok jelentéktelenek. Ezért van az, hogy a reinkarnációs adatok közül az érzelmi jellegűek jönnek át elevenebben, kevesebb torzítással.

A neveknek és időpontoknak csak most tulajdonítotok nagy fontosságot. Azért ragaszkodtok hozzájuk, mert azt remélitek, hogy ezek fokozzák az előző életekről szóló beszámolók hitelességét – pedig épp ezeket felejtitek el leghamarabb, és pszichológiailag ezeknek van a legcsekélyebb jelentőségük.

(22:20.) Bizonyos nevek ezért kerülnek előtérbe. Ragaszkodtok hozzá, hogy a nevek szépen elrendeződjenek, de a belső Énnek ez gyakran nagy nehézségeket jelent, mert a nevek egyszerűen nem számítanak. Azok a személyek és események, amelyeknek jelentőségük, érzelmi töltésük van, sokkal tisztábban jönnek át. Az érzelmi eseményekkel kapcsolatos dátumok is felidézhetők. Az elmúlt élet *(mosoly)* olyan, mint a keresztrejtvény, amelyet össze kell rakosgatni, de a közepében ott van az érzelmi valóság, amelyből az egész rejtvény származik.

(Seth azért mosolygott, mert Jane az utóbbi időben élénk érdeklődéssel fordult a keresztrejtvények felé. Én magam is kedvelem a műfajt. Már tanakodtunk is azon, mi lehet érdeklődésünk jelképes magyarázata.)

Sok ilyen reinkarnációs beszámoló azért van bőségesen telehintve nevekkel és évszámokkal, hogy megnyugtassa azokat, akik ragaszkodnak az ilyesmihez, és enélkül az adatok érzelmi-pszichológiai hitelességét sem fogadnák el. Ez minden reinkarnációs anyagra érvényes, akármilyen forrásból származzék is.

Ha a szóban forgó élet a ti fogalmaitok szerint nemrégen zajlott le, akkor a részletek sokkal könnyebben és pontosabban idézhetők fel. Még az évszázadokkal ezelőtti élet részletei is tökéletesen előkereshetők akkor, ha például csatákat vagy más, nagy jelentőségű eseményeket foglalnak magukban, mert ilyenkor maguk a dátumok, a kor eseményei is hatást gyakorolhattak a személyiségre.

(22:29.) A magas töltésű érzelmi élmények mindig részletek özönét hordják magukban, a szokványos dátumoknak és neveknek azonban csekély a jelentőségük. Még a ti valóságotokban is csekély a jelentőségük. Ha a lényeget tekintjük, a kapcsolatok sokkal fontosabbak, és ezeket nem is felejtitek el.

Ezek az életek azonban mind egy időben léteznek. Erről se feledkezz el. A különböző személyiségek számára sem számítanak a haszontalan cicomák, sem "most", sem "máskor". Tudsz követni?

– *Igen.*

A reinkarnáció rendszere az életnek ugyanazokra a vonalaira épül, amelyeket ma is ismersz. Bizonyos egyének jobban érdeklődnek a részletek iránt, mint mások; lehet, hogy olyan "előző személyiséged" volt, aki szeretett belemerülni a részletekbe – ilyen esetben bőséges adattömeget tárhatsz fel. Az adott személyiség akkori ízlése, rokon- és ellenszenvei ugyancsak nagyban befolyásolhatják, hogy milyen képet kapsz arról a bizonyos reinkarnációs epizódról.

Semmi jóra nem vezet, ha mélyreható kérdésekkel firtatod a történelmi kort valamely olyan személyiséged esetében, aki nyomorgott, tudatlan vagy korlátolt volt -hiszen ő maga sem tudta volna a választ. Az adott korszak képe ennélfogva általában annak a személyiségnek az életén szűrődik át, aki átélte.

(Pauza 22:35-kor.) Megint csak azok a részletek kerülnek elő, amelyek az ő számára voltak fontosak. Az én konkrét esetemben például oly kevéssé figyelek már saját reinkarnációs Énjeimre, annyira a maguk útját járják, hogy kevés kapcsolatot érzek velük. Mi azonban *(Seth, Jane és én)* szoros kapcsolatban voltunk, és ezek a kapcsolatok fontosak maradnak. A ti fogalmaitok szerint mai kapcsolatunk akkor még csak lappangó formában létezett. A dániai élet számodra ugyanúgy létezik, mint ez a mostani. Egyszerűen arról van szó, hogy "te" most a valóságnak erre a szeletére koncentrálod figyelmedet.

Most tarthattok szünetet.

– Köszönöm.

(22:37-től 22:50-ig.)

Tehát: A reinkarnáció szerkezete pszichológiai jellegű. Más fogalmak szerint nem is érthető meg. A torzítások, a vele kapcsolatban kialakult különféle értelmezések azonban eléggé természetesek, ha számításba vesszük az idő szerepét az életetekben.

Azoknak az életeknek a valóságossága, érvényessége, közvetlensége valóban együtt létezik jelenlegi életetekkel. Az egyes életek közötti távolság nem évek vagy évszázadok fogalmaival mérhető, hanem csupán pszichológiai értelemben áll fenn. A pszichológiai távolság azonban sokkal nagyobb is lehet. Vannak olyan életek – ahogy a jelenlegi életetekben is vannak olyan események –, amelyekkel esetleg nem akartok

foglalkozni vagy szembenézni. Bizonyos esetekben óriási vérmérsékletbeli különbségek lehetnek az egyes életeidben viselt személyiségek között – olyannyira, hogy a mai személyiséged egyszerűen nem képes a másik tapasztalatait értelmezni.

Mindig erősebben vonzódtok azok iránt az "előző életek" iránt, amelyek valamilyen módon megerősítik a jelenlegit. Megfigyelhetitek, hogy kevés korai emléket tudtok felidézni. Nagyon kevesen emlékeznek vissza kisgyermekkoruk éveire. Használjátok ugyan az akkor szerzett tudást, részetekké vált, de tudatosan mégsem emlékeztek rá; ugyanígy nem emlékeztek tudatosan a többi reinkarnációs életetekre. *(Suttogva, tréfásan):* Új bekezdés.

E könyvben korábban többször emlegettem az alternatív jelen fogalmát: a reinkarnációs életek voltaképpen ilyen alternatív jelenek. Közted és reinkarnációs személyiségeid között folyamatos kölcsönhatás működik. Ahogy barátotok, Sue Watkins mondta: "A táblán állandóan megy a játék."

(23:01.) Más szóval: azok az Ének nem halottak. Ezt csak korlátozott mértékben érthetitek meg, mert önkéntelenül úgy gondolkodtok, hogy egyszerre csak egy élet élhető, és a fejlődést vonalszerű, lineáris folyamatként fogjátok fel. A ti fogalmaitok szerint a reinkarnációs Én tudatosan ismerheti a ti környezeteteket, és néha a kapcsolataitokon keresztül hatást is gyakorolhat rá.

Egyes "jelenlegi történések" valóban ilyen kölcsönhatásból eredhetnek. Más fogalmak szerint tehát a reinkarnációs személyiség, miközben veled vagy általad cselekszik, más szinteken ugyanakkor egészen más élményeket élhet át.

(Jane nagyon elevenen és lelkesen adta elő a szöveget, mintha Seth az ő gesztusaival akarta volna aláhúzni mondanivalóját.)

Mivel az általatok ismert idő valójában nyitott, ti is hatást gyakorolhattok "múltbeli" reinkarnációs Énjeitekre; olykor az ő környezetükben is tevékenykedhettek. Ezt általában álomállapotban teszitek, de sűrűn megtörténik az éber tudat szintje alatt is; ez azonban mindennapi tevékenységeitek hatására kitörlődik, észrevétlen marad.

(23:07.) Az erős érzelmi asszociációk gyakran váltanak ki ilyen hatást. *(Pauza.)* A reinkarnáció – ahogy általában értelmezni szoktátok, hogy egyik élet követi a másikat –, valóban mítosz, de ez a mítosz sokak számára legalább részben érthetővé tesz olyan tényeket, amelyekről különben nem vennének tudomást, mert ragaszkodnak az idő folyamatosságának felfogásához.

Most tarthattok szünetet, vagy befejezhetjük az ülést.

– Szünetet tartunk, Seth.

(23:10. Jane most is "jó messze járt", ahogy mondani szokta. Az egész szövegből csak az első egy-két mondatra emlékezett. Ma minden alkalommal

mély transzban volt. Ebből az állapotból kissé lassabban tér vissza, a szeme néha felfelé fordul, stb.)

A szünetben ismét szóba hoztam az első és második rész címének kérdését. Az ülés ugyanígy folytatódott 23:24-kor.)

Tehát: Nincs szükség arra, hogy külön címet adjunk a két résznek. Eredetileg úgy gondoltam, hogy az első rész a közvetlen belső és külső környezetről fog szólni, és ez vezet át a lélekhez és a nagyobb valóság érzékeléséhez, amivel a második rész foglalkozik majd. Így is lett, de az anyag oly szorosan összefügg, hogy elégnek érzem a mostani tagolást, nem akarom a szétválasztás érzését tovább erősíteni.

(Mosoly): Én órákon át tudnám még folytatni, de azt javaslom, hogy pihenjetek.

– Az jól fog esni – mármint a pihenés.

(Én valóban kezdtem már fáradni, de éreztem, hogy Seth könnyen átkapcsolhatna olyan állapotba, ahol energiája kimeríthetetlen.)

Nyugodalmas jó éjszakát kívánok.

– Úgy érzem, nagyszerű segítséget adtál a vendégünknek [az első szünet előtt].

Valóban. Az ő személyére szabott közlés volt.

Egyébként: ha befejeztük a Függeléket, és a könyvön végzett munkád véget ér, annyi ülést tartunk majd a kedvedért, amennyit csak akarsz, az ésszerűség határain belül. Használd majd a magnót.

– Oké. Jó éjt, Seth, és köszönöm.

(23:27. – Ez fura volt – jegyezte meg Jane, miután pihent néhány percet. – Most, a legutóbbi alkalommal is jó messze jártam, de a transz olyan rövid ideig tartott, hogy igazán éreztem az utazást "innen oda" és vissza. Sue nagyon jó kifejezést talált: "gyorsulás"... – Lásd az 594. ülés szövegét.)

596. ÜLÉS, 1971. SZEPTEMBER 27., HÉTFŐ
21 ÓRA 24 PERC

(Jane meg én vacsora után Seth könyvének korrektúráját olvastuk, utána sétáltunk egyet. Meleg, esős, kellemes őszi este volt; már besötétedett. A járdán lehullott, ázott falevelek hevertek szanaszét.

Fél kilencre értünk haza. Leültünk a nappaliban, a lámpát nem is gyújtottuk fel, hogy kilássunk az ablakon. Jane ma fejezte be a Bevezetést Seth könyvéhez. Erről eszébe jutott saját kézirata, Az anyagi világ mint ideák konstrukciója, *amelyről említést tett a Bevezetőben. Ma újraolvasta a szöve-*

get, és még mindig izgalmasnak találta. Ismét kijelentette, hogy előbb-utóbb kezdeni akar valamit azzal az írással.

Miközben beszélgettünk, úgy múlt el a kilenc óra, hogy észre sem vettük. Mikor végre nekifogtunk az ülés előkészületeinek, felgyújtottam néhány lámpát. Jane arra számított, hogy Seth könyvének függeléke bővül tovább a mai ülésen. Azt mondta: ma valahogy "más" a szoba; jelentőségteljesebb a szokottnál, de "kellemes a különbség" – tette hozzá. Nagyon halkan kezdett Sethként beszélni. Tempója eléggé lassú volt, szemét gyakran lehunyta.)

Jó estét.

– Jó estét, Seth.

Tehát: *Az anyagi világ mint ideák konstrukciója*, amelyről Ruburt ír a Bevezetésben, valóban az első hivatalos kapcsolatfelvétel volt kettőnk között, bár Ruburt akkor még nem tudott erről.

Az élménnyel olyan formában találkozott, amelyet el tudott fogadni – az erősen felfokozott ihlet formájában. Tudata csak akkor hagyta el a testét, amikor neki úgy tűnt, hogy szinte elviselhetetlen intenzitású ihlet kerítette hatalmába. Ha írás helyett, mondjuk, a rendszeres imádkozás vált volna szokásává, akkor azt a formát használtuk volna. Minden ilyen esetben több tulajdonság mutatkozik meg: a befelé figyelés képessége, a mély koncentráció képessége, az éles határok elmosására való képesség

a fizikai világra összpontosító Én részéről, valamint az erőteljes tanulási vágy. Mindezeknek belső magabiztossággal kell társulniuk ahhoz, hogy közvetlenül tehessetek szert lényegi tudásra. Azok, akik azt hiszik, hogy minden kérdésre megvan már a válasz, kevés kutatnivalót találnak.

Az ilyen információ, mint például az ihletett írás, általában a személyiség kialakult és megszilárdult keretei között jelenik meg. Ennélfogva ez a tudás igen változatos módokon bukkanhat fel. Egyes esetekben a keretek utoljára kerülnek használatba, mert a tulajdonképpeni ihletett tudás – maga a tudás – kitör a keretek közül, túlnő a körülményeken, amelyek megszületését lehetővé tették.

(Pauza 21:35-kor; egy a sok közül. Jane előadásmódja mostanra lendületesebb, erőteljesebb lett.)

Azok az egyének, akik kitágult tudatállapotban ilyen információhoz jutnak, mindig olyanok, akik mélyen önmagukban érzik a kapcsolatot nemcsak magával a földdel, hanem a mélyebb valóságokkal is. Gyakori, hogy tudatosan nem is tudnak erről az alapvető tulajdonságukról. Ők nem fogadják el a másoktól származó válaszokat, hanem mindig a sajátjukat akarják megkeresni.

Lehet, hogy kutatásaik kívülről nézve tévelygésnek tűnnek. Hasznos türelmetlenség, isteni elégedetlenség munkál bennük, ami arra hajtja őket, hogy rendületlenül haladjanak mindaddig, míg meg nem nyitják személyiségük határait. Az így szerzett

tudást aztán a fizikai személyiségnek be kell építenie önmagába, de az ilyen tudás mindig a saját fényében ragyog, és megtalálja a maga útját.

Az ilyen élményekkel akkora energia jár együtt, hogy képes percek alatt megváltoztatni egy ember életét, és hatást gyakorolni mások felfogására, viselkedésére. Ez az a jelenség, amikor a tudás áthatol egyik dimenzióból a másikba. Ilyenkor a töltés nagyon magas, és nagyon illékony. Az az egyén, aki tudattalanul ilyen információhoz jut, maga is részévé válik az információnak. Közvetlenül a kapott információ hatására megváltozik jelenlegi személyiségének teljes érzelmi tónusa.

Amilyen mértékben képes támaszkodni saját tapasztalataira, olyan mértékű növekedési, tágulási lehetőségek állnak előtte, amelyeket más módon nem érhetne el. A kapott információ gyakran összeütközésbe kerül a korábbi hitekkel, meggyőződésekkel. Különben nem volna szükség arra, hogy az efféle élmények annyira robbanásszerűek, megrázó hatásúak legyenek, hiszen nem volnának korlátok.

(Hosszú pauza 21:45-kor.) Ezeknek a személyiségeknek meg kell tanulniuk, hogyan viszonyuljanak az intuitív információkhoz. Intellektusuk szerkezetét annyira meg kell erősíteniük, hogy elbírja ezt a tudást. Az ilyen személyiségeknek általában megvan a képességük, hogy szokatlan mennyiségű energiát gyűjtsenek be. Gyakran elég fiatal korban meg kell tanulniuk, hogy ne pazarolják el az energiát. Mielőtt ezt a

leckét megtanulnák, sokszor keltenek olyan benyomást, mintha egyszerre több irányban haladnának.

Az ilyen személyiségek életében a harmincas évek végén, a negyvenes évek elején a legerősebb a tudás utáni vágy, ezért ez az időszak gyakran előtérbe kerül. A szükséges viselkedési minták ekkorra már kellően megszilárdultak. Az energia a megfelelő irányban áramlik, és az egyénnek elég ideje van felismerni, hogy az elfogadott keretek, válaszok már keveset jelentenek neki.

Az ilyen élmények a legerősebb formájukban arra is képesek, hogy az intuitív tudást a magánszférából kijuttatva megváltoztassanak egy egész civilizációt. A kezdeti élmény mindig a hihetetlen erősségű töltés érzése. Az egyén ilyenkor ébred rá, hogy nem más, mint valóságok eleven hálózata, és ez az érzés közvetlen, tudatos ismeretté válik.

(Természetesen Jane-nel is ez történt. Pauza 21:58-kor.)

Az ilyen tudás nemcsak nyitottabb, felelősségteljesebb viselkedést követel, hanem az élettel való együttérzést is, ami azelőtt esetleg hiányzott. Az együttérzés erős, intenzív, izgalmakat kínáló érzékenységet eredményez. Sokan érezték tudatuk szokatlanul intenzív, mégis hiteles kitágulását, de képtelenek voltak ezt az érzékenység használatához szükséges változtatások érdekében a korábbi hiteikkel összeegyeztetni.

Voltaképpen nem voltak elég erősek ehhez az élményhez. Ilyenkor megpróbálták elfojtani, letagadni, elfelejteni.

(22:05.) Mások nem is engedték ki ezt az élményt abból az összefüggésből, amelyben keletkezett, így aztán képtelenek voltak felszabadítani önmagukat. Ha például úgy érezték, hogy az információ közvetlenül Istentől származik, továbbra is a szokott módon gondolkodtak Istenről, annak ellenére, hogy az élmény és a kapott információ hatására messze túl kellett volna lépniük azon a ponton.

(Jane változatlanul eléggé halkan beszélt, de a tempója felgyorsult, előadásmódja intenzívebbé vált, és szavait sok gesztussal kísérte.)

Például Ruburt is elkövethette volna ugyanezt a hibát, ha az élmény nem repítette volna túl az ihlet megszokott keretein, amelyek között született. *(Pauza.)* Az ő esetében megfogant az új felfogás, mert volt érzéke hozzá, hogy elvesse a régieket, és volt bátorsága továbbhaladni.

A továbbhaladás magával hozta azt is *(hosszú pauza)*, hogy megismerkedett az én istenfelfogásommal. Mielőtt a rendszeres üléseink megkezdődtek, annyira kiábrándult volt, hogy eszébe sem jutott volna "vallási kérdésekkel" foglalkozni.

Fáradt vagy?

(Bár nem tartottunk még szünetet, nemet intettem. Odakint felerősödött az eső. Az eső kopogásán túl lábdobogást hallottam a fölöttünk lévő lakásból.)

Mármost az ilyen élmények, a tudás kapui minden egyén számára hozzáférhetőek, és bizonyos mértékig mindenki meg is ismerkedik velük. Sokkal kevésbé feltűnő alakot is ölthetnek; megjelenhetnek váratlan, intuitív döntések, kedvező változtatások, intuitív megérzések formájában. Valaki az élete derekán egyszer csak fizikai értelemben tisztán kezdi látni a dolgokat, és rendbehozza ügyeit. Katasztrófa felé tartó élete váratlanul diadalhoz vezet. Ezek mind ugyanannak az élménynek a változatai, csak enyhébb formában.

(Pauza 22:12-kor.) A mindennapi életben, a megszokott események közepette is rendelkezésetekre áll minden tudás, amire szükségetek van. Hinnetek kell tehát abban, hogy ez így van; olyan helyzetbe kell hozzátok önmagatokat, hogy hozzájussatok: befelé tekintve, az intuíciókra nyitottan, és ami a legfontosabb: vágynotok kell a tudásra.

Néhány bekezdéssel ezelőtt azt mondtam: a Ruburthoz hasonló egyének maguk is részei a tudásnak, amit megkapnak. Ez mindenkire, minden egyes olvasómra érvényes. *(Hosszú pauza.)* Van itt egy hatalmas félreértés. Az emberek azt hiszik, hogy létezik egy nagy igazság, amely valamikor megjelenik, és akkor ők is megismerik majd. Pedig igazság a virág is. Meg a villanykörte. Igazság az idióta és a zseni, a pohár és a hangya. A külső hasonlóság persze csekély közöttük.

(22:24.) Mindezek a látszólag különálló, különböző, sokféle valóságok részei az igazságnak. Ruburt is része az igazságnak, amelyet érzékel, és ti is mindannyian részei vagytok az igazságnak, amelyet érzékeltek.

A Ruburtban tükröződő "igazság" bizonyos értelemben új igazság, mert egyedi módon érzékeli (ahogy mindenki, aki érzékeli). Tehát ilyen értelemben nem kisebb vagy nagyobb igazság. Egyszerűen csak új igazság.

Most tarthattok szünetet.

(22.26. Percekig tartott, mire Jane visszatért a különlegesen mély transzból. Hangja egész idő alatt halk volt, de beszédmódja idővel egyre intenzívebb lett. Fogalma sem volt arról, hogy több, mint egy órán át beszélt. – Hű, de eltávolított most – jegyezte meg. – Tudom is, hogy miért. Zavarni kezdett az a zaj odaföntről, ezért Seth még mélyebbre vitt.

– Tudtam, hogy a Függelékben szólni fog az Ideák konstrukciójáról *– folytatta. – Csuda kellemes volt ez a mai este. – Nagyon örült ennek az ülésnek. Azt hiszem, ma azért volt érzékenyebb a zajokra, mert nem akarta, hogy épp ennek az anyagnak az átadása közben bármi megzavarja. A fölöttünk lévő lakás közben elcsöndesedett.*

Érezni lehetett a mély transz utóhatását. Jane gyakran ásítozott. Fel-alá járkált a szobában, kortyolta a sörét, és cigarettázott. Kint esett a langyos

eső, és én megkérdeztem: nem akarja-e befejezni az ülést. Ő minden ásítozása ellenére úgy döntött, hogy folytassuk.

Folytatás ugyanolyan tempóban 22:45-kor.)

Tehát: Az ilyen "új igazságok" voltaképpen nagyon is régiek, de az igazság nem olyasmi, aminek mindig ugyanabban az alakban, formában, dimenzióban kell megjelennie. Aki makacsul védelmezi igazságait a kérdésekkel szemben, az a tudása érvényességét kockáztatja.

Azokból, akik ennyire biztosak az általuk ismert válaszokban, hiányzik a tanulás vágya, ami elvezetné őket a megértés tágasabb dimenziói felé. A tudat kitágulása már önmagában része az üzenetnek. A személyiség szembetalálkozik az eleven igazsággal, és megérti, hogy az igazság csak ebben az összefüggésben létezik.

Azt a kifejezést használtam az előbb: "a tudat kitágulása", bár a "kozmikus tudat" gyakrabban használatos. *(Pauza.)* Azért mondtam így, mert a kozmikus tudatba az érzékelés olyan tágassága is beletartozik, amire az emberiség jelenleg még nem képes. *(Pauza.)* A normális állapothoz képest a tudat intenzív kitágulása is kozmikus méretűnek tűnhet, de az ilyen tudatállapot csupán a számotokra jelenleg is elérhető tudati lehetőségeket példázza, az igazi kozmikus tudatot meg sem közelíti.

(22:55.) Az e könyvben foglalt ideák sok olvasó számára lehetővé teszik érzékleteik és tudatuk olyan mértékű kiterjesztését, amiről korábban nem is gondolták volna,

hogy lehetséges. Maga a könyv is úgy van megírva, hogy hasznát vegye mindenki, aki hajlandó tanulni. A mondanivaló nemcsak magukban a szavakban van, hanem a köztük lévő, láthatatlan összefüggésekben is, amelyek a személyiség különböző szintjei számára hordoznak jelentést.

(Jane a transzban többször is megpróbált megnyújtani egy szál gyufát, de az láthatólag átnedvesedett, így Jane végül kénytelen volt félretenni a cigarettát.)

Minden intuitív információ igazsága az egyén belső őszinteségétől függ. A tudat kitágulása őszinte önértékelést követel, az ember saját hiteinek és előítéleteinek ismeretét. *(Hosszú pauza 23:01-kor.)* Ez lehetőségekkel és felelősséggel jár. Akik önmagukba akarnak tekinteni, hogy saját válaszaikat megtalálják, hogy találkozzanak a világmindenséggel, azoknak jól meg kell ismerniük saját személyiségüket.

Hát ennyi. *(Jane Sethként előrehajolt, a szeme nagyon sötét volt, és tágra nyílt.)*

– Oké.

Ez a Függelékbe való. Most kérdezhetsz, tarthatunk szünetet, vagy befejezhetjük az ülést, ahogy gondolod.

– Akkor tartsunk szünetet. (23:02-től 23:09-ig.)

Az önismeret már önmagában is nagyon előnyös, és bizonyos értelemben magában hordja jutalmát. Lehetetlen azonban tiszta belső látásra szert tenned, ha nem vagy

hajlandó változtatni beállítottságodon, hiteiden, viselkedéseden, vagy megvizsgálni azokat a tulajdonságokat, amelyeket magadénak vélsz.

Más szóval: addig nem vizsgálhatod a valóságot, amíg önmagadat meg nem vizsgáltad. Önmagadon kívül nem találkozhatsz *Minden Létező*vel, és önmagadat nem választhatod el az életedtől. *(Pauza.)* Az "igazságot" nem lehet felhasználni. Nem lehet manipulálni. Aki azt gondolja, hogy manipulálja az igazságot, az valójában önmagát manipulálja. Te vagy az igazság. Fedezd föl tehát önmagad.

Most pedig jó éjszakát kívánok. *(Jane Sethként széles mosollyal a térdére csapott.)*

– Oké, Seth. Nagyon köszönöm.

Tartunk majd saját üléseket is, ha a körülmények megengedik.

– Remek. Oké. Gondolom, majd akkor, ha elkészült a könyv.

Legszívélyesebb jókívánságaim.

– Viszont kívánom, Seth. Köszönöm. Jó éjt.

(23:16. – Hűha, de jól érzem magam – mondta Jane, mikor visszatért a mély transzból. – De azt hiszem, épp hogy el tudok jutni az ágyig. – Megint ásított; nagyon kilazultnak láttam. A kellemes, csöndes eső rendületlenül esett.)

AZ ESP-CSOPORT ÜLÉSE
1970. JÚNIUS 23., KEDD

(Jane ESP-csoportjának körülbelül tizenhat tagja volt jelen ezen az ülésen, amelynek szövegét magnóval rögzítettük. Seth – itt némileg rövidített formában – többek között jelenlegi valóságunk szervezettségét tárgyalja. Ld. még az 537. ülést a kilencedik fejezetben: Seth ott a halál utáni élmények szervezettségét ismertette.)

Tehát: Ha szervezettséget kívántok, megkapjátok – méghozzá bármikor. Életeteket ti magatok strukturáljátok, és mindig azokat a valóságot választjátok, amelyekben pontosan annyi szervezettség van, amennyire épp akkor szükségetek van.

Ebben a valóságban nagyon rendesen a benneteket összekapcsoló hasonlóságokat hangsúlyozzátok; mintákat alkottok belőlük, a különbözőségeket pedig nagyon rendesen elhanyagoljátok. Az érzékelés óriási birodalmából csak bizonyos, meghatározott területre fordítjátok figyelmeteket, és a többiről nem vesztek tudomást; e szűk területtel kapcsolatban viszont tökéletes köztetek az egyetértés. A végtelen, amelyet nem érzékeltek, egyáltalán nem zavar benneteket; kérdéseitek sincsenek vele kapcsolatban. De attól még létezik.

Mondtam már korábban: ha a különbségekre összpontosítanátok – akár csak azokra, amelyeket képesek lennétek érzékelni, de nem érzékelitek –, gondolkodóba

esnétek azon, hogyan jöhetett az emberiség arra a gondolatra, hogy a valóságban lehetséges a szervezettség. *(Jane Sethként a kanapéra nézett, ahol Mary és Art foglalt helyet.)* Most kettőtök közé nézek. Ha a többiek ránéznek két barátunkra a tetszetős, kék kanapén, igazi szervezettség képét látják. Itt van egy egyén *(mutatja)*, ott van egy egyén, köztük pedig üres hely van. A kép kiegyensúlyozott. Tökéletesnek és szervezettnek látszik.

Csakhogy két barátunk között az a hely nem üres. Azt hiszitek, hogy üres, mert nem látjátok, ami ott van. A kép nagyon szervezettnek tűnik de amint rájöttök, hogy nem teljes, új kérdéseitek támadnak, és a tökéletes szervezettségről szóló elképzelés odavan.

Tehát: Mint tudjátok, nem érzékelitek a szobában úszkáló atomokat és molekulákat, így azokat sem, amelyek a két barátunk közötti hézagot töltik ki; nem érzékelitek az erőket – a fizikai erőket – sem, amelyek hatnak rájuk. A kanapé látszólag egységgé alakítja őket, hiszen rajta ülnek. De mi az, amin ülnek? Üresség, amit szilárdságként érzékeltek.

Mármost a ti speciális fizikai érzékszerveitek nélkül a kanapét nem érzékelnétek szilárdnak. A tiétektől eltérő érzékelési mechanizmusokkal működő tudat mit sem tud erről a híressé vált kék kanapéról. Ti teremtitek a szervezettséget . A ti gondola-

taitok érzékelik a szervezettséget. Ti erőltetitek a szervezettséget, és meg is teremtitek.

(A csoport egyik tagjának kérdése): – Mindannyian ugyanazt a szervezettséget teremtjük? Ugyanazt a kanapét látjuk?

(Mary és Art felé fordulva): Abban biztosan megegyeztek, hogy kanapén ültök. De nem ugyanazt a kanapét érzékelitek. Érzékelni csak saját ideakonstrukcióitokat tudjátok. Másokét nem láthatjátok. Telepatikus úton összehangoljátok ideáitokat mindazzal, amit a többi ember gondolkodásáról tudtok. Megegyeztek abban, hogy a kanapé itt van. Az is igaz, hogy a ti fizikai rendszeretekben – mert tudom ám, milyen kérdés következik – meg is tudjátok mérni a kanapét. Bármelyik percben felugorhat valamelyikőtök, hogy mérőszalagot kapjon elő, és megmérje, aztán azt mondja nekem: a kanapé ilyen és ilyen hosszú; hogy állíthatom, hogy nem egyetlen kanapé?

Csakhogy a ti fizikai rendszeretekben maguk a mérőeszközök is torzulásokat mutatnak, tehát természetes, hogy összeillenek azzal, amit mérnek. Semmi ok sincs arra, hogy ne tegyék. A tárgyak helyét és méretét illetően telepatikus megállapodás van közöttetek.

Mármost: az atomokat és a molekulákat különös módon használjátok. Rájuk vetítitek az ideáitokat. Bizonyos meghatározott módon érzékelitek őket. Ezért nem hibáztatlak benneteket. A magam idejében én is ezt tettem, és jó okom volt rá. De ak-

kor is tény, hogy a fizikai anyag nem szilárd, csak akkor, ha szilárdnak hiszitek, a szervezettség pedig belülről helyeződik át a külvilágra, nem a külvilág kényszeríti rátok. Magatok teremtitek az általatok ismert valóságot; jóllehet az asztal megtartja a könyöködet, és írás közben rá tudsz támaszkodni, én mégis azt állítom, hogy az asztal nem szilárd.

Ez persze nem számít sokat, ha egyszer írni lehet az asztalon. Nem számít sokat, ha egyszer rá tudsz ülni a kék kanapéra. Ha azonban elhagyod a fizikai rendszert, és többé nem a fizikai érzékelés az irányadó, akkor új alapfeltevéseket kell megtanulnod.

Az alapfeltevések azok a törvények, amelyek minden valóságrendszerben léteznek, és amelyekben mindenki egyetért. Egyetértés van köztetek például abban, hogy mely tárgyak fizikaiak – nem számít, hogy valóban azok-e, amíg megvan az egyetértés. Tudatod a testhez tartozik. Nem fordulhat elő, hogy holtan találnak, és a tudatod ott van a testeden kívül. Ez tabu! Mármost az igazság az, hogy a tudatod nincs a testbe börtönözve, de amíg azt hiszitek, hogy ez így van, addig nem találhatnak holtan, testen kívüli tudattal. Ha ez megtörténne, lenne nagy csodálkozás.

Vannak egyéb alapfeltevések is, amelyeket a valóság alapjaiként értelmeztek. Más valóságszinteken pedig más alapfeltevések érvényesek. Vannak látszólagos törvények, amelyekhez tapasztalataitokat igazítjátok. Jegyzetelőink kitűnő munkát vé-

geznek, különösen, ha hosszászámítjuk, hogy sem a papír, sem a toll nem szilárd. Bámulatos, hogy mi mindenre vagytok képesek a semmivel!

(Szünet, közben vita.)

Igazán sokdimenziós személyiségek vagytok, mint azt korábban is mondtam már. Fejlődésetek egy bizonyos pontján mind jobban és jobban tudatára ébredtek valós identitásotoknak. Van például olyan részetek, amely tökéletesen tisztában van a lüktetéssel, amiről az imént beszéltetek: tisztában van az emlékezet pulzáló jellegével. Amikor a lüktetés éppen a fizikai valóságban van, akkor erről a létről vannak emlékeitek. Amikor a pulzus egy másik dimenzióban van, akkor annak a létnek az emlékei léteznek. Teljes identitásotoknak egy része azonban mindkettőről őrzi az emlékeket. A teljes személyiség struktúrája egyszerre sok dimenzióban létezik.

A pszichológia legelemibb alapjainak a kezdetén tartotok. Egyszerűen azt sem tudjátok, mik vagytok. Mondtam már ezt is: amikor a halál utáni élettel kapcsolatos kérdéseket tesztek föl nekem, automatikusan átviszitek – bocsánatot kérek – tudatlanságotokat a következő birodalomba. Ez az oka annak, hogy néha alig tudok válaszolni a kérdéseitekre. Most tanuljátok, hogyan ismerhetitek meg önmagatokat. És amilyen tempóban haladtok, ez eltart még egy darabig!

Tehát: Ha egyszer igazán megértitek, hogyan használjátok a pszichológiai időt, akkor bizonyos mértékig elsajátíthatjátok tudatotok természetének és fókuszának

megváltoztatását. A tudatot sokfelé fordíthatjátok. A fókuszt a fizikai valóságon kívül másfelé is irányíthatjátok. Ez nem jelenti azt, hogy itt zátonyra fogtok futni. Csak annyit jelent, hogy felderítitek majd saját valóságotokat és a többi dimenziót is, amelyekben léteztek.

Ehhez azonban készen kell állnotok annak elfogadására, hogy vannak más dimenziók is, amelyekben léteztek. Bíznotok kell fizikai Énetekben is: bíznotok kell abban, hogy itt lesz még, amikor visszatértek – egyébként biztosítalak afelől, hogy itt lesz. Nincs más módja – ezt megismétlem -: nincs más módja annak, hogy első kézből való információt szerezzetek a többi valóságból, csak az, ha földerítitek és befolyásoljátok saját tudatotokat.

Amikor veletek beszélek, nagyon ritkán használok olyan szavakat, mint a "szeretet". Azzal sem biztatlak, hogy az arany kapu túloldalán megtaláljátok Istent. Nem ígérem, hogy ha meghaltok, Isten vár majd rátok az Ő dicsőséges kegyelmében, és felelősségetek azon a ponton véget ér. És ahogy tegnap este, a legutóbbi fejezetben mondtam: a lusták számára nem kínálhatok reményt: nem találják meg az örök nyugodalmat.*

* Seth számára alighanem valóban keveset jelent az idő. Előző este, azaz hétfőn az 536. ülésre került sor; az idézett mondat ennél több nappal korábban, 1970. június 17-én, szerdán, az 535. ülésen hangzott el (ld. a 154. oldalt az első kötetben). – A szerk.

Ha utazást tesztek önmagatokban, fölfedezitek majd, hogy tudatotok egy a többi tudattal. Fölfedezitek a sokdimenziós szeretetet és energiát, amely tudatot ad minden dolognak. De ez nem vezet majd oda, hogy fölébred bennetek a vágy, Isten áldott kebelén elpihenni. Inkább arra ösztönöz majd, hogy jobb munkát végezzetek a teremtés művében; valóban megérzitek majd az isteni jelenlétet, mert érezni fogjátok mögötte a molekulák táncát mind magatokban, mind felebarátaitokban. Nagyon sokan szeretnének olyan Istent, aki elébük áll az utcán, és így szól: "Kellemes vasárnapot! Én én vagyok, kövessetek engem." De Isten cselesen elrejtőzik teremtményei elől: azonos velük, azok meg Ővele. Ezért ha teremtményeid megismered, Őt is ismerni fogod.

(Szünet, közben vita.)

Tehát: Sok szó van a pszichológiai időre. Ezen nemcsak a meditációs módszeremet értem, hanem a ti szubjektív, felfedezői tevékenységeteket is. Tudtok követni? Örülök!

Voltaképpen most is együtt vagytok Istennel. Csak épp nem veszitek észre. Elhittetek már sok mesét, és jelképes értelemben ezek nagyon fontosak is voltak. Mint korábban már mondtam: megvan a helyük életetekben és fejlődésetekben, de eljön az idő, amikor el kell szakadni tőlük, és egy darabig magányosnak is érezhetitek magatokat nélkülük.

(Kérdés): – Tehát a fejlődésünk érdekében szükségünk van ezekre a hitekre, még akkor is, ha később elvetjük őket?

Igen: még akkor is, ha egyszer valaki – például én – lerántja rólad a jó meleg takarót, mert az egy idő után már hátráltatja fejlődésedet, bár azelőtt segített a növekedésben. A tény akkor is tény: nem kell meghalnod ahhoz, hogy megtaláld Istent. *Minden Létező* most is létezik, és te most is *Minden Létező* része vagy. Gyakran mondogatom: most is szellem vagy. A fejlődés útjai most is nyitva vannak. Ha akarsz, már ma elindulhatsz földeríteni olyan tartományokat, amelyek nem fizikaiak, de én bizony nem látok valami nagy tolongást annál a láthatatlan kapunál!

Most befejezem az ülést, de szeretném, ha mindenki figyelmesen elolvasná, amit ma mondtam. És időnként, ha épp nincs más dolgotok – nincs *jobb* dolgotok –, próbáljátok meg észrevenni azt a kis kihagyást tudatotok lüktetésében. Próbáljátok meg átugrani a hasadékot!

Jó éjszakát mindenkinek.

(23:25.)

AZ ESP-CSOPORT ÜLÉSE 1970. JÚNIUS 23. ELŐTT

(Ezt a töredéket Jane egyik tanítványa őrizte meg – mindössze ennyi maradt ennek az ülésnek a szövegéből. Egyike volt ez annak a kevés csoportfoglalkozásnak, amelyen részletes jegyzőkönyv vagy nem készült, vagy elveszett. Ld. a 9. fejezetet.)

Az igazi spiritualitásnak az örömhöz és a földhöz van köze, nem a felnőttek hamis méltóságához. Semmi köze az idegen szavakhoz, a búbánatos arckifejezéshez. Köze van viszont a tudat táncához, amely bennetek zajlik, és köze van a spirituális kaland érzéséhez a szívetekben.

Ez a spiritualitás értelme. Nem először mondom: ha tehetném, vidám táncot ropnék a szobában, hogy megmutassam nektek: a vitalitás nem kötődik fizikai képmáshoz. Nem függ a fiatalságtól, nem függ a testetektől. Éneke végigvisszhangzik a világmindenségen, teljes személyiségeteken. Az öröm érzése az, ami minden teremtést lehetővé tesz.

Ne hidd tehát, hogy spirituális vagy, ha bús képpel jársz-kelsz, és ne hidd, hogy spirituális vagy, ha bűneid miatt ostorozod magad. Rendszeretekben egymást váltják az évszakok. A nap akkor is arcodra süt, ha bűnösnek hiszed magad, és akkor is, ha

szentnek. A mindenség életereje: kreativitás és öröm és szeretet, és ez már valóban spiritualitás. Ezt fogom elmondani könyvem olvasóinak.

Most pedig megtarthatjátok a szünetet, amit ígértem...

558. ÜLÉS, 1970. NOVEMBER 5., CSÜTÖRTÖK
21 ÓRA 50 PERC

(Ez annak az ülésnek a részlete, amelyen Seth először említette a Beszélőket, a reinkarnáció folyamatában játszott szerepüket. Az itt olvashatók kiegészítik a Beszélőkkel kapcsolatos adatokat a tizenhetedik fejezetben.

Az ülésre azért került sor, mert az ESP-csoport két tagja, Ron B. és felesége, Grace egy családi probléma miatt segítséget kért. Seth előbb az ő helyzetükről mondott rendkívül érdekes dolgokat, majd 23:15 tájban rátért a Beszélők témájára. Mindannyian meglepődtünk, akik jelen voltunk. A "Beszélők" kifejezés Jane-nek és nekem ugyanolyan ismeretlen volt, mint Ronnak és családjának.)

Sok olyan embert ismerünk, akik valamelyik előző életükben szerzetesek voltak. Tehát. *(Ronhoz fordulva):* Egyik életedben, Krisztus előtt 1200 körül ezoterikus ha-

gyományt őrző férfiak csoportjának tagja voltál Keleten. Állandóan vándoroltatok, jártatok Kis-Ázsiában is.

Fejetekben üzeneteket és törvényeket hordoztatok: ezt a tudást néped egyik tagja kapta egy már majdnem elfelejtett korban. Ezek a törvények erkölcsi szabályok voltak, és Atlantisz idejéből származtak. Oda egy másik csillagról érkezett faj juttatta el; ennek a fajnak köze volt Atlantisz eredetéhez. Az üzenetet emberi nyelvre, szavakká fordították, és Atlantisz korában le is írták, de később szájhagyomány útján öröklődött tovább.

Néped az őseitől tanulta meg; Beszélőknek neveztek benneteket. Te is Beszélő voltál. Ezért van az, hogy oly könnyen tudod az embereket testvéreidnek tekinteni. Tehát... Három ember, akik ma alád tartoznak *(az üzemben, ahol Ron munkafelügyelőként dolgozik)* tagja volt annak az eredeti csoportnak. A feleséged, a menyed és a fiad *(az említett családtagok valamennyien jelen voltak)* szintén tagja volt. A feleséged és a menyed akkor fivérek voltak. Kérünk most egy perc türelmet. *(Pauza.)*

Kis-Ázsiában, mikor ott jártatok, óriási zavargások dúltak; ti mindenütt beszéltetek, ami azt jelenti, hogy hangoztattátok az erkölcsi szabályokat. Az etikai kódexet tizenkét évi képzés alatt sajátítottátok el.

Később az esszénusok is bekapcsolódtak. Ebben a szóban nem vagyok biztos.

(Az esszénusok egyike volt a négy nagy zsidó szektának a Krisztus korabeli Szentföldön. Békés, elmélkedő csoport volt. A Biblia nem említi őket. Ha Seth azt állította, hogy az esszénusok terjesztették a Beszélők erkölcsi kódexét, akkor ez feltehetőleg a Kr. u. első században lehetett, természetesen sok évszázaddal Ron Kr. e. 1200 táján leélt élete után.

Grace, Ron felesége): – Seth, elértük akkor a célunkat?

Abban az életben igen. Kis türelmet. A csoporton belül is zűrzavar, széthúzás keletkezett. Nem értettetek egyet az üzenet egyes szavainak jelentésében. A csoport kettéoszlott. Egyik része a ma Palesztinának nevezett területre vándorolt, a másik továbbment, és a következő évszázadban Dél-Európában bukkant fel.

Súlyos torzítás történt a B-A-E-L névvel kapcsolatban. *(Seth lebetűzte a nevet.)* Kialakult egy csoport, amely Baelt tekintette Istenének. Te *(Ron)* a másik csoporthoz tartoztál. Volt egy város a dzsungelben – M-E-S-S-I-N-I *(betűzve)*; így tudom lefordítani a nevet – Kis-Ázsiában, és akkor még megvoltak ott egy korábbi civilizáció maradványai. Épült egy új város, amely aztán szintén eltűnt. Voltak azonban írások a sziklákon, az ősi üzenetek ismét írásjelekbe foglalva. De az embereid eltűntek, és csak most találtál ismét rájuk.

(23:27. Jane nagyon jó transzról számolt be. Nehezére esett kinyitni és nyitva tartani a szemét. Miközben beszélt, képeket látott, de nem tudta elmesélni őket.

Tíz üléssel később Seth közölte Jane-nel és velem, hogy mi is Beszélők voltunk, bár sem időpontot, sem országot nem említett; az sem derült ki, hogy Jane, Ron vagy én most újítottuk-e fel régi, talán az ősi időkből való ismeretségünket. A magam részéről nagyon különösnek találom Ronnal való megismerkedésemet. Majdnem egykorúak vagyunk, sok évvel ezelőtt Elmira közelében, ugyanabban a kisvárosban nevelkedtünk; ismertük egymás családját – és mégsem találkoztunk egészen 1970-ig...

Lehet, hogy régi beszélői gyakorlata teszi – ami szubjektív szinten máig megmaradhatott –, de Ron világi emberként dolgozik az egyházban, járatos a Bibliában és az ide vágó témákban is. Pontosította Seth egyik-másik adatát; később magam is utánanéztem különféle forrásmunkákban. Jane, mivel gyakorlatilag semmit sem tud a szóban forgó történelmi korokról, nagyon örült, hogy Seth adatai ilyen gondolatébresztők voltak.

Seth-Jane lebetűzte Bael isten nevét. A legtöbb forrás Baalként említi; lehet, hogy a kiejtése Bael. A név akkád formája – Bel – az ősi Mezopotámiában volt használatos. A Baal szó jelentése: úr; az ősi sémi népek több helyi istenségének a neve vagy címe volt. Baal imádata Szíriában és Izraelben bukkant

fel sok évszázaddal Krisztus születése előtt – a szíriai ékírásos szövegek szerint már Kr. e. 1400-ban. Ez még érdekesebbé teszi Sethnek azt a kijelentését, hogy Ron Kr. e. 1200 körül élt, és Baal miatt volt konfliktusa társaival. Baalt a leggyakrabban termékenységistennek tekintették, kőbe faragott ábrázolása alighanem fallikus volt. Az ortodox zsidó vallás szerint Baal vagy a természet imádata bálványimádás, az erkölcsi értékek megtagadása.

Miközben Messini városáról beszélgettünk – egyikünk sem tudott róla semmit –, Seth rövid időre visszatért.)

Tehát: írd le ezt: R-A-M-A *(betűzve).* Ez egy másik város. Kérünk egy perc türelmet, utána valóban elköszönünk...

(Ramah több település neve Palesztinában; a szó maga héber nyelven magaslatot jelent. Bibliai utalások ezt a nevet kultikus célokra használt "magas helyekkel" kapcsolják össze. A zsidó hit erkölcstelennek vagy veszedelmesnek minősítve elutasítja ezeket a helyeket, ahol törvénytelen kultuszok kegytárgyai voltak találhatók – például Baal szent oszlopa. Ezt az információt az ülés után, könyvekben való búvárkodással szedtem össze. Az ülés idején egyikőnk sem tudott róla. Folytatás 23:48-kor.)

A ti fogalmaitok szerint és csak a ti fogalmaitok szerint Krisztus eljövetele második eljövetel volt. *(Pauza.)* A ti fogalmaitok szerint – és ez megint fontos – csak a ti

fogalmaitok szerint megjelent már Atlantisz idejében is, de az erről szóló feljegyzések megsemmisültek és feledésbe merültek, kivéve a néhány túlélő emlékezetét.

Ismét csak a ti fogalmaitok szerint Ő olyan entitás, aki újra és újra megjelenik a ti fizikai rendszeretekben, de csak két ilyen alkalommal ismerték fel. Egyszer Atlantiszban, egyszer pedig a Krisztus-történet idején, amely annyi torzítással maradt rátok. Újra és újra megjelenik tehát, és néha felfedi kilétét, néha nem. Mint mondtam: Ő nem egyetlen személyiség volt, hanem egy magas fokon fejlett entitás, aki néha Önmaga töredékének alakját öltötte.

A ti fogalmaitok szerint Ő örökösen beleszövi magát a ti teretek és időtök szövetébe, újra és újra megszületik a testi világba, amelynek része lesz, de független is attól – miként ti is részei vagytok, de függetlenek is.

Tehát: Mivel ez a kis barátunk *(Ron menye, Sherry)* nagyon aggódik, hogy vajon nem zavarjuk-e *(nagyon harsányan)* a szomszédokat, ennélfogva igyekszem kedves mosolyt ültetni Ruburt arcára, és kellemes jó éjszakát kívánok, mindazzal az áldással, amit csak adhatok.

(Az ülés vége 23:55-kor. Jane megint mély transzban volt; eltartott egy ideig, mire visszatért. – Hűha – mondta –, most nagyon erősen érzem az energiát. Áthatol rajtam, és sodor magával...

Az ülés után Ron elmagyarázta a Második eljövetelt, ahogy a Bibliában – Máté 24 – áll. Azt is elmondta: Máté, Márk és Lukács szerint Jézus többször is megjósolta saját halálát és feltámadását, amivel a tanítványokban bizonytalanságot és félreértéseket keltett. Megfeszítése és feltámadása után több alkalommal fel sem ismerték.)

AZ ESP-CSOPORT ÜLÉSE
1971. JANUÁR 5., KEDD

(Erre az ülésre a reinkarnációról és a lehetségességekről szóló csoportvita után került sor. Seth megjegyzései és a hallgatók kérdései jelzik a csoport üléseinek pezsgő hangulatát, érzékeltetik a témák változatosságát.)

Tehát: az ókori Róma létezik, ugyanúgy, ahogy Egyiptom és Atlantisz is. Nemcsak a jövőtöket formáljátok – a ti fogalmaitok szerint –, hanem a múltatokat is. Megismertetek sok egyszerű és kedves mesét, de ha nem állnátok készen arra, hogy ezeken kívül mást is megtudjatok, most nem lennétek ebben a szobában.

Ti a reinkarnációs Énjeitekkel vagy személyiségeitekkel együtt nem vagytok az idő foglyai. Állandó kölcsönhatás működik a ti fogalmaitok szerint jelenlegi Énetek és a múltbeliek meg a jövőbeliek között. Ha nem így volna, most nem beszélhetnék

itt, mert nem Ruburt múltbeli Énje vagyok. Minden személyiség szabad. Az idő minden irányban nyitott, különben a lehetségességek rendszere nem létezhetne. Ennélfogva jelenlegi cselekedeteid segíthetnek valamelyik úgynevezett múltbeli személyiségednek; ugyanígy megtörténhet, hogy egy úgynevezett jövőbeli személyiséged nyújt segédkezet neked a rögös úton.

Mai cselekedeteid jövőbeli és elmúlt személyiségeidre egyaránt kihatnak. Meg kell próbálnod kitágítani képzeletedet, hogy megértsd ezeket a valóságokat, mert az intellektus egymagában nem képes felfogni őket. A pszichológiai idő a legjobb módszer ezeknek a valóságoknak az érzékelésére.

Képes vagy olyan érzésekre, amelyeket szavakkal nem tudsz elmondani, mert több vagy, mint a jelenlegi fizikai agyad. Én nem vagyok költő, de Ruburt egyik versében ez áll: agyadat tekintsd olyannak, mint egy hálót, amelyet a belső Én köré szőttél. Ez a háló segít a térből és időből álló világban való működésben, de ugyanolyan ingatag, bizonytalan és sérülékeny, mint az igazi pókháló – és éppoly kényes az egyensúlya is. Kialakítjátok a hálót, utána érzékelitek a világot, de látókörötök nagyon szűk, és a kert, amelyet érzékeltek, nagyon kicsi. Ennél sokkal tágabb érzékeléshez is megvannak azonban a képességeitek. Azért akarom, hogy belső Énetek vagy lelketek mibenlétét megismerjétek, mert az áll gyújtópontjában a valóságnak, amely-

ből a többi valóság kiindul. Nincs bezárva apró dobozokba, amelyeknek nap, hét, hónap vagy akár évszázad a neve.

Most szünetet engedélyezek, és utána nulla idő alatt visszatérek.

(A szünetben az egyik hallgató, Janice S. megkérdezte, hogy Seth Jane személyiségének része-e.)

Tehát: Ruburt erre nem tud olyan könnyen válaszolni, mint én. Eredetileg ugyanannak az entitásnak a részei voltunk. Én is a magam útján fejlődtem, és ő is. Ennélfogva mindketten függetlenek vagyunk.

(Janice S.): – Más szóval az entitás minden része fejlődik? És egyszerre, egységként fejlődnek?

Én oda fejlődtem, hogy kialakítottam saját entitásomat. Ruburt is kialakítja majd, de a ti fogalmaitok szerint még nem tart azon a szinten. Ha más vonatkozási rendszerben tekintjük, akkor természetesen már azon a szinten van. Megvannak benne önmaga kevésbé fejlett részei is, mert mind egyszerre léteznek. És minden része tudatában van ennek az összefüggésnek. Lehetne rám úgy hivatkozni – ezt már mondtam is Ruburtnak –, mint az ő egyik jövőbeli, hatodik Énjére; de ez csak hasonlatnak alkalmas, mert ő nem válik azzá, aki én vagyok. Az lehetetlen. Én én vagyok.

Vannak bizonyos válaszok, amelyeket szóban nem lehet megfogalmazni, de intuitív módon felfoghatók. A puszta tény, hogy létezem és kommunikálok, azt bizo-

nyítja, hogy – egyszerűen fogalmazva – személyiségetek "magasabb aspektusai" időnként segítséget nyújthatnak nektek.

(Janice S.): – Reinkarnációid során mindig tanító voltál?

Mindig a tanítás volt a fő tevékenységem, de nem voltam mindig tanító. Egyszer például fűszerkereskedő voltam. Kövér, köpcös, pocakos fűszerkereskedő.

(Janice S.): – De azért jóképű.

(Mosoly): Nem is tudom, mit csináljak veled. Mi jóval hamarabb megtanultuk, melyik növény mire való, mint a mai nemzedék, amely a fűre esküszik. Mi a tengeren oreganót szippantottunk, úgy dobtuk fel magunkat. *(Az 1660-as években.)* Fűszereket szállítottunk Dániába; igazán nagyon kellemes útjaink voltak. Messze délre is elhajóztunk Afrika partjai mentén. Vérbeli ínyenc voltam.

Tehát: Minden úgynevezett múltatok most is bennetek létezik; emlékeiteket visszaidézhetitek és felismerhetitek. Nem vagytok az idő rabjai, csak akkor, ha úgy hiszitek, hogy azok vagytok, mert a hitnél nincs fontosabb. Ha abban hiszel, hogy csak ennek az egy életnek a keretei között létezel, akkor halálra és megsemmisülésre születtél, és mostani életedben nem tudsz élni szabadságoddal. Ha képességeid megmutatkoznak, elfojtod őket, de ezt a köteléket senki sem kényszeríti rád, csak te magad. Sokdimenziós Éned megértése egyet jelent a használatával.

(Janice S. megjegyezte, hogy Seth feltűnően keveset jósol.)

Nem óvatos vagyok, csak realista. Ha megértenéd a valóság természetét, rájönnél, hogy a jövőbeli események megjósolása értelmetlenség. Bizonyos események megjósolhatók, és be is következnek, de a jövőt pillanatról pillanatra teremtitek.

Az idő a ti fogalmaitok szerint képlékeny. A legtöbb jóslat erősen torzít, ezért csak arra alkalmas, hogy félrevezesse az embereket. És nemcsak erről van szó: a jósok rendszerint alaposan felsülnek, ami nem tesz jót "az Ügynek". A valóság nem ilyen módon létezik. Ráhangolódhattok bizonyos lehetőségekre, és megjósolhatjátok, hogy valamely esemény be fog következni, de mindig érvényesül a szabad akarat. Nincs hatalmas elefántcsonttoronyban ülő isten, aki kijelentené: "Február 15-én nyolc óra ötkor ez és ez fog történni", ha pedig isten nem jósol, akkor én sem látom értelmét, hogy megtegyem.

(Annie G.): – Mi a helyzet a jóserejű álmokkal?

Némelyik teljesen érvényes. Gyakran előfordul azonban az is, hogy az álombeli szuggesztió idézi elő magát az eseményt, ezért amikor az álom valóra válik, úgy tűnik, mintha bepillantottál volna a már létező jövőbe. Pedig az történt, hogy megteremtetted az eseményt, nem is sejtve, hogy álomállapotodban vette kezdetét. Erre a kérdésre nincs egyszerű válasz, mert sok variáció létezik, de a valóságnak ebben a pillanatában nemcsak jövődet formálod és változtatod, hanem múltadat is. A lehetségességek működésében ennek óriási jelentősége van, mert azt jelenti, hogy minden

eseményre hatást gyakorolhatsz, mindent megváltoztathatsz, és a könyveid csupán tetszetős meséket tartalmaznak arról, hogy milyen ideáid vannak jelenleg a múlttal kapcsolatban.

(Sally W.): – Hogyan változtathatom meg gondolkodásomat úgy, hogy a családom jól legyen, ne betegítsem meg őket?

Egy kérdés a karzatról. *(Mosoly.)* Vedd eszedbe, hogy az eseményeket nem egyedül alakítod. Társas vállalkozásban dolgozol. Általában nem egymagad vagy felelős az eseményekért, mert különféle okok miatt mások is részt vesznek a létrehozásukban. Ezt a kérdést nem lehet egyetlen este egyszerűen megválaszolni; minden tudatnak megvan a maga védelmi rendszere és vitalitása; bíznod kellene a sajátodban.

Telepatikusan, általatok nem ismert utakon és módokon működtök együtt fizikai valóságotok létrehozásában. A lelki valóságból szőtök hálókat, amelyekből aztán kialakul a fizikai valóság. De azokat a hálókat sem egyedül, hanem közösen szövitek. Gondolataitok összefonódnak mások gondolataival. Saját gondolataidért felelősséggel tartozol. Meg kell tanulnod a gondolat és az érzelem hatalmát, de töltsön ez el a kreativitás örömével! Ha egyszer felismered, hogy gondolataid alakítják a valóságot, akkor már nem vagy az események rabszolgája. Csak a módszereket kell megtanulnod.

(Sally W.): – De én nem tudom, hogyan tanuljam meg.

Itt fogod megtanulni őket. Olvasmányokból és abból, hogy belső Énedre figyelsz. A módszerek évszázadok óta ismertek; és nemcsak a ti általatok ismert évszázadok óta; ismertek voltak a Földetek egész életében és még korábban – mielőtt a sarkok megcserélődtek, amikor még más csillagok voltak az égen, és a bolygók sem ugyanazok voltak, mint amelyeket ti ismertek.

Most tarthattok szünetet.

(Terry B.): – Hol szereztétek az oreganót, és milyen formában szippantottátok?

Indiában, és szárítva.

(A szünetben az egyik megvitatott téma az emberi fizikai forma "állandóságának" mértéke volt.)

Saját üléseinken elmagyaráztam valamit, amit a csoportban nem említettem, éspedig: minden pillanathoz, amelyben ebben a világmindenségben léteztek, tartozik egy olyan pillanat, amikor nem léteztek benne. Az atomok és molekulák pulzálnak, amit általában nem érzékeltek, tehát ami nektek folyamatos, állandó atomnak tűnik, az a valóságban lüktetések sorozata, amelyet nem vagytok képesek nyomon követni.

A fizikai anyag nem állandó. Csak ti érzékelitek folyamatosnak; érzékelő mechanizmusotok nem alkalmas a pulzálás érzékelésére. Ezt ennek a barátunknak mondom

(Seth Art O-ra, a mérnökre mutatott), mert ő a képzettsége révén talán érti, mit akarok mondani.

(Art O.): – Ez a pulzálás a mi fogalmaink szerint rendkívül gyors?

Úgy van. Bizonyos körülmények között azonban a belső Én eltér attól a szokásától, hogy a fizikai érzékszervekre hagyatkozik, és ilyenkor érzékeli azokat a periódusokat is, amelyeket ti negatívnak tekintenétek.

Tudatotok ugyanígy fluktuál. Egyszer jelen van, aztán nincs jelen, de a fizikai Én csak a fizikai valóság pillanataira irányítja a fókuszt. A tudat fluktuál ugyan, de Énednek vannak olyan részei, amelyek azokra a pillanatokra emlékeznek, amikor nem a fizikai valóság állt figyelmed fókuszában, és ezek a részek is hozzátartoznak léted teljességéhez.

Ez félig sem annyira bonyolult, mint amilyennek hangzik. Például akár emlékszel álmaidra, akár nem, van egy olyan részed, amely hipnózisban képes felidézni minden álmot, amit valaha láttál életedben. Ugyanígy van olyan részed, amely emlékszik azokra az "antipillanatokra", amelyekben nem a fizikai valóságra fókuszáltál, amikor

léted teljesen áthelyeződött egy másik valóságba, és antiszakaszokat érzékeltél. Jobban szeretem az "antiszakasz" kifejezést, mint az "antipillanatot".*

Valóban ez történik, ebben a mostani életedben is: azok az antiszakaszok olyan alkalmak, amikor más valóságdimenziókban tartózkodsz.

(Jim H.): – Lehetne ezt a világítótorony forgó reflektorához hasonlítani?

Igen; ha tetszik neked ez a hasonlat.

(Art O.): – Nekem másik hasonlat jutott eszembe: egy elektromágneses hullám, egy vivőhullám, amelyet modulálunk. A szakaszok a pozitív, az antiszakaszok a negatív impulzusok.

Látod, ezért fordultam hozzád.

(Art O.): – Több impulzus is létezik, nemcsak ez a kettő?

Létezik bizony, és a teljes Én tudatában van mindezeknek a valóságoknak. Sértődés ne essék, ti valamennyien ismeritek magatokat, tisztában vagytok gyengeségeitekkel és kudarcaitokkal, miért gondoljátok tehát, hogy az általatok ismert Én az

---

* A fordító itt bajban van – igaz, a könyv fordítása során nem először. Az olvasó talán jobban jár (aki tud angolul, az okvetlenül), ha a kínban született átültetés mellett közlöm az eredeti kifejezéseket is: "nonmoment" és "noninterval". Lehetne pontosabb megfeleltetést is kierőszakolni, de a "nem"-mel kezdődő magyar szavak már eleve kétértelműek, ezért maradtam az "anti"-nál. Senki ne vesse rám az első követ.

egyetlen Énetek? Bizonyára eszetekbe jutott már, hogy vannak nem használt képességeitek, hogy a legbelső Énetekhez tartozó más valóságok nem fejeződnek ki abban az életben, amelyet ismertek.

(Art O-hoz.): Gondolkozz el azon, amit az antiszakaszokkal kapcsolatban mondtam.

(Jim H.): – Az antiszakasz tehát a lét egy másik aspektusában pozitív szakaszként nyilvánul meg?

Úgy van. Ők nem érzékelnék az itteni létezést, mert az számukra antiszakaszként jelentkezik.

(Jim H.): – Lehet, hogy ez a kulcsa a reinkarnációs életek egyidejűségének? Az idő nemlétének?

Igen. És egy este majd azt is közlöm veletek, hogy ideje megváltoztatni felfogásotokat az "életek" szóval kapcsolatban. Magánüléseinken és csoportban egyaránt ez az első utalás, amit egy meglehetősen fontos témával kapcsolatban teszek. De figyeljétek meg, mire gondoltok, amikor az "életek" szót használjátok, és meg fogjátok látni, milyen korlátozott fogalom.

Befejezem az ülést, de van még egy megjegyzésem. Már ezt is mondtam korábban: most ugyanolyan halottak vagytok, mint amilyenek valaha lesztek. Ha megérti-

tek ezt a megjegyzést, ha elgondolkoztok rajta, megértitek azt is, mi van amögött, amit ma este mondtam.

(Art O.): – Tehát ma is ugyanolyan elevenek vagyunk, amilyenek mindig is voltunk?

Így van. Kiegészítve azzal, hogy ebben a jelenlegi életben figyelmetek fókuszát nem a vitalitás teljességére fordítjátok.

(Janice S.): – Létezett a Mu nevű kontinens?

Igen. Tehát azt mondom nektek: emlékezzetek álmaitokra. És újra mondom: ne is csak emlékezzetek rájuk, hanem tanuljatok meg az álom közepén felébredni, és megfigyelni, hogy alakítani tudjátok az álmot. Meg tudjátok változtatni. Az álom a tiétek, nem valami külső hatalom küldi rátok, hogy elnyomatásba vessen általa.

(Janice S.): – Életünket ugyanúgy használjuk, mint az álmainkat?

Amit mondtam, arra is érvényes, amit most kérdezel. Az egyik összefüggésben a fizikai valóság álom, de tágabb értelemben olyan álom, amelyet ti alkottatok. Ha felismeritek, hogy ti alkotjátok, teljes Énetek emlékezetéhez hozzáférhettek.

És ha felismeritek, hogy életetek eseményeit ugyanígy magatok alkotjátok, akkor megtanuljátok, hogy megragadjátok teljes tudatotokat, bármilyen formában mutatkozzék is meg ebben az életben. Mindezeken keresztül eljuttok ahhoz a felismeréshez, hogy nem vagytok kiszolgáltatottak. Ne feledjétek, hogy ez az élet a valóság, a

tapasztalat egy dimenziója, még akkor is, ha egy magasabb valóságszinten, ahol tágabb tudatotok tartózkodik, csupán álom.

AZ ESP-CSOPORT ÜLÉSE
1971. JANUÁR 12., KEDD

(Az ülés első részében Seth a csoport egyik nőtagjával foglalkozott: azzal, hogy miért nem hajlandó mélyebben önmagába nézni.)

A csoport számára ő személyesíti meg azokat a belső Énnel kapcsolatos érzéseket, amelyek kisebb-nagyobb mértékben mindannyiótokban benne vannak... Eltúlzott formában mutatja ki érzéseit, hogy jól lássátok; amit mond, azt nemcsak a maga nevében mondja, hanem minden jelenlévő nevében, beleértve Ruburtot is.

(Az érintett fiatalasszonyhoz fordulva): Igazán jó szolgálatot tettél a csoportnak, de azt szeretném, ha változtatnál a hozzáállásodon. Ha önmagadba tekintesz, jó példát mutatsz a többieknek, tehát meg kell tenned.

(A szünetben Jane részleteket olvasott fel egy tanulmányból, amely a gnoszticizmussal foglalkozott. Utána vita következett Seth legutóbbi közléseivel, az atomok és molekulák pulzálásával kapcsolatban – ez pedig az úgyne-

vezett repülőcsészealj-jelenségek lehetséges eredetének fejtegetésébe torkollott.)

Egy apró megjegyzés: bizonyos értelemben valóban a pulzálás felelős némelyik repülő csészealj esetért, mert nem léteznek olyan járművek, amilyeneket érzékelni véltek. Most csak egyes esetekről beszélek: azokról, amelyekben más valóságokból származó látogatókat észleltek. Mivel az ő atomszerkezetük más, mint a tiétek, a kapcsolatfelvétel érdekében torzításokat kell végrehajtani. Ezért bizonyos típusú érzékletek kerülnek használatba. Ti meg törhetitek a fejeteket, hogy mi történt, mert ezek az érzékletek azt jelentik, hogy bizonyos mértékig maga az esemény is eltorzult. Az általatok megfigyelt fizikai járművek gyakran csak azt jelenítik meg, ahogyan ti értelmezitek a valóságban végbemenő eseményt.

Ez a barátunk ott hátul *(Paul W.)* nyugodtan megjelenhetne UFO-ként egy másik valóságdimenzióban, hogy riogassa az ottaniakat. Nem gondoltok arra, hogy a tudat az egyetlen igazi közlekedési eszköz. Nincs a tudatodnak olyan része, amely be volna börtönözve a testedbe. Vagy így, vagy úgy, vagy ebben, vagy abban a dimenzióban materializálódik. A "materializáció" szót csak azért használom, mert számotokra jelent valamit, de eltorzítja azt, amit mondani akarok, mert beleértitek az anyagi megjelenés mozzanatát is. Pedig, mint tudjátok, nem minden valóság fizikai jellegű.

Elvileg bármelyikőtök számára lehetséges például, hogy szétszórja tudatát, és valamelyik tárggyal azonosuljon itt a szobában – vagy a világűrben szóródjék szét –, anélkül, hogy közben elveszítené identitásérzését. Ennek a ti fogalmaitok szerint nincs gyakorlati haszna, de sokan közületek megteszik álmukban, pihenésképpen. A tudat már a jellegénél fogva magában hordja az érzékelés terhét. Ti így szoktatok a tudatra gondolni. Nem tudjátok elképzelni a ti fogalmaitok szerint értelmezett érzékelés nélkül; pedig a tudat az általatok ismert érzékelés nélkül is nagyon eleven és tevékeny lehet. Ennek a mondatnak a második fele nagyon fontos.

(Art O-hoz fordulva): Nos, kedves tudományosan képzett barátom: az atomok és molekulák, bármilyen kicsinek tűnnek is számotokra, szintén hordozzák a tudat és a felelősség terhét. Mégis van a tudatnak olyan része, amely vidáman, szabadon, minden kötöttség nélkül érzékel; játékosan, felelősség nélkül használhatja saját létezésének kreativitását. Úgy is lehet mondani: a levegő, amely körülvesz benneteket, dalolva, örömmel érzékeli saját tudatát. Nem ismeri a tudat terhét, amely oly gyakran nyomaszt benneteket. *(A csoporthoz):* Annyira féltek a haláltól, hogy egy másodpercre sem meritek elfordítani tudatotokat; attól féltek, hogy ha mégis megtennétek, utána nem lenne hová visszafordulni.

(Art O.): – Ebben a tudatszétszórásban a teljes entitás részt vesz, vagy csak az a része, amelyet ma ismerünk belőle?

Így keletkeznek a galaxisok. Így tágul a világegyetem, így keletkeznek az entitások. Ez a válasz a kérdésedre. Rágódj el rajta.

Örülök, mert ma este mindannyian gondolkoztok, és ez a célom veletek. Az ideák nem valóságosak, amíg el nem sajátítjátok őket. Amíg barátaitokká vagy ellenségeitekké nem válnak. Küzdjetek ellenük, vagy fogadjátok barátságotokba őket, de mindenképpen használjátok és tapasztaljátok meg, éljétek át az ideákat, és ne csak intellektuálisan, hanem érzelmileg is.

(Bert C. az önmagunkhoz és a másokhoz fűződő viszonyról beszélt.)

Amíg nem vagy őszinte magadhoz, és tudatosan meg nem ismered önmagadat, addig másokhoz sem tudsz őszintén viszonyulni; saját félelmeidet és előítéleteidet vetíted rájuk. Segíteni sem tudsz rajtuk, mert benned magadban túl sok a bizonytalanság. Az általatok ismert fizikai valóságot ti magatok teremtitek, egyénileg és csoportosan. Ahhoz, hogy megváltoztassátok a világot, a gondolataitokat kell, hogy megváltoztassátok. Tudatosan át kell éljétek, hogy amit önmagatoknak mondtok, az valósul meg a nap minden pillanatában, mert az az általatok kivetített valóság.

(Bert C.): – Nekem úgy tűnik, egy teljes élet kell ahhoz, hogy ennek csak az első felét megvalósítsa az ember, még mielőtt elkezdhetne másokhoz viszonyulni.

Így van. Csakhogy telepátia is létezik. A többiek lényegében tisztában vannak azzal, hogy mit gondolsz, mit érzel.

(Bert C.): – Ismerik az igazi érzéseimet, függetlenül attól, amit tudatosan kivetítek?

Igazi érzéseid nem szükségszerűen mind erőszakosak vagy agresszívak. Beletartozik a szeretet és az elfogadás érzése, amit félelmeid alá szoktál temetni, és beletartoznak mindazok az érzelmek, amelyeket a fizikai valóságban nem mersz kifejezni.

(Bert C.): – Azt hiszem, most értettem meg, hogy tudatom összes különböző szintje kommunikál – nemcsak általam, tudatosan, hanem telepatikusan is.

Ez így igaz. Amikor ideáidat kivetíted, gyakran úgy teszel, mintha nem is a sajátjaid volnának, hanem valaki máséi. Kötelességed ezért, hogy megértsd ideáidat, érzéseidet, és ne félj tőlük.

(Jim H. alva találta egyik beosztottját a munkahelyén. Jim elmondta az esettel kapcsolatos gondolatait és érzéseit, és érdeklődött, hogyan változtathatna rajtuk.)

Valóban változtathatsz rajtuk, de azt a részedet se tagadd le, amelyik ki akarta tekerni annak az embernek a nyakát. Annyira megijedtél ettől a gondolattól, hogy azonnal le is tiltottad. Gondoljuk csak végig. Megrémülsz attól, hogy a gonosz hatalmasabb, mint a jó; hogy egyetlen, kósza gondolatod, amely erőszakot tartalmaz,

fontosabb és erősebb, mint a jóság vitalitása. De legalább tudatára ébredtél a gondolatodnak. Tegyük fel, hogy ez a ti fogalmaitok szerint továbbfejlődik egy olyan pontig, amikor már nem tudatosodik benned ez az érzés...

(Jim H.): – Nem úgy megy ez, hogy az ember automatikusan csupa jót gondol erről a fickóról. Hogy elfojtja a negatív érzéseket, anélkül, hogy észrevenné, mit érez.

Hát persze. Izmaid megfeszültek, adrenalinszinted megemelkedett. Ki akartad tekerni a nyakát, de ehelyett azt mondtad neki: "Isten áldása kísérjen, kedves ifjú barátom. Legyen életed hosszú és örömökben gazdag."

Mármost ez a kedves fiatal barátod telepatikus úton pontosan tudta, mit érzel. Te nem voltál kapcsolatban a saját érzéseiddel. Spirituális fejlődésednek ezen a pontján csak úgy képzelted, hogy jót kívánsz neki. Tested izmai azért feszültek meg, mert nem fogadtad el valódi érzéseidet.

Nos, három héttel később az eset megismétlődik. Ez a tudatlan dolgozó ismét elalszik a munkája fölött. Arra jár a jólelkű szent ember. Látja a lustát a sarokban szunyókálni, és azt gondolja: "De jó lenne szétrúgni a tudod, micsodáját." De aztán mindjárt meg is gondolja magát: "Jaj, hogy juthat eszembe ilyen kereszténytelen gondolat? Az erőszak rossz dolog!" Tehát még mielőtt beismerné magának, hogy mit érez, eltemeti az agresszivitást, és így szól: "Élj sokáig és boldogan, te derék ember.

Isten áldása kísérje lépteidet." Utána elégedetten vállon veregeti magát, és azt mondja magában: "Napról napra egyre spirituálisabb vagyok."

Közben az izmai tízszer is megfeszültek, mert nem engedte működni őket, letagadta a gondolatot. Az a szegény dolgozó tudat alatt ismét megérezte a szándékot, de már csak egy bizonyos mértékig.

Három hónappal később igazán rossz napod van. Haragszol az életre, úgy, ahogy van, és megint alva találod barátunkat a sarokban; ráadásul most a korábbiaknál fontosabb tennivaló helyett nyomta el a buzgóság. *(Humorral):* Távol álljon tőlem, hogy ilyesmivel vádoljalak, akár csak a fantázia szintjén, de ezúttal igazán elhagy a béketűrés. Megint úgy érzed, a spiritualitás érdekében kötelességed megtagadni valódi érzéseidet – ami a spiritualitás szempontjából persze nem igaz –, ezért újra csak azt mondod: "Isten áldjon meg, távozz békességgel."

A lelki biztonsági szelep ezt már nem bírja ki. Ezek után a legjobb, ami történhet, az az, hogy kiborulsz, és tényleg jól belerúgsz az illetőbe. A legrosszabb pedig, ami történhet, hogy megint nem vagy hajlandó beismerni a felhalmozódott, kitörni készülő, teljesen természetes agressziót, – és kiküldesz egy gondolatformát, amely arányaiban messze meghaladja az események fontosságát. A gondolatforma pedig komoly kárt okoz a barátodnak, és mindez csak azért, mert attól féltél, hogy egy futó, agresszív gondolatod hatalmasabb, mint a mindkettőtökben élő vitalitás.

(Jim H.): – Tehát szerinted már a legelején, mielőtt a frusztráció és az érzelmi töltés gerjeszteni kezdte volna egymást, ilyesmit kellett volna mondanom: "Figyelj, ez így nincs rendjén. Lehet, hogy én is csináltam már ilyet, de most a falnak megyek tőle. Nyomás, kelj föl, itt dolgozni kell"? Ha már azon a szinten őszinte lettem volna vele, elejét vehettem volna a töltés felhalmozódásának?

Igen. Az a legfontosabb azonban, hogy ismerd be: az érzés érvényes, valóságos, létezik. Ismerd el mint önmagad részét. Utána eldöntheted, mitévő légy vele. Így nem terheled át másokra a haragodat: a harag egyszerűen csak a kommunikáció egy fajtája.

(Jim H.): – Egyikőnkre sem akarom ráterhelni a haragomat. Nem akarok belerúgni. De azt sem akarom, hogy önmagamnak ártsak valami módon.

Kezdetben nem voltál annyira mérges, hogy belerúgj. A gondolat létrejött, de akkor sem lett volna elég erős ahhoz, hogy fizikai reakcióra is sor kerüljön, ha teljesen elismerted volna. Tudsz követni?

(Jim H.): – Igen. Meg akarom tanulni, hogyan kezeljem az ilyen érzéseket anélkül, hogy elfojtanám őket.

Mindenekelőtt be kell ismerned, hogy ezek az érzések léteznek benned, hozzád tartoznak. Valahányszor elzárod érzéseidet önmagadtól, mindannyiszor a ti fogalma-

itok szerint kevésbé élsz. Azután, amennyire csak lehetséges, élőszóban vagy másként, ahogy akarod, közöld ezt az érzést azzal, akit érint. Kommunikációs módszerként akár a haragot is használhatod. Ez gyakran vezet nem várt eredményekhez, méghozzá kedvezőekhez.

Ugye megérted: a te esetedet ugyanúgy kezelem, mint ahogy más eseteket kezeltem, ezért kérlek, ne vedd bántásnak. Tudod, nem akarom, hogy ezeket a gondolatokat bárki közületek hevenyészett kötésként használja megsebzett pszichéjére. Nem vagytok olyan rosszak, mint amilyennek lefestettelek benneteket. Lehet, hogy valóban az általam megjelölt irányba hajlasz, de akkor ugyanígy van ezzel mindenki itt a szobában, Ruburtot is beleértve.

(Jim H.): – Ebben az összefüggésben hogyan határozod meg a rossz fogalmát?

Nem határozom meg. Ha ezt a szót használom, akkor a ti meghatározásotok szerint használom. Van egy olyan elképzelés bennetek, hogy a jóság gyengéd, a gonoszság erőszakos. Azért van ez, mert elmétekben erőszak és pusztulás egy és ugyanaz a dolog. Ennek analógiájára számotokra ami halkan szól, az a szent hang, ami hangos, az a gonosz; az erős vágy a rossz vágy, a gyenge vágy a jó. Féltek attól, hogy vágyaitokat vagy ideáitokat kivetítsétek, mert valahol mélyen azt hiszitek, hogy ami erős, az gonosz.

Én ehelyett azt állítom, hogy az univerzum jó univerzum. Ismeri saját vitalitását, és ez a vitalitás bennetek is megvan. Szabadon élhettek vele. Saját természetetek a jóság: megbízhattok önmagatokban. Azért, mert valami nehéz, még nem biztos, hogy jó.

(Jim H.): – Az első este, amikor itt voltam, azt mondtad nekem: "Veled még találkozni fogunk". Nagyon határozottan mondtad. Azóta is gyakran törtem a fejem, vajon miért voltál annyira biztos ebben?

Mert tudtam, miért jöttél ide, és tudtam, hogy később eljön a feleséged is. Ezzel nem azt mondom, hogy nincs szabad akarat. Csak a lehetségességeknek erről a területéről jelentettem ki valamit.

(Jim H.): – Ez számomra azt jelenti, hogy előre ismered az életünket.

A ti fogalmaitok szerint valóban azt jelenti, de ez az ismeret számotokra is hozzáférhető. De hát egy este egyetlen témát sem tudunk teljesen végigbeszélni, nemhogy százegyet. Visszautalok egy korábbi megjegyzésedre. Szinte mindegyik életedben erősen kötődtél a vallási dolgokhoz. A többi életedben a ti fogalmaitok szerint ezzel ellentétes ügyekhez kötődtél, de erről majd később. Egyelőre legyen elég annyi, hogy a szent fazékból, ha kifordítjuk, húsos fazék lesz.

Mindig is a jóság és gonoszság kérdése foglalkoztatott. Két életet éltél Egyiptomban, két különböző civilizációban. Egyik ottani életedben ez a barátunk *(Bert C.)* is

részt vett. Ma este már késő van ahhoz, hogy mélyebben belemenjünk ebbe az inkarnációdba, ráadásul egyelőre egyikőtök sem venné hasznát. Nem valami mulatságos történetről van szó, amit csak a szórakoztatásotokra mesélnék el, viszont sokat segít majd, ha egyszer meg tudjátok érteni.

Sokkal jobban foglalkoztat a reakciótok arra a szövegre, amelyet Ruburt olvasott fel *(a gnoszticizmusról)*. Ha úgy éreznétek, hogy a csoport egy tagja kisajátítja az ülést, jusson eszetekbe: a kérdés, amelyet kimond valaki, az sokak kimondatlan kérdése is.

Sokan közületek úgy hiszik, hogy a születésetektől fogva meg vagytok érintve a gonosz által. *(Jim H-nak):* Egyik korábbi életedben nemcsak teljes szíveddel hitted ezt, hanem még tanítottad is.

Ahogy Ruburt fogalmazna: az oldalkocsid *(Jim felesége, Jean)* abban az életedben egyáltalán nem értett egyet ezzel. Akkor azonban ő volt férfi, te pedig papnő voltál. A barátunk *(Bert C.)* úgyszintén. Feleségednek, aki férfi volt, abban az életedben egyre növekvő hatása volt a személyiségedre, te azonban sokat adtál a rítusokra és a mágiára; abban hittél, hogy már maga a létezés is rossz, mert a gonosz műve. Annak a szektának voltál a tagja, amelyet ma gnosztikusoknak neveznek.

(A gnoszticizmus vallási és filozófiai irányzat volt; a platonizmust, a keleti filozófiákat, a kereszténységet és a dualizmust egyesítette. Létezett a kereszt-

ténység előtti időkben és később is, és különféle formákat öltött. Mindegyiknek az volt a központi alapelve, hogy nem a filozófia, sem a hit, hanem a tudás – a gnózis – az, ami megváltást adhat, ami felszabadíthatja az embert az anyag rabsága alól.

Jim H.): – Azért reagáltam most olyan heves ellenszenvvel a gnoszticizmusra, mert már túlvagyok rajta?

Nemcsak azért, hanem mert még mindig érzel magadban némi vonzódást ehhez a hithez. Miközben azon munkálkodsz, hogy felszabadítsd magad, pszichédben felfedezed az abba az irányba húzó hajlamot. Ezért kelsz ki magadból az ilyen gondolatok hallatán, nem is sejtve, hogy önmagad ellen hadakozol.

(Kathy B.): – Ezért reagáltam én is így erre a gnosztikus szövegre?

Te abban az időben férfi voltál, és az ő barátja. Ami azt illeti: valamennyien, akik ezekre a csoportülésekre jártok, valamikor mind részt vettetek hasonló tevékenységben. Mindannyian tagjai voltatok már hasonló csoportoknak, bár nem okvetlenül velem együtt. A régóta tartó érdeklődés miatt bizonyos dolgok igen erőteljesen hatnak rátok. Az asszociáció nemcsak egy életen belül működik, hanem a különböző életek között is. Most hallott szavak vagy mondatok előhívják az emlékeket, és azok az emlékek megelevenednek, ha hagyjátok.

(Art O-nak): Még a mi afrikai istenünk is visszaemlékszik múltbeli életeire, ha megengedi önmagának.

(Art O.): – Annak az életemnek köszönhető, hogy annyira szeretem az afrikai zenét?

Az az egyik oka. A másik oka egy másik élet, amikor zenei hajlamaid voltak.

Most mindegyikőtöknek nyugodalmas jó éjszakát kívánok.

(Mary M-nek): Van még egy üzenetem ennek a barátunknak: egy nagyon egyszerű üzenet. Ha nem tudod, mit tegyél, lazíts, és mondd azt magadnak: más részeid tudják; majd azok megoldják. Engedélyezz magadnak egy kis pihenést. Emlékeztesd magad arra, hogy sok szempontból mennyire sikeres vagy. A siker nem feltétlenül nagy tudást, nagy vagyont vagy magas pozíciót jelent; inkább a belső becsületességhez van köze. Ne feledkezz meg erről.

Nyugodalmas jó éjszakát mindenkinek.

AZ ESP-CSOPORT ÜLÉSE
1971. FEBRUÁR 9., KEDD

(Ezen az ülésen hangzottak el a rendkívül érdekes információk azzal kapcsolatban, hogy Seth miként érzékeli a csoportot, miközben beszél az emberekhez. A csoportülés jegyzőkönyvének ezt a részét az 575. ülés jegyzetei között, a tizenkilencedik fejezetben idéztem.)

Egyébként van némi mondanivalóm ehhez itt *(Sue W.)* és ahhoz is ott *(Jim H.)* és bizonyos mértékig mindenkihez. Nem kell létezésedet igazolnod. Nincs szükség arra, hogy például írj vagy prédikálj, ezzel igazolva, hogy létezel. A létezés önmagát igazolja. Csak ha ezt felismered, akkor kezdhetsz el élni a szabadságoddal. Különben túlzottan igyekezni, erőlködni fogsz.

Ez Ruburt barátunkra is vonatkozik. Ha túlzott eltökéltséggel iparkodsz igazolni létezésedet, akkor elzárod önmagad elől az élet egyes területeit. Csak azoknak a területeknek lesz jelentésük számodra, amelyek az önigazolásban segítenek, a többi fokozatosan eltünedezik. Semmilyen értelemben sincs szükséged igazolásra.

Ha mindannyian naponta csak tíz percre megnyitnátok magatokat saját valóságotok előtt, az önigazolás kérdése nem lenne kérdés, mert megismernétek identitásotok csodálatosságát. Már ezt is mondtam a csoportban: ma ugyanannyira vagytok halot-

tak, ugyanannyira vagytok elevenek, mint amennyire valaha lesztek. De életedben is lehetsz olyan halott, mint bármelyik hulla – sőt, sokkal halottabb.

Amikor idejövök, hogy beszéljek, összpontosítom energiámat, de nem erre a szobára, mert a ti fogalmaitok szerint ez a szoba számomra nem létezik. A ti fogalmaitok szerint ez a szoba számotokra sem létezik. Csak úgy tesztek, mintha egyetértenétek abban, hogy létezik; a mi találkozásunk nem a tér, nem is az idő valamely pontján jön létre. Az itt létrejövő igazi találkozásoknak semmi közük a szobához, sem azokhoz az emberekhez, akinek gondoljátok magatokat. Tudjátok, hogy ez a szoba hallucináció, és ugyanúgy transzban vagytok, mint amikor a pszichológiai időben tartózkodtok. Én egyszerűen csak azt akarom, hogy rájöjjetek: ha ez az élet transzállapot, akkor tudatotokat a nagyobb valóságokra is irányíthatjátok, mert azok ugyanúgy léteznek. Éppúgy tudatában lehettek nagyobb identitásotoknak, ahogy én. Önmagatok csodájának kellős közepében ültök, és jeleket követeltek. Belső látásotokat szeretném felnyitni.

Tudd magadról: csak azokat a gondolatokat, ideákat, komplexusokat fogadod el, amelyek megfelelnek jelenlegi céljaidnak. Nem lehetsz tehát előző életedből maradt neurózis áldozata, és jelenlegi életedben nincs olyan szorongás, amit le ne küzdhetnél. Nem azt mondom, hogy szükségszerűen le is küzdöd, de a képességed megvan hozzá.

A döntés a tiéd, és attól függ, milyen megértési szinten vagy éppen. Nem történhet meg, hogy egyik valóságszintről a másikra hajszoljon egy félelem, amelyet nem értesz. Nem fenyegethetnek kisgyermekkorodból vagy úgynevezett előző életeidből megmaradt félelmek, kivéve, ha oly mélységesen hiszel a félelemben, hogy aláveted magad; megengeded, hogy legyőzzön. A valóság csodás tárházából minden személyiséged szabadon kiválaszthatja és kifejlesztheti azokat az élményeket és érzelmeket, amelyeket te akarsz, és elvetheti azokat, amelyeket nem akarsz.

Hadd ismertessek egy konkrét példát, amelynek mindegyikőtök hasznát veheti a maga módján. Tegyük fel a legrosszabbat; tegyük fel, hogy ebben az életedben ilyen adottságokkal rendelkezel: szegény vagy, egy kisebbségi népcsoport tagja, intellektusod fejletlen, nő vagy, komoly testi fogyatékosságod van, és nem vagy szép. Nos, mindezeket a kihívásokat az úgynevezett előző életben állítottad önmagad elé. Ez nem azt jelenti, hogy nem használhatod minden bátorságodat, minden elszántságodat problémáid megoldására. E problémákat abban a reményben állítottad önmagad elé, hogy meg fogod oldani őket. Nem arról van szó, hogy malomköveket kötöttél a saját nyakadba, előre abban reménykedve, hogy belefulladsz a vízbe.

Csak annyit kell tenned, hogy felismered szabadságodat. Az általad ismert valóságot te magad teremted, éspedig nem ezoterikus értelemben, nem jelképes értelemben, nem filozófiai értelemben. Nem valami felsőbbrendű lélek formálja számodra –

a terhet őrá sem rakhatod át. A múltban – egyénileg és csoportosan egyaránt – egy istent vagy a végzetet hibáztattátok személyes valóságotokért – illetve azért, ami nem tetszett belőle.

A személyiség a legnagyobb ajándékban részesül: mindenki pontosan azt kapja, amit kapni akar. Mindenki a semmiből alkotja meg saját életét. Ha ez az élet nem tetszik, tekints önmagadba, és változtasd meg. De arról se feledkezz el, hogy örömeidről és sikereidről is te magad tehetsz, és hogy a valóság megteremtéséhez szükséges energia a belső Éntől származik. Hogy ki mit kezd vele, azt mindig az adott személyiség dönti el.

(A szünetben a csoport tagjai a végzetről és a predesztinációról beszélgettek.)

Szeretném, ha egy este ez a hölgy beszélne nekem a predesztinációról.

(Bernice M.): – Inkább te beszélj róla nekem.

Nem vagytok "beprogramozva". Semmi sem azért történik, mert muszáj megtörténnie. Minden egyes gondolatod megváltoztatja a valóságot. Nemcsak azt a valóságot, amelyet ismersz, hanem minden valóságot. Nincs olyan cselekedeted, amely megszabná valamely jövőbeli Énednek, hogyan cselekedjék. A tevékenység tárházából szabadon meríthetsz, és dönthetsz úgy is, hogy nem merítesz.

(Bernice M.): – Azonnali, pillanatnyi döntések alapján cselekszünk? Épp ma jutott eszembe a Los Angeles-i földrengés. Egy férfi kilépett az utcára, és egy lezuhanó tégla agyonütötte. Vajon mi volt az oka, hogy az egész épületből épp ez az egy ember lépett ki akkor az utcára?

Az a bizonyos egyén – mondhatjuk így: tudattalanul – pontosan tudta, mi fog történni. Halála nem volt előre elrendelve. Ő maga választotta meg a ti fogalmaitok szerint mind az időpontot, mind a módot, a saját indokai miatt.

(Bernice M.): – Mindegy, ki döntött: a halála végzetszerű volt.

Nem volt előre elhatározva. Az ő saját döntése volt. Senki sem döntötte el helyette.

(Bernice M.): – De hát előbb meghozta a döntést.

Minél előbb?

(Bernice M.): – Mielőtt meghalt volna.

Tudta: készen áll arra, hogy átlépjen a tevékenység más szféráiba. Tudattalanul körülnézett, hogy milyen eszközhöz folyamodjék, és az azonnal elérhetőt választotta. A szóban forgó egyén három nappal korábban határozta el az egészet. Ennek nincs köze a predesztinációhoz. Ha egy faág lezuhan, az nem azt jelenti, hogy eleve el volt rendelve a lezuhanás módja és ideje. Óriási a különbség a szabad akarat és a predesztináció között.

(Jim H.): – Az előbb, amikor a kisebbségi sorban született nőről beszéltél, nem azt mondtad, hogy a kihívásokat egy, a mi fogalmaink szerint előző személyisége állította elé?

A teljes Én állította.

(Jim H.): – A döntés akkor született, amikor az az előző személyiség az átértékelési periódusban visszatért a teljes Énhez?

Ne feledkezzetek meg arról, hogy csak kényelmi okokból beszélünk felosztásokról, a valóságban ilyenek nem léteznek. Azzal "egy időben", hogy ez a nő a kisebbség tagjaként megszületett, egy teljesen más korban megszülethet gazdag, előkelő családban, teljes biztonságban is. A tapasztalás, a növekedés különböző módszereiről van szó. Érthető ez?

(Jim H.): – Értem. Azt hittem, talán azt akartad mondani, hogy a kihívásokat a teljes Én állította.

Valóban. Ne feledd, most a teljes identitásodról beszélünk. Te ennek csupán egy kis darabkáját ismered; ezzel a kis darabkával azonosítod önmagad. Holott az az Én vagy, aki a döntéseket hozza.

(Bert C.): – Az a szerencsétlen, aki ilyen helyzetbe, ennyi leküzdhetetlen hátránnyal születik, vajon milyen segítséget kaphat, ha az ego szintjén, tuda-

tosan azt mondja: "Ebből én nem kérek. Bárcsak arisztokratának születtem volna!"

A belső Én akkor is tudja, hogy olyan lehetőségek állnak fenn, amelyek más körülmények között nem lennének; olyan képességek, amelyek nemcsak a jelenlegi személyiségnek lehetnek hasznára, hanem másoknak, esetleg az egész társadalomnak is.

A tiltakozást érzelmi korlátok okozzák, amelyeknek fogalmi zavar az oka. Olyan ez, mintha elhatároznád, hogy egy napig a nyomornegyedben fogsz dolgozni. Nevetséges lenne, ha eldöntenéd ezt, aztán meg így méltatlankodnál magadban: "Miért kell nekem a nyomornegyedben dolgozni? A belvárosban mennyivel jobb lenne!" Ismered az okokat, és teljes identitásod is ismeri az okokat. Csak azért titkolod el jelenlegi Éned elől, nehogy arra a következtetésre jusson, hogy jelenlegi valósága csak látszólagos.

A gazdag ember, aki egy napra szegény akar lenni, hogy megtanulja, milyen a szegénység, nem fog sokat tanulni, mert nem tudja elfelejteni a vagyont, amely őrá vár. Egy napig – vagy egy évig, vagy akár öt évig – ugyanazon a silány koszton él, ugyanabban az ócska házban lakik, mint a szegény ember, de tudja, hogy megvan a palotája, ahová visszatérhet. Azért titkoljátok el önmagatok elől ezeket a dolgokat,

hogy tudjatok tanulni. Azért felejtitek el otthonotokat, hogy gazdagabban térhessetek haza.

A tudat alapállapota nem az egyensúly, inkább a gyönyörű egyensúlyhiány; a tudatosság fókusza bizonyos mértékig az izgalmi állapot, az ingerekre való fogékonyság eredménye. Ebben az állapotban sohasem ismerhető meg a teljes valóság, mert állandóan új elemei keletkeznek. Nemcsak fizikai elemekről beszélek, hanem a tudat pszichológiai jellemzőiről is, mert azok is állandóan változnak, formálódnak.

Nem ugyanaz vagy, aki tíz perccel ezelőtt voltál. Fizikai, pszichológiai, spirituális és pszichés értelemben egyaránt más lény vagy, és tíz perc múlva megint más leszel. Ha tagadod ezt, azzal a tudatot valami merev formába kényszeríted, amelyből sosem szabadulhat: egy tetszetős pszichológiai látkép érdekében szabályokat erőltetsz rá.

(Seth hangja itt már valósággal mennydörgött.)

Szeretném, ha rájönnétek, mennyi energia áll rendelkezésetekre. Ha Ruburt használhatja, akkor a maga módján mindegyikőtök használhatja. Szeretném, ha lebontanátok az önmagatokban emelt korlátokat. Ez a hang jelkép: érzékeltetni akarom vele azt az erőt és energiát, amely rendelkezésetekre áll, ha használjátok örökül kapott képességeiteket.

A hangom utórezgését saját energiátok és örömötök jelképeként halljátok meg önmagatokban. Felejtsétek el azt a kisszerű, alávetett és alázatos Ént, akivé olykor

váltok, emlékezzetek inkább önnön lényetek varázslatos lényegére, amely most is ott tündököl a kezetek ügyében. Ez az a valóság, amit kerestek. Tapasztaljátok meg a maga teljességében. Egy ilyen vén halottnak kell megértetnie veletek, mi az élet? Én a helyetekben elszégyellném magam.

Nyugodalmas jó éjszakát kívánok, és nektek adom minden áldásomat, amit adhatok. Járjatok békével, örömmel és biztonsággal – testben és testen kívül egyaránt.